

Giới thiệu Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ

Ha ha, cũng có ngày ta được cơ hội xuyên không rồi,

Không chỉ vậy mà trong người ta còn có sức mạnh bá đạo nữa chứ?

Kèm theo đó và khí vận không hiểu thấu?

Ngoài việc giả ngu, ngấm gái thì trên đời này còn gì khác để làm đâu????

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: U Âm sâm lâm

Thông Thiên Đại Lục

Trong khu rừng âm u yên tĩnh đầy rẫy những cây cổ thụ cao chọc trời có một lỗ đen bỗng xuất hiện không có điềm báo trước, nếu có người của thế giới này ở đây thì có thể sẽ sợ đến mất mật vì đây chính là một không gian thông đạo, nó có thể xoắn nát bất cứ vật gì cho dù là hiện tại cao cấp nhất tu sĩ của Thông Thiên Đại Lục cũng không dám bảo đảm an toàn cho chính mình khi ở gần không gian thông đạo

Bỗng dưng không gian thông đạo phát ra một tiếng nổ cực lớn vang vọng khắp tứ phía, sau đó có một người và vài cái valy bay ra từ đó. Đây là một thiếu niên, hẳn đã bất tỉnh do bị bắn ra từ không gian thông đạo, sau đó thông đạo biến mất chỉ để lại khu rừng yên tĩnh và một thiếu niên đang bất tỉnh nằm tại chỗ.

....

-?????

-Đây là đâu? Đầu ta đau quá.

Thiếu niên tỉnh dậy với ánh mắt mông lung tay ôm đầu, một lúc sau thiếu niên ngẩng đầu nhìn xung quanh, đập vào mắt hắn là một mảnh rừng rậm âm u cùng với những cây cổ thụ cao gần 40-50m, thân cây to lớn vài người ôm mới hết với những tán lá rộng khắp, mặc dù trời sáng nhưng ánh nắng mặt trời vẫn không thể chiếu sáng toàn bộ chỉ có vài tia nắng lọt qua những kẽ lá cây chiếu xuống giúp hắn biết rõ bây giờ vẫn còn là ban ngày.

-Tại sao mắt ta lại có thể nhìn rõ ràng như vậy? Hiện tại ta không mang kính a?

Sờ sờ lên khuôn mặt của mình hắn cảm thấy là lạ, khi trước hai mắt hắn bị cận hơn 5 độ nhưng tại sao hiện tại không đeo kính nhưng tầm nhìn lại rõ ràng như vậy? Hắn lại bắt đầu nhìn xung quanh

-Rừng rậm? Tại sao ta lại ở đây? Không phải là ta đang trên máy bay đi nước ngoài công tác hay sao?

-Đúng rồi điện thoại, có điện thoại có lẽ sẽ định vị được ta đang ở nơi nào.

Mò mẫm xung quanh, thiếu niên tìm thấy vài chiếc valy, từ trong đó hắn tìm được một chiếc điện thoại, vài bộ quần áo và một số vật dụng nhỏ, cảm giác nhẹ nhõm một chút, nhưng sự thật lại khiến hắn thất vọng rồi điện thoại không có sóng, mặc dù pin vẫn còn đầy 100% nhưng hắn cũng không dùng được vào bất kì việc gì ngoài việc nghe nhạc và chiếu sáng.

-Cũng đúng thôi với những tán cây rậm rạp như thế này có sóng mới gọi là có quỷ.

-Haizz, điện thoại cũng không giúp được gì nhiều trong hoàn cảnh này

Thở dài một tiếng hắn bắt đầu kiểm tra lại xem những vật dụng hắn đã thu thập được, vài bộ quần áo, một cái bật lửa, một bao thuốc lá, vài chai nước rỗng, một cái nồi, một hộp đồ dùng y tế, một ít thức ăn đóng hộp, vài bộ quần áo, một con dao xép và ... một cái chìa khóa???

-Tên khùng nào đi máy bay lại mang theo nồi???? Không hiểu đầu hắn đang nghĩ gì?

-Chỉ với những vật này sống trong rừng có đôi chút khó khăn nhưng cũng còn may bật lửa có thể giúp ta tiết kiệm nhiều thời gian để đốt lửa, hộp y tế có thể có thuốc và một ít băng gạc dùng khi bị thương ngoài ra còn có chai nước rỗng còn có thể dự trữ nước.

-Trước tiên cứ thay bộ đồ mới rồi sau đó đi xem xét xung quanh nhân tiện tìm nguồn nước đã.

.....

Trong một khu rừng âm u, một thiếu niên mặc một chiếc áo thun, quần jean đen, chân mang giày thể thao bước từng bước xem xét xung quanh

-Thật kì quái khu rừng này to lớn như vậy nhưng một ít dã thú, chim chóc cũng không có? Đi xem xét gần một tiếng mà ngay cả tiếng động vật nhỏ cũng không thể nghe thấy?

Đang trầm tư về sự kì lạ của khu rừng thì thật may mắn hắn nghe được tiếng âm ầm, mặc dù rất nhỏ nhưng vẫn có thể nghe thấy rõ ràng trong tai.

- Ầm... ầm...

-??? ầm ầm? A là tiếng nước chảy xuống từ thác, thật may mắn đã tìm được nguồn nước a.

Vui vẻ vì tìm được nguồn nước hắn chạy nhanh về phía âm thanh mà hắn nghe được, hiện ra trước mắt là một dòng thác lớn đang chảy thật mạnh đổ vào hồ nước, xung quanh không có cây cối nên ánh sáng mặt trời có thể chiếu sáng khắp hồ, tạo ra được một phong cảnh thơ mộng hiếm có.

-Thật đúng là có thác nước, nhưng không biết có thể uống được hay không?

Từ từ đi tới gần dòng thác nhìn xuống hồ nước hắn thấy được nước hồ trong vắt

-Có thể uống, nhưng nghĩ kĩ lại tốt nhất nên đun sôi, không biết được trong nước có vi khuẩn gây bệnh hay không. Nếu bây giờ ta lại mắc bệnh thì sẽ rất khó sống a.

Suy nghĩ thật kĩ hắn quyết định tìm một ít cây cỏ khô xung quanh để nhóm lửa đun nước.

.....

-Muội muội chúng ta nhanh đi tìm nguồn nước thôi, bọn hắn chắc không dám theo chúng ta vào U Âm sâm lâm đâu.

-Được rồi tỷ tỷ hai chúng ta cuối cùng cũng thoát được bọn hắn, mặc dù trốn vào U Âm sâm lâm cũng không tốt ra nhưng ít nhất chúng ta có thể thoát được bàn tay ma quỷ của bọn hắn.

-Ừ! Cũng nhờ vào tiếng nổ kinh thiên động địa không biết từ đâu phát ra làm bọn hắn phân tâm nên chúng ta mới có cơ hội chạy thoát. Thật may mắn.

2 thiếu nữ một người mặc bộ đồ màu xanh một người mặc bộ đồ màu trắng mang một thân bị thương và vẻ mặt tiêu tụy, đang đi nhau bước trong khu rừng âm u, không có thú dữ cũng không có chim chóc.

-Tỷ tỷ, muội người được trong rừng có mùi cỏ cây cháy có vẻ như là có người đang nhóm lửa.

-??? Tên điên nào vào U Âm sâm lâm nhóm lửa? Hắn không biết là nhóm lửa trong U Âm sâm lâm là một điều tối kị sao? Ngay cả độ kiếp kì tiền bối cũng không dám vào đây nhóm lửa cơ mà.

-Nhanh lên, chúng ta phải ra khỏi khu vực này nhanh.

.....

Một bên khác một thiếu niên đang hi hục nhóm lửa để đun sôi nước bồng đưng xung quanh bắt đầu có tiếng xoạt xoạt của những bụi cây nhỏ.

-Quái? Không có gió mà bụi cỏ lại đung đưa phát ra tiếng xoạt xoạt?

Suy nghĩ lại vì hơn cả tiếng một con côn trùng nhỏ cũng không bắt gặp được nên hắn chỉ nghĩ là mình nghe nhầm và mặc kệ tiếp tục công việc đun nước.

-Grào... grào...

-Hú...u...u...u.uuuu

-...

Tiếng thú rống làm hắn giật mình nhìn lại xung quanh, chỉ thấy đập vào mắt là đầy rẫy những con thú dữ có con thì trông như sói nhưng lại mang theo đôi nanh dài nhọn hoắt như hổ nanh kiếm, con thì như rắn nhưng lại có lông gai khắp người,... đủ loại động vật cổ quái đang nhìn chằm chằm vào hắn.

-Sao bỗng dưng lại xuất hiện nhiều quái thú như vậy?

Mồ hôi trên đầu hắn tuôn như suối, miệng khô khốc, nuốt một ngụm nước miếng hắn bắt đầu suy nghĩ lại nhìn vào nồi nước đang nấu hắn phát hiện ra củi lửa đang cháy gần hết, còn nước thì đang sôi ùng ục:"Có thể là do ta đốt lửa chẳng? Nếu vậy thì thật không ổn, trước tiên phải nghĩ làm cách nào để chạy thoát đã".

Nhìn xung quanh hắn đã bị bao vây tứ phía không còn đường nào để thoát thân, trầm mặc một chút hắn quyết định xông loạn mở đường máu

Nhìn về hướng con rắn có lông gai khắp người trong các hướng có thể chạy thì theo hắn thấy hướng này có vẻ dễ thoát nhất, từ khi còn nhỏ sống tới hiện tại gần 20 năm hắn lần đầu tiên cầu thần cầu phật mong sao cho con rắn này không có độc.

Lấy ra con dao xếp cầm trên tay hắn trong lòng mặc niệm”1...2...3.” Rồi bắt đầu tung hết sức chạy thật nhanh về phía con rắn. Nhưng khá kì lạ hắn lại thấy con rắn không có phản ứng gì, con rắn chỉ đứng đó bảo trì tư thế cũ xù bộ lông gai khắp người.

Bất ngờ trước phản ứng của con rắn nên hắn trượt chân và quệt chân vào bộ lông của con rắn, hắn tái mặt.

-Tiêu rồi! Lần này thì tiêu rồi chân cũng muốn bị cà nát thì làm sao mà chạy???

Nhưng không giống hắn suy nghĩ, chân hắn quệt vào lông của con rắn chỉ thấy từng cây lông gai của con rắn bắt đầu rơi xuống quệt tới đâu rơi tới đó dù vậy cũng không thể để lại trên chân hắn cho dù là một đạo vết trầy nhỏ

-???? Làm sao có thể? Bộ lông kia nhìn cứng rắn như vậy sao lại mềm yếu như thế???

Trong lúc này hàng vạn con thảo nê mã đang chạy trong đầu hắn, nhưng hắn rất nhanh bình tĩnh lại vẫn nhớ được điều quan trọng nhất trong lúc này là bỏ chạy thoát thân nên hắn lại cầm đầu mà chạy về phía trước.

Chạy được một quãng đường cảm thấy khá mệt, dựa vào gốc cây, hắn quay đầu nhìn về phía sau, không thấy bóng dáng của một con thú nào hắn mới thở phào nhẹ nhõm rồi ngồi xuống gốc cây thở gấp

-Thật mệt mỏi, nhiều như vậy đã thú bọn hắn lại bao vây thêm lần nữa thì dù muốn chạy cũng không chạy nổi a.

-Haizz lại bỏ lại cái nôi rồi không biết lần sau nấu nước như thế nào đây.

Đang suy nghĩ như thế nào để nấu nước hắn lại nhớ tới việc bị đám quái thú vây quanh do đốt lửa nấu nước, mồ hôi lạnh lại chảy ra.

-Mặc kệ lần sau trực tiếp uống nước hồ, thà bị bệnh chết ít ra còn chống đỡ được vài ngày còn hơn là chết trong miệng đám quái thú ấy.

-Nhưng cũng còn may là có giữ lại vài chai đã chứa đầy nước, ít ra bây giờ không còn lo việc thiếu nước nữa để tới mai bọn thú ấy tàn ra thì lại về bờ hồ lấy thêm nước vậy. Hiện tại nên đi tìm chỗ để có thể ngủ lại là hơn.

Nói rồi thiếu niên đứng dậy và tiếp tục đi xem xét xung quanh.

..... Hết chương 1.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Lâm Thanh Phong

U Âm sâm lâm

Một thiếu niên nằm trên cành cây thô to cách mặt đất hơn mười mét nhìn về phía bầu trời đêm, nhìn về phía ánh trăng tròn chỉ còn nhìn thấy được đôi chút vì bị che khuất bởi những tán lá rộng lớn. Cúi đầu xuống thở dài một hơi

-Không biết đây là nơi nào? Liệu rằng cha mẹ ở nhà sẽ như thế nào khi nhận được tin ta mất tích.

-Cha mẹ hai người cứ chờ ta, con trai của hai người Lâm Thanh Phong nhất định sẽ sống sót và tìm được đường về nhà.

Tự thề với lòng mình ánh mắt Lâm Thanh Phong dần trở nên kiên định hơn nắm tay lại thật chặt và thiếu niên từ từ chìm vào giấc ngủ.

.....

Trời sáng, những tia nắng yếu ớt len lỏi qua những tán cây to chọc trời chiếu rọi vào mặt Lâm Thanh Phong, hắn có đôi chút nhíu mày rồi mở mắt ra xem xét xung quanh, sau đó nhảy xuống cành cây, tìm kiếm một chai nước đã chứa sẵn nước để rửa mặt, sau đó lại tìm một hộp thức ăn nhanh lấp đầy bụng.

Hôm qua sau khi chạy trốn khỏi đàn quái thú hắn cũng đã nhận ra ở nơi đây hắn có lực lượng rất lớn, hắn chỉ tùy tiện bật cao một cái là cũng bật hơn 10 mét, còn về thân thể thì hắn không biết là có cải thiện được hay không nhưng tùy tiện bóp nhẹ thì viên đá to cỡ viên gạch cũng nát thành bột phấn.

Nhận ra là mình có được khả năng như thế này nên hắn cũng đỡ lo sợ khi đi xung quanh thám hiểm rừng rậm, xem xét phần thức ăn nhanh còn lại. Hắn nhận ra còn có thể dùng trong 3 ngày sau 3 ngày hắn phải tìm một ít quái thú để ăn. Điều này rất khó đối với khu rừng này vì chỉ cần nhóm lửa là sẽ kéo tới vô số quái thú, chờ dài một tiếng rồi quyết định quay lại bờ hồ.

-Trước tiên là quay về bờ hồ kiểm tra thêm chút nước, mong là cái nôi vẫn còn đó không bị bọn quái thú đập bể đi.

Không biết tại sao hắn lại nhớ thương cái nôi tới như vậy, nhưng cũng thật may mắn cho hắn khi hắn tới bờ hồ thì cái nôi vẫn ở đó nguyên vẹn nhưng nước trong nôi đã bị đổ do cái nôi lật úp.

Cầm lấy cái nôi hắn có một ít suy nghĩ

-Nếu như thân thể ta đến được nơi đây thì có sức mạnh vô cùng thì liệu rằng vật dụng cứng như cái nôi này có thể dùng làm vũ khí hay không? Ít ra cầm cái nôi làm vũ khí cũng đỡ sợ hơn là cầm con dao xếp ngắn ngắn...

Suy nghĩ dang trào hắn nhìn qua góc cây đại thụ gần bên và ra tay tùy ý vung một quyền lên thân cây

-Ầm... ầm...

Cả cây đại thụ rung lắc dữ dội, nơi Lâm Thanh Phong vung quyền thì bắt đầu nứt toác ra từng vệt đứt gãy, có vài tiếng thú rống phát ra từ trong thân cây sau đó im bặt và có máu đỏ chảy ra từ vết nứt của thân cây.

Nhìn tới đây Lâm Thanh Phong tròn tròn cả mắt, mặc dù đã biết là sức mạnh của hắn được nâng lên một tầm cao mới nhưng hắn vẫn không ngờ lại mạnh như vậy.

-Đây là gì? Sức mạnh to lớn? Còn có bất cao? Da thịt cũng cứng rắn? Đây là superman trong truyền thuyết sao? Về sau ra đường có nên mặc một bộ đồ xanh bó sát, chữ S trước ngực còn thêm quần lót màu đỏ bên ngoài?

-Còn có tại sao đánh vào thân cây lại phát ra tiếng thú rống? Tại sao lại có máu chảy ra từ thân cây? Chẳng lẽ...

Nghĩ rồi hắn quyết định nhìn kỹ vào chỗ mà hắn đã đánh vào thân cây, từ vết nứt rõ ràng chảy ra một loại nước dịch màu đỏ, hắn quyết định lột vỏ cây ra xem xét rồi lại tròn mắt nhìn vào bên trong thân cây. Chỉ thấy trong thân cây có một con quái thú đang nằm ngọe đầu một bên, nước dịch màu đỏ từ trên người quái thú chảy ra, khẳng định đây là máu của quái thú hắn lại nghiêng ngẫm.

-Quái thú này ở trong thân cây? Nó dùng chất dinh dưỡng từ cây cung cấp để nuôi sống bản thân? Nếu vậy ta cũng lý giải vì sao trong rừng này lại không có động vật, vì sao khi đốt lửa lại dẫn xuất nhiều quái thú tấn công.

Quái thú trong rừng dùng chất dinh dưỡng của những cây đại thụ để nuôi sống bản thân vì vậy nên khi cảm giác được rừng cây sẽ phát sinh nguy hiểm như cháy thì bọn hắn sẽ tập trung đập lửa để bảo vệ rừng.

Tuy thật kỳ lạ nhưng chỉ vậy thì cũng không phải là điều xấu, ít ra khi trời đêm hắn cũng không sợ hãi những quái thú này đột nhiên chạy ra tập kích. Mỗi điều khó là hắn phải tìm được cách để ra khỏi khu rừng này trong 3 ngày tới, trong rừng không thể đốt lửa nên hắn cũng không thể ăn thịt sống a.

Tuy có khá bất ngờ với phát hiện vô tình của mình nhưng hắn rất nhanh chóng quay về ý định ban đầu là thử độ cứng của cái nôi, hắn cầm cái nôi đi về một thân cây khác, cái nôi khá nặng nên hắn phải dùng lực lượng lớn hơn nhiều so với một quyền tùy ý khi này hắn vừa vung vào thân cây kia.

-Ầm... ầm... ầm...

-Ồ cái nôi vẫn còn nguyên vẹn không nứt mẻ gì, đúng như ta suy nghĩ từ đầu, cái nôi này chịu đựng được lực tay của ta khi ta cầm lấy nước thì làm sao có thể yếu ớt cho được.

Hắn khá vui vẻ vì thí nghiệm của hắn đã thành công, cái nôi của hắn rất cứng, đúng như hắn suy nghĩ, vui vẻ hồi lâu vì sau này không cần cầm con dao nhỏ để làm vũ khí, hắn lại tự hỏi không biết cái cây và con thú trong cây kia có xảy ra chuyện gì không, vì nôi khá nặng nên hắn dùng lực hơi lớn một chút.

Cắt khỏi dòng suy nghĩ vẫn vơ, hắn nắm chặt cái nôi trong tay mình, sau đó hắn mới quay đầu nhìn xem phía thân cây khi nãy mà hắn dùng để vung nôi, nhưng hắn lại tròn mắt và há mồm, há rộng đến nỗi có thể nhét vào vài quả trứng gà.

-Cây... cây... cây đâu???? Còn có con đường mòn này là chuyện gì xảy ra???? Lúc trước rõ ràng là không có con đường nào à???

Lâm Thanh Phong cứng người vài giây rồi mới chạy về con đường mòn mới xuất hiện, ngồi xuống nắm một ít đất lên xem xét. Con đường rất dài, ít nhất và với vị trí đứng hiện tại thì hắn vẫn không thấy điểm cuối của con đường này.

-Ừ, đất vẫn còn rất mới a? Không lẽ mới vừa được đào? Vô lý à? Rõ ràng khi mình tới cũng đâu phát hiện con đường này?

-Không lẽ...

Khẽ nắm chặt cái nôi trong tay Lâm Thanh Phong có chút run rẩy, không ngờ lực phá hoại lại mạnh như vậy. Kiểu này sẽ bị tội là phá hoại môi trường sinh thái mất. Nhìn xung quanh một bóng chim cũng không có đừng nói tới bóng người hẳn thờ hất ra

-May mắn là xung quanh không có ai, nếu có thì chắc lại được phát chỗ ở miễn phí phòng 4m2 lại thêm vòng trang sức đeo tay hình số 8 và bộ đồ sọc trắng đen hợp mốt.

Âm thầm cảm thấy may mắn, hẳn lại cảm thấy có chút đồng cảm với bọn quái thú đang sống trong những gốc cây kia, chỉ vì một nôi hơi dùng chút sức của hẳn mà bọn thú phải mò yên mà đẹp trong lúc đang ngủ.

-Mong các người có thể đi đâu thai thành giống loài khác, không cần lại ở nơi âm u như nơi này.

Âm thầm mặc niệm về hậu quả mà mình gây ra cho bọn thú hẳn quay đầu về bờ hồ và xem xét kĩ xung quanh vì hôm qua cũng không xem xét được gì.

Nước hồ trong vắt, có vài loài cá bơi lội dưới hồ, thêm với gió mát và ánh sáng mặt trời chiếu rọi làm hẳn cảm thấy thật nhẹ nhõm.

-Đúng rồi nơi đây không có cây cối có lẽ là điện thoại sẽ bắt sóng được a.

Như vớ được cọng rom cứu mạng hẳn vội cầm điện thoại xem xét thử, cuối cùng ông trời cũng không bỏ rơi hẳn, điện thoại bắt được sóng,... 1 vạch.

Hơi cứng người một chút nhưng hẳn nhanh chóng vui vẻ

-1 vạch cũng là sóng a, nhanh chóng gọi cho cha mẹ để bọn hẳn không phải lo lắng.

Nhưng chưa kịp vui mừng thì hẳn lại trợn tròn mắt vì điện thoại phát lên một tiếng thông báo:”1% pin yếu, tắt nguồn” sau đó là một tiếng nhạc vang lên từ điện thoại như trên đùa với hẳn rồi tắt hẳn.

...

-AAA! Cái điện thoại trời đánh, mi đợi ta gọi một cuộc về cho cha mẹ rồi hết pin cũng không muộn à? Sao mi lại hết pin vào lúc này a.

-Ta thật xui xẻo a. Bây giờ làm sao mà sạc pin được đây.

Thờ dài ngoa ngán hẳn lại cất điện thoại, nhìn xuống dòng nước trong lành hẳn bỗng có cảm giác muốn đi tắm một chút, vì hôm qua cả ngày không tắm nên cơ thể có chút nhộp nháp khó chịu. Nghĩ là hẳn quyết định cởi bỏ đồ đang mặc và nhảy xuống hồ.

Nước hồ mát lạnh bao quanh khắp người, Lâm Thanh Phong ngập lặn từng hơi để rửa sạch mệt mỏi từ ngày hôm qua không hiểu thấu lại tới được nơi này.

Lên bờ rồi mặc vào quần áo hẳn nằm ngửa bên bờ hồ nhìn bầu trời, từng làn gió mát thổi qua người khiến đôi mắt hẳn dần trĩu lại, hẳn từ từ nhắm mắt lại và chìm vào giấc ngủ.

..... hết chương 2.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyệt

U Âm thâm lâm một phía khác

Hai thiếu nữ, một người áo xanh một người áo trắng đang ngồi bất động trên một cành cây to cách mặt đất vài chục mét. Một hồi lâu người thiếu nữ áo xanh mở mắt và nói

-Muội muội, hai chúng ta ngồi đây dưỡng thương cũng gần một ngày rồi, vết thương cũng khôi phục được chút ít, hành động cũng không có gì đáng ngại, chúng ta nên đi tìm nguồn nước để uống và còn tắm rửa.

-Tỷ tỷ nói phải. Ngồi dưỡng thương một ngày người muội cũng cảm thấy khá nhộp nháp, đúng là nên tìm nơi để tắm.

Nhìn nhau gật đầu rồi hai thiếu nữ đứng dậy và nhảy xuống đất. Khi chân vừa chạm đất thì hai thiếu nữ lại nghe một tiếng vang, sau đó là cảm thấy tán cây của các cành cây gần đó cũng bắt đầu run lên xào xạc

-Âm...âm...

-Đây là thanh âm gì? Tại sao lại có thể lớn như vậy?

Hai thiếu nữ khiếp sợ nhìn về hướng phát ra thanh âm, khiếp sợ vài giây thiếu nữ áo xanh được gọi là tỷ tỷ lên tiếng

-Chúng ta chạy về phía đó xem thử, gây ra thanh âm lớn như vậy cũng có thể là một vị tiền bối nào đó đang chiến đấu với quái vật, nếu chúng ta có thể trợ giúp hắn một chút thì có lẽ hắn sẽ giúp chúng ta đuổi được bọn người kia.

Ngẫm nghĩ một chút thì thiếu nữ áo trắng cũng gật đầu

-Được rồi tỷ tỷ, chúng ta cứ làm theo lời tỷ, nhưng trước hết chúng ta phải xem xét kỹ tiền bối ấy là ai. Nếu hắn là người của bọn kia thì chúng ta phải lập tức bỏ chạy.

Hai người nhìn nhau gật đầu và chạy nhanh về phía vừa phát ra thanh âm. Chạy một đường thì hai người lại nghe được thanh âm khác “Ầm... ầm... ầm...”, thiếu nữ áo xanh chợt biến sắc.

-Muội muội mau tránh sang một bên.

Thiếu nữ áo trắng nghe được giọng nói của tỷ tỷ mang theo vẻ gấp rút nên không hỏi nhiều, nhanh tránh sang một bên. Vừa kịp tránh sang một bên thì mồ hôi lạnh chảy khắp người nàng.

Chỉ thấy vị trí mà trước đó nàng đứng trước tiên được một luồng gió lớn thổi qua, mang theo sau đó là vài chục cây đại thụ bị nhổ bật gốc bay phía sau tạo ra một con đường mòn dài và cuối cùng dừng lại vì một gốc cây cản lại dư lực. Nhưng gốc cây ấy cũng không thể chịu nổi cuối cùng cũng bị nhổ bật gốc ngã về phía sau.

-Cái này... cái này... là chuyện gì xảy ra a?

Hai thiếu nữ mang theo vẻ mặt khiếp sợ và nhìn về phía “con đường mòn” rồi nhìn về phía gốc cây cuối cùng bị bật tung gốc vì cản lại những gốc cây khác bay tới.

-Đây là sức mạnh do vị tiền bối ấy đại chiến làm ra sao?

-Không phải là có chút mạnh quá mức a? Cho dù là Nguyên Anh lão tổ cũng không chắc là làm được như vậy à? Đã ở xa tới như vậy mà còn lan tận đây.

Hai thiếu nữ nhìn nhau và tự hỏi, cuối cùng về mặt kiên định cùng nhau chạy theo hướng vừa tới của “đường mòn” này.

-Tỷ tỷ, nếu vị tiền bối ấy mạnh như vậy thì liệu ngài ấy có giúp đỡ chúng ta thoát khỏi vận mệnh này không?

-Tỷ cũng không biết, nhưng ít ra hiện giờ chúng ta cũng không còn cách nào tốt hơn là đi cầu vị tiền bối ấy. Dù không biết chắc nhưng ít ra vẫn còn hy vọng a.

Chạy nhanh sau một quãng “đường mòn” dài cuối cùng hai người cũng đến được điểm bắt đầu của con “đường mòn” nhìn xung quanh thì thấy mọi thứ vẫn bình thường ngoại trừ phía sau lưng các nàng lại dài ra một con đường, còn xung quanh thì vẫn là những thân cây to cao chọc trời.

Xem xét xung quanh các nàng phát hiện ra một thân cây khác, thân cây đã nứt toác từ trong vết nứt có nước dịch màu đỏ vẫn còn đang chảy ra như máu.

-Tỷ tỷ, nhìn xem thân cây này có máu chảy ra á.

-Đúng là có máu chảy ra, ngoài ra phía trong còn có một con quái thú? Chẳng lẽ quái thú này bị vị tiền bối đánh bay vào đây nên chết?

Mang theo hàng đồng câu hỏi trong đầu hai tỷ muội nghe được gần đó có tiếng nước chảy mạnh.

-Tỷ tỷ, có tiếng nước chảy, chúng ta có thể đi tắm rồi á.

-Được rồi, chuyện tắm cứ để sau, trước tiên chúng ta tới đó nhìn xem, có lẽ vị tiền bối đó ở ngay phía đó thôi.

Hai tỷ muội vui vẻ nhìn nhau cười và chạy nhanh tới phía hồ nước...

-Tỷ tỷ a nước hồ này trong vắt, còn có các loại cá, chúng ta có thể uống nước và còn có thể tắm được a.

Có chút lắc đầu với tính hồn nhiên của muội muội mình, dù rất muốn tắm nhưng Ảnh tỷ lý trí vẫn chiếm thế thượng phong. Đầu tiên nàng nhìn xung quanh để tìm thử xem tung tích của vị “tiền bối” ấy, nhưng tìm hồi lâu vẫn không cảm nhận được bốn phía có người nào khác ngoài hai nàng, Ảnh tỷ cũng thờ dãi một hồi

-Có lẽ chúng ta đến muộn a, vị tiền bối ấy chắc đã rời đi rồi.

Suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra được cách nào để tìm vị tiền bối ấy, Ảnh tử cũng thở nhẹ ra và quyết định mặc kệ cho số phận. Nhìn về phía muội muội của mình đang ngồi gần bờ hồ vui vẻ nghịch nước.

-Muội muội, chúng ta nên xuống tắm một chút.

-Thật sao tỷ tỷ? Muội chờ câu này của tỷ lâu rồi á.

.....

Gần bờ hồ có vài bụi cỏ che chắn tầm mắt nên vị tỷ tỷ không nhìn thấy được có một người thanh niên đang nằm ngủ.

Tiếng cười giòn, đùa nước của hai tỷ muội dần dần đánh thức vị “tiền bối” đang say giấc nồng này, nhẹ nhàng hất xì một tiếng Lâm Thanh Phong dần dần mở mắt, mở cặp mắt mông lung nhìn tứ phía, nhưng sau khi lướt về phía hồ hấn trợn to mắt.

Hắn thấy được gì? Hai thiếu nữ... đang tắm, mặc dù khoảng cách có chút khá xa nhìn không được rõ nhưng hấn vẫn nhận ra được là hai mỹ nhân đang khỏa thân và nghịch nước.

Không tin vào mắt của mình, nghĩ nghĩ làm sao vừa tỉnh dậy thì lại thấy được “thiên đường” trong mơ? Hắn dùng tay tát mặt vài phát, nhưng vẫn nhìn thấy được cảnh “thiên đường” mà hấn vừa thấy...

Mặt hấn dần dần đỏ lên, có chút ngại ngùng, đối với dân hơn 20 năm người yêu là cánh tay phải như hấn cho dù đã xem qua bao nhiêu cảnh 18+ nhưng vẫn có chút nóng mặt khi lần đầu tiên thấy hàng thật trước mắt a.

Nước mũi dần dần chảy ra từ lỗ mũi, miệng há to không thể khép lại, người hấn cứ như tượng đá, đông cứng mắt trợn to mắt nhìn về phía “thiên đường” mà hấn chỉ xem được qua phim 18+ hoặc truyện ***, giờ phút này hấn mới cảm nhận được một chút xiu cảm giác của vị Tiên nhân Cốc nào đó và hiểu ra vì sao vị Tiên nhân ấy lại thích tìm “Tài liệu” ở các phòng tắm nữ.

-Lạy Chúa Jesus, lạy Thánh ala, lạy Phật Tổ, lạy Quan Thế Âm,...

Trong đầu hấn lúc này nhớ được bao nhiêu vị thần phật hấn đều lạy qua một lần, mong sao các vị ấy đừng cho cảnh “thiên đường” mà hấn đang nhìn thấy kết thúc.

Nhưng các vị thần phật lại không chiếu cố hấn rồi, 15 phút sau “thiên đường” mà hấn nhìn thấy cũng kết thúc, bởi vì hai vị mỹ nữ đã tắm xong a.

Hấn trợn mắt vì hấn thấy hai vị mỹ nữ bắt đầu lên bờ mặc vào quần áo, hấn thề từ nay hấn không tin vào thánh thần nữa. (Thật xin lỗi với những độc giả sùng đạo đang xem tới đoạn này).

Đội hai thiếu nữ mặc xong quần áo hấn thở dài tiếc nuối vì không còn được nhìn thấy “Thiên đường”, rồi sau đó mới bước ra để hỏi làm cách nào để ra khỏi khu rừng rậm này.

Hai thiếu nữ ngây thơ còn không biết mình đã bị một tên sắc lang vô tình xem hết từ đầu tới chân, vẫn hồn nhiên cười đùa, bỗng dưng một tiếng “xoạt xoạt” phát ra từ bụi cỏ làm hai người giật bắn lên, ngón tay bỗng dưng toát ra hai đạo ánh sáng sau đó hiện ra hai thanh kiếm, hai nàng nghiêm túc rút ra vũ khí chuẩn bị chiến đấu.

-Dừng dừng, hai vị, ta không có ác ý a. Ta chỉ muốn hỏi một chút ít chuyện rồi ta sẽ đi ngay á.

Lâm Thanh Phong có chút giật mình và thấy hiếu kì không biết hai nàng lấy hai thanh kiếm từ đâu ra, hấn cũng từ trong bụi cỏ đi ra với hai tay giơ lên đầu biểu thị mình không có ác ý.

Nhưng hai thiếu nữ lại cau mày thật chặt, vũ khí càng nắm chặt hơn địch ý thể hiện càng rõ hơn, thiếu nữ mang áo xanh hỏi trước

-Ngươi là ai? Mau xưng tên.

-Vị nữ hiệp này, tại hạ là Lâm Thanh Phong, vô tình bị lạc ở nơi này không tìm được đường ra, tình cờ thấy hai vị ở đây nên tại hạ muốn tới hỏi đường một chút.

Hai tỷ muội nghe vậy mỗi người có một biểu hiện khác nhau, với tính ngây thơ thì thiếu nữ áo trắng buông lỏng địch ý, còn thiếu nữ áo xanh vẫn nắm chặt trong tay vũ khí cau mày nhìn hấn rồi trả lời.

-Ta là Nam Cung Mị Ảnh, còn đây là muội muội ta Nam Cung Tuyết. Ngươi nói là ngươi lạc đường? Lạc đường vào U Âm sâm lâm? Ngươi có mà đùa quỷ đi thôi.

-Nói mau mi có phải là tay sai của bọn hấn sai tới đuổi theo bọn ta?

Nam Cung Tuyết nghe tỷ tỷ nói, sắc mặt liền biến hóa, lại cau mày tiếp tục cầm chặt thanh kiếm trong tay, bầu không khí có chút căng thẳng. ...

.....Hết chương 3.....

Chương 4: Xuyên không. Thông Thiên Đại lục

Trời trong xanh, mây trắng bay bên bờ hồ trong vắt, gió thổi nhẹ nhàng có cây lay động theo từng cơn gió một phong cảnh thật đẹp, thật thơ mộng cho những người thích thư giãn nhìn ngắm trời đất.

Nhưng trước cảnh đẹp thơ mộng như vậy lại bị hai cô gái và một thanh niên không để ý tới, hai cô gái tay cầm kiếm, ánh mắt mang đầy địch ý nhìn về hướng của người thanh niên.

Người thanh niên về mặt cười khở, lại giờ lên hai tay bắt đầu giải thích

-Hai vị nữ hiệp, ta là nói thật a, ta chỉ là vô tình lạc đường đi vào chỗ này, hai người thử nghĩ xem nếu là người thì ai nguyện ý đi vào cái nơi âm u quỷ quái ngay cả một con trùng nhỏ cũng không có như nơi đây à.

Hai người thiếu nữ vẫn cau mày nhìn về phía người thanh niên, nhìn hồi lâu hai người mới bắt đầu hạ xuống địch ý, hai đạo linh quang lóe lên sau đó hai thanh kiếm biến mất, màn này xuất hiện làm cho người thanh niên có chút không hiểu sao bọn họ lại làm được.

-Người gọi là Lâm Thanh Phong? Vậy người là người ở đâu? Tại sao lại lạc vào đây?

Nam Cung Mị Ảnh tuy đã cất đi vũ khí nhưng ánh mắt lại không lúc nào mất đi địch ý, vẫn nhìn chăm chăm vào Lâm Thanh Phong chỉ cần hắn lộ ra một điểm không đúng thì nàng sẽ xuất thủ không chể hân.

Điều này làm Lâm Thanh Phong cũng bó tay, thế đạo bây giờ lắm kẻ lừa gạt nên nhiều lúc nói thật cũng chẳng ai muốn tin.

Hắn lắc đầu rồi ngồi xuống bên bờ hồ, nhìn kỹ hai vị thiếu nữ, mặc dù khi nãy đã nhìn hết tất cả thân thể của hai nàng nhưng vì ở khá xa nên hắn cũng không thấy rõ mặt, hiện tại nhìn lại ngũ quan của hai người con gái hắn có chút sửng sờ vì hai nàng quá đẹp.

Tuy quần áo trên người có vài chỗ rách và còn thấm máu nhưng cũng không làm giảm được nhan trị của các nàng. Để giảm bớt bầu không khí căng thẳng cho đôi bên, hắn cũng đành giới thiệu về mình

-Hai vị nữ hiệp, ta gọi Lâm Thanh Phong, ta không phải là người ở đây, quê quán ta ở Việt Nam nhưng cũng lâu rồi từ khi đi du học và bắt đầu đi làm ta vẫn chưa có cơ hội về nước.

Hai thiếu nữ nghe hắn giới thiệu, hai người nhìn nhau về mặt lộ ra vẻ nghi hoặc “Việt Nam là nơi nào?”, “Du học là vật gì?”, nghĩ hắn bắt đầu bịa chuyện nói năng nói cuội để lừa dối nên sắc mặt hai người càng lúc càng lạnh hơn.

-Việt Nam? Đó là nơi nào? Từ khi sinh ra tới giờ ta chưa từng nghe nói qua Thông Thiên Đại Lục có một nơi nào được gọi là Việt Nam. Người nghĩ vội vàng bịa chuyện để lừa chúng ta?

Nam Cung Mị Ảnh lại lấy ra thanh kiếm của mình, vẻ mặt lạnh như băng và nhìn hắn với ánh mắt tràn đầy sát khí

Ngược lại với Mị Ảnh, Nam Cung Tuyết chỉ chăm chú nhìn thẳng vào người thanh niên trước mặt, nàng cảm thấy đối phương cũng không giống là đang nói dối, nhưng thật sự là nàng chưa từng nghe qua nơi nào tên là Việt Nam ở Thông Thiên Đại Lục.

Thiếu niên bắt gặp hai người lại muốn giờ kiểm chữa thẳng vào mình hắn cũng không biết nên giải thích thế nào, đành phải chuyển hướng sự chú ý của hai người.

-Hai vị nữ hiệp đừng căng thẳng như vậy, ta đã giới thiệu về bản thân mình nên ít ra hai người cũng nên giới thiệu về bản thân cho ta biết à? Đừng hờ một chút là động đao động thương như vậy chứ? Hai người là người ở đâu? Tại sao lại tới nơi này?

Câu này một chút thì Nam Cung Mị Ảnh cũng cất thanh kiếm đi rồi tự giới thiệu về bản thân và muội muội của mình.

-Ta là Nam Cung Mị Ảnh, còn đây là muội muội ta Nam Cung Tuyết, chúng ta là người của Nam Cung thành vì bị truy sát nên bắt buộc phải trốn vào U Âm sâm lâm.

Vừa nghe Nam Cung Mị Ảnh giới thiệu Lâm Thanh Phong trầm tư: “Nam Cung thành? Địa phương nào? Chưa từng nghe qua a. Còn nữa khi nãy hình như hai người ấy nhắc tới nơi này là Thông Thiên Đại lục? Cũng chưa từng nghe qua à. Trái đất còn có nơi gọi là Thông Thiên Đại lục sao?”

Nhìn thấy hấn lại sa vào trầm tư nên Nam Cung Mị Ảnh cũng không tiếp tục hỏi, nàng chỉ nhìn hấn và chờ đợi hấn trả lời, còn Nam Cung Tuyết thì ngày thờ tò mò hơn, nàng chú ý tới cách ăn mặc của Lâm Thanh Phong, nàng chưa từng thấy người nào ăn mặc như vậy bao giờ.

Trầm tư một lúc lâu Lâm Thanh Phong nghĩ tới một chuyện mà ngay cả hấn cũng không thể nào tin được, nhưng ít nhất với tình cảnh hiện giờ thì đó cũng là lời giải thích hợp lý nhất.

- Chẳng lẽ ta xuyên không rồi? Nếu là vậy thì có thể giải thích được nhiều chuyện không hiểu thấu mà ta đã gặp. Không thể tin được, Lâm Thanh Phong ta có một ngày gia nhập quân đoàn xuyên không a, tuy không có hệ thống “bàn tay vàng” như các tiền bối nhưng ít nhất là cường độ cơ thể của ta lại tăng cao, gần giống như superman rồi, làm người cũng phải biết đủ a.

Có chút vui vẻ nở nụ cười, hấn đứng dậy quay đầu nhìn về hai thiếu nữ.

- Hai vị, hiện tại ta có chút hiểu được tại sao ta lại ở nơi này, nhưng cũng chưa quen thuộc với tình cảnh xung quanh, không biết hai vị có thể giới thiệu sơ lược cho ta không?

Hai thiếu nữ có chút không biết làm sao đối với tên này, nếu nói hấn nói dối thì cũng không phải vì nhìn hấn thật sự là không giống nói dối, nếu tin hấn nói thật thì cũng không được vì kiến thức căn bản của Thông Thiên Đại lục thì dù cho là đứa trẻ 4-5 tuổi cũng có thể đọc thuộc lòng ra à.

Nam Cung Mị Ảnh đang suy nghĩ trầm tư, Nam Cung Tuyết lại vui vẻ sột sắng lên mà trả lời hấn.

- Phong ca ca, ta gọi ngươi là Phong ca ca được chứ? Để ta giới thiệu cho ca về Thông Thiên Đại lục.

- Nơi đây là Thông Thiên Đại lục, đại lục có diện tích rất lớn a, truyền thuyết đồn rằng với tốc độ bay cực hạn không ăn không nghỉ của một độ kiếp kì tiền bối thì để bay hết một vòng Thông Thiên đại lục thì cần tiêu hao ít nhất 5000 năm, còn nơi chúng ta đang đứng là phía Đông Thông Thiên Đại lục - U Âm sâm lâm, là một trong ngũ đại hiểm địa của Thông Thiên đại lục.

- Ngũ đại hiểm địa của Thông Thiên Đại lục được chia đều ở 5 hướng:

- Thứ nhất, cũng là nơi nguy hiểm nhất là ở trung tâm Thông Thiên đại lục – Tiên nhân chiến trường theo truyền thuyết là nơi diễn ra Tiên nhân chi chiến, hiện tại nơi đó đầy rẫy oán linh của Tiên nhân, tu vi thấp nhất là Độ kiếp kì nên cũng là nơi nguy hiểm nhất.

- Thứ hai là ở phía Bắc – Hàn Băng chi địa nghe đồn nơi này quanh năm nhiệt độ luôn ở mức thấp nhất, rất ít hung thú có thể sinh tồn ở nơi đây, nhưng cũng chính vì vậy mà nơi đây trở thành hiểm địa thứ hai vì chỉ cần gặp hung thú, thì hung thú đó kém nhất cũng ở Đại thừa kì.

- Thứ ba là ở phía Nam – Hỏa vũ thể giới, đây là một hiểm địa được tạo thành bởi hỏa diễm, nơi đây chỉ có những hung thú hệ hỏa sinh tồn, tại nơi đây bọn hấn được tăng phúc nhờ hỏa diễm nên sức chiến đấu rất cao, có thể vượt cấp chiến đấu

- Thứ tư là ở phía Tây – Hoang mạc chi địa, hoang mạc chi địa là nơi chỉ có cát vàng, rất ít ốc đảo có nước, những hung thú nơi đây đa phần là thổ hệ hung thú, bọn hấn có thể trốn dưới lớp cát vàng và tập kích bất ngờ,

- Thứ năm là ở phía Đông – U Âm sâm lâm, tuy nơi đây cũng nguy hiểm không kém hiểm địa thứ nhất và thứ hai, có rất nhiều hung thú độ kiếp kì nhưng chỉ cần Phong ca không nhóm lửa thì sẽ không dẫn phát quy mô hung thú, vì vậy nơi đây được xếp vào hàng thứ năm.

- Chúng ta thuộc về Nam Cung thành ở phía Đông Thông Thiên Đại lục, Nam Cung thành cách nơi này cũng không xa khoảng chừng vài 2000 dặm đường.

Nghe tới đây thì trong đầu Lâm Thanh Phong có chút loạn, độ kiếp kì? Đó là gì? Chẳng lẽ lại là tu tiên? Còn nữa bọn quái thú hôm qua được gọi là hung thú, theo lời Nam Cung Tuyết thì bọn hấn đáng ra phải rất mạnh nhưng sao hôm qua ta lại cảm thấy bọn hấn rất yếu đuối?

Mang theo một ít nghi hoặc nhưng nhìn bọn họ quần áo có vài chỗ rách nát, hiện tại còn vài nơi có vết máu thấm ra, Lâm Thanh Phong thở dài, lôi ra từ valy hộp dụng cụ y tế rồi hấn vẩy tay với hai người nói

- Hai người vẫn còn đang bị thương, mau lại đây, trước tiên nên xử lý và băng bó vết thương lại đã, hai người đẹp như vậy chắc cũng không muốn trên người mình lại mang theo nhiều vết sẹo a, coi như là trả ơn vì hai người đã cho ta biết một số thông tin về nơi này.

Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết hai mặt nhìn nhau, hiện lên vẻ nghi ngờ, nhưng nghĩ lại lời của Lâm Thanh Phong hấn nói đúng là hai người không muốn những vết thương trên người mình biến thành sẹo, nên cũng từ từ lại gần hấn và ngồi xuống.

..... Hết chương 4.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Băng bó vết thương

Hai thiếu nữ, một áo xanh và một áo trắng mang về mặt tò mò ngồi nhìn về phía một thanh niên, trong mắt hai nàng thì thanh niên này đang lấy ra từ một cái hộp màu trắng có hình chữ thập đỏ ở phía ngoài nhiều thứ li kì cổ quái. Mang theo về tò mò thiếu nữ áo trắng lên tiếng

-Phong ca à? Ca đang làm gì? Không phải đã nói là trị thương sao? Tại sao ca lại lôi ra đây thứ li kì cổ quái như vậy?

Thiếu niên chợt dừng tay và có chút đỏ mặt nhìn về phía thiếu nữ áo trắng, hấn gãi đầu khẽ ho khan rồi trả lời.

-Đây là dụng cụ y tế, bọn hấn là dùng để băng bó vết thương, người gọi ta tiếng Phong ca ta sẽ gọi lại người là tiểu Tuyết. Tiểu Tuyết lại gần đây ca sẽ giúp muội băng bó vết thương.

Cầm trên tay chai thuốc sát trùng, một bộ băng gạc, một bình bông gòn cùng hộp băng cá nhân, hấn vẫy tay gọi Nam Cung Tuyết, nàng xích lại gần hấn và đưa lên cánh tay thon dài trắng ngần mang theo vài vết thương có máu đã khô và bắt đầu đóng vảy.

Hấn nắm lấy cánh tay của nàng, nhìn bàn tay trắng ngần mang theo nhiều đạo vết thương, hấn có chút giận vì không biết những tên ác nhân nào có thể nhẫn tâm khiến bàn tay của mỹ nhân bị thương như thế này, Lâm Thanh Phong thề nếu hiện tại tên ấy dám xuất hiện hấn sẽ biết tại sao nước biển lại mặn.

-Trước tiên ta sẽ hướng dẫn muội dùng những vật này đi, vì ngoài cánh tay ta còn thấy muội và tỷ tỷ cũng bị thương ở nhiều nơi khác khá tư mặt ta không tiện nhìn, để lát nữa ta sẽ đi chỗ khác và hai người tự mình băng bó cho nhau được chứ?

Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết nghe hấn nói cũng thở phào một hơi, hai nàng cũng từng nghĩ về nhiều vết thương khác ở nơi tư mật của chính mình, sẽ khá ngại ngùng nếu như để một vị nam nhân nhìn thấy a.

Thấy hai thiếu nữ khẽ thở phào, hấn cũng bắt đầu hướng dẫn. Cầm lên một chai thuốc sát trùng hấn nói.

-Đây là thuốc sát trùng, không khí bình thường mang theo rất nhiều bụi bẩn và vi khuẩn nên khi ta bị thương, những bụi bẩn và vi khuẩn đó sẽ theo vết thương thâm nhập vào cơ thể sau đó sẽ tạo thành mủ.

-Vì thế điều chúng ta phải làm trước khi băng bó là dùng thuốc sát trùng bôi vào vết thương, đợi một lúc rồi dùng bông gòn lau đi, sau đó rồi dùng băng gạc băng lại vết thương, đối với những vết thương nhỏ thì muội có thể dùng băng cá nhân để băng lại như vậy là được.

-Sau khi băng bó xong, muội cũng không cần lo lắng khi ra ngoài vì khuẩn có thể theo không khí len lỏi vào vết thương rồi tạo thành mủ.

-Tuy nhiên thuốc sát trùng khi nhỏ vào vết thương sẽ có chút rát, nhưng không sao cả, cũng như bị kiến cắn thôi muội đừng lo lắng á.

Hấn bắt đầu mở nắp chai thuốc sát trùng, cầm lên bàn tay trắng nõn nà của Nam Cung Tuyết, nàng có chút đỏ mặt vì đây là lần đầu tiên ngoài cha nàng lại có một người nam nhân cầm tay của nàng, mà đây lại là một người xa lạ.

Nước thuốc sát trùng mát lạnh chảy vào vết thương của cánh tay Nam Cung Tuyết, và bắt đầu sùi bọt trắng, lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác hơi rát nhưng rất thoải mái như thế này nàng khẽ rên lên một tiếng.

~Ân~...

Nhưng ngay lập tức nàng dừng lại và cúi đầu đỏ mặt, nàng len lén nhìn về phía Lâm Thanh Phong, không biết hấn có nghe được tiếng rên của nàng hay không, nhìn lại chỉ thấy Lâm Thanh Phong về mặt có chút nghiêm túc tập trung vào vết thương của nàng nên nàng khẽ thở phào.

Nhưng làm sao nàng biết được, tiếng rên khẽ của nàng Lâm Thanh Phong đã nghe, còn nghe rất rõ, hấn nuốt nước bọt thì chảy máu mũi do tiếng rên của nàng nhưng hấn đã kịp thời kìm nén lại và giả trang nghiêm túc.

-Không thể để lộ ra, nếu lộ ra thì về sau rất khó để ăn đậu hũ a, nghiêm túc, ta phải nghiêm túc.

Băng bó xong vết thương ở cánh tay cho Nam Cung Tuyết, hấn cảm giác vừa thoải mái mà vừa đau khổ, vì đạo vết thương ở cánh tay nàng khá dài nên hấn không dùng băng cá nhân mà dùng băng gạc để băng bó, hấn có cơ hội cầm tay nàng lâu hơn, nhưng cũng đau khổ do phải giả vờ nghiêm túc để nàng không cảm thấy ách cảm.

Nghĩ thử xem một tên hơn 20 năm với người yêu là bàn tay phải, khi được nắm tay người khác giới, mà lại là mỹ nhân thì cảm giác sẽ phê như thế nào, mà lúc này hấn lại phê mà còn phải giả trang nghiêm túc.

-Đã xong, muội xem được rồi chứ?

Hai thiếu nữ đồng thời gật đầu, nhìn về phía vết thương đã được băng bó của Nam Cung Tuyết, nhìn phần băng gạc quấn quanh cánh tay che lấp đi đạo vết thương dài, ngoài ra còn được thắt thành một cái nơ, khiến hai nàng càng nhìn càng thích.

Nhìn hai nàng lộ rõ vẻ thích thú, hấn cũng cười cười, rồi đứng dậy quay đầu đi đến một phía khác để hai nàng có thể băng bó cho nhau.

-Hiện tại ta sẽ qua bên kia ngồi chờ, khi nào hai người băng bó xong thì hãy kêu ta.

Nam Cung Mị Ảnh nhìn hấn rồi gật đầu, còn Nam Cung Tuyết mang theo mặt cười ngây ngô vẫn đang nhìn về phía vết thương đã được băng bó của mình không để ý đến hấn.

Nhìn theo hướng mà Lâm Thanh Phong đã đi, Nam Cung Mị Ảnh thở ra một hơi, trong lòng còn mang theo định ý cuối cùng cũng buông xuống, hiện tại nàng nhận thấy Lâm Thanh Phong cũng không có ý đồ xấu, rồi nàng bắt đầu cùng Nam Cung Tuyết làm theo hướng dẫn của hấn mà băng bó cho nhau.

Đã đi xa xa, nghĩ thầm đã ngoài tầm nhìn của Nam Cung Mị Ảnh, Lâm Thanh Phong dừng lại và quay đầu, mang theo một vẻ mặt cười đều, miệng chảy nước miếng, hấn núp vào một bụi cỏ từ từ nhìn chăm chú vào nơi mà hai thiếu nữ đang băng bó cho nhau.

-Khà khà, mỹ nữ a, đại gia Lâm Thanh Phong làm sao có thể bỏ qua dù chỉ là một cơ hội nhìn các người cơ chứ.

Hai nàng thiếu nữ ngây thơ, không biết rằng đây là lần thứ hai trong cùng một ngày lại bị một tên nhìn chằm chằm vào thân thể hai lần, Nam Cung Tuyết còi xuống áo ngoài lộ ra phần lưng trắng mang theo nhiều đạo vết thương nhỏ, Nam Cung Mị Ảnh nhìn vào lưng của muội muội thở dài rồi bắt đầu bôi lên thuốc sát trùng.

~Ân... thoải mái quá...~

Tiếng rên của Nam Cung Tuyết lại vang lên, dù cho đây không phải lần đầu nàng trải qua cảm giác này nhưng nàng vẫn nhịn không được, lần này nàng không cần kìm nén mà cứ rên thoải mái vì nghĩ rằng Lâm Thanh Phong đã đi xa không nghe được mà nơi này chỉ còn lại nàng và tỷ tỷ nên nàng cũng không cần che giấu.

Một bên thiếu niên đang nhìn lén, miệng hấn đã chảy nước miếng, vì cả thân thể đều được cường hóa nhờ Không Gian Thông Đạo nên hấn có thể nghe rất rõ... tiếng rên của Nam Cung Tuyết, nước mũi hấn bắt đầu chảy ra, vẻ mặt dâm dăng ngày càng hiện rõ hơn.

-Tiên nhân Cốc a, ta nhận ngài là lão đại, lý tưởng của ngài đã soi sáng ta từng bước giúp ta đi tới thiên đường, cũng chỉ có những tên nào tàn và những tên sợ vợ mới không nhận ra được lý tưởng của ngài à.

Nam Cung Tuyết cuối cùng cũng được băng bó xong, nàng mặc lại áo, quay đầu nhìn về Nam Cung Mị Ảnh, nàng nói

-Tỷ tỷ, vết thương của ta đã được băng bó tốt, bây giờ tới lượt ta sẽ băng bó cho tỷ, tỷ cởi áo ra đi.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu rồi lại nhìn xung quanh một chút, không hiểu sao mà nàng cảm giác được có một đôi mắt không có hảo ý đang nhìn chằm chằm vào mình và muội muội, xem xét hồi lâu nàng cũng không thấy ai, nàng lắc đầu bảo mình đã nghỉ rồi từ từ cởi áo.

Vết thương của Nam Cung Mị Ảnh rất nhiều, nàng bị thương từ phía trước đến phía sau, có lẽ trong quá trình bị truy sát, nàng đã nhiều lần dùng thân thể bảo vệ muội muội.

Nhìn thấy phần lưng trắng nhưng chỉ chút vết thương của Nam Cung Mị Ảnh, Lâm Thanh Phong triệt để nổi giận rồi, hấn thề lần này nhất định phải theo cùng hai nàng đánh chết những tên khiến hai nàng bị thương như vậy.

-Không thể tin được có những tên nào tàn như vậy, lại có thể khiến hai mỹ nhân gặp tình cảnh như thế này.

Băng bó xong phần lưng của Nam Cung Mị Ảnh, Nam Cung Tuyết bắt đầu băng bó phía trước, phía trước của Nam Cung Mị Ảnh lại không nhiều vết thương, chỉ có một vết dài từ phía trên ngực phải, kéo thẳng xuống phần bụng.

Cho dù là Lâm Thanh Phong hiện tại cũng không nhìn được nữa, bỗng dưng hấn đứng dậy, và đi tới chỗ hai nàng, hai mắt mang theo sát khí cực nồng, hấn ngồi xuống trước mặt hai nàng lộ ra thần sắc cực kì nghiêm túc.

Hai thiếu nữ瑟瑟 vì Lâm Thanh Phong bỗng dưng lại nhảy ra với vẻ mặt như vậy, hai nàng cuống cuống lên tìm vật để che lại cho Nam Cung Mị Ảnh, hai nàng lại tính trách móc hấn vì không giữ lời, nhưng chỉ nghe hấn nói một câu với vẻ mặt lạnh tanh

-Là ai làm?

.....Hết chương 5.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Lời thề dẫn phát Cửu Thiên lôi kiếp

Nam Cung Tuyết và Nam Cung Mị Ảnh có chút hoảng sợ, hai nàng không hiểu sao thái độ của Lâm Thanh Phong lại thay đổi nhanh như vậy, Nam Cung Mị Ảnh thì còn có chút chịu được nhưng Nam Cung Tuyết lại khóc rồi, nàng vừa khóc vừa mếu máo với hắn

-Là gia chủ Bạch gia, Bạch Ngọc Lâu ở Nam Cung Thành, con của hắn mê muội sắc đẹp của tỷ tỷ nhưng bị Ảnh tỷ phết đi, nên hắn đã trả thù Nam Cung gia và sai người truy sát bọn ta.

-Được lắm, tốt một cái Bạch gia, tốt một cái Bạch Ngọc Lâu, bọn mi chờ đó. Ta Lâm Thanh Phong hiện tại thế, nếu ta không giết chết bọn mi thì ta sẽ theo họ các ngươi, đời này không mang họ Lâm.

Hiện tại hắn giận rồi, hắn phát ra một câu thề từ tâm can, thiên địa bỗng dung biến sắc, sấm chớp nổi lên và điên cuồng đánh xuống, sau khi đánh xuống chín lần thiên địa mới dần trở lại bình thường, nhưng đối với hai vị thiếu nữ trước mặt thì điều này khiến hai nàng sợ hãi.

Lời thề phát ra dẫn tới Cửu Trọng lời kiếp? Điều này làm sao có thể? Phải biết rằng dù là Nguyên Anh kì lão tổ phát lời thề cũng chỉ dẫn tới yếu ớt nhất một đạo lời kiếp a, tại sao thanh niên này có thể dẫn phát được Cửu Trọng lời kiếp? Nằm mơ, nhất định là đang nằm mơ.

Lâm Thanh Phong phát ra lời thề rồi thở ra một hơi, hắn có chút bình tĩnh lại, thật ra không phải là do thanh niên tuổi trẻ khí thịnh khiến hắn phát ra lời thề độc, nhưng thật sự là hắn nhìn không nổi nữa.

Hai mỹ nhân bị truy sát buộc phải đưa thân vào nơi rừng sâu này cũng thôi đi, nhưng bọn hắn lưu lại trên người các nàng những vết thương như vậy thì thật không thể tha thứ được.

Hắn có chút thương cảm nhìn về phía Nam Cung Mị Ảnh, nhưng hắn hóa đá rồi, hiện tại nàng vẫn mặc quần, còn phần trên thì vẫn chưa kịp mặc áo, nàng chỉ kịp phủ qua lớp vải để che chắn đi phần tư mật, hắn trợn mắt lên nhìn chăm chăm vào nàng, máu mũi bắt đầu chảy ra.

Vài chục giây trôi qua, từ đâu đó bỗng dung có tiếng quạ...quạ... vang lên, Nam Cung Mị Ảnh mới hoàn hồn, thoát khỏi vẻ sững sờ kinh ngạc vì một lời thề dẫn phát thiên kiếp của Lâm Thanh Phong.

Nàng nhìn về phía Lâm Thanh Phong, chỉ thấy người nam nhân vừa khiến thiên địa đổi sắc lại đang trợn tròn mắt chăm chú nhìn mình, ánh mắt dâm dăng, hơi thở gấp gáp, miệng thì kéo tận mang tai, chảy nước miếng, máu mũi cũng đồng thời chảy ra.

Nàng bỗng dung sững sốt, cuối đầu nhìn về thân thể của mình, hiện tại nàng tâm muốn chết cũng có, thân thể nàng từ khi hiểu chuyện ngoài mụ mụ và muội muội thì chưa bao giờ để người khác nhìn, hiện tại lại để cho một nam nhân mà nàng vừa mới quen biết nhìn gần như vậy.

-A...a...a.....

Một tiếng hét vang xa khắp tứ phía phát ra từ nàng, khiến Lâm Thanh Phong giật mình tỉnh lại, hắn vội vàng vừa chạy đi vừa lớn tiếng nói.

-Đừng mà, đừng, đừng, vừa rồi chỉ là vô tình, ta chỉ nghĩ là nếu chai thuốc sát trùng không đủ dùng thì lại chỉ hai người dùng chai khác, tuyệt đối không có cố ý, các ngươi phải tin tưởng ta à.

Nhưng có lẽ là do quá vội vàng nên chân hắn lại vướng vào phần rễ cây gần đó, hắn đập mặt xuống đất, rồi nằm im... bất tỉnh.

Nam Cung Tuyết và Nam Cung Mị Ảnh hai mặt nhìn nhau, chột phi cười, hai nàng không ngờ được là có kẻ như vậy, mới đó còn tỏ ra nghiêm nghị, vài giây sau lại biến thành dâm dăng, lại sau vài giây thì biến hốt hoảng rồi bất tỉnh.

Nam Cung Mị Ảnh cũng thờ dài, thật sự là nàng cũng không sợ hắn nhìn thấy, nàng biết rõ trên người nàng vết thương chồng chất sau này cũng không ai muốn cưới nàng, nàng chỉ có chút giật mình vì lần đầu tiên lại bị người khác nhìn thấy nên nàng mới hét lên thôi.

Ngoài ra nàng cũng có chút vui vẻ vì Lâm Thanh Phong, hắn đã nhìn thấy tất cả của nàng, nhưng lại không mang về mặt chán ghét, thay vào đó hắn lại cảm thấy hận những tên đã gây cho nàng những vết thương khắp người, nàng đỏ mặt cúi đầu xuống không biết đang nghĩ cái gì.

.....

U Âm sâm lâm trời đêm

Lâm Thanh Phong đang nằm trên đồng cỏ gần bờ hồ, hắn từ từ mở mắt và ngồi dậy, xoa xoa đầu vì có chút đau nhức, hắn lại nghe được tiếng hỏi han của một vị nữ tử và tiếng cười khúc khích của một vị nữ tử khác.

-Ngươi tỉnh rồi. – Nam Cung Mị Ảnh hỏi hắn

-Ừ. Đúng rồi, đã tỉnh, vết thương của hai người băng bó hết rồi chứ?

-Đã băng bó xong rồi, ngươi tỉnh rồi thì lại đây ăn chút lương khô đi. – Nam Cung Mị Ảnh lạnh tanh trả lời hắn.

Hắn cũng gật đầu và bắt đầu lại gần phía hai thiếu nữ đang ngồi, tay cầm lên thứ màu xám xám như viên đá nhỏ mà Nam Cung Mị Ảnh gọi là lương khô, hắn khẽ cắn một chút rồi nhũn mảy, hắn cảm thấy có chút đắng chát, lương khô hắn ăn khiến hắn cảm giác giống như cắn vậy.

Buông xuống lưng khô hắt nhìn về phía Nam Cung Mị Ảnh, hắt hỏi

-Những ngày này các ngươi vẫn ăn thứ này sao?

Nghe hắt hỏi, Nam Cung Mị Ảnh về mặt có chút mất tự nhiên, nàng hỏi ngược lại

-Làm sao? Ăn không ngon cũng phải ăn a, nơi này không thể đốt lửa, bọn ta lại bị truy sát suốt một tháng, thức ăn không còn, có lưng khô ăn là phải cảm tạ trời đất rồi.

Nghe nàng nói xong hắt nhủ mày thật sâu, thở dài một tiếng hắt lại tiếp tục hỏi

-Các ngươi từng nói các ngươi là người tu luyện? Theo ta được biết chẳng phải người tu luyện có thể bay lượn và nhìn ăn nhìn uống sao?

-Ngươi nói là ích cốc a? Muốn ích cốc được thì kém nhất tu vi cũng phải là Kim Đan kì, còn về phần hai chúng ta, ta mới luyện khí tầng 8 còn muội muội ta mới luyện khí tầng 7, chúng ta vẫn phải ăn, uống đấy.

-Về phần bay lượn, muốn đạp phi kiếm bay thì cũng phải Trúc cơ, còn muốn tự do bay lượn chỉ có thể là Nguyên Anh kì cường giả, mới có thể bay lượn được.

Hắt gật đầu biểu thị mình đã hiểu, sau đó hắt lại tìm chiếc valy của mình, mở ra lấy ba hộp thức ăn nhanh đưa hai nàng hai hộp, còn hắt giữ lại một hộp, hắt khui nắp hộp rồi nói.

-Cầm lấy, làm theo ta mở ra rồi ăn đi, đồng thời hai người có thể kể cho ta về hệ thống tu luyện ở nơi này được chứ?

Tiếp nhận hai hộp thức ăn nhanh, hai nàng lại nhìn nhau thăm ngẫm: "Tên này đúng là có nhiều thứ quái lạ", hai nàng gật đầu, học theo cách hắt mở hộp rồi bắt đầu ăn, ánh mắt của Nam Cung Tuyết lóe sáng, nàng nhìn về phía Lâm Thanh Phong rồi nũng nịu

-Phong ca à, thứ này ngon như vậy, ca còn nhiều không? Có thể lại cho muội một ít không?

Lâm Thanh Phong cũng không biết làm sao với Nam Cung Tuyết, nhìn về mặt ngây thơ, hai mắt phát ra ánh sao đang lấp lánh nhìn mình, hắt thở dài rồi đành nói thật

-Thứ này ta cũng không còn nhiều lắm, dự tính mình ta có thể sử dụng trong ba ngày, nhưng hiện tại có thêm hai người thì chắc chỉ có thể cầm cự hết ngày mai, chúng ta phải tìm cách đi ra ngoài thôi.

Nam Cung Tuyết có chút thất vọng, nàng ừ rừ cuối đầu tiếp tục ăn phần thức ăn nhanh của mình, còn Nam Cung Mị Ảnh thở dài một hơi rồi bắt đầu nói cho Lâm Thanh Phong kiến thức về phần tu luyện.

-Hệ thống tu luyện tại Thông Thiên Đại lục chia thành nhiều cảnh giới, mỗi cảnh giới chia làm mười cấp nhỏ được xếp từ 1 đến 10, các cảnh giới bao gồm luyện khí, trúc cơ, kim đan, nguyên anh, hợp thể, luyện hư, đại thừa, độ kiếp.

-Theo hiện ta được biết hiện tại chỉ có một vị tiền bối đạt tới cảnh giới cao nhất của Thông Thiên Đại lục là Độ kiếp kì còn trên Độ kiếp kì thì ta lại chưa từng nghe nói qua.

-Tu luyện có thể giúp mọi người tăng cường thể chất, có thể sử dụng được pháp thuật, còn có thể tăng cường tuổi thọ, tuổi thọ căn cứ theo mỗi cảnh giới mà tăng thêm mười lần bắt đầu từ trúc cơ, người bình thường cùng luyện khí tu sĩ có thể sống tới đa là 100 năm, nhưng nếu người đạt tới Trúc Cơ thì tuổi thọ của người sẽ tăng thêm 100 năm, đạt tới Kim Đan thì 1000 năm, Nguyên Anh thì 1 vạn năm,... cứ thế mà tính lên.

-Muốn tu luyện thì người phải hấp thụ Linh Khí trong trời đất vào cơ thể, một khi người hấp thụ đủ linh khí thì người sẽ có thể tấn cấp, tu sĩ cảnh giới càng cao thì sử dụng pháp thuật càng mạnh nhưng lượng linh khí cần thiết để có thể tấn cấp từ đó cũng càng ngày càng lớn.

Lâm Thanh Phong nghe tới đây hắt gật đầu, cộng thêm ở Trái Đất đã từng đọc qua khá nhiều truyện về tiên hiệp hắt cũng có phần lý giải về thể giới này.

Trầm tư lúc lâu hắt lại mở miệng hỏi Nam Cung Mị Ảnh

-Về sơ bộ, nghe người nói ta cũng có chút lý giải về thể giới này, nhưng người đã nói người thuộc Nam Cung gia tộc, theo ta được biết đề một gia tộc có thể tồn tại thì điều kiện trước tiên là phải có cường giả tọa trấn.

Im lặng một chút rồi nhìn về phía Nam Cung Mị Ảnh hắt tiếp tục nói

-Vậy tại sao bọn người lại bị Bạch gia truy sát tới tận đây?

.....Hết chương 6.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tình cảnh của Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyệt

Nam Cung Mị Ảnh thở dài, nhìn vào muội muội của mình nàng lộ ra vẻ ưu thương tiếp tục nói

-Gia tộc chúng ta đúng là có cường giả Kim đan lão tổ tọa trấn, nhưng lão tổ đã sống gần ngàn năm, sắp đến đại nạn nhưng gia tộc thì ngày càng xuống dốc, hiện tại mạnh nhất là phụ thân của chúng ta 150 tuổi cũng mới đạt đến Trúc cơ tầng 6, đời này cũng không có hy vọng tấn cấp Kim Đan

-Còn Bạch gia thì Kim đan lão tổ mới đột phá cách đây 200 năm, gia chủ Bạch Ngọc Lâu cũng là được coi nhân tài hiện tại mới 100 tuổi đã đạt đến Trúc cơ tầng 6, hẳn cũng có hy vọng tấn cấp Kim Đan nên gia tộc chúng ta buộc bắt buộc phải bỏ mặc chúng ta bị bọn hắn truy sát.

Lâm Thanh Phong miệng có chút co quắp, cái tình tiết cầu huyết này không phải thường xuất hiện khi con cung của thiên đạo lần đầu tiên gặp gỡ nữ chính sao? Không ngờ hiện tại hẳn lại gặp được, hẳn đang im lặng không biết nên nói gì thì Nam Cung Mị Ảnh lại tiếp tục nói.

-Nhưng lần này chúng ta lại tìm được hy vọng rồi, vào sáng nay trong khu rừng này, chúng ta đã phát hiện tung tích của một vị tiền bối, chúng ta có thể nhờ hắn giúp đỡ để cứu chúng ta ra khỏi kiếp nạn này a.

-???

Lâm Thanh Phong một mặt mông bốc nhìn về phía nàng, nơi này còn có người khác ở lại sao? Vì sao ta lại không nhìn thấy?

Nhìn ra vẻ nghi ngờ trong mắt của Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh bĩu môi

-Làm sao? Người không tin ta? Để ta chỉ cho người xem, ở đằng kia lúc sáng có một vị tiền bối đã chiến đấu với quái vật rồi để dấu vết thật dài, cây cối đứt gãy đụng với nhau tạo ra một con đường thật xa.

Nam Cung Tuyệt đang cúi đầu ăn từng miếng nhỏ thức ăn nhanh, nghe tỷ tỷ nhắc về vị tiền bối lúc sáng hai mắt nàng cũng lóe lên, nàng vui vẻ đáp lời.

-Đúng, đúng, vị tiền bối ấy thật mạnh a, chỉ là dư uy của chiêu thức mà lan thật xa, tới tận nơi hai chúng ta đang ngồi chữa thương, chỗ đó cách nơi đây ít nhất cũng là 5-6 dặm, với uy lực như vậy thì ít nhất vị tiền bối ấy cũng đạt cảnh giới Nguyên Anh kỳ 1.

Nghe tới đây Lâm Thanh Phong triệt để bó tay rồi, hẳn có chút ngại ngần gãi đầu vì hắn nhận ra vì “Tiền bối” trong miệng hai người đang ngồi đây nhìn hai nàng phát ra cặp mắt sùng bái tang bốc hẳn.

Nghe hồi lâu hẳn cũng có chút chịu không nổi, hẳn ho khan rồi nói với hai người

-Theo như hai người diễn tả, thì ta tin chắc hai người không cần tìm kiếm tung tích của vị “Tiền bối” ấy nữa.

Nghe được lời của hẳn Nam Cung Mị Ảnh lạnh mặt

-Tại sao? Hiện tại vị tiền bối ấy là cơ hội sống duy nhất của hai chúng ta và cũng là cơ hội sống của toàn Nam Cung gia tộc, là thành viên của gia tộc làm sao chúng ta có thể vứt bỏ vận may ngàn năm có một này a.

Nhìn thấy Nam Cung Mị Ảnh lại bắt đầu lạnh mặt, Lâm Thanh Phong vội vàng giải thích

-Không, không, ý ta không phải là như vậy, ý của ta là các người đã tìm được người rồi, không cần thiết phải đi tìm nữa.

Có chút không hiểu ý tứ của Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh hỏi lại

-Ý người là sao? Đã tìm được người là ý gì?

Lâm Thanh Phong nhận ra đây là thời điểm tốt nhất để trang bực, hẳn nhìn nàng rồi sau đó đứng dậy, tay chấp sau đít ngẩng đầu về phía ánh trăng, hẳn khẽ nói

-Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt, người mà các người muốn tìm chính là ta.

Bầu không khí bỗng chốc trở nên im lặng, không biết từ đâu lại vang lên tiếngqua....qua....

Lâm Thanh Phong có chút lúng túng gãi đầu thầm nói với chính mình

-Quái thật? Tại sao à? Không phải lúc này những tên trang bực nên nhận được những tiếng “oa,oa” ngạc nhiên của mỹ nhân sao?? Tại sao tới lượt ta trang bực chỉ có tiếng qua thể này???

Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết có chút sững sờ, hai nàng đồng thời thở dài một tiếng, hai nàng cùng nhau đưa ra kết luận tuy khác nhau nhưng vẫn cùng chung chí hướng: “Tên này điên rồi”, “Phong ca ca té đập đầu bất tỉnh không phải điên rồi chứ?”

Lâm Thanh Phong ho nhẹ vài tiếng để bớt xấu hổ, hần mặt mo hôm nay không biết ném tới tận đâu rồi,

-Làm sao? Các người không tin à? Ta nói thật á, bọn người phải tin tưởng ta a.

Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết hiện tại nhìn hần với vẻ mặt thương hại, lần này hai nàng đã kết luận rằng “Tên này thật điên rồi”, hai nàng không nói chuyện, ăn hết phần thức ăn nhanh hai nàng cùng nhau đi về một phía khác rồi nằm ngủ.

Bỏ lại nơi đây tro tro một thanh niên vì trang bức thất bại nên ngồi ừ ừ cúi đầu ôm gối hoài nghi nhân sinh.

.....

Trời sáng, bên bờ hồ trong xanh được bao quanh bởi một khu rừng rậm rạp âm u ít ánh nắng mặt trời

Nơi đó có hai mỹ nữ đang nằm ngủ, ánh nắng chiếu vào mặt, một vị mỹ nữ từ từ tỉnh giấc, mở ra đôi mắt mông lung của của mình Nam Cung Mị Ảnh có chút ngạc nhiên, không ngờ đêm qua nàng có thể ngủ say đến tận trời sáng, trong khoảng thời gian bị truy sát liên tục nàng rất ít khi được ngủ ngon giấc, nhưng lần này nàng lại ngủ thật say.

Nàng quay đầu qua một bên thì thấy Nam Cung Tuyết vẫn đang còn ngủ, nàng cũng không muốn đánh thức muội muội của mình vì trong khoảng thời gian này hai nàng đứng là một mối, thăm nghĩ nên để muội muội ngủ thêm một chút.

Nam Cung Mị Ảnh đứng dậy và bắt đầu đi xem xét xung quanh, vừa xem xét xung quanh vừa nhìn ngắm cảnh đẹp của hồ, thở dài nhẹ nhõm ngồi xuống bên hồ, nàng nhìn lên bầu trời xanh có mây trắng bay lượn trong lòng thăm nghĩ

-Nếu như được ở một nơi đẹp thế, vô lo vô nghĩ như nơi đây cùng người mình yêu sống hết phần đời còn lại thì cho dù đời có ngắn cũng không hối tiếc a.

Nam Cung Mị Ảnh cho dù bình thường có chút nghiêm nghị, nhưng suy cho cùng nàng vẫn là một thiếu nữ, mà thiếu nữ ai cũng có một tâm hồn mơ mộng, mơ mộng về một tương lai có thể cùng người mình yêu sống một cuộc đời tươi đẹp trong mơ.

Khi Nam Cung Mị Ảnh đang thả hồn theo mây gió, nàng không chú ý rằng bên dưới khu vực nàng ngồi có một người nam nhân đang khóa thân tắm rửa, nam nhân này là Lâm Thanh Phong, hiện tại hần cũng có tâm tư muốn chết rồi

-Bà cô à, không phải ta chỉ nhìn lên người có hai lần sao? Người lần này nhất định phải nhìn lại cho bằng được sao? Nhanh đi ra chỗ khác để ta còn lên bờ mặc lại quần áo à, cứ ngồi đó thì ta đây thật không xong.

Lâm Thanh Phong hiện tại rất gấp rồi, hần cũng không ngờ mình đi xa tới vậy mà bà cô này vẫn có thể đi theo tới đây để nhìn mình tắm rửa.

Khi nghe tiếng bước chân của Nam Cung Mị Ảnh hần đã thăm hồ không tốt nên cố hít một hơi thật sâu rồi lặn xuống hồ, hần chỉ mong bà cô này đi ngang qua để hần còn lên bờ mặc quần áo.

Nhưng không ngờ được là Nam Cung Mị Ảnh bỗng đứng ngồi xuống và nhìn trời, hiện tại cũng gần 15 phút rồi, cho dù là vận động viên bơi lội cũng không thể lặn lâu như vậy a.

-Hết cách rồi, đánh phải ngoi lên thôi, nhìn thì nhìn, ai sợ ai à.

....

Ở một bên Tâm tư thiếu nữ vẫn đang bay xa cùng với người yêu sống đầu bạc răng long, trong đầu Nam Cung Mị Ảnh bỗng xuất hiện một hình bóng, đó là Lâm Thanh Phong nhưng lúc này hần lại vào vai người nam nhân cùng sống với mình tới đầu bạc răng long.

Nàng đỏ mặt, tình lại thoát khỏi tâm tư thiếu nữ, nàng tự nhủ với bản thân mình.

-Làm sao ta lại tưởng tượng tới tên đó? Không phải chúng ta mới vừa gặp nhau ngày hôm qua sao?

Nam Cung Mị Ảnh lắc đầu thật mạnh, lấy lại vẻ mặt bình thường nàng lại tự nhủ

-Hừ, mới gặp mặt được một ngày mà lại nhìn hết thân thể của ta, muốn cưới ta? Nằm mơ đi thôi. Nếu hiện tại ni xuất hiện trước mặt ta mà không có một mảnh vải che thân thì có thể ta sẽ suy nghĩ lại.

Nam Cung Mị Ảnh đứng dậy khoanh tay lại, tự mình lẩm bẩm với chính bản thân, nàng cười lắc đầu.

-Làm sao chuyện đó có thể xảy ra à! Nếu là thật có chuyện đó thì thiên đạo chứng giám, suốt đời này ta chỉ có thể cưới một người và đó chính là hần, nếu không ta cam nguyện hồn phi phách tán.

Nàng không ngờ tới lời thề vô lý của nàng được thiên đạo chấp nhận rồi, trời đất bỗng dưng tối sầm và nổi lên một tia chớp khiến Nam Cung Tuyết dù

nằm ngủ thật xa cũng giật mình tỉnh giấc.

Nam Cung Mị Ảnh có chút mộng bức nàng ngẩng đầu nhìn về phía trời cao, nàng âm thầm tự hỏi

-Tại sao lại có chuyện như vậy à? Là ta hoa mắt sao? Tại sao trời lại xuất hiện sấm chớp?

Nàng quyết định không nghĩ nữa, nàng cúi đầu xuống nhìn về phía mặt hồ, đúng lúc này mặt hồ nổi lên gợn sóng, xuất hiện đúng là Lâm Thanh Phong, hắn không mảnh vải che thân đang đứng nhìn nàng.

Nam Cung Mị Ảnh triệt để mộng rồi, nàng không thể tin vào mắt của mình nữa rồi.

Bầu không khí trở nên yên tĩnh.

.....Hết chương 7.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Trời xui đất khiến, ra đường nhặt được vợ????

Lâm Thanh Phong có chút bức bối nhìn về phía Nam Cung Mị Ảnh, hắn không nói gì chỉ im lặng bước lên bờ, đi tới một phía, phía đó hắn đã để sẵn một bộ quần áo, mặc xong quần áo hắn quay lại nhìn Nam Cung Mị Ảnh.

Nàng vẫn đứng đó với khuôn mặt mộng bức, miệng há to, mắt tròn tròn nhưng không nói lời nào.

Lâm Thanh Phong có chút không hiểu thấu nàng, bình thường nam nhân nhìn nữ nhân thì cũng thôi đi, còn đằng này hắn là một người nam nhân lại bị nàng nhìn từ đầu đến chân, nhưng vấn đề là nàng đã nhìn tới bây giờ rồi mà vẫn còn mang vẻ mặt há hốc mồm, hắn la to để nàng chú ý

-Nhìn cái gì mà nhìn? Vẫn chưa nhìn đủ à?

Nam Cung Mị Ảnh bị tiếng hét của Lâm Thanh Phong đánh thức, ánh mắt nàng hoảng loạn mang theo vài giọt nước mắt, nàng chỉ tay vào Lâm Thanh Phong nói lắp bắp

-Ngươi...ngươi...

-Ngươi cái gì mà ngươi? Là ngươi tự đến chỗ này nhìn ta tắm à. Ta còn chưa bắt ngươi chịu trách nhiệm mà ngươi còn chỉ tay về phía ta lắp bắp cái gì.

Lâm Thanh Phong có chút bức bối, hắn là người bị nhìn lên chứ không phải là Nam Cung Mị Ảnh a, hắn thật không hiểu tại sao nàng lại nhìn về phía mình với ánh mắt cứ như là hắn mới là người chiếm tiện nghi của nàng không bằng.

-Oa...Oa...Oa...

Cảm xúc ức chế không được cuối cùng Nam Cung Mị Ảnh khóc rồi, nàng ngồi khóc thút thít như một đứa trẻ, hai tay ôm gối, mặt cúi gằm xuống nước mắt chảy ra, nàng khóc có chút đột nhiên khiến Lâm Thanh Phong mộng bức.

Nam Cung Tuyết từ xa chạy đến, nhìn một bên tỷ tỷ đang ngồi ôm đầu gối khóc, còn một bên Lâm Thanh Phong đang đứng nhìn với vẻ mặt mộng bức, không nghĩ nhiều nàng chạy về phía Nam Cung Mị Ảnh ôm lấy tỷ tỷ của mình, Nam Cung Tuyết nhìn về phía Lâm Thanh Phong

-Phong ca là người xấu, Phong ca bắt nạt tỷ tỷ, làm tỷ tỷ khóc, ta không quan tâm tới Phong ca nữa.

Nam Cung Tuyết ôm Nam Cung Mị Ảnh, vỗ nhẹ vào lưng tỷ tỷ mình Nam Cung Tuyết dỗ dành

-Tỷ tỷ không khóc, Phong ca là người xấu, muội sẽ thay tỷ trừng phạt Phong ca.

Lâm Thanh Phong cầm nín rồi, hắn mới là người bị hại được chứ? Thế đạo bây giờ biến hóa quá nhanh, cuối cùng người bị hại lại thành người xấu, còn kẻ xấu thì ngồi ôm mặt khóc thút thít.

Lâm Thanh Phong thờ dài ngẩng đầu nhìn trời, ông trời ơi tại sao lại khiến ta rơi vào tình cảnh dở khóc dở cười này a.

Khóc một hồi lâu cuối cùng Nam Cung Mị Ảnh cũng dừng khóc, nàng nhìn về phía Nam Cung Tuyết của mình thấy được vẻ mặt quan tâm lo lắng của nàng, Nam Cung Mị Ảnh nở nụ cười, xoa nhẹ đầu nàng, Nam Cung Mị Ảnh nói

-Không sao tỷ không khóc, có muội muội tốt ở đây tỷ sẽ không khóc.

Đổ dành muối muối mình xong, Nam Cung Mị Ảnh quay về phía Lâm Thanh Phong, ánh mắt của nàng có chút phức tạp, nàng thở dài một hơi, lấy hết can đảm để nói ra chuyện khi nãy, nàng cũng biết là nàng không thể giấu được lâu, còn không bằng nói ra hết, nàng chỉ tay về phía Lâm Thanh Phong và nói.

-Ngươi, cưới ta.

-????????

Lâm Thanh Phong có chút không hiểu thấu, hắn khá chắc chắn rằng ngón tay của nàng đang chỉ về hướng mình đứng, hắn quay lại nhìn về phía sau lưng

-...Không có ai à?

Vậy nàng chỉ tay về phía này làm gì??? Không phải muốn ta cưới nàng chứ? Mặc dù như vậy cũng không phải xấu nhưng tại sao ta lại phải cưới nàng à?

Nhìn Lâm Thanh Phong quay tới quay lui để nhìn phía sau tìm người nào khác, Nam Cung Mị Ảnh nổi giận cau mày hét lên

-Ta đang nói ngươi, LÂM THANH PHONG, ngươi phải chịu trách nhiệm với ta.

Lâm Thanh Phong hiện tại muốn khóc rồi, tại sao chứ? Thế đạo hiện tại điên cuồng như vậy? Bị người khác nhìn lên thì cũng thôi đi, mình còn chưa yêu cầu nàng lãnh trách nhiệm, nhưng nàng lại là người yêu cầu mình lãnh trách nhiệm??? Mặc dù cũng đúng là mình lãnh trách nhiệm vì hai lần nhìn hết của nàng nhưng mà đây thuộc về vấn đề khác à.

-Tại sao chứ? Ta mới là người chịu thiệt à? Tại sao hiện tại trở thành ta phải chịu trách nhiệm với ngươi rồi?

Nghe Lâm Thanh Phong từ chối mình Nam Cung Mị Ảnh cũng có chút gấp rồi, mặc dù hắn nói đúng hắn mới là người chịu thiệt nhưng nghĩ tới thiên đạo đáp ứng lời thề, nàng vẫn cố chấp bắt hắn chịu trách nhiệm mới được a.

-Làm sao? Ngươi đã nhìn thấy hết thân thể của ta, hiện tại ta bắt ngươi chịu trách nhiệm ngươi lại không đồng ý?

Không đợi Lâm Thanh Phong đau khổ giải thích, và cũng để che giấu đi sự xấu hổ của mình Nam Cung Mị Ảnh trực tiếp nói.

-Ta cũng không thích dài dòng, một là ngươi đồng ý chịu trách nhiệm cưới ta, sau đó chúng ta có thể từ từ bồi dưỡng tình cảm.

Nói tới đây Nam Cung Mị Ảnh dừng lại một chút, sờ sờ cằm rồi quyết định, chỉ tay về một phía nàng cắn răng nói tiếp

-Còn hai là hiện tại chúng ta tách ra, yên tâm chỉ cần ngươi đi về phía đó chừng 20 dặm đường là sẽ thoát khỏi khu rừng này. Hiện tại ngươi có thể lựa chọn a.

Lâm Thanh Phong nhìn thẳng vào nàng, rồi lại nhìn về hướng tay nàng chỉ, hắn thở dài, rồi quyết định im lặng suy nghĩ.

Nam Cung Tuyết cũng bất ngờ với sự thay đổi đột ngột của tỷ tỷ, nàng có chút hoảng nhìn Lâm Thanh Phong với ánh mắt cầu xin.

Nhìn về Nam Cung Tuyết thấy ánh mắt cầu xin của nàng, hắn lại nhìn về phía Nam Cung Mị Ảnh cuối cùng Lâm Thanh Phong thở dài, được rồi người xưa có câu anh hùng khó qua ải mỹ nhân, đừng nói tới ta hiện tại phải đối mặt tận hai mỹ nhân.

Nghĩ một chút cũng không phải là ta chịu thiệt thời gì, ta đi theo là được chứ gì? Còn về phần cưới Nam Cung Mị Ảnh điều đó cũng không xấu a? Có một mỹ nhân đáng tới của như vậy đầu óc ngâm nước mới không đồng ý à.

-Được rồi, không cần phải như vậy, ta cưới cô là được chứ gì.

Nghe xong câu trả lời của Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh thở phào nhẹ nhõm, nàng cũng biết là nàng làm như vậy cũng hơi quá, nhưng không có cách a, để che giấu sự xấu hổ của mình nàng đành phải làm vậy thôi. Không ngờ Lâm Thanh Phong lại đồng ý, hắn mà không đồng ý thì đời này nàng xác định phải cô độc à.

Nam Cung Tuyết nhìn về phía tỷ tỷ mình, nàng có chút nghi hoặc tại sao tỷ tỷ lại phải cưới Phong ca ca à? Như vậy chẳng lẽ nàng phải gọi Phong ca ca là tỷ phu a? Cũng tốt điều này cũng không xấu, ít ra nàng có thể khẳng định Lâm Thanh Phong là một người tốt, dù cho cách ăn mặc hơi lạ một chút nhưng cũng khá đẹp trai à.

Sờ cằm suy nghĩ một chút Nam Cung Tuyết cười hi hi, buông tay Nam Cung Mị Ảnh, nàng làm ra vẻ mặt đáng thương nhìn về phía Lâm Thanh Phong.

-Tỷ phu a, chúng ta có thể kiếm chút gì ăn được không? Muội đói quá a.

Tiếng Tỷ phu của nàng làm Nam Cung Mị Ảnh cứng người lại rồi, mặc dù nàng yêu cầu Lâm Thanh Phong cưới nàng nhưng muối muối thay đổi cách xưng hô một cách nhanh chóng như vậy khiến nàng không quen a, Nam Cung Mị Ảnh xấu hổ cúi đầu, nhìn xuống đất.

Lâm Thanh Phong nhìn thấy biểu hiện của Nam Cung Mị Ảnh hẳn có chút dở khóc dở cười, lúc này không phải bá đạo bất hủ lựa chọn sao? Hiện tại lại xấu hổ? Phụ nữ bộ mặt thay đổi cũng quá nhanh a.

Có chút lắc đầu nhìn về phía “Vợ tương lai” của mình, sau đó Lâm Thanh Phong nhìn về Nam Cung Tuyết hẳn cười cười.

-Được rồi tiểu Tuyết, Mị Ảnh nữa mau tới đây à, chúng ta vẫn còn một ít thức ăn nhanh đây, ăn xong chúng ta lại lên đường ra khỏi nơi này.

Nghe lời hẳn nói Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết cũng gật đầu

-Đúng là nên ra khỏi nơi này, lương thực dự trữ của chúng ta sắp hết, cũng nên ra ngoài tìm thêm một ít rồi quay lại tiếp tục tìm kiếm tung tích của vị tiền bối kia.

Lâm Thanh Phong có chút cứng họng rồi, hẳn đã nói với hai người rồi a, tại sao vẫn không tin hẳn? Vị “Tiền bối” trong miệng hai người chính là hẳn, hẳn đang đứng trước mặt hai người rồi không cần lại đi tìm à.

Thở dài ngao ngán cũng lười đi giải thích, hẳn mở valy lấy vài hộp thức ăn nhanh cuối cùng rồi đưa cho hai người, hiện tại hẳn mới để ý hai người vẫn mặc bộ đồ có nhiều vết rách hẳn lại hỏi

-Tại sao cả hai không thay quần áo khác? Chẳng phải hai người có không gian để cất vũ khí sao? Sao lại không mang theo đồ để thay?

Nghe Lâm Thanh Phong hỏi tới Nam Cung Mị Ảnh trả lời.

-Chúng ta cũng muốn thay a, trên đường trốn chạy, chúng ta cũng mang theo nhiều y phục, nhưng vì bọn truy sát quá đông, y phục trong lúc chiến đấu đã bị hư hao hết, hai bộ này hiện tại là hai bộ cuối cùng, chúng ta cũng hết cách á.

Lâm Thanh Phong cau mày một chút, lúc trước Nam Cung Mị Ảnh mặc y phục che càng ít thì hẳn càng vui vẻ a, nhưng hiện tại nàng là “Vợ tương lai” của chính mình, không thể để nàng ăn mặc như vậy tiện nghi cho những kẻ khác à.

.....Hết Chương 8.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chuyện cũ chưa xong, chuyện mới đã tới

Bên ngoài U Âm sâm lâm, có hai thiếu nữ cùng một thiếu niên đang đi cùng với nhau, người nam nhân tay thì kéo theo valy đi theo phía sau hai người thiếu nữ, đây chính là Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh cùng với Nam Cung Tuyết.

Bước ra khỏi U Âm sâm lâm, lại được thưởng thức những tia nắng ấm áp từ mặt trời, không cần suốt ngày phải ở một nơi âm u, ẩm thấp như U Âm sâm lâm nên Lâm Thanh Phong rất cao hứng, miệng hẳn nói liên hồi không dứt, Nam Cung Tuyết thì cười cười nhìn hẳn còn Nam Cung Mị Ảnh lại thở dài ngao ngán

-Tại sao ta lại phải cưới một tên như thế này? Không phải lúc mới gặp mặt hẳn tỏ ra rất chín chắn sao? Còn hiện tại sao lại như tên nhà quê thế này?

Lâm Thanh Phong nhìn đông nhìn tây, rồi lại chạy tới chạy lui nhìn ngắm xung quanh, hẳn thật sự vui vẻ vì cuối cùng cũng có thể thoát ra được cái khu rừng quỷ quái mà chim cũng không có đó.

Hắn quay đầu nhìn về phía Nam Cung Mị Ảnh, thấy nàng thở dài nên hẳn lại hỏi

-Sao vậy Mị Ảnh? Trông ngươi giống như là không được vui?

Thấy hẳn cuối cùng cũng biết để ý tới mình, Nam Cung Mị Ảnh lắc đầu trả lời.

-Ngươi không thể chín chắn hơn một chút sao? Chúng ta là đang trốn tránh truy sát à, giống như ngươi cứ làm ồn rồi chạy đông chạy tây, lại còn mặc bộ đồ lạ mắt không phải khiến chúng ta trở thành tâm điểm sự chú ý sao?

-Nếu là như vậy cũng thôi đi, nhưng ngươi có thể nói cho ta biết ngươi đang cảm theo cái gì à?

Nghe nàng giải thích Lâm Thanh Phong cũng giật mình hẳn cuối cùng cũng chú ý tới việc hẳn phần khích sẽ rất dễ khiến hành tung của hai nàng bại lộ, hẳn gật đầu rồi nói với Nam Cung Mị Ảnh.

-Ta đang mang theo cái valy a? Vật này có thể chứa nhiều đồ cũng dễ dàng để kéo theo à?

Nam Cung Mị Ảnh lại lắc đầu.

-Ta đã biết, cái “Valy” trong miệng ngươi cũng giống như là rương chứa đồ thôi không có gì lạ, ta là đang hỏi vật bên cánh tay còn lại của ngươi cơ.

Hắn giơ lên cánh tay còn lại đang cầm theo... cái nôi, hắn cầm cái nôi lật qua lật lại trước mặt Nam Cung Mị Ảnh giống như là để nàng nhìn rõ, hắn lại nói.

-Là cái nôi à? Rất dễ dàng nhận ra mà? Chẳng lẽ nàng lại không biết?

Nam Cung Mị Ảnh bó tay rồi, nàng không hiểu nôi nào mạch kín của tên này được xếp như thế nào mà hắn cố chấp với “cái nôi” này như vậy, chẳng lẽ hắn “vác nôi” nghiện sao?

Nàng có chút cáu rồi, nàng hét lớn

-Ngươi không biết là ngươi cứ như vậy thì càng dễ làm tâm điểm của sự chú ý hơn sao? Đây chỉ là cái nôi bình thường a, ngươi không thể vứt nó sao? Về tới Nam Cung thành ta sẽ mua cho ngươi cái nôi khác, mi muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

-Không bỏ, có chết cũng không bỏ.

Đừng có đùa, đây nhưng là cái nôi có thể chịu được toàn bộ lực lượng của hắn à, làm sao có thể nói bỏ là bỏ? Lâm Thanh Phong cũng có chút hiểu được lực lượng hiện tại của mình, nên hắn hiểu được trên đại lục này tuy cũng có những thứ cũng có thể chịu được nhưng khẳng định là rất ít, nhưng chắc chắn những thứ mà Nam Cung Mị Ảnh nói tới không nằm trong số đó.

-Ngươi...

Nam Cung Mị Ảnh cũng có chút bất đắc dĩ, tại sao chứ? Không phải chỉ là một cái nôi bình thường à? Hắn không chịu bỏ cũng thôi đi, nhưng nàng muốn động tới hắn cũng không cho, nàng cảm thấy làm “nàng dâu” của một tên như thế này là một sai lầm lớn nhất trong đời của nàng.

Nàng quyết định không để ý tới Lâm Thanh Phong, phát tay rồi quay đầu bước tiếp.

Nam Cung Tuyết nhìn hai người cãi nhau nàng cũng không biết làm sao, một người là tỷ tỷ còn người kia là tỷ phu tương lai, tuy nàng có chút nghiêng về phía tỷ tỷ của mình, nhưng không hiểu sao nàng lại cảm thấy có chút vui vẻ khi nhìn hai người cãi nhau, nên nàng quyết định... im lặng theo dõi kì biến.

Lâm Thanh Phong nhìn Nam Cung Mị Ảnh giận quay đầu đi không thèm để ý tới mình, hắn cũng có chút hối hận, nhưng thật sự là cái nôi này cũng không phải nôi bình thường à. Hắn quay đầu về phía Nam Cung Tuyết rồi hỏi nàng

-Tuyết nhi thấy y phục ta đưa thế nào? Mặc có vừa người không?

Nam Cung Tuyết nở nụ cười nhìn về hắn nàng trả lời

-Cảm giác rất tốt a tỷ phu, mặc dù lúc đầu vẫn không quen, nhưng khi mặc quen rồi thì lại cảm thấy rất thoải mái, thoáng mát, không có tay áo dài hay ống quần rộng thùng thình như lúc trước, di chuyển, hành động càng dễ dàng á.

Nghe nàng nói vậy hắn gật đầu, trước khi ra khỏi U Ám sâm lâm, vì y phục trên người hai tỷ muội nàng có chút nát không chịu nổi nên hắn đã quay về nơi hắn xuất hiện tìm trong những cái valy gần đó vài bộ quần áo nữ để nàng mặc.

Lần đầu được mặc y phục kì lạ như thế này nên hai nàng có chút không quen, nhưng hiện tại có còn hơn không, hai nàng cũng không thể mặc những bộ y phục cũ mà vào thành á.

Nam Cung Tuyết thì mặc một chiếc áo thun màu trắng và quần jean màu xanh đen khiến nàng trông rất trẻ trung năng động, nàng mang theo vòng một khá đầy đặn khiến chiếc áo thun bó sát người lộ rõ hai ngọn núi cao nên Lâm Thanh Phong quyết định đưa thêm cho nàng chiếc áo sơ mi khoác bên ngoài.

Còn Nam Cung Mị Ảnh thì lại mặc một bộ áo dài của người phụ nữ Việt xưa được may bằng vải màu xanh lục, tuy vòng một của cô vẻ nhỏ hơn muội muội Nam Cung Tuyết nhưng lại hơn muội muội mình ở vòng ba á.

Nhìn thấy hai người mỗi người một vẻ, còn lại đẹp như tiên nữ hắn cũng có chút giật mình, lúc đầu tuy rằng đã thấy được là hai nàng đẹp nhưng vì y phục hai nàng mặc khá rách rưới nên hắn cũng không kinh điển, thậm chí tuy hai nàng đẹp nhưng cũng không khiến người ta thêm chảy nước á.

Nhưng hắn đã sai rồi, lần này hắn thừa nhận mất hẳn thật sự mù rồi, hai nàng không những đẹp, mà phải gọi là lóa mù mắt chó rồi, nhưng hắn lại âm thầm sáng khoái vì một trong hai tiên nữ này là vợ mình á. Mặc dù hắn cũng không hiểu thấu tại sao Nam Cung Mị Ảnh lại nhất quyết phải cưới mình nhưng sự thật nàng là vợ hắn á.

-Chắc có thể nàng mê mẩn ta vì ta quá đẹp trai á. Há há thật sự ta phục ta quá.

Tự kỉ với chính mình một chút rồi hắn lại hỏi Nam Cung Tuyết

-Muội có biết hiện tại chúng ta sẽ đi tới đâu không?

Nam Cung Tuyết trầm ngâm một chút, rồi nàng nói với hắn.

-Theo con đường này đi thêm vài dặm, trước tên chúng ta sẽ tới U Âm thôn, vì thôn trang này khá gần với U Âm sâm lâm nên được dùng là nơi để tu luyện giả tụ tập chuẩn bị lương thực trước khi vào U Âm sâm lâm, hiện tại chúng ta cũng đến đó để mua lương thực và đồng thời nghe ngóng một ít tin tức hiện tại của Nam Cung gia.

Lâm Thanh Phong nghe nàng nói rồi hắn gật đầu.

-Cũng tốt, trước tiên nên chuẩn bị một ít lương thực, vài ngày qua ngoài thức ăn nhanh chúng ta cũng không được ăn gì khác.

Ba người tiếp tục đi về phía U Âm thôn, bỗng từ phía trước có tiếng chân ngựa kèm theo đó là khói bụi mù mịt đang lao nhanh về phía ba người.

Nam Cung Mị Ảnh đi phía trước, nàng nhú mảy rồi bắt đầu rút kiếm ra, nhìn chăm chăm về hướng con ngựa đang chạy tới, bỗng dưng có một bàn tay kéo nàng về phía sau đó là Lâm Thanh Phong, hắn vỗ vỗ bàn tay của nàng rồi nói thâm vào tai nàng.

-Yên tâm, không có chuyện gì, tin tưởng ta.

Lần đầu tiên lại có người nói nhỏ nhẹ vào lỗ tai của mình, và người này lại là phu quân tương lai của chính mình, Nam Cung Mị Ảnh đỏ mặt, nàng cúi đầu xuống rồi phát ra tiếng “Ân” nhỏ nhẹ.

Nàng có chút mê mang nhìn về bóng lưng đang đứng trước mặt mình, mới một lúc trước cũng chính là bóng lưng này làm cho nàng cảm thấy hắn không đáng tin, thế nhưng hiện tại lại không giống bóng lưng này lại trở nên cao lớn vững chắc khiến nàng có thể yên tâm mà dựa vào.

-Có lẽ cưới hắn cũng không phải là quyết định sai lầm a.

Nàng bỗng dưng nói ra một câu nhỏ như muỗi kêu, nhưng Lâm Thanh Phong ở gần nàng như vậy, lỗ tai hắn lại được rèn luyện bởi không gian thông đạo làm sao hắn có thể không nghe?

Hắn có chút giật mình vì không nghĩ tới Nam Cung Mị Ảnh cũng có thể có một mặt nữ tính như vậy, hắn cười nhẹ vỗ vỗ đầu nàng

-Yên tâm, quyết định của nàng sẽ không sai. Tất cả mọi thứ, ta sẽ thay nàng gánh, ta sẽ bảo vệ nàng, tin tưởng ta nói được làm được.

Nam Cung Mị Ảnh lại xấu hổ, mặt nàng càng cúi thấp hơn, biểu hiện của nàng khiến Lâm Thanh Phong cười phá lên.

-Hahahaha....

Nam Cung Mị Ảnh có chút thẹn quá hóa giận, nàng giờ kiểng lên, nhưng đúng lúc này con ngựa đã chạy tới nơi mà hai người đang đứng, nó bỗng nhiên dừng lại phát ra tiếng kêu.

-Hí, hí, hiiiiii,...

Lâm Thanh Phong cau mày, nhìn về phía trên con ngựa, con ngựa đang chở theo một người nam nhân trên thân mang đầy vết thương, người nam nhân này đã bất tỉnh.

.....Hết Chương 9.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Nụ hôn đầu tiên

-Tỷ tỷ, tỷ phu trên lưng ngựa có người a.

Nam Cung Tuyết kinh ngạc nhìn về phía người đang nằm trên lưng ngựa, nàng không biết người này còn sống hay không nên nàng có chút sợ.

Với thị lực của mình thì từ xa Lâm Thanh Phong đã nhìn thấy trên lưng ngựa có người nên hắn cũng không ngạc nhiên, còn Nam Cung Mị Ảnh nhìn thấy nhiều việc đời nên nàng cũng không bất ngờ lắm, nàng nhìn về phía người đang nằm trên lưng ngựa rồi thở dài, nhìn về phía Lâm Thanh Phong nàng chờ đợi quyết định của hắn.

Lâm Thanh Phong nghĩ nghĩ một chút rồi quyết định bước lại gần hơn để xem xét thử người này còn sống hay đã chết, nếu hắn còn sống thì có thể sẽ giúp

đỡ một chút, còn nếu hấn chết rồi thì chỉ trách do số mệnh của hấn không được a.

Lâm Thanh Phong lại gần người này, nhận ra người này vẫn còn hơi thở, tuy sắc mặt tái nhợt nhưng ít ra hiện tại hấn còn sống nên Lâm Thanh Phong quyết định giúp đỡ một chút.

Lâm Thanh Phong đem người trên lưng ngựa đặt xuống đất, người này mang mặt nạ, mặc một bộ y phục trông cũng khá đắt tiền, Lâm Thanh Phong nghĩ nghĩ một chút rồi hấn lấy ra bộ dụng cụ y tế và bắt đầu chữa thương cho người này.

-Cũng không thể để người này nằm tại nơi đây à?

Tự lẩm bầm với bản thân hấn có chút khổ não, vì sao những chuyện như thế này hấn ta lại gặp nhiều lần chứ?

Tuy có chút khổ não nhưng giúp người thì giúp cho trót hấn quay đầu nói với Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết.

-Có vẻ như đêm nay chúng ta không thể tới U Âm thôn được rồi, người này bị thương nặng như vậy chúng ta cũng không thể bỏ mặc hấn tại đây à?

Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết gật đầu, hai nàng cũng hiểu mang theo một người bị thương đi đường thì có chút khó khăn, nên chờ tới mai khi hấn tỉnh lại thì lại cùng hấn lên đường tiến về U Âm thôn.

Nhìn thấy hai người gật đầu Lâm Thanh Phong cũng thở ra một hơi, nhìn nhìn về phía con ngựa hấn có chút suy nghĩ

-Tên này bị thương nặng như vậy, chắc cũng đang bị truy sát, chúng ta nên thả chạy con ngựa này rồi tiến về phía khác để cản truy binh.

Nam Cung Mị Ảnh nghe hấn nói, rồi trầm nghĩ cũng đúng là nên làm như vậy, nàng đi tới phía sau con ngựa rồi cầm lấy võ kiếm, nàng vỗ thật mạnh vào mõng con ngựa khiến nó phát ra tiếng “Hí...” Rồi cầm đầu chạy về một phía.

Nhìn thấy hướng con ngựa chạy đi, Lâm Thanh Phong gật đầu rồi nâng lên người đang nằm dưới đất đi theo hướng ngược lại.

Không lâu sau khi bọn hấn đi khỏi, thì một đoàn người cưỡi ngựa lại chạy tới nơi này, người đầu lĩnh bỗng dung phát tay báo hiệu dừng lại, cả đoàn người phía sau cũng bắt đầu dừng ngựa.

Người đầu lĩnh xuống ngựa rồi nhìn về dấu vết phía trước, hấn nờ nộ cười lạnh lùng.

-Hừ, cũng biết chuyển hướng giữa đường mà không chạy thẳng, cũng không phải là tên ngu ngốc, nhưng mà vẫn còn non lắm không xóa đi dấu chân ngựa.

-Các anh em, mục tiêu chuyển hướng không còn chạy thường về phía trước, hấn đã chạy về hướng này, mọi người lên ngựa theo ta.

Người đầu lĩnh lên ngựa, phát tay ra hiệu cho đoàn người sau lưng, hấn chuyển hướng chạy theo hướng mà con ngựa Nam Cung Mị Ảnh thả chạy đi.

.....

Trời đêm trong một hang động gần đó.

Phía bên ngoài Lâm Thanh Phong đang nướng cá, sau khi tìm được hang động này hấn đã quyết định ở lại đây một đêm, gần đây có một con sông nước khá trong, từ con sông hấn bắt được vài con cá, hiện tại đang nướng cá để chuẩn bị cho buổi tối.

Nam Cung Tuyết đang ngồi trong động cùng với người mà bọn hấn đã cứu được, nàng dựa theo Lâm Thanh Phong nói và nhận việc băng bó cho người đã bị thương.

Nam Cung Mị Ảnh thì ngồi một bên nhìn Lâm Thanh Phong nướng cá, nàng và Nam Cung Tuyết là Nam Cung gia đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư, từ nhỏ tới lớn được cưng chiều thì làm sao biết nướng cá? Nên việc nướng cá rơi vào đầu Lâm Thanh Phong, nhìn những động tác mây trôi nước chảy của Lâm Thanh Phong nàng có chút mê say.

-Khụ, khụ,...

Có chút chịu không nổi Nam Cung Mị Ảnh nhìn chăm chăm, Lâm Thanh Phong ho nhẹ khiến Nam Cung Mị Ảnh giật mình, nàng đỏ mặt cúi đầu xuống.

-Lão bà à, ta cũng biết là ta đẹp trai, uy phong, thần vũ, người gặp người thích, nhưng nàng cũng không cần nhìn ta chăm chăm như vậy a, ta cũng xấu hổ lắm à.

Lâm Thanh Phong lại bắt đầu tự kỷ, Nam Cung Mị Ảnh nghe hấn nói mắt nàng có chút tròn trố, nhưng đúng thật là nàng nhìn hấn chăm chăm, để che giấu đi sự xấu hổ nàng nói

-Dừng, ta là đang học tập, đúng là đang học tập hiểu không? Cũng không thể để mỗi lần ra ngoài là lại ăn lương khô à.

Lần này Lâm Thanh Phong mất lại trọn lên rồi, hắn không chấp nhặt với nàng nhưng vẫn làm bầm

-Nhìn thì nói nhìn, làm gì phải che giấu à? Ta đẹp trai thế này muốn nhìn thì cứ nhìn a, tính ra ta cũng là lão công của nàng à? Lão bà nhìn lão công chuyện thiên kinh địa nghĩa thì có gì mà phải xấu hổ?

Tuy Lâm Thanh Phong nói làm bầm nhưng Nam Cung Mị Ảnh ngồi gần vẫn nghe thấy, dù gì nàng cũng là tu luyện giả a, lỗ tai cũng có thể nghe được rõ ràng lời hắn nói, nàng che trán thâm nghĩ

-Chắc ta thật sự nhìn làm rồi, tên này là bóng lưng vững chắc có thể dựa vào?

Cuối cùng nàng dứt khoát quay đầu sang một bên không thèm ngó ngang tới Lâm Thanh Phong.

Mùi thơm cá nướng bắt đầu lan tỏa ra, Lâm Thanh Phong nuốt nước miếng, hắn không nghĩ tới là giờ học ngoại khóa về kĩ năng làm bếp của một tên “FA” có thể phát huy tác dụng vào lúc này, bỗng dung từ phía bên cạnh hắn nghe được tiếng “Rột...rột...”

Hắn nghe rõ ràng, nên cũng biết đó là tiếng gì, cầm lấy một con cá nướng, Lâm Thanh Phong quay đầu về phía Nam Cung Mị Ảnh, đưa con cá nướng tới trước mặt nàng hắn hỏi đều

-Ăn không?

Nam Cung Mị Ảnh cắn răn, bản tính quật cường của nàng khiến nàng không thể khuất phục, nhưng mà cái bụng nàng lại không nghĩ vậy, nó lại phát ra tiếng “Rột...rột...” như là đang biểu tình khiến nàng phải chào thua, nàng gật đầu rồi phát ra một tiếng nhỏ nhẹ như muỗi kêu.

-Ăn...

Nghe được nàng nói Lâm Thanh Phong nét cười càng đậm hơn, hắn nghĩ là mình phải nên chọc “lão bà” của mình một chút nên hắn nói.

-Nàng muốn ăn nhưng ta không cho a, nếu nàng muốn ăn thì lại đây hôn ta một cái.

Nam Cung Mị Ảnh cứng người rồi, nàng thật căm ghét cái tên này, thừa nước đục thả câu, nàng “Hừ” một tiếng rồi lại quay đầu không để ý tới hắn, nhưng lúc này tiếng “Rột...rột...” lần thứ ba vang lên, cái bụng nàng biểu tình càng dữ dội hơn, nó nhất định khiến nàng phải khuất phục rồi.

Nàng lại quay đầu nhìn Lâm Thanh Phong, lúc này hắn đang cầm trong tay con cá nướng, mắt híp lại ý cười ngày càng đậm nhìn về nàng chờ nàng quyết định, nàng đỏ mặt cúi đầu, nàng thừa nhận khuất phục rồi lại phát ra một tiếng nhỏ như muỗi kêu.

-Được rồi, chỉ một lần này thôi, ta sẽ... hôn ngươi.

Tiểu nhân đắc chí đạt thành tâm nguyện Lâm Thanh Phong cười “ha ha” rồi hắn đưa má ra hướng về phía nàng, ngón tay chỉ chỉ vào má.

Nam Cung Mị Ảnh bất đắc dĩ cũng phải làm theo, nàng từ từ hướng đôi môi của mình lại gần Lâm Thanh Phong.

Bỗng dung lúc này Lâm Thanh Phong đầu chợt lóe lên linh quang, ngay lập tức hắn quay mặt lại đối diện với nàng, hai người môi chạm môi...

Đầu óc Nam Cung Mị Ảnh hoảng loạn, nụ hôn đầu của nàng hiện tại lại bị cướp mất nên nàng không biết phải làm gì tiếp theo, còn Lâm Thanh Phong càng ngày càng đắc ý, lần đầu tiên sau hơn 20 năm hắn mới được “môi chạm môi” với người khác giới a, còn lại là một mỹ nhân và quan trọng hơn, nàng là lão bà của mình á.

Lâm Thanh Phong càng lúc càng mê say với cảm giác này, hai tay hắn không tự chủ được mà vòng qua eo Nam Cung Mị Ảnh, rồi hắn dùng sức ôm lấy nàng, Nam Cung Mị Ảnh từ từ nhũn ra, cuối cùng tay nàng cũng không tự chủ mà ôm lấy cổ của hắn.

Hai người ôm hôn một hồi lâu bỗng Nam Cung Tuyết ngửi thấy mùi cá nướng nên từ trong động chạy ra, nàng phát ra tiếng kêu.

-Oa, tỷ phu nướng ca thơm quá.

Tiếng kêu của Nam Cung Tuyết làm cho Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh giật mình, Nam Cung Mị Ảnh xấu hổ đẩy Lâm Thanh Phong ra rồi cúi mặt chạy về hướng bờ sông.

Nam Cung Tuyết vừa chạy ra thì lại thấy tỷ tỷ chạy nhanh tới bờ sông, nàng có chút mê mẩn nhìn về phía Lâm Thanh Phong.

-A tỷ phu lại ăn hiếp tỷ tỷ, lần này khi về muội sẽ nói cho cha biết.

Lâm Thanh Phong có chút buồn bực nhìn nàng, không phải tất cả là do nàng gây ra sao? Hắn nhìn về phía Nam Cung Mị Ảnh chạy đi, hắn thở dài rồi cuối cùng dặn dò Nam Cung Tuyết ngồi đây ăn cá đồng thời trông chừng người bị thương, còn hắn thì cầm thêm một con cá nướng đuổi theo Nam Cung Mị Ảnh.

..... Hết Chương 10.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11: Quá khứ của Nam Cung Mị Ảnh

Ánh trăng trên cao tỏa sáng khắp mặt đất, ánh trăng phản chiếu xuống lòng sông, tạo nên một vẻ đẹp khiến người ta mê say.

Bên bờ hồ có một thiếu nữ đang ngồi, hai tay nàng ôm lấy đầu gối, vẻ mặt nàng thần thờ nhìn về phía dòng sông. Người thiếu nữ này là Nam Cung Mị Ảnh.

Bỗng từ phía sau có tiếng cò cây lay động “sột xoạt..” và sau đó một người thanh niên xuất hiện, tay hắn cầm hai con cá nướng, hắn là Lâm Thanh Phong.

Nhìn thấy Nam Cung Mị Ảnh, Lâm Thanh Phong thờ phào nhẹ nhõm, hắn từ từ đi tới gần nàng, nàng vẫn không phản ứng, hắn ngồi xuống kế bên nàng, cùng nàng ngắm trăng.

Hắn chìa tay cầm một con cá nướng đưa tới trước mặt nàng, lúc này nàng mới phản ứng một chút, nhìn thấy Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh nở một nụ cười lâm say lòng người, cộng với ánh sáng của mặt trăng chiếu rọi lại càng khiến người nhìn dễ lâm vào mộng ảo.

Cầm lấy con cá nướng mà Lâm Thanh Phong đưa tới, Nam Cung Mị Ảnh bắt đầu ăn, nàng cắn từng miếng nhỏ, nhai thật chậm giống như là muốn nhớ kĩ hương vị này, hương vị của món ăn đầu tiên mà lão công nàng làm cho nàng ăn.

Nhìn thấy Nam Cung Mị Ảnh bắt đầu ăn, Lâm Thanh Phong cũng nở nụ cười và cũng bắt đầu ăn con cá nướng còn lại.

Hai người không nói chuyện, mà chỉ tập trung vào ăn phần của mình.

Sau khi ăn xong, Nam Cung Mị Ảnh thở ra một hơi, cho dù con cá nướng này không được tẩm ướp qua gia vị nhưng nàng vẫn cảm thấy đây là con cá nướng ngon nhất mà nàng từng ăn.

Quay đầu nhìn Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh khẽ tựa đầu vào vai hắn.

Cảm nhận được Nam Cung Mị Ảnh tựa đầu vào vai mình Lâm Thanh Phong cũng vòng một tay ôm lấy eo của nàng.

Hai người không nói chuyện mà chỉ lặng im tận hưởng cảm giác lúc này.

Một hồi lâu, Nam Cung Mị Ảnh lên tiếng

-Thanh Phong, ngươi biết không? Đây là lần đầu tiên mà ta có thể nhẹ nhõm, không lo âu suy nghĩ về điều gì khác.

Nghe nàng bắt đầu nói chuyện Lâm Thanh Phong im lặng, Nam Cung Mị Ảnh tiếp tục nói.

-Trong gia tộc ta người quan tâm ta nhất cũng chỉ có phụ thân và mẫu thân, nhưng khi ta mới lên bốn tuổi mẫu thân đã qua đời trong khi sinh muội muội.

-Khi ấy phụ thân suy sụp lắm, phụ thân hắn thân lo nghĩ cho gia tộc đã mệt mỏi lắm rồi, chỉ có mẫu thân mới là người giúp hắn chèo chống qua những lần hắn muốn sụp đổ, nhưng khi đó mẫu thân cũng rời bỏ hắn mà đi.

-Ta cũng muốn chia sẻ một phần trách nhiệm cho phụ thân, nhưng phận là nữ nhi ta không có cách nào để người trong gia tộc tin tưởng, nên chỉ còn cách tự mình phải mạnh mẽ lên và chăm lo cho muội muội.

-Phụ thân hắn thấy ta còn nhỏ nhưng hiểu chuyện, hắn cũng có chút vui mừng, nhưng công việc của gia tộc ngày càng bẽ bộn hắn cũng không có nhiều thời gian chăm sóc cho ta cùng muội muội.

-Ta cùng muội muội phải tự chăm sóc nhau khi vẫn còn bé, nàng là muội muội của ta, vì thế ta phải bảo vệ nàng.

-Không như ta, từ nhỏ nàng đã không được nhìn thấy mặt mẫu thân, còn cùng nàng cũng ít có cơ hội gặp nhau, nên ta mới là người thân cận nhất của nàng.

Nói tới đây Nam Cung Mị Ảnh thở dài, Lâm Thanh Phong ôm nàng càng chặt hơn, cuối cùng hắn ôm nàng vào lòng, hai cánh tay hữu lực siết chặt lấy nàng giúp nàng cảm nhận được từng tia ấm áp.

Nam Cung Mị Ảnh tiếp tục nói.

-Tới khi ta được mười hai tuổi, các trưởng lão trong gia tộc bắt đầu để ý tới sắc đẹp của ta, bọn hắc muốn gả ta làm thiếp cho một tên công tử ăn chơi trác táng của Bạch gia, và dựa vào quan hệ thông gia giúp gia tộc lớn mạnh hơn.

-Nhưng ta không đồng ý, ta còn có muội muội phải chăm sóc nên khi đó ta đứng trước sảnh đường của gia tộc chỉ tay mắng chửi từng người, ngay cả phụ thân ta cũng mắng.

-Nhưng khi đó ta làm sao hiểu rõ nỗi khổ tâm của phụ thân a, phụ thân cũng đã hết sức để bảo vệ ta rồi, ta làm vậy thì lại càng tạo cơ hội cho các trưởng lão chỉ trích phụ thân.

-Vài ngày sau, tên công tử ấy không hiểu đắc tội với ai mà bị phế rồi, khi đó ta thật may mắn bỗng dưng lại thoát khỏi nguy cơ.

-Từ đó ta hiểu ra một điều, ở thế giới này không có lực lượng thì chỉ còn cách mặc cho người khác an bài, nên ta bắt đầu tu luyện.

-Mười hai tuổi mới bắt đầu tu luyện tuy hơi có chút chậm trễ nhưng ta cố gắng, cố gắng đến hiện tại hai mươi hai tuổi mới đạt đến luyện khí tầng 8, còn muội muội ta khi đó tám tuổi cùng ta bắt đầu tu luyện, hiện tại mười tám tuổi đạt đến luyện khí tầng 7.

Khi nói tới Nam Cung Tuyết, Nam Cung Mị Ảnh có chút tự hào.

-Chúng ta đây là tự mình cố gắng, không dùng tài nguyên của gia tộc, chính mình từng li từng tí tích góp mà ra.

-Đối với các môn phái lớn hai mươi tuổi đạt đến luyện khí tầng 8 là một thiên tài, nên ta rất kỳ vọng muội muội có thể được nhận vào các môn phái lớn, ở đó nàng sẽ có nhiều không gian để phát triển, còn về phần ta, ta không hy vọng gì nhiều, ta chỉ hy vọng rằng ta có thể bảo vệ muội muội cho tới khi nàng có thể tự bảo vệ được mình.

-Nhưng không ngờ mọi chuyện lại không như ta nghĩ, trong một lần ra ngoài mua được liệu cho muội muội thì ta bị con trai của Bạch Ngọc Lâu chú ý đến.

Nam Cung Mị Ảnh bắt đầu khóc thút thít, ủy khuất trong lòng nàng cuối cùng nàng cũng có thể nói ra, nàng vừa khóc vừa nói.

-Hắn là một tên phế vật, từ nhỏ chỉ đam mê nữ sắc, ăn chơi trác táng nên chỉ có cảnh giới luyện khí tầng 3, dựa vào phụ thân hắn mà làm mưa làm gió.

-Khi đó ta gấp rút mua được liệu về cho muội muội còn hắn thì lại cản đường nên ta đã đánh hắn, khiến hắn phải nằm trong nhà một tuần lễ.

-Sau chuyện đó, hắn bắt đầu uy hiếp ta, nhưng khi thấy tiểu Tuyết thì sắc tâm của hắn lại nổi lên, hắn muốn ta và tiểu Tuyết đồng thời về làm thiếp cho hắn.

-Trong lúc nóng giận nên ta đã rút kiếm cắt đi mệnh căn của hắn, làm hắn cả đời không thể làm nam nhân được nữa.

-Điều này khiến cho Bạch Ngọc Lâu nổi giận và bắt đầu sai người truy sát chúng ta, chúng ta chỉ còn cách là chạy trốn khỏi gia tộc, nhưng cũng thật may vì Bạch Ngọc Lâu cũng còn kiêng dè lão tổ nên chỉ phải ra những tay sai Luyện Khí tiến hành truy sát.

-Bằng không chúng ta cũng không thể trốn tránh mà kịp thời chạy tới U Âm sâm lâm rồi gặp người.

Nói tới đây, Nam Cung Mị Ảnh dừng lại, nàng mang theo ánh mắt đầy nhu tình mà nhìn về Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong ôm thật chặt nàng vào lòng, để nàng cảm nhận được từng tia ấm áp đồng thời xoa dịu ủy khuất mà nàng đã trải qua.

Nằm trong vòng tay ấm áp của Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh cảm nhận được hạnh phúc, nàng ngẩng đầu nói với Lâm Thanh Phong.

-Lão công, hôn ta.

Nhìn nàng với ánh mắt đầy nhu tình, Lâm Thanh Phong cúi người xuống hôn nàng.

Sau một hồi lâu, Nam Cung Mị Ảnh hai mắt dần trĩu nặng, nàng ngủ thiếp đi trong lòng Lâm Thanh Phong.

Nhìn Nam Cung Mị Ảnh ngủ say trong lòng mình Lâm Thanh Phong âm thầm thở.

-Nàng yên tâm, từ nay có ta sẽ bảo vệ nàng, ta sẽ không để nàng chịu ủy khuất. Còn có Bạch gia, bọn hắc sống không được.

Lâm Thanh Phong ôm lấy Nam Cung Mị Ảnh ngồi bên hồ, nhìn bờ hồ ánh trăng chiếu sáng, hắn bắt đầu nằm xuống ôm lấy Nam Cung Mị Ảnh cùng ngủ.

.....

Từng tia nắng sớm của mặt trời chiếu xuống trên gương mặt của người thiếu nữ, khiến nàng từ từ tỉnh giấc.

Nàng mở mắt và thấy mình đang nằm trong ngực của một nam nhân, cảm nhận được một vòng tay cứng rắn đang ôm lấy mình, trong đầu nhớ lại chuyện đêm qua, nàng nở nụ cười ngọt ngào.

Nàng ngẩng đầu nhìn người nam nhân đang ôm lấy mình, nàng lấy tay vuốt khẽ lên khuôn mặt của hắn.

Khuôn mặt hắn khi ngủ có chút trẻ con, nhưng mà nàng vẫn cảm giác được sự yên tâm khi nằm trong lòng hắn, điều này khiến nàng thấy vui vẻ. Vì hiện tại ngoài hắn ra không còn ai có thể khiến nàng yên lòng và ngủ một giấc ngon lành.

Cảm nhận được bàn tay đang lay động trên mặt mình, Lâm Thanh Phong cũng tỉnh lại, hắn nhìn xuống người nữ nhân mà mình đang ôm trong vòng tay, hắn nở nụ cười.

-Lão bà dậy sớm a.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu, nhỏ nhẹ đáp tiếng “Ân” rồi nàng lại cúi mặt sát vào lồng ngực hắn.

Tối hiện tại Lâm Thanh Phong nhớ về một bài hát mà hắn từng nghe qua khi còn ở trái đất.

-Cứ mỗi sáng thức dậy,

Bên cạnh anh luôn có một vòng tay,

Cứ mỗi sáng thức dậy,

Anh lại nhận được một nụ hôn

...

Lâm Thanh Phong khẽ cười rồi hôn lên trán của Nam Cung Mị Ảnh, nụ hôn của hắn có chút bất ngờ khiến Nam Cung Mị Ảnh lại cảm thấy xấu hổ, nàng càng ôm chặt lấy hắn.

.....Hết Chương 11.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Bạch Tiểu Phụng

Trời sáng tỏ, hai người một nam một nữ đang nắm tay nhau đi về phía của một hang động gần đó. Trên mặt hai người nở nụ cười tỏa nắng, cùng nhau bước đi.

Bỗng một thiếu nữ khác nhảy ra từ trong bụi cỏ.

-Tỷ phụ, tỷ tỷ hai người còn biết mò về a? Bỏ đi là nguyên cả một đêm, khiến ta phải lo lắng cho hai người.

Nhảy ra là Nam Cung Tuyết, nàng mang theo vẻ hờn dỗi đứng khoanh tay không thém nhìn về Nam Cung Mị Ảnh cùng Lâm Thanh Phong.

Thấy biểu hiện của Nam Cung Tuyết, Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh có chút lúng túng, Lâm Thanh Phong gãi đầu, lần này hắn thật sai a, đêm qua lại quên mất người em vợ này.

Nam Cung Tuyết khẽ lườm hai người, nhìn thấy hai người tay trong tay nàng chợt hiểu ra, nàng nở nụ cười, rồi nói với Nam Cung Mị Ảnh.

-Không được nha tỷ tỷ, mới hôm qua còn xa lạ với tỷ phụ thoát cái hôm nay lại tay trong tay, bỏ quên đi người muội muội này.

Nghe được những lời của Nam Cung Tuyết, Nam Cung Mị Ảnh xấu hổ, nàng trừng mắt với Lâm Thanh Phong, đổ tất cả trách nhiệm cho hắn.

Bỏ tay hắn ra rồi kéo Nam Cung Tuyết đi về một phía, bỏ lại Lâm Thanh Phong một người một mặt mòng bực.

Hắn gãi đầu cũng không biết làm gì khác, nhớ đến trong động còn có người bị thương chưa tỉnh hắn vào động xem xét.

Trong động có một người đang nằm đó, khắp người đầy băng vải, hơi thở có chút yếu ớt, khuôn mặt trắng bệch do mất khá nhiều máu.

Nhìn về phía người đang nằm, Lâm Thanh Phong cũng khẽ thở ra, mặc dù so với hôm qua có chút tốt lên, nhưng tới bao giờ hắn mới tỉnh lại à.

Đang tự mình lầm bầm thì Lâm Thanh Phong nhìn thấy đôi mắt của người này khẽ nhú nhú, rồi từ từ mở ra.

Người đàn ông chút gian nan mở mắt, hắn mông lung nhìn xung quanh, hắn thấy được Lâm Thanh Phong, nhìn về phía thân thể mình mang đầy vết băng

bỏ, ôm đầu một chút và hẩn nhớ lại tình cảnh của ngày hôm qua.

Hẩn gian nan ôm quyền hướng về phía Lâm Thanh Phong.

-Đa tạ... ân nhân... đã cứu mạng.

Thấy hẩn có chút khó khăn khi nói chuyện nên Lâm Thanh Phong khoát tay bảo hẩn cứ nằm yên, đưa cho hẩn chén nước Lâm Thanh Phong nói.

-Đây là nước đun sôi để nguội, ngươi uống đi rồi nằm nghỉ một chút, ta ra ngoài kiếm ít cá nướng cho ngươi, ăn xong rồi lại tiếp tục nói.

Nam nhân gật đầu, cầm lấy chén nước rồi bắt đầu uống.

Lâm Thanh Phong thấy hẩn uống nước thì cũng đứng dậy xoay người đi ra khỏi động.

Ra khỏi động, Lâm Thanh Phong đi tới chỗ Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết, hẩn thấy Nam Cung Mị Ảnh đỏ mặt xấu hổ còn Nam Cung Tuyết thì cười đùa hí hửng có gắng hỏi chuyện gì đó, hẩn cũng hiểu ra đôi chút, hẩn ho nhẹ để thu hút sự chú ý của hai người.

-Người trong động đã tỉnh lại, nhưng hiện tại hẩn còn khá yếu, nên ta đi bắt một ít cá về nướng cho hẩn ăn, sẵn tiện làm luôn bữa sáng cho chúng ta.

-Hai người ở lại tìm một ít củi để nhóm lửa được chứ.

Nghe Lâm Thanh Phong nói vậy, Nam Cung Tuyết cùng Nam Cung Mị Ảnh hai mắt tỏa sáng, mặc dù hôm qua đã được ăn cá mà Lâm Thanh Phong nướng nhưng hai nàng vẫn còn có chút thèm a.

Nam Cung Tuyết giờ tay xung phong.

-Muội sẽ đi tìm củi nhóm lửa, còn hai người thì ra bờ sông bắt cá, nhớ bắt nhiều một chút hôm qua muội ăn vẫn chưa đủ no a.

Nói rồi nàng chạy mất hút để đi tìm củi lửa, để lại Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh, bầu không khí có chút lúng túng.

Lâm Thanh Phong ho nhẹ, gãi đầu nhìn về phía Nam Cung Mị Ảnh.

-Vậy chúng ta cùng ra bờ sông bắt cá thôi.

Nam Cung Mị Ảnh cúi đầu khẽ “Ân” một tiếng rồi cùng với Lâm Thanh Phong ra bờ sông.

Trên đường đi Lâm Thanh Phong có chút tò mò về chuyện mà Nam Cung Tuyết cùng Nam Cung Mị Ảnh đã nói, hẩn hỏi

-Nàng và tiểu Tuyết đã nói gì a? Ta nhìn mặt nàng đỏ lấm.

-Không, không, không có chuyện gì cả. Chỉ là một vài chuyện nhỏ nhặt á.

Nam Cung Mị Ảnh xấu hổ cúi đầu, tiếng nói của nàng ngày càng nhỏ, nhỏ tới mức Lâm Thanh Phong đứng gần sát bên mà cũng không nghe được.

Rồi nàng lại chạy về phía trước để che đi sự xấu hổ của chính bản thân mình.

Nhìn bóng lưng của Nam Cung Mị Ảnh, Lâm Thanh Phong gãi đầu không biết làm sao, nhưng hẩn vẫn đuổi theo nàng.

Tới bờ sông Nam Cung Mị Ảnh rốt cục dừng lại, nàng đứng đó nhìn về phía bờ sông lặng yên ghi nhớ cảnh đẹp nơi này, sau đó Lâm Thanh Phong cũng tới đứng bên cạnh nàng, Nam Cung Mị Ảnh đầu tựa vào vai hẩn nàng nói

-Thanh Phong, sau khi muội muội được nhận vào tông môn lớn chúng ta có thể về lại nơi đây sống một cuộc sống yên bình không?

Lâm Thanh Phong vòng tay ôm lấy eo của nàng, hôn vào trán nàng hẩn nói

-Chi cần có nàng ở bên, sống tại nơi nào đối với ta không quan trọng.

Nam Cung Mị Ảnh nở nụ cười ngọt ngào nhìn hẩn, hai người nhìn nhau rồi lại hôn đối phương.

Một lúc sau, hai người mới dừng lại, hai người còn phải bắt cá đem về, đi một lúc lâu như vậy có lẽ Nam Cung Tuyết cũng đã về tới nơi rồi, không tranh thủ về sớm thì Nam Cung Tuyết sẽ lại trách móc.

Hai người buông nhau ra, Lâm Thanh Phong bắt đầu kéo ống quần lên và xuống nước bắt cá, còn Nam Cung Mị Ảnh ngồi trên bờ, nhìn Lâm Thanh Phong xuống nước bắt cá nàng nở nụ cười vui vẻ.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Lâm Thanh Phong cầm tay nhau trở về, ở trước hang động Nam Cung Tuyết đã nhóm lửa xong, nàng đang ngồi đó chờ đợi hai

người, thấy hai người trở về nàng vui vẻ chạy đến.

-Sao rồi? Hai người đi lâu như vậy bắt được nhiều cá không?

Lâm Thanh Phong cười cười, hần xoa đầu Nam Cung Tuyết rồi đi đến cạnh đồng lửa bắt đầu nướng cá.

Mùi cá nướng bay khắp nơi, cá đã chín Lâm Thanh Phong đưa một con cho Nam Cung Tuyết, rồi lại đưa cho Nam Cung Mị Ảnh một con, hần lại cầm một con đem vào hang động đưa cho nam nhân bị thương.

Người Nam nhân nhận lấy con cá và bắt đầu ăn nhanh, rất nhanh con cá hiện tại chỉ còn lại bộ xương, người nam nhân thở phào một hơi, nhìn về phía Lâm Thanh Phong hần nói.

-Đa tạ ân cứu mạng của ân công, tại hạ là Bạch Tiểu Phụng người của Bạch gia Nam Cung thành, ta đang bị người truy sát may mắn gặp được ân công cứu ta một mạng, xin hỏi ân công cao danh quý tánh.

Nghe được người nam nhân này là người Bạch gia, Lâm Thanh Phong lạnh mặt, ánh mắt mang theo sát khí, nhưng hần vẫn chậm chậm mà nói chuyện.

-Ta là Lâm Thanh Phong, ngươi nói ngươi là người Bạch gia? Tại sao ngươi lại bị truy sát? Chẳng phải Bạch gia là một gia tộc rất mạnh sao?

Thấy Lâm Thanh Phong vẻ mặt mang theo sát khí, Bạch Tiểu Phụng cũng thở dài, hần biết Bạch gia là một gia tộc mạnh mẽ nên đắc tội rất nhiều người, người ta có thể cho Bạch gia sắc mặt tốt mới là có quý, hần tiếp tục nói.

-Không giấu gì ân công, ta đúng là người Bạch gia nhưng do một vài chuyện nội bộ trong tộc vì thế ta đang bị tộc nhân truy sát.

Nghe tới đây Lâm Thanh Phong lại tiếp tục cười lạnh, theo hần đánh giá thì Bạch gia thật sự không cần tồn tại nữa rồi, truy sát người ngoài cũng thôi đi, hiện tại ngay cả tộc nhân của chính mình mà cũng muốn giết.

Hần nhìn về Bạch Tiểu Phụng rồi chậm chậm nói.

-Ngươi có thể cho ta biết tại sao ngươi lại bị tộc nhân truy sát không?

Bạch Tiểu Phụng thở dài.

-Chẳng giấu gì ân công, tất cả bắt nguồn từ khoảng hai tháng trước, con của Bạch gia gia chủ bị người của gia tộc khác phế đi mệnh căn, khi đó Bạch gia gia chủ rất tức giận và bắt đầu cử người truy sát, nhưng người con của Bạch gia gia chủ lại là một tên phế vật a

-Cảm thấy vì hần mà đắc tội với gia tộc khác thì không nên, cũng vì vậy trưởng lão đoàn Bạch gia lại chia làm hai phe phái, thứ nhất là ủng hộ truy sát còn thứ hai là ủng hộ hòa giải.

-Gia gia của ta là Đại Trưởng Lão của Bạch gia, hần đứng về phía hòa giải, vì muốn bắt gia gia ta theo phe truy sát nên gia chủ Bạch Ngọc Lâu đã phái người bắt ta để uy hiếp gia gia của ta.

Lâm Thanh Phong nghe lời Bạch Tiểu Phụng hần nhủ mảy.

Theo lời tên này nói, nếu đúng là sự thật thì cũng không cần diệt hết Bạch gia, chỉ cần diệt sát toàn bộ phe phái của Bạch Ngọc Lâu thì cũng có thể coi là trả thù cho lão bà thành công.

Lâm Thanh Phong thở dài, trời cao cũng ủng hộ hần đồ sát Bạch gia a, không ngờ trước khi hần không biết làm thế nào để diệt Bạch gia thì lại đưa ra đồng minh giúp hần một tay.

Hần thở dài, tự làm bầm với bản thân

-Bạch Ngọc Lâu a, Bạch Ngọc Lâu, dù chỉ mới nghe danh tiếng của ngươi nhưng ta chắc chắn một điều là ngươi sẽ không chết dễ dàng như vậy đâu à, ta phải hành hạ ngươi từ từ đến khi tâm trí của ngươi sụp đổ, cho ngươi cảm nhận được sống không bằng chết rồi sau đó mới giết ngươi.

..... Hết chương 12.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Bạch Tiểu Phụng (2)

Lâm Thanh Phong ngồi trong hang động, đôi mắt nhìn chăm chú vào Bạch Tiểu Phụng để đánh giá xem những điều hần đã nói là sự thật hay là nói dối.

Tuy Bạch Tiểu Phụng trông không giống như là nói dối nhưng Lâm Thanh Phong vẫn ôm lòng nghi ngờ, vì hắn đã từng đọc qua nhiều quyển truyện nói về tu chân giới, nên hắn hiểu đây là một thế giới cá lớn nuốt cá bé, tất cả mọi người dù là ai vẫn phải mang một chút cảnh giác đối với người khác.

Nhìn Bạch Tiểu Phụng hồi lâu vẫn không nhìn ra điều gì bất thường, Lâm Thanh Phong thờ dài, hắn đứng dậy và đi ra khỏi hang động, hắn đang nghĩ hắn phải nói như thế nào để Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết sau khi biết được danh tính người này sẽ không lập tức động thủ.

Mặc dù đã cứu mạng Bạch Tiểu Phụng nhưng hiện tại nếu Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung

Tuyết muốn giết y thì Lâm Thanh Phong cũng sẽ không ngăn cản.

Sai không phải là do Bạch Tiểu Phụng, hắn sai ở chỗ là hắn là người Bạch gia, nhưng điểm sai lầm nhất là hắn lại xuất hiện trước mặt Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết.

Lâm Thanh Phong vừa bước đi vừa nghĩ, hắn cũng không tìm ra cách nào hay để khuyên hai nàng, hắn lắc đầu rồi quyết định nói thật về Bạch Tiểu Phụng, cứ để mạng sống của Bạch Tiểu Phụng cho trời định vậy.

Lâm Thanh Phong đi tới trước mặt Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết, hắn ngồi xuống nhìn chăm chú vào hai nàng, sau đó hắn thờ dài và bắt đầu nói.

-Người trong động đã nói cho ta biết một ít tin tức về hắn hiện tại ta sẽ nói lại cho hai người nghe, nhưng hai người phải nghe ta nói hết, khi nghe xong muốn xử trí hắn thế nào thì hai người cứ làm, ta sẽ không ngăn cản

Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết nhìn nhau rồi lại nhìn về Lâm Thanh Phong, về mặt hai nàng có chút chăm chú.

Thấy hai nàng chăm chú nhìn mình, Lâm Thanh Phong ho nhẹ rồi bắt đầu nói.

-Trước tiên, hắn tên là Bạch Tiểu Phụng, người của Bạch gia, cũng là gia tộc đã và đang truy sát hai người.

Nghe câu nói của Lâm Thanh Phong, Nam Cung Tuyết liền đứng dậy, kiếm của nàng lại xuất hiện trong tay, nàng nhìn vào hang động với ánh mắt tràn đầy sát khí.

Nam Cung Mị Ảnh lại tỏ ra bình tĩnh hơn, vì nàng tin tưởng ở Lâm Thanh Phong, nếu người trong động kia đáng chết thì hắn sẽ tự mình giải quyết chứ không cần phải ngồi đây giải thích với hai người.

Nam Cung Mị Ảnh khẽ cau mày, rồi nhìn về phía Nam Cung Tuyết quát lên.

-Muội muội, ngồi xuống tiếp tục nghe phu quân nói tiếp, không được phép manh động.

Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Tuyết nghe được tiếng “Phu quân” từ miệng Nam Cung Mị Ảnh, hai người đầu tiên là sửng sốt, sau đó Lâm Thanh Phong thì gãi đầu cười cười, Nam Cung Tuyết lại mang một ánh mắt không thể tin nhìn về Nam Cung Mị Ảnh, nàng tự hỏi.

-Đây là tỷ tỷ? Tỷ tỷ sẽ nói được tiếng “Phu quân” sao? Không thể nào đâu à? Với tính cách của tỷ tỷ mà lại nói ra được tiếng “Phu quân” như vậy sao? Nhất định đây là giả tỷ tỷ, nhưng tại sao giọng điệu của nàng lại giống hệt tỷ tỷ như vậy????

Nam Cung Mị Ảnh có chút chột dạ, nàng trừng mắt về phía Lâm Thanh Phong một chút, rồi nhìn về Nam Cung Tuyết rồi nói.

-Muội muội, ngồi xuống nghe phu quân giải thích, nếu bên trong thật sự là địch nhân thì ta nghĩ hắn cũng không cần ngồi đây dài dòng với chúng ta, mà hắn sẽ trực tiếp bỏ mạng tên đó, nên muội cứ ngồi xuống nghe hết rồi quyết định cũng không muộn.

Nam Cung Tuyết thờ dài một hồi, nàng thu kiếm rồi ngồi xuống, tiếp tục chờ đợi Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong gật đầu nhìn lão bà của mình hắn tiếp tục nói.

-Trong đó là Bạch gia Bạch Tiểu Phụng, khi trước truy sát hắn cũng là người Bạch gia.

-Hai tháng trước, Bạch Ngọc Lâu hạ lệnh truy sát hai người nên dẫn đến nhiều ý kiến trái chiều của mọi người trong gia tộc, một bên vì ủng hộ Bạch Ngọc Lâu truy sát hai người, còn một bên thì phản đối.

-Trước mắt theo lời Bạch Tiểu Phụng nói thì, gia gia của hắn là người đứng đầu thuộc phe phản đối vì vậy Bạch Tiểu Phụng bị Bạch Ngọc Lâu truy sát hòng bắt hắn để uy hiếp gia gia của hắn.

Nói tới đây Lâm Thanh Phong dừng lại một chút sau đó lại tiếp tục nói ra suy nghĩ của mình.

-Theo ta thấy chúng ta không nên giết hắn, chúng ta còn có thể dựa vào hắn và thế lực của gia gia hắn để làm suy yếu Bạch Ngọc Lâu, điều đó sẽ càng thuận lợi để chúng ta có thể giết Bạch Ngọc Lâu vì suy cho cùng kẻ thù của hai người là Bạch Ngọc Lâu và tay chân của hắn chứ không phải tất cả

người Bạch gia.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu, đúng là Bạch gia cho người truy sát nàng và muội muội nhưng đó chỉ là những kẻ nghe theo Bạch Ngọc Lâu, trong đó sẽ có những người không đồng ý nhưng cũng vì bắt buộc đi đành phải nghe theo mệnh lệnh của Bạch Ngọc Lâu.

Nam Cung Mị Ảnh cũng không phải người tàn nhẫn hiếu sát, nàng chỉ muốn Bạch Ngọc Lâu trả giá đắt vì truy sát hai tỷ muội, không muốn những người không liên quan bị kéo vào chuyện này.

Trầm ngâm một lúc sau Nam Cung Mị Ảnh nói với Lâm Thanh Phong.

- Thiếp thấy ý nghĩ của phu quân là một ý hay, nhưng trước tiên chúng ta phải xác định một chuyện, đó là chúng ta có thể lôi kéo gia gia của Bạch Tiểu Phụng về phía chúng ta.

- Suy cho cùng, nội loạn của Bạch gia cũng chỉ là việc nhỏ, bọn hần người trong nhà có thể tự đóng cửa giải quyết, cũng không cần mượn nhờ sức lực của người ngoài.

- Nếu hiện tại chúng ta muốn mượn nhờ sức lực của bọn hần để làm yếu đi Bạch Ngọc Lâu thì có thể bọn hần sẽ bắt tay với Bạch Ngọc Lâu tiêu diệt chúng ta trước tiên.

Nam Cung Mị Ảnh chậm rãi phân tích rõ ràng tình hình trước mắt cho Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Tuyết.

Nam Cung Tuyết thì không suy nghĩ nhiều, từ trước tới nay nàng được Nam Cung Mị Ảnh chăm lo từng li từng tí, nên những việc đầu óc này nàng không hề đụng tới.

Lâm Thanh Phong nhìn về Nam Cung Mị Ảnh hần gật đầu cười, nàng phân tích rất đúng tình cảnh hiện tại của bọn hần, hần vỗ tay rồi nói.

- Được rồi, hiện tại cũng không phải là lúc để suy nghĩ nhiều về điều này, trước tiên chúng ta cứ tiến về U Âm thôn để mua một ít lương thực, cũng không thể hàng ngày đều ăn cá nướng a?

Nam Cung Mị Ảnh thở ra một hơi, nàng có chút nhẹ nhõm vì cứ nghĩ tới việc làm thế nào để đối phó Bạch Ngọc Lâu thì nàng lại có chút căng thẳng, còn Nam Cung Tuyết sau khi nghe sẽ tiến về U Âm thôn nàng vui vẻ hơn hẳn.

Thấy biểu hiện của hai nàng Lâm Thanh Phong cũng biết được rằng tên Bạch Tiểu Phụng đang nằm trong hang đá đã nhặt về được cái mạng, nên hần dẫn hai nàng tới gặp Bạch Tiểu Phụng.

Trong hang đá, Bạch Tiểu Phụng vẫn đang nằm dưỡng thương, hần bị thương khá nặng tuy rằng không ảnh hưởng nhiều đến việc di chuyển nhưng muốn khỏi hần cũng phải nằm dưỡng thương mười bữa nửa tháng.

Hần nhìn về phía cửa động, nơi đó có ba người hai nữ một nam đang tiến vào, hần ngồi dậy nhìn về phía người nam nhân, hai tay ôm quyền.

- Ân công.

Lâm Thanh Phong vội vàng vẫy tay, đỡ lấy Bạch Tiểu Phụng ngồi một bên, hần nói với Bạch Tiểu Phụng.

- Ngươi không cần thiết phải câu nệ tiểu tiết như vậy, hiện tại ngươi đang bị thương nên dành chút sức đó mà dưỡng thương.

- Trước tiên ta sẽ giới thiệu với ngươi một chút, đây là phu nhân ta Nam Cung Mị Ảnh còn đây là muội muội nàng Nam Cung Tuyết.

- Đây cũng là người mà Bạch gia các ngươi truy sát hai tháng trời.

- Ngươi rất may mắn vì các nàng không giết ngươi.

Bạch Tiểu Phụng mở mắt đầy đau, hần không ngờ người cứu hần lại là người bị gia tộc hần truy sát hai tháng trời, hần cũng cảm thấy may mắn vì người đầu tiên hần nhìn thấy khi tỉnh lại là Lâm Thanh Phong.

Nghĩ thử nếu hần tỉnh lại mà gặp được Nam Cung Mị Ảnh hay Nam Cung Tuyết một khi hần báo ra tên của mình thì cũng là lúc đầu và thân mỗi người một nơi.

Hần không tin các nàng sẽ cho hần thời gian giải thích, hần âm thầm thờ phào, nở nụ cười đưa ánh mắt cảm kích nhìn về Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong bỗng cảm thấy một trận da gà nổi toàn thân khi thấy Bạch Tiểu Phụng nhìn mình, hần vội vàng trốn sau lưng Nam Cung Mị Ảnh rồi thò đầu ra nói với Bạch Tiểu Phụng.

- Ngươi không cần nhìn ta với ánh mắt như vậy, ta biết ta rất đẹp trai nhưng ta là người đã có lão bà và quan trọng hơn hết là ta không chơi gay.

Bạch Tiểu Phụng nụ cười cứng đờ trên mặt, hần không hiểu chơi “gay” là ý gì? Nhưng không hiểu tại sao trong lòng hần lại có một chút xung động muốn tát chết người “ăn nhân” này.

Nam Cung Mị Ảnh lấy tay che trán, nàng có chút khổ não người phu quân này của nàng tính tình mọi mặt đều rất tốt, đầu óc của hắn rất tinh táo nhưng cái tính tự ki của hắn không biết hắn làm thế nào có thể luyện ra được, nàng có chút bó tay rồi.

.....Hết chương 13.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Thiên tài????

Nam Cung Mị Ảnh thở dài, bầu không khí nghiêm túc lại bị phá vỡ do “căn bệnh” tự ki của phu quân nàng đột nhiên phát tác không báo trước, chẳng thèm nhìn Lâm Thanh Phong sau lưng, nàng nhìn về Bạch Tiểu Phụng.

-Tình hình của ngươi và Bạch gia ta đã nghe qua lời của phu quân, ta không phải là một người ích kỉ nên ta cũng sẽ không làm hại ngươi, hiện tại ngươi có thể nằm đây dưỡng thương, hoặc là đi theo bọn ta tới U Âm thôn để mua lương thực.

Bạch Tiểu Phụng gật đầu, hắn suy nghĩ một chút rồi hắn quyết định đi cùng vào U Âm thôn, vào tới thôn hắn cũng có thể tìm cách truyền tin cho gia gia hắn, để gia gia hắn không phải lo lắng nhiều.

Thu dọn một chút đồ dùng, đoàn người bắt đầu lên đường hướng về U Âm thôn.

Bạch Tiểu Phụng cũng không có nhiều đồ vật phải thu thập, nói đúng hơn là ngoài bộ quần áo hắn cũng không có gì để thu thập, hắn đứng nhìn ba người Lâm Thanh Phong thu thập dụng cụ.

Bạch Tiểu Phụng có chút thắc mắc mà hắn không tự giải thích nổi, vì cái gì ân công của hắn lại vác theo ... cái nồi? Ngoài ra còn lôi theo cái rương kì lạ có bánh xe để kéo đi?

Hắn nhìn Nam Cung Mị Ảnh trên tay nhấn trữ vật, nhấn trữ vật hiện tại cũng không tính là trân quý, cái nhỏ nhất không gian ước chừng cũng là mười mét vuông à, hắn không tin nhấn trữ vật trên tay Nam Cung Mị Ảnh lại nhỏ tới mức không thể chứa được cái rương và cái nồi à hắn lại tự hỏi? Tại sao không bỏ vào nhấn trữ vật mà lại phải vác theo cho khổ cực?”

Tò mò là thiên tính của con người, tu sĩ mặc dù sống thọ hơn con người nhưng nói cho cùng cũng là một con người cường đại hơn chút ít, Bạch Tiểu Phụng cũng không khác gì, trong lòng ngứa ngáy không chịu được cuối cùng hắn mở miệng.

-Ân công à? Tại sao ngươi không đưa đồ vật vào nhấn trữ vật của Mị Ảnh cô nương? Hai người dù sao cũng là phu thê dùng chung một cái nhấn trữ vật không được sao?

Nghe được câu hỏi này của Bạch Tiểu Phụng, Lâm Thanh Phong sững sốt.

-Đúng a? Tại sao không thể cất vào nhấn trữ vật của lão bà à? Không phải như thế sẽ tiện lợi hơn rất nhiều sao?

Hắn vỗ đầu một cái rồi nhìn về phía Bạch Tiểu Phụng với ánh mắt cảm kích, sau đó lại quay về hướng Nam Cung Mị Ảnh mang về mặt cầu xin.

Nam Cung Mị Ảnh nhìn thấy ánh mắt của Lâm Thanh Phong, nàng bĩu môi một cái, rồi nàng trả lời.

-Không phải ta không muốn, nhưng nhấn trữ vật của ta chỉ sử dụng được một khoảng trống rất nhỏ, vừa đủ để hai thanh kiếm và vài bộ quần áo.

Nghe được lời của Nam Cung Mị Ảnh, về mặt của Bạch Tiểu Phụng lại trở nên nghi hoặc, hắn nói.

-Không thể nào đâu, nhấn trữ vật hiện tại dù là nát nhất cũng phải hơn mười mét khối không gian, luyện khí tầng 5 thì bắt đầu sử dụng được, nên không thể nào nhấn trữ vật lại có không gian nhỏ như ngươi nói a?

Nhấn trữ vật của Nam Cung Mị Ảnh là do cha nàng cho vào sinh nhật bốn tuổi, khi đó nàng còn chưa bắt đầu tu luyện nên cha nàng chỉ giải thích cho nàng sơ sài cách sử dụng nàng chỉ biết khi nàng đạt luyện khí tầng 5 thì nàng có thể dùng.

Từ ngày mẫu thân mất đi nàng càng ít có cơ hội để gặp phụ thân nên nàng cũng không có người để hỏi vì vậy đối với câu hỏi của Bạch Tiểu Phụng nàng cũng chỉ có thể lắc đầu biểu thị không biết.

Bạch Tiểu Phụng trầm ngâm một chút, bỗng dưng hắn nghĩ ra một vấn đề, hắn quay đầu nói với Nam Cung Mị Ảnh.

-Xin lỗi Mị Ảnh cô nương, ta biết hỏi điều này là không nên, nhưng mà cô nương có thể nói cho ta biết cô nương đang tu luyện công pháp gì? Và linh

căn của cô nương thuộc hệ gì?

Nam Cung Mị Ảnh vẽ mặt ngơ ngác, trên đầu nàng xuất hiện càng nhiều dấu chấm hỏi.

Công Pháp mà Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết tu luyện là Luyện Khí Quyết, một môn công pháp phổ thông dành cho người mới bắt đầu tu luyện ở cảnh giới luyện khí, bắt đầu vào con đường tu chân

Tuy Nam Cung Mị Ảnh biết ngoài Luyện Khí Quyết mà nàng dùng để tu luyện từ nhỏ tới bây giờ còn có nhiều công pháp khác cao cấp hơn nhưng linh căn đó là thứ gì? Linh căn còn có chia hệ sao? Mang theo một mặt đầy nghi hoặc nàng nhìn về Bạch Tiểu Phụng rồi nói.

-Ta cùng muội muội tu luyện Luyện Khí Quyết, còn về ngươi hỏi linh căn ta thuộc hệ gì thì ta cũng không biết, đây là lần đầu tiên ta nghe nói về linh căn.

Lâm Thanh Phong trực tiếp mòng bức rồi, khi trước nghe hai tỷ muội giải thích về vấn đề tu luyện hắn cũng từng hỏi hai người về cách phân chia các hệ linh căn nhưng hai nàng không nói, hắn đã nghĩ là không có nhưng không ngờ thật ra các nàng không biết.

Nghe Nam Cung Mị Ảnh trả lời Bạch Tiểu Phụng gật đầu, hiện tại hắn đã biết được tại sao không gian nhẫn trữ vật của các nàng lại nhỏ, hắn giải thích.

-Mỗi một người tu luyện đều có linh căn khác nhau tùy từng người, có những người thân mang bốn hành linh căn hay ngũ hành linh căn những người này được gọi là tâm thường, còn những người mang hai linh căn hoặc ba linh căn thì mọi người gọi là nhân tài – địa linh căn, còn lại những người mang đơn linh căn được gọi là thiên tài – thiên linh căn.

-Tùy vào số linh căn của mỗi người mà tốc độ tu luyện khác nhau, đối với những người bốn hoặc năm linh căn thì họ phải hấp thụ linh khí gấp 4-5 lần thiên tài đơn linh căn, nên tốc độ tu luyện của họ sẽ rất chậm nên thường được gọi là tâm thường.

-Thường thì mọi người sẽ sử dụng luyện khí quyết để tu luyện tới luyện khí tầng 5, sau đó sẽ đổi sang công pháp khác phù hợp với hệ linh lực của mình.

-Tu luyện như vậy thì linh lực sẽ được phát triển theo đúng hướng của mình, vừa nhanh lại không ảnh hưởng đến lực lượng phát huy, linh lực sẽ mạnh hơn những người tu luyện Luyện Khí Quyết rất nhiều.

-Cũng chính vì vậy chỉ cần dùng một tia linh lực bọn hắn có thể sử dụng được tới đa không gian của nhẫn trữ vật.

-Còn về phần Mị Ảnh cô nương cùng Tuyết Cô nương, ta nghĩ do hai người vẫn tu luyện Luyện Khí Quyết nên linh lực sẽ không mạnh, nhẫn trữ vật khi sử dụng chỉ cần truyền vào một tia linh lực để sử dụng cùng một tia tinh thần lực để xem xét bên trong, nhưng do linh lực của hai người chưa được tu luyện đúng hệ linh căn vì thế linh lực còn rất yếu nên ảnh hưởng đến không gian của nhẫn trữ vật không thể mở lớn.

-Thứ cho ta vô lễ, nhưng không biết hiện tại cảnh giới của hai người là gì?

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu, nàng thở dài buồn bã nói.

-Ta hiện tại cảnh giới luyện khí tầng 8 hậu kỳ, còn muội muội ta là luyện khí tầng 7 viên mãn, tùy thời có thể đột phá lên luyện khí tầng 8.

Bạch Tiểu Phụng tròn mắt rồi, phải biết rằng từ luyện khí tầng 5 trở đi nếu như tu luyện công pháp Luyện Khí Quyết thì cực kỳ khó để đột phá.

Cho dù là thiên tài thiên linh căn cũng không dám vỗ ngực bảo đảm ở luyện khí tầng 5 có thể đột phá luyện khí tầng 6 khi chỉ tu luyện Luyện Khí Quyết, vì vậy cũng nhìn ra được linh căn của một người trợ giúp lớn tới mức nào trong việc tu luyện.

Tay hắn có chút run run, miệng lưỡi có chút khô khốc, người đời chỉ định “Thiên tài” là người như thế nào? Chỉ ít phải hội tụ đủ 3 yếu tố quan trọng nhất.

Thứ nhất phải là người có khí vận lớn.

Thứ hai phải có tư chất cực cao.

Thứ ba mới xét tới linh căn.

Dù ngươi có là thiên linh căn, nhưng khí vận và tư chất của ngươi quá nát thì cả đời ngươi cũng đừng hòng đột phá tới cảnh giới cao hơn, nhiều lúc do khí vận quá nát mà ăn miếng cơm cũng nghẹn chết thì đừng nói tới đột phá.

Cũng chính vì vậy Nam Cung Mị Ảnh cùng với Nam Cung Tuyết chỉ dùng Luyện Khí Quyết đột phá tới luyện khí tầng 7 cùng luyện khí tầng 8 khiến cho Bạch Tiểu Phụng kinh hãi, chưa nói tới linh căn nhưng phân tư chất quái vật này cũng khiến hắn muốn tự tử, người với người làm sao có thể khác nhau tới vậy?

Bỗng hắn giật mình nhìn về phía Lâm Thanh Phong, Lâm Thanh Phong là phu quân của Nam Cung Mị Ảnh chẳng lẽ hắn cũng là quái vật sao?

Lâm Thanh Phong nhìn ra vẻ mặt của Bạch Tiểu Phụng, hắn cũng biết Bạch Tiểu Phụng hiện đang suy nghĩ gì, hắn cười cười lắc đầu giải thích.

-Ta chưa từng tu luyện qua.

Nghe Lâm Thanh Phong nói, Bạch Tiểu Phụng cũng thở dài ra một hơi, hắn thầm nghĩ thật may mắn, nếu Lâm Thanh Phong cũng là một quái thai thì

không biết Bạch Tiểu Phụng hẳn sẽ như thế nào, một người quái thai cũng thôi đi hiện tại nếu là ba người, hẳn có chút không dám nghĩ tiếp.

Nhìn Bạch Tiểu Phụng thở dài, Lâm Thanh Phong cười cười, hẳn quay đầu nhìn về Nam Cung Mị Ảnh rồi nói.

-Phu nhân a, Luyện Khí Quyết có thể cho người thường luyện tập tu luyện đến luyện khí tầng 5, ta chưa từng tu luyện nên nàng có thể cho ta mượn xem không?

Nam Cung Mị Ảnh cười gật đầu, lấy trong nhẫn trữ vật ra một quyển sách, trên bìa quyển sách có viết chữ “Luyện Khí Quyết”.

Nam Cung Mị Ảnh tiếp tục nói.

-Luyện Khí Quyết chia làm mười tầng, cứ tu luyện theo trong sách thì mỗi lần luyện thành công hai tầng thì chẳng có thể đột phá một tầng cảnh giới, còn ta và tiểu Tuyết chỉ dựa theo tầng thứ mười rồi tự tìm cách đột phá đến hiện tại.

.....Hết Chương 14.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Thiên tài tính là cái gì?

Tiếp nhận cuốn sách từ Nam Cung Mị Ảnh.

Lâm Thanh Phong từ từ nhìn xem từng trang nội dung Luyện Khí Quyết, hẳn nhìn một lúc rồi lại chú tâm đọc không để ý tới xung quanh.

Nhìn hẳn chăm chú đọc sách Nam Cung Mị Ảnh cũng không muốn quấy rầy, nàng quay đầu nhìn về Bạch Tiểu Phụng, hiện tại tên này còn đang tự kỷ hoài nghi nhân sinh, nàng vỗ vai hẳn khiến hẳn giật mình tỉnh lại.

Nhìn Bạch Tiểu Phụng đã tỉnh, Nam Cung Mị Ảnh lại hỏi.

-Theo lời người nói có thể xác định linh căn của mỗi người thuộc hệ gì. Vậy làm cách nào để chúng ta có thể xác định được linh căn của mình?

Bạch Tiểu Phụng nghe nàng hỏi, hẳn nghĩ nghĩ một chút rồi trả lời.

-Thông thường thì mỗi thành trì sẽ có một khu vực dành riêng cho tu sĩ kiểm định linh căn, nhưng gần đây thì lại không có, gần nhất chỉ có Nam Cung thành mới có khu vực đó.

-Nếu muốn kiểm định chính xác nhất thì chúng ta phải tới Nam Cung thành.

-Nhưng mà chúng ta cũng có thể dùng cách khác để kiểm tra nhanh, tuy cách này sẽ không được chính xác lắm nhưng ít ra chúng ta có thể kiểm tra ngay lập tức.

Nói rồi hẳn lấy từ nhẫn trữ vật ra ba viên đá màu trắng, hẳn đưa Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết mỗi người một viên, chính hẳn cầm một viên và bắt đầu nói.

-Đây là kiểm trắc thạch, truyền linh lực vào chúng có thể giúp chúng ta xác định được linh căn chúng ta hệ gì, nhưng vật này chịu được lượng linh lực khá nhỏ nên phải cẩn thận nếu truyền nhiều chúng sẽ phát nổ.

-Kiểm trắc thạch khi được truyền linh lực vào sẽ xuất hiện từng loại màu sắc khác nhau tùy theo mỗi loại linh lực, đối với hệ hỏa kiểm trắc thạch sẽ chuyển màu đỏ, hệ kim màu vàng, mộc màu xanh lục, thổ màu đen, thủy là màu xanh lam.

-Hiện tại cảnh giới ta đạt tới luyện khí tầng 8 nên ta chỉ truyền vào một tia linh lực, ta nghĩ hai người cũng không nên truyền nhiều dù linh lực khi tu luyện bằng Luyện Khí Quyết yếu hơn nhiều so với bình thường, nhưng hai người cảnh giới cũng khá cao nên truyền vài tia là đủ.

-Giống như ta mang tam hệ linh căn thổ - kim - hỏa chủ hệ là hỏa linh căn nên kiểm trắc thạch sẽ xuất hiện ba màu đen, vàng, đỏ, trộn lẫn với nhau, trong đó màu đỏ sẽ đậm hơn hai màu còn lại.

-Cũng chính vì trộn lẫn nên sử dụng kiểm trắc thạch rất khó phân biệt đối với người mang nhiều hệ linh căn, nhưng hiện tại có còn hơn không.

Bạch Tiểu Phụng vừa giải thích vừa làm mẫu cho Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết, kiểm trắc thạch trên tay hẳn từ màu trắng bắt đầu đổi màu, thành một màu đỏ sậm hơi có ánh vàng, bởi vì chút đen, chút vàng và chút đỏ sậm trộn lẫn với nhau rất khó phân biệt.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết gật đầu và cũng bắt chước truyền linh lực vào kiểm trắc thạch.

Kiểm trắc thạch trên tay hai người đổi màu, kiểm trắc thạch của Nam Cung Mị Ảnh thì đổi sang một màu xanh lam, còn Nam Cung Tuyết thì đổi sang màu đỏ.

Bạch Tiểu Phụng tái mặt rồi, gia tộc hần chọc tới loại gì thế này? Tư chất nghịch thiên, lại còn là thiên linh căn, hần thề lần này phải thông báo cho gia gia kiên quyết dừng ngay hành động truy sát ngu ngốc của gia chủ.

Nghĩ tới việc hai người này trả thù thì đầu Bạch Tiểu Phụng toát đầy mồ hôi, hần có chút khổ não không hiểu tại sao gia chủ lại chọc tới hai vị yêu nghiệt này.

Chỉ cần hai người lộ ra linh căn của chính mình thì dù Bạch gia có mười vị Kim Đan lão tổ tọa trấn cũng không thoát nổi cảnh diệt vong vì bị các tông môn lớn đồ sát để lấy lòng hai vị yêu nghiệt thiên linh căn này.

Bạch Tiểu Phụng thở dài, hần biết căn nguyên của chuyện này cũng là do tên con trai phế vật của gia chủ, Bạch Tiểu Phụng nắm chặt tay hận chết tên đó rồi, ngày thường hần phế vật cũng thôi đi hiện tại còn đây gia tộc tới bờ vực diệt vong.

Bạch Tiểu Phụng thề, nếu hiện tại tên con trai phế vật của Bạch Ngọc Lâu xuất hiện tại đây hần sẽ trực tiếp đánh chết chứ không giống như Nam Cung Mị Ảnh chỉ phế hần mệnh căn.

Thở dài ngao ngán Bạch Tiểu Phụng nhìn về Lâm Thanh Phong, hiện tại Lâm Thanh Phong vẫn đang chăm chú đọc Luyện Khí Quyết nhất thời không dứt ra được, nghĩ nghĩ một chút cũng không làm phiền Bạch Tiểu Phụng đi tới một bên rồi ngồi xuống hấp thu linh khí trị thương.

Nam Cung Mị Ảnh nhìn Bạch Tiểu Phụng ngồi một bên trị thương nên cũng không quấy rầy hần, nàng cùng Nam Cung Tuyết cũng đã biết được hướng tu luyện kế tiếp của chính mình, nên bây giờ điều trọng yếu nhất là làm thế nào để tìm được công pháp thích hợp để tu luyện.

Nam Cung Tuyết cũng không có gì làm, nàng đi tới đi lui, chạy đông chạy tây để giết thời gian, bỗng dưng nàng nhìn thấy bên cạnh Lâm Thanh Phong có cái nôi.

Trong lòng nàng trầm nghĩ, không biết tại sao tỷ phu chấp nhất với cái nôi này nhiều như vậy?

Nên nàng quyết định trong lúc tỷ phu đang chăm chú xem Luyện Khí Quyết nàng sẽ chơi với cái nôi này.

Nam Cung Tuyết rón rén từ từ đi tới bên cạnh Lâm Thanh Phong, nhìn thấy Lâm Thanh Phong vẫn không để ý tới nàng, nết hần vẫn nhìn chăm chú vào quyển Luyện Khí Quyết nàng nở nụ cười tinh nghịch.

Nàng từ từ đưa tay cầm lấy cái nôi, nàng dùng sức kéo một cái...

...Qua,...qua,...

Chẳng có chuyện gì xảy ra

Cái nôi không di chuyển dù chỉ một ly, Nam Cung Tuyết cũng không tin tã, nàng dùng hết sức lực bú sữa mẹ để cố gắng lay động cái nôi, nhưng cái nôi vẫn nằm im trên mặt đất.

Lay hoay một hồi lâu cái nôi vẫn nằm đó, một vết tích lay động cũng không có, nhưng hai tay của Nam Cung Tuyết đỏ lên rồi, nàng có chút muốn khóc, nàng không tin được dù nàng đã dùng hết sức lực nhưng cái nôi vẫn không di chuyển.

Nhìn về phía tỷ phu của mình, nàng có chút ủy khuất, nàng là tu sĩ luyện khí tầng 7 mà vẫn lay động không nổi một cái nôi, còn tỷ phu nàng – một người bình thường hằng ngày vẫn đeo theo cái nôi mà nàng lay chuyển không nổi cười nói với mình như một chuyện bình thường.

Nàng cảm thấy xấu hổ, không nghĩ một tu sĩ luyện khí tầng 7 như mình mà lại không bằng một người bình thường.

Trong đầu nàng bỗng nảy ra một chủ ý, nàng nhìn về tỷ tỷ của mình đang ngồi trầm tư, nàng nở nụ cười gian xảo.

-Không thể để một mình ta đau tay a, tỷ tỷ tốt cùng ta chịu đau đi thôi.

Nam Cung Tuyết đi từ từ đến trước mặt Nam Cung Mị Ảnh, hai mắt nàng đọng nước, nàng ngồi cúi đầu vào lưng của Nam Cung Mị Ảnh.

Đang ngồi trầm tư, Nam Cung Mị Ảnh cảm giác sau lưng ướt, quay đầu lại thì thấy Nam Cung Tuyết hai mắt đọng nước, nàng có chút lo lắng hỏi.

-Muội muội, tại sao ngươi lại khóc? Người nào làm ngươi khóc?

Nam Cung Tuyết nhào vào ngực Nam Cung Mị Ảnh, nàng khóc thút thít.

-Tỷ tỷ, muội không ngờ muội là tu sĩ mà vẫn không lay động nổi một cái nôi.

Nói xong nàng chỉ tay về phía cái nồi đang nằm cạnh Lâm Thanh Phong, nàng lại mếu máo.

-Cái nồi của tỷ phụ, khi nãy muối chỉ tò mò muốn cảm thử một chút, nhưng không hiểu sao muối kéo bất động, dù đã dùng hết sức lực nhưng vẫn không lay động nổi một chút.

Nam Cung Tuyết vừa nói nàng vừa xòe đôi bàn tay đã phòng rộp của mình về hướng Nam Cung Mị Ảnh.

Nhìn lấy đôi bàn tay phòng rộp của muối muối, Nam Cung Mị Ảnh cũng kinh hãi, khi trước Lâm Thanh Phong tay vác nồi hươu qua hươu lại trước mặt nàng rất nhẹ nhõm nên nàng cũng nghĩ nó chỉ là một cái nồi bình thường, chỉ là do Lâm Thanh Phong “có bệnh” nên mới cố chấp với nó.

Nhưng không nghĩ tới cái nồi này lại kì lạ như vậy, luyện khí tầng 7 Nam Cung Tuyết cũng không thể lay động nổi nó, điều này làm khơi dậy tính tò mò của Nam Cung Mị Ảnh, nàng quyết định lại gần để tìm hiểu.

Nhưng nàng vẫn chưa di động thì từ bốn phương tám hướng khuôn viên vải dậm, linh khí xung quanh như có một lực hút không lồ nhanh chóng hướng nơi này tràn tới.

Nam Cung Mị Ảnh kinh hãi, Nam Cung Tuyết thì hét lên lo sợ nép vào lưng của tỷ tỷ, ở một bên đang ngồi trị thương Bạch Tiểu Phụng cũng giật mình mở to mắt, hần nhìn xung quanh linh khí bắt đầu tràn tới nơi đây cũng kinh hãi.

Tập trung nhìn lại dòng khí, hần phát hiện linh khí hướng về nơi đây, không đúng phải nói là hướng về một người tràn tới.

Lâm Thanh Phong vừa đọc Luyện Khí Quyết hần không tự chủ hấp thu linh khí xung quanh như một cái động không đáy, cảnh giới của hần bắt đầu lên cao trong vô thức mà hần cũng không biết được.

Chỉ có Bạch Tiểu Phụng hiện tại vẫn đang nhìn chăm chăm Lâm Thanh Phong, miệng hần lẩm bẩm, con mắt bắt đầu đại ra.

-Luyện khí tầng 1

-Luyện khí tầng 2

...

-Luyện khí tầng 8 viên mãn

-Luyện khí tầng 9 sơ kì

...

-Luyện khí tầng 10 viên mãn

Cảnh giới của Lâm Thanh Phong nâng cao tới luyện khí tầng 10 viên mãn mới dừng lại, Bạch Tiểu Phụng lúc này muốn chết tâm cũng có rồi. Hần hiện tại 35 tuổi luyện khí tầng 8, để đạt được cảnh giới này hần phải tu luyện gần 30 năm.

Còn Lâm Thanh Phong thì sao? Tu luyện chưa tới nửa giờ mà đã đạt luyện khí tầng 10 viên mãn tùy thời bước vào Trúc Cơ kì, Bạch Tiểu Phụng lẩm bẩm

-Đối với tư chất của tên này, thì thiên tài tính là cái gì?

-Nửa giờ từ phạm nhân đến Luyện Khí tầng 10 viên mãn, dù có là ai cũng phải chấp tay quỳ lạy a.

-Người so với người thật tức chết người.

.....Hết Chương 15.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Da mặt càng dày thì tư chất càng cao?

Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết cuối cùng cũng để ý tới trung tâm của hiện tượng này là do Lâm Thanh Phong.

Khi hai nàng nhìn tới thì Lâm Thanh Phong cũng đã đạt tới luyện khí tầng 10 viên mãn, cả hai có chút giật mình.

Nam Cung Mỹ Ảnh nở nụ cười vui mừng, lúc trước nàng lo lắng Lâm Thanh Phong dù sao chỉ là người bình thường nên sẽ rất khó được gia tộc chấp nhận khi cưới nàng, trong đầu nàng cũng đã nghĩ tới chuyện cùng Lâm Thanh Phong chạy trốn, nhưng hiện tại thì không cần nữa.

Đối với biểu hiện của Lâm Thanh Phong, gia tộc mời chào còn không kịp làm sao có thể đuổi hắn đi? Trừ khi nào bị úng nước.

Còn Nam Cung Tuyết ngây thơ, nàng tròn mắt kinh ngạc, thán phục.

-Không hổ danh là tỷ phu a, tu luyện nửa giờ thì bằng người khác tu luyện cả chục năm.

-Cũng chỉ có ánh mắt của tỷ tỷ chuẩn và độc như vậy, tìm ra một người như vậy làm tỷ phu.

Lúc này Lâm Thanh Phong cũng dần dần mở mắt, hắn không còn hấp thu linh khí nữa mà chậm chậm đứng dậy, hắn nhìn thấy Nam Cung Mỹ Ảnh, Nam Cung Tuyết cùng Bạch Tiểu Phụng miệng mồm há hốc chảy nước miếng tròn mắt nhìn về chính mình, hắn co đầu rút cổ lại rồi từ từ bước lùi về phía sau.

-Hai người các ngươi đừng nhìn về ta với ánh mắt thèm thuồng như vậy, ta là người có lão bà, lão bà ta nhìn ta sẽ không cảm, nhưng đối với hai người xin lỗi ta không có hứng thú.

Lâm Thanh Phong thở dài một hơi, hắn lại bắt đầu nói.

-Ta biết từ khi sinh ra ta đã là một người đẹp trai, hoàn mỹ người gặp người thích nhưng ta sẽ không làm những việc như phản bội lão bà, nhất là người Bạch Tiểu Phụng ta đã nói với người là ta không chơi gay, người chết tâm đi.

Nam Cung Mỹ Ảnh nghe hắn nói, nàng có chút xấu hổ đỏ mặt, nàng bước tới gần Lâm Thanh Phong đưa tay lên vỗ tai hắn sau đó dùng sức vặn, nàng đối với cái tính tự ki của hắn đã triệt để chết tâm sửa đổi.

Bạch Tiểu Phụng nghe Lâm Thanh Phong lại một lần nữa nói mình muốn cùng hắn chơi “gay” trong đầu hiện giờ chỉ muốn đề đánh Lâm Thanh Phong một trận mặc dù hắn không biết chơi “gay” là gì, nhưng hắn cũng nhận ra những thứ từ miệng tên tự ki này nói ra đều không tốt.

Nhưng nghĩ đến hiện tại cảnh giới của mình cũng không bằng người ta nên Bạch Tiểu Phụng ôm một bụng tức giận quay lưng đi về một phía khác rồi tiếp tục ngồi xuống dưỡng thương, hiện tại hắn cũng không muốn nhìn thấy mặt Lâm Thanh Phong, hắn có cảm giác ở gần tên này càng lâu nội thương của hắn sẽ càng thêm nghiêm trọng.

Nam Cung Tuyết thì chạy tới gần Lâm Thanh Phong, hai mắt nàng nhìn hắn để mong tìm ra được sự khác lạ giữa hắn và người khác, nếu hắn không khác lạ thì làm sao có thể đạt đến luyện khí tầng mười viên mãn trong nửa giờ khi mà người khác cần vài chục năm hoặc cả đời cũng không đến được?

Nhưng nàng thất vọng rồi, nàng không nhìn ra điểm gì khác giữa Lâm Thanh Phong và người khác, nếu có điểm khác thì có lẽ là do da mặt hắn quá dày?

Nàng trầm nghĩ

-Chỉ có thể là do da mặt dày nên tư chất cũng cao? Mặc dù điều này có chút kì lạ nhưng có thể đó là sự thật à?

Bị Nam Cung Tuyết nhìn qua nhìn lại một hồi lâu, Lâm Thanh Phong cũng có chút buồn bực, hắn định nói gì thì Nam Cung Tuyết đã đưa một bàn tay trước mặt hắn ra hiệu hắn không nên nói.

Suy nghĩ một hồi Nam Cung Tuyết gật đầu, nàng quyết định hỏi Lâm Thanh Phong

-Tỷ phu a, làm sao tư chất của người có thể cao dọa người như vậy? Có phải là do da mặt càng dày tư chất càng cao nên tư chất của người mới cao như vậy à?

Lâm Thanh Phong bó tay rồi, cái gì mà da mặt càng dày tư chất càng cao? Điều quái lạ này mà Nam Cung Tuyết cũng nghĩ ra được hắn thật sự phục nàng, hắn nói với nàng.

-Chuyện quái lạ như vậy mà người cũng nghĩ ra được? Thứ nhất tỷ phu người không phải da mặt dày, tỷ phu người chỉ đơn giản là trần thuật một sự việc hiển nhiên, còn thứ hai các người nói tư chất cao là thứ quý gì? Còn nữa, tại sao lúc đầu lại nhìn ta với vẻ mặt cứ như là nhìn quái vật như vậy?

Nam Cung Mỹ Ảnh và Nam Cung Tuyết hai tỷ muội bó tay rồi, không lẽ hắn vẫn chưa biết cảnh giới hiện tại của hắn sao?

Nam Cung Mỹ Ảnh miệng nở nụ cười nói với Lâm Thanh Phong.

-Phu quân khi này người ngồi xem Luyện Khí Quyết trong vòng nửa giờ, cảnh giới của người từ Phạm nhân một đường nhảy lên tới luyện khí tầng 10 viên mãn, người tự nghĩ xem người có phải là quái vật hay không à?

Dừng một chút Nam Cung Mỹ Ảnh lại nói tiếp.

-Tiểu Tuyết nói cũng rất đúng, nhìn người không có gì khác với người khác nhưng tư chất lại cao tới dọa người như vậy, ta cũng nghĩ muội muội suy nghĩ đúng da mặt càng dày tư chất càng cao.

Lâm Thanh Phong một mặt mừng bức nhìn hai người, hẳn không hiểu hai người đang nói loạn thất bát tao cái gì? Cái gì mà luyện khí tầng 10 viên mãn? Cái gì mà da mặt càng dày tư chất càng cao?

Lâm Thanh Phong tròn mắt nhìn về Nam Cung Mị Ảnh, hẳn có chút không tin những điều lỗ tai mình nghe được, hẳn lộ vẻ mặt khinh bỉ nhìn nàng trong đầu hẳn thầm nghĩ.

-Nàng vừa nói gì? Ta đạt tới luyện khí tầng 10 viên mãn? Nhanh như vậy? Trông ta giống tên khò dễ lừa bịp sao?

Nam Cung Mị Ảnh trừng mắt với Lâm Thanh Phong, nhìn cái vẻ mặt khinh bỉ của hắn nàng cũng hiểu trong đầu hắn đang nghĩ gì, nàng vươn tay nắm lấy miêng thịt ở phần eo hông hắn rồi xoay tròn 1800, khiến Lâm Thanh Phong đau muốn khóc, khi này hắn mới chào thua hết lớn.

-Đừng a lão bà, nghe ta giải thích, quyền Luyện Khí Quyết nàng đưa ta chia làm mười tầng nhưng ta mới vừa thử hấp thu linh khí theo tầng thứ nhất thì nàng lại nói ta đạt tới luyện khí tầng 10 viên mãn thì làm sao ta tin được a.

Nam Cung Mị Ảnh nghe Lâm Thanh Phong nói xong người nàng cứng đờ, Nam Cung Tuyết đứng kế bên cũng khiếp sợ, tư chất của Lâm Thanh Phong cao như vậy? Dùng tầng thứ nhất của Luyện Khí Quyết tu luyện thẳng một mạch lên luyện khí tầng 10 viên mãn?

Đầu óc Nam Cung Mị Ảnh có chút không đủ dùng, nàng tự lẩm bầm.

-Đây là sự thật chứ? Chẳng lẽ ta đang nằm mơ? Chẳng lẽ đây chính là trong truyền thuyết “ra đường nhặt được bảo”?

Nhìn vẻ mặt lộn xộn của Nam Cung Mị Ảnh, Lâm Thanh Phong ngẩng mặt lên trời thở dài, thầm nghĩ.

-Có vẻ như lão bà tiện nghi mà mình nhặt được nào có chút không tốt a. Không được, đây là bệnh về sau cần phải trị.

Lâm Thanh Phong tiếp tục nói.

-Còn nữa khi bước vào luyện khí tầng 10 chẳng phải sẽ trải qua một lần Tẩy Kinh Phạt Tùy sao? Hiện tại nếu ta ở luyện khí tầng 10 thì chẳng phải hiệu quả Tẩy Kinh Phạt Tùy sẽ xuất hiện sao?

Lâm Thanh Phong vỗ vỗ bả vai của Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết bỗng dưng hắn nhíu mày, bụng của hắn đau quá đầu óc hắn vận chuyển nhanh chóng và cũng chỉ nghĩ tới một khả năng.

-Không phải là Tẩy Kinh Phạt Tùy chứ? Chẳng lẽ ta thật sự đột phá tới luyện khí tầng 10 sao?

Lâm Thanh Phong kinh hãi, hẳn không ngờ tới thật sự hắn đột phá đến luyện khí tầng 10 nhưng điều khẩn cấp hiện tại là hắn phải tìm chỗ để tống khứ hết đồng căn bã trong bụng.

Hắn gấp gấp lẩm rời, bỏ mặc hai người Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết, hắn một đường chạy như bay tới một phía khác, tìm một chỗ không người hẳn cỡi quần ngồi xuống để “Tẩy Kinh Phạt Tùy”.

Những tiếng “Bùm...Bùm...roẹt...roẹt” vang vọng, kèm theo đó là một mùi hương gay mùi lan ra khắp nơi...

.....

Hai tiếng sau.

Lâm Thanh Phong kéo quần đứng dậy, bước chân hắn có chút phù phiếm, mặt tái nhợt, cũng đứng thôi, cho dù là ai đột nhiên bị bắt phải “Tẩy Kinh Phạt Tùy” liên tục trong hai tiếng thì sắc mặt tốt mới là lạ.

Tuy sắc mặt Lâm Thanh Phong tái nhợt, nhưng dù là ai cũng nhìn ra hiện tại cơ thể hắn rất chắc chắn, màu da trắng hơn một chút, làn da mịn màng như da em bé.

Nhìn lại cơ thể của mình một chút Lâm Thanh Phong tặc lưỡi, hẳn thâm phiền muộn.

-Làn da mịn như vậy? Chẳng lẽ muốn thiên hạ nhìn ta thành tiểu bạch kiểm bám đuôi lão bà sao?

Lay hoay một lúc lâu Lâm Thanh Phong chấp nhận sự thật từ nay về sau hắn sẽ được mọi người công nhận là tiểu bạch kiểm, hắn thở dài một hơi nghĩ đến tương lai của mình, nhưng một lúc sau hắn lại tươi cười vì hắn nghĩ tới.

-Không phải như vậy càng tăng thêm độ đẹp trai của ta sao? Nếu như vậy chẳng phải có càng nhiều thiếu nữ điên đảo vì ta sao? Không được, ta là người có lão bà không có việc gì khiến ta phản bội lão bà được.

Lâm Thanh Phong tự ki một chút rồi hắn vui vẻ lên đường quay về.

Nhưng đi một lúc lâu hắn mới phát hiện, hắn không biết hắn đang ở địa phương nào, khi này do quá gấp nên hắn chạy loạn tìm chỗ giải quyết, hiện tại hắn không biết đi hướng nào về a?

....Hết Chương 16....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Hắc Kỳ Lân cùng Tiểu Kỳ Lân

-Hắc Kỳ Lân ngơ ngác đứng lại cho ta, buông bỏ đi, giao ra tiểu Kỳ Lân, người chạy không thoát.

Trên bầu trời có một tên tu sĩ, tay cầm kiếm đang bay theo một con Kỳ Lân màu đen, trên đầu con Kỳ Lân đen này có một tiểu Kỳ Lân đang nằm.

Hắc Kỳ Lân toàn thân mang theo nhiều đạo vết thương, máu chảy khắp người nhưng vẫn cố gắng chạy thoát khỏi tên tu sĩ đang đuổi theo phía sau.

Hắc Kỳ Lân tốc độ dần chậm lại, nó gắng sức quá rồi, nhiều ngày bị truy đuổi cộng thêm trên thân nhiều đạo vết thương đang chảy máu, nó đã dầu hết đèn tắt rồi.

Tuy vậy, nhưng Hắc Kỳ Lân vẫn cố gắng bay để nhằm thoát khỏi tên tu sĩ phía sau.

Trong mắt nó hiện tại động ra một giọt lệ, nó không muốn tiểu Kỳ Lân nó bị tên tu sĩ phía sau bắt được, nên dù nó có chết nó cũng phải bảo vệ tiểu Kỳ Lân khỏi bàn tay của tên tu sĩ phía sau.

Vài ngày trước trong lúc nó mới sinh tiểu Kỳ Lân thì tên tu sĩ phía sau dẫn đầu một đoàn tu sĩ tập kích nó.

Vừa mới sinh nên sức lực của Hắc Kỳ Lân giảm xuống mức thấp nhất, nên nó không đủ sức để chống trả bọn tu sĩ này, nên cho dù bị thương nên nó vẫn cố sức mang theo tiểu Kỳ Lân bỏ chạy.

Kéo theo một thân máu tươi, Hắc Kỳ Lân đã chống hết nội, nó dần dần hạ xuống một khu đất, thả tiểu Kỳ Lân xuống rồi nằm đó, nó găm rú dọa cho tiểu Kỳ Lân chạy xa, nhưng tiểu Kỳ Lân không đi.

Dù vừa mới sinh ra được vài ngày, nhưng tiểu Kỳ Lân biểu hiện ra linh trí cực cao, hiện tại tiểu Kỳ Lân cũng biết rằng, Hắc Kỳ Lân sắp chết, nó không muốn rời xa Hắc Kỳ Lân.

Tiểu Kỳ Lân phát ra tiếng kêu dài

-Be.....beeeee.....

Một bên khác, Lâm Thanh Phong đang lay hoay tìm lại phương hướng để quay về tụ họp cùng bọn Nam Cung Mị Ảnh, bỗng dưng hắn nghe tiếng thú rống to khiến hắn có chút giật nảy mình, hắn gãi đầu trầm nghĩ.

-Quái thật! Bọn thú gần đây đến mùa động đực sao? Nhưng dù là động đực cũng không phải phát ra tiếng kêu dọa người như vậy à?

Nghĩ nghĩ một chút, Lâm Thanh Phong quyết định đi về hướng tiếng thú rống phát ra.

Bước ra từ một bụi cây, trước mắt hắn hiện ra một cảnh tượng, một con thú màu đen, cơ thể to lớn như một ngọn núi nhỏ, hình dạng của nó khá giống... chó nhưng trên đầu lại có hai chiếc sừng người mang đầy vết thương đang chảy máu đang nằm đó, bên cạnh nó có một con khác nhỏ hơn đang cố sức kêu “be.....beeeee.....”

Hắn trợn mắt, không thể tin được vì sao có giống chó kì quái và lớn đến vậy, vì tò mò nên hắn từ từ tiếp cận hai con vật mà hắn gọi là “chó”.

Hắc Kỳ Lân cho dù sắp chết nhưng nó vẫn cảnh giác xung quanh, nó cảm thấy được Lâm Thanh Phong đang tới gần, nó cố sức xoay người hướng về Lâm Thanh Phong găm thiết đe dọa.

Nhưng lúc này tên tu sĩ vẫn theo nó một đường cũng đuổi tới nơi.

Tên tu sĩ này dừng lại trên không, một thân áo bào xanh tiên phong đạo cốt, mang theo ánh mắt cao cao tại thượng nhìn xuống Hắc Kỳ Lân, hắn liếc thấy Lâm Thanh Phong, nhìn rõ cảnh giới của Lâm Thanh Phong mới luyện khí tầng 10 nên hắn cũng không quan tâm.

Luyện khí tầng 10 trong mắt hắn cũng giống như một con kiến hôi, hắn cũng không rảnh mà để ý tới một con kiến hôi.

Hắn cười gằn nói với Hắc Kỳ Lân.

-Ta đã bảo ngươi chạy không thoát, hiện tại ngươi có thể giao tiểu Kỳ Lân cho ta được rồi, ta sẽ nuôi lớn nó để làm thần thú thủ hộ môn phái, không có ai có thể gây hại cho nó.

Hắc Kỳ Lân nhìn hướng tên tu sĩ này rồi thét lớn, tuy nó không nói được tiếng người nhưng linh trí cực cao của nó cùng với thái độ của nó khiến cho ai cũng biết là nó không đồng ý với lời của tên tu sĩ này.

Nó không muốn con của nó phải làm sủng vật, cái gì mà thần thú thủ hộ? Nghe vãn vãn như vậy nhưng cũng chỉ là một con thú giữ nhà thôi, chúng nó là Kỳ Lân cao quý, bầu trời của chúng nó là thiên hạ rộng lớn chứ không phải ở một cái chuồng, chúng nó không làm thú giữ nhà.

Tên tu sĩ này nhủ mầy, hắc có chút tức giận, nhìn Hắc Kỳ Lân thét lên.

-Cho dù tới hiện tại dầu hết đèn tắt nhưng ngươi vẫn gian ngoan mất linh, vậy được ta hiện tại sẽ giết ngươi trước. Sau đó mới bắt con của ngươi về làm thú giữ nhà.

Nói xong hắc lấy từ nhẫn trữ vật ra một thanh kiếm, tay nắm lấy kiếm tên tu sĩ một lần nữa nói.

-Hiện tại, đây là lần cuối cùng, nếu ngươi chịu giao ra tiểu Kỳ Lân thì ta sẽ mang nó đi, và không giết ngươi, nếu ngươi có thể tìm được thiên tài địa bảo kéo dài tính mạng thì ngươi sẽ có cơ hội sống

-Còn bằng không hiện tại ta sẽ giết ngươi, sau đó mang theo tiểu Kỳ Lân và dùng thân xác của ngươi làm tài liệu luyện khí.

Hắc Kỳ Lân trầm mặc một chút, nhưng cuối cùng nó vẫn kiên trì bảo vệ tiểu Kỳ Lân, nó cố gắng đứng dậy, bước lên chặn giữa tiểu Kỳ Lân và tên tu sĩ, nó nhìn tên tu sĩ với ánh mắt căm thù rồi phát ra tiếng rống lớn biểu đạt ý nghĩ của mình.

Nhìn biểu hiện của Hắc Kỳ Lân, tên tu sĩ lộ ra một nụ cười lạnh.

-Đã ngươi muốn chết thì hiện tại ta sẽ thành toàn cho ngươi.

Nói rồi hắc giơ kiếm lên, thanh kiếm toàn thân phát sáng, nhìn thấy ánh sáng từ thân kiếm Hắc Kỳ Lân nhắm mắt lại chờ đợi cái chết.

Ở một bên nhìn xem, Lâm Thanh Phong có chút nhìn không nổi, hắc thở dài bước lên trước mặt Hắc Kỳ Lân, nhìn về tên tu sĩ mang áo bào xanh cao tại thượng trên không, hắc mở miệng.

-Dừng tay đi. Nếu con chó đen này không muốn để con nó đi với ngươi thì ngươi cần gì phải ép buộc nó?

Đứng trên không đang tụ lực tên tu sĩ nghe được lời của Lâm Thanh Phong hắc nhủ mầy, lộ ra nụ cười dữ tợn, nhìn Lâm Thanh Phong hắc nói.

-Lại một tên không biết sống chết, chỉ là một con kiến hôi luyện khí tầng 10 cũng dám đứng trước mặt ta vô lễ, tốt thôi nếu ngươi muốn bảo vệ chúng nó thì ta sẽ tiễn ngươi đi chung với nó.

Hắc Kỳ Lân mở mắt, nó không thể tin được tên nhân loại này vậy mà có thể đứng ra bảo vệ chúng nó. Theo cảm nhận của nó, nó biết rằng tên nhân loại này rất yếu, yếu đến đáng thương, cho dù hiện tại dầu hết đèn tắt thì một cái vẩy tay của nó cũng giết được một đám cớ tên này.

Hắc Kỳ Lân có chút cảm động, nhìn về phía Lâm Thanh Phong rồi nhìn về tiểu Kỳ Lân, nó quyết định giao tiểu Kỳ Lân cho tên nhân loại này chăm sóc, ít nhất hiện tại còn tốt hơn là giao cho tên tu sĩ kia.

Cẩn cổ tiểu Kỳ Lân rồi đặt vào lòng Lâm Thanh Phong, Hắc Kỳ Lân nhanh chóng che chắn trước mặt hắc, nó hướng vào Lâm Thanh Phong rồi gầm thét, ánh mắt của nó tràn đầy tình thương nhìn vào tiểu Kỳ Lân trong lòng Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong có chút giật mình nhìn về con “chó” lớn này, không ngờ nó lại đem con giao cho hắc, nhìn ánh mắt của nó nhìn con của mình Lâm Thanh Phong thở dài, hắc đặt tiểu Kỳ Lân xuống đất.

Hắc Kỳ Lân thấy hành động của Lâm Thanh Phong, trong lòng nó càng gấp rút hơn, nó không hiểu vì sao tên nhân loại này lại không chạy, nó hướng Lâm Thanh Phong gào thét càng dữ dằn hơn.

Lâm Thanh Phong dĩ nhiên hiểu ý của nó, nhưng hắc không chạy, nhìn tên tu sĩ sắp tụ lực xong chuẩn bị phát ra một kích mạnh nhất, hắc vỗ vỗ đầu Hắc Kỳ Lân rồi tiện tay cuối xuống nhặt một viên đá bên đường.

Cầm lấy viên đá, tung hứng một chút trong tay mình, Lâm Thanh Phong hướng về tên tu sĩ áo xanh ném mạnh viên đá.

Viên đá thoát ra khỏi lòng bàn tay của Lâm Thanh Phong rồi một đường gào thét bay nhanh đến giữa trán tên tu sĩ áo xanh.

Lúc này tên tu sĩ đã tụ lực xong, hắc cười lớn.

-Haha, Hắc Kỳ Lân cùng với con kiến hôi kia hiện tại các ngươi có thể chết rồi.

Nhưng một đạo ánh sáng thật nhanh bay từ “con kiến hôi” đến trước mặt hắc, hắc chỉ kịp nhìn thấy đó là một cục đá rồi sau đó... không còn sau đó, cả

thể giới trong mắt hắc hồn bỗng nhiên tối sầm.

Viên đá xuyên qua đầu tên tu sĩ như xuyên qua một miếng đậu hũ, tốc độ bay vẫn không giảm, một đường gào thét, một lúc sau hóa thành một đám lửa rồi biến mất.

Tên tu sĩ áo mang áo bào xanh tay vẫn giơ cao thanh kiếm đang phát sáng đứng giữa không trung, nhưng kì lạ là hắc hồn vẫn không chém xuống.

Một lúc sau hắc hồn không còn đứng giữa không trung nữa, hắc từ từ rơi xuống mặt đất, thanh kiếm hắc đang cầm cũng không còn phát sáng theo hắc hồn rơi xuống đất.

Giữa trán hắc hồn có một lỗ máu xuyên thấu đầu hắc, hai mắt hắc hồn vẫn tròn to, hắc hồn chết không nhắm mắt, trong tay vẫn còn cầm thanh kiếm.

Tên tu sĩ rơi xuống gần Hắc Kỳ Lân, hiện tại Hắc Kỳ Lân cũng kinh ngạc nhìn về tên tu sĩ, nó không tin được một giây trước nó vẫn đang còn chuẩn bị nhận lấy cái chết, nhưng một giây sau tên tu sĩ ấy lại chết rồi.

Hắc Kỳ Lân không dám tin, hiện tại nó một mặt mừng bực, thời thế thay đổi quá nhanh, nhanh tới mức đầu óc của nó không đủ dùng.

.....Hết Chương 17.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tiểu Hắc

Hắc Kỳ Lân một mặt mừng bực nhìn về hướng tên tu sĩ đang nằm, rồi nó lại nhìn về Lâm Thanh Phong.

Phải biết rằng tên tu sĩ kia rất mạnh, nếu Hắc Kỳ Lân ở trạng thái toàn thịnh cũng chỉ đánh ngang tay với hắc.

Nhưng hiện tại, tên tu sĩ ấy chết rồi, hắc bị con kiến hỏi trước mặt ném đá chết.

Hắc Kỳ Lân ho ra một búng máu, hiện tại tên tu sĩ kia đã chết, nó cũng bị thương nặng sống không được bao lâu.

Nhưng nó có chút nhẹ nhõm, tên nhân loại trước mặt này tiện tay ném một viên đá là có thể giết được đối thủ có thể đánh ngang tay với nó, lại còn đứng ra bảo vệ mẹ con nó, nên nó cũng yên tâm khi giao con của nó cho nhân loại này.

Hắc Kỳ Lân nằm xuống một bên, ánh mắt trĩu mến nhìn về tiểu Kỳ Lân, nó dùng lưỡi liếm mặt tiểu Kỳ Lân vài cái rồi dùng đầu đẩy tiểu Kỳ Lân về phía Lâm Thanh Phong.

Tiểu Kỳ Lân có chút không muốn rời xa Hắc Kỳ Lân, nó không chịu đi, nó vẫn cố gắng lại gần Hắc Kỳ Lân.

Lâm Thanh Phong nhìn hết thấy vào trong mắt, hắc thở dài, hắc cũng nhìn ra với vết thương như vậy thì Hắc Kỳ Lân cũng không sống được bao lâu, hắc mở miệng nói.

-Con của người ta sẽ chăm sóc, hiện tại người nên trân quý thời gian còn sót lại để ở bên con đi, ta sẽ không đi đâu cả, mà sẽ ở đây đưa tiễn người cùng với con của người.

Hắc Kỳ Lân nghe được lời của Lâm Thanh Phong nó có chút cảm kích, nó không còn cản tiểu Kỳ Lân lại gần mình, nó để tiểu Kỳ Lân liếm những vết thương khắp người, mặt nó mang theo vẻ hưởng thụ.

Lâm Thanh Phong ngồi một bên nhìn hai con chó một lớn một nhỏ đang âu yếm nhau, trong lòng hắc cũng có chút cảm động.

Rồi hắc lại nhìn về xác của tên tu sĩ áo xanh, hắc nghĩ nghĩ một chút rồi tiến lại gần đó.

Lâm Thanh Phong nhìn tên tu sĩ áo xanh, tên tu sĩ này chết không nhắm mắt, hai mắt hắc hồn vẫn còn mở lớn, Lâm Thanh Phong lại đứng trầm ngâm sờ sờ cằm, rồi hắc phát hiện trên tay của tên tu sĩ này có mang một chiếc nhẫn.

Lâm Thanh Phong vui vẻ, hắc nhanh chóng tháo chiếc nhẫn tên tay tên tu sĩ này xuống xem xét.

Dựa theo khi trước Nam Cung Mỹ Ảnh cùng Bạch Tiểu Phụng nói về cách sử dụng nhẫn trữ vật, hắc nhanh chóng đưa một tia linh lực rót vào chiếc nhẫn, sau đó dùng một ít thần thức để xem xét bên trong nhẫn trữ vật.

Nhẫn trữ vật của tên này không gian rất lớn, trong nhẫn có rất nhiều đồ vật, một ít công pháp, một ít đan dược, một thanh kiếm khác, cùng rất nhiều những viên đá phát sáng nằm một góc.

Nhìn những đồ vật này Lâm Thanh Phong vui vẻ.

-Đúng như lời cổ nhân đã nói, đánh cướp là cách làm giàu nhanh nhất a.

Hắn có chút thỏa mãn, rồi nhìn về hướng tên tu sĩ đang nằm, thấy thanh kiếm của tên tu sĩ đang nằm trong tay, hắn suy nghĩ một chút.

-Lão bà cùng tiểu Tuyết cả hai đều dùng kiếm hắn, tên này tuy nhân phẩm không tốt lắm nhưng hắn có thể bay tức ít nhất cũng đạt đến Nguyên Anh kì a? Đồ hắn dùng chắc cũng không đến nỗi nát lắm à? Ít ra sẽ tốt hơn hai thanh kiếm của hai nàng nhiều lắm.

Lâm Thanh Phong cười cười, hắn thu lại thanh kiếm mà tên tu sĩ này đang cầm trên tay, nhét vào nhẫn trữ vật.

Nhìn khắp toàn thân tên này cũng không còn đồ gì đáng giá khác, Lâm Thanh Phong quyết định mặc kệ hắn.

Quay đầu nhìn về hai con “chó” bọn nó đã kết thúc màn âu yếm nhau, Lâm Thanh Phong bước lại gần.

Lúc này Hắc Kỳ Lân hai mắt đã không còn mở nổi, nó chỉ có thể thở từng hơi dài ngắn, nó ngửi thấy mùi của Lâm Thanh Phong, nó yên tâm rồi trút hơi thở cuối cùng.

Lâm Thanh Phong thở dài một hơi, còn tiểu Kỳ Lân hú dài một tiếng thê lương

-Hú.....

Vỗ vỗ đầu con “chó” nhỏ một ít, Lâm Thanh Phong nhìn về xác của con “chó” lớn, hắn nghĩ nghĩ rồi quyết định thu lại xác của con “chó” này vào nhẫn trữ vật.

Hắn muốn tìm một chỗ nào khác để chôn con “chó” này, chứ không muốn để nó phơi xác ở đây rồi chờ bọn thú khác ăn thịt.

Tiểu Kỳ Lân thấy Lâm Thanh Phong đã thu xác của mẹ nó, nó hướng về Lâm Thanh Phong gào thét.

Lâm Thanh Phong sờ đầu nó rồi nói.

-Ta chỉ muốn đem xác nó đi, rồi tìm một chỗ khác để chôn, cũng không có ý gì khác a. Chúng ta cũng không thể để nó nằm đây được đúng chứ?

Tiểu Kỳ Lân nghe được lời của Lâm Thanh Phong, nó nhân tính hóa gật đầu, rồi đi đến bên chân Lâm Thanh Phong.

Thấy “chó” nhỏ nghe hiểu được lời của mình Lâm Thanh Phong nở nụ cười, rồi hắn nói.

-Hiện tại ngươi đi theo ta, thì ta sẽ đặt cho mi một cái tên, cũng không thể lúc nào cũng gọi “ngươi” được đúng chứ?

Tiểu Kỳ Lân gật đầu với hắn, nó ngồi xuống rồi chờ đợi hắn đặt tên cho mình.

Lâm Thanh Phong sờ cằm, đầu hắn đột nhiên sáng lên, hắn vui vẻ nói với con “chó” nhỏ.

-Ngươi đã giống chó như thế, ta gọi ngươi là Cầu cầu, thế nào?

Lâm Thanh Phong hài lòng với cái tên mình đã nghĩ ra, hắn đang chờ đợi “cầu cầu” vui vẻ đáp ứng hắn, hắn thầm nghĩ.

-Ta đã lấy tên đẹp như vậy, chắc nó sẽ hài lòng lắm a.

Nhưng đáp lại hắn chỉ có một hàm răng nhỏ cắn thật mạnh vào bàn tay hắn.

Lâm Thanh Phong có chút không kịp chuẩn bị, hắn đau đớn hét lớn.

-A Đau, đau, đau quá, buông ta ra a, xin ngươi buông ta ra, thật sự là rất đau a, gọi cầu cầu không được thì ta sẽ lấy tên khác, đừng cắn ta nữa à.

Lâm Thanh Phong khóe mắt sắp chảy nước, lúc này tiểu Kỳ Lân mới nhả tay của hắn ra, ánh mắt của nó mang theo sát khí rồi ngồi đó chờ đợi Lâm Thanh Phong lấy cho nó một cái tên khác.

Lâm Thanh Phong chảy nước mắt, hắn thối thối cánh tay bị cắn của mình tuy không chảy máu, cũng không có dấu răng, nhưng rất đau a, hắn không ngờ con “chó” này tuy còn nhỏ nhưng lại cắn đau như vậy, nghĩ tới cảnh tượng mình sẽ lại bị cắn đầu hắn đầy mồ hôi.

Lúc này Lâm Thanh Phong vắt hết đầu óc để suy nghĩ lấy tên cho một con “chó”, ánh mắt lén lút nhìn về phía “chó” nhỏ, nói lí nhí.

-Tiểu Hoàng?

Đáp lại Lâm Thanh Phong chỉ có tiếng gầm gừ nhe răng.

Lâm Thanh Phong lại hoảng lên, đầu óc hấn nhanh chóng vận chuyển.

-Tiểu... tiểu Hắc?

Lần này tiếng gầm gừ lại vang lên nhưng nhỏ hơn rất nhiều, Lâm Thanh Phong thở dài, hấn biết lần này hấn đã thoát được một trận cắn xé đau đớn.

Lâm Thanh Phong vươn tay vỗ đầu tiểu Hắc, rồi thở dài một hơi, hấn nói với tiểu Hắc.

-Hiện tại chúng ta phải rời khỏi nơi này, tên kia đuổi giết các ngươi chắc hấn sẽ có đồng bọn, có thể bọn chúng rất nhanh sẽ xuất hiện nên nơi này chúng ta không thể ở lâu.

Tiểu Hắc gật đầu rồi đi theo Lâm Thanh Phong.

Một lúc sau, một đám tu sĩ bay đến nơi rồi từ trên trời hạ xuống.

Người cầm đầu đám tu sĩ này nhìn thấy xác tên tu sĩ áo xanh nằm đó, hấn kinh hãi không nói nên lời.

-Đại... đại trưởng lão chết rồi? Sao có thể như thế? Là ai có thể giết được Đại Trưởng Lão?

Trong lòng hấn gấp gáp, nhưng hấn vẫn nhanh chóng ra lệnh cho những tu sĩ phía sau.

-Các ngươi nhanh mang thi thể của Đại Trưởng Lão trở về báo với Tông chủ, hành động lần này đã thất bại, một người có thể giết được Hóa Thần kì Đại Trưởng Lão thì tu vi ít nhất cũng là Luyện Hư kì, chúng ta không thể trêu chọc nổi, nhanh rút lui.

Trong não hấn cấp tốc vận chuyển.

-Hành động lần này thất bại, ta phải nhận trừng phạt a.

Nghĩ tới những hình phạt mà Tông chủ đã dùng để trừng phạt những người khác mỗi lần hành động lớn thất bại, sau lưng hấn ướt đầm mồ hôi.

-Mong rằng số phận ta sẽ không như những người trước đi, nếu không thì thật là không xong.

....

Một bên khác.

Lâm Thanh Phong đang cùng tiểu Hắc đi về hướng mà hấn đã “Tây Kinh Phạt Tuyền” hấn định từ nơi này tìm về hướng mà hấn đã tới, nơi này rất dễ tìm thấy vì mùi xú thí của hấn quá nồng a, hấn quay đầu nói với tiểu Hắc.

-Tiểu Hắc a, ngươi có thể thử tìm xem hướng nào có mùi của ta không? Bởi hiện tại chúng ta đang bị lạc, ta muốn tìm ra hướng mà ta đã đến nơi này, từ đó chúng ta có thể tìm lại đồng bạn á.

Tiểu Hắc cũng phải cúi đầu chào thua với Lâm Thanh Phong, hấn dẫn nó tới nơi có mùi xú thí của hấn nồng như vậy, rồi lại bảo nó đánh hơi tìm ra phương hướng mà hấn đã tới đây? Không phải là đang làm khó nó sao?

Tuy có chút tức giận, nhưng tiểu Hắc vẫn cố gắng giương mũi để đánh hơi theo yêu cầu của Lâm Thanh Phong.

Một lúc sau, giống như là tìm được phương hướng, nó kêu lên vài tiếng “be...be...” ra hiệu cho Lâm Thanh Phong đi theo mình.

Lâm Thanh Phong mừng rỡ, không ngờ rằng tiểu Hắc lại có thể tìm được đường về, hấn cũng chỉ ôm một tia hy vọng thôi, nhưng không ngờ tiểu Hắc thật tìm được.

Lâm Thanh Phong vui vẻ chạy theo sau tiểu Hắc.

.....Hết Chương 18.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Pháp khí Hỏa Diễm Kiếm cùng Hàn Băng Kiếm

Nam Cung Mị Ảnh trong lòng lo lắng, nàng đứng lên rồi lại ngồi xuống, thấy không ổn rồi lại đứng lên đi tới đi lui.

Nam Cung Tuyết ngồi một bên nhìn về Nam Cung Mị Ảnh nàng cũng có chút nhức đầu nên nói.

-Tỷ tỷ a, người ngồi yên một chỗ không được sao? Tỷ phu chỉ là đi tìm nơi để “Tây Kinh Phật Tỳ” à, một người đạt đến luyện khí viên mãn muốn “Tây Kinh Phật Tỳ” ít nhất cũng muốn 4-5 giờ đi, còn tỷ phu mới đi có 3 giờ mà tỷ lo lắng như vậy? Tỷ cứ đi qua đi lại khiến mọi người nhìn cũng nhức đầu a.

-Chúng ta cũng đã theo hần chạy một đoạn nhưng không đuổi kịp thì cũng chẳng còn cách nào à.

Nam Cung Mị Ảnh dừng lại một chút, nhưng rồi nàng thở dài nói với Nam Cung Tuyết.

-Chuyện đó ta cũng biết a, nhưng không hiểu sao trong lòng ta lại lo lắng cho hần, hần chẳng phải không biết đường sao? Ta lo lắng hần không tìm được đường về a.

Lúc này từ trong bụi cỏ Lâm Thanh Phong bước ra, phía sau hần còn có tiểu Hắc, hần cười cười rồi nhìn về Nam Cung Mị Ảnh.

-Lão bà a, nghĩ tới ta không?

Nam Cung Mị Ảnh dừng một chút, nàng mừng rỡ rồi chạy đến ôm chầm lấy Lâm Thanh Phong.

Nam Cung Tuyết ngồi một bên tròn mắt nhìn, trong lòng nàng nhỏ nước bọt.

-Chẳng phải chỉ là đi “Tây Kinh Phật Tỳ” một lúc sao? Sao lại làm như là ly biệt lâu ngày không gặp a?

Quyết định không nhìn tới Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh, Nam Cung Tuyết để ý tới con chó nhỏ dưới chân Lâm Thanh Phong, nàng chạy tới tò mò nhìn nó rồi hỏi Lâm Thanh Phong.

-Tỷ phu a, sao người đi “Tây Kinh Phật Tỳ” nhưng trở về lại có thêm một con chó nhỏ a?

-Chẳng lẽ người “Tây Kinh Phật Tỳ” ra nó à?

Lâm Thanh Phong tròn mắt nhìn nàng, Nam Cung Mị Ảnh hiện tại mới chú ý tới tiểu Hắc, nàng mang theo vẻ mặt tò mò nhìn Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong lúc này mới giải thích.

-Chẳng qua là khi “Tây Kinh Phật Tỳ” xong ta lại lạc đường, rồi tình cờ nhìn thấy nó nên ta mới đem theo nó về đây.

-Nó gọi là tiểu Hắc, các người nên gọi đúng tên nó, linh trí của nó rất cao nên nó có thể nghe hiểu những gì các người nói a.

Để biểu thị những lời của Lâm Thanh Phong, tiểu Hắc kêu lên vài tiếng “beee...beee...” giống như là để xác nhận những điều hần nói là đúng.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết hai mắt phát sáng, nữ nhi thiên tính yêu những con sủng vật nhỏ, hai nàng cũng không khác.

Nam Cung Tuyết bế lên tiểu Hắc vui vẻ đùa giỡn với nó, tiểu Hắc hiện tại còn nhỏ, kích thước cơ thể cũng gần như một con chó con nên nàng có thể dễ dàng ôm lấy.

Thấy Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết vui vẻ đùa giỡn với tiểu Hắc, tiểu Hắc cũng không ghét bỏ nên Lâm Thanh Phong cũng yên tâm.

Sau đó hần lại lấy từ trong nhẫn trữ vật ra hai thanh kiếm, một thanh đưa cho Nam Cung Mị Ảnh còn một thanh đưa cho Nam Cung Tuyết hần nói.

-Lần này ngoài tiểu Hắc, ta lại có một chút thu hoạch khác, hai thanh kiếm này là ta thu được, chúng có vẻ tốt hơn hai thanh của các người nên ta đưa các người sử dụng.

Nhận lấy thanh kiếm từ Lâm Thanh Phong, ánh mắt của Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết sáng lên, cho dù không biết chúng nó được làm từ vật liệu gì, nhưng dù nhìn sơ qua cũng cảm thấy được chúng nó uy vũ bất phàm.

Nam Cung Mị Ảnh rút kiếm ra, thân kiếm vang lên một tiếng ông ông... thân kiếm phản chiếu ánh nắng mặt trời rồi lóe sáng, khiến Nam Cung Mị Ảnh yêu thích không buông, nàng nhìn thanh kiếm rồi tiện tay chém nhanh về mặt đất gần đó.

Thanh kiếm trên tay nàng lướt qua mặt đất, để lại trên đất một đạo vết cắt thật sâu, khiến nàng cũng giật mình, nàng không ngờ thanh kiếm này lại sắc bén đến như vậy, đây nhất định là một bảo kiếm.

Nam Cung Mị Ảnh nhìn về Lâm Thanh Phong, nàng có chút vui mừng không ngờ Lâm Thanh Phong lại tặng mình và mọi người hai thanh bảo kiếm như vậy.

Nhìn Nam Cung Mị Ảnh, Lâm Thanh Phong nói.

-Ta cũng là tiện tay thu được thôi, đây từng là kiếm của một tên tu sĩ đẳng cấp khá cao, nhìn chúng có chút bất phàm nên ta giữ lại đưa hai người sử dụng,

Nghe được lời của Lâm Thanh Phong, lòng nàng có chút ngọt ngào, một bảo vật như vậy không thể nào là do hần tiện tay nhặt được, hần viện cớ để nàng và muội muội nhận hai thanh kiếm này thôi, chứ hai thanh kiếm này thật ra là “bảo vật” của chính hần.

Nam Cung Mị Ảnh nhanh chóng nảo bỏ ra “lai lịch” của hai thanh kiếm này, nàng không tin Lâm Thanh Phong.

Vì sao nàng lại không tin?

Rất đơn giản, theo lời Lâm Thanh Phong nói hai thanh kiếm này là bảo vật nếu như thuộc về một tu sĩ đẳng cấp khá cao như hần nói thì tu sĩ đó ít nhất cũng là Nguyên Anh kì tu sĩ, hần làm sao có khả năng cướp được kiếm của Nguyên Anh kì tu sĩ a.

Nên nhớ Lâm Thanh Phong chỉ mới đạt luyện khí tầng 10, hơn nữa hần vừa phải “Tẩy Kinh Phạt Tỳ” mặc dù hần rời khỏi hơn 3 giờ, nhưng hần “Tẩy Kinh Phạt Tỳ” cho dù nhanh cũng phải hơn 2 giờ a.

Trong một giờ, muốn cướp được hai thanh kiếm này trong tay Nguyên Anh kì tu sĩ, với cảnh giới của hần đó là chuyện người si nói mộng.

Nhưng nàng cũng không ngờ tới, Lâm Thanh Phong thật sự chỉ tốn chưa đầy một giờ để cướp đoạt hai thanh kiếm này, nói đúng hơn là hần dùng không tới 5 phút để cướp đoạt a.

Nhưng Lâm Thanh Phong cũng không giải thích nhiều, cho dù hần có nói thì Nam Cung Mị Ảnh cũng không tin à, nhìn ánh mắt của nàng là hiểu.

Lâm Thanh Phong lắc đầu thở dài, hần không biết tại sao lời hần nói ra các nàng lại không tin đâu.

Nam Cung Tuyết nhìn bảo kiếm trong tay Nam Cung Mị Ảnh hai mắt nàng cũng phát sáng, nàng nhanh chóng rút ra thanh kiếm mà Lâm Thanh Phong cho mình, miệng nàng kéo ra một nụ cười đẹp mắt.

Nàng cầm thanh kiếm cũng thử chém vào mặt đất, đường kiếm cắt mặt đất như cắt đậu hũ, điều này khiến nàng càng yêu thích không buông tay, nhưng do nàng hưng phấn quá mức nên vô tình cắt trúng ngón tay của mình.

Máu từ ngón tay nàng chảy ra, nhỏ xuống thân kiếm, lúc này thanh kiếm phát ra một tiếng oanh minh khiến Nam Cung Mị Ảnh cùng Lâm Thanh Phong giật mình nhìn lại.

Chỉ thấy thanh kiếm của Nam Cung Tuyết phát sáng, sau đó chuôi kiếm sáng bóng nổi lên một dòng chữ “Hóa Diễm Kiếm”, một màu đỏ rực từ từ phát ra khắp thanh kiếm, sau đó thanh kiếm trở lại bình thường.

Nam Cung Tuyết một mặt mừng bức nhìn về thanh kiếm trên tay mình, còn Nam Cung Mị Ảnh lại kinh hãi, nàng nhận ra đây là trình tự nhỏ máu nhận chủ của pháp khí.

Pháp khí là vũ khí mà tu sĩ Trúc Cơ trở lên mới có thể sử dụng, gia tộc nàng cũng chỉ có một món Pháp khí của lão tổ kim đan kì, nên nàng đã từng nghe qua thuyết pháp nhỏ máu nhận chủ của Pháp khí.

Độ cứng rắn của Pháp khí không cách nào đo đếm được, những thanh kiếm mà nàng cùng muội muội sử dụng tuy là sắc bén cứng rắn, cũng được coi là hảo kiếm nhưng đứng trước Pháp khí thì chúng không tính là gì.

Pháp Khí được chia làm bốn đẳng cấp:Thiên, Địa, Huyền, Hoàng mỗi đẳng cấp lại chia làm ba cấp bậc thượng, trung, hạ.

Chỉ cần là một kiện Pháp khí cho dù đó là một kiện Hoàng cấp hạ phẩm thì độ cứng rắn sẽ cao đến dọa người, nếu dùng một ngàn thanh kiếm như hai thanh của các nàng chém liên tục cũng không thể gây cho kiện Pháp khí hoàng cấp hạ phẩm một đạo vết nứt.

Gia tộc của nàng có một kiện Pháp khí do lão tổ nắm giữ nghe đồn đó là hoàng cấp hạ phẩm pháp khí.

Hiện tại trước mặt nàng, muội muội của nàng lại nhỏ máu nhận chủ thành công một kiện Pháp khí, mặc dù không thể phân biệt được phẩm cấp nhưng vẫn khiến nàng thật sự kinh hãi.

Bỗng dưng nàng nhớ ra cái gì, nàng nhìn về thanh kiếm mình đang cầm trên tay, cắn răng một chút rồi nàng cắt nhẹ vào ngón tay nàng.

Máu của nàng nhỏ lên thanh kiếm trong tay, thanh kiếm cầm trong tay nàng cũng bắt đầu phát sáng, chuôi kiếm hiện lên dòng chữ “Hàn Băng Kiếm”.

Nhìn tới đây Nam Cung Mị Ảnh ánh mắt có chút phức tạp nhìn về Lâm Thanh Phong.

Nàng cũng không ngờ Lâm Thanh Phong đưa cho hai nàng lại là hai kiện Pháp khí.

Phải biết rằng giá của Pháp khí rất cao, một kiện hoàng cấp hạ phẩm xuất hiện thì cho dù bán cả gia sản của Nam Cung gia cũng khó lòng mà tranh đoạt được.

Hiện tại Lâm Thanh Phong lại đưa tới hai thanh, Nam Cung Mị Ảnh trong lòng cảm thấy ám áp, đây là lần đầu tiên sau nhiều năm lại có người khác tặng lễ vật cho nàng ngoài muối muối, còn là lễ vật đắt giá như vậy.

Nàng nhìn về Lâm Thanh Phong, người phu quân này nàng nhận không nhầm, mặc dù đầu óc có hơi tự kỷ nhưng tư chất hần cao, cho dù đã nhìn thấy những vết sẹo trên thân thể nàng nhưng hần vẫn không ghét bỏ, hần vẫn chấp nhận nàng, hần còn tặng cho nàng và muối muối hai thanh pháp khí giá trị liên thành, nghĩ tới đây nước mắt của Nam Cung Mị Ảnh lặng lẽ rơi xuống.

.....Hết Chương 19.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Thiên cấp công pháp

Nhìn Nam Cung Mị Ảnh lại bắt đầu khóc, đứng kế bên Lâm Thanh Phong một mặt mòng bức, thật sự là hần không hiểu, bình thường khi nhận được lễ vật chẳng phải là nên vui cười à.

Còn Nam Cung Mị Ảnh đây là tại sao? Tại sao nàng lại khóc? Đầu óc Lâm Thanh Phong hiện tại có chút không đủ dùng.

Cuối cùng hần thở dài, ôm lấy Nam Cung Mị Ảnh hần nói nhỏ.

-Lão bà a, khi nhận được lễ vật nhất là lễ vật từ lão công đẹp trai, uy phong, hoàn mỹ như ta thì không được khóc, khóc khi nhận lễ vật là bệnh cần phải trị.

Nam Cung Mị Ảnh nghe hần nói, nàng có chút sững sờ, nàng nghĩ rằng hần nhận ra những giọt nước mắt hạnh phúc của nàng nên mới ôm nàng để chia sẻ hạnh phúc cùng nàng.

Nhưng Nam Cung Mị Ảnh vạn lần không nghĩ tới, con hàng này nào có hồ, đã không nhận ra mà hần còn bảo nàng có bệnh, nàng tức đến nghiến răng nghiến lợi, bầu không khí lãng mạn đã bị não hồ của tên này phá hư mất.

Nàng dùng tay bầu lấy phần thịt nơi eo Lâm Thanh Phong sau đó xoay tròn 1800 khiến hần khóc ròng hét lớn.

-Đừng mà lão bà, đau lắm, đau, đau...

Nam Cung Mị Ảnh nghiến răng.

-Ngươi nói ai có bệnh? Hiện tại nói cho ta biết ai mới có bệnh?

Lâm Thanh Phong đau đón hần khóc ròng van xin.

-Đừng mà lão bà, ta có bệnh, là ta có bệnh. Đừng a, mau buông ra a lão bà đau quá, thịt ta sắp rớt ra rồi.

Nam Cung Tuyết đứng kế bên nhìn tỷ tỷ và tỷ phu của nàng đùa giỡn nàng cũng phì cười.

Tuy nàng đầu óc ngây thơ nhưng cũng không phải là không có đầu óc a, nàng cũng nhận biết Pháp khí, và hiểu được giá trị của một kiện Pháp khí lớn tới cỡ nào.

Lòng nàng cũng có chút vui mừng thay cho tỷ tỷ, nàng cũng biết đã lâu rồi ngoài mình thì chẳng ai khác tặng tỷ tỷ lễ vật, cộng thêm những vết sẹo trên người của tỷ tỷ thì chẳng ai lại ưa thích nàng, hiện tại tỷ tỷ tìm được tỷ phu.

Tỷ phu, hần là một người tốt, hần chấp nhận tỷ tỷ của nàng, hần còn tức giận những tên đã gây ra những vết thương trên người tỷ tỷ.

Nam Cung Tuyết thờ dài ra một hơi, nàng âm thầm chúc phúc cho tỷ tỷ cùng tỷ phu, sau đó ánh mắt của nàng trở nên kiên định.

Hiện tại tỷ tỷ của nàng đã có tỷ phu chăm lo, nên nàng cũng có thể yên tâm không lo nghĩ gì gia nhập một tông môn rồi toàn tâm toàn ý tu luyện.

Một bên Nam Cung Mị Ảnh cùng Lâm Thanh Phong đùa giỡn cũng dừng lại.

Lâm Thanh Phong tay ôm phần hông đau nhức, hần ngồi xuống ra hiệu cho Nam Cung Tuyết cùng Nam Cung Mị Ảnh lại gần, sau đó hần lại lấy từ trong nhẫn trữ vật ra những quyển công pháp trong đó.

Bốn quyển công pháp xuất hiện trên mặt đất, có một quyển tàn khuyết không đầy đủ, ba quyển còn lại lần lượt mang tên ‘Hỏa Vân Quyết’, ‘Băng Phong Quyết’ cùng với ‘Thiên Bạo Sủng Phi’.

Lâm Thanh Phong nhìn thấy cái tên “Thiên Bạo Sùng Phi” hấn trợn mắt, cái tên này không phải là tên của cuốn công pháp thần cấp nổi danh ở một web truyện hấn từng đọc sao?

Thăm nghĩ tới, không biết tên cực phẩm nào lại sáng tạo ra quyền công pháp này, nếu cái tên đã như vậy thì nội dung bên trong chắc cũng không tốt đi đâu, hấn nhanh tay cầm lấy quyền công pháp này lật ra nhìn xem.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết ngồi một bên, hai người cảm về quyền công pháp tương ứng với hệ của mình lật ra nhìn, không để ý đến hành động của Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong cầm trên tay “Thiên Bạo Sùng Phi” lật trang đầu tiên mở hời của hấn chảy đầy đầu, trang đầu tiên mà hấn nhìn thấy là một dòng giới thiệu.

-Đối với một vị vua, ngày ngày sống chung với ba ngàn mỹ nữ nghĩ là thật tốt nhưng thật ra đó là một điều cực hình, nên công pháp này chủ yếu dùng để tu luyện để vương đạt được cảnh giới “Kim thương bất đảo”...

Lâm Thanh Phong đóng lại quyền công pháp rồi vút vào nhẩn trừ vật, hấn lảm bảm.

-Chỉ là cái tên giống nhau thôi, cũng không phải là còn có người khác ngoài ta xuyên việt tới nơi đây.

Lâm Thanh Phong thờ dài một hơi, nhìn qua Nam Cung Mị Ảnh cùng với Nam Cung Tuyết hấn gãi đầu nghĩ nghĩ.

-Sao ta lại cảm giác thiếu thiếu một thứ gì đó đâu?

.....

Một bên khác

Bạch Tiểu Phụng thân mang đầy băng vải đang lớn tiếng kêu to.

-Ân công, bọn người ở đâu????

-Tại sao các người lại bỏ ta một mình à?

-Các người bỏ đi cũng thôi đi, nhưng các người để lại ta cùng với cái rương và cái nồi này ta không mang nổi chúng nó a...

.....

Một lúc sau.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết cũng đóng lại hai quyền công pháp mà hai nàng đang cầm trên tay.

Nam Cung Mị Ảnh mang về mặt khiếp sợ, nàng không ngờ tới đây là một quyền Thiên cấp công pháp, công pháp cũng được phân ra đẳng cấp.

Đẳng cấp công pháp ở Nam Cung thành được chia làm bốn cấp: Thiên, Địa, Huyền, Hoàng. Thiên cấp công pháp của Nam Cung thành chỉ có một quyền, hiện tại đang được thành chủ nắm giữ.

Phải biết rằng hiện tại gia tộc của nàng công pháp cao nhất chỉ là một cuốn huyền cấp công pháp, nhưng nó cũng chỉ có gia chủ và lão tổ mới có tư cách tu luyện a.

Nam Cung Mị Ảnh nói với Lâm Thanh Phong rằng.

-Phu quân, quyền “Băng Phong Quyết” này theo giới thiệu là một quyền Thiên cấp công pháp, với nó ta có thể rất nhanh tu luyện ra băng hệ linh lực.

Nam Cung Tuyết một bên cũng gật đầu phụ họa.

-Còn quyền “Hỏa Vân Quyết” này cũng là một quyền Thiên cấp công pháp, cũng rất thích hợp cho muội dùng để tu luyện hỏa hệ linh lực.

Lâm Thanh Phong gật đầu.

-Nếu chúng hữu dụng với hai người thì hai người cứ giữ lấy mà dùng, không cần trả lại cho ta.

Lâm Thanh Phong có chút vui mừng, hấn không ngờ đồ vật của tên tu sĩ áo xanh ấy lại có nhiều chỗ hữu dụng như vậy, nhưng hiện tại trong lòng hấn có chút vấn đề phải hỏi hai người

Nhìn về Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết, Lâm Thanh Phong hỏi.

-Các người có cảm thấy rằng, chúng ta đã quên chuyện gì không?

Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết nghe hần hỏi, hai người về mặt nghi hoặc nhìn nhau, rồi đồng thời thốt lên.

-Bạch Tiểu Phụng.

Nam Cung Mị Ảnh che trán, lúc này vì quá gấp gáp nên nàng quên mất không gọi tỉnh Bạch Tiểu Phụng, lúc đó hần đang ngồi trị liệu thương thể chắc hẳn cũng đã tỉnh lại đi, không biết khi hần tỉnh lại mở mắt ra lại không thấy người nào thì sẽ có cảm tưởng gì...

Lâm Thanh Phong tay che trán, hần thấy Bạch Tiểu Phụng có chút đáng thương, vừa mới thoát khỏi cảnh bị truy sát, hiện tại lại bị bỏ mặc.

Lâm Thanh Phong thở dài một hơi, hần lại nói.

-Hiện tại, ta nghĩ chúng ta nên trở lại tìm hần, để lại hần một mình ta thấy không ổn, ngoài ra còn phải lấy về cái valy cùng cái nôi à.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết gật đầu, hiện tại nhớ tới đã bỏ rơi Bạch Tiểu Phụng, hai nàng có chút ngại ngùng và cảm thấy có lỗi với Bạch Tiểu Phụng.

Thấy hai nàng gật đầu, Lâm Thanh Phong đứng dậy vẫy tay kêu gọi tiểu Hắc, rồi đi trước để hai nàng theo sau.

Đi được một lúc, Lâm Thanh Phong dừng lại gỡ đầu, quay đầu về phía Nam Cung Mị Ảnh, hần có chút ngượng ngùng hỏi nàng.

-Phương hướng này đúng hay không à?

-Lúc trước vì quá gấp gáp nên ta không biết đường về á.

....Qua...Qua...

Nam Cung Mị Ảnh bó tay rồi, tên ngu ngốc trước mặt này dù không nhận biết rõ phương hướng cũng muốn dẫn đường, lúc này nàng vẫn rung động vì quyền công pháp mà hần đưa ra thì làm sao để ý được phương hướng.

Hiện tại đã đi được một lúc lâu, nàng cũng không nhận rõ đây là nơi nào à.

Dùng tay bóp bóp phần trán đang có chút nhức vì tên phu quân trước mặt, Nam Cung Mị Ảnh quay đầu nhìn Nam Cung Tuyết, nàng hỏi.

-Tiểu Tuyết, muội chắc là biết đường à?

Đáp lại nàng chỉ có một khuôn mặt mòng bức của Nam Cung Tuyết.

...

Trời đêm, ánh trăng soi sáng con đường.

Bạch Tiểu Phụng đang ngồi trên một tảng đá, trong lòng hần có chút rối rắm.

Mặc dù biết Lâm Thanh Phong đạt đến luyện khí tầng 10 sẽ trải qua một lần Tây Kinh Phạt tùy, tất nhiên sẽ tìm chỗ để giải quyết, một người bình thường cũng cần ít nhất 4-5 giờ để Tây Kinh Phạt Tùy nhưng hiện tại thế nào?

Từ giữa trưa đến hiện tại cũng trôi qua gần 10 giờ rồi, mà Lâm Thanh Phong vẫn chưa về.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết cũng mất tích theo.

Nhưng còn may là bọn hần để lại cái rương cùng cái nôi, nếu hai thứ này cũng mất thì Bạch Tiểu Phụng khóc không ra nước mắt.

Bạch Tiểu Phụng thở dài, hần nhìn ánh trăng, hoài nghi nhân sinh rồi tự lẩm bầm.

-Thế đạo bây giờ, nam nữ cũng có thể cùng nhau đi “Tây Kinh Phạt Tùy” hay sao?

-Đã thế còn đi từ tận giữa trưa đến hiện tại cũng gần 10 giờ.

Hần lắc đầu rồi ngồi xuống tiếp tục chữa thương.

Lúc này từ một phía, có ba người hai nữ một nam bước ra, cũng là ba người bạn Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong đi phía trước, hần vừa cười vừa nói.

-Ta đã nói với hai người rồi, nghe theo ta sẽ không sai, thấy chứ hiện tại đã trở về à.

Hai thiếu nữ cạnh bên nhìn hần với vẻ mặt khinh bỉ, Nam Cung Tuyết nói.

-Hừ, cũng là nhờ có tiểu Hắc, nếu chúng ta không nghe lời người thì cũng không lạc đường tới tận bây giờ mới trở về à.

.....Hết Chương 20....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Đây nhất định là cái giả tử tử

Bạch Tiểu Phụng ngồi một bên, đưa mắt về phương hướng mà bọn Lâm Thanh Phong xuất hiện, hần thở dài.

Cuối cùng hần cũng chờ được người về, theo dự định của hần vết thương hiện tại cũng không ảnh hưởng quá nhiều đến việc di chuyển nếu bọn hần không trở về lúc trời sáng thì Bạch Tiểu Phụng sẽ đi trước đến U Âm thôn.

Nhìn thấy Bạch Tiểu Phụng, Lâm Thanh Phong gãi đầu cười cười, hần tiến lại gần Bạch Tiểu Phụng rồi nói.

-Xin lỗi, khi trưa có chút gấp nên không kịp nói với người.

-Giữa đường lại gặp chút chuyện kéo tới hiện tại mới trở về.

Bạch Tiểu Phụng gật đầu, biểu thị hần đã hiểu, sau đó hần nói.

-Hiện tại trời tối, chúng ta cũng không đến được U Âm thôn, ta nghĩ các người nên qua một bên rồi nghỉ ngơi, ngày mai chúng ta lại tiếp tục lên đường.

Lâm Thanh Phong cũng đồng ý với lời của Bạch Tiểu Phụng, hần gật đầu một cái rồi đi qua một bên.

Nam Cung Mị Ảnh đứng một bên nhìn về phía Lâm Thanh Phong sau đó lại nhìn về phía Nam Cung Tuyết, nàng nói.

-Tiểu Tuyết, chúng ta cũng nên đi qua một bên rồi nghỉ ngơi, sáng mai chúng ta sẽ tiếp tục lên đường.

....

Giữa đêm, Nam Cung Mị Ảnh không ngủ được, nàng ngồi dậy thở một hơi, nhìn xung quanh Bạch Tiểu Phụng, Nam Cung Tuyết vẫn đang còn ngủ, nhưng nàng lại không thấy Lâm Thanh Phong.

Nàng không biết Lâm Thanh Phong đã đi đâu nên nàng quyết định đi tìm hần.

Tuy hiện tại là giữa đêm, nhưng ánh trăng rất sáng, bầu trời không có mây nên ánh trăng chiếu sáng khắp mọi nơi, Nam Cung Mị Ảnh bước đi trong đêm.

Một lúc sau, nàng nhìn thấy một bóng người đang ngồi trên tảng đá trong tay cầm một vật kì lạ mà nàng chưa bao giờ nhìn thấy.

Đó là Lâm Thanh Phong, hôm qua là lần đầu tiên hần giết người nên hiện tại hần không thể nào ngủ được, hần cầm lấy chiếc điện thoại đã hết pin rồi đi tới nơi này ngắm trăng.

Nhìn điện thoại trong tay, hần thở dài nhớ về cha mẹ hần vẫn còn đang ở Trái Đất, hần lẩm bẩm.

-Không biết đến bao giờ mới có thể trở về, không biết hiện tại cha mẹ như thế nào?

Sau lưng hần vang lên tiếng động, hiện tại hần đạt tới luyện khí tầng 10 nên cũng cảm nhận được tu vi của một ít tu sĩ có cảnh giới thấp hơn trong phạm vi gần, nên hần không cần quay đầu nhìn cũng biết người tới là Nam Cung Mị Ảnh, hần cất tiếng hỏi.

-Sao vậy lão bà? Nghĩ tới ta nên không ngủ được à?

Nam Cung Mị Ảnh cười cười, nàng ngồi xuống cạnh bên hần tựa đầu vào vai hần, nàng nhỏ nhẹ nói.

-Phu quân cũng không ngủ được à. Có chuyện gì có thể nói với ta không?

Mùi hương dịu nhẹ từ Nam Cung Mị Ảnh truyền vào mũi Lâm Thanh Phong, khiến hần có chút nhẹ nhõm, hần vòng tay ôm lấy nàng, rồi nói.

-Ta chỉ có chút nhớ nhà, không biết hiện tại cha và mẹ như thế nào.

Cảm nhận vòng tay ấm áp của Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh cũng tựa vào lòng hắn yên lặng cùng hắn ngắm trăng.

Một lúc sau, nàng nói với hắn.

- Từ lúc gặp nhau tới hiện tại, ta cũng chưa từng nghe phu quân kể về quá khứ của mình, phu quân có thể cho ta biết một ít về bá phụ và bá mẫu được chứ?

Lâm Thanh Phong nghĩ nghĩ một chút rồi hắn gật đầu, hắn nói với Nam Cung Mị Ảnh.

- Lão bà, trước tiên ta sẽ hỏi ngươi một câu, ngươi tin có thể giới khác a?

Nam Cung Mị Ảnh vẻ mặt tràn đầy nghi hoặc ngược lên nhìn hắn, với cảnh giới hiện tại của nàng, nàng chưa thể tiếp xúc được nhiều thứ nên khi nghe về thế giới khác nàng có chút không hiểu.

Lâm Thanh Phong nhìn nàng, hắn cũng biết nàng không hiểu, hắn tiếp tục nói.

- Thật ra, ta là một người đến từ thế giới khác, lúc trước ta đã nói với nàng, ta ở một nơi được gọi là Trái đất, ở nơi đó con người không thể tu chân, lúc chúng ta gặp nhau thì ta cũng mới đến thế giới này được vài ngày.

Hai mắt Nam Cung Mị Ảnh mở lớn, những lời của Lâm Thanh Phong nói khiến nàng chấn kinh rồi, nàng yên lặng nhìn vào mắt hắn, đôi mắt của hắn nói cho nàng biết là hắn không gạt nàng.

Nhìn Nam Cung Mị Ảnh, Lâm Thanh Phong tiếp tục nói.

- Khi ở thế giới đó, ta cũng chỉ là một người bình thường nhưng trong lúc ra ngoài làm việc không hiểu thấu tại sao lại đến thế giới này.

Hắn giơ lên chiếc điện thoại trong tay đưa đến trước mặt Nam Cung Mị Ảnh, hắn tiếp tục nói.

- Ở nơi của ta, vật này được dùng làm thiết bị liên lạc, nó có thể giúp hai người liên lạc với nhau ở khoảng cách rất xa, chỉ cần nơi đó bắt được sóng điện thoại thì dù có cách nhau trăm triệu dặm thì vẫn có thể liên lạc được với nhau.

- Lúc ta đến thế giới này nó vẫn có thể sử dụng được nhưng không hiểu tại sao khi đến bờ hồ tại U Âm sâm lâm nó lại hết pin rồi.

- Hiện tại giữ lại nó, ta nghĩ phải tìm cách đem pin sạc đầy sau đó lại một lần nữa thử tìm cách liên lạc với gia đình ta.

Nhìn chiếc điện thoại trong tay Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh tò mò, vật này thần kì như vậy?

Rồi nàng lại nhìn về Lâm Thanh Phong, hắn nói ra những thứ này cũng tức là hắn coi nàng là người trong gia đình nên không cần thiết phải giấu nàng, hắn tin tưởng nàng.

Trong lòng Nam Cung Mị Ảnh có chút ngọt ngào, nàng lấy tay đặt lên má Lâm Thanh Phong, rồi nhẹ nhàng an ủi.

- Phu quân cũng không cần lo lắng, rồi chúng ta sẽ tìm được cách thôi.

Lâm Thanh Phong cảm động, hắn nhìn Nam Cung Mị Ảnh rồi từ từ hôn nàng.

Nam Cung Mị Ảnh cũng không chống cự, nàng vòng tay ôm lấy cổ hắn, đáp trả lại hắn những nụ hôn nồng thắm.

Một lúc sau hai người mới dừng lại, hắn ôm lấy Nam Cung Mị Ảnh nói nhẹ nhàng vào tai nàng.

- Chúng ta cũng nên ngủ thôi lão bà.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu, nàng gối đầu trên cánh tay hắn, mặt dán tại lồng ngực ấm áp của hắn rồi từ từ chìm vào giấc ngủ, chỉ khi nằm trong lòng hắn nàng mới có thể yên tâm ngủ ngon.

...

Trời dần sáng, ánh mặt trời bắt đầu xuất hiện, chiếu xuống đất những tia nắng ấm áp.

Trên một tảng đá Lâm Thanh Phong đang ôm lấy Nam Cung Mị Ảnh ngủ say, hắn từ từ tỉnh dậy, dùng tay xoa xoa đôi mắt vẫn còn mờ mịt, rồi nhìn về cạnh bên vẫn đang còn ngủ say Nam Cung Mị Ảnh hắn nở nụ cười.

- Hiện tại đây mới là gia đình mà ta phải cố gắng bảo vệ.

Hiện tại trời mới tờ mờ sáng nên hắn không muốn đánh thức Nam Cung Mị Ảnh, hắn muốn nhìn ngắm nàng trong lúc nàng ngủ.

Cảm giác được có người nhìn mình, Nam Cung Mị Ảnh cũng từ từ mở mắt, thứ đầu tiên nàng nhìn thấy là khuôn mặt mỉm cười của Lâm Thanh Phong, nàng nở nụ cười.

-Phu quân sớm a.

Nói rồi nàng lại cúi mặt vào lòng hắn, nàng có chút không muốn rời xa cảm giác ấm áp này.

Lâm Thanh Phong cũng cười nói với nàng.

-Cũng nên trở về thôi lão bà, nếu cứ vậy thêm một lúc tiểu Tuyết tỉnh dậy không thấy chúng ta thì nàng lại lo lắng.

Nghĩ nghĩ lời của Lâm Thanh Phong một chút, Nam Cung Mị Ảnh gật đầu, nhưng nàng cũng không muốn rời ra hắn, nên nàng nói.

-Đúng là chúng ta nên về, nhưng hiện tại ta không muốn đi a, phu quân bế ta về đi, gần tới nơi thì lại để ta xuống.

Lâm Thanh Phong cười khỏ, hiện tại nàng lại nhõng nhẽo? Đây thật là lão bà của mình a?

Nhưng hắn cũng không cảm thấy khó chịu, lão công bế lão bà là việc thiên kinh địa nghĩa, không có tặc xấu, lão bà sinh ra là để lão công bế a.

Hắn đứng dậy rồi vòng tay bế lên Nam Cung Mị Ảnh, trọng lượng của nàng rất nhẹ, vóc người cân đối, khuôn mặt mỹ nhân đang vẫn còn ngái ngủ, cộng thêm với bộ áo dài mà Lâm Thanh Phong đưa nàng mặc lúc trước càng tôn vinh lên vẻ đẹp của nàng.

Mùi hương thiếu nữ của Nam Cung Mị Ảnh từng đợt, từng đợt xông vào mũi Lâm Thanh Phong, khiến hắn chỉ có thể cười khỏ

Tiểu đệ của Lâm Thanh Phong biểu tình rồi, nó muốn chào cờ rồi, nhưng hiện tại Lâm Thanh Phong vẫn còn mặc quần jean khá dày khiến hắn càng trở nên khó chịu.

Tuy khó chịu nhưng Lâm Thanh Phong không ghét cảm giác này, hắn càng muốn cảm giác này kéo dài càng lâu nên hắn bước đi rất chậm, một lúc sau hắn mới về gần đến nơi mà đêm qua Nam Cung Tuyết cùng Bạch Tiểu Phụng đang ngủ.

Một bên khác Nam Cung Tuyết đang một mặt mộng bức nhìn về phía Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh.

Hôm nay Nam Cung Tuyết dậy rất sớm, nàng nhìn quanh không thấy tỷ tỷ cùng tỷ phu nên nàng đi xung quanh để tìm, nhưng hiện tại nàng thấy gì?

Nàng thấy được, tỷ phu đang bế tỷ tỷ, bế kiểu công chúa, còn tỷ tỷ thì dựa sát mặt vào ngực tỷ phu, tỷ phu muốn thả nàng xuống nhưng nàng lại vùng vẫy không muốn, nàng hiện tại còn đang nhõng nhẽo không muốn xuống.

Nam Cung Tuyết nhắm mắt lại, nàng lẩm bẩm.

-Chắc ta còn đang nằm mơ, tỷ tỷ không thể nào có những biểu hiện như vậy.

Nhưng khi nàng mở mắt ra lần nữa thì cảnh khi này nàng nhìn thấy vẫn đập vào mắt nàng,

-Đây nhất định là cái giả tỷ tỷ.

Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh không ngờ tới một bên Nam Cung Tuyết đã nhìn thấy tất cả.

.....Hết chương 21.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Vừa ngủ dậy đã nằm thương????

Nam Cung Tuyết nhìn về hướng mà Nam Cung Mị Ảnh còn đang nhõng nhẽo với Lâm Thanh Phong, nàng thở dài một hơi rồi cũng chấp nhận sự thật, nàng quay đầu đi nhanh về nơi mà mình đã ngủ rồi nhanh chóng nằm xuống nhắm mắt.

Nàng không muốn tỷ tỷ xấu hổ khi biết nàng đã phát hiện được bí mật nhỏ của nàng và tỷ phu.

Nam Cung Tuyết trong lòng có chút vội vàng nên nàng đã phát ra tiếng động, tiếng động này rơi vào tai Lâm Thanh Phong, hắn cứng người nhìn về phương hướng Nam Cung Tuyết đã bỏ đi, chỉ thấy được bóng lưng của nàng.

Nhưng Lâm Thanh Phong làm sao nhận sai được bóng lưng của Nam Cung Tuyết a? Nhất là bộ đồ nàng đang mặc trên người hiện tại, quần jean áo thun ngoại trừ Lâm Thanh Phong đưa nàng thì tìm đâu ra bộ thứ hai ở Thông Thiên Đại lục à.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười cứng nhắc nhìn về Nam Cung Mị Ảnh, nàng vẫn đang chìm trong hạnh phúc vì được Lâm Thanh Phong nuông chiều thì làm sao phát hiện được Nam Cung Tuyết?

Thấy vẻ mặt Lâm Thanh Phong cứng đờ, Nam Cung Mị Ảnh hỏi.

-Phu quân sao vậy?

Lâm Thanh Phong nhìn nàng, hần cười khổ, hần biết nàng đã bị phát hiện rồi, hình tượng người tỷ tỷ cao ngạo của nàng bị hủy rồi, nên hần nói với nàng.

-Không sao, chỉ là vừa rồi có... con chuột a.

....

Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh về đến nơi, Lâm Thanh Phong lướt qua chỗ Nam Cung Tuyết đang nằm, hần thấy hơi thở của nàng có chút gấp gáp, để tránh sự nghi ngờ của Nam Cung Mị Ảnh hần quay đầu nói với nàng.

-Lão bà a, hiện tại trời cũng bắt đầu sáng, nàng đi tìm vài thứ để chúng ta ăn được chứ? Đội tiểu Tuyết cùng Bạch Tiểu Phụng tỉnh dậy ăn xong chúng ta sẽ lên đường.

Nam Cung Mị Ảnh nở nụ cười, nàng tới bên cạnh tiểu Hắc, lay nó dậy rồi cùng nó đi tìm thức ăn.

Nhìn Nam Cung Mị Ảnh đã đi khá xa, Lâm Thanh Phong ngồi xuống bên cạnh Nam Cung Tuyết hần nói.

-Tiểu Tuyết hiện tại có thể tỉnh dậy rồi, tỷ tỷ ngươi đã đi, không cần phải giả vờ ngủ nữa.

Nam Cung Tuyết giật mình, nàng cũng cười khổ, nàng đã biết được Lâm Thanh Phong đã phát hiện nên nàng ngồi dậy, nàng nhìn thẳng vào hần ánh mắt nàng nghiêm túc, rồi nói.

-Tỷ phu, từ trước tới giờ tỷ tỷ đã vì ta mà bỏ ra nhiều lắm.

-Ta cũng muốn tỷ tỷ hạnh phúc nhưng ta không làm được a.

-Từ lúc ta sinh ra, cũng chỉ có tỷ tỷ là người chăm sóc ta, nên ta không muốn tỷ ấy phải buồn.

Nói tới đây ánh mắt của Nam Cung Tuyết lạnh lùng nhìn thẳng vào Lâm Thanh Phong.

-Ta nghĩ không ra, tại sao tỷ tỷ lại chọn ngươi.

-Sự xuất hiện của ngươi quá đột nhiên khiến ta không thể yên tâm, vì thế ta quyết định hòa theo tỷ tỷ rồi thăm quan sát ngươi.

-Những ngày vừa qua, ta âm thầm quan sát ngươi, mặc dù ngươi không làm ra điều gì quá đáng nhưng trực giác của ta nói ngươi là người tốt.

-Nên ta quyết định sẽ giao tỷ tỷ lại cho ngươi.

-Ngươi có thể hứa với ta, sau khi ta đi ngươi sẽ chăm sóc tỷ tỷ được chứ?

Lâm Thanh Phong cũng biết sau khi kết thúc chuyện này thì Nam Cung Tuyết sẽ tìm một tông môn để gia nhập, với tính cách của nàng biểu hiện thường ngày thì hần có chút lo lắng nhưng hiện tại thì hần an tâm rồi.

Lâm Thanh Phong cười cười, hần xoa đầu Nam Cung Tuyết, hần không ngờ bình thường Nam Cung Tuyết ngây thơ nhưng nàng lại là một người rất cẩn trọng.

-Ngươi yên tâm, Mị Ảnh nàng là gia đình của ta, là tất cả của ta, cho dù là hiện tại hay tương lai chỉ cần có ta thì không ai có thể đụng đến một sợi tóc của nàng.

Dừng một chút Lâm Thanh Phong tiếp tục nói.

-Đương nhiên, ngươi cũng tính là người nhà của ta, nên ta cũng sẽ cố sức bảo hộ ngươi.

Nam Cung Tuyết nghe hần nói, nàng sững sờ rồi đỏ mặt, cúi mặt xuống nhìn đất rồi nàng nói.

-Hừ, ai cần ngươi bảo hộ, ta chính mình tự lực là được.

Nói rồi nàng quay mặt qua một bên không nhìn tới Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong bắt đầu cười.

Một lúc sau Nam Cung Mị Ảnh cùng tiểu Hắc trở về, trên tay nàng cầm theo vài loại trái cây màu sắc sặc sỡ, nàng vui mừng chạy đến cầm một trái cây đỏ thắm đưa cho Nam Cung Tuyết rồi nói.

-Tiểu Tuyết, đây là Chu quả, có thể tăng cao rất nhiều linh lực cho tu sĩ nắm giữ linh căn hệ hỏa.

-Lúc này ta và tiểu Hắc đi nhặt trái cây thì nhìn thấy viên Chu quả này vừa chín tới, bên cạnh nó còn có một đầu hung thú hệ hỏa thú hộ, nhưng không hiểu sao tiểu Hắc rống một cái nó đã bỏ chạy, nghĩ đến muối nắm giữ linh căn hệ hỏa nên ta đem về cho muối.

Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Tuyết nhìn viên Chu quả, rồi nhìn về Nam Cung Mị Ảnh ánh mắt kì lạ.

-Đây là sao? Vận khí này có chút nghịch thiên à? Chỉ đi tìm thức ăn cũng tìm được linh quả??

Nam Cung Tuyết thở ra một hơi, nàng nhìn tỷ tỷ của mình rồi nhìn về Lâm Thanh Phong, nàng trầm nghĩ.

-Vận khí của tỷ tỷ tốt như vậy? Chẳng lẽ ông trời để báo đáp cho hoàn cảnh của tỷ tỷ nên khiến vận khí của tỷ ấy tăng lên sao?

-Nếu đúng là như vậy thì có lẽ cưới Lâm Thanh Phong cũng là do vận khí của tỷ tỷ sao?

Nam Cung Tuyết nhìn về Nam Cung Mị Ảnh, đôi mắt của nàng có chút ướt át, tưởng tượng từ nhỏ đến lớn tỷ tỷ luôn là người bảo vệ cho nàng, tỷ tỷ là một người hồn nhiên ngây thơ nhưng vì vậy cũng dần chuyển thành lạnh lùng.

Nhiều lúc tỷ tỷ cũng muốn khóc, nhưng chỉ vì muốn làm chỗ dựa cho nàng dựa vào nên tỷ tỷ cố nhịn, rồi tối đến chạy tìm một góc ngồi khóc rùng rùng, sống chung nhiều năm như vậy Nam Cung Tuyết làm sao không biết?

Chỉ cho tới khi gặp được Lâm Thanh Phong thì tỷ tỷ của nàng mới trở về đúng với tính cách của nàng, nàng nhõng nhẽo với hắn, nàng để hắn bế, nàng nhẹ nhõm khi ở với hắn, quan sát hai người đã một khoản thời gian làm sao Nam Cung Tuyết không nhận ra?

Nhưng cho tới hiện tại, tỷ tỷ vẫn lo lắng cho nàng, điều này thật sự khiến nàng cảm động.

Nàng ôm chặt lấy Nam Cung Mị Ảnh, nàng không nói gì mà chỉ yên lặng khóc.

Nam Cung Mị Ảnh cuống lên, nàng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, quay đầu nhìn về Lâm Thanh Phong với ánh mắt cầu xin.

Nhưng Lâm Thanh Phong cũng không hiểu a, hắn cười cười nhìn nàng rồi đi đến một phía khác ngồi xuống.

Một lúc sau, Nam Cung Tuyết dừng khóc, nàng nhìn Nam Cung Mị Ảnh rồi nói.

-Tỷ tỷ, sau chuyện này muối quyết định gia nhập vào một tông môn để tiếp tục tu luyện, nên tỷ tỷ phải tự chăm sóc mình, hiện giờ muối đã lớn muối sẽ ra ngoài tự lực cánh sinh.

Nghe được Nam Cung Tuyết nói, Nam Cung Mị Ảnh nở nụ cười hạnh phúc, nàng gật đầu.

-Muối cứ yên tâm, ta sẽ không có chuyện gì, bên cạnh ta còn có tỷ phu của muối á, hắn sẽ chăm sóc cho ta.

Nam Cung Tuyết cũng gật đầu, nàng ghé miệng sát tai Nam Cung Mị Ảnh nói nhỏ.

-Đúng a, khi gặp nguy hiểm tỷ phu có thể bế tỷ như bế công chúa rồi bỏ chạy á.

Nam Cung Mị Ảnh một mặt mừng rỡ, sau đó nàng xấu hổ cúi đầu, một lát sau lại quay đầu nhìn về Lâm Thanh Phong với vẻ mặt tức giận, nàng cho rằng Lâm Thanh Phong đã kể tất cả cho Nam Cung Tuyết nên nàng quyết định không để ý tới hắn nữa.

Lâm Thanh Phong một mặt mừng rỡ, hắn không hiểu sao Nam Cung Mị Ảnh lại nhìn hắn với vẻ mặt tức giận, quay đầu về Nam Cung Tuyết thì chỉ thấy nàng cười cười rồi nháy mắt với hắn.

Tuy không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng hắn cũng biết được chẳng phải việc gì tốt, hắn ngược mặt nhìn trời than thở.

-Chẳng lẽ ông trời ghen tị với sắc đẹp của ta nên hiện tại ta chẳng làm gì mà cũng nằm thương?

Một bên khác thì Bạch Tiểu Phụng cũng từ từ mở mắt, hắn quay đầu nhìn thì thấy một cảnh tượng kì lạ, Lâm Thanh Phong thì ngẩng đầu nhìn trời, Nam Cung Tuyết cười khúc khích còn Nam Cung Mị Ảnh cuối đầu giận dữ.

Bạch Tiểu Phụng thở ra một hơi, cái tổ hợp yêu nghiệt này, lúc nào cũng kì quái nên hắn cũng chẳng có chút nào bất ngờ hay tò mò, một lúc sau bọn hắn sẽ trở lại bình thường thôi.

Bạch Tiểu Phụng nhìn xung quanh một chút, hần thấy trên mặt đất có một đám trái cây nên hần bước tới cầm ăn thử.

Cầm trên tay một loại trái cây màu vàng, nhưng chưa kịp đưa vào miệng Bạch Tiểu Phụng lại nghe Nam Cung Mị Ảnh nói.

-Không được ăn, những thứ này chỉ có ta và muội muội ăn, còn hai người thì tự đi tìm đồ vật mà ăn.

Khuôn mặt Bạch Tiểu Phụng mông bức, không phải hái về để ăn rồi lên đường sao? Tại sao lại không cho ăn? Hần quay đầu nhìn Lâm Thanh Phong, chỉ thấy Lâm Thanh Phong lắc đầu cười khổ với hần.

Bạch Tiểu Phụng ngẩng mặt nhìn trời, hần tự lẩm bầm.

-Hôm nay là ngày gì? Tại sao vừa tỉnh dậy thì liền dính thương?

Nói rồi hần cũng ủ rũ để xuống trái cây mà hần đang cầm trên tay rồi đi về một hướng khác tìm kiếm thức ăn.

....Hết Chương 22

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Cách làm giàu nhanh nhất là đánh cướp

Có bốn người một thú, đang tiến về U Âm thôn, bọn hần vừa di chuyển vừa cười nói vui vẻ.

Nam Cung Tuyết ôm tiểu Hắc cười nói vui vẻ, đã rất lâu rồi nàng chưa được nhìn thấy những nơi nhộn nhịp, hai tháng qua nàng chỉ theo tỷ tỷ trốn tránh truy sát thì làm sao có thời gian vui chơi.

Hiện tại sắp được vào U Âm thôn nên nàng rất cao hứng.

Nam Cung Mị Ảnh nhìn thấy muội muội mình cao hứng nàng cũng vui mừng.

Nam Cung Mị Ảnh sau khi nghe Nam Cung Tuyết quyết định sẽ gia nhập tông môn nên thời gian hiện tại nàng muốn bồi tiếp muội muội mình vui chơi thỏa thích.

Ở một bên, Lâm Thanh Phong đang trò chuyện cùng Bạch Tiểu Phụng.

-Tiểu Phụng, khi vào tới U Âm thôn thì người dự định sẽ làm gì?

Bạch Tiểu Phụng hiện tại cũng đang suy nghĩ, hần không biết tiếp theo sẽ làm gì, hỏi gia tộc? Hiện tại cũng không phải là lúc hỏi gia tộc, thân hần hiện tại bị thương tuy di chuyển không thành vấn đề nhưng nếu gặp phải tay chân của Bạch Ngọc Lâu thì hần không trốn được.

Bạch Tiểu Phụng trầm tư một lúc, hần quay đầu nói với Lâm Thanh Phong.

-Ân công, ta đã suy nghĩ, vào tới U Âm thôn ta sẽ tìm người đưa tin cho gia gia để gia gia đừng lo lắng, sau đó ta có thể đi cùng bọn người không?

Lâm Thanh Phong không có ý kiến, hần gật đầu, người xưa có câu tiền phạt tiền tới Tây Thiên hiện tại Bạch Tiểu Phụng vẫn còn bị thương nếu để hần một mình cũng không ổn.

Bốn người đi tới gần U Âm thôn đột nhiên Lâm Thanh Phong dừng lại, rồi nói.

-Hiện tại chúng ta đến U Âm thôn để mua lương thực, nhưng các người có tiền a?

Nam Cung Mị Ảnh, Nam Cung Tuyết cùng Bạch Tiểu Phụng dừng lại, một mặt mông bức nhìn nhau.

....Quạ...quạ....

Lâm Thanh Phong bó tay rồi, hần vỗ trán rồi nhìn về Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết.

-Không ngờ hai người đi mua lương thực mà lại không mang tiền, các người định đi cướp à?

Lâm Thanh Phong thờ dài, cũng may là đột nhiên hần nghĩ tới, nếu đợi tới lúc đi mua lương thực hỏi tới tiền thì lúng túng.

Bỗng dung từ đằng xa có tiếng vó ngựa chạy tới, một đám người mặc áo đen cưỡi ngựa dừng trước mặt bọn hần.

Người áo đen dẫn đầu phát ra tiếng cười.

-Bạch Tiểu Phụng cuối cùng chúng ta đã tìm được ngươi.

-Ngươi rất khá, biết bỏ ngựa để ngựa tạo dấu vết khiến chúng ta phải tốn công truy đuổi, còn ngươi thì chạy hướng khác.

Bạch Tiểu Phụng chảy mồ hôi, không ngờ bọn hắn lại bị phát hiện nhanh tới như vậy, hắn nhìn về phía Lâm Thanh Phong thờ dài.

-Xin lỗi ân công, ta không ngờ chúng ta lại bị bọn hắn phát hiện nhanh như vậy.

Lâm Thanh Phong lắc tay về mặt không sao cả, còn Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết về mặt như lâm đại địch, lấy ra hai thanh kiếm cầm trên tay.

Theo Lâm Thanh Phong cảm nhận được thì bọn người này tu vi tối đa là tên đầu lĩnh luyện khí tầng 10, những tên theo sau chỉ có hai tên đạt luyện khí tầng 9 còn lại ba tên thì luyện khí tầng 8.

Tên đầu lĩnh thấy Nam Cung Tuyết cùng Nam Cung Mị Ảnh rút kiếm hắn mới nhú mày xem xét cảnh giới của hai người một người là luyện khí tầng 8 một người là luyện khí tầng 7 không đáng lo.

Nhưng nhìn về Lâm Thanh Phong luyện khí tầng 10 thì hắn lộ vẻ nghiêm túc, hắn nói với Lâm Thanh Phong.

-Ba người các ngươi có thể tránh sang một bên, đây là chuyện nội bộ của Bạch gia không phải hạng như các ngươi có thể nhúng tay vào.

Bạch Tiểu Phụng thờ dài, hắn lấy từ nhẫn trữ vật ra một cây thương, nắm thương trong tay hắn nói với Lâm Thanh Phong.

-Mấy ngày nay đa tạ ân công trợ giúp, nhưng hiện tại đúng thật là chuyện của nội bộ Bạch gia, các ngươi cũng không nên nhúng tay vào.

Bạch Tiểu Phụng hiện tại cũng muốn liều chết rồi, hắn không thể để tay chân của Bạch Ngọc Lâu bắt được, hắn không thể để vì hắn mà gia gia lại chịu uy hiếp.

Lâm Thanh Phong nghe Bạch Tiểu Phụng nói, hắn gật đầu, hắn không cứu nhằm Bạch Tiểu Phụng.

Nếu Bạch Tiểu Phụng không bảo hắn rút lui mà muốn lợi dụng hắn đối phó với bọn người trước mặt thì hắn sẽ không giúp.

Nhưng Bạch Tiểu Phụng lại lo nghĩ cho an toàn của bọn hắn thì hắn quyết định sẽ giúp một tay.

Lâm Thanh Phong bước lên phía trước nhìn về phía bọn áo đen này hắn nói.

-Tiểu Phụng a, hiện tại ngươi có thể lui lại đứng bên cạnh Mị Ảnh cùng tiểu Tuyết, chuyện này cứ để ta lo là được.

Nghe được lời của Lâm Thanh Phong, Bạch Tiểu Phụng do dự một chút rồi cũng lui về phía sau đứng cùng với bọn Nam Cung Mị Ảnh.

Người đầu lĩnh nghe được lời nói của Lâm Thanh Phong, hắn cười gằn.

-Đừng tưởng ngươi là luyện khí tầng 10 thì có thể tham dự vào chuyện này, bọn ta có sáu người, ta sẽ cùng ngươi đấu, năm người còn lại sẽ giải quyết ba người bọn hắn.

Lâm Thanh Phong cười cười lắc đầu, hắn nói với người đầu lĩnh.

-Không ngươi sai rồi, một mình ta sẽ giải quyết tất cả các ngươi.

Người đầu lĩnh cười lạnh, hắn phát tay ra hiệu cho năm người sau lưng.

-Các ngươi, xông lên giải quyết ba tên kia, còn tên này giao cho ta.

Năm người nhận được mệnh lệnh gật đầu rồi phóng ngựa thật nhanh về phía bọn Nam Cung Mị Ảnh, nhưng bọn hắn chưa kịp hành động thì cùng một lúc bọn hắn cảm giác được khuôn mặt đau đớn, trời đất bỗng dưng tối sầm, bọn hắn văng khỏi lưng ngựa rồi không còn hơi thở.

Lâm Thanh Phong tốc độ rất nhanh, chỉ trong một giây hắn đã di chuyển tới trước mặt năm người áo đen và cho mỗi người một tát sau đó quay về vị trí cũ.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, tên đầu lĩnh và bọn Nam Cung Mị Ảnh thậm chí còn không kịp thấy gì, chỉ thấy năm tên áo đen đột nhiên văng khỏi lưng ngựa té xuống đất rồi không còn tỉnh dậy nữa.

Tên đầu lĩnh, một mặt mộng bức, hàng vạn con thảo nê mã đang lao nhanh trong đầu hắn, hắn không hiểu tại sao năm người đột nhiên rơi khỏi lưng ngựa.

rồi nằm im, hấn tức giận quát to.

-Các ngươi làm cái gì? Nhanh đứng dậy giải quyết bọn hấn.

Nhưng năm người kia vẫn nằm im không nhúc nhích, tên đầu lĩnh tức giận hấn rút đao vút về một tên nằm gần nhất, thanh đao đâm vào thân thể tên đó nhưng tên đó vẫn không nhúc nhích.

Tên đầu lĩnh nhú mào, hấn xuống ngựa rồi lại gần tên mà hấn đã vút đao lên thân thể.

Xem xét xong tên đó hấn nhú mào, hấn có chút không tin nên hấn lại đi xem bốn tên còn lại, lúc này đầu hấn đầy mồ hôi, hấn nhìn về Lâm Thanh Phong khuôn mặt hấn tựa như gặp quỷ, giọng hấn run run.

-Ngươi...ngươi đã giết bọn hấn?

Như đáp lại câu hỏi của tên đầu lĩnh Lâm Thanh Phong chỉ đứng đó gật đầu.

Tên đầu lĩnh không tin, hấn lại tiếp tục hỏi.

-Bằng cách nào? Ta không nhìn thấy ngươi ra tay.

Lâm Thanh Phong không nhanh không chậm trả lời hấn.

-Cũng không có gì lạ, ta đã ra tay, mỗi người một tát, chỉ là tốc độ ta quá nhanh nên ngươi không nhìn thấy.

Tên đầu lĩnh thật hoảng sợ, hấn chỉ tay về Lâm Thanh Phong.

-Ngươi...ngươi dám giết người của Bạch gia, ngươi đừng mong có thể sống.

Lâm Thanh Phong lại tỏ vẻ không có chuyện gì cả, hấn nói.

-Vài ngày trước có một tên mạnh hơn ngươi nhiều lắm, hấn nói muốn giết ta, nhưng hiện tại ta vẫn đứng đây.

-Nên hiện tại ngươi có thể đi theo hấn rồi.

Nói xong Lâm Thanh Phong di chuyển tới trước mặt tên đầu lĩnh hấn cũng cho tên đầu lĩnh một tát, sau đó tên đầu lĩnh hai mắt trợn trắng, miệng phun máu, nằm ngheo đầu một bên, hấn chết rồi.

Mọi chuyện diễn ra chưa đầy 1 phút, đây là do Lâm Thanh Phong còn chờ đợi tên đầu lĩnh nếu không thì mọi chuyện còn chưa tới 1 giây là xong hết.

Thở dài một cái Lâm Thanh Phong nhìn trên tay tên thủ lĩnh có nhẫn trữ vật nên hấn cũng thu lấy, lại đi phía năm tên đã chết thu lấy nhẫn trữ vật của bọn hấn, Lâm Thanh Phong mới quay đầu nhìn bọn Nam Cung Mị Ảnh.

Nam Cung Mị Ảnh triệt để mộng bức rồi, nàng lấy tay xoa hai mắt rồi lại trừng lớn, nàng không tin vào mắt của mình nữa rồi.

Trong ba người thì nàng là người biểu hiện ít nhất còn Nam Cung Tuyệt cùng Bạch Tiểu Phụng trợn mắt há mồm nước miếng cũng sắp chảy ra.

Trong đầu ba người hiện tại cũng giống như tên đầu lĩnh kia, thảo nê mã cũng đếm được cả chục vạn rồi.

Thấy biểu hiện của ba người, Lâm Thanh Phong chỉ cười cười.

Một lúc sau Bạch Tiểu Phụng phát ra tiếng nói.

-Thế giới này điên rồi, hay chính ta điên rồi? Ta làm sao lại thấy sáu tên kia chết hết khi chưa đầy 1 phút?

Nhưng không ai trả lời hấn, Nam Cung Mị Ảnh cùng với Nam Cung Tuyệt hai mắt cũng muốn rớt ra ngoài rồi, hai nàng cũng không tin vào mắt của mình.

Lâm Thanh Phong có chút bó tay rồi, cần gì phải khoa trương như vậy à? Sờ cảm một lúc hấn quyết định không để ý ba người, nhẫn đưa mắt nhìn về nhẫn trữ vật mà hấn thu thập được rồi bắt đầu xem xét bên trong.

Khi xem xét tất cả nhẫn trữ vật thì hấn lộ ra nụ cười nham hiểm, trong nhẫn trữ vật có rất nhiều tờ giấy cùng loại nên hấn nghĩ đây là tiền được dùng để lưu hành, còn một vài cục đá giống như những cục đá mà hấn lấy được từ tên tu sĩ áo xanh, hấn nghĩ đây là một loại đá có công dụng giống như linh thạch, ngoài ra còn rất nhiều thứ loạn thất bát tao khác.

Kiểm kê xong những gì thu được, Lâm Thanh Phong lẩm bẩm.

-Cổ nhân nói không sai, cách làm giàu nhanh nhất đúng là chỉ có đánh cướp a.

....Hết Chương 23....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: U Âm thôn

Ba người bọn Nam Cung Mị Ảnh mộng bức một lúc sau, ba người tỉnh lại ánh mắt nhìn về Lâm Thanh Phong giống như nhìn một con quái vật.

Lâm Thanh Phong lúc này đang ngồi kiểm kê tài sản mà hắn thu thập được nên không để ý tới ba người.

Một lúc sau hắn nở nụ cười đen tối, nhìn về phía ba người Nam Cung Mị Ảnh hắn vỗ tay.

-Các ngươi lại đây a, ta nghĩ chúng ta không cần lo về tiền mua lương thực nữa á.

Nam Cung Mị Ảnh thở ra một hơi, rồi nàng vui vẻ bước tới gần Lâm Thanh Phong, nghĩ thử một chút, hắn là phu quân của nàng thì nàng cần gì phải lo lắng.

Nam Cung Tuyết cũng theo sau Nam Cung Mị Ảnh tới gần Lâm Thanh Phong nàng vẫn chân động khi nhìn vị tỷ phu này xuất thủ.

Bạch Tiểu Phụng thì cuối đầu cười khỏ, lần này Bạch Ngọc Lâu thật sự đã phải tấm sát, một cái tát tùy ý miểu sát luyện khí tầng 10 thì cho dù trúc cơ viên mãn cũng làm được nhưng chỉ trong chưa đầy một giây như vậy thì ít nhất cũng là Kim Đan kỳ mới được a.

Từ biểu hiện của Lâm Thanh Phong cho thấy thực lực của hắn ít nhất cũng là Kim Đan a, tuy không hiểu sao cảnh giới chỉ nhìn qua chỉ là luyện khí viên mãn nhưng hiện tại nói Lâm Thanh Phong luyện khí viên mãn thì Bạch Tiểu Phụng không tin.

Bạch Tiểu Phụng có chút sợ, rụt rè tiến về phía Lâm Thanh Phong.

Nhìn ba người đã tới bên cạnh, Lâm Thanh Phong lấy hai tờ giấy mang màu sắc khác nhau vàng và trắng từ trong nhẫn trữ vật ra, đưa đến trước mặt ba người, hắn hỏi.

-Đây có phải là tiền không? Nếu đúng là tiền thì trong này còn có hơn chục tấm màu vàng và trăm tấm màu trắng.

Nhìn hai tờ giấy mà Lâm Thanh Phong đưa ra Nam Cung Mị Ảnh gật đầu nói.

-Đúng là tiền, tờ màu trắng là ngân phiếu, còn tờ màu vàng là kim phiếu, một kim phiếu có giá trị bằng mười ngân phiếu, dưới ngân phiếu còn có đồng tệ, một ngân phiếu có giá trị bằng trăm đồng tệ.

-Theo lời phu quân nói thì hiện tại chúng ta có ít nhất hai mươi kim phiếu, muốn mua lương thực tích trữ thì chỉ cần mười ngân phiếu là đủ cho bốn người chúng ta dùng trong 2 tháng.

Lâm Thanh Phong nghe vậy, hắn gật đầu, sau đó hắn lấy ra một vài tờ kim phiếu và mấy chục tờ ngân phiếu đưa cho Bạch Tiểu Phụng, hắn nói.

-Ngươi cầm số tiền này, sau đó vào U Âm thôn mua một ít thuốc trị thương cho ngươi, cùng tìm cách liên lạc với gia gia ngươi, còn ba người bọn ta sẽ lãnh phần đi mua lương thực.

-Cuối ngày chúng ta sẽ tụ họp ở nơi này rồi cùng nhau tiến về Nam Cung thành được chứ?

Bạch Tiểu Phụng nghe được lời của Lâm Thanh Phong hắn gật đầu, rồi nhận lấy số tiền mà Lâm Thanh Phong đưa cất vào nhẫn trữ vật.

Bốn người một thú cùng nhau tiến vào U Âm thôn.

....

U Âm thôn, tuy gần với hiểm địa U Âm sâm lâm nhưng vì nơi đây không bao giờ có thú triều nên rất nhiều người thường lựa chọn sống tại nơi đây, nên nơi đây rất nhộn nhịp không giống như cái tên của nó.

Dù gọi là thôn nhưng U Âm thôn rất lớn, tuy có chút hỗn loạn do không có quan phủ nhưng cũng rất nhộn nhịp, phần lớn là người bình thường cũng có một số ít tu sĩ.

Ba người một thú, Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh, Nam Cung Tuyết cùng với tiểu Hắc đi dạo trong chợ.

Chợ của U Âm thôn rất đông người, rất nhiều cửa tiệm, cũng rất nhiều người bày sạp hàng bán đầy thứ cỏ quái linh tinh, nhìn khu chợ nhộn nhịp Lâm Thanh Phong rất thoải mái, khu chợ này có chút giống những khu chợ ở Việt Nam mang lại cho hắn cảm giác thân thuộc.

Nam Cung Tuyết ôm tiểu Hắc hết nhìn Đông tới nhìn Tây, nàng rất cao hứng khi được tới những nơi đông người.

Nam Cung Mị Ảnh thì chú ý tới một vài cửa hàng, nàng suy nghĩ một chút rồi quyết định trước tiên là mua một ít gia vị để Lâm Thanh Phong nấu nướng.

Ba người bước vào một cửa tiệm, trong cửa tiệm bán rất nhiều hàng hóa đủ loại, có chén đĩa, có quần áo, v.v...

Ông chủ tiệm nhìn thấy ba người trang phục kì lạ bước vào cửa tiệm, mặc dù có chút tò mò nhưng ông chủ cũng không hỏi nhiều, trên đời này có rất nhiều người kì lạ, nhưng nếu bọn hắn đến đây chỉ để mua đồ thì quán bọn hắn làm gì? Ông chủ mỉm cười chào hỏi.

- Xin hỏi ba vị khách nhân đến bốn tiệm là muốn mua gì ạ.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu rồi nói với ông chủ.

- Chúng ta muốn mua vài bộ y phục, còn có một ít gia vị nấu ăn.

Ông chủ mỉm cười rồi nói.

- Các vị đứng là có mắt nhìn, riêng về y phục thì tại U Âm thôn bốn tiệm đứng thứ hai thì không tiệm nào dám nhận thứ nhất, xin mời các vị qua bên này chọn y phục, còn phần gia vị nấu ăn thì ta sẽ bảo tiểu nhị chuẩn bị cho các vị.

Nam Cung Mị Ảnh cùng với Nam Cung Tuyết dắt tay nhau đi lựa y phục, Lâm Thanh Phong cũng đứng một bên nhìn, nhìn những bộ y phục kiểu dáng giống như y phục cổ của người Trung Quốc Lâm Thanh Phong lắc đầu rồi quyết định không chọn.

Không phải là hắn ghét bỏ gì y phục của người Trung Quốc nhưng thật sự là hắn không quen mặc như vậy, hắn nghĩ nghĩ một chút rồi hỏi ông chủ.

- Ông chủ ạ, tại nơi này có thể đặt may y phục theo yêu cầu không?

Ông chủ nở nụ cười nhìn Lâm Thanh Phong đưa cho Lâm Thanh Phong tờ giấy cùng cây bút lông, rồi nói.

- Có chứ, vị khách nhân này, ngài muốn ta may y phục theo kiểu nào? Ngài có thể vẽ mẫu cho chúng ta ạ?

Lâm Thanh Phong vui mừng, hắn cầm lấy tờ giấy và cây bút lông, nhìn cây bút lông một chút hắn giải đầu, rồi nhìn về một góc cửa hàng có để than củi, hắn chạy tới lấy một ít than rồi bắt đầu vẽ lên kiểu dáng mà hắn muốn.

Vẽ xong một hồi hắn gật đầu đưa lại tờ giấy cho ông chủ, hắn nói.

- May giúp ta những kiểu dáng này được chứ?

Hắn vẽ lên giấy là một số kiểu dáng áo thun, quần dài cùng với áo khoác, ông chủ nhìn những thứ hắn vẽ trầm ngâm một chút rồi nói.

- Những kiểu dáng này, nhìn qua rất đơn giản nhưng thật sự là ta chưa gặp bao giờ, ta sẽ cố gắng hoàn thành nội trong hôm nay, trưa mai ngài có thể đến xem thử, nếu ngài vừa ý thì tốt còn có chỗ nào không vừa ý thì chúng ta sẽ sửa chữa theo yêu cầu của ngài.

Lâm Thanh Phong gật đầu đồng ý, sau đó hắn chọn vài loại vải để ông chủ cửa hàng may.

Nam Cung Mị Ảnh cùng với Nam Cung Tuyết một lúc sau cũng chọn được vài bộ y phục vừa ý, bọn hắn giao tiền rồi bước ra khỏi cửa hàng.

Lâm Thanh Phong sờ cằm rồi nói.

- Đã hẹn với ông chủ ngày mai sẽ trở lại thử đồ, thôi thì chúng ta tìm một nơi nào đó để ngủ sẵn tiện tắm rửa một chút rồi ngày mai lại tiếp tục lên đường.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu sau nhiều ngày đi đường thì nàng cũng muốn tắm rửa, còn Nam Cung Tuyết nghe nói có thể ở lại U Âm thôn thêm một ngày thì nàng làm sao có thể từ chối.

Thấy cả hai nàng đều đồng ý nên Lâm Thanh Phong gật đầu rồi nói.

- Như vậy, trước tiên chúng ta nên tìm một khách điểm để ở lại, sau đó rồi lại đi tìm Bạch Tiểu Phụng.

Rất nhanh họ tìm được một gian khách điểm gần chợ.

Bước vào khách điểm, tiểu nhị nở nụ cười hơn hờ tiếp đón.

- Khách quan, các ngài muốn dùng gì ạ?

Lâm Thanh Phong cũng cười nói với tiểu nhị.

-Bọn ta muốn thuê phòng trọ ở qua đêm, xin hỏi còn phòng trống không?

Tiểu nhị nghe xong, hần gật đầu rồi nói.

-Khách quan muốn thuê phòng a? Để ta dẫn các ngài đi gặp chủ phòng quỳ.

Chủ phòng quỳ nghe tiểu nhị nói bọn Lâm Thanh Phong muốn ở trọ thì hần lật sách nhìn một chút rồi nói.

-Các vị khách quan, hiện tại chúng ta còn có 3 phòng trống, hai phòng nhỏ và một phòng lớn, phòng nhỏ thì năm mươi đồng tệ còn phòng lớn thì một trăm.

Lâm Thanh Phong suy nghĩ một chút rồi quyết định thuê hết 3 phòng, một cho Bạch Tiểu Phụng một cho hần và một cho Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết.

Đứng một bên, Nam Cung Tuyết nghe Lâm Thanh Phong muốn thuê 3 phòng thì nàng nở nụ cười giao hoát.

Nam Cung Mị Ảnh cũng không chú ý tới nụ cười của muội muội mình, nàng cũng có suy nghĩ giống Lâm Thanh Phong a.

Sau khi làm xong hết thủ tục cho thuê phòng thì tiểu nhị đi trước dẫn đường cho bọn hần, khi tới nơi thì tiểu nhị xin phép rồi đi.

Phòng lớn có một giường ngủ lớn đủ cho hai người nằm, còn có khu vực tắm riêng có màn che, Nam Cung Mị Ảnh cũng rất mê mẩn nhưng là thân nữ nhi dù mê mẩn cỡ nào nàng cũng muốn tắm một cái rồi tính tiếp.

Thấy Nam Cung Mị Ảnh bắt đầu đi tắm, Nam Cung Tuyết nở cười càng đậm hơn, nàng ôm tiểu Hắc từ từ bước ra khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại không gây tiếng động, rồi đi tới phòng của Lâm Thanh Phong.

Phòng nhỏ thì chỉ có giường cho một người nằm, một bộ bàn ghế giữa phòng để tiếp khách còn muốn tắm thì phải ra khu vực công cộng.

Nhìn xung quanh phòng một lượt Lâm Thanh Phong gật đầu, cách bài trí của phòng rất ngăn nắp, tuy rằng muốn tắm phải đi tới khu vực công cộng nhưng hần cũng không bài xích, khi còn là sinh viên hần cũng đã quen thuộc với điều này.

Ngả lưng xuống, nằm một chút thì hần nghe có tiếng gõ cửa, cùng giọng của Nam Cung Tuyết vọng vào.

-Tỷ phu a, tỷ tỷ gọi tỷ phu qua phòng có chuyện gấp á, tỷ phu mau qua a, còn muội trước tiên sẽ ra ngoài đi dạo một chút và tìm Bạch Tiểu Phụng.

.....Hết Chương 24.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Bị nhìn thấy rồi

Nhìn bóng lưng nhanh chóng chạy xa của Nam Cung Tuyết, Lâm Thanh Phong không có chút nghi hoặc.

-Tại sao à? Sao lại sốt sắng như vậy chứ?

Gãi đầu một lát rồi Lâm Thanh Phong bước ra khỏi phòng, tiến về căn phòng của hai tỷ muội Nam Cung Mị Ảnh.

Đứng trước cửa phòng, hần vẫn còn nghi hoặc về thái độ của Nam Cung Tuyết, thờ dãi một hồi, hần gõ cửa rồi nói.

-Lão bà a, ta đến rồi mau mở cửa a.

Không có tiếng đáp lại, hiện giờ Nam Cung Mị Ảnh vẫn đang tắm, nàng còn đinh ninh rằng muội muội nàng vẫn còn trong phòng nên dù nàng nghe có người gọi cửa nhưng cũng không ra mở.

Lâm Thanh Phong đứng ngoài cửa đợi một lúc lâu, vẫn không có người mở cửa hần gãi đầu rồi tự mở cửa tiến vào.

Trong phòng trống không, chẳng có ai khác, Lâm Thanh Phong về mặt mờ mịt.

-Chẳng phải đã nói là có chuyện tìm ta sao? Hiện tại lại đi đâu mất rồi?

Nhìn khắp phòng chẳng thấy người nào, Lâm Thanh Phong gãi đầu rồi chuẩn bị ra ngoài, nhưng lúc này giọng của Nam Cung Mị Ảnh lại vang lên.

-Muội muội, lấy giúp ta bộ y phục nào.

Lâm Thanh Phong mộng bức rồi, đầu não hấn cấp tốc xoay chuyển, hiện tại hấn đã hiểu vì sao Nam Cung Tuyết lại sốt sắng đi tìm Bạch Tiểu Phụng như vậy.

Lâm Thanh Phong dở khóc dở cười với người em vợ này.

Nam Cung Mị Ảnh đợi một lúc cũng không có tiếng đáp lại của Nam Cung Tuyết, lòng nàng cũng nghi hoặc.

-Tại sao tiểu Tuyết lại không trả lời à? Không lẽ đã ngủ rồi?

Nam Cung Mị Ảnh thờ dài, nàng suy nghĩ một chút rồi quyết định chỉ quấn một chiếc khăn tắm che người rồi bước ra ngoài tìm y phục.

Lâm Thanh Phong đứng giữa phòng, nghe tiếng bước chân của Nam Cung Mị Ảnh đầu hấn đầy mờ hồ, hấn nhìn khắp phòng tìm chỗ để trốn rồi nhanh chóng núp vào tủ đồ.

Nam Cung Mị Ảnh từ phòng tắm bước ra, nhìn khắp phòng, nàng không thấy Nam Cung Tuyết, nàng thờ dài một tiếng.

-Chắc lại đi tìm phu quân rồi, thật là gấp gáp à, không thể chờ ta ra rồi cùng nhau đi sao?

Nam Cung Mị Ảnh bước từ từ tới chiếc tủ mà Lâm Thanh Phong đang trốn, nhìn từ trong tủ Lâm Thanh Phong thấy nàng đang tiến lại đây, hấn thật muốn khóc rồi.

Lâm Thanh Phong không ngờ hấn lại bị Nam Cung Tuyết hỏ thăm như vậy, hấn cười khổ.

-Lần này thật là tiêu rồi, sẽ chết a, nhưng mà nghĩ kỹ lại một chút mình nhìn chính là lão bà của mình thì không có mao bệnh à?

Lâm Thanh Phong nghĩ nghĩ một chút rồi hấn quyết định mở tủ bước ra.

Nam Cung Mị Ảnh bước tới phía trước tủ đồ, bỗng dưng tủ đồ mở ra, mặt nàng mộng bức.

Sau đó Lâm Thanh Phong từ trong tủ bước ra ngoài hấn nhìn nàng, hai mắt tròn to miệng chảy nước miếng.

Nam Cung Mị Ảnh cứng người rồi, mắt nàng thấy rõ ràng đây chính là Lâm Thanh Phong hiện tại hấn còn đang chảy nước miếng mà nhìn nàng.

Nam Cung Mị Ảnh muốn hét lớn lên, nhưng nàng lại nghĩ.

-Đây là phu quân ta, để phu quân nhìn giống như cũng không có mao bệnh à?

Nam Cung Mị Ảnh cũng hoảng loạn rồi, nàng không biết nàng nên làm gì trong tình cảnh này, nên nàng cứ đứng đó nhìn về Lâm Thanh Phong.

Tình cảnh trong phòng có chút quỷ dị, một người nam nhân miệng chảy nước miếng mắt tròn to nhìn về người nữ nhân, còn người nữ nhân lại mang một vẻ mặt mộng bức nhìn hấn.

Một lúc sau, Nam Cung Mị Ảnh hít một hơi thật sâu, nàng hiện tại rất xấu hổ nhưng để che đi sự xấu hổ đó nàng giả vờ lạnh nhạt nói với Lâm Thanh Phong.

-Nhìn đủ chưa? Nhìn đủ rồi thì tránh sang một bên để ta còn thay y phục

Lâm Thanh Phong nghe nàng nói, hấn máy móc gạt đầu tránh sang một bên nhưng hai mắt vẫn tròn to nhìn Nam Cung Mị Ảnh.

Hiện tại trên người nàng chỉ quấn một chiếc khăn che đi bộ phận nhạy cảm, nhìn nàng khiến cổ họng của Lâm Thanh Phong khô khốc, tiểu huynh đệ của hấn cũng phát cờ nổi loạn.

Lâm Thanh Phong gian nan nuốt một ngụm nước bọt, Nam Cung Mị Ảnh bước tới tủ đồ để lấy y phục, hiện tại hấn chỉ thấy được phần lưng của nàng.

Nhìn phần lưng trắng ngần của nàng, trên lưng có nhiều vết sẹo khiến hấn dần thanh tỉnh.

Tiểu huynh đệ của Lâm Thanh Phong cũng không còn muốn nổi loạn, Lâm Thanh Phong chỉ yên lặng đứng đó nhìn Nam Cung Mị Ảnh thay y phục ánh mắt của hấn tràn đầy nhu tình.

Một lúc sau Nam Cung Mị Ảnh thay y phục xong, nàng quay đầu nhìn về Lâm Thanh Phong.

Chỉ thấy hấn đứng đó nhìn mình, ánh mắt của hấn tràn đầy nhu tình, không còn tròn to, miệng cũng không còn chảy nước miếng khiến nàng không hiểu thấu.

Lâm Thanh Phong từ từ bước lại gần Nam Cung Mị Ảnh, hần nhìn nàng thật lâu giống như muốn nhớ kỹ nàng, nàng là lão bà của hần.

Nam Cung Mị Ảnh nhìn hần nội tâm đang hoảng loạn của nàng cũng bình tĩnh lại, nàng cũng nhìn hần với ánh mắt đầy nhu tình.

Lâm Thanh Phong vòng tay ôm lấy Nam Cung Mị Ảnh, nàng cũng ngã vào lòng hần, vòng tay ôm hần.

Hai người ánh mắt say đắm nhìn nhau, Lâm Thanh Phong từ từ đưa mặt lại gần, Nam Cung Mị Ảnh cũng nhắm mắt lại.

...

Bỗng dung cửa phòng bị bật ra thật mạnh, Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh giật mình, nhìn về phía cửa.

Chỉ thấy Nam Cung Tuyết đang nằm sấp mặt dưới sàn, còn tiểu Hắc một mặt mộng bức cũng nằm ở một bên, Nam Cung Tuyết ngồi dậy tay gãi đầu ngái ngủ nói.

-Xin lỗi tỷ phu, xin lỗi tỷ tỷ, đã làm phiền hai người, hiện tại muội sẽ ra ngay hai người cứ tiếp tục đừng để ý.

Nói rồi nàng nhanh chóng đứng lên, đóng lại cửa phòng rồi chạy mất hút, để lại tiểu Hắc vẫn đang mộng bức.

Nhìn bộ dáng của Nam Cung Tuyết thì Lâm Thanh Phong tỉnh ngộ, thì ra nàng ấy lừa mình tới đây còn nàng thì ở ngoài nhìn trộm.

Lâm Thanh Phong cười khò, nhìn Nam Cung Mị Ảnh còn đang mộng bức nhìn về cánh cửa, hần nói.

-Được rồi, hiện tại chúng ta có thể tiếp tục, đừng để ý tiểu Tuyết.

Nhưng Nam Cung Mị Ảnh làm sao có thể tiếp tục? Dù cho nàng vẫn chưa tỉnh hồn thì hiện tại đầu óc của nàng vẫn hiểu chuyện gì đang diễn ra a.

Nàng xấu hổ, đẩy ra Lâm Thanh Phong rồi chạy về giường đắp chăn khắp người.

Nhìn dáng vẻ của Nam Cung Mị Ảnh, Lâm Thanh Phong cười cười, rồi hần cũng tiến về giường, nằm cạnh bên nàng, hần mở miệng.

-Hiện tại vẫn còn sớm, chúng ta cũng có thể ngủ một giấc, tiểu Tuyết ra ngoài có thể đi tìm Bạch Tiểu Phụng, đến tối nếu vẫn không thấy Bạch Tiểu Phụng thì chúng ta lại ra đầu thôn tìm hần.

Nam Cung Mị Ảnh nghe hần nói, nàng cũng không phản đối.

Nàng là tiểu thư của Nam Cung gia, mặc dù bình thường cuộc sống cũng không tốt lắm, nhưng nàng vẫn có phòng riêng, vẫn hưởng được một số đãi ngộ của tiểu thư khuê các.

Sau nhiều ngày bị truy đuổi uống gió nằm sương, tới hiện tại nàng mới được nằm trên giường nên nàng cảm thấy rất thư giãn, nàng muốn ngủ một giấc, quan trọng hơn bên cạnh còn có phu quân của nàng, nằm trong lòng hần nàng rất yên tâm, con buồn ngủ cũng nhanh chóng ập tới.

Lâm Thanh Phong nằm bên cạnh nàng, thấy Nam Cung Mị Ảnh rất nhanh chìm sâu vào giấc ngủ hần cười cười, sau đó ánh mắt hần trở nên kiên định, hần phải tìm cách xóa đi những vết sẹo trên người nàng.

Cho dù hần không ghét bỏ gì chúng, nhưng nàng là thân nữ nhi, cũng không nên lưu lại trên cơ thể những vết sẹo khó coi a.

Vòng tay ôm lấy Nam Cung Mị Ảnh, một lúc sau hần cũng từ từ chìm vào giấc ngủ.

.....

Một bên khác

Nam Cung Tuyết sau khi chạy ra khỏi phòng, nàng dừng lại thở một hơi, trên lưng toát mồ hôi, nàng thật hâm mộ tỷ tỷ, tìm được một người phu quân không để ý những vết sẹo trên người mà còn yêu thương nàng như vậy.

Nhưng Nam Cung Tuyết cũng thở ra một hơi may mắn, nàng tự lắm bầm.

-May mà lúc này chạy nhanh, nếu đợi một lúc tỷ tỷ hoàn hồn trở lại thì sẽ chết a

-Cũng thật khâm phục tỷ phu, có thể nhìn tỷ tỷ một cách quang minh chính đại như vậy mà vẫn không bị gì, nếu là người khác hiện tại không chết cũng bị lột một lớp da a.

Thầm gật đầu khâm phục Lâm Thanh Phong, Nam Cung Tuyết nhìn về hướng phòng lớn một chút rồi nàng quyết định ra ngoài dạo chơi, tiện thể tìm kiếm Bạch Tiểu Phụng.

Đi được một đoạn Nam Cung Tuyết vỗ đầu.

-Chết rồi, tiểu Hắc, lại bỏ quên tiểu Hắc rồi.

Nàng thở dài một hơi rồi lắc đầu đi dạo phố một mình.

Nam Cung Tuyết dạo chơi khắp chợ, lúc này Lâm Thanh Phong đã đưa nàng một số tiền nên hiện tại nàng gặp gì thích là mua, tay nàng cầm đủ loại đồ vật loạn thất bát tao.

Lo vui chơi thỏa thích Nam Cung Tuyết không để ý rằng, nàng đang bị ba người đàn ông theo dõi.

Một trong số ba người đàn ông lên tiếng.

-Đại ca, tam đệ, nhìn cô nương trước mặt vóc người thon thả, gương mặt cũng thuộc hạng nhất lưu, là một vị mỹ nữ chúng ta chuẩn bị ra tay a.

Người được gọi là lão đại, hấn toàn thân cơ bắp, trên ngực và bụng có hai vết sẹo dài trông rất dữ tợn, hấn gật đầu rồi nói.

-Được, lại theo nàng một đoạn, tới chỗ nào ít người chúng ta sẽ hành động.

Người được gọi là tam đệ ở một bên vỗ tay hoan hô.

-Đã lâu rồi chúng ta mới gặp được một mỹ nhân như vậy a, thật lâu chúng ta chưa được vui chơi thỏa thích, lần này nhất định phải thỏa sức một phen rồi lại bán nàng cho thanh lâu, nàng đẹp như vậy lần này chúng ta kiếm bộn.

Ba người nhìn nhau nở nụ cười đắc tiện rồi tiếp tục đi theo sau Nam Cung Tuyết.

.....Hết Chương 25.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Ba tên tiểu nhân

Nam Cung Tuyết đang dạo chơi khắp chợ, tới chiều tối nàng có chút mệt mỏi, nàng nghĩ nghĩ một chút rồi muốn trở về khách điếm nhưng nhớ ra nàng vẫn chưa đi tìm Bạch Tiểu Phụng.

Nam Cung Tuyết lấy tay che trán, nàng tự trách mình ham chơi nên quên mất việc chính, nhìn xung quanh hiện tại trời cũng gần tối, các cửa hàng cũng bắt đầu thấp lèn đèn.

Nam Cung Tuyết suy nghĩ một chút, hiện tại chắc Bạch Tiểu Phụng cũng đã ra khỏi thôn đến chỗ hẹn và chờ nên nàng cũng không đi tìm mà trực tiếp hướng ra đầu thôn để tìm hấn.

Trong một ngõ hẻm nhỏ gần đó, ba người nam nhân nhìn theo hướng Nam Cung Tuyết rồi đi, một trong số đó nở nụ cười âm thầm.

-Nàng đang hướng ra đầu thôn, nơi đó là nơi vắng vẻ chúng ta có thể hành động rồi. Đúng là ông trời cũng giúp chúng ta.

Hấn dứt lời, hai người còn lại cũng nở nụ cười âm thầm.

Sau đó ba người từ từ đi theo sau Nam Cung Tuyết ra đầu thôn.

Nam Cung Tuyết trên đường đi hai tay ôm lấy rất nhiều bao chứa rất nhiều thứ loạn thất bát tao, nhẩn trữ vật của nàng bởi vì nàng chưa bắt đầu tu luyện đúng hệ linh căn nên không gian rất nhỏ không thể chứa đủ.

Nam Cung Tuyết đi tới gần cổng thôn, nàng vừa đi vừa hát, tâm tình nàng rất vui vẻ.

Tới một đoạn đường vắng người, bỗng từ đâu xuất hiện ba người nam nhân, một trước hai sau ngăn cản đường đi của nàng, ba người nở nụ cười đắc tiện nhìn về nàng.

Người chắn đường phía trước, cời trần trên mặt và ngực hấn có hai vết sẹo cộng thêm cơ bắp của hấn khiến hấn trông thật dữ tợn, hấn cười nói với Nam Cung Tuyết.

-Mỹ nhân, ngươi cũng đi dạo cả ngày rồi, chắc cũng khát nước à, ba anh em chúng ta có thể mời ngươi đi uống nước không?

Nam Cung Tuyết nhú mày, nàng không thích tên này chút nào, mặc dù hấn nở nụ cười thiện ý mời nàng đi uống nước nhưng nàng không muốn, nàng lạnh

lùng nói.

-Không cần, hiện tại ta muốn trở về, phiền các người tránh sang một bên.

Cả ba nghe nàng nói sau đó bắt đầu cười, người được gọi là Tam đệ lên tiếng.

-Đại ca, mỹ nhân nàng cũng có chút tính khí a, chúng ta cứ ra tay bắt nàng đem về là được, cần gì phải nhe nhả như vậy à?

Người được gọi là Đại ca, nghe tam đệ nói vậy hấn gật đầu rồi quyết định cưỡng ép Nam Cung Tuyết rồi sau đó mang về.

Nhưng hấn chỉ là một tên luyện khí tầng 4 làm sao có thể là đối thủ của luyện khí tầng 7 như Nam Cung Tuyết?

Khi hấn giơ bàn tay định khống chế Nam Cung Tuyết, thì chỉ thấy Nam Cung Tuyết xoay người tay nàng cầm lấy cổ tay hấn rồi vòng ra sau lưng hấn, nàng không chế hấn, với vẻ mặt lạnh như băng nàng nói.

-Hiện tại các người tránh ra một bên, nếu không ta sẽ phé đi cánh tay của người.

Tên Đại ca mở hôi lạnh chảy đầy đầu, hấn không nghĩ tới Nam Cung Tuyết lại là một cao thủ, hấn cực khổ van xin.

-Đừng a, nữ hiệp ta biết sai rồi, xin tha cho ta lần này, còn hai người các người nhanh chóng tránh đường nhường lối cho nữ hiệp a.

Hai tên khác đứng một bên, nhìn thấy đại ca chỉ một chiêu cũng không chống nổi mồ hôi lạnh cũng ứa ra, trong ba người thì đại ca là tên có tu vi cao nhất còn không chịu nổi một đòn thì hai người tu vi còn thấp hơn thì tính là thứ gì?

Bọn hấn gật đầu rồi nhanh chóng nhường lối cho Nam Cung Tuyết.

Nam Cung Tuyết nhìn bọn hấn rồi nàng buông tay tên đại ca, không nói một lời rồi lại tiếp tục bước ra ngoài thôn.

Nhìn bóng lưng của Nam Cung Tuyết dần dần khuất bóng tên đại ca hiện lên vẻ oán độc, hấn nói.

-Tiện nhân, đừng có ra vẻ đắc ý, ta sẽ để Bạch công tử thu phục người, xem người đắc ý được bao lâu.

Nhìn hai tên tiểu đệ đang đứng đó chờ đợi hấn, hấn đứng dậy rồi nói.

-Nhị đệ hiện tại theo ta, ta cùng người sẽ đi báo cho Bạch công tử, không thể để nữ tiện nhân đó rời đi dễ dàng như vậy.

-Còn Tam đệ ở lại đây canh giữ, chờ tiện nhân ấy trở về rồi người lại theo dõi sau đó báo cho chúng ta biết

Hai tên tiểu đệ gật đầu, tên nhị đệ bước theo tên đại ca đi tìm Bạch công tử, còn tam đệ thì ở lại trốn vào một góc chờ đợi Nam Cung Tuyết.

Nam Cung Tuyết đi ra khỏi thôn, nàng tới chỗ đã hẹn trước với Bạch Tiểu Phụng, lúc này Bạch Tiểu Phụng đang ngồi đó nhắm mắt.

Nghe được có người tới gần Bạch Tiểu Phụng mở mắt nhìn sang, thấy đó là Nam Cung Tuyết hấn gật đầu.

Nam Cung Tuyết bước lại gần, nàng gãi đầu rồi nói với hấn.

-Lúc sáng đi vào chợ, tỷ phu đã đặt may một ít y phục nhưng vì kiểu dáng khá lạ nên ông chủ hẹn trưa mai mới có thể may xong, nên chúng ta quyết định sẽ ở lại đây một ngày, chúng ta cũng đã thuê xong khách điểm cho người, hiện tại ta sẽ dẫn người về khách điểm được chứ?

Bạch Tiểu Phụng cũng không từ chối, hấn gật đầu rồi bước theo nàng tiến về khách điểm.

Khi Nam Cung Tuyết cùng Bạch Tiểu Phụng quay về khách điểm, hai người cũng không để ý rằng sau lưng có người lặng yên theo dõi hai người, nhìn thấy hai người bước chân vào khách điểm tên này quay đầu bỏ đi.

Nam Cung Tuyết dẫn Bạch Tiểu Phụng lên căn phòng mà Lâm Thanh Phong đã thuê sẵn cho hấn, nàng nói với Bạch Tiểu Phụng.

-Đây là phòng mà tỷ phu đã thuê cho người, ta và tỷ tỷ sẽ ở phòng lớn bên kia còn tỷ phu sẽ ở phòng sát người.

Bạch Tiểu Phụng gật đầu, hấn cũng không đòi hỏi gì nhiều, hấn chỉ muốn theo chân ba người về Nam Cung thành, ba người thuê phòng còn nghĩ tới hấn thì hấn còn đòi hỏi gì hơn? Hấn cảm kích cúi đầu nói với Nam Cung Tuyết.

-Tạ ơn Nam Cung Tuyết cô nương, phiền cô nương chuyển lời tới ân công, ta đã liên lạc được với gia gia và đã mua đủ số lượng thuốc dùng cho chúng ta nên ngày mai ta cũng không còn chuyện gì, khi nào các người xong việc thì chúng ta sẽ đi.

Nam Cung Tuyết gật đầu, nàng nói với hấn.

-Được rồi, hiện tại ngươi nên nghỉ ngơi, đồng thời tắm rửa một chút, nếu có chuyện gì thì hãy tới tìm tỷ phụ.

Nam Cung Tuyết bước ra khỏi phòng, nàng muốn về phòng rồi ngủ một chút, vui chơi cả ngày nàng có chút mệt.

Đứng trước cửa phòng cầm lấy tay định đẩy cửa, nàng sững sờ nhớ lại.

-Không phải lúc trưa ta đã phá hỏng không khí của tỷ tỷ cùng tỷ phụ a? Hiện tại nếu mở cửa ra lại vô tình phá hỏng lần thứ hai thì sẽ như thế nào?

Nam Cung Tuyết đứng trước cửa phòng, nàng gãi đầu do dự một chút, sau đó nàng quyết định trước tiên sẽ tới phòng của Lâm Thanh Phong xem xét.

-Nếu tỷ phụ có ở trong phòng thì ta có thể về, còn không có thì chứng minh tỷ phụ vẫn còn ở phòng ta cùng với tỷ tỷ.

Từ từ bỏ tay ra khỏi cánh cửa, Nam Cung Tuyết bước tới phòng của Lâm Thanh Phong, nàng đứng trước cửa phòng gõ cửa.

Một hồi lâu cũng không có người mở cửa, nàng quyết định đẩy cửa vào.

Trong phòng không có ai, Nam Cung Tuyết thở phào nhẹ nhõm, nàng lấy tay vỗ ngực rồi thầm nói.

-Thật sự là đi dạo qua Quỷ môn quan một lần a, lúc đó nếu mở cửa thì thật sự sẽ bị tỷ tỷ đánh chết.

Cảm thán một câu, nàng bỏ đồng loạn thất bát tao trên tay xuống bàn, lúc dạo chơi ở chợ nàng cũng có mua thêm một số y phục, lấy một bộ từ trong số đó ra và nàng gọi tiểu nhị mang nước tắm lên giúp nàng.

....

Một bên khác, hai tên nam nhân đang quỳ gối trước mặt một nam nhân khác, trên người bọn hắn chảy đầy mồ hôi, đây là tên đại ca cùng tên nhị đệ, bọn hắn đang quỳ trước mặt Bạch công tử.

Bạch công tử thật ra là một người trung niên, số tuổi của hắn cũng hơn 40 đạt đến luyện khí tầng 10, cũng được tính là một nhân tài của Bạch gia nhưng hắn vẫn thích người ta gọi hắn là Bạch công tử.

Tên đại ca nói với Bạch công tử.

-Bạch công tử, xin ngài tin tưởng ta, nữ nhân hôm nay chúng ta gặp thật sự rất đẹp, chúng ta muốn dẫn ngài đến gặp nàng nhất định chúng ta không lừa ngài.

Người được gọi là Bạch công tử, hai tay đang ôm hai nữ nhân khác, bàn tay thì bóp lấy bộ ngực của hai nàng, hắn nghe tên “đại ca” nhắc tới nữ nhân hắn mới mở mắt ra, nhìn về phía hai tên đang quỳ, hắn nói.

-Được, ta tin ngươi lần này, nếu nàng thật sự đẹp như lời ngươi nói thì ta sẽ thưởng hai ngươi trăm tấm ngân phiếu, còn nếu không thì các ngươi biết chuyện gì sẽ xảy ra a?

Tên “đại ca” nghe được lời của Bạch công tử thì hắn run rẩy rồi nói.

-Bọn tiểu nhân làm sao dám lừa công tử, hiện tại ta đã để Tam đệ theo dõi nơi nàng dừng chân, hiện tại ta sẽ đi tìm hắn bảo hắn đưa chúng ta tới gặp nàng.

Tên được gọi là Bạch công tử nở nụ cười, hắn là một người của Bạch gia, hắn được lệnh của gia chủ Bạch Ngọc Lâu dẫn theo người đi truy sát Bạch Tiểu Phụng, nhưng truy sát tới đây thì mất dấu nên hiện tại hắn ở đây và phái người đi tìm Bạch Tiểu Phụng.

Trong lúc rảnh rỗi hắn muốn tìm nữ nhân, nhất là mỹ nữ để giải tỏa ham muốn của chính mình, dựa vào danh tiếng của Bạch gia thì ai dám từ chối hắn.

Vì thế hắn đã hại đời rất nhiều thiếu nữ, các nàng sau khi được hắn hưởng dụng xong, nếu chán thì hắn sẽ vứt đi còn không thì hắn sẽ đem về chơi chán thì hắn sẽ vứt.

Bạch công tử nở nụ cười dâm đãng, hắn nói.

-Được rồi, hiện tại ta sẽ theo các ngươi, các ngươi có thể dẫn đường cho ta rồi.

.....Hết Chương 26.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Bạch Lam xui xẻo

Trong khách điểm, Nam Cung Tuyết đã tắm xong, nàng không thay xong y phục mà chỉ quấn một chiếc khăn lên người, rồi leo lên chiếc giường đáng ra thuộc về Lâm Thanh Phong trùm kín chăn và nhắm mắt ngủ.

Ba tên tiểu nhân dẫn đường cho Bạch công tử đến trước khách điểm mà bọn Lâm Thanh Phong đã thuê phòng, tên tam đệ cúi đầu nói.

-Bạch công tử, ta thấy mỹ nhân đó đã đi vào trong khách điểm này, với uy danh của công tử thì có thể hỏi tên chương quỹ là biết được nàng ở phòng nào.

Bạch công tử nghe hắn nói rồi gật đầu.

-Tốt, đã vậy trước tiên ta sẽ hỏi tên chương quỹ rồi tới đó, nếu nàng thật sự đẹp thì ta sẽ thưởng các người.

Ba tên tiểu nhân nhìn nhau vui vẻ nở nụ cười, rồi ríu rít nịnh bợ.

-Đa tạ công tử, được làm việc cho công tử là vinh hạnh của bọn ta.

Bạch công tử phát tay rồi bước vào khách điểm tìm chương quỹ hắn giờ giọng bá đạo.

-Chương quỹ, ta nghe nói trưa nay có mỹ nhân đến thuê phòng, hiện tại người mau nói ta biết nàng đang ở đâu.

Chương quỹ nhũn mảy, hắn không biết tên trước mặt là ai nên lạnh lùng nói.

-Xin lỗi vị khách nhân này, nếu người là đến thuê phòng thì chúng ta rất hoan nghênh nhưng nếu người tới tìm thông tin khách thì xin lỗi chúng ta sẽ không khai báo.

Ba tên tiểu nhân đứng phía sau, nghe tên chương quỹ trả lời thì tên đại ca bước lên nói.

-Người có biết người đang nói chuyện với ai chăng? Đây là Bạch công tử của Bạch gia tại Nam Cung thành, người mau nói ra mỹ nữ ấy ở phòng nào nếu không người sẽ chết.

Tên chương quỹ đầu đầy mồ hôi, hắn không ngờ được người này là người của Bạch gia, hắn chọc không nổi nên nhanh chóng cúi đầu.

-Xin lỗi công tử, là ta có mắt không trông, nên đã đắc tội công tử.

Chương quỹ hiện tại tâm thật hoảng sợ, hắn nhanh chóng lấy ra quyển sách ghi lại thông tin khách hàng và số phòng đã thuê, hắn tìm một lúc rồi nói với Bạch công tử.

-Chẳng giấu gì Bạch công tử, khi trưa đúng là có hai mỹ nhân đã đến đây thuê phòng cùng với một nam nhân, bọn hắn thuê một phòng lớn và hai phòng nhỏ.

-Khi này một trong hai mỹ nữ lại đưa về một tên nam nhân khác nên ta nghĩ hai nam nhân sẽ ở hai phòng nhỏ, còn hai vị nữ nhân sẽ ở phòng lớn, hiện tại phiên công tử theo ta, ta sẽ dẫn đường cho công tử tới phòng lớn.

Bạch công tử nhìn hắn gật đầu rồi bước chân theo sau.

Tới trước cửa phòng lớn mà Lâm Thanh Phong đã thuê, tên chương quỹ dừng lại rồi nói với Bạch công tử.

-Đây là phòng mà bọn hắn đã thuê, hiện tại tiểu nhân xin phép cáo lui.

Bạch công tử gật đầu, hiện tại hắn cũng tin lời của ba tên tiểu nhân đã báo lại với hắn, hắn phát tay với ba tên tiểu nhân đưa ra một sấp ngân phiếu rồi nói.

-Đây là số tiền mà ta đã nói là đưa cho các người, hiện tại các người có thể lui xuống.

Ba tên tiểu nhân tay cầm tiền đôi mắt phát sáng rồi cúi đầu cảm tạ rồi bắt đầu lui xuống.

Tên đại ca âm hiểm cười.

-Tiện nhân, dám đánh ta, hiện tại người sẽ biết thế nào là thống khổ a.

Bạch công tử sau khi nhìn ba tên tiểu nhân đi xa, hắn âm hiểm cười cười rồi đưa tay gõ cửa.

Bên trong Nam Cung Mỹ Ảnh cùng Lâm Thanh Phong đang ngủ, chợt Nam Cung Mỹ Ảnh tỉnh giấc vì tiếng gõ cửa, nàng hai mắt mông lung nhìn xung quanh.

Thấy Lâm Thanh Phong vẫn nằm một bên ngủ, Nam Cung Mị Ảnh nở nụ cười ngọt ngào, nàng bước xuống giường rồi mở cửa.

Mở cửa ra nàng lại thấy một người nam nhân xa lạ, hắn đang nở nụ cười đậm đàng nhìn nàng, rồi hắn nói.

-Đúng thật là mỹ nhân a, thật không uổng tiền đưa cho ba tên kia.

Tên nam nhân này bước chân vào phòng, Nam Cung Mị Ảnh nhú mày, nàng nói với vẻ mặt lạnh như băng.

-Xin lỗi, làm phiền người trở ra, ta không quen biết người.

Bạch công tử nghe nàng nói, nở cười trên mặt hắn càng đậm hơn.

-Ừ chà, mỹ nhân còn sinh khí? Tốt lắm, như vậy thì ta càng thích thú.

Nam Cung Mị Ảnh nghe hắn nói, nàng càng nhú mày chặt hơn, nàng lấy ra thanh kiếm từ trong nhẫn trữ vật, lạnh lùng nói với hắn.

-Hiện tại là lần cuối cùng ta cảnh cáo người, phiền người ra ngoài, ta và người không quen.

Bạch công tử cười cắt tiếng cười lớn, Nam Cung Mị Ảnh càng lạnh thì hắn càng khoái chí, chinh phục được nữ nhân như vậy mới thích thú a.

Bạch công tử giơ tay lên, hắn nhanh chóng đánh rơi thanh kiếm của Nam Cung Mị Ảnh hắn nói.

-Mỹ nhân, người là luyện khí tầng 8 nhưng ta đã là luyện khí tầng 9, người không thể phản kháng được, tốt nhất là người ngoan ngoãn hưởng thụ a ta không muốn tổn thương tới người.

Nam Cung Mị Ảnh sắc mặt càng giận dữ hơn, nàng nhìn Bạch công tử đôi mắt tỏa ra sát khí.

Lúc này tiểu Hắc nằm kế bên cũng tỉnh dậy linh trí của nó rất cao nên nó hiểu được chuyện gì đang diễn ra, nó phát lên tiếng hú dài rồi xù lông đe dọa.

Bạch công tử càng cười lớn, hắn rất thích những nữ nhân phản kháng hắn, hắn giữ chặt tay Nam Cung Mị Ảnh rồi nở nụ cười đậm đàng hơn, rồi tiện chân đá về phía tiểu Hắc khiến nó ngậm miệng.

Trên giường Lâm Thanh Phong đang nằm ngủ, hắn bị tiếng cười của Bạch công tử này và tiếng kêu của tiểu Hắc đánh thức, hắn ngồi dậy ngáp một hơi dài rồi ánh mắt mông lung nhìn xung quanh.

Hắn nhìn ra cửa lại thấy Nam Cung Mị Ảnh ánh mắt tràn đầy sát khí nhìn về một người nam nhân lạ mặt còn tên này thì đang cầm lấy tay nàng nở nụ cười đậm đàng.

Hai mắt Lâm Thanh Phong bốc lửa, dù não tàn cũng hiểu được tình cảnh này là chuyện gì đang diễn ra a.

Lâm Thanh Phong ngồi dậy rồi bước tới chắn giữa người Bạch công tử và Nam Cung Mị Ảnh.

Bạch công tử đột nhiên bị người chắn tầm nhìn của hắn, hắn cau mày nhìn Lâm Thanh Phong hỏi.

-Người là ai? Mau tránh sang một bên.

Lâm Thanh Phong lạnh nhạt nhìn hắn rồi trả lời.

-Ta là phu quân của nàng, hiện tại người có thể trả lời ta tại sao người lại làm phiền chúng ta? Còn nữa, đừng có tiếp tục lộ ra vẻ mặt đậm đàng nhìn với lão bà của ta, cẩn thận ta giết người.

Bạch công tử nhìn về Lâm Thanh Phong hắn nở nụ cười lạnh.

-Ta là Bạch Lam, người người gọi ta là Bạch công tử, người Bạch gia, cũng là người mà người không trêu chọc nổi.

-Hiện tại người tránh sang một bên, còn bằng không ta sẽ trói người lại rồi bắt người nhìn xem phu nhân của người bị ta làm cho dục tiên dục tử.

Lâm Thanh Phong mặt tràn đầy sát khí sau khi nghe tên Bạch Lam, hắn thật không ngờ Bạch gia hết lần này tới lần khác gây sự với bọn hắn, hắn làm bầm.

-Lại là người Bạch gia, thật sự các người muốn ta diệt sát cả nhà các người lắm sao? Vì sao hết lần này tới lần khác lại tới gây sự với bọn ta à?

Thở ra một hơi lấy lại bình tĩnh Lâm Thanh Phong hai mắt lạnh băng nhìn về Bạch Lam, hiện tại đối với Bạch gia hắn độ hảo cảm của hắn là số âm trừ một người Bạch Tiểu Phụng còn có thể nhìn được nên hắn quyết định đưa tên này cho Bạch Tiểu Phụng xử lý.

Lâm Thanh Phong không nhìn Bạch Lam quay đầu nói với Nam Cung Mị Ảnh.

-Lão bà ngơoi vào trong rửa tay đi, tên này thì ta sẽ đem hấn giao cho Bạch Tiểu Phụng, tiểu Tuyết đi chơi cả ngày chắc hiện tại cũng tìm được hấn a.

Nam Cung Mị Ảnh gạt đầu, nàng tin tưởng Lâm Thanh Phong bước vào trong rửa tay.

Tại sao nàng tin tưởng? Đùng đùa không thấy lúc sáng trong một giây Lâm Thanh Phong có thể làm gọi luyện khí tầng 10 hay sao? Hiện tại hấn muốn đưa tên này cho Bạch Tiểu Phụng thì tên này còn trốn được ả?

Bạch Lam một bên thấy thái độ của Lâm Thanh Phong, hấn nổi giận nên đưa tay đánh về phía Lâm Thanh Phong ác độc nói.

-Tiểu tử, ngươi muốn chết thì đừng trách sao ta độc ác.

Nhưng một giây sau hấn chỉ thấy trời đất quay cuồng, một bàn tay đập vào mặt hấn khiến cả người hấn quay như chong chóng sau đó đập đầu xuống đất, hấn ngất xỉu.

Lâm Thanh Phong nói một câu lạnh lẽo với hấn.

-Ngươi nên cảm thấy mình may mắn, hiện tại ta sẽ đem ngươi giao cho Bạch Tiểu Phụng xử lý, ngươi sống chết thế nào ta mặc kệ.

Lâm Thanh Phong nói rồi mặc kệ Bạch Lam có nghe hay không, hấn nắm cổ áo Bạch Lam, xách lên như xách một con gà rồi mang Bạch Lam đến phòng của Bạch Tiểu Phụng.

Lâm Thanh Phong đi tới trước phòng của Bạch Tiểu Phụng, hấn gõ cửa.

Một lúc sau Bạch Tiểu Phụng từ bên trong bước ra nhìn thấy Lâm Thanh Phong, không biết tại sao mặt Lâm Thanh Phong lại lạnh như băng nhưng hấn cũng nhanh chóng cúi đầu.

-Ân công.

Lâm Thanh Phong gạt đầu coi như là đáp lại, rồi tiện tay vứt Bạch Lam một bên rồi nói với Bạch Tiểu Phụng.

-Tên này là Bạch Lam, cũng là người của gia tộc ngươi, lúc này hấn muốn trói ta rồi để ta một bên nhìn hấn khiến lão bà ta dục tiên dục tử.

Nói tới đây Lâm Thanh Phong dừng một chút, rồi ánh mắt hấn tràn đầy sát khí nhìn Bạch Tiểu Phụng.

-Hiện tại ta đem hấn tới đưa cho ngươi xử trí, ngươi đừng khiến ta thất vọng mới tốt.

Nói rồi Lâm Thanh Phong không nhìn kết quả cũng không đợi Bạch Tiểu Phụng trả lời, hấn quay đầu bỏ đi.

Bạch Tiểu Phụng phát run, hấn thật sợ, sau khi nhìn thấy Lâm Thanh Phong ra tay lúc sáng, hấn thật sự sợ người ân công này.

Nhìn qua một bên Bạch Lam vẫn đang còn nằm hôn mê Bạch Tiểu Phụng trước tiên phế hấn, đợi hấn tỉnh lại rồi sẽ hỏi chuyện.

....Hết Chương 27....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Ta là một người nhân từ

Bạch Lam mở mắt, hấn ôm đầu, trí nhớ của hấn có chút hỗn loạn, một lúc sau hấn dần tỉnh táo, mông lung nhìn xung quanh, chỉ thấy đây là một căn phòng xa lạ, bỗng có một giọng nói vang lên bên tai hấn.

-Bạch Lam hiện tại ngươi đã tỉnh, ngươi có thể nói với ta chuyện gì đang xảy ra a.

Bạch Lam quay đầu về phía giọng nói phát ra, chỉ thấy một người nam nhân đang ngồi đó, tay cầm chén trà từ từ uống.

Trong nháy mắt Bạch Lam biết được người này là ai, hấn là mục tiêu trong chuyến đi này của Bạch Lam - Bạch Tiểu Phụng, Bạch Lam nhìn hấn với vẻ mặt cười gằn rồi nói.

-Tốt lắm Bạch Tiểu Phụng, hiện tại ngươi xuất hiện là để ta bắt ngươi đem về gia tộc phục mệnh a.

Bạch Tiểu Phụng buông xuống chén trà, cười lạnh nhìn Bạch Lam hấn nói.

-Bạch Lam, hiện tại ngươi đã bị ta phế hết tu vi thì làm sao có thể bắt được ta? Còn nữa ngươi đừng mong chờ bọn người đi theo ngươi sẽ cứu ngươi bởi vì bọn chúng đã bị ân công xử lý sạch lúc sáng rồi.

Bạch Lam nghe Bạch Tiểu Phụng nói, hắn không tin nên chỉ nở nụ cười lạnh.

-Ngươi cũng đừng lừa ta làm gì, ngươi nghĩ ta sẽ tin sao?

Bạch Tiểu Phụng che trán, hắn thở ra một hơi cũng lười giải thích với Bạch Lam, nếu Bạch Lam đã muốn chết thì hắn cũng không muốn nói nhiều.

Bạch Tiểu Phụng lấy thương từ nhẫn trữ vật rồi tiện tay cho Bạch Lam một thương ngang cổ.

Bạch Lam về mặt không dám tin, hắn không thể tin được là Bạch Tiểu Phụng thật sự giết hắn, tới khi chết mắt hắn vẫn mở to nhìn chăm chăm Bạch Tiểu Phụng.

Bạch Tiểu Phụng ánh mắt lạnh băng, Bạch Lam là một trong những tay chân của Bạch Ngọc Lâu, cũng là một tên tội lỗi chồng chất nên Bạch Tiểu Phụng cũng không nương tay.

Nhìn về thi thể của Bạch Lam, Bạch Tiểu Phụng thu vào nhẫn trữ vật, rồi đi khỏi U Ám thôn, hắn vứt thi thể của Bạch Lam ở một nơi rồi quay trở về khách điểm.

Nhìn phòng cạnh bên còn sáng đèn, Bạch Tiểu Phụng nhớ lại, Nam Cung Tuyết đã nói với hắn Lâm Thanh Phong sẽ ở phòng này nên hắn bước tới gõ cửa.

Một lúc sau, cũng không ai ra mở cửa, Bạch Tiểu Phụng gõ đầu rồi lên tiếng.

-Ân công a, người có ở trong phòng không? Hiện tại ta có thể vào chứ?

Vẫn không có tiếng trả lời, Bạch Tiểu Phụng đứng bên ngoài gõ đầu hắn nghĩ nghĩ một chút rồi mở cửa bước vào.

Bạch Tiểu Phụng nhìn xung quanh một chút, trong phòng không có ai, hắn gõ đầu rồi tiến đến thò tắt ngọn đèn cây còn đang chiếu sáng, sau đó quay đầu bước ra.

Hắn bước tới cửa thì bên trong Nam Cung Tuyết đang nằm phủ chăn kín đầu cũng phát lên một tiếng rên yếu ớt, rồi trong cơn mê ngủ nàng kéo chăn xuống một chút rồi xoay người lộ ra cánh tay trắng ngần đầy vết sẹo.

Một bên Bạch Tiểu Phụng bước ra khỏi cửa nghe tiếng rên của Nam Cung Tuyết hắn đứng hình, rồi quay đầu nhìn về giường ngủ.

Trên giường ngủ Nam Cung Tuyết đang nằm đó, nàng lộ ra cánh tay trắng ngần đầy sẹo cũng được Bạch Tiểu Phụng nhìn thấy, hắn có chút say mê sau khi nghe tiếng rên nhẹ của Nam Cung Tuyết.

Nhưng nhìn tới cánh tay đầy sẹo của Nam Cung Tuyết hắn cũng bình tĩnh lại, hắn thầm nghĩ một chút, hắn cũng biết nàng là tiểu thư của Nam Cung gia thì làm sao có thể mang trên người nhiều vết sẹo như vậy?

Chỉ có một cách giải thích duy nhất đó là trên đường bị truy sát thì nàng bị thương nên mới mang theo đầy sẹo.

Bạch Tiểu Phụng nghĩ thêm chút nữa, hắn lẩm bẩm.

-Nam Cung Mị Ảnh che chở nàng như vậy mà nàng còn mang theo nhiều sẹo như vậy thì Nam Cung Mị Ảnh còn mang theo bao nhiêu vết sẹo?

-Nam Cung Mị Ảnh lại là lão bà của Lâm Thanh Phong, thì làm sao Lâm Thanh Phong lại không biết?

-Mấy ngày qua nhìn cách Lâm Thanh Phong nâng niu hai tỷ muội Nam Cung gia như vậy thì hắn thật sẽ trả thù Bạch gia a.

Bạch Tiểu Phụng không nhìn nữa, hắn quyết định bước ra khỏi phòng, đóng cửa lại ngẩng đầu nhìn trời đêm thờ dài.

-Với khả năng của Lâm Thanh Phong lần này Bạch Ngọc Lâu thật sự đã phải miến sắt, Bạch gia sẽ bị đào ra một lớp da a, không biết lão tổ có thể chống nổi con thịnh nộ của hắn hay không?

Bạch Tiểu Phụng thờ dài lắc đầu, bỗng có một giọng nói vang lên bên tai hắn.

-Ngươi thật sự rất may mắn, nếu lúc đó ngươi bước tới gần tiểu Tuyết thì ta không ngại tiến ngươi đi gặp Bạch Lam.

Bạch Tiểu Phụng toàn thân da gà nổi lên, hắn nhìn về phía giọng nói phát ra, Lâm Thanh Phong đang đứng đó, vẻ mặt lạnh như băng nhìn về phía hắn.

Bạch Tiểu Phụng thở phào một hơi, hắn nở nụ cười khổ rồi nói với Lâm Thanh Phong.

-Ấn công, ta đã giải quyết Bạch Lam, hiện tại ta thay mặt gia gia bảo đảm rằng sẽ trợ giúp ngươi đối phó với Bạch Ngọc Lâu.

Lâm Thanh Phong vẻ mặt vẫn lạnh như băng nhìn Bạch Tiểu Phụng, hất gật đầu rồi nói.

-Chuyện của Bạch Lam ta cũng biết được một ít, ngươi đã làm rất tốt hiện tại ngươi có thể về nghỉ ngơi, trưa mai sau khi lấy đồ đặt may thì chúng ta sẽ lên đường.

Dừng một chút Lâm Thanh Phong lại nói với Bạch Tiểu Phụng.

-Hiện tại ta có việc nên sẽ ra ngoài một chút, ngươi ở nơi này tiện thể bảo vệ tiểu Tuyết cùng Mị Ảnh được chứ?

Bạch Tiểu Phụng gật đầu rồi quay về phòng.

Thấy Bạch Tiểu Phụng đã bước vào phòng, ánh mắt của Lâm Thanh Phong hiện ra sát khí, hắn đi tìm chuông quỹ để hỏi chút chuyện, hắn không tin là Bạch Lam có thể tự mình mò tới đây.

Nhìn ánh mắt lạnh băng đầy sát khí của Lâm Thanh Phong chuông quỹ tin chắc nếu hiện tại hắn không nói thì hắn sẽ không nhìn thấy mặt trời ngày mai.

Bọn ba người tiểu nhân dẫn Bạch Lam đến cũng khá nổi danh ở U Âm thôn nên chuông quỹ biết bọn hắn, nói cho Lâm Thanh Phong một ít tin tức về bọn hắn, chuông quỹ nghĩ bọn hắn sau khi nhận được tiền sẽ đến kỹ viện nên cũng nói cho Lâm Thanh Phong biết.

Lâm Thanh Phong gật đầu, bước chân ra khỏi khách điểm hắn lẩm bẩm.

-Dám đánh chủ ý tới người nhà của ta, các ngươi đây là muốn chết.

Một bên khác, ba tên tiểu nhân đang ở trong một kỹ viện, sau khi nhận được tiền từ Bạch Lam, bọn hắn rút lui rồi đến kỹ viện gọi ba người đàn bà để tận hưởng khoái lạc.

Tiếng rên yêu kiều của nữ nhân vang ra từ ba căn phòng, khiến người nghe cảm thấy xấu hổ.

Lâm Thanh Phong hai mắt lạnh như băng đứng trước một phòng, hắn mở cửa bước vào.

Người nữ nhân đang lên đỉnh thì thấy Lâm Thanh Phong, nàng giật mình hét lớn khiến tên nam nhân phía dưới giật mình, hắn nhìn về cửa thì thấy Lâm Thanh Phong đang đứng đó, hắn hét lớn.

-Tiểu tử, cút ngay đừng ảnh hưởng Tam gia chơi đùa.

Lâm Thanh Phong gật đầu cười lạnh nhìn hắn rồi nói.

-Vậy ra ngươi là Tam đệ a? Vậy làm phiền ngươi đi theo ta a.

Nói xong, không để cho tên tam đệ này phản ứng, Lâm Thanh Phong đã ra tay đánh ngất hắn rồi lôi ra khỏi phòng.

Một lúc sau trên tay Lâm Thanh Phong nắm tóc ba nam nhân lôi ra khỏi kỹ viện, mặc cho bọn hắn kêu la nhưng Lâm Thanh Phong mặt lạnh như băng vẫn nắm tóc kéo bọn hắn.

Lâm Thanh Phong một đường kéo bọn hắn ra khỏi U Âm thôn, đến một khu vực vắng người Lâm Thanh Phong tiện tay vứt bọn hắn một bên ánh mắt lạnh lùng nhìn về ba người.

Hiện tại ba tên này thật sợ hãi, người trước mặt này lại đi tìm bọn hắn, nghĩ về Bạch Lam một chút thì bọn hắn cũng hiểu được rằng ngay cả Bạch Lam chắc cũng không thoát khỏi ma chuông a.

Lâm Thanh Phong đứng một bên nhìn bọn hắn lo sợ, hắn nói.

-Các ngươi rất khá, dám động đến gia đình của ta, thì ta sẽ không tha thứ, hiện tại nếu giết các ngươi thì sẽ thoải mái cho bọn ngươi quá.

-Nhưng ta là một người nhân từ, ta đảm bảo các ngươi sẽ không chết ngay mà sẽ từ từ hưởng thụ nỗi thống khổ đến lúc chết.

Nói rồi Lâm Thanh Phong bước lại gần ba người, chân hắn từ từ nghiền nát mệnh căn của ba người khiến ba người khóc thét van xin.

-Xin người tha cho bọn ta, bọn ta biết sai rồi, bọn ta sẽ không dám nữa.

Lâm Thanh Phong nghe bọn hắn nói, hắn lắc đầu.

-Từ lúc các ngươi dám đánh chủ ý tới tiểu Tuyết thì số mệnh đã định sẵn các ngươi sẽ chết, nên hiện tại dù các ngươi van xin ta, ta cũng không tha thứ.

Nói rồi Lâm Thanh Phong bắt đầu dùng chân đạp nát tay chân ba người bọn hắn, Lâm Thanh Phong làm rất chậm rãi, hắn đạp từ từ cho đến nát từng khúc xương tay xương chân của ba người.

Ba tên tiểu nhân này thống khổ van xin, sau đó lại chuyển sang chửi rủa.

-Người là ác ma, người chết cũng không được siêu sinh.

Nhưng Lâm Thanh Phong không trả lời bọn hắn, sau khi nghiền nát tất cả phần xương tay xương chân của ba người, hắn bắt đầu đập đến phần xương ngực, Lâm Thanh Phong lực đạo khổng lồ rất tốt, hắn đập nát từng chiếc xương lồng ngực của ba người nhưng không làm ảnh hưởng đến nội tạng.

Nhìn ba người nhào nhọt nằm trên đất vì không có khung xương chống đỡ, Lâm Thanh Phong rút cục dừng chân, hiện tại ba người cũng không còn sức để rên la nữa rồi.

Lâm Thanh Phong dừng một chút, hắn lại lấy từ nhẫn trữ vật ra một thanh chủy thủ, hắn mở miệng ba người sau đó cắt lưỡi bọn hắn.

Lâm Thanh Phong tiếp tục cầm chủy thủ mổ ra phần ngực của ba người rồi cắt một phần vách ngăn của tim vứt sang một bên cùng với thanh chủy thủ, nhìn ba người hắn nói.

-Hiện tại các ngươi có thể nằm đó rồi hưởng thụ chờ đợi tử vong đến, ta thật sự là một người nhân từ a.

Bỏ mặc ba người đang nằm đó Lâm Thanh Phong quay đầu bước về khách điểm.

....Hết Chương 28....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Thể hiện một chút

Lâm Thanh Phong toàn thân đầy máu bước về khách điểm, sát khí của hắn cũng từ từ nhẹ bớt, hắn trước tiên tìm tới phòng trọ hắn nói.

-Phiền phức phòng quý, có thể cho ta mượn phòng tắm không? Hiện tại ta muốn tẩy rửa một chút.

Nhìn toàn thân Lâm Thanh Phong, phòng quý mồ hôi lạnh toát ra, hắn cũng hiểu được số phận của ba tên tiểu nhân kia rồi.

Hắn nhanh chóng gạt đầu, nói với Lâm Thanh Phong.

-Được chứ, khách nhân mời theo ta.

Phòng quý dẫn đường cho Lâm Thanh Phong đi đến phòng tắm rồi hắn vội vàng cáo lui.

Lâm Thanh Phong thay ra bộ y phục đã nhiễm đầy máu của ba tên tiểu nhân, hắn bước vào phòng tắm, cọ rửa sạch sẽ toàn thân rồi lại lấy một bộ y phục mới từ trong vali đặt trong nhẫn trữ vật mặc vào.

Hắn bước ra khỏi phòng tắm, đến khi cảm nhận được sát khí trên người biến mất thì hắn mới quay về phòng.

Lúc này phòng vẫn đang sáng đèn, Lâm Thanh Phong nở nụ cười, mở cửa bước vào.

Nam Cung Mị Ảnh vẫn ngồi đợi hắn trở về.

Thấy Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh vui vẻ đứng dậy tiếp đón, nàng ôm lấy hắn không nói gì.

Xoa đầu Nam Cung Mị Ảnh, Lâm Thanh Phong cười nói.

-Lão bà a, lúc này ta ra ngoài một chút thấy chợ đêm rất nhộn nhịp, chúng ta đã ngủ cả buổi chiều hiện tại đi ra ngoài dạo chơi một chút a.

Nam Cung Mị Ảnh ôm hắn gạt đầu, hai người dắt tay nhau rồi đi ra khỏi khách điểm, trong phòng tiểu Hắc vẫn đang nằm ngủ nên hai người bỏ mặc nó ngủ mà không gọi dậy.

Mặc dù là giữa đêm nhưng chợ đêm của U Âm thôn rất nhộn nhịp, người người vẫn vui vẻ dạo chơi.

Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh tay trong tay dạo chơi khắp nơi.

Đi ngang qua một tiệm bán đồ trang sức, Lâm Thanh Phong dừng lại nhìn một chút rồi hắn mua một cặp nhẫn đẹp đẽ, gióng hệt nhau một cái đeo lên tay hắn, cái còn lại hắn đeo lên tay của Nam Cung Mị Ảnh.

Nam Cung Mị Ảnh sững sờ một chút, nàng đỏ mặt cúi đầu, nụ cười của nàng kéo dài tới tận mang tai, phu quân của nàng lại tặng lễ vật cho nàng, trong lòng nàng rất vui vẻ.

Lâm Thanh Phong cũng nhìn nàng rồi nở nụ cười, hắn tiếp tục nắm tay nàng cả hai đi dạo khắp chợ.

Chợ đêm bán rất nhiều món ăn đủ loại khác nhau, nên chỉ cần nơi nào bọn hắn đi qua, nhìn thấy không tệ đều thử một chút.

Dạo quanh chợ một vòng chợ thì bọn hắn cũng muốn trở về, hiện tại Nam Cung Mị Ảnh no căng bụng mà Lâm Thanh Phong cũng không khác là bao.

Trên đường về bọn hắn mua một cây trầm cho Nam Cung Tuyết, rồi Lâm Thanh Phong lại nắm tay dắt Nam Cung Mị Ảnh ra khỏi U Âm thôn, xung quanh thôn rất ít cây cao, ánh trăng rất sáng, nên hắn muốn cùng Nam Cung Mị Ảnh ngắm trăng.

....

Ánh trăng treo trên cao, từng cơn gió thổi qua khiến cỏ cây phát ra tiếng xào xạc.

Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh đang cùng nhau nhìn ngắm trăng sáng.

Vòng tay ôm lấy Nam Cung Mị Ảnh vào lòng, Lâm Thanh Phong nói.

-Cảm giác ngắm trăng, ôm lão bà lúc nào cũng thoải mái a.

Nằm trong lòng hắn Nam Cung Mị Ảnh xấu hổ, nàng nói.

-Cũng không phải là lần đầu a, cần gì phải nói như vậy chứ?

Lâm Thanh Phong cười cười nhìn Nam Cung Mị Ảnh trong lòng mình, hắn nói.

-Lão bà a, ở nơi của ta, việc mà một nam nhân trao cho nữ nhân một chiếc nhẫn cũng giống như là lễ vật định tình a.

-Hiện tại nàng chấp nhận đeo trên tay lễ vật định tình của ta thì cũng không muốn tháo xuống à.

Nghe lời của Lâm Thanh Phong, mặt Nam Cung Mị Ảnh càng đỏ hơn, nàng ngọt ngào nói với hắn.

-Làm sao có thể tháo xuống? Đây là lễ vật của phu quân tặng thì làm sao tháo xuống à.

Lâm Thanh Phong cười một tiếng, rồi hắn nói với nàng.

-Ngày mai sau khi chúng ta lấy y phục thì lại tiếp tục lên đường về Nam Cung thành chứ?

Nam Cung Mị Ảnh nghĩ nghĩ rồi nói.

-Không được, chúng ta phải quay lại U Âm sâm lâm để tìm vị tiên bối kia. Không có hắn chúng ta không thoát khỏi sự truy sát của Bạch Ngọc Lâu a.

Lâm Thanh Phong bắt đầu xoa trán, hắn cười khổ.

-Ta đã nói với nàng vị “Tiền bối” mà các nàng nói đó là ta à, ta không nhất thiết phải lừa các nàng a.

Nam Cung Mị Ảnh ánh mắt nửa tin nửa ngờ nhìn Lâm Thanh Phong, một phần nàng tin tưởng phu quân sẽ không lừa nàng, nhưng một phần khác lại không thể tin.

Nhìn ra ánh mắt nghi ngờ của Nam Cung Mị Ảnh, Lâm Thanh Phong bắt đầu xoa trán, hắn nói với nàng.

-Lúc trước hai nàng thấy dư chấn về uy lực của vị tiên bối đó, vậy ngày hôm trước hai nàng có phát hiện rằng có người đốt lửa a?

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu, nàng cũng nhớ đến là trước đó có người nhóm lửa, loại cây của U Âm sâm lâm rất kì lạ, mỗi khi nhóm lửa thì mùi hương sẽ bay rất xa.

Thấy nàng gật đầu, Lâm Thanh Phong tiếp tục nói.

-Người đó là ta, trước đó ta mới đến đây, lo sợ nước hồ không sạch sẽ nên ta muốn đun sôi một ít để dùng làm nước uống.

-Nhưng sau đó thì một đoàn thú bao vây ta, ta cũng hoảng sợ rồi bỏ chạy, nhưng cũng chính lúc đó ta phát hiện ra khí lực của ta rất lớn, ngày hôm sau ta muốn thử một chút rồi kết quả lại lan đến chỗ hai nàng.

Nam Cung Mị Ảnh một mặt mộng bức, nãy nằng đang cấp tốc xoay chuyển, phải biết rằng lúc vừa gặp nằng Lâm Thanh Phong chỉ là một người phạm, còn chưa tu luyện a, chỉ là người phạm mà lại có khí lực như vậy?

Nam Cung Mị Ảnh vạn lần không tin, nằng tiếp tục lắc đầu.

Lâm Thanh Phong cũng hết cách, nhưng lúc này đầu hấn linh quang lóe lên, hấn lấy cái nôi và cái valy từ trong nhẫn trữ vật ra rồi hỏi Nam Cung Mị Ảnh.

-Cái nôi này, cái valy cùng với vài món đồ đã cùng ta đi đến nơi này nên bọn chúng cũng có vài đặc điểm khác biệt á.

Nói rồi hấn giơ lên cái nôi, dùng sức đập nhẹ xuống đất một cái, thì mặt đất nứt toác oanh ra một cái hố sâu đường kính vài chục trượng.

Nam Cung Mị Ảnh một mặt mộng bức đứng một bên nhìn cảnh này, nằng lấy tay nheo đuôi một cái, thật sự là rất đau chứng tỏ nằng không nằm mơ.

Một bên khác Lâm Thanh Phong lấy ra vài bộ y phục hấn đưa tới trước mặt Nam Cung Mị Ảnh rồi nói.

-Những bộ y phục này cùng với hai bộ mà ta đưa các nằng lúc trước cũng cùng ta xuyên qua, chúng rất nhẹ nhưng khả năng phòng ngự của chúng không yếu chút nào à, không tin nằng có thể dùng kiếm chém thử một nhát.

Nam Cung Mị Ảnh một mặt mộng bức, nằng náy móc lấy từ trong nhẫn trữ vật ra thanh Hàn Băng Kiếm mà Lâm Thanh Phong đã đưa, rồi vung tay chém thật mạnh vào bộ y phục trước mặt.

Một tiếng “kengggggggg” thanh thúy vang lên, thanh kiếm trong tay nằng phát ra tiếng “ông. . ông. . .” ngoài ra dư chấn còn khiến nằng run tay buông kiếm.

Nhìn thanh Hàn Băng Kiếm nằm trên mặt đất, Nam Cung Mị Ảnh tròn mắt, lại cầm lấy bộ y phục lên nhìn, nơi mà nằng dùng sức chém vào một đạo vết xước cũng không có, lúc này nằng mới hoàn toàn tin lời của Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong lắc tay một chút rồi cười cười nói với Nam Cung Mị Ảnh.

-Hiện tại tin a? Ta không cần thiết gạt nằng.

Nói rồi hấn chỉ tay về cái nôi và cái valy.

-Cái nôi này cùng với cái valy theo ta tới đây nên bọn chúng rất cứng cáp và đặc biệt là rất nặng, nên các nằng có cố hết sức cũng không cầm nổi.

Nam Cung Mị Ảnh nghe hấn nói, nằng trầm mặc một chút rồi nở nụ cười.

Nếu phu quân của nằng thật sự mạnh như vậy thì nằng cần gì phải lo nghĩ nhiều?

Mọi việc cứ giao hết cho hấn, hấn sẽ thay nằng giải quyết tất cả phiền phức.

Nở nụ cười ngọt ngào nhìn về Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh ôm chầm lấy hấn mắt nằng có chút đỏ lên.

Nằng từng trông mong từng ngày, có người xuất hiện để bảo vệ nằng, nhưng rồi Lâm Thanh Phong xuất hiện mặc dù biểu hiện của hấn rất xuất sắc nhưng kẻ thù quá mạnh nằng vẫn không thể yên tâm.

Nhưng lúc này hấn nói cho nằng biết bí mật của chính hấn, thực ra hấn rất mạnh, thực sự mạnh, mạnh hơn kẻ địch của nằng nhiều lắm khiến nằng hoàn toàn yên tâm không cần lo lắng tất cả.

Nam Cung Mị Ảnh ôm lấy Lâm Thanh Phong, nằng không nói gì, Lâm Thanh Phong ngồi xuống ôm nằng vào lòng, một lúc sau. . . nằng ngủ.

Nhìn Nam Cung Mị Ảnh ngủ trong lòng mình, Lâm Thanh Phong cười khỏ, sao lúc nào cũng kết thúc theo cách này?

Mặc dù hấn cũng rất thích lão bà nằm trong lòng mình yên tâm ngủ, nhưng ít ra cũng phải hôn hấn một cái rồi ngủ cũng được a?

Thờ dài một hồi, hấn cầm lấy y phục kẻ bên, đắp lên cho Nam Cung Mị Ảnh rồi hấn ngồi đó ôm nằng suốt đêm.

Giấc ngủ này của Nam Cung Mị Ảnh kéo dài tới tận trời sáng, lần này thật sự nằng không lo nghĩ chuyện gì nữa, vì nằng biết nếu có bất cứ rắc rối nào tiến đến thì phu quân của nằng sẽ gánh cho nằng.

Ánh sáng mặt trời chiếu rọi vào khuôn mặt của Nam Cung Mị Ảnh khiến nằng thức giấc, mở mắt nhìn thấy mình vẫn nằm trong vòng tay của phu quân, còn hấn vẫn ngồi một chỗ mỉm cười nhìn mình.

Nam Cung Mị Ảnh nở nụ cười ngọt ngào, nằng đưa bàn tay lên mặt Lâm Thanh Phong, nhìn thật kỹ khuôn mặt của hấn, nằng thầm nói.

-Đây là phu quân của mình, là người mà mình sẽ gửi gắm bản thân suốt đời.

Lâm Thanh Phong cười với nằng rồi nói.

-Sớm a, lão bà.

Nam Cung Mị Ảnh cũng cười nói.

-Sớm a, lão công.

Rồi nàng trao hấn một nụ hôn nồng thắm.

.....Hết chương 29.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Bại gia tử

U Âm thôn buổi sáng.

Buổi sáng tại U Âm thôn rất nhộn nhịp, từng dòng người hối hả qua lại.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Lâm Thanh Phong trở lại U Âm thôn, hai người muốn mua một chút điểm tâm cho Nam Cung Tuyết cùng tiểu Hắc, còn về phần Bạch Tiểu Phụng? Haha quên đi.

Bạch Tiểu Phụng là người Bạch gia hiện tại Lâm Thanh Phong chưa giết hấn, còn cho hấn đi cùng về Nam Cung thành thì hấn phải tạ ơn trời đất rồi, nói gì tới mua điểm tâm cho hấn?

Hai người dạo quanh chợ một lúc, mua về vài cái bánh bao và một phần sữa bò, tiểu Hắc mới sinh ra và vẫn còn nhỏ, Lâm Thanh Phong không biết sẽ cho nó ăn gì nên hấn quyết định mua sữa cho nó.

Đi dạo một chút, thì hai người tới cửa tiệm mà hôm qua Lâm Thanh Phong đặt may y phục.

Ông chủ cửa tiệm vui vẻ đón tiếp, hấn đưa Lâm Thanh Phong đi xem những bộ y phục mà hôm qua Lâm Thanh Phong đã đặt may, nhìn thấy những bộ y phục đã được may xong Lâm Thanh Phong gật đầu.

Trả nốt số tiền còn lại cho ông chủ, hai người mới quay về khách điểm.

Hai người về tới khách điểm, bước vào phòng lớn thì tiểu Hắc vẫn còn đang nằm ngủ, tiểu Hắc ngủ rất say, nó nằm ngửa người phơi bụng, miệng chảy nước miếng, lỗ mũi còn có một cái bong bóng.

Nhìn dáng ngủ mê của tiểu Hắc, Nam Cung Mị Ảnh che miệng cười khúc khích, nữ nhân rất thích những động vật nhỏ, nàng cũng không ngoại lệ.

Lâm Thanh Phong khóe miệng giật giật, hấn gãi đầu một cái rồi tiến lại gần tiểu Hắc.

Hấn dùng tay lay tiểu Hắc một chút, nhưng chỉ thấy tiểu Hắc dùng chân sau gãi gãi một cái rồi lại lăn ra ngủ.

Lâm Thanh Phong cười khỏ nhìn về Nam Cung Mị Ảnh, thấy nàng cũng lắc đầu, chống cằm suy tư một chút, Lâm Thanh Phong nở nụ cười gian xảo.

Hấn cầm lấy phần sữa bò đã mua cho tiểu Hắc, nhìn về cái miệng mở to còn đang chảy nước miếng, hấn đổ vào miệng tiểu Hắc một ít sữa sau đó nhanh tay để lại sữa lên bàn, mặt quay ra cửa nhìn trời.

Tiểu Hắc đang nằm ngủ, bỗng dung bị sữa đổ vào miệng khiến nó bị sặc, nó tỉnh dậy ho sặc sụa vài cái rồi một mặt mòng bức nhìn xung quanh.

Chỉ thấy Lâm Thanh Phong hai tay chấp sau đít ngẩng mặt nhìn trời, còn Nam Cung Mị Ảnh một bên che miệng cười khúc khích.

Tiểu Hắc vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nó vẫn một mặt mòng bức nhìn về Nam Cung Mị Ảnh.

Nhìn về mặt mòng bức của tiểu Hắc, Nam Cung Mị Ảnh ôm bụng cười, nàng thật sự không chịu nổi, cười một lúc rồi nàng cầm phần sữa bò đem đến trước mặt tiểu Hắc.

Tiểu Hắc ngửi ngửi một chút rồi quay mặt đi không để ý đến phần sữa, rồi nó lại chạy tới trước mặt Lâm Thanh Phong đưa mũi ngửi ngửi nhẩn trừ vật của hấn.

Thấy hành động của tiểu Hắc, Lâm Thanh Phong gãi đầu, nghĩ một chút rồi hỏi.

-Tiểu Hắc a, ngươi muốn ăn thứ có trong nhẫn trữ vật của ta?

Tiểu Hắc nghe hắn nói thì nhanh chóng gật đầu, miệng chảy nước miếng.

Lâm Thanh Phong không hiểu, hắn nhìn trong nhẫn trữ vật một chút, chỉ có hai quyển công pháp, một cái nồi, một cái valy đựng vài bộ y phục, một con dao xếp nhỏ và một đồng đá xếp một góc mà hắn nghĩ là linh thạch.

Lâm Thanh Phong quyết định lấy ra một viên đá đưa tới trước mặt tiểu Hắc, tiểu Hắc nhanh nhẩu vẫy đuôi, miệng chảy nước miếng trông như rất thèm viên đá trước mặt.

Nhìn thấy biểu hiện của tiểu Hắc thì Lâm Thanh Phong gật đầu rồi vứt viên đá cho tiểu Hắc.

Tiểu Hắc nhanh chóng nuốt cả viên đá vào bụng rồi nằm ngửa ra ôm bụng nhắm mắt lại ngủ.

Một bên Nam Cung Mị Ảnh tròn mắt nhìn tất cả, tay nàng run run chỉ về Lâm Thanh Phong, nàng vừa thấy gì? Phu quân nàng lấy ra linh thạch, mặc dù không biết linh thạch phẩm cấp như thế nào nhưng đó là linh thạch, sau đó ném cho tiểu Hắc ăn.

Theo nàng biết được thì có ba loại phẩm cấp linh thạch lần lượt là Hạ, Trung, Thượng, linh thạch Trung phẩm nàng cũng đã từng thấy khi còn nhỏ cha nàng đã mua về một viên và được giao cho lão tổ sử dụng, còn cha nàng chỉ được dùng linh thạch hạ phẩm, về phần linh thạch thượng phẩm nàng chỉ được nghe nói chứ chưa từng thấy.

Nhưng cho dù mua được một viên linh thạch Trung phẩm thì gia tộc nàng cũng trả ra một cái giá không nhỏ, linh thạch Hạ phẩm gia tộc nàng cũng không có nhiều, chỉ có gần mười viên để ban thưởng cho các thành viên gia tộc.

Nam Cung Mị Ảnh giọng nói có chút run run, nàng hỏi Lâm Thanh Phong.

-Phu quân, vừa rồi chàng cho tiểu Hắc ăn cái gì?

Lâm Thanh Phong nhìn nàng một chút, rồi hắn lấy từ nhẫn trữ vật ra một viên đá đưa cho Nam Cung Mị Ảnh.

Tiếp nhận viên đá mà Lâm Thanh Phong đưa, Nam Cung Mị Ảnh run tay, hiện tại nàng xác định đây chính là linh thạch mà còn là một viên linh thạch Trung phẩm, nàng nói với Lâm Thanh Phong.

-Chàng cho tiểu Hắc ăn linh thạch???? Còn là linh thạch Trung phẩm?

Lâm Thanh Phong nghe nàng hỏi, hắn chỉ cười cười gật đầu. Hắn biết tên tu sĩ lúc trước gặp thuộc một cấp độ khá cao, tuy không biết cao như thế nào nhưng chắc chắn là cao hơn Nam Cung Mị Ảnh, vì thế đồ vật tên ấy mang theo thì sao lại tầm thường?

Nam Cung Mị Ảnh nhìn thái độ của Lâm Thanh Phong nàng thở dài tiếp tục nói.

-Phu quân không biết giá cả của linh thạch cao như thế nào sao? Một viên linh thạch Hạ phẩm có thể bán với giá 1000 kim phiếu, một viên linh thạch Trung phẩm có thể đổi được mười viên linh thạch Hạ phẩm nhưng cũng không có người nào muốn đổi a.

Lâm Thanh Phong nghe nàng nói, hắn gật đầu rồi cười không có vẻ gì ngạc nhiên, hắn biết được linh thạch vật này cho dù ở thế giới nào cũng là một vật tốt, giá cả rất cao nhưng đó là đối với những tu sĩ cảnh giới thấp.

Còn đối với những tu sĩ cảnh giới cao, thì linh thạch được coi là một loại tiền tệ để giao dịch, còn có thể bổ sung linh lực, hiện tại dù cảnh giới của Lâm Thanh Phong không cao nhưng tầm mắt của hắn rất cao, linh thạch vật này đối với hắn cũng chỉ là một loại tiền tệ để tiêu xài.

Nếu tiểu Hắc có thể ăn linh thạch thì chứng minh nó không phải là một con “chó” tầm thường, nếu dùng linh thạch để nuôi một con “chó” không tầm thường từ khi còn nhỏ thì tới khi lớn lên nó sẽ là một sủng vật với lực chiến không tệ thì cần gì phải tiếc?

Nhìn về mặt Lâm Thanh Phong không chút nào để ý, Nam Cung Mị Ảnh cũng thở dài rồi nàng không tiếp tục nói.

Lâm Thanh Phong cười cười rồi nói với Nam Cung Mị Ảnh.

-Lão bà cũng không cần phải lo lắng, những linh thạch này là do ta trong lúc nhặt được tiểu Hắc thu được, nên hiện tại ta dùng để nuôi lớn tiểu Hắc cũng không tiếc.

Dừng một chút hắn lại nói.

-Nàng cũng có thể nghĩ thử, hiện tại tiểu Hắc còn nhỏ nhưng có thể nuốt được linh thạch Trung phẩm, nếu chúng ta nuôi nó lớn lên thì nó sẽ có lực chiến như thế nào a?

Nam Cung Mị Ảnh nghe Lâm Thanh Phong, nàng muốn nói gì đó nhưng rồi nàng cũng không nói.

Lâm Thanh Phong cười cười xoa đầu nàng, rồi hần nói tiếp.

-Được rồi, linh thạch của ta hiện tại rất nhiều nên nàng cũng không cần lo lắng, nàng đi kêu tiểu Tuyết dậy ăn điểm tâm đi, bánh bao chúng ta mua về cũng muốn nguội rồi à, ăn xong chúng ta lại tranh thủ lên đường về Nam Cung thành.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu, theo lời Lâm Thanh Phong đi đánh thức Nam Cung Tuyết.

Nhìn bóng lưng của Nam Cung Mị Ảnh đi xa, lúc này Lâm Thanh Phong mới lộ ra vẻ mặt đau khổ nhìn tiểu Hắc, hần lẩm bầm nói.

-Thật sự là một tên phá gia a, hiện tại còn nhỏ đã muốn một viên linh thạch Trung phẩm cho bữa sáng thì sau này lớn lên thì cần bao nhiêu viên cho đủ à.

-Nếu là một tên đại gia thì có thể sẽ nuôi nổi nhưng hiện tại ta không phải là đại gia à.

-Thật sự là một tên bại gia từ a.

Lâm Thanh Phong hiện tại trong lòng đang nhỏ máu, hần thật sự tâm muốn chết cũng có rồi, lúc này hần chỉ giả vờ cho Nam Cung Mị Ảnh coi thôi, nhìn vào đồng linh thạch còn trong nhẫn trữ vật, hần ngẩng đầu nhìn trời thở dài.

Một lúc sau, Nam Cung Mị Ảnh dẫn theo Nam Cung Tuyết trở về, cả ba người dùng xong điểm tâm thì Lâm Thanh Phong đứng dậy nói.

-Được rồi, hiện tại điểm tâm đã ăn xong, chúng ta cũng không còn việc gì phải ở đây, nên tìm Bạch Tiểu Phụng rồi bắt đầu hướng tới Nam Cung thành thôi.

Nhìn hai nàng không có ý kiến gì Lâm Thanh Phong gật đầu, thu dọn một chút đồ mà hôm qua Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết đã mua vào nhẫn trữ vật thì ba người đi tìm Bạch Tiểu Phụng.

Bạch Tiểu Phụng thức dậy từ sáng sớm, hần cũng không có đồ vật gì để thu dọn nên khi ba người Lâm Thanh Phong tới tìm thì hần cũng gật đầu lên đường.

Rời khỏi U Âm thôn, Lâm Thanh Phong quyết định mua một chiếc xe ngựa để tiện việc di chuyển.

Mặc dù hiện tại hần chưa được tính là phú hào, đại gia nhưng tiền của hần cũng không ít à, tại sao lại không mua một chiếc xe ngựa mà lại muốn đi bộ?

Dù sao tiền là hần cướp được chứ cũng không phải là của hần, tại sao hần lại tiếc? Mua xe ngựa tốc độ di chuyển lại nhanh hơn đi bộ thì làm sao lại tiếc đây?

Mua xong chiếc xe ngựa, thì việc đánh xe vinh quang được trao cho Bạch Tiểu Phụng, còn ba người một thú, bọn Lâm Thanh Phong thì ngồi trong xe vui vẻ chơi đùa.

.....Hết Chương 30.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Lão giả thần bí

Bốn người một thú đang ngồi trên xe ngựa từ U Âm thôn đi đến Nam Cung Thành.

Đoạn đường từ U Âm thôn tới Nam Cung Thành khá xa, dù là ngồi xe ngựa cũng phải đi hơn một tháng, hiện tại bọn hần đã đi được vài ngày.

Trong những ngày này, Lâm Thanh Phong đã bảo Nam Cung Mị Ảnh cùng với Nam Cung Tuyết chuyển qua tu luyện hai quyển công pháp mà hần đưa.

Nam Cung Mị Ảnh cùng với Nam Cung Tuyết thật sự là hai thiên tài, mặc dù mới chuyển qua luyện hai quyển công pháp vài ngày nhưng hai nàng tiến cảnh rất rõ rệt.

Nam Cung Mị Ảnh từ luyện khí tầng 8 đã tiến vào luyện khí tầng 9, còn Nam Cung Tuyết từ luyện khí tầng 7 cũng đã luyện khí tầng 9.

Bạch Tiểu Phụng ngồi đánh xe, hần cũng nhìn thấy các nàng một đường đột phá tâm hần thật mệt mỏi.

Một người bình thường đi chung với tổ hợp ba quái vật này thì muốn sống cũng không biết sống như thế nào.

Nhưng hần cũng được một chỗ tốt, hiện tại đạo tâm của hần cũng được trui rèn một cách tương đối, với những chuyện như vậy thì hần cũng quen thuộc,

đã không còn nhận lấy đả kích.

Một ngày này bọn hán nhìn trời tối cũng muốn dừng lại nghỉ ngơi.

Lâm Thanh Phong lấy trong nhẫn trữ vật ra hai con gà đã được làm sạch lông sẵn, nhẫn trữ vật giống như là một cái tủ lạnh di động, mặc dù thức ăn đã được mua từ mấy ngày trước nhưng khi lấy ra thì vẫn tươi như mới được bỏ vào.

Nhìn con gà trên tay Lâm Thanh Phong thờ dài một hơi, hán bắt đầu nhóm lửa, tấm ướp gia vị bắt đầu nướng lên.

Nam Cung Mị Ảnh cùng với Nam Cung Tuyết thì vẫn ngồi trong xe tu luyện, còn Bạch Tiểu Phụng thì đi tìm nước uống và dẫn ngựa đi ăn cỏ.

Một lúc sau, mùi gà nướng bay khắp nơi, mùi thơm khiến Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết đang ngồi tu luyện gần đó cũng mở mắt chạy tới.

Bạch Tiểu Phụng đã tìm được nước và cho ngựa ăn xong cũng chạy lại ngồi kế bên.

Trải qua vài ngày ở cùng nhau thì bọn hán hình thành một loại ăn ý khi Lâm Thanh Phong nấu nướng xong, thì ba người sẽ đợi hán chia phần.

Bạch Tiểu Phụng mặc dù được chia ít một chút nhưng hán cũng không cảm thấy thiệt thòi.

Hán chỉ là một người đi cùng đường, nói trắng ra là hán còn phải nhờ bọn Lâm Thanh Phong bảo vệ cho tới Nam Cung Thành thì có phần ăn là tốt rồi.

Nhưng Lâm Thanh Phong làm đồ ăn thật sự rất ngon nên Bạch Tiểu Phụng cũng không phản bác gì nhiều.

Thấy gà nướng hiện tại đã ăn được Lâm Thanh Phong đứng dậy vẫy tay gọi tiểu Hắc tới ném cho nó một viên linh thạch rồi sau đó bắt đầu chia gà.

Hán lấy trong nhẫn trữ vật ra con dao xếp nhỏ, rồi từ từ cắt phần gà nướng.

Một bên khác, có một lão già bước chân xiêu vẹo, vừa đi vừa cầm hồ lô rượu uống, mặt hán rất đỏ, chứng tỏ hán đang say khướt.

Người người mùi hương trong không khí một chút, lão già hai mắt phát sáng, miệng chảy nước miếng.

-Haha, đây là mùi gà nướng. Thật sự là rất thơm a, lão già này nhất định phải ném thử.

Người được mùi gà nướng trong không khí, lão già này nhanh chóng chạy đến nơi phát ra mùi hương.

Lúc này bước đi của lão không còn xiêu vẹo, lão ấy chạy rất nhanh nhưng vẫn không lưu lại trên mặt đất một dấu chân nào.

Lâm Thanh Phong ngồi một bên đang cắt phần gà nướng, bỗng dưng hán nhú mày một cái rồi dừng tay, nhìn qua một hướng.

Hành động của hán dẫn phát đến sự chú ý của ba người xung quanh.

Nam Cung Mị Ảnh nhú mày rồi nhìn theo hướng mà Lâm Thanh Phong đang nhìn, nàng không thấy được gì khác nên hỏi.

-Phu quân sao vậy? Nơi đó có gì à?

Lâm Thanh Phong gật đầu trả lời.

-Có vẻ như chúng ta có khách, phần ăn của người khách này ta sẽ lấy từ phần của Bạch Tiểu Phụng.

Nghe Lâm Thanh Phong nói, Bạch Tiểu Phụng phản bác.

-Tại sao lại lấy từ phần ta?

Lâm Thanh Phong không nói nhiều, hán còn lười quay đầu nhìn Bạch Tiểu Phụng chỉ đáp lại.

-Bây giờ một là ngươi đồng ý chia phần, hai là ngươi cũng sẽ không có phần, ngươi chọn a.

Bạch Tiểu Phụng cầm miệng, hán im lặng biểu thị cho việc đồng ý chia phần, tại nơi đây hán không có tiếng nói.

Chờ đợi một lúc vẫn không thấy người khách mà Lâm Thanh Phong đã nói, Nam Cung Tuyết sốt ruột hỏi hán.

-Tỷ phu, người khách mà ngươi nói đang ở đâu? Chờ đợi này giờ sao vẫn không thấy? Ta cảm thấy đói rồi.

Lâm Thanh Phong cười cười nhìn nàng, đưa tay lên xoa đầu nàng rồi trả lời.

-Đừng nôn nóng, hán đã tới rồi.

Lâm Thanh Phong vừa dứt lời thì một tiếng cò lay xoạt xoạt phát ra từ hướng mà bọn hắn vẫn nhìn theo.

Nơi đó xuất hiện một lão già nát rượu, mùi rượu trên người hắn rất nồng, Nam Cung Mị Ảnh ngửi một chút mùi rượu tản ra trong không khí, nàng nhũn mày.

Lão già này vừa xuất hiện, hắn thấy bốn người đang nhìn về phía mình, xem xét cảnh giới của bọn họ một chút, cao nhất là người thanh niên chỉ có luyện khí tầng 10, hắn một mặt mừng bức/

-Tại sao à? Thế đạo hiện giờ luyện khí kì mạnh như vậy sao? Lại có thể phát hiện ta tới?

Lão già gãi đầu một cái, rồi mới bước đến gần bọn Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong nhìn lão rồi nở nụ cười, từ xa hắn đã nghe được tiếng chân của lão già này đang chạy về phía này, nghĩ nghĩ một chút hắn chỉ nghĩ được lão già này tới đây là do mùi gà nướng.

Lão già nhìn Lâm Thanh Phong một bộ: "Ta biết ngươi sẽ tới đây" nên hắn nhũn mày, nhưng hắn vẫn muốn xác nhận lại nên hỏi.

-Ngươi biết ta sẽ tới?

Như đáp lại câu hỏi của lão già, Lâm Thanh Phong gật đầu.

Lão già nhìn Lâm Thanh Phong một chút, hắn trầm nghĩ.

-Người thanh niên này vậy mà phát hiện ra ta? Thật sự là không đơn giản a.

Nhìn lão già trầm tư, Lâm Thanh Phong cũng không nói gì, hắn tiếp tục chia cắt phần gà nướng.

Đưa cho Nam Cung Mị Ảnh cùng với Nam Cung Tuyết bảo hai người cứ việc ăn, hắn quay sang nói với lão già.

-Từ lúc ta nướng gà thì ta đã phát hiện ra ngươi, nhưng lúc đó ngươi không di chuyển nhiều nhưng tới lúc gà chín thì ngươi đột nhiên tăng tốc về phía này, ta nghĩ là do mùi gà nướng dẫn ngươi đến đây đi?

Nghe Lâm Thanh Phong nói xong thì lão già gật đầu biểu thị việc Lâm Thanh Phong đã đoán đúng.

Thấy lão già gật đầu Lâm Thanh Phong cũng nói tiếp.

-Con người của ta rất công bằng, ta nướng gà chia cho mọi người cũng như trả công cho công sức của bọn họ bỏ ra, giờ ta chỉ muốn hỏi tại sao ta lại phải chia cho ngươi?

Lão già trầm tư một lúc, những điều Lâm Thanh Phong nói cũng không sai, hắn chỉ là một người qua đường tại sao lại muốn được chia phần? Hắn nhũn mày một cái rồi nói.

-Vậy ngươi muốn sao mới có thể chia cho ta một phần?

Nghe lão già hỏi thì Lâm Thanh Phong nở nụ cười, hắn đưa lên một ngón tay trước mặt lão già rồi từ từ nói.

-Một trăm viên linh thạch... thượng phẩm

Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết đang ngồi ăn, nghe được lời nói của Lâm Thanh Phong hai nàng phun ra thức ăn trong miệng, còn Bạch Tiểu Phụng cùng lão già nghe được lời của Lâm Thanh Phong hai người cũng một mặt mừng bức.

Từ lúc Lâm Thanh Phong cảm giác được lão già này thì hắn ở cách nơi này vài dặm, mặc dù chỉ cảm nhận được một phần khí tức như có như không, nhưng lúc lão già này tới gần thì Lâm Thanh Phong chắc chắn lão là một cao thủ.

Đừng nói gần, với khoảng cách vài dặm mà chạy tới trong vài phút thì cho dù là một người ngu cũng biết được đây là một cao thủ a.

Lão già nghe được giá mà Lâm Thanh Phong đưa ra, hắn nhìn Lâm Thanh Phong như một tên điên, không chỉ hắn cho dù là ba người bọn Nam Cung Mị Ảnh cũng nhìn Lâm Thanh Phong như một người điên.

Lão già ho nhẹ một tiếng rồi nói.

-Tiểu hữu, làm như vậy thì hơi quá mức đi, đúng là một trăm viên linh thạch thượng phẩm đối với ta cũng không nhiều, nhưng để mua một phần gà nướng thì quá cao a.

Lần này ba người Nam Cung Mị Ảnh cũng mừng bức rồi, một trăm viên linh thạch thượng phẩm còn không nhiều? Lão già sao ngươi không thượng thiên a?

Lâm Thanh Phong sờ cảm suy nghĩ một chút, đúng là giá cả khá cao nên hắn gật đầu với lão già.

Nhìn Lâm Thanh Phong gật đầu lão già cũng nở nụ cười, nhưng nụ cười của lão cũng đông cứng trên mặt vì câu tiếp theo của Lâm Thanh Phong.

-Chín mươi chín viên linh thạch... Thượng phẩm.

Ba người Nam Cung Mị Ảnh lắc đầu, ba người đặt cùng nhân thức hai tên này là hai tên điên, đừng để ý tới bọn hắn.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyệt tiếp tục ăn gà, Bạch Tiểu Phụng cũng đưa tay lấy phần gà thuộc về hắn và bắt đầu ăn, không để ý tới hai tên điên này.

Lão già nhìn ba người bọn Nam Cung Mị Ảnh ăn gà, hắn nuốt nước miếng một cái, một mặt đau khổ nhìn về Lâm Thanh Phong.

-Tiểu hữu, thật sự giá rất cao a, vậy đi ta đưa ngươi một trăm viên linh thạch Trung phẩm thế nào?

Lâm Thanh Phong trong lòng hoan hỉ, nhưng hắn vẫn giữ nét mặt bình tĩnh, hắn tất nhiên là đồng ý a, con gà này vốn dĩ mua cũng vài đồng tệ, hiện tại bán lên tới một trăm linh thạch Trung phẩm thì còn đòi hỏi gì thêm?

Lâm Thanh Phong vẻ mặt lạnh như băng, hiện tại hắn không thể để lộ ra là hắn đang vui vẻ, hắn kéo một phần gà về phía mình, nhìn lão già rồi nói.

-Một tay giao tiền một tay giao hàng.

Lão già lúc này đầu óc có chút loạn, hắn cảm thấy không đúng, nhưng lại không biết sai ở chỗ nào, hắn máy móc gật đầu lấy từ nhẫn trữ vật ra một trăm viên linh thạch trung phẩm rồi đưa cho Lâm Thanh Phong còn hắn lại cảm lấy phần gà của mình từ từ thưởng thức.

.....Hết Chương 31.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Hỏa Vân tôn giả

Thấy Lâm Thanh Phong và lão già thật sự hoàn thành xong giao dịch, bọn Nam Cung Mị Ảnh một bên nhìn cũng mừng rỡ.

Bạch Tiểu Phụng không thể tin được, hiện tại thế giới này điên rồi hay là do hắn điên rồi?

Một con gà mua vài đồng tệ, nấu nướng xong thì bán với giá một trăm linh thạch trung phẩm?

Bạch Tiểu Phụng nhìn phần gà trong tay một chút, hắn quyết định sau này hắn sẽ chuyển nghề thành đầu bếp.

Lâm Thanh Phong đếm xong số linh thạch đã đủ số lượng nên hắn gật đầu thu vào nhẫn trữ vật, mặc dù nhìn mặt hắn trấn định nhưng trong lòng hắn đang hò hét vui vẻ.

Một bên lão già cảm lên phần gà nướng của mình, hắn say mê liếm từng chút một rồi từ từ cắn một cái, hai mắt hắn tỏa sáng, phần gà nướng này quá ngon, so với những con gà mà hắn đã từng ăn trước đây thì đây là con gà ngon nhất.

Lão già nhanh chóng ăn hết phần gà nướng, hắn uống chút rượu rồi liếm mép, hắn vẫn còn thòm thèm, nhìn xung quanh bốn người, Nam Cung Mị Ảnh cùng với Nam Cung Tuyệt thì không nói, hắn vẫn chưa tới mức giành phần ăn của hai nàng.

Nhìn qua Lâm Thanh Phong, lão già cũng lắc đầu, người thanh niên này tốt nhất là không nên tiếp xúc nhiều, lại nhìn qua Bạch Tiểu Phụng, phần của Bạch Tiểu Phụng chỉ còn lại hai cái phao câu.

Lão già quyết định bước đến gần Bạch Tiểu Phụng, lão nói.

-Hai cái phao câu, ta đưa ngươi mười viên hạ phẩm linh thạch đồng ý không?

Nghe lời của lão già Bạch Tiểu Phụng nhanh chóng gật đầu, hắn cũng không phải Lâm Thanh Phong, hắn chỉ là một người bình thường, mười viên linh thạch hạ phẩm đối với hắn là quá nhiều, bất hắn nhìn ăn mười bữa để lấy mười viên linh thạch hạ phẩm hắn cũng đồng ý chứ đừng nói là một bữa.

Lão già thấy Bạch Tiểu Phụng gật đầu, hắn nở nụ cười đưa mười viên linh thạch Hạ phẩm cho Bạch Tiểu Phụng, rồi đem hai cái phao câu gà đi.

Bạch Tiểu Phụng cầm trong tay mười viên linh thạch hạ phẩm hắn có chút run run, từ trước tới giờ hắn chưa bao giờ được cầm một viên, mà hiện tại lại cầm mười viên, hắn nhìn mười viên linh thạch hạ phẩm trong tay và quyết tâm trở thành đầu bếp của hắn ngày càng cao rồi.

Nhìn Bạch Tiểu Phụng cầm mười viên linh thạch hạ phẩm mà miệng cười kéo lên tận mang tai, Lâm Thanh Phong lắc đầu, nếu đó là hắn thì hắn có thể bán hai cái phao câu với giá cao hơn, nhưng đó là phần của Bạch Tiểu Phụng nên Lâm Thanh Phong cũng không nói gì nhiều.

Nam Cung Mị Ảnh cùng với Nam Cung Tuyết sau khi ăn xong lại tiếp tục tu luyện, Lâm Thanh Phong ăn xong cũng không làm gì, hắn chỉ ngồi bên đống lửa, nhìn đống lửa cháy gần hết thì bỏ thêm củi.

Bạch Tiểu Phụng thì lại tới xe ngựa hắn tìm nước cho ngựa uống.

Lão già sau một hồi chăm mút hai cái phao câu thoải mái mới chịu ăn hết, hắn ợ lên một tiếng rồi cười lớn.

Hiện tại lão già cũng không có mục đích gì, hắn chỉ thích đi đây đi đó nhìn ngắm phong cảnh.

Quay đầu nhìn một chút, lão già chỉ thấy Lâm Thanh Phong là rảnh rỗi nhất nên hắn tiến lại gần Lâm Thanh Phong, ngồi xuống một bên rồi nói.

-Tiểu hữu, gà ngươi nướng thật sự rất ngon a, có bí quyết gì sao?

Nghe lão già hỏi, Lâm Thanh Phong chỉ cười cười rồi trả lời.

-Ngươi đoán?

Lão già cứng miệng, hắn thật sự không biết nên tiếp tục cuộc trò chuyện này thế nào, nhưng nghĩ tới hiện tại cũng không có mục đích gì, mà Lâm Thanh Phong nướng gà thật sự rất ngon nên lão già vẫn muốn tìm lý do để đi chung đường với bọn hắn.

Lão già sờ cằm một chút rồi tự giới thiệu.

-Tên ta là Hòa Vân, đạo hiệu Hòa Vân tôn giả, hiện tại ta đang đi du lịch tứ phương để tìm kiếm một người hữu duyên, không biết các ngươi có từng nghe qua tên ta?

Lâm Thanh Phong mang vẻ mặt nghi hoặc nhìn về lão già, hắn nói.

-Cái gì là Hòa Vân tôn giả? Chưa từng nghe qua.

Hòa Vân tôn giả miệng có chút ngọt hắn thật muốn phun máu, cái gì là Hòa Vân tôn giả? Đùa sao? Hắn Hòa Vân tôn giả vậy mà lại chưa có người nghe qua?

Hòa Vân tôn giả trầm ngâm một chút, hắn lẩm bẩm.

-Đùa sao? Hòa Vân tôn giả ta đây thành danh hơn vạn năm vậy mà lại có người chưa từng nghe qua?

Nghe lời Hòa Vân tôn giả lẩm bẩm, lỗ tai Lâm Thanh Phong giật giật, hắn nghe được cái gì? Lão già này sống hơn vạn năm? Thật sự là một lão bất tử à? Còn nữa Hòa Vân cái từ này sao nghe có chút quen tai a?

Mang vẻ mặt nghi hoặc nhìn về Hòa Vân Tôn giả, Lâm Thanh Phong hỏi.

-Ngươi nói là ngươi sống hơn vạn năm? Hiện tại cảnh giới của ngươi ở mức nào à?

Hòa Vân tôn giả rốt cục khơi dậy được hứng thú của Lâm Thanh Phong nên hắn vui vẻ trả lời.

-Hiện tại cảnh giới của ta là Đại Thừa kì nhưng đã gần tới đại nạn nhưng chưa thể đột phá lên Độ Kiếp kì, nên ta muốn tìm một người để truyền thừa y bát...

Hòa Vân tôn giả vẫn chưa nói hết, Lâm Thanh Phong đã đưa một bàn tay cắt ngang lời hắn.

-Ngươi nói ngươi là Đại Thừa kì nhưng ngươi chỉ sống vạn năm? Còn sắp tới đại nạn? Ngươi lừa gạt quý đi.

-Mặc dù ta không biết Đại Thừa Kì là ở mức nào, nhưng ta biết chỉ cần đạt tới Nguyên Anh kì là ngươi cũng có thể sống vạn năm.

Hòa Vân tôn giả thở dài, hắn nói với Lâm Thanh Phong.

-Thật sự, ta cũng không muốn lừa gạt tiểu hữu, đúng là Nguyên Anh kì có thể sống tới vạn năm, nhưng đó là từ rất lâu về trước, còn bây giờ không biết tại sao thiên địa lại có biến nên tuổi thọ của các tu sĩ giảm xuống rất nhiều, hiện tại Nguyên Anh kì chỉ có thể sống được hai ngàn năm trăm năm là tối đa.

Lâm Thanh Phong trầm ngâm, theo lời Hòa Vân tôn giả thì hắn là bọn Nam Cung Mị Ảnh cũng không biết được thiên địa có biến nên các nàng vẫn cho rằng Nguyên Anh Kì sống tới vạn năm.

Lâm Thanh Phong gật đầu, rồi hỏi Hòa Vân tôn giả.

-Nếu ngươi đã là Đại Thừa kì thì ngươi có thể cho ta biết sơ lược về các cảnh giới a?

Hòa Vân tôn giả nhú mày nói với Lâm Thanh Phong.

-Tiểu hữu, ngươi cũng đừng quá nóng lòng, hiện tại ngươi chỉ là luyện khí kì, mặc dù ở độ tuổi của ngươi đạt tới luyện khí tầng 10 là thiên tài nhưng nếu biết nhiều hơn về các cảnh giới thì ngươi có thể sẽ sinh ra tâm ma, cảnh giới khó có thể tiến thêm được.

Nghe Hòa Vân tôn giả nói vậy thì Lâm Thanh Phong cũng không muốn ép hỏi, lúc này hắn chú ý tới lời của Hòa Vân tôn giả, tên này đang muốn tìm người để truyền thừa y bát, hai mắt của Lâm Thanh Phong phát sáng, nhưng vẻ mặt của hắn vẫn tỏ ra lạnh nhạt.

-Ngươi đã nói là ngươi muốn tìm người truyền thừa y bát? Vậy linh căn của ngươi thuộc hệ gì à?

Hòa Vân tôn giả nghe được Lâm Thanh Phong hỏi, hắn cũng vui vẻ trả lời.

-Ta là một tu sĩ hòa hệ linh căn, ta sử dụng là hòa nên người đời mới gọi ta là Hòa Vân tôn giả.

Lâm Thanh Phong trong lòng vui vẻ, hắn nhìn Hòa Vân tôn giả sống tới vạn năm thì chắc hẳn cũng không yếu đi đâu, hắn gật đầu rồi nói.

-Trước tiên ta muốn hiểu rõ thực lực của ngươi một chút, ngươi theo ta qua đây.

Nói rồi Lâm Thanh Phong đứng lên dẫn theo Hòa Vân tôn giả đi đến một nơi khoảng cách khá xa, thâm nghĩ khoảng cách như thế này cũng đủ, Lâm Thanh Phong dừng lại rồi nói.

-Trước tiên, nếu ngươi có thể chịu được vài đấm của ta thì ta có thể giới thiệu một người thiên phú rất cao, mang theo hòa hệ linh căn cho ngươi làm đệ tử, ta hứa chắc chắn với ngươi nếu ngươi nhìn thấy thì ngươi sẽ không cách nào từ chối hắn.

-Còn nếu ngươi không chịu được thì cũng đừng suy nghĩ nữa.

Hòa Vân tôn giả nhú mày, hắn không thể tin được lại có một tên luyện khí kì tiểu tử ngời ngời thực lực của hắn, nên hắn rất nhanh đồng ý.

-Được, hiện tại ta sẽ đứng đây cho ngươi đánh, nếu lời ngươi nói là sự thật thì ta không có ý kiến, còn nếu như ta thấy người mà ngươi nói không đạt yêu cầu của ta thì ta sẽ truy sát ngươi.

Lâm Thanh Phong nghe vậy gật đầu, đừng đùa thiên phú của tỷ muội Nam Cung Mị Ảnh rất cao, đặc biệt là Nam Cung Tuyết mười tám tuổi dùng luyện khí quyết tu luyện tới luyện khí tầng 7 hỏi trên đại lục này ai dám chắc mình sẽ làm được? Nên Lâm Thanh Phong rất tin tưởng tên này sau khi biết được thiên phú của nàng thì có đuổi hắn cũng không đi.

Lâm Thanh Phong bắt đầu suy nghĩ một chút, hắn không biết sức mạnh của hắn như thế nào nên đòn đầu tiên hắn rất tùy ý... dùng 50% sức mạnh tát mặt Hòa Vân tôn giả.

Hòa Vân tôn giả có chút bất ngờ, hắn không thể tin được một tên luyện khí kì lại có tốc độ nhanh tới như vậy tốc độ cỡ này thì cũng gần bằng với Luyện Hư kì a, hắn không kịp chuẩn bị nên bị tát bay thật xa.

Một lúc sau hắn lại bay trở về trên mặt không có dấu tay lưu lại, nhìn tới đây Lâm Thanh Phong gật đầu, rất tốt Hòa Vân tôn giả khá mạnh, bị hắn tát mà vẫn không lưu lại được dấu ấn trên mặt.

Hòa Vân tôn giả vừa mới đáp xuống thì Lâm Thanh Phong lại tiếp tục cái tát thứ hai, lần này hắn dùng 100% sức mạnh.

Hòa Vân tôn giả giật mình, lần này Lâm Thanh Phong ra tay còn nhanh hơn lần trước, còn tốt lần này hắn kịp phản ứng đưa tay lên đỡ lấy bàn tay của Lâm Thanh Phong, nhưng lực phản chấn vẫn làm cho tay hắn tê rần.

Trong lòng Hòa Vân tôn giả khiếp sợ, trong lòng hắn đang hồ hởi, lực đạo này còn hơn cả một kích toàn lực của Luyện Hư kì viên mãn à, thanh niên hiện tại đáng sợ tới mức này sao?

.....Hết Chương 32.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Người với người tại sao một điểm tín niệm cũng

không có

Lâm Thanh Phong nhìn thấy Hỏa Vân tôn giả đỡ được bàn tay của mình thì trong lòng hân vui vẻ, tên Hỏa Vân trước mặt này thật sự là mạnh, Lâm Thanh Phong gật đầu rồi dừng tay.

Hỏa Vân tôn giả thấy Lâm Thanh Phong dừng tay, hân cũng thở phào một hơi, thật sự hân không muốn để tên tiểu tử trước mặt đánh nữa, tay hân hiện tại còn đang tê rần nếu lại bị đánh vài cái nữa thì mặt hân chắc chắn sẽ lưu lại dấu tay a.

Lâm Thanh Phong cười cười nhìn Hỏa Vân tôn giả, hân nói.

-Hiện tại giới thiệu một chút, ta tên là Lâm Thanh Phong, một tên tán tu, khi này ta chỉ muốn tìm hiểu thực lực của tôn giả một chút cũng không có ác ý, xin tôn giả đừng để bụng.

Nghe được Lâm Thanh Phong nói, Hỏa Vân tôn giả cũng gật đầu cười.

-Không sao cả, Lâm tiểu hữu, hiện tại ngươi có thể nói cho ta biết người mà ngươi muốn giới thiệu cho ta là ai a? Không phải là ngươi chứ?

Mặc dù Hỏa Vân tôn giả rất muốn biết ai là người mà Lâm Thanh Phong sẽ giới thiệu cho lão, nhưng lão thật sự sợ Lâm Thanh Phong tiến cử chính hân, dạy dỗ một tên như Lâm Thanh Phong thì lão cũng không biết nên làm gì a.

Thấy Hỏa Vân tôn giả nôn nóng, Lâm Thanh Phong cười cười, hân cũng biết được với sức mạnh hiện giờ của mình thì mình phải tự tìm tòi thôi, trên đại lục này sợ rằng không có người nào dám nhận mình là đệ tử a.

Lâm Thanh Phong cười nói.

-Đừng lo, người ta muốn giới thiệu cho lão cũng không phải ta. Trước tiên chúng ta đi về rồi nói tiếp.

Hỏa Vân tôn giả cũng gật đầu rồi theo Lâm Thanh Phong trở về.

Về tới nơi, Lâm Thanh Phong vẫy tay gọi hai tỷ muội Nam Cung Mỹ Ảnh và Nam Cung Tuyết tới trước mặt Hỏa Vân tôn giả, hân giới thiệu một chút.

-Tiểu Tuyết a, vị này là Hỏa Vân tôn giả, hân là một tu sĩ Đại Thừa kì, hân đang muốn thu đồ đệ á, ngươi mau bái hân a.

-Còn Hỏa Vân tôn giả, đây là tiểu Tuyết, tên đầy đủ của nàng là Nam Cung Tuyết, nàng cũng chính là người mà ta muốn giới thiệu với ngươi.

Nam Cung Tuyết một mặt mừng rỡ, Hỏa Vân tôn giả cũng nhũn mày rồi nói với Lâm Thanh Phong.

-Người mà ngươi nói là tiểu cô nương này? Mặc dù hiện tại nàng là luyện khí tầng 9 nhưng cũng không phải thuộc dạng thiên tài như ngươi đã nói a?

Nghe được lời của Hỏa Vân tôn giả, Lâm Thanh Phong khịt mũi coi thường.

-Nếu nàng dùng luyện khí quyết để đạt tới luyện khí tầng 7 thì sao? Rồi sau đó trong vài ngày cảm cuốn thiên cấp công pháp tu luyện tới luyện khí tầng 9 thì sao?

Hỏa Vân tôn giả vẫn còn đang nhũn mày, nhưng sau khi nghe được lời của Lâm Thanh Phong hân hét lớn.

-Ngươi nói cái gì???? Có giỏi thì nói lại cho ta nghe.

Lâm Thanh Phong đứng đó mặt không sao cả, hân kiên nhẫn nói lại.

-Nàng từ bốn tuổi bắt đầu tu luyện, dùng luyện khí quyết tu luyện tới luyện khí tầng 7, sau đó dùng một quyển thiên cấp công pháp tu luyện tới luyện khí tầng 9.

Hỏa Vân tôn giả nghe rõ ràng, hân bắt đầu thờ dốt, luyện khí quyết tu luyện tới luyện khí tầng 5 theo hân biết đã là cực hạn, cho dù là hân lúc trước cũng không dám nói dùng luyện khí quyết tu luyện tới luyện khí tầng 6 mà vị tiểu cô nương này lại tu luyện tới luyện khí tầng 7, sau đó dùng vài ngày thời gian luyện thiên cấp công pháp đạt tới luyện khí tầng 9.

Mặc dù Thiên cấp công pháp đúng thật là có thể giúp luyện khí kì cảnh giới tu luyện nhanh hơn, nhưng trong vài ngày đột phá hai cảnh giới thì cho dù là chỉ tôn công pháp cũng không được a.

Hai mắt Hỏa Vân tôn giả phát sáng rồi, lần này hân thật sự nhật được bảo vật, có được một người đệ tử tư chất cao dọa người như vậy thì nằm mơ hân cũng cười tỉnh.

Hỏa Vân tôn giả miệng cười kéo tới tận mang tai, hân cười không khép miệng được hân quay đầu nhìn Lâm Thanh Phong đôi mắt như muốn ăn tươi nuốt sống, rồi nói.

-Lâm tiểu hữu, ngươi đã nói là giới thiệu tiểu cô nương này cho ta làm đệ tử thì ngươi cũng không thể đổi ý à.

Lâm Thanh Phong lắc đầu.

-Ta chỉ là giới thiệu cho ngươi, còn việc nàng có nhận ngươi làm sư phụ hay không là do nàng chứ không phải ta.

Hỏa Vân tôn giả hí hóp mắt cười, ngày này đúng là một ngày may mắn của hắn, hắn quay đầu nhìn về Nam Cung Tuyết.

-Tiểu cô nương, ta muốn nhận ngươi làm đệ tử ngươi đồng ý không?

Nam Cung Tuyết nhìn Hỏa Vân tôn giả rồi cau mày, nàng không thích hắn, mùi rượu trên người hắn quá nồng, nàng ghét bỏ quay mặt đi.

Hỏa Vân tôn giả thấy thái độ của Nam Cung Tuyết, hắn một mặt mòng bức.

Hôm nay là ngày gì? Đã gặp một tên yêu nghiệt thì cũng thôi đi, hiện tại hắn muốn thu người làm đệ tử thì cũng bị ghét bỏ. Phải biết rằng Hỏa Vân tôn giả nếu muốn thu đệ tử thì người người sẽ chạy đến như vệt a.

Hỏa Vân tôn giả gãi đầu rồi quay về nhìn Lâm Thanh Phong với ánh mắt cầu xin.

Lâm Thanh Phong nhìn hắn mỉm cười.

Hỏa Vân tôn giả như vớ được cọng rom cứu mạng nên hắn cũng mỉm cười, nhưng sau đó nụ cười của hắn lại cứng đờ trên mặt.

Chỉ thấy Lâm Thanh Phong đưa ra một ngón tay rồi nói.

-Một trăm viên linh thạch...Thượng phẩm, không trả giá.

Hỏa Vân tôn giả thật sự muốn khóc rồi, hắn đã nhận ra bộ mặt thật của Lâm Thanh Phong, hắn thề sau này hắn sẽ không lui tới với tên này, hắn cho tên này vào sổ đen vĩnh viễn.

Hỏa Vân tôn giả đau lòng, nhưng hắn vẫn cắn răng lấy ra một trăm viên linh thạch Thượng phẩm đưa Lâm Thanh Phong.

Nhận lấy linh thạch Lâm Thanh Phong lòng vui như nở hoa, hắn biết Nam Cung Tuyết muốn gia nhập tông môn, nhưng hiện giờ lại tìm được người càng mạnh mẽ hơn càng thích hợp làm sư phụ cho nàng, mà hắn lại dâng tiền đến cho mình thì làm sao lại không vui?

Thu linh thạch vào nhẫn trữ vật Lâm Thanh Phong bước tới gần Nam Cung Tuyết, hắn nói với nàng.

-Tiểu Tuyết, theo ta nghĩ ngươi nên bái hắn làm sư phụ à, hắn rất mạnh, lại còn có linh căn hệ hỏa, hắn rất thích hợp làm sư phụ của ngươi à...

Một lúc sau Nam Cung Tuyết cũng gật đầu đồng ý với Lâm Thanh Phong, nàng quay đầu nhìn Hỏa Vân tôn giả.

-Được rồi, theo lời của tỷ phụ ta sẽ bái ngươi làm thầy.

Hỏa Vân tôn giả mặt nở hoa, cuối cùng nàng cũng nhận mình làm thầy á, hắn đưa ánh mắt cảm kích nhìn về Lâm Thanh Phong.

Nhưng Lâm Thanh Phong lại đưa lên một bàn tay, Hỏa Vân tôn giả mặt cứng đờ, hiện tại hắn có ác cảm với bàn tay của Lâm Thanh Phong a, không đợi Lâm Thanh Phong nói gì, Hỏa Vân tôn giả nói trước.

-Không có, một xu cũng không có.

Lâm Thanh Phong há miệng vẫn chưa kịp nói gì thì Hỏa Vân tôn giả lại giành trước, Lâm Thanh Phong mặt mòng bức, Nam Cung Tuyết cùng với Nam Cung Tuyết thì che miệng khúc khích cười.

Hai nàng cũng hiểu vì sao Hỏa Vân tôn giả lại như vậy, mỗi lần Lâm Thanh Phong đưa lên bàn tay là mỗi lần Hỏa Vân tôn giả phải trả tiền, cho dù là ai cũng sẽ phản ứng như vậy à.

Lâm Thanh Phong gãi đầu, hắn nói với Hỏa Vân tôn giả.

-Thật sự lần này ta không muốn tiền của ngươi a. Chỉ là chúng ta với ngươi chỉ vừa gặp nhau nên ta muốn ngươi thề sẽ không làm gì xấu đối với tiểu Tuyết chứ thật sự không có gì khác.

Hỏa Vân tôn giả nghe Lâm Thanh Phong nói, hắn thở phào một hơi, hắn nghĩ một chút đúng là thời gian gặp mặt cũng quá ngắn, nên Lâm Thanh Phong không tin tưởng hắn là chuyện hiển nhiên.

Hỏa Vân tôn giả gật đầu, hắn đưa tay lên trời thề.

-Ta Hỏa Vân tôn giả, hôm nay nếu nhận Nam Cung Tuyết làm đệ tử thì ta sẽ không có ý đồ xấu đối với nàng, mà sẽ toàn tâm toàn ý chỉ dạy nàng nếu

trái lời thề thì sẽ bị hồn phi phách tán.

Lời thề của Hòa Vân tôn giả vừa dứt, xung quanh bắt đầu nổi lên sấm chớp, tiếng sấm rất to đánh tới chín lần mới kết thúc, biểu thị cho lời thề của Hòa Vân tôn giả đã được chấp nhận.

Hòa Vân tôn giả thề xong, hần quay đầu hướng Nam Cung Tuyết rồi nói.

-Ta đã thề xong, hiện tại ngươi có đồng ý bái ta làm thầy a?

Nam Cung Tuyết nhìn Nam Cung Mỹ Ảnh cùng với Lâm Thanh Phong, thấy cả hai người đều gật đầu nên nàng cũng chấp nhận.

Nam Cung Tuyết quỳ gối trước mặt Hòa Vân tôn giả, chấp hai tai rồi nói.

- Sư phụ ở trên, xin nhân đồ nhi một lạy.

Hòa Vân tôn giả vui vẻ gật đầu nhận một lạy của Nam Cung Tuyết.

Đứng nhìn một bên Lâm Thanh Phong gật đầu, hần xoa tay cười hề hề, về mặt đề tiện nói với Hòa Vân tôn giả.

- Tôn giả, hiện tại đệ tử cũng đã nhận rồi, ngài cũng nên đưa ra một ít lễ gặp mặt à? Phải nhiều một chút a, ngài giàu có như vậy lễ vật cũng không thể ít à.

Hòa Vân tôn giả nghe được lời nói của Lâm Thanh Phong, hần tức tới ối máu, đã nói trước là không muốn tiền đâu? Người với người tại sao một điểm tín nhiệm với nhau cũng không có.

Mặc dù lời Lâm Thanh Phong nói không sai, sau khi nhận đệ tử thì phải đưa lễ gặp mặt, nhưng nhìn vẻ mặt của Lâm Thanh Phong không hiểu tại sao hần lại muốn phun máu.

.....Hết Chương 33.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Đồ đệ ta mới nhận thật giỏi đánh mặt a

Nhìn vẻ mặt đề tiện cười hề hề của Lâm Thanh Phong, Hòa Vân tôn giả thật sự muốn tát hần một cái, nhưng lại nhìn về ánh mắt chờ mong của Nam Cung Tuyết, Hòa Vân tôn giả hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh.

Hòa Vân tôn giả nở nụ cười nhìn về Nam Cung Tuyết.

- Lễ gặp mặt đương nhiên sẽ không thiếu, tại đây vì sư có một bộ công pháp được chia thành nhiều quyển thấp nhất là Thiên cấp công pháp, hiện tại ngươi mới luyện khí kì nên vì sư sẽ đưa ngươi quyển Thiên cấp công pháp, tới khi ngươi đạt Nguyên Anh kì thì lại đưa ngươi thêm.

Nói rồi Hòa Vân tôn giả cầm một quyển công pháp đưa cho Nam Cung Tuyết, cầm lấy quyển công pháp Nam Cung Tuyết cứng người, vì quyển công pháp này tên là Hỏa Vân Quyết, cùng tên với quyển mà hiện tại nàng đang dùng để tu luyện.

Nam Cung Tuyết thở dài một hơi thất vọng, rồi nàng lấy ra quyển công pháp của mình đưa cho Hòa Vân tôn giả.

Hòa Vân tôn giả có chút tò mò, hần không hiểu tại sao đệ tử của mình lại thất vọng, cho tới khi hần đọc được tên quyển công pháp mà Nam Cung Tuyết đưa...

Bầu không khí có chút lúng túng.

Hòa Vân tôn giả gãi đầu cười nói.

- Haha, chúng ta thật đúng là có duyên sư đồ, ngươi xem thử, ngươi tìm được một quyển công pháp Thiên cấp hệ hỏa thì đó cũng là công pháp mà ta đã sáng tạo.

Lâm Thanh Phong một bên nghe Hòa Vân tôn giả nói, hần bĩu môi, hèn gì khi nãy nghe Hòa Vân tôn giả tự giới thiệu thì hần có cảm giác quen thuộc đâu, thì ra là do quyển công pháp à.

Lâm Thanh Phong thở dài, hần nói với Hòa Vân tôn giả.

- Tôn giả a, lễ vật ngươi đưa thế này không ổn, nàng từ trước đó đã có hiện giờ ngươi lại đưa thêm, nàng cũng đâu cần dùng à, ngươi nên tìm cái khác a.

Hỏa Vân tôn giả đồ mặt, đồ vật của hắn rất nhiều, nhưng chỉ sử dụng cho cảnh giới cao a, hiện tại Nam Cung Tuyết mới luyện khí kì có đưa nàng cũng không sử dụng được à.

Hỏa Vân tôn giả nghĩ nghĩ một chút, hắn lấy ra một thanh kiếm đưa cho Nam Cung Tuyết, hắn nói.

-Thanh kiếm này là một thanh pháp khí có thể để cho ngươi dùng tới Nguyên Anh kì...

Nhưng chưa đợi Hỏa Vân tôn giả nói dứt lời, thì Nam Cung Tuyết cũng lấy Hỏa Diễm kiếm từ nhẫn trữ vật ra, nàng cầm hai thanh kiếm nhìn nhìn một chút rồi nắm thanh kiếm mà Hỏa Vân tôn giả đưa cho chém xuống Hỏa Vân kiếm.

“Keng..”

Một tiếng va chạm giữa hai binh khí vang lên, sau đó chỉ thấy thanh kiếm mà Hỏa Vân tôn giả đưa nàng gãy mất.

Hỏa Vân tôn giả mặt mông bức, Lâm Thanh Phong quay đầu nhìn hắn với vẻ mặt ghét bỏ.

Lâm Thanh Phong bỏ đao.

-Vật phế như vậy mà cũng đem ra được, ta không hiểu ngươi làm tôn giả cái gì.

Hỏa Vân tôn giả phun máu, hiện tại hắn thật không đem nhiều pháp khí cấp thấp cho luyện khí kì sử dụng, thanh kiếm khi này là một thanh kiếm mà hắn tiện tay thu được mặc dù là tiện tay nhưng cũng là pháp khí cao cấp dành cho Nguyên Anh Kì sử dụng a.

Có trời mới biết Nam Cung Tuyết lại có một thanh pháp khí cao cấp hơn thanh pháp khí mà hắn đã đưa.

Hỏa Vân tôn giả lần này nhục nhã đem theo về tận nhà rồi, hắn mặt mông lúc trước uống rượu đã đỏ nay lại càng đỏ hơn.

Hỏa Vân tôn giả tâm thật mệt mỏi, tìm trong nhẫn trữ vật rốt cục hắn tìm ra một bộ áo giáp, hắn vui vẻ nói.

-Đồ nhĩ, hiện tại ta tặng ngươi một bộ áo giáp, đừng coi thường nó, nó có thể chống được một kích toàn lực của Nguyên Anh kì a.

Nam Cung Tuyết nhìn bộ áo giáp, nàng không thích mang theo áo giáp trên người tí nào, nên nàng không nói gì tay cầm Hỏa Vân Kiếm chém thật mạnh lên áo giáp một cái.

Áo giáp như một miếng đậu hũ bị cắt ra, Hỏa Vân tôn giả tròn tròn mắt.

Nam Cung Tuyết lại lấy ra chiếc áo sơ mi trong cùng với chiếc áo thun mà Lâm Thanh Phong đã đưa nàng lúc trước, tay nàng cũng cầm Hỏa Vân Kiếm chém thật mạnh.

Đường kiếm đi qua hai chiếc áo nhưng cũng không thể để lại trên hai chiếc áo dù chỉ là một vết trầy nhỏ.

Nhìn tới đây Hỏa Vân tôn giả thật sự muốn khóc, đệ tử của mình cũng quá biết đánh mặt đi, hắn cho nàng thứ gì thì nàng cũng có thứ cao cấp hơn.

Lâm Thanh Phong cũng không nhìn nổi, hắn nắm lấy tay Nam Cung Tuyết cùng với Nam Cung Mị Ảnh rồi dẫn đi, hắn nói với hai nàng.

-Cũng không cần xem nữa, có xem thì tên kia cũng chẳng lấy được vật gì ra hồn.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết che miệng cười khúc khích.

Hỏa Vân tôn giả làm sao có thể không nghe được lời của Lâm Thanh Phong? Mặc dù Lâm Thanh Phong đã cố gắng nói nhỏ nhưng Hỏa Vân tôn giả vẫn nghe rõ từng chữ.

Mặt mông của hắn đồ lụng, hai mắt rung rung rồi quay đầu chạy về một phía, ngồi xuống ôm đầu gồi khóc, lần này thật sự hắn mặt mông bán tới tận đầu rồi.

Nam Cung Tuyết sau khi đi theo Lâm Thanh Phong qua một bên, nàng rốt cục chịu đựng không nổi nàng nằm xuống đất ôm bụng cười.

-Tỷ phụ, làm theo cách của ngươi quá ác, ngươi không thấy được sự phụ thật sự khóc a.

Nam Cung Mị Ảnh nghe Nam Cung Tuyết nói thì nàng cũng gật đầu, nàng cũng nghĩ lần này Lâm Thanh Phong làm quá ác.

Đối với cách nghĩ của hai nàng Lâm Thanh Phong lắc đầu rồi nói.

-Hai nàng quá ngây thơ, nên nhớ hắn là một tu sĩ Đại Thừa kì, bảo vật của hắn có rất nhiều, chúng ta phải làm như vậy để hắn chịu mọi bảo vật ra a.

-Rồi hai nàng sẽ thấy, lần sau hắn quay lại đưa ra thật sự là chân chính bảo vật, nếu không thì chúng ta cũng không cần bảo vật của hắn.

Nam Cung Tuyết gạt đầu phụ họa, tính cách của nàng là e sợ thiên hạ không loạn, nên đối với mấy chuyện hăm hại người thì nàng ủng hộ cả hai tay.

Nam Cung Mị Ảnh một bên lắc đầu, nàng cũng không biết nói gì với phu quân và muội muội của mình nên nàng cũng chỉ biết lắc đầu.

Lâm Thanh Phong nhìn hai người một chút rồi nói.

-Được rồi, hiện tại trời cũng tối, chúng ta nên tìm chỗ ngủ thôi, chuyện khác thì để sáng mai rồi tính tiếp.

Hai nàng nghe Lâm Thanh Phong nói rồi đồng thời gạt đầu, Nam Cung Tuyết thì tìm tiểu Hắc ôm lấy rồi đi qua một bên ngủ, để lại Lâm Thanh Phong cùng với Nam Cung Mị Ảnh.

Sau đêm ở khách điểm U Âm thôn thì đêm nào Nam Cung Mị Ảnh cũng ngủ chung với Lâm Thanh Phong, nàng cũng không còn xấu hổ khi muội muội mình biết.

Nam Cung Tuyết thì cũng không thắc mắc gì, nàng chỉ nghĩ tỷ phu với tỷ tỷ ngủ chung đó là chuyện rất bình thường a?

Còn về Bạch Tiểu Phụng thì hiện tại chắc hẳn đang nằm ôm ngựa ngủ ở đâu đó rồi.

Ngồi bên đồng lửa, Lâm Thanh Phong tìm một ít củ khô trải ra vừa đủ rộng cho hai người nằm, còn Nam Cung Mị Ảnh ngồi đó nhìn hắn nở nụ cười hạnh phúc.

Một lúc sau, Lâm Thanh Phong đã trải xong củ khô, hắn bước tới gần Nam Cung Mị Ảnh rồi bế nàng theo kiểu công chúa, đặt nàng xuống lớp củ đã trải rồi hắn cũng nằm kế bên.

Duỗi ra một cánh tay cho nàng gối đầu, tay kia thì vòng ôm lấy nàng.

Lâm Thanh Phong nhìn Nam Cung Mị Ảnh cười cười, hắn hôn vào trán nàng một cái, rồi nói.

-Ngủ thôi lão Bà, ngày mai chúng ta lại dậy sớm lên đường.

Nam Cung Mị Ảnh một mặt hạnh phúc, nàng nép vào lòng hắn vòng tay ôm hắn rồi từ từ chìm vào giấc ngủ.

Đêm nay bốn người một thú ngủ rất ngon, ngủ tới tận trời sáng chỉ duy nhất có Hóa Vân tôn giả hiện tại tay vẫn ôm gối ngồi khóc rống, hoài nghi nhân sinh.

.....

Trời sáng dần, ánh mặt trời dần len lỏi qua kẽ lá, tiếng chim kêu ríu rít đón chào một ngày mới.

Lâm Thanh Phong mở mắt dậy, cùng lúc đó Nam Cung Mị Ảnh đang nằm trong lòng hắn, nàng cũng mở mắt.

Hai người nhìn nhau cười một cái, Lâm Thanh Phong hôn vào trán nàng, sau đó hắn ôm nàng chặt hơn một chút.

Hắn rất thích thú cảm giác này, mặc dù sáng sớm làm điều này thì tiểu huynh đệ của hắn phát cờ nổi loạn rất nhiều lần nhưng hắn vẫn thích.

Nằm trong lòng Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh cũng biết rõ tiểu huynh đệ của hắn đang nổi loạn nàng cũng có chút thẹn thùng.

Nàng cũng vui mừng vì Lâm Thanh Phong không đòi hỏi nàng chuyện đó, mặc dù nếu hắn muốn thì nàng sẽ cho hắn, nhưng nàng vẫn muốn làm chuyện đó vào đêm tân hôn hơn.

Nàng úp mặt thật chặt vào lòng Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Phu quân, thiếp muốn đợi đến đêm tân hôn, chàng sẽ đợi thiếp chứ?

Lâm Thanh Phong cười cười, hắn hôn nhẹ lên trán nàng, tay hắn vỗ lưng nàng.

-Không sao, ta sẽ đợi, đợi tới khi nàng muốn, trước lúc đó ta sẽ không ép buộc nàng.

Nam Cung Mị Ảnh trong lòng ngọt ngào, nàng lại ôm hắn chặt hơn, nàng cũng muốn nằm mãi trong vòng tay ấm áp của hắn mà không tách ra.

.....Hết Chương 34.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Trời sáng hẳn, Lâm Thanh Phong cũng bắt đầu nấu thức ăn, từ nhẵn trừ vật hẩn lấy ra nguyên liệu để làm súp rồi bắt đầu lu bù với công việc.

Nam Cung Mị Ảnh thì đi đánh thức Nam Cung Tuyết cùng với tiểu Hắc, còn Bạch Tiểu Phụng cũng đã thức dậy và đang cho ngựa ăn uống.

Nấu xong nồi súp Lâm Thanh Phong vẫy tay gọi tiểu Hắc rồi ném cho nó một viên linh thạch, sau đó lại lấy ra năm cái chén hẩn hết lớn.

- Ăn com thôi, chúng ta mau ăn com rồi lại tiếp tục lên đường a.

Nghe được tiếng kêu của Lâm Thanh Phong, bốn bóng người nhanh chóng xuất hiện.

Nhìn thấy mọi người đã có mặt đầy đủ, Lâm Thanh Phong gạt đầu rồi dùng muối mức từng chén đưa cho từng người.

Tại sao lại là bốn người? Vì trong đó có cả Hỏa Vân tôn giả a, mặc dù đã đạt được cảnh giới ích cốc nhưng hôm qua sau khi ăn gà nướng mà Lâm Thanh Phong đã nấu, Hỏa Vân tôn giả cũng không khỏi thần phục với tài nấu ăn của Lâm Thanh Phong.

Hỏa Vân tôn giả nhìn trong tay chén súp, hẩn rất tò mò không biết đây là gì, nước thì cứ sền sệt trộn lẫn trong đó rất nhiều loại rau quả, hẩn nhìn về Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong cảm nhận được ánh mắt của Hỏa Vân tôn giả nên hẩn nói.

- Đây là súp, một loại thức ăn có thể bổ sung đầy đủ dinh dưỡng cho bữa sáng, người chi cần đưa chén lên miệng rồi húp là được.

Hỏa Vân tôn giả cái hiểu cái không gạt đầu rồi cầm chén đưa lên miệng húp, húp được một miếng ánh mắt của hẩn phát sáng.

Hẩn húp sạch trong một hơi, rồi buông chén xuống thở ra một tiếng.

Hẩn không ngờ là món ăn này nhìn khá lạ nhưng thật sự rất ngon, nhìn trong nồi vẫn còn súp Hỏa Vân tôn giả đưa tay cầm lấy cái muối muốn mức thêm vài muỗng.

Nhưng lúc này chỉ thấy Lâm Thanh Phong đưa một ngón tay chặn lại hành động của hẩn.

Hỏa Vân tôn giả thật sự muốn khóc, hẩn quay đầu nhìn Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong không thèm để ý tới ánh mắt của hẩn mà chỉ nhàn nhạt trả lời.

- Mùoi viên linh thạch Trung phẩm.

Hỏa Vân tôn giả ghen lời, hẩn quyết định không tiếp tục nói chuyện với Lâm Thanh Phong, hẩn quay đầu sang một bên ngồi tự kỉ.

Bạch Tiểu Phụng ăn xong chén của mình, hẩn cũng lấy tay mức thêm một chén, Lâm Thanh Phong không ngăn cản.

Hỏa Vân tôn giả nhìn thấy cảnh này, hẩn nhú mày rồi quay lại hỏi Lâm Thanh Phong.

- Tại sao hẩn lại được mức thêm còn ta thì không?

Nhưng Lâm Thanh Phong cũng không thèm nhìn hẩn mà chỉ nhàn nhạt trả lời.

- Hẩn giúp chúng ta chăm sóc ngựa, còn giúp chúng ta đánh xe nên hẩn có thể được thêm phần, còn người thì sao? Người đã giúp được cho chúng ta cái gì à?

Hỏa Vân tôn giả ghen lời, hẩn chỉ mới gặp bọn Lâm Thanh Phong vào hôm qua thì làm sao giúp được gì, hẩn thờ dài một hơi rồi quay sang nhìn Bạch Tiểu Phụng.

Thấy được ánh mắt của Hỏa Vân tôn giả, Bạch Tiểu Phụng cười toe toét hẩn nhanh tay đưa ra số một rồi nói với Hỏa Vân tôn giả.

- Mùoi viên linh thạch hạ phẩm.

Hỏa Vân tôn giả ngẩng đầu nhìn trời thở dài, thế đạo bây giờ người với người nói chuyện với nhau chỉ bằng tiền bạc hay sao?

Thở dài thì thở dài, nhưng Hỏa Vân tôn giả cũng đưa ra mùoi viên linh thạch hạ phẩm cho Bạch Tiểu Phụng, khiến Bạch Tiểu Phụng cười không ngậm được mồm.

Bạch Tiểu Phụng thầm nghĩ đoạn đường này còn dài như vậy, mỗi ngày mười viên thì về tới Nam Cung thành ta cũng được hơn ba trăm viên a, lần này không uống công đi theo ân công á, theo ân công thì có lộc ăn.

Bạch Tiểu Phụng mở miệng tới một tương lai tươi sáng, hắn đưa hai mắt lấp lánh kim quang nhìn về Lâm Thanh Phong, khiến Lâm Thanh Phong nổi da gà vội vàng lắc tay.

-Ta đã nói, ta không chơi gay người nên chết tâm đi.

Bạch Tiểu Phụng mặc kệ những gì Lâm Thanh Phong nói, ánh mắt của hắn nhìn Lâm Thanh Phong ngày càng sáng hơn, không thể làm gì khác nên Lâm Thanh Phong mức thêm một chén đưa tới trước mặt hắn khiến hắn dời đi tầm mắt.

Sau khi ăn uống xong xuôi, Hỏa Vân tôn giả tới trước mặt Nam Cung Tuyết hắn ho nhẹ rồi nói.

-Hiện tại, vì sư sẽ đưa người lễ vật gặp mặt a.

Nói rồi Hỏa Vân tôn giả lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một đôi giày của nữ nhi, hắn tiếp tục nói.

-Đôi giày này là một kiện pháp khí, phẩm cấp rất cao, hiện tại người cũng không phát huy được khả năng của nó ít nhất người phải đạt tới Kim Đan kì mới có thể, dù là hiện tại không phát huy được khả năng nhưng nó cũng có thể giúp người gia tăng tốc độ di chuyển cùng với nó biết tự do thu phóng độ lớn nhỏ để vừa chân người mang còn rất nhẹ độ phòng ngự cũng khá nó coi như là món quà của vi sư tiễn người đi.

Nam Cung Tuyết hai mắt tỏa sáng nhìn về đôi giày, một bên Nam Cung Mị Ảnh có chút hâm mộ còn Lâm Thanh Phong thì gật đầu, Bạch Tiểu Phụng mặc dù hâm mộ nhưng hắn cũng không liên quan tới chuyện này nên hắn không quan.

Nam Cung Tuyết tiếp nhận đôi giày, nàng cẩn nhẹ trên tay chảy ra một giọt máu nhỏ vào đôi giày thì đôi giày phát ra ánh sáng.

Ánh sáng qua đi, hiện lên đôi giày một dòng chữ Hỏa Bích hải, đây cũng là tên của kiện pháp khí mà Hỏa Vân tôn giả đưa cho Nam Cung Tuyết.

Nam Cung Tuyết vui sướng gật đầu, nàng nhanh chóng tháo ra đôi giày hiện tại của mình rồi thay bằng đôi Hỏa Bích hải.

Hỏa Bích hải đưa vào chân nàng thì lại phát ra một luồng ánh sáng, sau đó tự động điều chỉnh để ôm sát chân của nàng.

Nam Cung Tuyết đứng dậy vui vẻ nhảy nhót khắp nơi, Nam Cung Mị Ảnh nhìn nàng mỉm cười.

Hỏa Vân tôn giả thì thờ nhẹ ra một hơi, cả đêm qua hắn thức trắng để suy nghĩ tìm một món phù hợp với nàng mà không thể quá nát.

Thấy Nam Cung Tuyết vui vẻ, Hỏa Vân tôn giả cũng nói.

-Hiện tại Tuyết nhi người có thể theo ta về tông môn được chứ?

Nam Cung Tuyết nghe lời Hỏa Vân tôn giả thì nàng dừng lại, cúi đầu nhìn về phía Nam Cung Mị Ảnh lưu luyến không muốn rời xa.

Lâm Thanh Phong nhìn nàng rồi nhún mày một cái, hắn bước lên nói với Hỏa Vân tôn giả.

-Tôn giả, hiện tại chúng ta phải xử lý một ít chuyện nhà, nên ngài có thể đợi khi chúng ta xong việc rồi lại trở về không?

Hỏa Vân tôn giả nghe được lời của Lâm Thanh Phong thì hắn cũng nhún mày, hắn có chút tò mò nên hỏi Lâm Thanh Phong.

-Chuyện gì đã xảy ra?

Lâm Thanh Phong thờ dài một hơi, rồi đem đầu đuôi câu chuyện nói cho Hỏa Vân tôn giả, Hỏa Vân tôn giả nghe xong thì một mặt cười lạnh.

-Tốt, haha, tốt lắm, tốt một cái Kim Đan kì con kiến hôi, cũng dám truy sát đồ nhi của ta.

Bạch Tiểu Phụng ở một bên cười khò, lần này hắn biết Bạch gia xong rồi, không chỉ chọc tới Lâm Thanh Phong, hiện tại còn chọc tới một vị cao thủ.

Lâm Thanh Phong sờ cằm nghĩ nghĩ một cái rồi hắn lại nói với Hỏa Vân tôn giả.

-Chuyện của Bạch gia hiện tại không nói, nhưng tôn giả có thể biết làm cách nào để trị hết những vết sẹo trên người các nàng không? Thật sự các nàng bị lưu lại sẹo nhiều lắm.

Hỏa Vân tôn giả nghe rồi sờ cằm, hắn cũng nói.

-Cũng đúng, hiện tại điều quan trọng hơn là phải trị hết những vết sẹo trên người các nàng a.

-Đồ nhi của ta cũng không thể mang những vết sẹo xấu xí trên người được.

Nói rồi Hỏa Vân tôn giả lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một bình đan dược hần nói tiếp.

-Đây là Dưỡng Nhan đan, chúng nó có thể trị hết những vết sẹo lưu trên người các nàng, chỉ cần những vết sẹo đó không phải là bị nguyên rửa thì sẽ trị hết.

Hỏa Vân tôn giả mở nắp bình ra, một mùi thơm bay ra từ trong bình, ai hít một hơi cũng sẽ cảm thấy dễ chịu, hần đổ ra hai viên đưa cho Nam Cung Tuyết cùng Nam Cung Mị Ảnh mỗi người một viên sau đó hần đóng nắp lại rồi cất đi.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết cầm trên tay hai viên đan dược sừng sờ nhìn nhau, hai nàng gật đầu một cái rồi uống hết.

Một lát sau công dụng của thuốc bắt đầu hiện ra, Nam Cung Tuyết cảm thấy cánh tay có chút ngứa, nàng kéo lên tay áo lộ ra một cánh tay trắng ngần, còn những vết sẹo đã bị bong tróc rơi xuống.

Nam Cung Mị Ảnh cũng không khác, nhưng nàng có nhiều vết sẹo lắm, nên nàng phải tìm một chỗ để cởi áo ra để loại bỏ hết những vết sẹo bị bong tróc.

Nàng không muốn ai nhìn được mình trong tình cảnh này nếu có nhìn thấy thì nhất định người đó phải là phu quân của nàng, nên nàng kéo lấy tay Lâm Thanh Phong, hai người chui vào xe ngựa rồi nàng từ từ cởi áo xuống.

Lâm Thanh Phong ngồi một bên, hần nhẹ nhàng lau chùi sạch những vết sẹo đã bắt đầu bong tróc trên lưng của nàng, lộ ra một làn da trắng ngần không tí vết, hần có chút xúc động.

Làm nam nhân thì ai lại muốn trên người lão bà mình lại mang nhiều vết sẹo đâu? Mặc dù không ghét chúng nhưng mỗi lần nhìn thấy chúng là lại đau lòng cho lão bà a.

Hiện tại những vết sẹo trên người của Nam Cung Mị Ảnh đã hết, Lâm Thanh Phong vui vẻ ôm lấy nàng từ phía sau, hần nhẹ nhàng nói.

-Hiện tại, nàng đã là lão bà hoàn mỹ của ta a, trên người nàng không còn sẹo nữa.

Nam Cung Mị Ảnh cũng khóc, nàng khóc ra những giọt nước mắt vui mừng, là con gái thì ai cũng sợ trên người mình mang theo những vết sẹo khó coi, hiện tại những vết sẹo ấy đã biến mất nên nàng khóc.

.....Hết Chương 35.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Thử một chút... Rasengan

Bọn người Lâm Thanh Phong vẫn đang ngồi trên xe ngựa hướng đến Nam Cung thành.

Mặc dù bọn hần có thể để Hỏa Vân tôn giả giúp bọn hần đi đến Nam Cung thành nhanh hơn, nhưng Lâm Thanh Phong từ chối.

Từ lúc Nam Cung Tuyết chấp nhận bái Hỏa Vân tôn giả làm sư phụ thì bọn hần nhất định phải tách nhau ra, nhưng Lâm Thanh Phong vẫn muốn kéo dài thêm thời gian để hai tỷ muội Nam Cung Mị Ảnh có thể ở chung với nhau nhiều hơn một chút.

Lý do của hần rất đơn giản khiến Hỏa Vân tôn giả không thể phản bác được.

-Bọn ta làm sao biết được người có thể dạy dỗ tiểu Tuyết như thế nào? Nên trước tiên người cứ đi theo cùng bọn ta một khoảng thời gian, trong lúc đó thì người có thể dạy dỗ tiểu Tuyết đồng thời để bọn ta đánh giá phương pháp dạy của người a.

Vì thế, hiện tại bọn Lâm Thanh Phong có thêm một người đánh xe ngựa miễn phí.

Nếu người khác nghe được Lâm Thanh Phong để Hỏa Vân tôn giả đánh xe ngựa thì không biết có bao nhiêu người sẽ đánh chết Lâm Thanh Phong.

Hỏa Vân tôn giả ngồi trước xe ngựa, hiện tại tâm trạng của hần không tốt.

Lâm Thanh Phong đã không biết hần, không tin tưởng hần, còn bắt hần phải làm phu xe, nhưng vì đệ tử nên hần phải cắn răng chấp nhận.

Nhưng hiện tại cũng đã trải qua gần một tháng, bọn hần cũng gần về đến Nam Cung thành, đồng nghĩa với thời gian Nam Cung Tuyết ở lại ngày càng ngắn.

Trong quãng thời gian ở chung, Hỏa Vân tôn giả cũng biết được thiên phú của Nam Cung Mị Ảnh, hần cũng phải thờ dài, chỉ tiếc hần là hỏa hệ linh căn tu

sĩ nên cũng không có gì để dạy cho nàng.

Nhưng Hòa Vân tôn giả cũng đồng ý với Lâm Thanh Phong, hắn sẽ tìm một chút bằng hữu thử xem ai có thể dạy được Nam Cung Mị Ảnh, hắn cũng không muốn thiên phú của nàng lại mục nát.

Trong lúc Hòa Vân tôn giả chỉ bảo Nam Cung Tuyết, thì hắn cũng tiện thể chỉ điểm một ít cho Nam Cung Mị Ảnh, mặc dù không giúp ích gì nhiều cho việc tu luyện của nàng nhưng hắn cũng giải thích được cho nàng một số vấn đề nàng gặp phải.

Trong những ngày này, thiên phú của hai tỷ muội Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết biểu hiện ra thật sự đáng sợ, khiến Hòa Vân tôn giả không thể ngừng cười.

Cả hai nàng đều đạt tới cảnh giới luyện khí tầng 10, tùy thời có thể tiến vào Trúc Cơ kì cảnh giới.

Theo lời Hòa Vân tôn giả giải thích sơ lược qua về Trúc Cơ kì, nếu luyện khí kì là dẫn khí nhập thể, thì tới cảnh giới Trúc Cơ kì phải chuyển những linh khí trong cơ thể thành dịch lỏng.

Vì vậy Hòa Vân tôn giả muốn Nam Cung Mị Ảnh cùng với Nam Cung Tuyết hiện tại không nên đột phá vội mà hãy cố gắng dẫn nhiều linh khí hơn nhập thể.

Đến khi cơ thể không cách nào chứa được linh khí dạng khí thì hãy chuyển những linh khí đó thành dạng lỏng rồi Trúc Cơ, làm như vậy thì khi đạt đến Trúc Cơ sẽ có lợi nhất.

Hiện tại Nam Cung Tuyết đã đạt tới luyện khí tầng 10 nên nàng cũng có thể học tập một ít pháp thuật cấp thấp.

Hòa Vân tôn giả dạy nàng Hỏa cầu thuật, là một môn pháp thuật hệ hỏa cấp thấp có thể phóng xuất ra một viên hỏa cầu để tấn công kẻ địch.

Mặc dù chỉ là pháp thuật cấp thấp, nhưng Hòa Vân tôn giả lúc trước muốn thành thạo được nó cũng phải thử nghiệm nhiều lần.

Còn Nam Cung Tuyết chỉ nhìn Hòa Vân tôn giả hai lần thì có thể dùng được, nụ cười của Hòa Vân tôn giả ngày càng đậm, hiện tại miệng của hắn cũng muốn kéo khắp cả khuôn mặt rồi.

Lâm Thanh Phong lúc trước cũng từng thử dùng Kiểm Trắc thạch để xác định hệ linh căn của chính mình, nhưng hắn không xác định được, cầm trên tay thì không sao nhưng chỉ cần linh lực của hắn tới gần thì Kiểm Trắc thạch sẽ vỡ nát.

Hòa Vân tôn giả cũng không có cách nào để xác định được linh căn của hắn, vì thể hiện tại Lâm Thanh Phong cũng chỉ còn cách tiến về Nam Cung thành rồi xác định sau.

Một bên Lâm Thanh Phong nhìn Nam Cung Tuyết học tập hỏa cầu thuật.

Nhìn viên hỏa cầu tròn trên tay của Nam Cung Tuyết, hắn nghĩ tới một chiêu rất nổi tiếng được dùng bằng một thứ năng lượng được gọi là chakra, hắn thử dùng linh lực để thay thế chakra một chút.

Và kết quả hắn tạo được một viên cầu, bên trong chứa đựng vô số tia linh lực mỏng như sợi tơ đang xoay tròn với một tốc độ chóng mặt.

Lâm Thanh Phong tay cầm viên cầu rồi đưa mắt nhìn Hòa Vân tôn giả đang đứng chỉ đạo Nam Cung Tuyết nở nụ cười toe toét, Lâm Thanh Phong nở nụ cười gian trá, hắn hét lớn.

- Tôn giả, đỡ thử Rasengan của ta.

Hòa Vân tôn giả một mặt mộng bức nhìn Lâm Thanh Phong, nhưng hắn cũng rất nhanh lấy lại thanh tĩnh, hắn phất tay một cái trước mặt xuất hiện một vòng hào quang màu đỏ bao phủ toàn thân.

Rasengan trên tay Lâm Thanh Phong va chạm với vòng ánh sáng.

Một tiếng nổ lớn kèm theo khói bụi xuất hiện, chỉ thấy Hòa Vân tôn giả văng ra ngoài bay thật xa, xoay tròn với tốc độ cực nhanh, vòng sáng bao phủ cả người hắn cũng vỡ nát.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết đứng một bên một mặt mộng bức nhìn về hướng mà Hòa Vân tôn giả bay xa rồi nhìn về hướng mà Lâm Thanh Phong đang đứng.

Lâm Thanh Phong nhìn hai nàng rồi gãi đầu cười trừ, hắn cũng không biết uy lực của chiêu này như thế nào.

Lại nhìn về mặt của Hòa Vân tôn giả lúc đó thật sự là muốn đánh một cái nên hắn Lâm Thanh Phong mới dùng Hòa Vân tôn giả để thử uy lực.

Một lúc sau Hòa Vân tôn giả mới bay về, lúc này một thân hắn dính đầy bùn đất, hắn thật sự phẫn nộ, hắn vừa bay vừa hét lớn chửi rủa Lâm Thanh Phong.

-Tiểu tử, ngươi bước ra đây, ta hứa đánh không chết ngươi, tại sao ngươi lại dùng một thuật kinh khủng như vậy đánh ta à, nếu không phải rút xương vũng bùn thì ta cũng muốn bị thương a.

Lâm Thanh Phong cười cười, hắn cũng không biết nói thế nào, lần này thật sự là hắn làm sai.

-Thật xin lỗi tôn giả, lần này là ta làm sai, tối nay ta sẽ chia thêm cho ngươi một phần thức ăn được chứ?

Hỏa Vân tôn giả mặt tức giận, nhưng nghe được Lâm Thanh Phong hứa sẽ tặng thêm một phần thức ăn thì hắn cũng không còn nói gì, ngậm đồng ý.

Nam Cung Tuyết tò mò nhìn Lâm Thanh Phong, nàng hỏi hắn.

-Tỷ phu, pháp thuật lúc này ngươi sử dụng là gì?

Lâm Thanh Phong gãi đầu rồi giải thích một chút.

-Thật ra cũng không có gì, nguyên lý của nó rất đơn giản, vì ta không biết linh lực của mình thuộc hệ gì nên ta chỉ sử dụng thuần túy linh lực, khống chế thành từng tia thật nhỏ.

-Sau đó lại nhìn Hỏa cầu thuật của ngươi, ta lại khống chế những tia linh lực ấy xoay tròn thật nhanh rồi tạo thành một quả cầu tương tự với viên hỏa cầu sau đó dùng nó mà tấn công Hỏa Vân tôn giả.

Nam Cung Mị Ảnh cùng với Nam Cung Tuyết nghe lời giải thích của Lâm Thanh Phong hai nàng cũng không nghĩ nhiều.

Riêng chỉ có Hỏa Vân tôn giả sau khi nghe thì mặt khiếp sợ.

Theo lời giải thích của Lâm Thanh Phong thì chẳng phải chỉ cần đầy đủ linh lực thì người nào cũng có thể sử dụng à?

Hỏa Vân tôn giả đưa tay thử làm theo lời giải thích của Lâm Thanh Phong, trên tay hắn lúc này xuất hiện một viên cầu Rasengan nhưng nó không ổn định được như Lâm Thanh Phong.

Hỏa Vân tôn giả cau mày, một lúc sau viên cầu nổ tung, tay của hắn tê rần.

Phải biết rằng Hỏa Vân tôn giả là Đại Thừa kì tu sĩ, muốn khiến hắn bị thương thì cực kì khó.

Nhưng hiện tại hắn chỉ thử sử dụng Rasengan một pháp thuật mà một tên luyện khí kì sáng tạo, mặc dù không ổn định nhưng lại khiến tay của hắn tê rần điều này có nghĩa là gì?

Điều đó có nghĩa uy lực của thuật này rất đáng sợ, cách sử dụng lại đơn giản lại không cần nhiều thời gian tụ lực.

Hỏa Vân tôn giả thờ dài cảm thán, Lâm Thanh Phong đúng là một tên quái vật, chỉ là Luyện Khí kì nhưng lực lượng thân thể có thể sánh ngang Luyện Hư kì, lại sáng tạo ra một pháp thuật ngay cả Hỏa Vân tôn giả cũng động tâm.

Tuy nhiên cũng chỉ là động tâm thôi Hỏa Vân tôn giả cũng không có hành động gì, nếu như pháp thuật mà Lâm Thanh Phong sáng tạo ra có thể sử dụng từ xa thì chắc chắn Hỏa Vân tôn giả sẽ dùng mọi cách để cướp đoạt.

Hỏa Vân tôn giả bước tới gần rồi nói.

-Pháp thuật này của ngươi rất mạnh, nhưng nó cũng có điểm yếu là phải cận chiến mới có thể sử dụng, ở cảnh giới thấp thì không nói nhưng nếu ngươi đạt đến một trình độ nhất định thì trong lúc đánh nhau với đối thủ ngươi không có cơ hội sử dụng nó.

Hỏa Vân tôn giả rất nhanh thì phát hiện được điểm yếu của Rasengan, Lâm Thanh Phong gật đầu, nhưng đây chỉ là Rasengan bình thường khi này Lâm Thanh Phong chỉ muốn thử một chút, hiện tại nếu linh lực có thể dùng thay Chakra thì hắn có cách để khắc phục điểm yếu này.

Cách mà Lâm Thanh Phong nghĩ đến đó là Tiên Thuật, Naruto muốn tiến vào Tiên Nhân hình thức thì phải cần một khoảng thời gian để hấp thu Chakra tự nhiên, theo Lâm Thanh Phong suy đoán thì loại Chakra tự nhiên đó chính là Linh khí.

Nếu đúng như Lâm Thanh Phong suy đoán Naruto dùng linh khí truyền vào Rasengan thì Tiên Thuật cũng là một dạng tương tự như Hỏa Cầu thuật dùng linh khí để sử dụng.

Lâm Thanh Phong trầm tư một lúc, sau đó hắn đứng dậy trên tay xuất hiện một viên cầu Rasengan màu trắng bạc, rồi hắn ném về một gốc cây gần đó.

....Hết chương 36....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Trước khi tới Nam Cung thành

Viên cầu Rasengan thoát khỏi tay Lâm Thanh Phong rồi bay đến gốc cây mà hắn đã nhắm đến, gốc cây cách hắn khoảng cách chừng mười mét.

Thoát ra khỏi tay Lâm Thanh Phong, viên cầu Rasengan ngày càng nhỏ lại rồi đâm tới gốc cây.

Viên cầu Rasengan va chạm với gốc cây rồi phát ra tiếng nổ lớn.

Trên gốc cây hiện giờ lại xuất hiện một cái lỗ, đúng như Lâm Thanh Phong dự đoán, Rasengan một khi rời đi không chế sẽ từ từ yếu bớt.

Nhìn gốc cây này vẫn còn không gãy, trên cây chỉ xuất hiện một cái lỗ thì biết.

Nhưng Lâm Thanh Phong cũng không nản lòng ngược lại có chút vui vẻ, hiện tại Rasengan có thể ném đi được thì chứng tỏ điều hắn suy nghĩ là đúng.

Lúc này hắn chỉ mới thử suy đoán nên cũng không quan tâm lắm nếu như uy lực của Rasengan không đủ lớn.

Chỉ cần có thời gian thì hắn sẽ hoàn thành được hoàn chỉnh Rasengan có thể cận chiến và cũng có thể ném đi.

Nhưng lúc này Rasengan hiện tại cũng đủ dùng, hắn không cần phải hoàn thiện nó ngay bây giờ.

Lâm Thanh Phong mỉm cười hài lòng, rồi nhìn lên bầu trời.

Hiện tại trời cũng sắp tối nên hắn chuẩn bị nấu ăn, không tiếp tục thử phát triển Rasengan.

Một bên khác Nam Cung Tuyết cùng Nam Cung Mị Ảnh sau khi nghe hắn giải thích nguyên lý của Rasengan thì hai nàng rất nhanh bắt chước theo hắn.

Nhưng Rasengan quan trọng nhất là độ không chế, mặc dù hai nàng có là thiên tài nhưng thử đến khi Lâm Thanh Phong nấu ăn xong thì hai nàng vẫn chưa sử dụng được Rasengan.

Một bên Lâm Thanh Phong nhìn thấy hai nàng cũng muốn học Rasengan thì hắn mỉm cười, bước lại gần rồi nói.

-Được rồi, hôm nay thử tới đây thôi, khi vào Nam Cung thành ta sẽ tìm cách để hai người nhanh chóng học thành công thuật này.

Lúc này hai nàng mới thở dài một hơi rồi buông xuống việc tập luyện, sau đó tập trung đến chỗ Lâm Thanh Phong nấu ăn rồi chờ đợi hắn chia phần.

Vì lúc này Lâm Thanh Phong đã hứa cho thêm Hỏa Vân tôn giả phần ăn, nên hắn rất hào phóng mà lấy phần của... Bạch Tiểu Phụng đưa cho Hỏa Vân tôn giả.

Một bên Bạch Tiểu Phụng vì bị thiếu mất phần ăn, hắn muốn phát tác nhưng dưới thâm uy của Lâm Thanh Phong hắn đành phải cúi đầu, ngồi xuống ăn hết phần ăn ít ỏi của mình.

Sau khi ăn xong, Nam Cung Mị Ảnh nói với Lâm Thanh Phong.

-Phu quân, chúng ta chỉ còn vài ngày đường nữa là tới Nam Cung thành, hiện tại phu quân có dự tính gì không?

Lâm Thanh Phong cau mày suy nghĩ, rồi mới trả lời.

-Theo như ta nghĩ, khi tới Nam Cung Thành thì chúng ta cứ trở về Nam Cung gia của hai người để xem tình hình như thế nào.

-Nhưng lúc chúng ta vào thành thì cũng đồng nghĩa với việc Bạch Ngọc Lâu sẽ biết ngay sau đó.

Dừng một chút rồi Lâm Thanh Phong nhìn về Bạch Tiểu Phụng rồi nói.

-Bạch gia không phải là vấn đề, mà vấn đề hiện tại là Bạch gia muốn còn sống bao nhiêu người.

-Nếu người muốn Bạch gia còn sống sót nhiều người thì phải thuyết phục gia gia của người chống đối Bạch Ngọc Lâu.

-Nếu trong lúc bọn ta ở tại Nam Cung gia, ta hứa với người dù là Bạch gia lão tổ tông có đến thì hắn cũng không cản trở về rồi.

Bạch Tiểu Phụng nghe được lời của Lâm Thanh Phong mồ hôi lạnh chảy đầy đầu, hắn gian nan nuốt một ngụm nước bọt.

Bạch Tiểu Phụng tin tưởng Lâm Thanh Phong có thể làm được, chỉ cần nhìn qua vị sư phụ của Nam Cung Tuyết thì liền biết, hắn có thể phi hành mà

không cần dùng pháp khí.

Điều đó đồng nghĩa với việc hần ít nhất cũng có cảnh giới Nguyên Anh kì, thật sự Kim Đan kì lão tổ nếu muốn tới thì cũng không muốn về.

Bạch Tiểu Phụng gật đầu rồi nói.

-Ta đã hiểu rõ, như vậy ta sẽ rời đi trước một ngày để cảnh báo cho gia gia, ta cũng không muốn chỉ vì Bạch Ngọc Lâu mà cả gia tộc phải nhận cảnh diệt môn.

Lâm Thanh Phong nhìn hần rồi gật đầu, Lâm Thanh Phong cũng không muốn tàn nhẫn diệt sát cả nhà họ Bạch, Lâm Thanh Phong hiểu rõ trong chuyện này chỉ có Bạch Ngọc Lâu và con trai hần là phải chết, nên cũng không muốn rat ay với những người khác.

Nhưng người khác muốn chết thì Lâm Thanh Phong cũng sẵn sàng đưa tiễn.

Bạch Tiểu Phụng thở dài, hần đứng lên rồi đi qua một bên tiếp tục công việc cho ngựa ăn.

Một đêm yên tĩnh...

Vài ngày sau bọn người Lâm Thanh Phong cũng đã đến gần Nam Cung thành.

Nam Cung Mị Ảnh vui vẻ nói với Lâm Thanh Phong.

-Tỷ phu, chúng ta đã vào địa phận của Nam Cung thành, từ đây chỉ cần đi theo hướng phía trước một ngày đường là có thể trở về Nam Cung thành rồi.

Lâm Thanh Phong xoa đầu nàng rồi mỉm cười.

Nam Cung Mị Ảnh ở một bên trong lòng có chút lo lắng.

Lâm Thanh Phong nhìn nàng rồi mở miệng hỏi.

-Sao vậy lão bà? Tại sao lại lo lắng?

Nghe Lâm Thanh Phong hỏi thì nàng xoắn xuýt sau đó đỏ mặt cúi đầu trả lời.

-Ta...ta... khi về nhà làm sao giải thích về phu quân với cha ta à?

Lâm Thanh Phong nghe được nàng hần cũng bật cười, chuyện này còn cần phải giải thích à?

Cứ nói với lão ấy ta là phu quân của nàng vậy thôi, nếu lão ấy không đồng ý thì ta đem nàng bỏ chạy a.

Đây chỉ là suy nghĩ của Lâm Thanh Phong thôi, còn sự thật thì hần nói với Nam Cung Mị Ảnh.

-Nàng cứ yên tâm, cha nàng chắc chắn sẽ đồng ý, cha nàng kiếm đâu ra một tên con rể vừa đẹp trai vừa tài giỏi người gặp người thích như ta à.

Hỏa Vân tôn giả cùng Bạch Tiểu Phụng ngồi một bên điên cuồng nhổ nước bọt hơn một tháng này bọn họ đi chung với con hàng thích tự kỉ này mỗi lần hần tự kỉ là mỗi lần bọn họ nhổ nước bọt, bọn họ cũng muốn quen thuộc.

Nhưng dưới dâm uy của Lâm Thanh Phong thì bọn họ cũng chỉ dám nhổ nước bọt trong lòng mà không dám biểu hiện ra ngoài.

Ngay cả Hỏa Vân tôn giả trong một lần nhịn không được Lâm Thanh Phong tự kỉ nên đã nổi nóng, sau đó hần bị nhịn com 3 ngày thì Bạch Tiểu Phụng làm sao dám biểu hiện ra ngoài?

Tiểu Hắc trong một tháng này, ngày nào cũng ăn hai viên linh thạch Trung phẩm, bụng nó ngày càng lớn cũng sắp béo phì tới nơi rồi, nhưng hiện tại nó còn nhỏ lại thêm béo ra như vậy thì nó lại càng dễ thương.

Nam Cung Tuyết cứ ôm nó rồi chơi đùa suốt ngày không biết chán.

Nói tới tiểu Hắc lúc trước Hỏa Vân tôn giả cũng đã nói nó là một con tiểu Kỳ Lân, nhưng Hỏa Vân tôn giả chỉ nhận được ánh mắt như nhìn người điên của Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong chỉ tay vào tiểu Hắc rồi nói với Hỏa Vân tôn giả.

-Người nhìn bằng con mắt nào mà nói nó là Kỳ Lân? Nó rõ ràng là một con chó à.

Hỏa Vân tôn giả muốn phát điên, hần không biết cách nào để giải thích cho Lâm Thanh Phong bởi vì thật sự Kỳ Lân lúc còn nhỏ rất giống chó, nhất là Hắc Kỳ Lân thì lại càng giống chó mực.

Bởi vì Kỳ Lân là một loại Yêu Thú rất quý hiếm nên rất ít người có thể nhận biết được sự khác nhau giữa bọn chúng.

Lâm Thanh Phong còn kéo Nam Cung Tuyết rồi nói Hỏa Vân tôn giả là một tên điên lừa gạt, bảo nàng không nên tin tưởng hắn.

Điều này khiến Hỏa Vân tôn giả tức muốn phun máu, nhưng hắn cũng không có cách nào để chứng minh mình đúng nên cũng chỉ còn cách im lặng.

Trời đêm tối.

Sau khi ăn xong bữa ăn mà Lâm Thanh Phong nấu thì Bạch Tiểu Phụng cũng cáo từ rồi một mình tiến về Nam Cung thành.

Bạch Tiểu Phụng trước khi đi cũng không cho ngựa ăn, vì thế công việc cao cả này lại rơi vào đầu Hỏa Vân tôn giả, khiến hắn sầu não.

Trong một tháng này Hỏa Vân tôn giả không biết bao nhiêu lần tự nghi ngờ chính bản thân, nhiều lúc hắn tự mê man không chắc rằng hắn là một tên Đại Thừa kì hay chỉ là một tên đánh xe ngựa bình thường.

Nếu không phải hắn có thể bay, ngoài ra ngày nào cũng chỉ đạo Nam Cung Tuyết tu luyện thì hắn thật sự nghĩ hắn chỉ là một tên đánh xe mà không phải là Đại Thừa kì tôn giả.

Sau khi ăn xong thì Lâm Thanh Phong cũng bắt đầu thu dọn đồ vật, hắn tới một con sông gần đó để rửa chén đĩa.

Một lúc sau hắn cất hết đồ vật đã được cọ rửa sạch sẽ, hắn nằm bên bãi cỏ cạnh sông để nhìn ngắm mặt trăng.

Bầu trời đêm nay rất sáng, không có mây ánh trăng chiếu sáng một khoảng trời đêm, tạo ra một khung cảnh thơ mộng.

Ngắm nhìn bầu trời đêm yên tĩnh, gió đêm thổi từng cơn mát lạnh thì Lâm Thanh Phong cũng từ từ nhắm lại hai mắt, hắn đã ngủ.

Nam Cung Mị Ảnh bước ra từ một phía rồi nhìn xung quanh tìm kiếm Lâm Thanh Phong, nàng phát hiện hắn đã ngủ nên bước lại gần nằm bên cạnh hắn.

Nàng cũng đưa mắt nhìn ngắm ánh trăng sáng trên bầu trời, rồi thở dài.

Mặc dù khi sáng Lâm Thanh Phong đã nói nàng không cần lo lắng về việc cha nàng có đồng ý mối quan hệ giữa hắn và nàng hay không, nhưng nàng vẫn cứ lo lắng nếu cha nàng không đồng ý thì nàng sẽ làm thế nào?

Cha nàng chỉ còn nàng và muội muội là thân nhân, muội muội thì phải theo Hỏa Vân tôn giả không biết khi nào mới có thể trở về, nên cũng chỉ còn mỗi mình nàng là người thân.

Nếu nàng bỏ cha mà theo Lâm Thanh Phong thì nàng không nở, còn nếu vì cha mà bỏ Lâm Thanh Phong thì nàng cũng không muốn.

Nam Cung Mị Ảnh đầu óc rối rắm, nàng cứ nằm suy nghĩ một lúc lâu rồi ngủ mất.

.....Hết Chương 37.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Nam Cung Phi Vân

Trên một xe ngựa có bốn người một thú đang tiến gần về Nam Cung thành.

Nam Cung thành là một tòa thành lớn, trong thành rất nhộn nhịp, có rất nhiều thương gia tới nơi đây mua bán.

Nhưng muốn tiến vào Nam Cung thành phải trải qua đăng kí mới được, nên rất nhiều người xếp hàng nối đuôi nhau trước cổng thành.

Xe ngựa của bốn người Lâm Thanh Phong cũng không xếp hàng, theo lời của Nam Cung Mị Ảnh thì nàng là người của Nam Cung gia nên khi vào thành cũng không cần thiết làm những thủ tục như vậy.

Hỏa Vân tôn giả nghe theo lời nàng rồi hướng xe tới khu vực dành riêng cho người của các gia tộc để vào thành.

Một thú vệ nhanh chóng bước ra cản đường.

-Các ngươi là ai? Muốn vào thành thì trước tiên phải đăng kí, mau quay về phía sau xếp hàng chờ tới lượt.

Đây là chức trách của Thủ vệ thành nên Hỏa Vân tôn giả đánh xe cũng không có ác cảm, Nam Cung Mị Ảnh từ trong xe nói với thú vệ.

-Ta là Nam Cung Mị Ảnh của Nam Cung gia tộc, ta không cần phải làm thủ tục đăng kí nên phiền người nhường đường.

Thủ vệ nghe được lời của Nam Cung Mị Ảnh thì nhanh chóng nhường đường và xin lỗi.

-Xin lỗi Nam Cung tiểu thư, ta cũng không biết đây là xe của tiểu thư nên đã cản đường. Xin tiểu thư chớ trách.

Hỏa Vân tôn giả thấy thủ vệ đã nhường đường thì gạt đầu rồi tiếp tục đánh xe vào thành.

Khi chiếc xe đã biến mất thì tên thủ vệ kia lại vẫy tay ra hiệu cho một người gần đó, tên được ra hiệu gạt đầu rồi bỏ đi, hướng về Bạch gia.

Động tác của tên thủ vệ làm sao tránh được cảm ứng của Hỏa Vân tôn giả, hẳn là một tu sĩ Đại Thừa kì trong phạm vi vạn dặm chỉ cần hắn chú ý thì không gì có thể thoát khỏi cảm giác của hắn.

Hỏa Vân tôn giả nói với Lâm Thanh Phong.

-Tên thủ vệ khi nãy đã cho người thông báo với Bạch Ngọc Lâu, chắc hắn sẽ nhanh xuất hiện thôi.

Lâm Thanh Phong một mặt không có gì cả, điều này đã nằm trong suy đoán của hắn, nếu Bạch Ngọc Lâu không cho người chờ bọn hắn thì mới có quỷ.

Hỏa Vân tôn giả theo lời của Nam Cung Mị Ảnh đánh xe tới trước cửa Nam Cung gia tộc, tới đây thì bọn hắn mới dừng lại rồi xuống xe.

Hai tên thủ vệ của Nam Cung gia tộc khi thấy người tới là Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết thì bọn hắn cúi đầu chào rồi mời bọn họ tiến vào.

Nam Cung Mị Ảnh đi trước, dẫn mọi người tới nơi mà hai tỷ muội nàng đã ở.

Đây là một tòa viện có nhiều phòng ở, rất rộng, giữa viện còn có một hồ nước lớn và có một đình viện nhỏ hơn giữa hồ, nhưng nơi này không có người chăm sóc quét dọn vài tháng nên cỏ bắt đầu mọc rất nhiều.

Nhìn nơi này Nam Cung Mị Ảnh thở dài một hơi, nàng nói Lâm Thanh Phong cùng Hỏa Vân tôn giả có thể tùy ý chọn phòng để ở, còn nàng và Nam Cung Tuyết thì bắt đầu dọn dẹp.

Nhìn hai nàng bắt đầu dọn dẹp thì Lâm Thanh Phong cũng không ngồi yên, hắn cũng đứng lên rồi bắt đầu phụ giúp các nàng.

Một lúc sau, một người trung niên xuất hiện tại trước công, người này là phụ thân của Nam Cung Mị Ảnh cùng với Nam Cung Tuyết, Nam Cung Phi Vân.

Nam Cung Mị Ảnh nhìn thấy người tới là cha nàng nên nàng vui mừng chạy tới.

Nhưng đáp lại nàng chỉ có vẻ mặt lạnh nhạt của Nam Cung Phi Vân, hắn cau mày nhìn xung quanh rồi nói.

-Các người tại sao lại trở về? Không phải lúc trước ta đã nói các người cũng không cần trở về sao? Còn bọn hắn là ai?

Tuy Nam Cung Phi Vân rất lạnh nhạt nhưng Nam Cung Mị Ảnh vẫn cười nói.

-Phụ thân, đó là Hỏa Vân tôn giả, ngài ấy nhận tiểu Tuyết làm đồ đệ nên mới tới đây gặp cha, còn người kia hẳn là Phu quân của con.

Nam Cung Phi Vân sau khi nghe được lời của Nam Cung Mị Ảnh thì hắn tức giận rồi giơ tay hướng về phía nàng hạ xuống một cái tát.

Nhưng tay hắn vẫn chưa kịp chạm tới nàng thì một cánh tay khác đã nhanh chóng nắm lấy cổ tay hắn, đó là Lâm Thanh Phong.

Lúc này Lâm Thanh Phong khuôn mặt có chút khó chịu, hắn nhìn Nam Cung Phi Vân rồi nói.

-Mặc dù người là phụ thân của nàng, nhưng người cũng không cần thiết phải làm như vậy đi? Nàng là con gái người a.

Lâm Thanh Phong cùng với Nam Cung Phi Vân hai mắt nhìn thẳng vào người đối phương rồi bắt đầu đánh giá đối phương.

Một lúc sau Nam Cung Phi Vân khẽ hừ một tiếng rồi rút tay về, hắn nhìn về Hỏa Vân tôn giả rồi nói.

-Ta cũng không biết người là ai, nhưng nếu người nhận Tuyết nhi làm đệ tử thì hiện tại người có thể dẫn nàng rời đi rồi, chuyện của các nàng ta sẽ không quản.

Nam Cung Phi Vân nói rồi phát tay bỏ đi.

Nam Cung Mị Ảnh thấy được phụ thân đã bỏ đi nên hướng về Lâm Thanh Phong giải thích.

-Thật ra phụ thân trước kia cũng không phải lạnh nhạt như vậy, chỉ từ khi mẫu thân mất thì hắn mới trở nên như vậy thôi.

Nam Cung Tuyết thì chỉ đứng một bên cúi đầu, từ lúc sinh ra tới giờ người quan tâm nàng chỉ có một mình tỷ tỷ nên đối với người phụ thân này nàng cũng rất xa lạ.

Trong nhận thức của nàng, từ khi nàng bắt đầu hiểu chuyện thì phụ thân mỗi lần xuất hiện đều mang vẻ mặt lạnh nhạt này, chưa lần nào nàng thấy hắn cười.

Thậm chí lúc trước Nam Cung Mị Ảnh bị bệnh thì Nam Cung Phi Vân cũng chỉ xuất hiện đúng một lần vẻ mặt cũng lạnh như băng nhìn xem Nam Cung Mị Ảnh rồi quay đầu bỏ đi.

Một bên khác Hóa Vân tôn giả nhíu mày, mặc dù hắn cũng từng nhìn thấy nhiều việc tương tự nhưng chưa lần nào hắn lại thấy một người như Nam Cung Phi Vân, Hóa Vân tôn giả cảm thấy hành động của Nam Cung Phi Vân rất kì quái.

Nghĩ một lát rồi Hóa Vân tôn giả lắc đầu, quyết định không suy nghĩ nữa mà lại tìm một gian phòng để nghỉ ngơi.

Hóa Vân tôn giả nhìn ra Nam Cung Phi Vân kì quái thì Lâm Thanh Phong cũng nhận ra có chút không đúng, nhưng không đúng chỗ nào thì hắn lại không biết.

Lâm Thanh Phong thì thờ dài nhìn một bên Nam Cung Mị Ảnh còn đang ra sức nói tốt về Nam Cung Phi Vân, hắn cười khỏ rồi xoa đầu nàng.

-Hiện tại cũng không còn sớm, hai nàng dọn dẹp một chút rồi nghỉ ngơi, ta sẽ đi làm thức ăn.

Nam Cung Mị Ảnh thấy Lâm Thanh Phong cũng không muốn tiếp tục, nàng thờ dài rồi gật đầu kéo tay Nam Cung Tuyết tiếp tục dọn dẹp.

....

Trời đã tối, hiện tại Nam Cung Mị Ảnh cùng với Nam Cung Tuyết cũng đã ngủ, Lâm Thanh Phong nằm trong phòng trần trọc, hắn vẫn còn suy nghĩ về hành động của Nam Cung Phi Vân.

Suy nghĩ không được, và cũng không ngủ được nên Lâm Thanh Phong quyết định ra đình viện nhỏ giữa hồ thư giãn.

Ngồi thảnh thơi nhìn ánh trăng chiếu sáng, một lúc sau Lâm Thanh Phong phát hiện sau lưng mình có người tới, mặc dù không quay đầu lại nhưng Lâm Thanh Phong vẫn biết người tới là ai.

Đó là Nam Cung Phi Vân, hắn đứng nhìn Lâm Thanh Phong một lúc sau đó bước lại gần rồi ngồi kế bên.

Hai người yên lặng không nói gì, một lúc sau Nam Cung Phi Vân là người lên tiếng phá vỡ bầu không khí yên tĩnh.

-Người là phu quân của Ảnh nhi?

Lâm Thanh Phong cũng không lên tiếng, hắn gật đầu coi như là trả lời Nam Cung Phi Vân.

Nam Cung Phi Vân trầm mặc một hồi rồi tiếp tục nói.

-Có phải Ảnh nhi rất hận ta?

Lâm Thanh Phong lắc đầu, rồi nói tiếp.

-Nàng không hận người, nàng còn rất ra sức để nói tốt cho người với ta.

Nam Cung Phi Vân cười cười, rồi hắn bắt đầu nói.

-Người biết vì sao ta lại đối với hai nàng như vậy?

Lâm Thanh Phong trầm mặc không trả lời, chính hắn cũng nghĩ không ra tại sao Nam Cung Phi Vân lại lạnh nhạt với hai tỷ muội Nam Cung Mị Ảnh.

Thấy được Lâm Thanh Phong im lặng nên Nam Cung Phi Vân nói tiếp.

-Thật ra là ta rất thương hai nàng, nhưng hai nàng thật sự quá giống mẫu thân, nhất là Ảnh nhi nó cùng mẫu thân nó như hai giọt nước, mỗi lần nhìn thấy nó thì ta như lại được thấy phu nhân.

-Từ khi phu nhân rời xa ta, ta rất suy sụp, ta lại không có cách nào để đối diện với sự thật nên ta tập trung vào sự vụ của gia tộc để quên đi phu nhân.

-Nhưng ta lại không làm được, mỗi lần nhìn thấy Ảnh nhi thì ta lại nhớ đến phu nhân, vì thế mỗi lần gặp các nàng thì ta lại giả trang lạnh nhạt.

-Nhưng sự vụ trong tộc ngày càng nhiều, nên ta cũng ít có thời gian để gặp các nàng, ta cũng chỉ có thể đảm bảo cho các nàng tiền mỗi tháng mà các nàng nhận được để tự nuôi sống bản thân.

Nam Cung Phi Vân thở dài một hơi, rồi nhìn lên ánh trăng cảm thán.

-Ta thật sự là một người cha thất bại.

Lâm Thanh Phong nhìn Nam Cung Phi Vân rồi gật đầu, nhưng sau đó lại lắc đầu, hần nói.

-Người cũng không thất bại, ít ra người đã cố gắng bảo vệ các nàng, nhìn lúc các nàng bị truy sát thì biết, chỉ có Luyện Khí kì tu sĩ truy sát các nàng, nhưng lại không có Trúc Cơ kì, nếu như có một tên Trúc Cơ kì truy sát thì các nàng cũng không có cơ hội gặp được ta.

.....Hết Chương 38....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Bạch Ngọc Lâu

Nam Cung Phi Vân nhìn về Lâm Thanh Phong với vẻ mặt kinh ngạc.

-Người có thể nhìn ra được?

Lâm Thanh Phong vẻ mặt khinh bỉ nhìn ngược lại.

-Làm sao? Chuyện này rất khó nhận ra sao? Nên nhớ đó là Bạch gia a, Kim Đan kì thì không nói nhưng Trúc Cơ kì không có năm thì cũng có mười tên à, phải một người đi bắt hai tên Luyện Khí kì rất khó sao?

Nam Cung Phi Vân thở dài, rồi tiếp tục nói.

-Nếu người đã nhìn ra nhiều như vậy thì hẳn cũng nhìn ra tình cảnh hiện giờ của Ảnh nhi và Tuyết nhi đi? Tại sao người lại dẫn bọn họ trở về?

Lâm Thanh Phong gật đầu rồi giơ lên ba ngón tay.

-Thứ nhất, cũng là do Mị Ảnh muốn trở về để dẫn ta tới gặp người.

-Thứ hai là tiểu Tuyết trở về để cáo biệt người rồi theo Hỏa Vân tôn giả gia nhập tông môn.

-Thứ ba cũng là quan trọng nhất, chúng ta trở lại để giải quyết Bạch Ngọc Lâu, hẳn dám đụng tới lão bà của ta thì cũng phải có can đảm để trả giá.

Nam Cung Phi Vân nghe hết những lý do của Lâm Thanh Phong, hần hít một hơi dài rồi nói.

-Người không biết, Bạch Ngọc Lâu từ vài ngày trước đã đạt tới cảnh giới Trúc Cơ tầng 9, trong những năm này hần ẩn dấu quá sâu không dễ lộ ra ngoài nên ai cũng nghĩ hần cao nhất chỉ là Trúc Cơ tầng 7.

Lâm Thanh Phong nghe được lời của Nam Cung Phi Vân nói thì vẻ mặt cũng không có biến hóa.

Đừng nói là Trúc Cơ tầng 9, cho dù hần là Kim Đan hay Nguyên Anh tới đây cũng chỉ có tới mà không về.

Không nói Lâm Thanh Phong lúc trước đã từng tiện tay giết một tên tu sĩ thấp nhất là Nguyên Anh kì, nhưng chỉ với Hỏa Vân tôn giả thì cho dù kéo tới vài trăm tên Nguyên Anh kì cũng không đủ cho hần giết.

Nhìn về Nam Cung Phi Vân, Lâm Thanh Phong nói.

-Chuyện đó người không cần lo lắng, hiện tại người nên trân quý một ít thời gian còn lại để nói rõ với tiểu Tuyết đi, nàng là một thiên tài không nên vì người mà lưu lại tâm ma trong lòng nàng khiến việc tu luyện của nàng trở ngại.

Nam Cung Phi Vân thở dài một hơi ngẩng đầu nhìn mặt trăng rồi lẩm bầm.

-Thật sự cũng đã quá lâu rồi, cũng tới lúc ta phải đối mặt với sự thật này.

Một lúc sau Nam Cung Phi Vân đứng dậy rồi bỏ đi.

Sau khi Nam Cung Phi Vân đã đi xa thì Hỏa Vân tôn giả xuất hiện bên cạnh Lâm Thanh Phong, hần nói.

-Đúng như lời Mị Ảnh, thật ra tên này cũng không xấu.

Lâm Thanh Phong cười cười, không phản bác, chỉ nói.

-Đúng là hấn không xấu, chỉ là do hấn không dám đối mặt với thực tại thôi.

Hòa Vân tôn giả đứng một bên gật đầu, hai người không nói gì mà chỉ im lặng.

.....

Trời vừa sáng Nam Cung Phi Vân đã xuất hiện tại đình viện hấn đã dậy từ rất sớm, đề ra ngoài mua điểm tâm rồi mang lại đây.

Lâm Thanh Phong cũng tỉnh dậy nhìn thấy Nam Cung Phi Vân, hấn gật đầu xem như chào hỏi rồi bước tới phòng của Nam Cung Mị Ảnh đánh thức nàng.

Nam Cung Mị Ảnh còn đang ngủ rất say, đã nhiều ngày nàng không được ngủ trên chiếc giường quen thuộc của mình nên nàng cảm thấy rất thoải mái.

Khi Lâm Thanh Phong bước vào gọi nàng dậy thì nàng vẫn uốn éo làm nũng không muốn tỉnh, Lâm Thanh Phong cười cười rồi nói nhỏ vào tai nàng.

-Nhạc phụ đại nhân đã mua điểm tâm, hấn ngồi chờ ở đình viện từ sáng sớm người còn không tỉnh là hấn muốn bỏ đi à.

Nghe được Nam Cung Phi Vân đã tới, còn ngồi chờ ở đình viện thì Nam Cung Mị Ảnh nhanh chóng bật dậy nàng khó chịu nhìn Lâm Thanh Phong.

-Phụ thân đã tới thì tại sao phu quân không nói sớm? Lại để phụ thân chờ lâu như vậy?

Lâm Thanh Phong cười cười từ chối giải thích.

Nam Cung Mị Ảnh cũng không để ý tới hấn, nàng nhanh chóng rửa mặt rồi chạy đi gọi Nam Cung Tuyết, sau đó hai nàng rất nhanh đã xuất hiện tại đình viện.

Nam Cung Mị Ảnh nhìn thấy Nam Cung Phi Vân thật sự ngồi đó nên nàng vui mừng chạy tới, còn Nam Cung Tuyết rụt rè từ từ bước lại gần.

Thấy hai nàng rốt cục đã đến thì Nam Cung Phi Vân nở nụ cười, đây là lần đầu tiên hấn cười với hai nàng từ khi Nam Cung Tuyết sinh ra, hấn xoa đầu Nam Cung Mị Ảnh rồi nói.

-Những năm này thật sự khổ cực cho con.

Nam Cung Mị Ảnh hai mắt ướt ướt, nàng lắc đầu.

-Không...không khổ cực, tiểu Tuyết rất hiểu chuyện, nên con cũng không khổ cực.

Nhìn thấy Nam Cung Mị Ảnh như vậy thì Nam Cung Phi Vân nở nụ cười hạnh phúc, hấn nhìn qua Nam Cung Tuyết rồi vẫy tay.

-Tuyết nhi, cũng lại đây a.

Nam Cung Tuyết rụt rè, nàng cảm thấy hôm nay vị phụ thân của nàng rất khác, nhưng cũng từ từ tiến lại gần.

Nam Cung Phi Vân gật đầu với nàng rồi nói.

-Những năm này, thật sự ta rất xin lỗi hai con, ta không làm tròn trách nhiệm của một người phụ thân đã để hai con khổ cực rồi.

Nam Cung Tuyết hốc mắt cũng ướt ướt, nàng nhào vào lòng Nam Cung Phi Vân rồi khóc.

Sống mãi Nam Cung Phi Vân cũng cay cay, hai tay ôm lấy hai đứa con của chính mình rồi hấn cũng khóc.

Lâm Thanh Phong đứng ở ngoài nhìn rồi gãi đầu, hấn quay đầu hỏi Hòa Vân tôn giả.

-Tình cảnh như vậy thì làm sao có thể ăn sáng à?

Hòa Vân tôn giả nhả nước bọt, người không còn gì để chú ý sao? Gia đình người ta nhận lại nhau cảm động như vậy còn người chỉ để ý tới ăn sáng?

Hòa Vân tôn giả không thèm để ý tới Lâm Thanh Phong, hấn quay sang một bên tìm tới tiểu Hắc ném cho nó một viên linh thạch Trung phẩm rồi quay về phòng.

Đứng trước cửa phòng Hòa Vân tôn giả nhíu mày rồi nói với Lâm Thanh Phong.

-Xem ra Bạch Tiểu Phụng làm việc không tốt lắm.

Đề lại một câu không đầu không đuôi Hòa Vân tôn giả tiếp tục bước vào phòng.

Lâm Thanh Phong nghe được lời của Hòa Vân tôn giả hần thở dài, rồi nhìn về phía ba người bọn Nam Cung Mị Ảnh đang còn ôm nhau khóc sụt sướt.

Lâm Thanh Phong quyết định bước ra khỏi viện, hướng tới trước cửa Nam Cung gia tộc rồi đứng đó chờ.

Một bên khác Bạch Ngọc Lâu đã dẫn theo toàn bộ phe phái của hần tiến về Nam Cung gia tộc, trong đó có hai mươi vị Trúc Cơ kì, cùng với trăm tên Luyện Khí kì tay cầm đủ loại vũ khí.

Tới trước cửa Nam Cung gia tộc Bạch Ngọc Lâu giơ tay ra hiệu cho những người phía sau dừng lại, hần nhìn vào Lâm Thanh Phong đang đứng trước cửa Nam Cung gia tộc rồi nói.

- Mau trở về bẩm báo với gia chủ các ngươi là Bạch gia Bạch Ngọc Lâu đã đến, mau giao ra Nam Cung Mị Ảnh cùng với Nam Cung Tuyết.

Nghe xong lời nói của Bạch Ngọc Lâu, Lâm Thanh Phong chỉ đứng đó ngoáy tai, móc ra một viên rầy tai thổi một cái rồi nói.

- Thật sự không biết hôm nay là ngày gì, mới sáng sớm lại có người thả chó ra sủa bậy.

Bạch Ngọc Lâu nhú mày, hần không biết người thanh niên trước mặt là ai, nhưng đã đứng trước cửa Nam Cung gia tộc còn nói chuyện với hần bằng giọng nói xác xược như vậy thì thật sự muốn chết.

Bạch Ngọc Lâu phát tay với một tên Trúc Cơ kì phía sau rồi ra lệnh.

- Tiến lên giết hần.

Tên Trúc Cơ kì được ra lệnh bước lên gạt đầu với Bạch Ngọc Lâu, tay nắm chặt vũ khí rồi chạy thẳng tới Lâm Thanh Phong.

Khi hần tới gần, thấy Lâm Thanh Phong chưa có hành động gì thì hần cười lạnh, hét ra một câu.

- Muốn chết.

Nhưng sau đó hần cảm thấy trời đất quay cuồng, hai mắt hần tối đen rồi hần cũng không cảm thấy gì nữa, hần đã chết.

Khi tên này bước tới gần Lâm Thanh Phong thì Lâm Thanh Phong cũng ra tay tát hần một cái, lực đạo tuy không mạnh nhưng đủ để khiến tên Trúc Cơ kì này đi gặp Diêm Vương báo danh.

Lâm Thanh Phong nhìn một chút thi thể của tên này còn đang nằm trước mặt mình, hần tiện tay đá một cái khiến thi thể lao như tên bắn bay về phía một tên tay sai Luyện Khí kì của Bạch Ngọc Lâu.

Chỉ thấy tên này đưa tay ra đỡ lấy thi thể thì bùm một cái tên này cùng với thi thể của tên trước đó cùng nhau bạo tạc.

Bạch Ngọc Lâu nhú mày rồi nhìn về Lâm Thanh Phong hần hét lớn.

- Ngươi là ai? Mau xưng danh.

Lâm Thanh Phong ngáp một cái rồi nói.

- Thật sự, ta cũng không muốn giết các ngươi nhưng các ngươi đã tìm đến thì các ngươi cũng có thể chết rồi, ta lại không rảnh hơi để nói nhiều với người chết, nên hiện tại các ngươi có thể đi chết.

Lâm Thanh Phong dứt lời trên hai tay hần xuất hiện hai viên cầu Rasengan, hần nhanh chóng xông vào đám thủ hạ của Bạch Ngọc Lâu.

Rất nhiều tên tiến lên ngăn cản Lâm Thanh Phong nhưng chỉ cần đụng vào Rasengan trên tay Lâm Thanh Phong thì toàn thân sẽ bị xoắn nát mà chết.

Lâm Thanh Phong như đi đến chỗ không người, chỉ cần hần đi qua là sẽ có người chết.

Rất nhanh sau đó chỉ còn lại Bạch Ngọc Lâu cùng với Lâm Thanh Phong hai người nhìn nhau, toàn bộ tay sai của Bạch Ngọc Lâu đã chết hết, chết không thể chết lại.

Bạch Ngọc Lâu chảy đầy mồ hôi lạnh nhìn Lâm Thanh Phong như nhìn một con quái vật, tay hần run run chỉ vào Lâm Thanh Phong rồi nói.

- Ngươi... ngươi... ngươi dám giết hết tinh anh của Bạch gia, Bạch gia và ngươi không đội trời chung.

Lâm Thanh Phong vẫn đứng đó nhìn Bạch Ngọc Lâu với vẻ mặt bình thản.

Bạch Ngọc Lâu lấy từ nhẫn trữ vật ra một cái truyền tin phù, hần bắn lên trời rồi nở nụ cười lạnh nhìn về Lâm Thanh Phong.

-Ta đã báo hiệu cho Kim Đan lão tổ, tiểu tử hôm nay chính là ngày chết của ngươi.

....Hết Chương 39.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Bạch gia muốn chết

Lâm Thanh Phong nhìn về Bạch Ngọc Lâu như nhìn một thằng ngu, hần thờ dài một hơi rồi đứng đó chờ đợi.

Bạch Ngọc Lâu nhìn thấy Lâm Thanh Phong đứng đó, nghĩ rằng Lâm Thanh Phong khiếp sợ khi nghe tới Kim Đan kì lão tổ nên hần càng điên cuồng hơn.

-Haha tiểu tử, hiện tại sợ chết đi, ngươi đừng lo lắng vì ngươi không sống được.

Lâm Thanh Phong cũng không muốn nói nhiều với Bạch Ngọc Lâu, hiện tại trời sáng sớm nên xung quanh có rất nhiều người nhìn về phía này, xác chết của người Bạch gia vương vãi khắp nơi khiến nhiều người sắc mặt trắng bệch rồi nôn ói.

Nhiều người sợ hãi nhìn về Lâm Thanh Phong, hiện tại toàn thân y phục của Lâm Thanh Phong đều là máu nhìn trông như một ác ma bò ra từ địa ngục.

Lúc này Nam Cung Phi Vân được người báo tin nên nhanh chóng chạy ra, theo sau còn có Nam Cung Mị Ảnh, Nam Cung Tuyết cùng với các trưởng lão trong gia tộc Nam Cung.

Bọn hần nhìn thấy tràng diện trước mắt một số trưởng lão cũng bắt đầu nôn ói, Nam Cung Tuyết, Nam Cung Mị Ảnh sắc mặt trắng bệch nhìn về Lâm Thanh Phong.

Nam Cung Phi Vân tỏ ra trấn định hơn, nhưng hần cũng chảy mồ hôi lạnh.

Bạch Ngọc Lâu nhìn về phía Nam Cung Phi Vân, hần điên cuồng cười nói.

-Haha Nam Cung Phi Vân, hiện tại ngươi đã xuất hiện a, nhưng đã trễ chỉ một lúc sau Kim Đan lão tổ của Bạch gia sẽ đến đây giết sạch các ngươi.

Lâm Thanh Phong thờ dài nhìn Bạch Ngọc Lâu, hiện tại hần cũng lười nghe tên này nói nhảm nên đưa tay chặt vào cổ Bạch Ngọc Lâu khiến hần bất tỉnh.

Một lúc sau Lâm Thanh Phong cảm nhận được trên trời có một người đang bay đến, hần ngẩng đầu nhìn về hướng người đó.

Người này chính là Kim Đan lão tổ của Bạch gia, khi thấy Bạch Ngọc Lâu báo hiệu thì hần cũng nghĩ tới có sự tình không ổn nên đã bay tới đây.

Người đang bay đến nhìn thấy thảm cảnh trước mắt, hần điên cuồng cười rồi rống to.

-Tiểu tử, ngươi rất tốt, giết nhiều người của Bạch gia như vậy hiện tại ngươi có thể chết rồi.

Lâm Thanh Phong ngược nhìn tên Kim Đan này, hần có chút mỉa mai, nhủ thầm rồi tiện tay nhặt một thanh vũ khí gần bên sau đó ném về hướng tên này.

Thanh vũ khí mà Lâm Thanh Phong ném lao như tên bắn, tên Kim Đan này không kịp tránh né nên đã dính đòn.

Nhưng rất may cho hần là Lâm Thanh Phong cũng không muốn giết hần nên dù khiến hần trúng đòn nhưng chỉ bị trọng thương.

Sau đó tên Kim Đan lão tổ này trọng thương rơi xuống đất, hần không thể bò dậy nổi, vừa lúc nhìn thấy Lâm Thanh Phong ném thanh vũ khí thì hần cũng không khinh địch, vận dụng hết sức lực bản thân để phòng ngự.

Nhưng cũng không có trúng gì dùng thanh vũ khí dễ dàng đánh tan phòng ngự của hần, rồi đứng ngay vị trí giữa bụng hần, lực đạo mạnh mẽ khiến Kim Đan của hần vỡ vụn, hiện tại hần cũng không còn sức lực để đứng lên nữa.

Mọi người từ phía nhìn cảnh này thì trợn mắt há mồm, Nam Cung Phi Vân thật sự sợ hãi, thầm nghĩ nếu hôm qua Lâm Thanh Phong ra tay với hần thì hiện tại hần cũng không muốn nhìn thấy mặt trời rồi.

Lâm Thanh Phong vẻ mặt lạnh nhạt bước tới chỗ tên Kim Đan kì này đang nằm, hần đưa tay xách tên này lên như xách một con gà rồi đem tới đặt bên cạnh Bạch Ngọc Lâu.

Sau đó Lâm Thanh Phong giơ chân đá vào vùng bụng của Bạch Ngọc Lâu phé hết đi tu vì của hần, làm Bạch Ngọc Lâu đau đớn tỉnh dậy.

Bạch Ngọc Lâu vừa tỉnh dậy, hần liền phát hiện ra là hần đã bị phế, ánh mắt hần cay độc nhìn Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Tiểu tử, ngươi dám phế hết tu vi của ta, ngươi chờ Kim Đan lão tổ đến rồi sau đó chết đi.

Lâm Thanh Phong không trả lời Bạch Ngọc Lâu, mọi người xung quanh thì nhìn Bạch Ngọc Lâu như nhìn một tên ngu.

Lâm Thanh Phong thờ dài một cái rồi đưa tay chỉ về phía tên Kim Đan cũng không sai biệt lắm nằm một bên như Bạch Ngọc Lâu.

Bạch Ngọc Lâu nhìn theo hướng ngón tay của Lâm Thanh Phong hần trợn mắt há mồm không dám tin, người nằm bên cạnh hần hiện tại chính là Kim Đan lão tổ của Bạch gia, Bạch Ngọc Lâu lắp bắp nói.

-Lão tổ,... ngài đây là tại sao?

Bạch gia lão tổ nghe được câu hỏi ngu của Bạch Ngọc Lâu hần phun ra một búng máu rồi chửi ầm lên.

-Tại sao? Ngươi còn dám hỏi tại sao? Ta mới là người phải hỏi ngươi là tại sao.

-Tại sao ngươi lại trêu chọc vì tiền bối này? Ngươi thật sự muốn Bạch gia phải diệt tộc à?

Bạch Ngọc Lâu càng trở nên điên loạn hơn.

-Cái gì mà tiền bối? Tên tiểu tử trước mặt này là tiền bối? Ngươi không phải bị điên a?

Bạch gia lão tổ tức giận, hần thở ra từng hơi hỗn hển rồi sau đó ngất xỉu.

Lâm Thanh Phong nhìn hết thầy trong mắt, mặc dù đã nói là không để Bạch Ngọc Lâu chết dễ dàng như vậy nhưng hiện tại hần cũng lười quản Bạch Ngọc Lâu.

Lâm Thanh Phong đưa mắt nhìn về Nam Cung Phi Vân rồi hần nói.

-Hiện tại mọi chuyện ta đã giải quyết xong, phiền nhạc phụ mang theo người đi tìm con của Bạch Ngọc Lâu rồi đưa hần cùng Bạch Ngọc Lâu tới chỗ ta, còn nữa nhớ gọi thêm cả Bạch Tiểu Phụng cùng với gia gia của hần.

Nói xong Lâm Thanh Phong đưa mắt nhìn một lượt những vị trưởng lão của Nam Cung gia, ánh mắt của hần lạnh như băng khiến cho tất cả các trưởng lão này sợ sệt co đầu rụt cổ.

Lâm Thanh Phong cũng không muốn nói gì, hần quay đầu bước vào Nam Cung gia, mọi người tự động nhường cho hần một con đường.

Nam Cung Mị Ảnh kéo tay Nam Cung Tuyết chạy theo phía sau cùng Lâm Thanh Phong trở về.

Đợi khi ba người Lâm Thanh Phong đã đi khuất bóng thì những người ở đây mới dám thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Lúc này nhìn Lâm Thanh Phong thật sự quá đáng sợ, khiến bọn họ thật quá căng thẳng.

Nam Cung Phi Vân cũng thở ra một hơi, hần nhìn các trưởng lão của Nam Cung gia rồi nói.

-Theo lời hần mà làm, việc này nhất định phải nhanh, còn nữa cho người dọn dẹp đồng hồ loạn phía trước đi.

Nghe lời của Nam Cung Phi Vân các vị trưởng lão cũng gật đầu rồi cho người làm theo, Lâm Thanh Phong tạo cho bọn họ ấn tượng đầu tiên là quá đáng sợ.

Cho tới hiện tại có vài vị hai chân vẫn còn run, nhất là những vị đã từng bắt ép gây khó dễ cho Nam Cung Mị Ảnh cùng với Nam Cung Tuyết.

Lâm Thanh Phong trở về phòng, hần cởi bỏ một thân y phục dính đầy máu rồi bắt đầu tắm rửa.

Khi hần bước ra ngoài thì vẻ mặt của hần hoàn toàn khác, hần trở lại với vẻ mặt thường ngày của mình, một tên thích tự kỷ hay đùa giỡn khắp nơi, không còn vẻ mặt lạnh như băng giống khi nãy.

Nam Cung Mị Ảnh nhìn thấy hần đã trở lại bình thường thì nàng chạy tới ôm lấy hần rồi khóc lóc.

-Phu quân, khi nãy chàng làm ta sợ, thật sự ta rất sợ a.

Lâm Thanh Phong xoa đầu Nam Cung Mị Ảnh an ủi, mặc dù lúc đó giết người tâm trí hần không thoải mái nhưng hần vẫn rất bình tĩnh không có cảm giác điên cuồng.

Hỏa Vân tôn giả nhìn Lâm Thanh Phong rồi gật đầu, hần nhìn ra được Lâm Thanh Phong mặc dù giết nhiều người như vậy nhưng vẫn không mất đi lý trí

nên hắn cũng không nói gì.

Bọn người Lâm Thanh Phong chờ đợi trong viện tới trưa thì Nam Cung Phi Vân cũng dẫn hai người Bạch Tiểu Phụng cùng gia gia của hắn tới đây, còn thêm hai cha con Bạch Ngọc Lâu cũng bị áp giải tới.

Nhìn thấy bốn người đã đến thì Lâm Thanh Phong gật đầu vẫy tay với Nam Cung Mị Ảnh hắn giao hai cha con Bạch Ngọc Lâu cho nàng và Nam Cung Tuyết xử lý, còn hai ông cháu Bạch Tiểu Phụng thì hắn gọi qua một phía khác để nói chuyện.

Lâm Thanh Phong về mặt bình tĩnh nhìn Bạch Tiểu Phụng một lúc lâu rồi hắn mới bắt đầu nói.

-Ta đã từng cảnh cáo ngươi trước về điều này, nhưng Bạch gia các người cũng không nghe, hiện tại không trách được ta đi?

Hai ông cháu Bạch Tiểu Phụng đồng thời thở dài, Gia gia của Bạch Tiểu Phụng đứng lên nói.

-Tại hạ là Bạch Thư Sinh, lần này Bạch gia thật sự không trách được tiền bối, mặc dù tiền bối đã cảnh báo trước nhưng người Bạch gia của chúng ta lại không nghe, chúng ta là tự tìm đường chết nên không thể nào oán trách ai được.

Lâm Thanh Phong gật đầu rồi lại nói tiếp.

-Bạch Ngọc Lâu khi sáng cũng đã dẫn toàn bộ tinh anh của gia tộc các ngươi tới đi? Vậy các ngươi sau này định làm gì?

Bạch Tiểu Phụng thở dài một hơi rồi nói.

-Thật sự hiện tại chúng ta cũng không biết nên làm gì tiếp theo, Bạch Ngọc Lâu sau khi nghe ta kể về sức mạnh của ngươi nên hắn đã dẫn xuất toàn bộ lực lượng của gia tộc ra để đối phó với ngươi.

-Hiện tại trong gia tộc ta chỉ còn người già và trẻ nhỏ, cao nhất cũng chỉ là ta Luyện Khí kì tầng 8.

Lâm Thanh Phong nhíu mày rồi nhìn Bạch Tiểu Phụng nói tiếp.

-Ta nghĩ các ngươi nên nhanh chóng di chuyển những tộc nhân còn lại đến một nơi khác sinh sống, nếu các ngươi lại ở đây thì không quá ba ngày Bạch gia thật sự bị diệt vong.

Hai ông cháu Bạch Tiểu Phụng đồng thời gật đầu rồi đứng dậy cáo từ ra về để thu xếp những người còn lại trong tộc, không cần Lâm Thanh Phong cảnh báo thì bọn hắn cũng biết, nếu không nhanh chóng rời khỏi nơi này thì Bạch gia thật sự muốn vong.

Nhìn hai ông cháu Bạch Tiểu Phụng đã đi xa, Lâm Thanh Phong gọi Nam Cung Phi Vân đến rồi nói.

-Thông báo cho những gia tộc khác, nếu ta tra được gia tộc nào gây khó dễ cho Bạch gia trong lúc rời đi thì bọn hắn cũng không cần tồn tại nữa.

Nam Cung Phi Vân lạnh người gật đầu một cái rồi sai người thông báo cho những gia tộc khác.

Lâm Thanh Phong lẩm bẩm.

-Ta chỉ có thể giúp ngươi tới đây, việc còn lại phải dựa vào chính ngươi rồi.

.....Hết Chương 40.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Thời gian của ta rất quý giá

Chuyện của Bạch gia trong vòng một buổi sáng đã được truyền khắp Nam Cung thành.

Thời điểm đó đang là trời sáng, nên người dân của Nam Cung thành nhìn thấy rất nhiều nên tin tức cũng loan truyền rất nhanh mà không thể nào cản được.

Phủ thành chủ.

Trong một tòa biệt viện rộng lớn được trồng rất nhiều loại cây cỏ, còn có một hồ nước lớn giữa hồ có một tòa đình viện nhỏ, có một người đàn ông trung niên đang ngồi bên một thiếu phụ, cả hai người đang vui vẻ cười đùa.

Một bóng người toàn thân y phục màu đen xuất hiện phía sau hai người, người trung niên phát hiện ra rồi nhủ thầm hỏi.

- Có chuyện gì?

Người mới vừa xuất hiện hai tay ôm quyền cúi đầu cung kính trả lời.

- Thành chủ, Bạch gia đã xong.

Người đàn ông được gọi là Thành chủ này cũng chính là Thành chủ hiện tại của Nam Cung thành, tên hắn là Bách Hiểu Sinh.

Bách Hiểu Sinh nghe được người này báo cáo thì lông mày hắn càng nhíu chặt hơn.

- Chuyện gì đã xảy ra?

Người áo đen cung kính trả lời.

- Ngày hôm qua Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết trở về, mang theo một người thanh niên và một lão già, sáng sớm hôm nay gia chủ Bạch gia Bạch Ngọc Lâu đã dẫn theo toàn bộ chiến lực của Bạch gia tới Nam Cung gia tộc muốn Nam Cung gia tộc giao ra Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết nhưng đã bị người thanh niên giải quyết sạch, ngay cả Kim Đan lão tổ của Bạch gia cũng bị hắn phế trong một chiêu.

Bách Hiểu Sinh sờ cằm suy tư, một bên người thiếu phụ cũng đưa mắt nhìn hắn nàng không nói gì, nàng biết hiện tại nàng không nên cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn.

Sau một lúc trầm tư suy nghĩ thì Bách Hiểu Sinh đứng dậy rồi nói.

- Ta muốn gặp người thanh niên đó, giúp ta mời hắn đến phủ thành chủ, còn có mời thêm cả Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết.

Sau khi nói xong Bách Hiểu Sinh phất tay ra hiệu người áo đen lui.

Người áo đen gật đầu rồi biến mất.

Thiếu phụ đứng bên cạnh Bách Hiểu Sinh lúc này mới mở miệng.

- Tại sao chàng lại muốn gặp hắn ta?

Bách Hiểu Sinh thở dài một hơi rồi giải thích với nàng.

- Ta muốn tìm hiểu thái độ của hắn, muốn phế Kim Đan kì cường giả trong một chiêu thì ngay cả Nguyên Anh lão tổ cũng chưa chắc có thể làm được, ngoài ra còn có chuyện khác.

Nghe lời nói của Bách Hiểu Sinh thì vị thiếu phụ hít một hơi lạnh khi.

Nhìn thấy thiếu phụ có vẻ căng thẳng Bách Hiểu Sinh cười cười rồi an ủi nàng.

- Đừng lo lắng, ta đã có chừng mực.

Vị thiếu phụ lúc này mới gật đầu, nhưng vẻ lo lắng trên mặt nàng vẫn không biến mất.

Bách Hiểu Sinh đứng dậy, nhìn về bầu trời thở dài một hơi, tự mình lầm bầm.

- Mong rằng người thanh niên này không có ý đồ xấu.

Một bên khác, Nam Cung gia tộc.

Sau khi giải quyết xong chuyện của Bạch gia, Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Phi Vân đang bàn tính ngày cưới hỏi cho Lâm Thanh Phong và Nam Cung Mị Ảnh.

Thình lình một người áo đen xuất hiện, Lâm Thanh Phong đã phát hiện người này từ rất xa nên hắn không bắt ngờ.

Còn Nam Cung Phi Vân đột nhiên thấy người áo đen này xuất hiện thì đầu hắn đỏ đẫm mồ hôi, hắn biết người áo đen này là tay sai của Nam Cung thành chủ Bách Hiểu Sinh, nếu người áo đen này xuất hiện thì đồng nghĩa với việc Bách Hiểu Sinh có chuyện cần nói.

Người áo đen xuất hiện cũng không muốn nói nhiều, giọng hắn lạnh nhạt nói với giọng điệu ra lệnh Lâm Thanh Phong.

- Người thanh niên, Bách Hiểu Sinh thành chủ muốn người tới phủ thành chủ gặp mặt, ngoài ra còn có Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết cũng phải tới.

Đội người áo đen nói xong Lâm Thanh Phong cũng không tỏ vẻ gì, Lâm Thanh Phong không thích những người mang giọng điệu cao ngạo nói chuyện với người khác nên hắn không để ý.

Còn Nam Cung Phi Vân ngồi một bên trán hắn bắt đầu đổ mồ hôi rồi nhìn về Lâm Thanh Phong.

Người áo đen thấy Lâm Thanh Phong vẫn không để ý tới hắn thì cau mày quát.

-Ngươi đã nghe rõ chưa?

Nhưng đáp lại hắn chỉ có một bàn tay của Lâm Thanh Phong, người áo đen tới cũng nhanh và đi cũng nhanh.

Sau khi nhận cái tát của Lâm Thanh Phong, người áo đen bay ra khỏi Nam Cung gia với vận tốc cực nhanh theo hướng hắn vừa tới.

Phủ Thành chủ.

Bách Hiểu Sinh đang cau mày lo lắng, nội tâm hắn không được yên, hắn đang chờ đợi người áo đen dẫn theo Lâm Thanh Phong tới gặp mặt.

Chờ đợi một lúc lâu thì bên ngoài có một tên thủ vệ chạy vào báo cáo với Bách Hiểu Sinh.

-Thành chủ, chuyện không tốt, Ảnh vệ đại nhân đã bị người đánh trở về và hiện đang bất tỉnh.

Bách Hiểu Sinh tay che trán, khi này nhận tin Bạch gia đã xong nên hắn quên mất giọng điệu nói chuyện của Ảnh vệ, gặp mặt một vị cường giả có thể tiện tay giải quyết Kim Đan cường giả mà lại giờ giọng điệu như Ảnh vệ ra thì không chết đã là rất tốt.

Bách Hiểu Sinh cười khổ lắc đầu nói với tên thủ vệ.

-Đem Ảnh vệ vào nghỉ ngơi, còn ta sẽ đích thân tới Nam Cung gia tộc một chuyến.

Nói rồi Bách Hiểu Sinh bước ra Phủ thành chủ rồi tiến về Nam Cung gia tộc.

Trước cửa Nam Cung gia tộc hiện tại trước cửa vẫn còn vết máu đọng, còn rất nhiều người đang thu dọn những phần thân thể của người Bạch gia.

Bách Hiểu Sinh nhìn thấy rồi hít một ngụm khí lạnh, mồ hôi trên lưng hắn ngày càng nhiều, hắn không tưởng tượng nổi tên ác ma nào có thể làm ra cảnh tượng như vậy.

Bách Hiểu Sinh lắc đầu một cái rồi hít một hơi thật sâu lấy thêm can đảm, hắn bước tới trước cửa Nam Cung gia tộc chấp tay với hai tên thủ vệ rồi nói.

-Xin báo với Nam Cung gia chủ, Bách Hiểu Sinh có chuyện cầu kiến.

Hai tên thủ vệ nghe được người tới là Bách Hiểu Sinh thì bọn hắn gật đầu rồi một tên chạy vào Nam Cung gia tộc để thông báo cho Nam Cung Phi Vân.

Một lúc sau, Nam Cung Phi Vân nhanh chóng ra mặt, chấp tay chào hỏi Bách Hiểu Sinh.

-Không biết thành chủ đại giá quang lâm nên chậm trễ đón tiếp, xin thành chủ đừng trách.

Bách Hiểu Sinh cười cười lắc đầu, rồi nhanh nói vào việc chính

-Lần này ta đường đột tới đây, kính xin Nam Cung gia chủ chớ trách, ta tới đây để gặp vị thanh niên khi sáng, làm phiền Nam Cung gia chủ dẫn đường.

Nam Cung Phi Vân gật đầu rồi dẫn đường, hắn biết vị thành chủ này cũng không phải ranh rồi mà tìm mình, lúc này vị Ảnh vệ kia xuất hiện là tìm Lâm Thanh Phong nên hắn cũng không nhiều lời.

Lâm Thanh Phong lúc này đang ngồi trong bếp nấu nướng, Nam Cung Mị Ảnh cùng với Nam Cung Tuyết đang luyện tập Rasengan, thấy người tới là Nam Cung Phi Vân nên Nam Cung Mị Ảnh chạy ra đón tiếp, nàng vui vẻ cười nói.

-Phụ thân, người lại đến.

Nam Cung Phi Vân cười cười rồi gật đầu hỏi nàng.

-Phu quân con đang ở nơi nào? Bách Hiểu Sinh thành chủ đã tới, mau gọi phu quân con ra đón tiếp.

Nam Cung Mị Ảnh nghe rồi tươi cười gật đầu, nàng quay đầu vào phòng bếp kêu lớn.

-Phu quân, mau ra á, có Bách Hiểu Sinh thành chủ muốn gặp ngươi.

Nam Cung Phi Vân cùng Bách Hiểu Sinh về mặt nghi hoặc nhìn tới phòng bếp, bọn hắn không ngờ tới Lâm Thanh Phong là một nam nhân vậy mà lại đi nấu ăn.

Trong phòng bếp cũng phát ra tiếng của Lâm Thanh Phong.

-Đề hấn đợi ở ngoài, hiện tại ta không rảnh tay.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu rồi quay lại nhìn Bách Hiểu Sinh với vẻ mặt vô tội.

Bách Hiểu Sinh gật đầu rồi cười nói.

-Haha, không sao, không ngờ Lâm tiểu hữu lại là một người giỏi nội trợ như vậy, hiện tại ta rất rảnh rồi ta có thể ngồi đợi, sẵn tiện trò chuyện với Nam Cung gia chủ.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu bỏ lại hai người cùng nhau trò chuyện, còn nàng thì bước qua một bên cùng với Nam Cung Tuyết luyện tập Rasengan.

Chờ đợi một lúc sau, Lâm Thanh Phong cũng đã nấu nướng xong, hấn bung đồ ăn tới đình viện, đặt trên bàn rồi vẫy tay gọi Nam Cung Mị Ảnh cùng với Nam Cung Tuyết, cũng gọi luôn Hòa Vân tôn giả, ném cho tiểu Hắc một viên linh thạch Trung phẩm.

Làm xong tất cả Lâm Thanh Phong mới quay đầu nhìn tới Bách Hiểu Sinh và Nam Cung Phi Vân.

Lâm Thanh Phong gật đầu với Bách Hiểu Sinh xem như chào hỏi.

Bách Hiểu Sinh thăm đánh giá Lâm Thanh Phong một chút.

Khi hấn nhìn ra cảnh giới hiện tại của Lâm Thanh Phong là luyện khí tầng 10 thì trong lòng hấn hoảng sợ một tên luyện khí tầng 10 dùng một chiêu phé đi Kim Đan kì cường giả mi hời có đáng sợ hay không? Nhưng về mặt hấn vẫn tươi cười hai tay ôm quyền rồi nói.

-Lâm tiểu hữu, nghe danh đã lâu, nay được thấy mặt.

Nhưng Lâm Thanh Phong đưa tay cắt ngang lời Bách Hiểu Sinh rồi mở miệng.

-Được rồi, muốn thấy cũng đã thấy, muốn nhìn cũng đã nhìn, hiện tại ngươi có thể về rồi.

Nụ cười của Bách Hiểu Sinh cứng đờ trên mặt, hấn gãi đầu lúng túng không biết phải trả lời thế nào với câu nói này của Lâm Thanh Phong.

Bách Hiểu Sinh nở ra một nụ cười khó khăn, hấn muốn nói tiếp gì đó nhưng chỉ thấy Lâm Thanh Phong đưa lên một ngón tay.

Hòa Vân tôn giả đang ngồi ở đình viện, nhìn thấy hành động của Lâm Thanh Phong thì phun ra một ngụm thức ăn, hấn nghĩ tới điều gì đó rồi nở nụ cười dễ tiện.

Đúng như Hòa Vân tôn giả đã nghĩ, sau khi giơ lên một ngón tay thì Lâm Thanh Phong nói tiếp.

-Thời gian của ta rất quý giá, một phút một viên linh thạch Hạ phẩm.

.....Hết Chương 41.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Ta thật hoài nghi ngươi cầm não đi ngâm nước

Bách Hiểu Sinh cùng Nam Cung Phi Vân há mồm kinh ngạc, bọn hấn không ngờ Lâm Thanh Phong lại đòi linh thạch.

Bách Hiểu Sinh mở miệng muốn nói cái gì, thì Lâm Thanh Phong lại mở miệng trước.

-Từ này tới giờ cũng được 2 phút, phiền ngươi trả phí 2 viên linh thạch hạ phẩm.

Bách Hiểu Sinh vẻ mặt cứng ngắc, nhưng hấn kiềm chế cảm xúc thở ra một hơi rồi lấy từ nhẫn trữ vật ra 12 viên linh thạch hạ phẩm đưa cho Lâm Thanh Phong.

-Đây là 12 viên linh thạch hạ phẩm, xin Lâm tiểu hữu bỏ chút thời gian.

Lâm Thanh Phong gật đầu mặt không đổi sắc tiếp nhận số linh thạch mà Bách Hiểu Sinh đưa, trong lòng hấn lúc này vui như nở hoa, hấn thầm nghĩ.

-Bọn nhà giàu sinh ra là để bị hắc a.

Bách Hiểu Sinh trong lòng đau như cắt nhưng về mặt hắc vẫn bình tĩnh nói với Lâm Thanh Phong.

-Không biết Lâm tiểu hữu đến Nam Cung thành là có việc gì?

Lâm Thanh Phong nhìn về Bách Hiểu Sinh trả lời.

-Ta đến đây chỉ để giải quyết chuyện của Bạch gia hiện tại chuyện đã xong, ngoài ra còn tới để hỏi cưới Mị Ảnh làm vợ.

Nam Cung Phi Vân đứng cạnh bên nghe được lời của Lâm Thanh Phong thì cười toe toét, mặc dù bọn hắc đã bàn tính trước ngày cưới nhưng lúc này Lâm Thanh Phong lại nói ra trước mặt Bách Hiểu Sinh thì chứng tỏ hắc đã xác định thật sự cưới Nam Cung Mị Ảnh.

Bách Hiểu Sinh thì lại khác, sau khi hắc nghe xong thì đầu đầy mồ hôi lạnh, thầm nghĩ sau này không nên đắc tội Nam Cung gia tộc mới tốt.

Bách Hiểu Sinh thở ra một hơi, rồi nói với Lâm Thanh Phong.

-Không biết Lâm tiểu hữu sau chuyện này còn có dự định khác?

Lâm Thanh Phong sờ cằm một chút rồi lắc đầu.

Bách Hiểu Sinh thấy vậy thì nở nụ cười.

-Không biết Lâm tiểu hữu đã từng nghe qua Đại Hội thu đồ của các tông môn lớn?

Lâm Thanh Phong gật đầu, chuyện này theo lời kể lúc trước của Nam Cung Mị Ảnh thì hắc cũng biết.

Thấy Lâm Thanh Phong gật đầu thì Bách Hiểu Sinh cũng nói tiếp.

-Vài tuần sau các tông môn lớn sẽ đến đây để thu nhận đệ tử, nhưng thật ra nơi đây chỉ là một nơi mà bọn hắc lựa chọn để tập trung các thiên tài từ khắp nơi rồi sau đó sẽ chọn ra những người đạt yêu cầu rồi thu vào tông môn.

Lâm Thanh Phong nghĩ nghĩ một chút rồi gật đầu, chuyện này cũng rất bình thường, các tông môn không có nhiều thời gian để đi đến từng nơi tuyển chọn đệ tử, mà bọn hắc sẽ tập trung những người đó lại một nơi rồi tiến hành sàng lọc.

Bách Hiểu Sinh tiếp tục nói.

-Lâm tiểu hữu cũng thấy, hiện tại Nam Cung thành sẽ là nơi diễn ra đại hội, nhưng Nam Cung thành hiện tại lại không có ai đạt đủ tiêu chuẩn để các tông môn thu nhận, điều này sẽ khiến mặt mũi của Nam Cung thành mất sạch.

Lâm Thanh Phong lạnh nhạt nhìn hắc rồi nói.

-Chuyện này có vẻ như không liên quan đến ta à?

Bách Hiểu Sinh dừng lại một chút rồi nói.

-Lâm tiểu hữu chắc cũng không biết, đại hội lần này sẽ diễn ra dưới dạng tranh tài giữa hai người, người nào chiến thắng sẽ được bước tiếp vào vòng trong và 20 người đạt thứ hạng cao nhất sẽ được các tông môn lựa chọn ngoài ra còn có phần thưởng.

Lâm Thanh Phong ở một bên khi nghe tới phần thưởng thì hai mắt phát sáng, hắc chờ đợi Bách Hiểu Sinh nói tiếp.

-Thứ hạng càng cao thì phần thưởng càng phong phú, nhưng quy tắc của cuộc thi chỉ dành cho người dưới 25 tuổi và phải đạt ít nhất là luyện khí tầng 7 cao nhất là luyện khí tầng 10, còn những người đạt tới Trúc Cơ kì thì sẽ được nhận thẳng không cần tham gia cuộc thi.

-Ta nhìn Lâm tiểu hữu hiện tại đoán chừng tuổi tác không cao, nhưng lại có tu vi thâm hậu như vậy nên sẽ rất dễ dàng đạt được giải nhất, vì thế ta muốn mời Lâm tiểu hữu tham dự giải đấu giành về mặt mũi cho Nam Cung thành.

Lâm Thanh Phong trầm tư một lúc sau đó hắc trả lời.

-Đúng là ta phù hợp điều kiện, nhưng ta lại không muốn tham dự giải đấu này.

Bách Hiểu Sinh nghe tới đây thì trên mặt hắc hiện ra vẻ thất vọng, nhưng Lâm Thanh Phong lại nói tiếp.

-Tuy nhiên, vẫn có một người phù hợp với yêu cầu và ta chắc rằng nàng sẽ đạt được thứ hạng khá cao, nếu không đạt thứ hạng cao thì ta đảm bảo các tông môn theo mời nàng sẽ như vịt lừa đi không hết.

Bách Hiểu Sinh về thất vọng trên mặt biển mất, thay vào đó là một vẻ mặt sáng ngời, nếu là người mà Lâm Thanh Phong giới thiệu thì chắc chắn không tầm thường.

Tuy vậy nhưng Bách Hiểu Sinh vẫn tò mò hỏi.

-Không biết người mà Lâm tiểu hữu muốn nhắc đến là ai?

Lâm Thanh Phong cũng không muốn giấu diếm, hắn đưa tay chỉ về hướng Nam Cung Mị Ảnh, rồi nói.

-Nàng Nam Cung Mị Ảnh cũng là lão bà của ta.

Bách Hiểu Sinh trợn mắt há mồm, nếu Nam Cung Mị Ảnh là một thiên tài như lời của Lâm Thanh Phong thì làm sao Bách Hiểu Sinh trước đó lại không biết?

Hắn lộ ra vẻ mặt chần chờ khó coi nhìn về Lâm Thanh Phong.

Nhưng Lâm Thanh Phong vẫn bình tĩnh rồi nói.

-Hiện tại nàng mới 22 tuổi, phù hợp yêu cầu thứ nhất, còn cảnh giới của nàng là luyện khí tầng 10 phù hợp yêu cầu thứ hai, còn về thiên phú của nàng thì người cứ yên tâm, ta không rảnh rồi để lừa người.

Bách Hiểu Sinh nghe xong thì suy nghĩ một chút rồi gật đầu, hắn tin tưởng Lâm Thanh Phong cũng không rảnh rồi mà đùa giỡn với hắn.

Bách Hiểu Sinh thở dài một hơi rồi ôm quyền cáo từ, nhưng lúc này Lâm Thanh Phong lại nói.

-Khoan hãy rời đi, khi này người đưa ta 12 viên linh thạch hạ phẩm muốn ta bỏ ra 12 phút thời gian để nói chuyện với người, nhưng người đã dùng tới 15p vì vậy trước khi đi người hãy trả thêm 3 viên linh thạch hạ phẩm a.

Bách Hiểu Sinh một mặt mộng bức, hắn thật sự muốn tự tát cho chính mình vài bạt tai, tại sao lại phải nghi ngờ Lâm Thanh Phong à? Chỉ vì nghi ngờ Lâm Thanh Phong nên kéo dài thêm 3 phút thời gian, đó cũng là 3 viên linh thạch hạ phẩm a.

Bách Hiểu Sinh cắn răng, lấy thêm 3 viên linh thạch hạ phẩm giao cho Lâm Thanh Phong rồi hắn quay đầu chạy thật nhanh, hắn sợ lại ở đây nói thêm vài câu với Lâm Thanh Phong thì lại tốn thêm linh thạch a.

Thấy Bách Hiểu Sinh chạy đi Lâm Thanh Phong hô to.

-Lần sau rất hoan nghênh người tới nữa a.

Nghe được lời nói của Lâm Thanh Phong, bước chân Bách Hiểu Sinh lao đảo, nhưng rất nhanh hắn lấy lại thăng bằng rồi lại tăng tốc độ, trong lòng hắn âm thầm nói.

-Muốn gặp lại người mới có quý a.

Nhìn thấy bóng lưng của Bách Hiểu Sinh từ từ biến mất. Nam Cung Phi Vân ở một bên nhứ mảy rồi nói với Lâm Thanh Phong.

-Người cho Ảnh nhi tham dự giải đấu này hình như có chút không phải a.

Nhưng đáp lại lời của hắn chỉ có vẻ mặt khinh bỉ của Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong nhìn Nam Cung Phi Vân một lúc lâu rồi lạnh nhạt nói.

-Thật sự, ta không biết người như thế nào lại làm được chức gia chủ, nếu không phải là ta phát hiện ra hai nàng thì hai thiên tài lại bị loại người ngu ngốc như người phế bỏ.

Nam Cung Phi Vân một mặt mộng bức, hắn vừa nghe được gì? Hai thiên tài? Đâu ra hai vị thiên tài?

Nam Cung Phi Vân lộ ra vẻ mặt nghi hoặc nhìn Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong che trán, hắn hoài nghi không biết vị nhạc phụ trước mắt này nào bị ngâm nước hay không, hắn chỉ tay về phía hai tỷ muội Nam Cung Mị Ảnh rồi nói.

-Hai nàng, cũng chính là hai người con gái của người, một người nắm giữ thiên linh căn hỏa hệ, một người nắm giữ thiên linh căn băng hệ, ngoài ra hai nàng còn có tư chất cực cao.

-Còn người, người là một người cha vậy mà lại bỏ mặc hai nàng sống chết không lo, người là một vị gia chủ lại bỏ mặc hai thiên tài của gia tộc tự sinh tự diệt, ta thật không hiểu Nam Cung gia tộc đầu óc ngu tới mức nào mới để người làm gia chủ.

-Ta thật sự hoài nghi người cầm nào đi ngâm nước, hoặc cũng có thể là do người không có não.

Nói xong Lâm Thanh Phong cũng không để ý Nam Cung Phi Vân, hần phất tay bỏ đi hướng về đình viện dùng cơm.

Nam Cung Phi Vân đứng ngẩn người một lúc lâu trông hần giống như già ra thêm vài chục tuổi, sau đó hần lắc đầu thở dài một cái rồi quay lưng đi ra khỏi nơi này.

Sau khi dùng cơm xong Lâm Thanh Phong hỏi Nam Cung Mị Ảnh.

-Các nàng luyện tập Rasengan tới đâu a?

Nam Cung Mị Ảnh thở dài lắc đầu.

-Vẫn dậm chân tại chỗ, bọn ta không có cách nào để viên cầu ổn định được.

Nghe được lời của Nam Cung Mị Ảnh thì Lâm Thanh Phong gật đầu.

-Đội ta thu dọn xong thì chúng ta đi dạo Nam Cung thành một chút, ta muốn thử tìm cho hai người vật giúp hai người luyện thành công Rasengan.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết gật đầu đồng ý, còn một bên Hỏa Vân tôn giả cũng tò mò muốn biết đồ vật mà Lâm Thanh Phong nói nên cũng đồng ý đi theo.

Bốn người Lâm Thanh Phong bước ra khỏi Nam Cung gia tộc, tiểu Hắc sau khi ăn xong thì lại lăn ra ngủ nên Lâm Thanh Phong cũng không mang nó theo.

.....Hết Chương 42.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Bong bóng

Bốn người Lâm Thanh Phong bước ra khỏi Nam Cung gia tộc, bọn họ bắt đầu đi dạo trong thành.

Nam Cung thành có diện tích rất rộng lớn, nhân khẩu rất nhiều trong đó có rất nhiều gia tộc khác nhau, mỗi gia tộc đều chiếm lấy cho mình một phần đất để buôn bán riêng không ai đụng chạm với ai.

Cũng vì vậy nên mỗi phần đất thuộc một gia tộc chiếm lĩnh lại tạo thành một khu chợ khác nhau, còn những người không có gia tộc muốn bày bán hàng hóa thì phải thuê đất của một gia tộc trong thành rồi mới được phép buôn bán tại phần đất của gia tộc đó.

Bốn người Lâm Thanh Phong theo sự chỉ dẫn của Nam Cung Mị Ảnh đi tới khu vực bán hàng của Nam Cung gia tộc.

Tất cả mọi người mà bọn hần gặp trên đường đi, chỉ cần nhìn thấy Lâm Thanh Phong đến thì mọi người đều chạy ra mồ hôi lạnh, tự động nhường chỗ tránh sang một bên.

Bọn họ rất sợ Lâm Thanh Phong, vì lúc sáng Lâm Thanh Phong lưu lại ấn tượng trong bọn họ rất đáng sợ.

Sau khi thấy Lâm Thanh Phong đi mất thì bọn họ như đạt chung một nhận thức ai cũng tự động thu dọn rồi trở về.

Ngay cả những tiệm buôn bán thuộc về Nam Cung gia tộc cũng không khác gì, cũng tự động thu xếp đóng cửa tiệm sau khi Lâm Thanh Phong đi qua.

Nhìn cảnh này thì Lâm Thanh Phong chỉ biết nở nụ cười khổ, hần gãi đầu rồi quyết định không để ý.

Lâm Thanh Phong nhìn thấy một cửa hàng bán đồ trang trí thì dẫn theo ba người tiến vào.

Chàng quý nhìn thấy Lâm Thanh Phong tới gần cửa tiệm thì hần muốn khóc, hần nhanh chóng quỳ xuống chấp tay van xin.

-Đại gia, xin ngài dừng tới đây, bọn ta chỉ là buôn bán nhỏ nghe theo lệnh của Nam Cung gia tộc, hàng tháng chúng ta còn phải nộp số tiền bán được về Nam Cung gia, nếu các ngài tới đây thì tiệm chúng ta sẽ không ai muốn vào nữa a, khi đó chúng ta lấy đâu ra tiền mà nộp về cho Nam Cung gia tộc à?

Lâm Thanh Phong gãi đầu, hần có vẻ khó xử, hần cũng biết được mọi người trong thành tránh hần như tránh ôn dịch nhưng thật sự là hần cần mua đồ a.

Lâm Thanh Phong đưa ánh mắt cầu cứu nhìn về Nam Cung Mị Ảnh.

Một bên Nam Cung Mị Ảnh cũng bật cười, khi sáng Lâm Thanh Phong tạo cho mọi người ấn tượng quá rung động, đến nàng còn khiếp sợ thì phải biết rằng Lâm Thanh Phong đáng sợ tới mức nào.

Nam Cung Mị Ảnh bước lên nhìn chương quỹ rồi nói.

-Ta là Nam Cung Mị Ảnh, ngại cứ việc bán cho hần những thứ hần muốn, còn về sau đó có khách hàng hay không thì ta sẽ chịu trách nhiệm.

Tên chương quỹ nghe được Nam Cung Mị Ảnh nói thì như được đại xá, hai mắt hần sáng lên tươi cười cẩn thận mời Lâm Thanh Phong vào cửa hàng.

Lâm Thanh Phong cười cười gật đầu theo chương quỹ tiến vào cửa hàng, hần nhìn xung quanh rồi thấy được thứ hần muốn tìm, đó là bong bóng.

Lâm Thanh Phong cầm lấy một trái bong bóng được treo trong tiệm một chút rồi gật đầu, hần hỏi chương quỹ.

-Thứ này trong tiệm còn nhiều ít?

Chương quỹ gật đầu rồi sai tiểu nhị vào trong ôm ra một thùng bong bóng chưa được thổi hơi.

Lâm Thanh Phong cười cười rồi gật đầu, lấy ra tiền đưa cho chương quỹ rồi bỏ thùng bong bóng vào nhẵn trữ vật sau đó quay về.

Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết tò mò nhìn Lâm Thanh Phong còn Hòa Vân tôn giả chỉ cần thấy Lâm Thanh Phong mua bong bóng là hần đã hiểu ý đồ, hần một bên gật đầu âm thầm tặc lưỡi Lâm Thanh Phong đúng là một tên yêu nghiệt cách giải quyết đơn giản như vậy mà cũng nghĩ ra.

Đã mua xong đồ vật cần thiết thì Lâm Thanh Phong cũng không muốn tiếp tục đi dạo.

Hần làm sao có hứng đi dạo? Ra đường bị mọi người sợ sệt, ánh mắt như nhìn quái vật rồi tránh xa thì ai cũng không còn hứng đi dạo à.

Quay trở lại Nam Cung gia tộc, Lâm Thanh Phong cầm lấy một trái bong bóng đã được thổi căng đưa đến trước mặt Nam Cung Mị Ảnh cùng với Nam Cung Tuyết.

Sau đó hần gơ tay còn lại tạo ra một viên cầu Rasengan rồi nói với hai người.

-Hai người đang luyện tập tới bước cuối cùng là khống chế Rasengan, phải giữ cho viên Rasengan ổn định thành hình tròn.

-Hiện tại hai người lấy một trái bong bóng, rồi tạo Rasengan trong trái bong bóng đó, khi nào có thể làm cho trái bóng không bị vỡ thì lúc này Rasengan của hai người cũng coi như hoàn thành.

Nhìn trong viên cầu Rasengan trong tay của Lâm Thanh Phong, hai nàng cùng gật đầu rồi tự lấy cho mình một trái bong bóng, bắt đầu tập luyện.

Hòa Vân tôn giả cũng cầm lấy thử một trái bong bóng rồi khống chế Rasengan, hần là một Đại Thừa kì tu sĩ nên lực khống chế rất mạnh, chỉ trong một lần là hần đã thành công khống chế Rasengan không khiến cho trái bong bóng nổ tung.

Đề xuống trái bong bóng, Hòa Vân tôn giả lại tạo ra một viên cầu Rasengan khác trên tay của mình, lần này viên cầu được giữ rất ổn định, không còn xao động muốn bạo nổ.

Hòa Vân tôn giả gật đầu, rồi nhìn Lâm Thanh Phong nói.

-Thuật này rất hữu dụng, lực sát thương của nó lại nâng cao theo đẳng cấp, đẳng cấp người càng cao thì nó sẽ càng mạnh, nhưng thật sự đáng tiếc là nó chỉ được dùng trong cận chiến, nếu người có thể hoàn thiện nó để nó sử dụng được từ xa thì ngay cả ta cũng muốn chiếm đoạt a.

Lâm Thanh Phong gật đầu coi như đồng ý với Hòa Vân tôn giả, một bên nhìn hai người Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết đang học tập Rasengan rồi hần tiến về phòng.

Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết tư chất rất cao, chỉ cần một buổi chiều là hai nàng đã thành thạo được Rasengan, hiện tại có thể sử dụng trong chiến đấu.

Lâm Thanh Phong đã nấu xong thức ăn tối, hần cũng vui mừng vì hai nàng đã học được Rasengan nhất là Nam Cung Mị Ảnh, nàng học được Rasengan thì trong đại hội thu đồ phân thắng của nàng lại nhiều hơn một chút.

Nhìn hai nàng còn đang vui vẻ vì đang học xong Rasengan thì Lâm Thanh Phong nói.

-Thật ra thuật này vẫn chưa được hoàn thiện, bởi vì ta không biết linh lực của ta thuộc hệ gì nên ta sử dụng đó là linh lực thuần túy, nhưng hai nàng đã biết được linh lực của mình thuộc hệ gì thì có thể thử hoàn thiện nó.

Hai nàng nghe được lời của Lâm Thanh Phong thì hai mắt phát sáng, theo lời Lâm Thanh Phong nói thì thuật này vẫn chưa được hoàn thiện, chưa được hoàn thiện mà còn mạnh như vậy thì thử nghĩ nếu hoàn thiện được thì nó sẽ như thế nào?

Nhưng hai nàng cũng chỉ nghĩ như vậy thôi, lúc này hai nàng chỉ mới học được thì mơ tưởng gì tới việc hoàn thiện nó?

Tuy có hơi thất vọng một chút nhưng hai nàng không sao cả, với uy lực hiện tại thì Rasengan cũng đủ để hai nàng sử dụng rất lâu,

Hai nàng nhanh chóng lấy lại tinh thần rồi cúi đầu ăn hết những thức ăn mà Lâm Thanh Phong đã nấu xong.

Lâm Thanh Phong thấy hai nàng như vậy thì hần nỡ nụ cười rồi nói tiếp.

-Khi trước hai nàng đã nói trong Nam Cung thành có cách để xác định hệ linh lực của ta, hiện tại trời đã tối ngày mai lão bà có thể dẫn ta đi chứ?

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu nhận lời, nàng đã luyện thành công Rasengan thì cũng rảnh rồi không có chuyện gì làm nên nàng đồng ý.

Nam Cung Tuyết một bên cũng muốn đi, nhưng Hòa Vân tôn giả không đồng ý, hần muốn nàng ở lại để tiếp tục chỉ đạo cho nàng.

Nam Cung Tuyết về mặt tội nghiệp nhìn Lâm Thanh Phong cầu cứu, nhưng Lâm Thanh Phong ngoảnh mặt làm như không thấy.

Đừng đùa, phải biết Đại Thừa kì ở Thông Thiên đại lục rất ít, mỗi một vị đều như thần long thấy đầu không thấy đuôi bọn hần muốn thu nhận đệ tử ngoài tư chất cực cao còn phải có căn cơ vững chắc.

Hiện tại Nam Cung Tuyết mặc dù tư chất nhất lưu nhưng căn cơ của nàng vẫn chưa đủ yêu cầu của Hòa Vân tôn giả nên việc hần không muốn nàng hao tổn thời gian làm chuyện khác là bình thường.

Cầu xin một lúc lâu vẫn không thấy Lâm Thanh Phong nói giúp thì Nam Cung Tuyết giận dỗi bỏ về phòng.

Nhìn theo hướng nàng rời đi, Lâm Thanh Phong gãi đầu cười khổ nhìn Nam Cung Mị Ảnh, hần cũng không còn cách nào a.

Nam Cung Mị Ảnh cũng cười cười, mặc dù nàng không biết Đại Thừa kì là đẳng cấp gì nhưng chỉ cần thấy khi trước Lâm Thanh Phong ra tay với Hòa Vân tôn giả mà hiện tại Hòa Vân tôn giả vẫn còn nhảy nhót không một vết trầy thì nàng cũng biết Hòa Vân tôn giả rất mạnh.

Nên đối với một sư phụ như Hòa Vân tôn giả thì nàng cũng hiểu là yêu cầu của hần đối với đệ tử rất cao, nàng cũng âm thầm mừng cho Nam Cung Tuyết.

Lâm Thanh Phong lắc đầu rồi đi thu dọn những thứ trên bàn, Hòa Vân tôn giả cũng quay về phòng, còn Nam Cung Mị Ảnh theo Lâm Thanh Phong ngồi một bên nhìn hần rửa chén.

Lâm Thanh Phong cười khổ, hần bị Nam Cung Mị Ảnh nhìn cũng thấy mất tự nhiên nên quay đầu nói với nàng.

-Lão bà à, ta biết là ta đẹp trai lắm nhưng nàng cũng không cần nhìn chăm chăm như vậy a?

Đáp lại hần chỉ có nụ cười của Nam Cung Mị Ảnh, nàng không nói gì mà vẫn ngồi đó nhìn.

Lâm Thanh Phong thật sự bó tay rồi, hần cho rằng lão bà hần bị điên rồi nên cũng không thêm để ý tới nàng tiếp tục rửa chén.

.....Hết Chương 43.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Sao lại nát rồi?

Trời vừa sáng, Lâm Thanh Phong tỉnh dậy rất sớm rồi bắt đầu công việc hàng ngày.

Hần vào bếp lôi ra một động thức ăn còn sót lại trong nhãn trữ vật rồi bắt đầu nấu nướng, ném cho tiểu Hắc một viên linh thạch Trung phẩm, nhìn lại số linh thạch còn lại trong nhãn hần nhủ mảy.

Trước đó đã lấy được từ tên tu sĩ áo xanh được hơn 100 viên, lại lấy từ Hòa Vân tôn giả 100 viên, nuôi tiểu Hắc một ngày hai viên hiện tại còn khoảng hơn 100 viên linh thạch Trung phẩm, linh thạch hạ phẩm còn khá nhiều nhưng tiểu Hắc không muốn ăn, còn linh thạch Thượng phẩm chỉ có 2 viên.

Với tốc độ ăn hiện tại của tiểu Hắc thì số linh thạch Trung phẩm còn lại cũng rất nhanh sẽ hết, nên Lâm Thanh Phong trầm tư suy nghĩ.

-Ta cũng không phải là đại gia như Hòa Vân tôn giả, làm sao nuôi được tên bại gia tử này đây.

Nhắc đến Hòa Vân tôn giả thì Lâm Thanh Phong sùng sốt, linh quang lóe lên rồi hần nỡ nụ cười tà.

-Hòa Vân tôn giả à, người cũng không muốn thú sủng của đệ tử mình chết đói đi.

Hòa Vân tôn giả đang ngồi trong phòng đột nhiên hắt hơi một cái, da gà của hắn nổi lên khắp người, hắn gãi đầu nghi hoặc.

-Ta mà cũng bị cảm sao?

Lâm Thanh Phong sau khi nấu nướng xong, hắn đi tới phòng của Nam Cung Mị Ảnh gọi nàng dậy.

Nam Cung Mị Ảnh lúc tối ngủ rất ngon, nhưng vì trời khá nóng nên nàng đã cởi bớt y phục trên người, nàng chỉ mặc nội y rồi ngủ.

Lâm Thanh Phong bước chân vào phòng của Nam Cung Mị Ảnh, lúc này nàng còn đang trùm chăn kín người nên hắn cũng không chú ý nhiều.

Hắn bước lại gần giường lật chăn ra gọi nàng dậy, hắn trợn mắt há mồm, mũi hắn bắt đầu chảy máu.

Nam Cung Mị Ảnh cảm giác được có người đang nhìn mình thì nàng mở mắt, nhìn thấy đứng bên cạnh là Lâm Thanh Phong thì nàng nở nụ cười vũ mị.

Nam Cung Mị Ảnh xoay người qua một bên đưa lưng về phía Lâm Thanh Phong rồi e thẹn nói.

-Chàng nhìn đủ chưa?

Lâm Thanh Phong trừng mắt hiện tại cũng muốn rút ra, hắn nghe được câu hỏi của nàng thì lập tức trả lời.

-Làm sao đủ? Nhìn cả đời cũng không đủ.

Nghe được câu trả lời của Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh tiếp tục hỏi.

-Vậy hiện tại chàng có muốn thiếp không?

Lâm Thanh Phong gạt đầu như cái máy, tiểu huynh đệ cũng bắt đầu dựng cò, nhưng câu tiếp theo của Nam Cung Mị Ảnh làm hắn cứng người.

-Chàng muốn nhưng ta lại không muốn à, hiện tại chàng có thể đi ra ngoài để ta mặc y phục á.

Lâm Thanh Phong muốn bị nội thương, hắn thật sự muốn khóc rồi, lão bà chỉ mặc nội y nằm trên giường nhưng người không được ăn thử hỏi người có nội thương hay không?

Lâm Thanh Phong lủi thủi đi ra khỏi phòng, tiểu huynh đệ của hắn cũng chẳng còn phát cò nổi loạn.

Nhìn theo bóng lưng của Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh ôm bụng nín cười, nàng không dám cười lớn vì sợ hắn nghe được, khi đó nếu hắn xấu hổ làm liều thì nàng cũng không thoát.

Một lúc sau Nam Cung Mị Ảnh mới từ từ bò dậy, mặc xong một bộ y phục nàng bước ra cửa.

Lâm Thanh Phong lúc này thì đang ngồi giữa sân để bút cò, miệng còn lẩm bẩm.

-Nhịn, không nhịn, nhịn, không nhịn,...

Nam Cung Mị Ảnh che miệng cười nhưng cũng không tới gần hắn, hiện tại là thời gian để hắn tự kỉ, nên nàng xoay đầu hướng về phòng của Nam Cung Tuyết.

Sau một hồi thì Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết xuất hiện, Lâm Thanh Phong còn chưa tự kỉ xong nên Nam Cung Mị Ảnh cũng chẳng quản hắn.

Nam Cung Tuyết tò mò nhìn Lâm Thanh Phong, nàng không hiểu tại sao tỷ phu lại ngồi bút cò, cây cò chọc tới hắn à?

Tuy Nam Cung Tuyết tò mò, nhưng nàng cũng không quản Lâm Thanh Phong, hiện tại cô trong viện rất nhiều nên cứ để hắn mặc sức mà bút.

Sau khi hai nàng ăn xong bữa sáng, Nam Cung Tuyết thì tiếp tục nghe Hòa Vân tôn giả chỉ đạo, còn Nam Cung Mị Ảnh thu dọn chén đĩa, hiện tại Lâm Thanh Phong vẫn chưa hết tự kỉ nên việc rửa chén do nàng đảm nhận.

Một hồi sau Nam Cung Mị Ảnh đã thu dọn xong thì nàng tiến lại gần Lâm Thanh Phong rồi bảo hắn cùng nàng đi xác định hệ linh căn.

Tiểu Hắc sau khi ăn xong viên linh thạch Trung phẩm mà Lâm Thanh Phong đưa cho thì lại lăn ra ngủ, Hòa Vân tôn giả đã từng nói tiểu Hắc ngủ là để tiêu hóa hết năng lượng của viên linh thạch nên cứ mặc cho nó ngủ đừng quản.

Nam Cung Mị Ảnh kéo theo một mặt thất hồn lạc phách Lâm Thanh Phong cùng đi ra khỏi Nam Cung gia tộc hướng về phía trung tâm Nam Cung thành, ở nơi đó có kiểm trắc đài dùng để kiểm tra linh căn của các tu luyện giả.

Khi trước Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết đều tự mình tu luyện nên hai nàng cũng không hiểu rõ công dụng của kiểm trắc đài, chỉ nghĩ đó là nơi để kiểm tra cảnh giới của những tu sĩ.

Vì mỗi lần kiểm tra phải trả phí là một viên linh thạch hạ phẩm nên các nàng cũng không muốn đi.

Đây là lần đầu tiên Nam Cung Mị Ảnh đến trung tâm Nam Cung thành, mặc dù lớn lên tại đây nhưng lúc nào cũng tập trung tu luyện nên nàng rất ít khi ra ngoài, nàng vui vẻ dắt tay Lâm Thanh Phong kéo đi khắp mọi nơi.

Nam Cung Mị Ảnh rất đẹp, lúc này nàng lại vui vẻ nở nụ cười thì nàng lại càng như tiên nữ giáng trần khiến người đi đường ai cũng phải đưa mắt nhìn, nhưng lại nhìn thấy người nàng đang nắm tay kéo đi là Lâm Thanh Phong thì ai cũng quay đầu ra về như chưa từng thấy gì.

Đừng gờn, Lâm Thanh Phong là một tên ác ma, không thấy hôm qua Kim Đan lão tổ của Bạch gia là một minh chứng rất tốt sao? Hiện tại muốn đi chọc hấn thật đúng là lão già ngai sống lâu.

Nhưng Nam Cung Mị Ảnh thật sự quá đẹp, lúc trước nàng chỉ ở trong Nam Cung gia tộc rất ít ra ngoài nên rất nhiều người không biết nàng là ai.

Hiện tại nàng xuất hiện tại trung tâm Nam Cung thành đồng nghĩa với việc nhiều tên tinh trùng thượng nảo cũng muốn xuất hiện.

Một số người bộ não cấp tốc xoay chuyển đã nghĩ được điểm này nên cấp tốc... mở sòng bạc cược thử xem có bao nhiêu gia tộc sẽ bị diệt vong.

Nam Cung thành là một tòa thành lớn có nhiều đại gia tộc, cũng vì thế có rất nhiều tên ăn chơi trác táng bại gia, trong số đó nổi tiếng nhất là bốn vị công tử thuộc bốn gia tộc lớn.

Tuy nhiên một vị trong số đó là con trai của Bạch gia gia chủ Bạch Ngọc Lâu tên là Bạch Phong xếp hạng thứ ba trong số bốn người đã bị xử lý, nên hiện tại chỉ còn ba người.

Nam Cung Mị Ảnh vẫn hồn nhiên lôi kéo Lâm Thanh Phong đi dạo khắp nơi, cho tới giữa trưa thì bọn hấn mới đến được Kiểm Trắc đài.

Lâm Thanh Phong nhìn cả khu vực kiểm trắc đài rồi gật đầu đi đến gần kiểm trắc đài đưa cho tên thủ vệ một viên linh thạch hạ phẩm để trả phí kiểm trắc.

Tên thủ vệ cầm viên linh thạch hạ phẩm gật đầu rồi nói.

-Ta sẽ khi lại một số thông tin của ngươi để tiện việc khai báo nên ngươi hãy nói cho ta biết tên của ngươi còn có cảnh giới hiện tại, sau đó ta sẽ giải thích tiếp theo ngươi nên làm gì.

Lâm Thanh Phong gật đầu rồi nói.

-Lâm Thanh Phong, cảnh giới hiện tại luyện khí tầng 10.

Nghe tới tên Lâm Thanh Phong tên thủ vệ lưng đầy mồ hôi, hấn ngẩng mặt lên nhìn rồi lắp bắp hỏi.

-Ngươi tên là Lâm Thanh Phong? Hôm qua đã...diệt Bạch gia... Lâm Thanh Phong?

Lâm Thanh Phong mỉm cười gật đầu, nụ cười của hấn rất thân thiện nhưng rơi vào mắt của tên thủ vệ thì đây là nụ cười của ác ma.

Tên thủ vệ thật sự muốn khóc, trong đầu hấn hàng vạn con thảo nê mã đang lao nhanh hấn run run chỉ tay về phía kiểm trắc thạch rồi run rẩy nói.

-Ngài...ngài...ngài bước lên...Kiểm Trắc đài... để tay lên bệ đá...rồi truyền vào một ít linh lực là được.

Gian nan hướng dẫn xong cho Lâm Thanh Phong tên thủ vệ ngã bệt xuống đất thở ra một hơi dài, cứ như hấn vừa trải qua một trận chiến căng thẳng.

Lâm Thanh Phong cười khò gãi đầu, rồi đi về phía Kiểm Trắc đài làm theo lời tên thủ vệ đã nói.

Khi Lâm Thanh Phong truyền vào một ít linh lực thì Kiểm Trắc đài sáng lên sau đó hiện ra một màu nâu sẫm.

Nhìn cảnh này Lâm Thanh Phong cùng tên thủ vệ mừng bức, trước lúc tới đây Lâm Thanh Phong đã nghe được một ít thông tin từ Bạch Tiểu Phụng, màu sắc của Kiểm Trắc đài cũng tương tự như kiểm trắc thạch, được chia làm năm màu, vàng, đen, đỏ, xanh lam và xanh lục.

Kiểm Trắc đài và kiểm trắc thạch chỉ khác nhau ở chỗ Kiểm Trắc đài sẽ chia rõ các màu sắc khác nhau cho người nhìn rõ hơn, còn Kiểm Trắc thạch sẽ trộn lẫn các màu sắc đó lại.

Nhưng dù vậy cũng chưa từng thấy màu nâu sẫm a?

Lâm Thanh Phong một mặt mừng bức nhìn về tên thủ vệ, tên này cũng đưa một mặt mừng bức nhìn về Lâm Thanh Phong.

Trong lúc hai người còn đang mừng bức nhìn nhau thì Kiểm Trắc đài vang lên tiếng “răng rắc” sau đó bẻ nát.

Tên thủ vệ há to miệng hần muốn khóc, còn Lâm Thanh Phong thì gãi đầu một mặt vô tội nói.

-Kiểm Trắc đài không phải cao cấp hơn Kiểm Trắc thạch à? Sao lại nát rồi?

.....Hết Chương 44.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Nam Cung Mị Ảnh lại gặp nạn

Tên thủ vệ thật sự muốn khóc, đây là ngày đầu tiên hần lãnh trách nhiệm trông coi Kiểm Trắc đài, thức dậy từ sáng sớm ngồi chờ tới trưa thì Lâm Thanh Phong cũng là người đầu tiên tới để kiểm tra.

Lâm Thanh Phong còn chưa kiểm tra xong thì Kiểm Trắc đài cũng vỡ nát.

Nghĩ tới hậu quả mà hần sẽ nhận, tên thủ vệ ủ rũ ngồi xuống cúi đầu ôm gối tự kỉ.

Lâm Thanh Phong gãi đầu khó xử, rồi hần tiến lại gần tên thủ vệ an ủi.

-Vị huynh đệ này, chuyện này ta sẽ nói với Bách Hiểu Sinh nên ngươi cũng đừng lo lắng á.

Tên thủ vệ như vớ được cộng rom cứu mạng, hần đưa ánh mắt cảm kích nhìn về Lâm Thanh Phong.

Nhìn ánh mắt của tên này Lâm Thanh Phong nổi da gà rồi xua tay.

-Ta là người đã có vợ, nên sẽ không làm chuyện có lỗi với lão bà, quan trọng nhất là ta không chơi gay, ngươi chết tâm đi.

Nói xong rồi Lâm Thanh Phong chạy mất để lại tên thủ vệ một mặt mộng bức ngồi đó nhìn theo.

Chạy ra khỏi khu Kiểm Trắc đài thì Lâm Thanh Phong thở ra một hơi nhẹ nhõm.

-Thế đạo hiện giờ, nhiều kẻ thích chơi gay vậy sao?

Lầm bầm một câu rồi Lâm Thanh Phong lại đi tìm Nam Cung Mị Ảnh.

Trở lại một lúc trước.

Nam Cung Mị Ảnh nhìn Lâm Thanh Phong đã đi vào khu Kiểm Trắc đài thì nàng cũng tới một quán nước gần đó ngồi đợi.

Nhưng nàng cũng không biết hai người đã bị theo dõi từ rất lâu nên lúc nàng và Lâm Thanh Phong tách ra thì những tên nào tàn cũng bắt đầu hành động.

Đi dạo khắp Nam Cung thành từ sáng sớm nên hiện tại Nam Cung Mị Ảnh có chút khát nước cũng vì thế mà nàng đã hẹn ngồi đợi Lâm Thanh Phong ở quán nước gần Kiểm Trắc đài.

Những tên theo dõi nàng cũng bắt được điểm này, nên bọn hần rất nhanh đem theo một ít thuốc mê và sẵn sàng hành động, đây là loại thuốc mê rất mạnh chỉ được dùng cho tu luyện giả, người thường chỉ cần sử dụng một ít thì sẽ yên giấc ngàn thu.

Một tên đứng ra, về mặt đầy sát khí đưa cho người lão bản thuốc mê rồi nói.

-Ta là người của Hoàng Tuấn, Hoàng công tử, nhìn vị mỹ nữ ngồi đó mi cũng biết phải làm thế nào a? Có cần ta nói rõ không?

Tên lão bản đầu đầy mồ hôi, nhanh chóng gật đầu rồi nói.

-Không, không, tiểu nhân đã biết rõ, hiện tại tiểu nhân sẽ làm ngay.

Lão bản cầm lấy chai thuốc, nhìn về Nam Cung Mị Ảnh thờ dài, lão thầm nói.

-Xin lỗi vị mỹ nữ này, ta cũng là bất đắc dĩ ngươi đừng trách ta a.

Hoàng gia cũng là một gia tộc lớn có Kim Đan lão tổ tọa trấn, còn Hoàng Tuấn cũng là con trai độc nhất của một vị Trưởng Lão nên hần được nuông chiều từ bé, mặc dù hần là phế vật nhưng ai bảo hần có một người cha tốt a.

Lão bản lắc đầu, lão trộn chai thuốc mà đã nhận từ tay tên khi nãy vào bình trà rồi mang ra cho Nam Cung Mị Ảnh.

Nam Cung Mị Ảnh vẫn không hay biết gì, thấy lão bản đem ra bình trà nàng vui vẻ cảm ơn rồi đưa lão bản một đồng tệ,

Lão bản có chút khó xử, hẳn không muốn nhận đồng tệ này nhưng lại nghĩ tới Hoàng Tuấn thì hẳn nỡ nụ cười khó coi sau đó nhận lấy đồng tệ rồi nhanh đi vào trong.

Nam Cung Mị Ảnh rót ra một ly nước trà, nàng uống trong lúc chờ đợi Lâm Thanh Phong.

Một lúc sau đó bỗng dưng nàng cảm thấy buồn ngủ, trời đất trong mắt nàng quay cuồng rồi nàng gục xuống bàn.

Lúc này thì những tên theo dõi nàng cũng nhảy ra, bọn hắn hành động nhanh chóng ôm lấy nàng rồi bỏ chạy.

Nhìn cách bọn hắn thuận thực thì ai cũng nhìn ra được đây không phải lần đầu bọn hắn làm những chuyện như vậy.

Mọi người xung quanh cũng muốn đứng ra ngăn cản nhưng không ai dám, đặc biệt với một công tử thế gia hậu quả cũng không phải bọn hắn có thể chịu nổi nên bọn hắn chỉ đứng trơ mắt nhìn Nam Cung Mị Ảnh bị bắt đi.

Sau khi bọn người kia cùng Nam Cung Mị Ảnh đi khuất bóng thì những người xung quanh mới dám bàn tán xôn xao.

-Lại là những tên công tử thế gia này, bọn hắn không có người tốt, không biết đây là vị cô nương thứ mấy rồi.

-Đúng rồi, một trong số những người lúc này ta cũng biết hình như là tay sai của Hoàng Tuấn Hoàng công tử, lần trước ta cũng thấy tên đó ôm theo một vị cô nương tiến về Hoàng gia.

Mọi người xung quanh bắt đầu bàn tán, lúc này Lâm Thanh Phong cũng vừa vận tới nơi và nghe được.

Lâm Thanh Phong nghe được lời bàn tán của mọi người thì hắn cũng cảm thấy không ổn, nhưng hắn vẫn hỏi một người cạnh bên.

-Xin hỏi vị huynh đài này, mọi người đang bàn tán điều gì a?

Người này cũng không quay đầu nhìn hắn, chỉ nhìn về phía những tên tay sai của Hoàng Tuấn vừa đi mất rồi nói.

-Khi nãy một vị cô nương xinh đẹp mang bộ y phục màu xanh lục bị Hoàng Tuấn công tử bắt được.

Ngừng một chút hắn lại thờ dãi nói tiếp.

-Những vị công tử này rất yêu thích cưỡng bức những cô gái nhà lành có nhan sắc đẹp đẽ, đây cũng không biết là vị cô nương thứ mấy bị bọn hắn bắt được rồi.

Lâm Thanh Phong nghe xong hắn nỡ nụ cười lạnh, hắn cũng đoán được người bị bắt là ai, chính là Nam Cung Mị Ảnh a, lúc sáng nàng mang một bộ y phục màu xanh lục rồi cùng hắn tới đây.

Lâm Thanh Phong nghe xong rồi lại hỏi.

-Xin hỏi vị huynh đài này, đường tới Hoàng gia nên đi như thế nào a?

Người này nghe được câu hỏi của Lâm Thanh Phong thì hết hồn quay lại trách cứ, nhưng khi hắn quay lại thì đập vào mắt hắn lại là tên Ác Ma Lâm Thanh Phong.

Tay chân hắn cứng ngắc, chỉ về hướng mà những tên kia chạy đi rồi lắp bắp nói.

-Ngài...ngài cứ...đi theo phương hướng này... thì...thì... sẽ tới được Hoàng gia.

Lâm Thanh Phong nhìn theo hướng mà người này chỉ rồi gật đầu rồi đi.

Sau khi Lâm Thanh Phong rời đi thì tên này lưng chảy mồ hôi lạnh, quần hắn cũng bắt đầu ướt rồi bốc lên một mùi hôi thối, khiến mọi người xung quanh khó chịu la lối om sòm.

Lâm Thanh Phong hiện tại rất bình tĩnh, hắn đi từng bước từng bước tiến về Hoàng gia, tốc độ của hắn rất chậm rãi, nhưng mọi người xung quanh lại thấy hắn đi rất nhanh.

Một lúc sau trước mặt Lâm Thanh Phong chính là Hoàng gia.

Thấy đã tới Hoàng gia thì Lâm Thanh Phong gật đầu tiếp tục bước tới.

Hai gã thủ vệ trước cổng Hoàng gia tiến ra ngăn cản.

-Người là ai? Tại sao lại tới Hoàng gia? Mau tránh ra.

Nhưng đáp lại bọn hắc chỉ có hai bàn tay của Lâm Thanh Phong, bọn hắc văng ra ngoài rồi bất tỉnh.

Một tên nô gia ở trong nhìn thấy cảnh này nên hét lớn.

-Có người tự tiện xông vào Hoàng gia, thủ vệ đâu? Mau tới đuổi hắc ra.

Một lát sau rất nhiều thủ vệ của Hoàng gia xông ra ngăn đón, tay cầm đủ loại binh khí một mặt tràn đầy sát khí nhìn Lâm Thanh Phong.

Nhìn thấy nhiều thủ vệ ngăn đón thì Lâm Thanh Phong nhú mày, hắc cũng không muốn giết nhiều người a, hắc chỉ muốn vào cứu lão bà rồi giết tên Hoàng Tuấn gì đó chứ không muốn làm tổn thương tới những người bình thường.

Nhú mày một cái rồi Lâm Thanh Phong hét lớn.

-Hoàng gia gia chủ mau ra đây, ta Lâm Thanh Phong muốn gặp, hiện tại ta cho người 30 giây nếu như người không chịu xuất hiện thì Hoàng gia sẽ trở thành Bạch gia thứ hai.

Tiếng hét của Lâm Thanh Phong vang vọng khắp tứ phương, một số người đi đường nghe được thì nhanh chân chạy về nhà đóng cửa lại, còn những tên thủ vệ của Hoàng gia tay cầm vũ khí cũng rơi xuống.

Mặc dù chuyện của Bạch gia chỉ mới xảy ra vào ngày hôm qua nhưng bọn hắc cũng nghe được a, bây giờ tên ác ma này đã tới còn đứng trước mặt bọn hắc, bọn hắc thật sự muốn khóc a.

Gia chủ Hoàng gia là Hoàng Thiên tu vi hiện tại Trúc Cơ tầng 8, sau khi nghe được người tới là Lâm Thanh Phong hắc cũng không dám trễ nải nhanh chóng chạy đến.

Hoàng Thiên chạy như bay đến trước mặt Lâm Thanh Phong tay ôm quyền từ tốn nói.

-Tại hạ, Hoàng Thiên gia chủ Hoàng gia, không biết tại sao Lâm công tử lại đến đây?

Lâm Thanh Phong nhìn Hoàng Thiên rồi gật đầu trả lời.

-Cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là có tên Hoàng Tuấn gì đó đã đánh thuốc mê cho vợ ta rồi mang về đây nên hiện tại ta muốn đi tìm vợ ta thôi.

Hoàng Thiên mồ hôi chảy như tắm, những việc làm của Hoàng Tuấn hắc cũng nghe được, nhưng Hoàng Tuấn lại là con trai độc nhất của một trưởng lão trong tộc vì thế Hoàng Thiên mới mở một con mắt nhắm một con mắt xem như không thấy.

Lần này thì tốt rồi, Hoàng Tuấn lại chọc tới Lâm Thanh Phong nếu việc này xử lý không khéo thì Hoàng gia thật sự trở thành Bạch gia thứ hai a.

Hiện tại Hoàng Thiên muốn khóc, nhưng hắc nhanh chóng dẫn Lâm Thanh Phong đi tìm Hoàng Tuấn.

Lúc này Nam Cung Mị Ảnh đang nằm ngủ trong phòng của Hoàng Tuấn, còn Hoàng Tuấn đứng một bên nhìn nàng rồi chảy nước miếng, từ lúc bọn tay sai đem nàng tới thì hắc cũng không để ý chuyện gì khác nên việc Lâm Thanh Phong cũng tới thì hắc hoàn toàn không hay biết.

Hiện tại trong đầu Hoàng Tuấn chỉ có một, và đó chính là Nam Cung Mị Ảnh, người đang nằm trên chiếc giường của hắc.

Hoàng Tuấn nuốt một ngụm nước bọt rồi tiến lại gần nàng, hắc đưa tay sờ lên khuôn mặt đang ngủ mê man của Nam Cung Mị Ảnh rồi cười dâm đãng nói.

-Mỹ nữ, hôm nay ta sẽ cho nàng biết thế nào là dục tiên dục tử.

Nhưng lúc này một giọng nói lạnh như băng cũng vang lên trong tai hắc.

-Ừm, ta cũng sẽ cho người biết cảm giác muốn chết không được mà muốn chết cũng không xong là như thế nào.

.....Hết Chương 45.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Lần này là thật

Nghe được tiếng người phát ra bên tai mình, Hoàng Tuấn nhanh chóng phản ứng lại.

-Người là ai?

Người tới là Lâm Thanh Phong, nhìn thấy Nam Cung Mị Ảnh y phục vẫn còn đầy đủ đang nằm trên giường thì hẩn thở ra một hơi.

Lâm Thanh Phong về mặt tươi cười nhìn về Hoàng Tuấn, lúc này Hoàng Thiên lại bước ra cười làm lạnh rồi nói.

-Lâm công tử, hiện tại Lâm phu nhân vẫn không xảy ra chuyện gì, người xem việc này có thể bỏ qua a?

Lâm Thanh Phong cười cười không trả lời, rồi lại nói một câu không đầu không đuôi.

-Hoàng gia lão tổ a, ta biết người đang chú ý tới nơi này, nếu hiện tại người vẫn không xuất hiện thì ta sẽ không khách khí à.

Sau khi Lâm Thanh Phong vừa dứt lời một người trung niên xuất hiện trước mặt hẩn, tất cả mọi người Hoàng gia sau khi thấy thân ảnh này thì đều cúi đầu.

-Lão tổ.

Đây là Kim Đan lão tổ của Hoàng gia, khi Lâm Thanh Phong tới thì hẩn cũng đã chú ý tới nơi này, hẩn cũng biết được lựa chọn của Hoàng Thiên, nên hẩn lắc đầu thờ dài.

Hẩn hai tay ôm quyền hướng Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Lâm tiên sinh, ngài cũng không cần để ý đến ta, ta sẽ không nhúng tay vào việc của ngài, chỉ cần có người ngăn cản thì ngài cứ việc ra tay.

Nghe được lời của Kim Đan lão tổ Hoàng gia Lâm Thanh Phong gật đầu, rồi đưa mắt nhìn về Hoàng Thiên.

-Lúc này người muốn nói gì?

Hoàng Thiên mở hơi lạnh chảy đầy đầu, hẩn nhanh chóng lắc đầu nói.

-Không có, không có gì Lâm tiên sinh cứ tự nhiên.

Lâm Thanh Phong cũng không để ý tới Hoàng Thiên, hẩn đi qua một bên bước tới trước mặt Hoàng Tuấn đưa chân đạp nát mệnh căn của hẩn rồi nắm lấy cổ áo lôi hẩn ra trước cửa Hoàng gia tiến về trung tâm Nam Cung thành.

Trước khi đi Lâm Thanh Phong quay đầu chỉ vào Nam Cung Mị Ảnh rồi nói với giọng rất lạnh nhạt.

-Ta muốn tới khi ta quay trở lại thì nàng vẫn còn nằm đó mà không tổn hao một sợi tóc được chứ?

Kim Đan lão tổ Hoàng gia lập tức gật đầu đồng ý, hẩn cũng biết được hiện tại không nên chọc tức Lâm Thanh Phong nên tự mình ngồi đây bảo vệ Nam Cung Mị Ảnh.

Lâm Thanh Phong bước ra khỏi Hoàng gia lời theo Hoàng Tuấn mệnh căn vỡ nát một đường đi tới trung tâm Nam Cung thành.

Mọi người xung quanh nhìn thấy chuyện này nên cũng muốn đi theo xem thử.

Lâm Thanh Phong thấy mọi người đã tập trung rất đông nên hẩn gật đầu rồi nói.

-Hôm nay, tên này đụng tới lão bà của ta, nên hiện tại ta lôi hẩn ra đây để xử lý, ta là một người nhân hậu nên ta hứa sẽ ra tay không nặng.

Lâm Thanh Phong nói rồi đưa chân đạp vào phần mệnh căn đã vỡ nát của Hoàng Tuấn khiến hẩn đau đớn mở hơi lạnh đầy đầu.

Nhưng vẫn chưa kết thúc Lâm Thanh Phong tiếp tục dùng chân từ từ đạp nát xương tay xương chân của Hoàng Tuấn hẩn làm rất chậm rất từ từ khiến Hoàng Tuấn đau đớn chết đi sống lại hết om sòm.

Mọi người xung quanh xem thấy tóc gáy cũng dựng đứng cả lên, một số người định lực khá yếu thì bắt đầu choáng váng nôn ói khắp nơi.

Để Hoàng Tuấn la hét một lúc Lâm Thanh Phong lại lấy trong người ra một con dao nhỏ rồi cắt lưỡi của hẩn.

Vẫn chưa dừng lại Lâm Thanh Phong đưa tay cầm dao rạch hết phần bụng trên người của Hoàng Tuấn sau đó tìm một cái sào khá dài và một sợi dây luồn qua phần bụng đã bị rạch làm hai của Hoàng Tuấn cột chắc hẩn vào thân cây sào rồi dựng đứng lên sau đó đem đến tường thành rồi cắm cây sào ở

đó.

Hắn còn tiện tay tìm một viên thuốc cho Hoàng Tuấn uống để kéo dài tính mạng khiến Hoàng Tuấn sống tiếp hơn bốn tiếng rồi mới chết hẳn.

Làm xong mọi chuyện Lâm Thanh Phong gật đầu rồi quay đầu về Hoàng gia tìm Nam Cung Mị Ảnh.

Tại Hoàng gia, sau khi Lâm Thanh Phong đi mất thì Kim Đan lão tổ cũng ra lệnh phế chức vị gia chủ của Hoàng Thiên, cha của Hoàng Tuấn thì cũng lòi ra giết, tay chân của Hoàng Tuấn cũng không thoát, còn đem tất cả những tên ăn chơi trác táng cùng gia đình của bọn hắn giết một lượt.

Tới khi Lâm Thanh Phong trở về xác nhận Nam Cung Mị Ảnh không có chuyện gì gật đầu ôm nàng rồi đi thì Kim Đan lão tổ của Hoàng gia mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Chuyện của Lâm Thanh Phong làm ra lại gây nên một làn sóng khổng lồ quét ngang Nam Cung thành, tất cả các thế gia đều ra lệnh giết bỏ những tên ăn chơi trác táng, cho dù hắn có là con của ai thì cũng giết, là con của gia chủ thì lão tổ sẽ tự tay giết chết.

Người dân Nam Cung thành sau khi nghe được tin này thì vô tay tán thưởng, bọn công tử thế gia làm không ít chuyện ác hiện tại bị trừng trị thì không ai thương tiếc cho bọn hắn cả.

Bách Hiểu Sinh ngồi trong phủ thành chủ nhận được tin tức này thì hắn cũng thở ra một hơi, những tên công tử này chết thì nên chết, nuôi bọn hắn cũng chỉ tốn cơm mà không làm được gì, còn để bọn hắn hại gia tộc.

Bách Hiểu Sinh có chút hiểu rõ con người của Lâm Thanh Phong chỉ cần người không đụng tới hắn thì hắn cũng lười quản nhưng nếu người đụng tới hắn nhất là lão bà hắn thì người chuẩn bị chết đi.

Lâm Thanh Phong ôm lấy Nam Cung Mị Ảnh đi thẳng về Nam Cung gia tộc không có một người nào dám cản đường hắn ngay cả Nam Cung Phi Vân cũng nhường đường sang một bên để hắn đi qua.

Hiện tại cả Nam Cung thành ai mà không biết tới Lâm Thanh Phong? Dám cản đường vị ác ma này thì thật không muốn sống.

Vào tới phòng của Nam Cung Mị Ảnh, Lâm Thanh Phong nhẹ nhàng đặt nàng nằm trên giường nhìn y phục của nàng cũng dính máu nên hắn tìm Nam Cung Tuyết nhờ nàng thay giúp Nam Cung Mị Ảnh một bộ y phục mới.

Còn Lâm Thanh Phong cũng đi tắm rửa tẩy hết máu trên người rồi lấy một bộ y phục khác mặc vào.

Nam Cung Tuyết thay xong một bộ y phục khác cho Nam Cung Mị Ảnh thì nàng lại tiếp tục tu luyện dưới sự chỉ đạo của Hóa Vân tôn giả.

Lâm Thanh Phong sau khi tắm rửa xong thì lại bước vào phòng của Nam Cung Mị Ảnh nhìn nàng rồi thở ra một hơi.

Lúc trưa nhìn hắn mặt ngoài bình tĩnh vậy thôi nhưng lúc đó trong lòng hắn loạn như ma, hắn phải cố gắng giữ bình tĩnh để có thể suy nghĩ hắn nên làm gì kế tiếp.

Mãi đến khi thấy được Nam Cung Mị Ảnh bình yên vô sự thì hắn mới có thể bình tĩnh lại, nếu lúc đó nàng xảy ra chuyện thì hắn không chắc Hoàng gia còn tồn tại hay không.

Nam Cung Mị Ảnh lúc này vẫn còn bị tác dụng của thuốc mê nên nàng vẫn nằm ngủ rất ngon giấc, nhìn ngắm nàng một hồi lâu thì Lâm Thanh Phong ngồi bên giường cũng ngủ thiếp đi.

Nam Cung Mị Ảnh ngủ một giấc tới tối, sau khi thuốc mê hết tác dụng thì nàng nhanh chóng bật dậy, nhìn xung quanh là khung cảnh quen thuộc thì nàng thở ra một hơi.

Trước khi nàng bất tỉnh thì nàng cũng hiểu được là có người muốn hại nàng, nhưng hiện tại nàng tỉnh lại ở trong phòng mình cũng có nghĩa là Lâm Thanh Phong đã xử lý tốt.

Quay đầu nhìn thấy Lâm Thanh Phong đang ngồi ngủ bên cạnh thì nàng cười ngọt ngào, đưa tay xoa nhẹ khuôn mặt của hắn rồi nàng diu hắn lên giường của mình nằm ngủ.

Lúc này Lâm Thanh Phong cũng đã tỉnh, nhưng hắn không muốn mở mắt, hắn đợi nàng diu hắn lên giường nằm rồi mới nắm tay nàng kéo lên giường.

Nam Cung Mị Ảnh bị hành động của Lâm Thanh Phong làm bất ngờ, nàng không kịp phản kháng nên bị hắn kéo về giường, nằm trên người hắn.

Hai người bốn mắt nhìn nhau một lúc, Lâm Thanh Phong đưa tay xoa nhẹ lên mặt Nam Cung Mị Ảnh, nhìn nàng với ánh mắt trìu mến.

Nam Cung Mị Ảnh cũng từ từ nhắm mắt lại rồi cúi đầu xuống trao cho Lâm Thanh Phong một nụ hôn.

Lâm Thanh Phong cũng đáp lại Nam Cung Mị Ảnh một cách nồng nhiệt, hắn vòng tay ôm lấy người nàng rồi hôn nàng.

Một lúc sau hai người mới dừng lại, Nam Cung Mị Ảnh lúc này đỏ mặt e lệ, nàng gật đầu làm ra quyết định rồi nói nhỏ vào tai Lâm Thanh Phong.

-Phu quân muốn ta không?

Câu hỏi này Lâm Thanh Phong nghe vào tai thì tiểu huynh đệ bắt đầu khởi nghĩa, nhưng lại nghĩ tới lúc sáng Nam Cung Mị Ảnh đã từng hỏi hắn câu này thì tiểu huynh đệ lại dẹp cò, hắn đưa về mặt đau khổ nhìn về Nam Cung Mị Ảnh.

Nhìn ra về đau khổ của Lâm Thanh Phong thì Nam Cung Mị Ảnh che miệng cười nàng cũng hiểu hắn đang nghĩ tới chuyện gì rồi nàng lại nói nhỏ.

-Lần này là thật.

Lâm Thanh Phong miệng chảy nước miếng nhưng hắn vẫn không tin, nói thật là không dám tin.

Nhìn về mặt quần bách của hắn thì Nam Cung Mị Ảnh không nói gì, nàng từ từ cởi ra y phục của mình để chứng minh cho hắn xem.

Tới đây thì Lâm Thanh Phong thật sự tin rồi, phòng tuyết cuối cùng của hắn đã bể tan tành, tiểu huynh đệ vùng lên kháng chiến, hắn lao vào Nam Cung Mị Ảnh như một coi sói đói.

Nam Cung Mị Ảnh giật mình, nhưng nàng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh rồi phối hợp với hắn.

Một hồi sau từng tiếng rên yêu kiều phát ra từ căn phòng của Nam Cung Mị Ảnh kèm theo đó là cảnh tượng không phù hợp với trẻ em diễn ra trong căn phòng.

....Hết Chương 46....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Tiểu cô nương

Trời vừa sáng thì Lâm Thanh Phong đã nhanh chóng thức dậy, nhìn thấy bên cạnh mình Nam Cung Mị Ảnh vẫn nằm ngủ, hắn nở nụ cười đắc ý.

Xoa nhẹ đầu của Nam Cung Mị Ảnh, Lâm Thanh Phong bước xuống giường để chuẩn bị điểm tâm.

Vừa làm điểm tâm vừa nghĩ tới cảnh tối qua đã thoát khỏi kiếp trai tân hơn 20 năm Lâm Thanh Phong nở nụ cười.

Hắn gơ lên bàn tay phải nhìn nó rồi nói.

-Tay phải oi, hiện tại ta muốn chúng ta ly dị, ta cũng không còn cần ngươi nữa.

Nói xong thì hắn vui vẻ, vừa làm điểm tâm vừa ca hát.

Làm xong điểm tâm thì hắn quay trở lại phòng đánh thức Nam Cung Mị Ảnh, hắn lấy cho nàng một bộ y phục mới rồi giúp nàng mặc y phục.

Nam Cung Mị Ảnh cũng không ngăn cản, sau trận cuồng chiến đêm qua thì nàng cũng cảm thấy khá mệt mỏi nên nàng rất hưởng thụ khi được Lâm Thanh Phong chăm sóc.

Thay xong y phục cho Nam Cung Mị Ảnh thì Lâm Thanh Phong cũng từ từ diu nàng ra khỏi cửa, dù cho Nam Cung Mị Ảnh là tu luyện giả nhưng nàng chỉ mới trải qua lần đầu tiên nên hiện tại nàng có chút đuối sức.

Lâm Thanh Phong diu nàng tới đình viện ngồi nghỉ rồi hắn hứng khởi chạy đi đánh thức Nam Cung Tuyết cùng Hòa Vân tôn giả.

Tìm tới tiểu Hắc xoa đầu nó một cái lại ném cho nó viên 2 viên linh thạch Trung phẩm rồi hắn lại chạy đi bụng thức ăn.

Hắn vừa chạy khắp nơi vừa hát nụ cười trên mặt lại kéo tới tận mạng tai khiến Nam Cung Tuyết nghi hoặc.

Nam Cung Tuyết đưa ánh mắt không hiểu nhìn về Nam Cung Mị Ảnh thì chỉ thấy Nam Cung Mị Ảnh đỏ mặt cúi đầu.

Hòa Vân tôn giả thờ ra một hơi, với thính lực của hắn thì làm sao hắn không biết hai người đêm qua đã làm cái gì?

Hòa Vân tôn giả quay đầu nói với Lâm Thanh Phong.

-Tuổi trẻ là tốt, nhưng cũng phải biết kìm chế a.

Nam Cung Mị Ảnh nghe được lời Hòa Vân tôn giả thì cúi đầu đỏ mặt, còn Lâm Thanh Phong lại trừng mắt nhìn hắn rồi nói.

-Hừ, đồ lão già không biết xấu hổ.

Hỏa Vân tôn giả một mặt tức giận trừng mắt nhìn Lâm Thanh Phong rồi sau đó cúi đầu tiếp tục ăn điểm tâm.

Nam Cung Tuyết thì một mặt mộng bức ngồi một bên, nàng vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Sau khi ăn xong điểm tâm Lâm Thanh Phong thu dọn rồi nói với Nam Cung Mị Ảnh.

-Lão bà, ngươi cũng biết về Đại Hội thu đồ à?

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu biểu thị nàng biết.

Lâm Thanh Phong tiếp tục nói.

-Hôm trước Bách Hiểu Sinh đã tìm đến đây, hắn muốn ta tham dự Đại Hội thu đồ giành lấy giải nhất, nhưng nàng cũng thấy với thực lực của ta tham dự vào đó nếu như không khống chế tốt lại ra tay giết người vì thế ta đã từ chối nhưng ta đã tiến cử nàng tham dự.

Dừng một chút Lâm Thanh Phong nói tiếp.

-Mặc dù vậy nhưng ta vẫn muốn hỏi ý kiến của nàng, nếu nàng không muốn thì ta sẽ nói với Bách Hiểu Sinh không cho nàng tham gia.

Nam Cung Mị Ảnh trầm ngâm một chút rồi nàng gật đầu nói.

-Được thôi, ta sẽ tham gia, nhưng ta không muốn gia nhập tông môn nào cả ta chỉ muốn ở với chàng.

Lâm Thanh Phong gật đầu đồng ý, đây cũng là điều mà hắn muốn, hiện tại đã có sẵn Thiên cấp công pháp trong người nên Nam Cung Mị Ảnh có thể ung dung tu luyện tới Nguyên Anh kì cảnh giới nên nàng cũng không cần thiết phải gia nhập tông môn.

Điều quan trọng hơn là Lâm Thanh Phong vẫn chưa hiểu biết được thực lực của những tông môn này như thế nào, nếu như thực lực của những tông môn này thật sự mạnh thì có thể suy tính một chút, còn ngược lại thì...haha...

Nam Cung Tuyết một bên cũng nghe được Nam Cung Mị Ảnh sẽ tham dự Đại Hội thu đồ, nàng đưa ánh mắt tội nghiệp nhìn về Hỏa Vân tôn giả.

Hỏa Vân tôn giả sờ cằm suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý, hiện tại Nam Cung Tuyết cần thiết nhất là bồi dưỡng căn cơ chứ cũng không phải là gấp rút đột phá nên thừa dịp này hắn cũng muốn nàng tham gia để có thêm kinh nghiệm chiến đấu.

Hỏa Vân tôn giả nói với Lâm Thanh Phong.

-Vậy ngươi có thể để Tuyết nhi tham gia cùng hiện tại nàng cần thêm kinh nghiệm chiến đấu nên đây cũng là một cơ hội tốt.

Lâm Thanh Phong gật đầu, hắn cũng muốn Nam Cung Tuyết tham gia nhưng lúc trước đã nói với Hỏa Vân tôn giả là giải quyết xong chuyện Bạch gia thì Hỏa Vân tôn giả sẽ cùng Nam Cung Tuyết trở về tông môn.

Hiện tại Hỏa Vân tôn giả muốn Nam Cung Tuyết tham gia thì Lâm Thanh Phong làm sao có thể từ chối?

Lâm Thanh Phong nói tiếp.

-Được rồi, vậy hiện tại ta sẽ đi tìm Bách Hiểu Sinh để nói cho hắn biết, mọi người cứ ở lại đây.

Nói rồi Lâm Thanh Phong đứng dậy đi ra khỏi Nam Cung gia tộc.

Hiện tại người dân ở Nam Cung thành nhìn hắn với một vẻ mặt khác, mọi người niềm nở tiếp đón, xem hắn như là cứu tinh của Nam Cung thành.

Lâm Thanh Phong trước khi ra khỏi cửa cũng đã chuẩn bị tinh thần bị mọi người xa lánh, nhưng lúc này hắn lại được mọi người vui vẻ đón tiếp, điều này khiến hắn mộng bức.

Lâm Thanh Phong về mặt nghi hoặc nhìn xung quanh, hắn không hiểu tại sao nhưng rồi vẫn tiếp tục bước đi.

Hắn đi tới đâu người dân theo tới đó, nhiều người bán hàng còn chạy tới đưa hắn đồ vật.

Lâm Thanh Phong tay nhận lấy đồ vật nở nụ cười rồi cảm ơn.

Một lúc sau hai tay Lâm Thanh Phong ôm một đống lễ vật đủ loại loạn thất bát tao, hắn một mặt cười khổ tiếp tục đi về phía Phủ Thành chủ.

Khi Lâm Thanh Phong tới gần Phủ Thành chủ thì một tên thủ vệ đã thấy hắn từ xa nên chạy vào thông báo trước cho Bách Hiểu Sinh.

Bách Hiểu Sinh nhận được tin từ tên thủ vệ này thì nhanh chóng chạy ra về mặt tươi cười đón tiếp Lâm Thanh Phong, thấy trên tay Lâm Thanh Phong cầm đầy đồ vật cổ quái nên khuôn mặt của hắn ý cười ngày càng đậm, hắn chấp tay nói với Lâm Thanh Phong.

-Lâm tiểu hữu thật quá khách khí, đã vất công tới đây còn mang theo nhiều lễ vật như vậy.

Lâm Thanh Phong tròn mắt nhìn Bách Hiểu Sinh rồi nói.

-Ngươi nghĩ nhiều rồi, những vật này là mọi người cho ta, ta vẫn chưa kịp thu vào nhẫn trữ vật nên vẫn cầm theo trên tay.

Lâm Thanh Phong nói xong cũng không để ý Bách Hiểu Sinh một mắt mòng bức đang nhìn rồi hắn từ từ thu những đồ vật này vào nhẫn trữ vật.

Khi đã thu xếp hết những đồ vật trên tay thì Lâm Thanh Phong mới nhìn về Bách Hiểu Sinh rồi nói.

-Hôm nay ta tới đây cũng không có việc gì quan trọng, chỉ là muốn nói với ngươi lão bà ta và muội muội của nàng ấy đều muốn tham gia Đại Hội thu đồ nên muốn ngươi thu xếp một chút.

Bách Hiểu Sinh nghe vậy liền gật đầu đồng ý, hắn vỗ ngực nói.

-Lâm tiểu hữu cứ yên tâm, hai nàng sẽ không cần thi đấu vòng loại mà sẽ trực tiếp được vào vòng trong.

Lâm Thanh Phong gật đầu rồi quay lưng trở lại Nam Cung gia tộc.

Lâm Thanh Phong ghé qua rất nhiều cửa hàng trên đường trở về cũng chính vì vậy hiện tại hắn...bị lạc.

Lâm Thanh Phong một mắt mòng bức nhìn xung quanh, nơi hắn đang đứng có vẻ bản thủ rất giống với khu ổ chuột của Trái Đất.

Hắn gãi đầu rồi quay lại phương hướng cũ để đi ra nơi này, nhưng đúng lúc này thì hắn lại nghe được gần đó có tiếng khóc lóc van xin.

Lâm Thanh Phong nhíu mày rồi từ từ hướng về nơi phát ra tiếng kêu.

-Đừng a phụ thân, ta không muốn bị bán cho thanh lâu a.

Một tiểu cô nương chừng 7-8 tuổi thân mang một bộ y phục cũ nát, mặt nàng đầy dơ bẩn, đang quỳ xuống khóc lóc cầu xin một người đàn ông trung niên.

Người đàn ông này vẻ mặt lạnh lùng, cũng không để ý tới tiểu cô nương khóc lóc cầu xin hắn lạnh lùng nói.

-Ngươi cũng đừng tiếp tục cầu xin, từ nhỏ ta nhặt ngươi về nuôi lớn là để bán đi, hiện tại ngươi cũng đã lớn cũng là thời điểm đem ngươi đi bán.

Tiểu cô nương vẻ mặt càng tuyệt vọng hơn, nhưng nàng vẫn cố gắng van xin, nàng mong rằng vị phụ thân của nàng sẽ suy nghĩ lại.

Nhưng vị phụ thân trước mặt nàng vẫn mang theo vẻ mặt lạnh như băng tiếp tục kéo tay nàng lôi đi, hắn vẫn quyết định mang nàng đi bán.

Lâm Thanh Phong đứng một bên nhìn thấy cảnh này nhíu mày rồi thở ra một hơi rồi đi tới gần hai người.

-Vị đại thúc này, xin đừng bước một chút.

Người đàn ông trung niên nhìn thấy Lâm Thanh Phong, hắn nhíu mày nói.

-Ngươi là ai? Cũng đừng quản đến chuyện gia đình chúng ta.

Nhìn vẻ mặt lạnh lùng của vị trung niên Lâm Thanh Phong cười cười giải thích.

-Không, không, chỉ là ta nghe được đại thúc muốn bán tiểu cô nương này cho thanh lâu đi? Nên ta nghĩ sẽ mua lại nàng a.

Người đàn ông nét mặt thay đổi 180 độ, hắn cười cười xoa tay rồi nói.

-Được a, vị công tử này, lúc đầu ta muốn bán nàng cho thanh lâu với giá 10 ngân phiếu, nếu hiện tại ngươi muốn mua nàng thì ta cũng sẽ bán với giá 10 ngân phiếu.

Lâm Thanh Phong gật đầu rồi lấy ra 10 tấm ngân phiếu đưa cho người đàn ông.

Cầm lấy ngân phiếu trong tay người đàn ông đếm xong thì hắn vui vẻ gật đầu với Lâm Thanh Phong rồi bỏ đi.

Tiểu cô nương ngồi một bên tròn mắt nhìn theo hướng người đàn ông bỏ đi, đôi mắt nàng hiện ra vẻ tuyệt vọng, nàng thật không ngờ phụ thân của nàng thật sự lại bán nàng đi.

Nàng cúi đầu, hai tay ôm gối khóc lóc.

Lâm Thanh Phong nhìn thấy nàng khóc lóc hần cũng thở ra một hơi rồi đứng đó chờ đợi nàng khóc xong.

.....Hết Chương 47.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Mộng Tiêu Dao

Lâm Thanh Phong đứng một bên nhìn tiểu cô nương trước mặt khóc thật lâu.

Một lúc sau thấy được tiểu cô nương khóc có vẻ mệt và bắt đầu dừng lại thì hần mới tiến lại gần.

Xoa đầu tiểu cô nương, nở nụ cười ấm áp rồi hần nói.

-Tiểu muội muội tốt không khóc nữa.

-Lần đầu tiên gặp mặt, ta là Lâm Thanh Phong, còn tiểu muội muội tên gì?

Vừa cười vừa nói với tiểu cô nương, Lâm Thanh Phong còn lấy trong nhẫn trữ vật ra một cây kẹo đưa cho nàng.

Tình cảnh có chút quái dị, người bình thường nhìn vào sẽ thấy không khác gì một gã quái thú đang nở nụ cười cổ quái, tay cầm kẹo dụ dỗ tiểu loli.

Tiểu cô nương xụ mặt, nhìn Lâm Thanh Phong nàng bữu môi khinh thường.

-Ta được gọi là Mộng Tiêu Dao, và ta cũng không phải tiểu muội muội ta là một cô nương, hiện tại ta đã 18 tuổi rồi.

Tuy bữu môi khinh thường nhưng Mộng Tiêu Dao vẫn cầm lấy cây kẹo của Lâm Thanh Phong rồi nàng bắt đầu ăn.

Lâm Thanh Phong mặt một mớ mớ, hần vừa nghe được gì? Nàng 18 tuổi? 18 tuổi với cái thân hình của một tiểu muội muội chừng 7-8 tuổi?

Lâm Thanh Phong hít một hơi thật sâu, rồi nở nụ cười cứng ngắt nhìn Mộng Tiêu Dao.

-Được...được rồi... Tiêu Dao...muội muội?

Mộng Tiêu Dao tay cầm cây kẹo trừng mắt nhìn hần, nhưng nàng cũng không nói gì cũng đồng ý cách xưng hô này của hần.

Lâm Thanh Phong cười khỏ một cái rồi nói.

-Được rồi, vậy ta sẽ gọi ngươi là Tiêu Dao muội muội, về sau ngươi có tính toán gì không?

Nghe được câu hỏi của Lâm Thanh Phong, Mộng Tiêu Dao ừ ừ cúi đầu không trả lời.

Lâm Thanh Phong nhìn nàng như vậy hần cũng hiểu được, nên nói tiếp.

-Vậy trước tiên ngươi cứ theo ta trở về, sau này lại tiếp tục suy nghĩ.

Mộng Tiêu Dao nghe xong thì nàng gật đầu, đứng dậy đi theo sau lưng Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong thấy nàng đồng ý thì hần cũng nở nụ cười, bắt đầu đi trước dẫn đường.

.....Một lúc sau

Lâm Thanh Phong quay đầu nhìn Mộng Tiêu Dao, hần gãi đầu xoắn xuýt cười hi hi rồi nói.

-Ta bị lạc rồi, muội có biết đường đi tới Nam Cung gia tộc không?

Mộng Tiêu Dao tay che trán, ngẩng mặt nhìn trời thở dài một hơi âm thầm nghĩ.

-Có lẽ ta tin tưởng sai người.

.....

Chiều tối hai người Lâm Thanh Phong cùng với Mộng Tiêu Dao cũng về tới Nam Cung gia tộc.

Hai thủ vệ canh gác trước cửa nhìn thấy người tới là Lâm Thanh Phong thì hai tay ôm quyền thi lễ.

-Cô gia đã về.

Hai người về mặt nghi hoặc nhìn về tiểu cô nương ăn mặc đơn giản phía sau lưng Lâm Thanh Phong nhưng cũng không hỏi gì.

Lâm Thanh Phong nhìn hai người cười cười rồi gật đầu xem như chào hỏi, sau đó tiếp tục trở về tiểu viện của Nam Cung Mị Ảnh.

Thấy Lâm Thanh Phong đã đi thì một tên thủ vệ mới nói nhỏ.

-Không phải khi sáng cô gia lúc ra ngoài chỉ có một mình sao? Sao bây giờ lại dẫn về một tiểu cô nương?

Tên thủ vệ còn lại lắc đầu.

-Đừng quản, chúng ta chỉ nên lo chuyện của chúng ta, còn chuyện của cô gia thì chúng ta không nên quan tâm.

Ở Nam Cung gia tộc sau khi Bách Hiểu Sinh rời đi thì ai cũng biết Lâm Thanh Phong chính là phu quân chưa cưới của Nam Cung Mị Ảnh nên mọi người đều gọi hắn là cô gia.

Lâm Thanh Phong một đường dẫn theo Mộng Tiêu Dao trở về tiểu viện của Nam Cung Mị Ảnh thì rất nhiều người trong Nam Cung gia tộc đều nhìn thấy.

Rất nhiều tỷ nữ giờ chứng bát quái loan truyền nhiều tin đồn khác nhau về hắn.

Có người thì nói.

-Cô gia dụ dỗ một tiểu cô nương trở về.

Còn người khác nói.

-Tiểu cô nương đó là con rơi của cô gia.

....

Chỉ trong một đêm, “thanh danh” của Lâm Thanh Phong bắt đầu loan truyền, tới sáng hôm sau thì cả Nam Cung thành đều biết Lâm Thanh Phong là một tên chuyên lừa gạt tiểu cô nương.

Đối với chuyện này Lâm Thanh Phong vẫn chẳng biết gì cả, hắn một mặt vui vẻ dẫn theo Mộng Tiêu Dao trở về đưa tới trước mặt Nam Cung Mị Ảnh.

Nam Cung Mị Ảnh trước tiên cũng hết sức bất ngờ về sự xuất hiện của Mộng Tiêu Dao nhưng sau khi được Lâm Thanh Phong kể rõ thì nàng cũng rất vui vẻ.

Nam Cung Mị Ảnh mỉm cười đưa Mộng Tiêu Dao vào tắm rửa rồi thay y phục

Mặc dù lúc đầu Mộng Tiêu Dao vẫn còn hơi e ngại Nam Cung Mị Ảnh nhưng một lúc sau đó nàng cũng vui vẻ không còn e ngại Nam Cung Mị Ảnh.

Bởi vì Mộng Tiêu Dao chỉ lớn như một tiểu cô nương 7-8 tuổi nên Nam Cung Mị Ảnh lấy ra vài bộ y phục của nàng và Nam Cung Tuyết đã mặc lúc còn nhỏ đưa cho Mộng Tiêu Dao.

Mặc dù hai tỷ muội Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết là tiểu thư của Nam Cung gia tộc nhưng lúc nhỏ hai người cùng sống không tốt đẹp gì chỉ có vài bộ y phục nhưng may mắn là chúng vừa với Mộng Tiêu Dao.

Sau khi tắm rửa và thay y phục mới Mộng Tiêu Dao xuất hiện, hiện tại nàng như một tiểu mỹ nhân, một tiểu muội muội nhà bên, nàng như một thiên thần nhỏ, nụ cười của nàng thánh khiết gạt rửa sạch sẽ mọi ưu phiền.

Mộng Tiêu Dao vui vẻ cười, nàng rất thích bộ y phục mà mình đang mặc, nàng nhanh chóng chạy tới bên Lâm Thanh Phong xoay xoay vài vòng trước mặt hắn rồi nói.

-Quái lão ca, người thấy ta mặc bộ y phục này thế nào?

Lâm Thanh Phong nhìn nàng cười vui vẻ rồi đưa lên ngón cái.

-Tiêu Dao muội muội của chúng ta dĩ nhiên là xinh đẹp nhất a, còn nữa gọi ta là Phong ca ca, đừng gọi quái lão ca.

Mộng Tiêu Dao càng vui vẻ hơn, nàng gật đầu.

-Đã biết, quái lão ca.

Lâm Thanh Phong cứng họng, hắn nở nụ cười khổ xoa đầu Mộng Tiêu Dao rồi nói.

-Được rồi, nàng gọi thế nào cũng được, nàng thấy Mị Ảnh tỷ tỷ thế nào?

Mộng Tiêu Dao quay đầu nhìn về Nam Cung Mị Ảnh vui vẻ nói.

-Mị Ảnh tỷ tỷ rất tốt, ta rất thích Mị Ảnh tỷ tỷ.

Nghe được câu trả lời của nàng Lâm Thanh Phong nở nụ cười nói tiếp.

-Vậy sau này nàng đi theo Mị Ảnh tỷ tỷ chịu không?

Mộng Tiêu Dao vui vẻ gật đầu nhưng nàng rất nhanh ừ ừ.

-Ta theo Mị Ảnh tỷ tỷ thì không có vấn đề gì, nhưng không biết Mị Ảnh tỷ tỷ có muốn hay không a.

Lâm Thanh Phong cười cười rồi quay đầu nhìn Nam Cung Mị Ảnh.

-Vậy nàng có muốn Tiêu Dao muội muội đi theo nàng không à?

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu cười.

-Làm sao lại không muốn? Tiêu Dao muội muội đáng yêu như vậy, sao ta có thể ghét bỏ nàng a.

Mộng Tiêu Dao nghe được lời nói của Nam Cung Mị Ảnh, nàng mừng rỡ chạy đến ôm chầm lấy Nam Cung Mị Ảnh mừng rỡ.

-Thật sao? Mị Ảnh tỷ tỷ sẽ không ghét bỏ ta chứ?

Nam Cung Mị Ảnh cười cười, xoa đầu Mộng Tiêu Dao rồi nói.

-Dĩ nhiên là thật a.

Mộng Tiêu Dao hai mắt tỏa sáng, nàng vui vẻ cười đùa với Nam Cung Mị Ảnh.

Lâm Thanh Phong nhìn hai người cười nói vui vẻ rồi gật đầu đứng dậy nói.

-Được rồi, tiếp theo chúng ta nên vào bên trong giới thiệu Tiêu Dao muội muội với tiểu Tuyết a, cũng không thể để hai nàng không biết gì mà gặp nhau á.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu, dắt tay Mộng Tiêu Dao rồi đi cùng Lâm Thanh Phong tới gặp Nam Cung Tuyết.

Lúc này Nam Cung Tuyết vẫn còn đang luyện tập dưới sự chỉ đạo của Hỏa Vân tôn giả, khi thấy được Nam Cung Mị Ảnh cùng với Lâm Thanh Phong tới nàng nhanh chóng chạy đến.

-Tỷ phu, tỷ tỷ hai người đến xem ta á?

Lâm Thanh Phong gật đầu nở nụ cười rồi đẩy Mộng Tiêu Dao lên phía trước.

-Đây là Mộng Tiêu Dao, ta mới tìm được nàng ở bên ngoài, hiện tại ta đưa nàng đến để giới thiệu với hai người một chút.

Hỏa Vân tôn giả nhìn xem Mộng Tiêu Dao thì hắn gật đầu coi như chào hỏi, còn Nam Cung Tuyết hai mắt tỏa sáng ôm lấy nàng rồi cười nói.

-Tỷ phu a, người mới ra khỏi nhà một ngày lại mang về đây một tiểu mỹ nhân không biết người làm thế nào được á?

Lâm Thanh Phong nghe được lời nói của Nam Cung Tuyết thì hắn đưa hai tay cười trừ, hỏi hắn làm thế nào thì sao hắn trả lời được a? Chẳng lẽ lại nói vì lạc đường nên mới tìm được nàng?

Mộng Tiêu Dao thì bĩu môi, nàng rất khinh thường những người gọi nàng là tiểu mỹ nhân nên nàng lên tiếng.

-Ta cũng không phải là tiểu mỹ nhân á, ta hiện tại cũng 18 tuổi rồi.

Ba người Nam Cung Mị Ảnh, Nam Cung Tuyết cùng với Hỏa Vân tôn giả đều trừng lớn mắt giật mình.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết thì giết mình do Mộng Tiêu Dao tuổi tác quá sai lệch so với cơ thể, còn Hỏa Vân tôn giả giết mình vì chuyện khác.

Hỏa Vân tôn giả trừng mắt nhìn kĩ Mộng Tiêu Dao, một lát sau hần thở dài rồi vẫy tay gọi Lâm Thanh Phong qua một bên nói chuyện riêng.

Lâm Thanh Phong nhìn thấy Hỏa Vân tôn giả vẫy tay thì hần cũng gật đầu rồi tới gần.

Hỏa Vân tôn giả hai mắt nhìn chăm chăm Mộng Tiêu Dao cũng không nhìn Lâm Thanh Phong hần mở miệng.

-Người tìm được vị cô nương này ở đâu à?

Lâm Thanh Phong gãi đầu suy nghĩ một chút rồi nói.

-Ra đường tiện tay nhặt về thôi.

.....Hết Chương 48.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Tùy tiện nhặt một cái yêu nghiệt mang về

Hỏa Vân tôn giả nghe được câu trả lời của Lâm Thanh Phong, hần sững sờ một chút rồi nở nụ cười to.

-Tốt, tốt một cái tùy tiện nhặt về.

Hỏa Vân tôn giả ôm bụng cười, Lâm Thanh Phong đứng một bên nghỉ hoặc âm thầm nghĩ.

-Không phải tên này điên rồi đi?

Cười một lúc Hỏa Vân tôn giả mới dừng lại, thở hổn hển từng hơi chỉ tay về Mộng Tiêu Dao rồi nói.

-Người có biết người mà người tùy tiện nhặt về thân mang hoàn mỹ Thiên linh căn - Âm Dương song linh căn a?

Lâm Thanh Phong một mặt mông bốc nhìn về Hỏa Vân tôn giả, cái gì là Âm Dương song linh căn?

Hỏa Vân tôn giả nhìn về mặt của Lâm Thanh Phong hần cũng biết được Lâm Thanh Phong đang suy nghĩ gì, hần thở ra một hơi rồi bắt đầu nói.

-Âm Dương song linh căn, là hai loại linh căn đặc biệt nằm ngoài 5 linh căn mà người từng biết.

-Người mang một trong hai loại linh căn này thực lực sẽ rất mạnh, có thể vượt cấp chiến đấu ít nhất là một đại cảnh giới.

Hỏa Vân tôn giả dừng một chút rồi nói.

-Ví dụ người mang theo Dương linh căn, thì người ở Kim Đan kì có thể đánh ngang tay với Nguyên Anh kì tu sĩ thậm chí là giết chết Nguyên Anh kì tu sĩ.

-Còn có một số người yêu nghiệt hơn thì sẽ có thể chiến một trận với Hóa Thần kì, đương nhiên là Hóa Thần sơ kì, nhưng người phải biết Nguyên Anh viên mãn với Hóa Thần sơ kì thực lực cách nhau rất lớn, cho dù mười vị Nguyên Anh viên mãn cũng không dám chắc còn sống nếu đánh nhau với một vị Hóa Thần sơ kì.

Lâm Thanh Phong gật đầu, đối với cảnh giới của tu sĩ thì hần cũng không hiểu rõ lắm nhưng cũng hiểu được theo lời của Hỏa Vân tôn giả thì những người mang theo Âm Dương hai loại linh căn người nào cũng là yêu nghiệt.

Hỏa Vân tôn giả cũng không để ý tới Lâm Thanh Phong hần tiếp tục nói.

-Tuy nhiên, Âm Dương linh căn hai loại này là cực hiếm, dù người có tìm hết cả Thông Thiên Đại lục này thì cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

-Nhưng ta dám chắc với người, chỉ cần thân mang Âm linh căn hoặc Dương linh căn thì bọn hần đều là yêu nghiệt, chỉ cần bọn hần không chết sớm thì ít nhất bọn hần cũng đạt đến cảnh giới có thể đánh ngang tay với ta.

Lâm Thanh Phong hít một hơi khí lạnh, mặc dù hần chưa thấy Hỏa Vân tôn giả ra tay lần nào, nhưng chỉ cần nhìn hần xuất toàn lực mà vẫn không để lại trên người Hỏa Vân tôn giả một vết trầy thì cũng đủ hiểu Hỏa Vân tôn giả rất mạnh.

Lâm Thanh Phong gật đầu về mặt ngưng trọng hỏi tiếp.

- Vậy Âm Dương song linh căn là chuyện gì xảy ra.

Hòa Vân tôn giả nhìn Lâm Thanh Phong rồi nói.

- Âm Dương song linh căn, ta cũng không biết nhưng chỉ đọc trong điển tịch vài trăm vạn năm trước đã từng có một vị tiền bối thân mang Âm Dương song linh căn đánh khắp thiên hạ không địch thủ, dù khi đó tất cả 5 vị Độ Kiếp kì cường giả của đại lục liên thủ cũng không chống nổi mười chiêu của một mình hắn.

Lâm Thanh Phong nghe tới đây thì tròn mắt há mồm, đánh khắp thiên hạ không địch thủ là ý vị như thế nào?

Hòa Vân tôn giả hít một hơi khí lạnh rồi nói tiếp.

- Nhưng có lẽ vị tiền bối ấy cũng không chịu nổi tuế nguyệt nên đã viên tịch từ đó trên đại lục chưa từng xuất hiện vị nào mang theo Âm Dương song linh căn.

Lâm Thanh Phong cau mày trầm tư rồi nói.

- Nếu đã không còn vị nào xuất hiện thì tại sao ngươi lại biết được Tiêu Dao muội muội mang theo Âm Dương song linh căn?

Hòa Vân tôn giả trầm tư rồi trả lời.

- Theo như điển tịch ghi chép lại thì vị tiền bối mang theo Âm Dương song linh căn có một đặc điểm, là cơ thể của vị tiền bối ấy dừng phát triển từ năm 7-8 tuổi sau này dù vị ấy tuổi tác cao như thế nào thì cơ thể vẫn như vậy.

Hòa Vân tôn giả dừng một chút rồi lại nhìn về Mộng Tiêu Dao nói tiếp.

- Theo như lời nàng đã nói thì hiện tại nàng cũng đã 18 tuổi rồi? Nhưng nàng chỉ lớn như một tiểu cô nương 7-8 tuổi nên ta mới nghĩ nàng mang theo Âm Dương song linh căn.

Lâm Thanh Phong cau mày thật chặt rồi nhìn về Mộng Tiêu Dao đang cười đùa với hai tỷ muội Nam Cung Mị Ảnh.

- Nhưng chỉ như vậy thì cũng không cách nào xác định chính xác a?

Hòa Vân tôn giả gật đầu rồi nói.

- Cũng không hẳn, như ta đã nói với ngươi, người mang Âm Dương linh căn đều là thiên tài, nên bọn họ tu luyện rất nhanh, ngươi có thể cho nàng thử tu luyện một chút, nếu nàng thật mang Âm Dương song linh căn thì lần này ngươi vớ bở.

Lâm Thanh Phong nhíu mày trầm tư rồi lắc đầu nói.

- Chuyện nàng có muốn tu luyện hay không cũng không phải do ta, mà là do nàng quyết định, nên chuyện này ta sẽ thử hỏi nàng, nếu nàng không muốn thì ta cũng không ép buộc.

Hòa Vân tôn giả cũng gật đầu đồng ý với Lâm Thanh Phong, việc tu luyện của mỗi người là do tự mình quyết định không ai có thể ép buộc.

Rời đi Hòa Vân tôn giả, Lâm Thanh Phong trầm tư bước lại gần ba người Nam Cung Mị Ảnh.

Ba người nhìn thấy Lâm Thanh Phong tiến lại gần thì cũng dừng cười đùa, Nam Cung Mị Ảnh thấy hắn nghiêm túc nên nàng hỏi.

- Phu quân, có chuyện gì sao?

Lâm Thanh Phong nghe câu hỏi của nàng thì lắc đầu rồi nhìn về Mộng Tiêu Dao hắn mở miệng.

- Tiêu Dao muội muội, ta muốn hỏi ngươi một chuyện, ngươi có muốn tu luyện thành tu sĩ không?

Mộng Tiêu Dao ngẩng người một lúc rồi nhanh chóng gật đầu, tu luyện là một điều mà ai cũng mong muốn nhưng khi trước nàng rất nghèo nên không có cơ hội tu luyện, lúc này Lâm Thanh Phong hỏi nàng thì làm sao nàng từ chối?

Nam Cung Mị Ảnh nghi hoặc nhìn Lâm Thanh Phong, nếu chỉ như vậy hắn cũng sẽ không cầm ra vẻ mặt này, nhưng nàng không tiếp tục hỏi.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi lấy quyển Luyện Khí Quyết từ nhẫn trữ vật đưa cho Mộng Tiêu Dao rồi nói.

- Đây là Luyện Khí Quyết, tu sĩ lúc mới bắt đầu tu luyện thường sử dụng, muội cứ cầm nó rồi tu luyện có điều gì không hiểu thì cứ hỏi tiểu Tuyết hoặc Mị Ảnh hai người họ sẽ giải đáp.

Mộng Tiêu Dao vui vẻ tiếp nhận Luyện Khí Quyết mà Lâm Thanh Phong đã đưa, nàng nâng niu nó trên tay vui vẻ chạy nhảy khắp nơi.

Lâm Thanh Phong nhìn nàng vui vẻ hân thờ ra một hơi rồi nói.

-Hiện tại trời cũng tối, ta sẽ đi làm thức ăn, mọi người cứ ở đây, còn Tiêu Dao muội muội cũng thừa dịp này đọc thử Luyện Khí Quyết a.

Ba người gật đầu với Lâm Thanh Phong, Nam Cung Tuyết thì tiếp tục quay trở lại luyện tập theo chỉ đạo của Hóa Vân tôn giả, Nam Cung Mị Ảnh thì ngồi một bên giải đáp thắc mắc của Mộng Tiêu Dao.

Lâm Thanh Phong đi tới phòng bếp thở dài một hơi rồi tự lẩm bầm.

-Không biết cho nàng tu luyện là đúng hay sai đây? Mặc kệ, chuyện gì tới sẽ tới, tất cả mọi chuyện ta tới gánh.

Lấy lại tinh thần, Lâm Thanh Phong tiếp tục công việc nấu nướng thức ăn.

Chừng một tiếng sau Lâm Thanh Phong đã làm xong thức ăn, hắn đem thức ăn tới đình viện rồi lên tiếng gọi.

-Mọi người ăn cơm thôi.

Một lúc sau vẫn không có ai xuất hiện, Lâm Thanh Phong nghi hoặc đi tìm.

Tại nơi này, ba người Hóa Vân tôn giả, Nam Cung Mị Ảnh, Nam Cung Tuyết đang đứng im lặng nhìn về phía Mộng Tiêu Dao.

Hiện tại Mộng Tiêu Dao đang ngồi tu luyện Luyện Khí Quyết theo chỉ dẫn của Nam Cung Mị Ảnh và đang bắt đầu đột phá luyện khí kì tầng thứ 1.

Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết lộ ra vẻ vui mừng chờ đợi Mộng Tiêu Dao đột phá.

Hóa Vân tôn giả mặc dù nhìn không ra tâm tình gì nhưng sau lưng của hắn mồ hôi lạnh đã thấm ướt y phục.

Nam Cung Tuyết nhìn thấy Lâm Thanh Phong đi tới, nàng vui vẻ chạy đến khoe.

-Tỷ phụ, Tiêu Dao muội muội là một thiên tài a, nàng chỉ mới cầm Luyện Khí Quyết tu luyện một tiếng đồng hồ thì đã bắt đầu đột phá luyện khí tầng 1 rồi.

Lâm Thanh Phong một mặt mừng rỡ nhìn về Mộng Tiêu Dao đang còn ngồi chuẩn bị đột phá, rồi quay mặt nhìn về Hóa Vân tôn giả.

Hóa Vân tôn giả cảm giác được ánh mắt của Lâm Thanh Phong hắn cũng gật đầu coi như xác nhận.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, rồi nở nụ cười.

-Tốt, vậy chúng ta cùng đợi nàng đột phá xong thì lại đi ăn a.

Một lúc sau Mộng Tiêu Dao đã đột phá thành công trở thành tu luyện giả cảnh giới luyện khí kì tầng 1.

Mộng Tiêu Dao mở ra hai mắt, nàng cảm nhận rất rõ các giác quan của nàng trở nên minh mẫn hơn, lỗ tai cũng nghe được xa hơn, mắt cũng nhìn rõ ràng hơn.

Nàng vui vẻ đứng dậy chạy đến ôm lấy Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết.

-Hai vị tỷ tỷ, ta cũng đã đạt đến luyện khí tầng 1 á.

Nam Cung Mị Ảnh mỉm cười xoa đầu nàng rồi nói.

-Tiêu Dao muội muội của chúng ta là thiên tài, mọi người đều biết a.

Lâm Thanh Phong cùng Hóa Vân tôn giả ngồi một bên nở nụ cười khổ đồng lòng suy nghĩ.

-Đây là cái gì thiên tài? Đây là yêu nghiệt mới đúng.

.....Hết Chương 49.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Ta không có hứng thú với tiểu loli

Chờ đợi ba người Nam Cung Mỹ Ảnh vui vẻ ôm nhau một lúc thì Lâm Thanh Phong đứng dậy vỗ tay rồi nói.

-Được rồi, nhanh chóng đi ăn cơm a, đồ ăn cũng muốn nguội rồi á.

Ba người gật đầu với Lâm Thanh Phong rồi dặt tay nhau vui vẻ hướng về đình viện dùng cơm.

Hỏa Vân tôn giả thở dài một hơi, hần quay đầu nhìn Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Hiện tại cũng đã rõ ràng đi? Nàng thật sự mang trên người Âm Dương song linh căn, vậy ngươi tiếp theo muốn làm gì?

Lâm Thanh Phong gật đầu cười khỏ, hần làm sao biết nên làm gì tiếp theo? Hần chỉ lắc đầu coi như trả lời câu hỏi của Hỏa Vân tôn giả.

Hỏa Vân tôn giả sờ cằm suy nghĩ một lúc rồi nói.

-Thật ra ta cũng nhận biết hai người có thể làm sư phụ của nàng.

Lâm Thanh Phong hai mắt tỏa sáng nhìn về Hỏa Vân tôn giả chờ đợi hần nói.

-Ở Thông Thiên Đại lục này thật sự có hai người mang theo Âm linh căn và Dương linh căn, bọn họ là một đôi vợ chồng đã đạt tới cảnh giới Đại Thừa kì ngang bằng với ta, ta nghĩ bọn họ có thể chỉ đạo được nàng.

Lâm Thanh Phong gật đầu rồi nói tiếp.

-Hiện tại nàng chỉ mới bắt đầu tu luyện a, chuyện này cũng quá nhanh, ngươi có thể đợi một thời gian?

Hỏa Vân tôn giả gật đầu cười nói.

-Không có chuyện gì, bọn họ ở cách đây rất xa, hiện tại ta sẽ truyền tin cho bọn họ, nếu bọn họ cảm đầu tới đây cũng phải mất một khoảng thời gian a.

Lâm Thanh Phong nghĩ nghĩ rồi gật đầu, khoảng thời gian đó đủ để giải thích cho Mộng Tiểu Dao tầm quan trọng của một người sư phụ trong việc tu luyện, khi đó nàng có thể tiếp nhận dễ dàng hơn.

Hỏa Vân tôn giả thấy Lâm Thanh Phong gật đầu thì hần cũng lấy ra một viên đá từ nhẫn trữ vật truyền vào đó một ít linh lực, viên đá sau khi được truyền linh lực thì phát sáng.

Rất nhanh sau đó một giọng nam từ uể oải truyền ra.

-Là Hỏa Vân tôn giả a? Có chuyện gì mà tìm gặp bọn ta? Nếu không phải chuyện quan trọng coi chừng ta truy sát ngươi à.

Hỏa Vân tôn giả cũng không gấp gáp, hần nói từ từ một cách chậm rãi.

-Một vị cô nương 18 tuổi nhưng cơ thể chỉ lớn như một tiểu cô nương 6-7 tuổi.

Dứt lời Hỏa Vân tôn giả lập tức không tiếp tục truyền linh lực vào viên đá, viên đá trên tay không có linh lực truyền vào cũng không còn phát sáng mà chỉ như một viên đá bình thường nằm trên tay Hỏa Vân tôn giả.

Lâm Thanh Phong vẽ mặt nghi hoặc nhìn về Hỏa Vân tôn giả.

Hỏa Vân tôn giả mở miệng.

-Đó là Dương tôn giả, ta không thích nói chuyện với hần nên chỉ để lại một câu như vậy, nhưng bọn hần sẽ hiểu được ta đang muốn nói tới cái gì.

Như chứng minh lời của Hỏa Vân tôn giả là đúng, rất nhanh sau đó viên đá trên tay của Hỏa Vân tôn giả lại lóe lên ánh sáng, lúc này Hỏa Vân tôn giả mới truyền linh lực vào viên đá.

Viên đá sau khi được Hỏa Vân tôn giả truyền vào linh lực thì lại phát ra một giọng nói âm nhu của một nữ tử.

-Hỏa Vân ca ca, điều ca nói là sự thật à?

Lúc này Hỏa Vân tôn giả từ từ trả lời, nhưng cũng không còn ngắt linh lực nữa.

-Là thật, ta cũng không cần lừa các ngươi, ta cũng đã kiểm chứng nàng là thật sự.

Nghe được lời của Hỏa Vân tôn giả thì giọng nói nữ tử có chút run run.

-Thật... thật sự sao? Hiện tại ngươi đang ở đâu a?

Hỏa Vân tôn giả nghĩ nghĩ một chút rồi nói.

-Cách U Âm sâm lâm khoảng vài ngàn dặm có một tòa Nam Cung thành hiện tại chúng ta đang ở đó.

Một lát sau giọng nói của nữ tử lại phát ra từ viên đá.

-Được, Nam Cung thành, phiền Hỏa Vân ca ca đợi bọn ta một tháng thời gian, hiện tại chúng ta sẽ nhanh chóng tới đó.

Nói rồi viên đá trên tay của Hỏa Vân tôn giả cũng không tiếp tục phát sáng.

Hỏa Vân tôn giả thở ra một hơi, cất đi viên đá quay đầu nhìn Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Ngươi cũng nghe hết rồi, khoảng một tháng sau bọn họ sẽ đến đây nên ta cũng sẽ ở lại đây chờ đợi cùng Tuyệt nhi.

Lâm Thanh Phong gật đầu, lúc này hắn nghe rất rõ nên cũng không thắc mắc nhiều.

Quay đầu nhìn trong đình viện ba người bọn Nam Cung Mỹ Ảnh vừa ăn vừa cười nói thì hắn thở ra một hơi.

Đêm đến, Lâm Thanh Phong và Nam Cung Mỹ Ảnh nằm trên giường, bởi vì Nam Cung Mỹ Ảnh mới trải qua lần đầu tiên vào đêm qua nên hiện tại nàng vẫn còn có chút mệt mỏi, nàng ôm Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Khi này phu quân và Hỏa Vân tôn giả nói về chuyện gì a?

Lâm Thanh Phong ôm lấy nàng, xoa nhẹ đầu nàng rồi cười nói.

-Cũng không phải chuyện gì lớn, chỉ là muốn tìm cho Tiêu Dao muội muội một vị sư phụ, nàng cũng thấy muội ấy là một thiên tài, chúng ta cũng không thể chỉ dạy muội ấy điều gì, nhưng quyết định cuối cùng vẫn sẽ ở muội ấy.

Nam Cung Mỹ Ảnh cũng thở phào nhẹ nhõm, nàng rất yêu thích Mộng Tiêu Dao nên không muốn Mộng Tiêu Dao sẽ bị ép buộc điều gì.

Hiện tại Lâm Thanh Phong đã nói quyền quyết định thuộc về Mộng Tiêu Dao nên Nam Cung Mỹ Ảnh cũng yên tâm.

Lâm Thanh Phong ôm lấy Nam Cung Mỹ Ảnh hít lấy mùi hương trên cơ thể nàng rồi nói.

-Chuyện đó cũng không quan trọng, nhưng chúng ta vẫn có một chuyện quan trọng hơn cần phải giải quyết.

Nam Cung Mỹ Ảnh nghe tới chuyện quan trọng thì nàng nghiêm túc lên, yên lặng chờ đợi Lâm Thanh Phong nói tiếp.

Lâm Thanh Phong vẻ mặt cũng nghiêm nghị trở lại, hắn nhìn vào nàng rồi nói.

-Khi nào chúng ta làm đám cưới?

Nam Cung Mỹ Ảnh vẻ mặt nghiêm túc nhanh chóng mặt sạch, nàng xấu hổ vùi đầu vào ngực Lâm Thanh Phong nói lí nhí.

-Ta lúc nào cũng được, chỉ chờ chàng muốn.

Lâm Thanh Phong cười lớn, ôm lấy nàng rồi nói.

-Đừng lo lắng quá, ta và nhạc phụ đã bàn trước, chúng ta sẽ tổ chức sau khi Đại Hội thu đồ diễn ra. Tới đó nàng cũng đừng bỏ ta à.

Nam Cung Mỹ Ảnh nghe được lời hắn nói thì càng xấu hổ hơn, nhưng nàng nờ nụ cười hạnh phúc ôm lấy hắn.

Lâm Thanh Phong cười cười, xoa đầu nàng rồi hai người từ từ chìm vào giấc ngủ.

Trời vừa sáng.

Lâm Thanh Phong tỉnh giấc theo thói quen, nhìn một bên Nam Cung Mỹ Ảnh vẫn còn đang ngủ say, hắn mỉm cười rồi bước xuống giường đi chuẩn bị thức ăn.

Lâm Thanh Phong vừa đi vừa suy nghĩ miên man, hắn đi qua phòng tắm, phòng tắm theo thường lệ thì giờ này sẽ không ai sử dụng vì mọi người đều đang ngủ nhưng hắn lại nghe thấy tiếng nước chảy.

Lâm Thanh Phong gãi đầu một cái, rồi tò mò trèo lên cửa sổ nhìn vào.

Trong phòng tắm một vị tiểu muội muội đang cạo rửa thân thể, làn da của nàng mịn màng, kèm theo màu da trắng ngần không tì vết.

Lâm Thanh Phong từ trên cửa sổ nhìn xuống, nước mũi của hắn nhanh chóng chảy ra, suy nghĩ hiện tại của hắn là muốn quay đi và không nhìn nữa.

Nhưng cơ thể của hắn vẫn không cử động, hai mắt hắn vẫn mở to, nhìn chăm chăm vào tiểu muội muội đang tắm rửa.

Mộng Tiêu Dao thức dậy từ rất sớm, đây là đêm đầu tiên nàng được ngủ riêng ở một căn phòng sang trọng có mền gối đầy đủ nên nàng vẫn chưa quen lắm.

Vì vậy nàng mới quyết định đi tắm rồi sau đó sẽ chuẩn bị bữa sáng cho mọi người.

Nhưng nàng hồn nhiên vẫn không hay biết rằng trong lúc nàng đang tắm thì có một đạo ánh mắt đang nhìn nàng chăm chăm, đến tận lúc nàng tắm xong rồi mặc vào y phục mới.

Lâm Thanh Phong vẫn ở đó mà nhìn, miệng hắn bắt đầu chảy nước miếng, nước mũi đã nhỏ từng giọt xuống đất.

Đến khi Mộng Tiêu Dao mặc xong y phục thì hắn mới hoàn hồn tỉnh giấc, trong đầu hắn suy nghĩ.

-Ta không phải quái thú thúc thúc, ta không có hứng thú với tiểu loli.

Tuy trong đầu hắn nghĩ vậy nhưng vẻ mặt hắn lại khác, nụ cười của hắn đang kéo tới tận mang tai, hai mắt híp lại về mặt gian trá giống như một tên tiểu nhân vừa làm xong chuyện gì xấu xa.

Nghe tiếng bước chân của Mộng Tiêu Dao đang tới gần thì Lâm Thanh Phong lắc đầu về mặt nhanh chóng trở lại bình thường.

Mộng Tiêu Dao rất nhanh đi tới, nàng nhìn thấy Lâm Thanh Phong thì nở nụ cười vẫy tay.

-Quái ca ca, ngroi đã tỉnh rồi.

Lâm Thanh Phong nhìn nàng gật đầu, hắn không dám nở nụ cười, nếu hiện tại nở nụ cười thì hắn chắc chắn rằng hắn sẽ cười rất quái dị.

Lâm Thanh Phong đưa tay xoa đầu Mộng Tiêu Dao rồi mở miệng nói.

-Thường ngày ta dậy rất sớm để chuẩn bị điểm tâm cho mọi người, còn muội tại sao lại không ngủ tiếp mà lại ra đây?

Mộng Tiêu Dao rất vui vẻ, nàng cười nói với hắn.

-Muội cũng muốn chuẩn bị điểm tâm cho mọi người á.

Lâm Thanh Phong gật đầu nở ra nụ cười cổ quái rồi nói tiếp.

-Vậy bây giờ chúng ta đi tới phòng bếp rồi cùng chuẩn bị điểm tâm a.

Nhìn nụ cười của Lâm Thanh Phong, Mộng Tiêu Dao cảm thấy một luồng gió lạnh thổi qua làm nàng nổi da gà, nàng lắc tay nói với hắn.

-Quái ca ca đừng cười, nụ cười của ngroi làm ta thấy nổi hết da gà.

Lâm Thanh Phong cứng họng, đưa tay tự tát vài phát, rồi xấu hổ quay đầu về phòng bếp, trong lòng thầm nhủ.

-Không thể cười, nếu cười tiếp sẽ bị lộ...

....Hết Chương 50....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Ta cảm thấy một điều gì đó không ổn sắp xảy ra

Đã trải qua 2 tuần từ khi Mộng Tiêu Dao đến đây, chỉ tu luyện 2 tuần lễ mà hiện tại nàng đã đạt tới luyện khí tầng 3.

Mới nghe qua thì luyện khí tầng 3 cũng không phải là cảnh giới quá cao nhưng phải biết rằng một người bình thường 6 tuổi là lúc họ bắt đầu tu luyện và để đạt tới luyện khí tầng 3 thì phải mất khoảng 3 năm.

Hỏa Vân tôn giả cũng bắt đầu tu luyện vào độ tuổi này nhưng để đạt tới luyện khí tầng 3 thì hẳn phải mất 1 năm, còn Mộng Tiêu Dao thì sao?

Mộng Tiêu Dao hiện tại 18 tuổi, nàng đã bỏ qua thời gian tu luyện tốt nhất của một người bình thường nhưng nàng chỉ cần tốn 2 tuần để đạt tới luyện khí tầng 3.

Nhìn tư chất quái vật của Mộng Tiêu Dao, Hỏa Vân tôn giả tâm tắc không ngớt, hiện tại hẳn khẳng định rằng nàng chính là quái vật mang theo Âm Dương song linh căn.

Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết thì không suy nghĩ gì nhiều, hai nàng nhìn thấy Mộng Tiêu Dao tu luyện thật nhanh thì càng cố gắng tu luyện nhiều hơn.

Còn về phần Lâm Thanh Phong, cũng đừng nói đến tên quái thai như hắn, nửa giờ từ phạm nhân đạt tới luyện khí tầng 10 thì Hỏa Vân tôn giả chỉ nói một câu.

-Hắn không phải con người, đừng dùng con người so sánh với hắn.

Một ngày này ba người Nam Cung Mị Ảnh vẫn đang tiếp tục tu luyện thì Bách Hiểu Sinh tới, hắn cúi đầu ôm quyền với Hỏa Vân tôn giả và Lâm Thanh Phong.

Nhìn thấy người tới là Bách Hiểu Sinh thì Lâm Thanh Phong gật đầu, còn Hỏa Vân tôn giả thì không để ý tới hắn.

Bách Hiểu Sinh cười cười nhìn Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Ba ngày sau là ngày Đại Hội thu đồ diễn ra, hiện tại bên ngoài có rất nhiều người tham dự đã tới, nhưng đó cũng chỉ là những người tới tham gia vòng loại thôi, nhưng vẫn có một số tông môn đến theo dõi nhằm chọn ra những người ưu tú.

-Vòng thi chính thức sẽ bắt đầu vào bốn ngày sau đó cũng tức là Mị Ảnh cô nương cùng với Tuyết cô nương một tuần sau sẽ tham dự Đại Hội thu đồ.

Lâm Thanh Phong nghe tới đây thì gật đầu.

-Vậy thể lệ cuộc thi là như thế nào?

Bách Hiểu Sinh nghĩ nghĩ một chút rồi nói.

-Thể lệ rất đơn giản, hai người sẽ lên võ đài so tài với nhau cho đến khi một bên nhận thua, không còn sức chiến đấu hoặc rơi đài, nhưng không được đá thương tính mạng của đối bên.

-Khi đó người chiến thắng sẽ được đi tiếp vào vòng trong.

Lâm Thanh Phong sờ cằm gật đầu, thể lệ thi như vậy khá đơn giản, chỉ cần người có thực lực là được.

Bách Hiểu Sinh đứng một bên rồi nhìn về phía Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết đang thực tập đối chiến, nhìn cách hai nàng chiến đấu với nhau rất xảo diệu hẳn cũng gật đầu.

Lâm Thanh Phong nói chuyện với Bách Hiểu Sinh một lúc thì cũng không còn gì muốn hỏi, lúc này thì Bách Hiểu Sinh mới ôm quyền cáo từ.

Nhìn theo bóng lưng của Bách Hiểu Sinh rồi đi thì Lâm Thanh Phong vẫy tay gọi hai người Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết.

Thấy được Lâm Thanh Phong kêu gọi thì hai nàng dừng tay rồi đi về phía hắn.

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái rồi nói.

-Ba ngày sau là ngày vòng loại của Đại Hội thu đồ diễn ra, các ngươi muốn đi xem a?

Lúc này Mộng Tiêu Dao cũng đã tới, nàng nghe được bọn Lâm Thanh Phong muốn đi xem Đại Hội thu đồ nên rất hứng thú muốn đi theo.

Nam Cung Tuyết thì một mặt đáng thương nhìn về Hỏa Vân tôn giả, nàng rất muốn đi nhưng trước đó phải hỏi ý kiến của hắn.

Nhìn thấy vẻ mặt của Nam Cung Tuyết thì Hỏa Vân tôn giả cũng gật đầu nói.

-Đi xem một chút cũng tốt, hiện tại ngươi chính là cần thêm kinh nghiệm chiến đấu chứ không nên chỉ ngồi trong nhà tu luyện.

Nghe được Hỏa Vân tôn giả đồng ý thì hai mắt của Nam Cung Tuyết phát sáng.

Nàng vui vẻ cười hi hi ôm lấy Hỏa Vân tôn giả rồi nói.

-Ta biết sư phụ là tốt nhất.

Hỏa Vân tôn giả nhìn nàng vui vẻ thì hấn cũng cười, hấn rất ưa thích nàng nên nàng vui thì hấn cũng vui theo.

Lâm Thanh Phong nhìn hai người đang vui vẻ thì cũng thở ra một hơi, sau đó lại nói.

-Được, vậy ba ngày sau chúng ta sẽ đi xem, còn lại chúng ta có chuyện khác cần phải nhờ tới Hỏa Vân tôn giả.

Hỏa Vân tôn giả nghe được lời của Lâm Thanh Phong thì da gà nổi hết lên, con hàng này không phải là người tốt, nên chuyện hấn nhờ cũng sẽ không tốt đi đâu được.

Thấy vẻ mặt của Hỏa Vân tôn giả thì Lâm Thanh Phong cười cười rồi lắc tay nói.

-Thật sự chuyện ta muốn nhờ cũng không phải việc gì khó, chỉ là muốn ngài đánh giá uy lực Rasengan của Mị Ảnh và tiểu Tuyết thôi.

Hỏa Vân tôn giả nghe vậy thì thở ra phào nhẹ nhõm rồi gật đầu.

Lâm Thanh Phong thấy hấn đã đồng ý thì vẫy tay gọi lại Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết nói.

-Các nàng đã thành thực Rasengan thì cũng nên thử một chút uy lực a, nên nhớ không đánh mặt.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết gật đầu, trên tay hai nàng xuất hiện hai viên cầu Rasengan lớn cỡ trái banh nhỏ.

Hai nàng nhìn Hỏa Vân tôn giả, thấy hấn gật đầu thì hai nàng nhanh chóng chạy đến tấn công hấn bằng Rasengan trên tay.

Hỏa Vân tôn giả gật đầu, quanh người hấn xuất hiện một vòng hào quang màu đỏ nhạt.

Hai viên cầu Rasengan ở gần nhau thì xảy ra cộng hưởng, hai viên cầu dần dần lớn lên, lúc đầu mỗi viên chỉ lớn cỡ trái banh nhỏ, thì lúc này lại lớn hơn lòng bàn tay một chút.

Hỏa Vân tôn giả nhìn thấy cảnh này thì giật mình, hấn không nghĩ tới pháp thuật này còn có thể cộng hưởng để gia tăng uy lực nhưng hấn phản ứng rất nhanh, vòng hào quang màu đỏ xung quanh người lại đậm thêm một chút.

Hai viên Rasengan cộng hưởng nằm ngoài dự liệu của hai nàng nhưng hai nàng vẫn lao nhanh tới Hỏa Vân tôn giả.

Hai viên Rasengan không thể tiến gần Hỏa Vân tôn giả mà bị chặn lại ở ngoài, Hỏa Vân tôn giả đánh giá lực công kích của hai viên Rasengan một chút rồi gật đầu với Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong thấy vậy cũng lên tiếng.

-Được rồi, hai người có thể dừng tay.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết đồng thời thu tay lại, sau đó đứng tại chỗ cùng Hỏa Vân tôn giả đợi Lâm Thanh Phong tiến đến.

Mộng Tiêu Dao cũng chạy tới, khi xem thấy được pháp thuật này thì nàng rất muốn học nên cũng muốn nghe.

Lâm Thanh Phong bước tới gần rồi hỏi Hỏa Vân tôn giả.

-Thế nào?

Hỏa Vân tôn giả gật đầu.

-Uy lực cũng không tệ, trước khi xảy ra cộng hưởng ta đánh giá uy lực khoảng chừng một kích toàn lực của Trúc Cơ sơ kì, còn sau khi cộng hưởng thì đạt cỡ Trúc Cơ hậu kì.

Hỏa Vân tôn giả dừng một chút rồi lại nói.

-Thật sự ta không biết làm sao người có thể sáng tạo được một pháp thuật như vậy, chỉ là luyện khí viên mãn lại có thể phát ra uy lực không kém gì Trúc Cơ kì, còn có thể cộng hưởng với nhau và khiến bọn chúng càng mạnh hơn.

-Nhưng dù vậy nhược điểm của chúng vẫn quá rõ ràng là chỉ dùng để cận chiến.

Lâm Thanh Phong gật đầu, hấn biết rõ nhược điểm của Rasengan nhưng vấn đề này hấn không lo lắng, chỉ cần hấn tìm hiểu thêm sự khác biệt giữa tự nhiên năng lượng và linh khí thì hấn có thể hoàn thiện được.

Lại nhìn về hai người Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết, Lâm Thanh Phong nở nụ cười.

-Cả hai làm tốt lắm, nhưng trong cuộc thi pháp thuật này cũng có thể sử dụng, nhưng tốt nhất vẫn nên sử dụng kỹ năng của chính mình để tham gia.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết gật đầu, hai nàng cũng muốn để lại pháp thuật này làm át chủ bài nên đều đồng ý với Lâm Thanh Phong.

Thấy hai nàng đều đồng ý thì Lâm Thanh Phong vỗ tay rồi nói.

-Được rồi, hai người cứ tiếp tục tu luyện, ba ngày sau chúng ta sẽ đi xem Đại Hội thu đồ.

Mộng Tiêu Dao một bên bĩu môi, nàng muốn học được Rasengan nên nắm lấy tay Lâm Thanh Phong nũng nịu.

-Quái ca ca, ta cũng muốn học a, người mau dạy ta à.

Lâm Thanh Phong chỉ biết gãi đầu cười khỏ, muốn học pháp thuật thì cảnh giới phải đạt ít nhất là luyện khí tầng 10 a.

Hiện tại Mộng Tiêu Dao mới đạt tới luyện khí tầng 3 thì làm sao học?

Lâm Thanh Phong cười cười xoa đầu nàng rồi nói.

-Tiêu Dao muội muội muốn học thì ta sẽ dạy, nhưng phải đạt tới luyện khí tầng 10 thì mới có thể học pháp thuật, nên muội cứ cố gắng đạt luyện khí tầng 10 a.

Mộng Tiêu Dao nghe được lời của Lâm Thanh Phong thì hai mắt phát sáng, nàng vui vẻ gật đầu rồi chạy đi tu luyện, nàng biết « Quái ca ca » sẽ không lừa nàng.

Hỏa Vân tôn giả một bên nhìn tất cả, hần thở ra một hơi, Mộng Tiêu Dao đã là một yêu nghiệt hiện tại nàng còn hăng hái đi tu luyện thì không biết khi Dương tôn giả và Âm tôn giả tới đây thì biểu hiện sẽ như thế nào.

Nhưng bỗng Hỏa Vân tôn giả nghĩ tới điều gì đó, hần nhìn Lâm Thanh Phong rồi nở nụ cười đen tối rồi nói.

-Tiểu tử, ta cho người biết Dương tôn giả và Âm tôn giả là đại gia a.

Lâm Thanh Phong sững sờ nhìn Hỏa Vân tôn giả rồi cũng nở nụ cười đen tối.

Ở một nơi nào đó Dương tôn giả, Âm tôn giả cùng với một vị nữ tử đang bay tới Nam Cung Thành với tốc độ chóng mặt, bỗng dưng Dương tôn giả lên tiếng.

-Lão bà, ta cảm thấy một điều gì đó không ổn sắp xảy ra.

Một bên Âm tôn giả cũng gật đầu trả lời.

-Ta cũng cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Âm tôn giả quay đầu nhìn vị nữ tử cạnh bên.

-Lần này khổ cực Băng Thánh lại cùng đi với phu thê chúng ta, nếu có chuyện gì bất ổn xin nhờ Băng Thánh trợ giúp một tay.

Vị nữ tử được gọi là Băng Thánh gật đầu rồi đáp.

-Không có chuyện gì, ta hiện tại cũng đang rảnh rồi nên muốn đi đây đó một chút.

.....Hết Chương 51.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Cảnh này có chút quen thuộc

Sau 3 ngày, Đại Hội thu đồ cũng đã bắt đầu, ba ngày trước Mộng Tiêu Dao vì muốn nhanh chóng học được Rasengan nên đã chăm chỉ tu luyện cho đến sáng ngày hôm nay thì nàng đã đột phá tới luyện khí tầng 4.

Hỏa Vân tôn giả nhìn biểu hiện của nàng thì nở nụ cười đen tối trên mặt hần lại càng đậm hơn, hần thì lần này hần phải để hai vợ chồng Dương tôn giả và Âm tôn giả cắt xuống một miếng thịt.

Mộng Tiêu Dao từ sáng sớm đã có dấu hiệu đột phá nên bọn người Lâm Thanh Phong cũng không tới xem Đại Hội thu đồ mà vẫn chờ nàng đột phá

xong rồi cùng đi.

Tối gần trưa, Mộng Tiêu Dao đã đột phá xong, nàng vui vẻ chạy đi tắm rửa rồi thay vào một bộ y phục mới mà mấy ngày trước Nam Cung Mị Ảnh đã sai người mua giúp nàng.

Lâm Thanh Phong thấy nàng đã xong thì gật đầu đứng dậy nói.

-Được rồi, mọi người đã đông đủ, vậy hiện tại chúng ta sẽ tới xem Đại Hội thu đồ.

Bốn người nghe Lâm Thanh Phong nói thì gật đầu đứng dậy cùng theo Lâm Thanh Phong đi đến nơi diễn ra Đại Hội, còn tiểu Hắc thì lại lẩn ra ngủ nên bị bọn họ để ở nhà.

Ra khỏi Nam Cung gia tộc, Lâm Thanh Phong đi phía trước dẫn đường, đi được một lúc thì hắn lại gãi đầu quay lại nói.

-Giờ ta mới nhớ là chưa hỏi Bách Hiểu Sinh nơi diễn ra Đại Hội.

Nam Cung Mị Ảnh lấy tay che trán, Nam Cung Tuyết cùng Mộng Tiêu Dao một mặt mừng bức nhìn Lâm Thanh Phong. Hòa Vân tôn giả thờ dài lắc đầu.

Thấy phản ứng của bốn người Lâm Thanh Phong gãi đầu cười cười.

Hòa Vân tôn giả chỉ tay về một phía rồi nói.

-Nơi đó ta cảm nhận được rất nhiều khí tức tập trung, nơi đó hẳn là nơi diễn ra Đại Hội.

Lâm Thanh Phong gật đầu rồi đi phía trước, dẫn theo 5 người tiến về nơi diễn ra Đại Hội.

Đại Hội thu đồ được tổ chức ở một đấu trường tại trung tâm Nam Cung thành, ở giữa là lõi đài được bao quanh bởi những hàng ghế ngồi của khán giả.

Ngày đầu tiên có rất nhiều người, nhưng đa phần là những người tham dự vòng loại, còn lại một phần là người đi xem, nên khán đài có rất nhiều ghế trống.

Bọn người Lâm Thanh Phong tiến vào khán đài cũng không có nhiều sự chú ý.

Tìm một chỗ ngồi xuống Lâm Thanh Phong đưa mắt nhìn về lõi đài.

Trên lõi đài có hai vị tuyển thủ đang chiến đấu, cảnh giới bọn họ cũng không cao một người đạt tới luyện khí tầng 8 một người đạt đến luyện khí tầng 7.

Hai người chiến đấu cũng không có gì đặc sắc, chỉ đến gần cuối thì vị tuyển thủ luyện khí tầng 7 lại rút ra một thanh pháp khí và giành thắng lợi.

Hòa Vân tôn giả nhìn xem rồi lắc đầu nhắm mắt lại chẳng thêm để ý, những người này chiến đấu trong mắt hắn thật sự quá nát, không có gì đặc sắc.

Lâm Thanh Phong nhìn một hồi rồi cũng chẳng muốn nhìn, những người này thật sự quá nát rồi, hắn thờ ra một hơi rồi quay sang nhìn Nam Cung Mị Ảnh.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết lúc này thì vẫn chăm chú xem, hai nàng dù là thiên tài nhưng từ nhỏ cũng không được ai chỉ dạy mà phải tự mình học hỏi.

Mỗi trận chiến đấu dù nát cỡ nào thì hai nàng vẫn muốn học hỏi thêm kinh nghiệm.

Đây là lần đầu Mộng Tiêu Dao được nhìn thấy những cuộc so tài này nên nàng rất phấn khích.

Nhìn được một lúc lâu thì Lâm Thanh Phong đứng dậy nói.

-Ta cảm thấy có chút khát, mọi người cứ ngồi đây ta sẽ ra ngoài mua nước đem tới.

3 nàng gật đầu với hắn rồi tiếp tục xem còn Hòa Vân tôn giả thì vẫn ngồi nhắm mắt không để ý.

Lâm Thanh Phong thờ ra một hơi rồi quay đầu ra ngoài tìm nước uống.

Bước ra khỏi đấu trường, Lâm Thanh Phong đưa mắt nhìn xung quanh.

Nơi này có rất nhiều người bày bán, chủ yếu vẫn là các quán nước, quán ăn.

Tùy ý chọn một cửa hàng nước Lâm Thanh Phong bước vào mua một bình rượu và vài túi nước.

Bước ra khỏi cửa hàng, hắn thờ dài một hơi, hiện tại hắn vẫn chưa muốn quay lại đấu trường nên quyết định đi dạo xung quanh.

Đi dạo một lúc lâu, Lâm Thanh Phong... lại bị lạc, hắn lại bước vào một ngõ hẻm nhỏ yên tĩnh tách biệt với vẻ náo nhiệt ngoài đường.

Lâm Thanh Phong gãi đầu lẩm bẩm.

-Cảnh này thật sự quen thuộc à, không phải ta lại vớt được một cái yêu nghiệt nữa à?

Hắn lắc đầu cười khổ rồi quyết định quay về nhưng hắn lại nghe được tiếng kêu.

-Cứu mạng a, có kẻ muốn giết người a.

Lâm Thanh Phong tay che trán, hắn thật sự bất đắc dĩ, lắc đầu một cái rồi lại tiến về hướng tiếng kêu phát ra.

Một cô gái 16-17 tuổi quần áo rách nát, khuôn mặt bơ vơ đang vừa chạy vừa khóc, phía sau còn có một đám người cách ăn mặc đồng nhất tay cầm theo vũ khí về mặt đầy sát khí đuổi theo.

Tên cầm đầu là một thanh niên, hắn vừa đuổi theo vừa hét lớn.

-Tiện nhân đứng lại cho ta, đừng nghĩ làm bẩn áo ta thì ngươi có thể thoát.

Cô gái vẫn cố gắng chạy trong tuyệt vọng, nàng không muốn bị bọn người phía sau bắt được.

Nàng thấy trước mặt có một thanh niên đang đứng trước mặt nên hét lớn.

-Công tử phía trước, mau tránh ra a, bọn người sau lưng sẽ giết cả ngươi mất.

Lâm Thanh Phong cũng vừa mới đi đến nơi này, trước mặt hắn là một cô gái xa lạ, nhưng cô gái này vừa gặp mà đã lo lắng cho hắn nên hắn quyết định ra tay cứu nàng.

Lâm Thanh Phong vỗ vỗ bờ vai của nàng rồi kéo nàng về phía sau lưng.

Lúc này bọn người phía sau cũng đã đuổi tới.

Tên cầm đầu nhíu mày, cầm vũ khí chỉ vào Lâm Thanh Phong hét lớn.

-Bọn ta là người của Thanh Phong môn, ngươi mau giao ra cô gái phía sau bằng không bọn ta sẽ giết cả hai.

Lâm Thanh Phong sắc mặt không quá tốt, nhìn thái độ của bọn người này thì chắc hẳn lúc trước cũng làm không ít chuyện xấu.

Đối với loại người này Lâm Thanh Phong không có hảo cảm, nhưng hắn vẫn đứng ra từ từ nói chuyện.

-Hiện tại chúng ta đang ở Nam Cung thành, cũng không nên đụng tới vũ khí a, có chuyện gì thì cứ từ từ nói là được.

Tên cầm đầu nhíu mày suy nghĩ rồi gật đầu.

-Con tiện nhân sau lưng ngươi đã làm bẩn y phục của ta, hiện tại ta muốn nàng bồi thường 100 kim phiếu.

Lâm Thanh Phong nghe được lời của tên này thì nhíu mày nói.

-Làm bẩn một bộ y phục thì đòi bồi thường 100 kim phiếu cũng hơi quá đáng đi? Nhìn nàng quần áo thì rách nát làm sao có đủ 100 kim phiếu bồi thường cho ngươi?

Tên thanh niên cầm đầu cười lạnh.

-Không bồi thường cũng được, nhưng nàng phải lấy thân mà trả nợ à.

Cô gái đứng phía sau nghe được lời này thì nàng càng run rẩy nhiều hơn nắm chặt lấy tay áo của Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong cảm nhận được nàng đang run rẩy hắn nở nụ cười rồi vỗ nhẹ bàn tay nàng khiến nàng an tâm.

Quay lại nhìn những tên trước mặt Lâm Thanh Phong mở miệng.

-Các ngươi làm người cũng không nên quá tuyệt tình a, nàng đã như vậy thì tại sao lại phải dồn nàng vào đường cùng?

Tên cầm đầu cũng không muốn nói nhiều với Lâm Thanh Phong nên vẫy tay ra lệnh.

-Các sư đệ, chúng ta cùng lên đem tên này giết rồi bắt con tiện nhân đó về.

Bọn người phía sau nhận được mệnh lệnh thì nở nụ cười tà, tay cầm vũ khí xông tới.

Lâm Thanh Phong nhìn bọn người này rồi lắc đầu nhưng lúc này cô gái phía sau lại kéo hắn về phía sau nàng gấp rút nói.

- Công tử mau chạy, bọn người này mục tiêu là ta, ta không muốn liên lụy tới ngươi.

Lâm Thanh Phong có chút bất ngờ nhưng hắn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh và càng hài lòng với vị cô nương trước mặt.

Lâm Thanh Phong cười cười rồi ra tay xuất thủ, tốc độ của hắn rất nhanh khiến cho những tên phía trước không kịp phản ứng.

Chỉ trong vài hơi thở những tên trước mặt toàn bộ bị giải quyết, bọn chúng tất cả đều nằm ngất xỉu.

Nhìn cảnh này cô gái tròn mắt há mồm không nói nên lời.

Giải quyết xong tất cả Lâm Thanh Phong phất tay một cái rồi quay đầu nói với cô gái.

- Giới thiệu một chút, ta tên Lâm Thanh Phong, vị cô nương này cô có muốn đi cùng ta a?

Cô gái giật mình rồi nhanh chóng lắc đầu nói.

- Không được, vị công tử này, cả người ta toàn thân dơ bẩn ta đi cùng sẽ làm dơ bẩn y phục của ngài. Huống chi ta còn một đệ đệ phải chăm sóc.

Lâm Thanh Phong cười cười vỗ vai nàng.

- Yên tâm, nếu ta đã thu nhận cô thì cũng sẽ thu nhận luôn đệ đệ của cô.

Cô gái nghe được lời của Lâm Thanh Phong thì hai mắt nàng sáng lên, nàng không biết tại sao nàng lại tin tưởng một người lạ mặt chỉ vừa mới gặp, nàng nhanh chóng cúi đầu.

- Nếu vậy thì đa tạ công tử, tiểu nữ tên gọi Ninh Thiên Nhai, tiểu nữ cam tâm tình nguyện làm nô tỳ cho công tử.

Nghe được lời nàng nói Lâm Thanh Phong phất tay.

- Nô tỳ thì không cần, ta chỉ cần mọi người vui vẻ sống bên nhau là được rồi. Hiện tại chúng ta cũng nên rời đi nơi này a, còn phải đi tìm đệ đệ của ngươi đúng chứ?

Ninh Thiên Nhai hai mắt đỏ hoe gạt đầu, không biết vì sao nàng tin tưởng vị công tử trước mặt này không có ý xấu nên đi trước dẫn đường.

.....Hết Chương 52.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Ninh Thiên Nhai cùng Tiểu Hồng Trần

Lâm Thanh Phong theo chân Ninh Thiên Nhai đi đến một căn nhà nhỏ lụp xụp, xiêu vẹo.

Nhìn căn nhà trước mặt Lâm Thanh Phong nhíu mày.

Ninh Thiên Nhai có chút ngại ngần quay đầu nói.

- Xin lỗi Lâm công tử, nhà của hai tỷ muội chúng ta dơ bẩn, phiền công tử đợi ngoài này một chút, ta sẽ vào trong thu xếp.

Lâm Thanh Phong nghe nàng nói thì gạt đầu, không phải hắn ghét bỏ căn nhà dơ bẩn nhưng nàng đã không muốn hắn vào trong thì hắn sẽ không vào.

Ninh Thiên Nhai nhanh chóng chạy vào nhà, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Trong nhà có một tiểu nam hài chừng 4-5 tuổi đang nằm trên giường, không phải là hắn đang ngủ, hắn vẫn tỉnh nhưng cơ thể lại bị một loại bệnh tật nào đó khiến hắn không thể cử động được.

Tiểu nam hài này cũng là đệ đệ của Ninh Thiên Nhai tên hắn gọi là Tiểu Hồng Trần.

Tiểu Hồng Trần quay đầu nhìn về Ninh Thiên Nhai đang gấp rút thu xếp đồ đạc rồi mở miệng hỏi.

-Tỷ tỷ, tại sao lại thu dọn đồ đạc a?

Nghe được câu hỏi của hắc Ninh Thiên Nhai quay đầu nở nụ cười.

-Đệ đệ yên tâm, hiện tại có một vị công tử muốn thu nhận chúng ta, vị công tử ấy vẫn đang đứng đợi ở trước cửa, đây là cơ hội để chúng ta có cuộc sống khá giả hơn, phải biết nắm chắc à.

Tiểu Hồng Trần nhủ mảy, mặc dù hắc chỉ là tiểu hài tử nhưng bị bệnh tật lâu năm khiến suy nghĩ của hắc chứng chắc hơn so với đồng lứa, hắc mở miệng hỏi.

-Chẳng lẽ tỷ lại bán thân sao? Đệ không muốn vì đệ mà tỷ lại bị liên lụy a.

Ninh Thiên Nhai nở nụ cười rồi nói với hắc.

-Không sao, ta cảm thấy vị công tử này là một người tốt, hắc đã hứa là sẽ chăm sóc chúng ta.

Tiểu Hồng Trần thở ra một hơi rồi cũng không ngăn cản Ninh Thiên Nhai thu dọn đồ đạc.

Một lúc sau Ninh Thiên Nhai đã thu dọn xong tất cả, nàng tiến lại giường ấm lên Tiểu Hồng Trần rồi hai tay bắt đầu xách lên đồ đạc.

Đồ đạc của hai người cũng không quá nhiều chỉ có vài bộ y phục cũ nát và hai tấm bài vị.

Lâm Thanh Phong vẫn đứng đợi ở ngoài, hắc thấy Ninh Thiên Nhai vừa ôm theo một tiểu hài tử, tay lại mang theo một túi đồ thì nhủ mảy.

Lâm Thanh Phong đưa tay ra cầm lấy túi đồ của nàng rồi nói.

-Người cứ việc ôm đệ đệ của mình, còn túi đồ này ta sẽ đặt vào nhẫn trữ vật.

Ninh Thiên Nhai nhanh chóng gật đầu, nàng cảm kích đưa túi đồ cho Lâm Thanh Phong.

Còn Tiểu Hồng Trần được nàng ấm lấy thì cũng thở ra một hơi, ấn tượng đầu tiên của hắc với vị công tử trước mặt cũng không tệ.

Tiểu Hồng Trần mở miệng nói.

-Vị công tử này, ta gọi là Tiểu Hồng Trần, hiện tại ngài cũng thấy được thân thể ta không thể cử động nên cũng không giúp được gì nếu ngài muốn đổi ý không thu nhận bọn ta thì ngài cứ nói, bọn ta sẽ không trách ngài.

Nghe được lời của Tiểu Hồng Trần thì Lâm Thanh Phong nhủ mảy, suy nghĩ một chút rồi hắc nở nụ cười xoa đầu Tiểu Hồng Trần rồi nói.

-Không sao, ta sẽ không đổi ý, chỉ là thêm một miệng ăn, không là vấn đề gì cả.

Ninh Thiên Nhai cùng Tiểu Hồng Trần thở phào một hơi, bọn hắc rất sợ Lâm Thanh Phong sẽ đổi ý.

Lâm Thanh Phong nhìn hai người rồi gật đầu, bước đi trước tiến về đấu trường.

Ninh Thiên Nhai đi theo sau ấm theo Tiểu Hồng Trần cau mày rồi hỏi.

-Lâm công tử, chẳng hay chúng ta hiện tại muốn đi đâu?

Lâm Thanh Phong cười cười đáp.

-Hiện tại chúng ta sẽ tiến về đấu trường, tại nơi đó còn có người của chúng ta, chúng ta phải gọi bọn họ về a.

Nghe được lời của Lâm Thanh Phong, Ninh Thiên Nhai hoảng hốt.

-Không nên a công tử, bọn người khi này là người của Thanh Phong môn đến đây chiêu thu đệ tử nếu hiện tại chúng ta đến đấu trường chẳng phải là đưa đầu vào miệng cọp sao?

Nghe được lời của nàng thì Lâm Thanh Phong cười cười lắc đầu nếu tới đấu trường là đưa đầu vào miệng cọp thì không biết đi nơi nào mới an toàn.

Phải biết rằng Hỏa Vân tôn giả vẫn còn tại đấu trường a, chuyện mà hắc giải quyết không được thì Lâm Thanh Phong hiện tại cũng hết cách.

Lâm Thanh Phong mở miệng.

-Đừng lo lắng, hai người cứ theo ta là được, mọi chuyện ta sẽ xử lý.

Ninh Thiên Nhai và Tiểu Hồng Trần hai mắt nhìn nhau rồi cũng quyết định đi theo Lâm Thanh Phong.

Một bên khác

Bọn người của Thanh Phong môn lúc này cũng đã tỉnh lại.

Một tên lên tiếng hỏi người cầm đầu.

-Phong sư huynh, việc này chúng ta phải làm sao?

Tên Phong sư huynh nhíu mày rồi nói.

-Hiện tại tiến về đấu trường nói cho Tiền trưởng lão, khuôn mặt tên thanh niên lúc này ta đã nhớ kỹ, Tiền trưởng lão là Nguyên Anh kì sẽ giúp chúng ta giải quyết hẳn.

Bọn người phía sau gật đầu đồng ý rồi theo sau tên Đại sư huynh tiến về đấu trường.

....

Lâm Thanh Phong dẫn theo Ninh Thiên Nhai cùng Tiểu Hồng Trần tiến về đấu trường tìm tới chỗ bọn Nam Cung Mị Ảnh đang ngồi.

Hỏa Vân tôn giả hiện tại vẫn đang nhắm mắt dưỡng thần, còn lại ba người Nam Cung Mị Ảnh vẫn chăm chú theo dõi trận chiến trên lôi đài.

Mộng Tiêu Dao quay đầu phát hiện người tới là Lâm Thanh Phong thì nở nụ cười mừng rỡ.

-Quái ca ca, ngươi đã về.

Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết nghe được thì cũng quay đầu nở nụ cười.

Lâm Thanh Phong gật đầu với bọn hắn, lấy vài chai nước từ nhẫn trữ vật ra đưa cho ba người rồi lấy thêm bình rượu mà hắn đã mua đưa cho Hỏa Vân tôn giả.

Hỏa Vân tôn giả mặc dù nhắm mắt dưỡng thần nhưng vẫn để ý xung quanh, hắn đưa tay tiếp nhận bình rượu nở nụ cười gật đầu với Lâm Thanh Phong.

Đưa mắt nhìn về hai người phía sau Lâm Thanh Phong, Hỏa Vân tôn giả mở miệng hỏi.

-Hai người đi phía sau ngươi lại là ai a?

Lúc này ba người Nam Cung Mị Ảnh mới để ý tới Ninh Thiên Nhai và Tiểu Hồng Trần đang đứng phía sau Lâm Thanh Phong thì cũng lộ ra vẻ mặt tò mò.

Lâm Thanh Phong gãi đầu cười cười giải thích.

-Tiện tay ra đường nhặt được á.

Ninh Thiên Nhai có chút xoắn xuýt không biết phải nói gì.

Lúc này Tiểu Hồng Trần mở miệng.

-Xin chào các vị, ta là Tiểu Hồng Trần, còn đây là tỷ tỷ ta Ninh Thiên Nhai.

-Chúng ta vừa mới được Lâm công tử thu nhận.

Hỏa Vân tôn giả nghe được lời này của Tiểu Hồng Trần thì gật đầu hắn thương thức tiểu tử này, nhưng nhìn Tiểu Hồng Trần vẫn đang được Ninh Thiên Nhai ẵm trên tay thì hắn nhíu mày.

-Tiểu tử ngươi rất tốt, nhưng cơ thể ngươi lại làm sao?

Tiểu Hồng Trần thở ra một hơi rồi nói.

-Không giấu gì vị gia gia này, cơ thể ta từ nhỏ mang bệnh, mặc dù nhìn qua rất khỏe mạnh nhưng tay chân lại vô lực vì thế ta chỉ có thể nằm trên giường.

Hỏa Vân tôn giả nghe tới đây thì miệng có chút ngọt ngọt, hắn đã nghĩ tới một vấn đề nhưng hiện tại không phải là lúc tìm hiểu kỹ càng nên bất động thanh sắc nói.

-Được rồi, vậy khi trở lại thì ta sẽ xem xét thử cơ thể của ngươi rồi tìm xem có biện pháp nào chữa trị hay không.

Tiểu Hồng Trần mừng rỡ nhìn Hòa Vân tôn giả giọng run run.

- Vị gia gia này, lời ngài nói là thật?

Hòa Vân tôn giả gật đầu rồi không nói gì.

Lâm Thanh Phong một bên nhìn về lời đài rồi mở miệng.

-Được rồi, chúng ta cũng nên trở về a, hiện tại lời đài cũng không có gì đặc sắc để coi, ta nghĩ những trận đáng để xem đều là những trận chính thức.

Ba người Nam Cung Mị Ảnh đều gật đầu, mặc dù vẫn muốn xem tiếp nhưng các nàng vẫn thấy tò mò với hai tỷ muội Ninh Thiên Nhai hơn nên đều đồng ý trở về.

Bọn người Thanh Phong môn cũng đã trở về tới đầu trường, một tên nhìn thấy Lâm Thanh Phong nên lên tiếng.

-Phong sư huynh, nhìn xem tên kia có phải là tên lúc nãy?

Tên Phong sư huynh quay đầu nhìn về hướng mà bọn Lâm Thanh Phong đang đứng, hắn nở nụ cười ác độc lên tiếng.

-Thật đúng là bọn hắn, lần này ta muốn xem thử ai có thể cứu được bọn hắn, một người mau chạy về báo với Tiền trưởng lão những người còn lại mau theo ta ngăn cản bọn hắn.

Nói rồi tên này dẫn đầu bọn người tiến đến chỗ Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong từ xa cũng đã thấy bọn người này đang tới gần, hắn thở dài che trán rồi nói.

-Hiện tại chúng ta có thể sẽ có chút phiền phức, mọi người chuẩn bị a.

Như chứng minh lời của Lâm Thanh Phong thì ngay sau đó tên Phong sư huynh lên tiếng.

-Tiểu tử, lần này ta đã báo cho Tiền trưởng lão, ta muốn xem ngươi làm sao thoát được.

Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết nhìn bọn người này đến vẻ mặt bất thiện nên đứng dậy rút ra hai thanh pháp khí từ nhẫn trữ vật cầm trên tay.

Ninh Thiên Nhai lại run rẩy sợ sệt cảm nhận thấy tỷ tỷ đang run rẩy nên Tiểu Hồng Trần an ủi.

-Đừng lo tỷ tỷ ngươi phải tin tưởng Lâm công tử a.

Mộng Tiêu Dao một mặt mộng bức nhìn về phía đám người rồi nhìn về hai tỷ đệ Ninh Thiên Nhai, nàng nhanh chóng hiểu được đây là chuyện gì nên cũng lộ vẻ mặt căm ghét nhìn đám người này.

Hòa Vân tôn giả vẫn ngồi đó nhắm mắt dưỡng thần, hắn đã xem thấu cảnh giới của đám người này, cao nhất là tên Đại sư huynh mới đạt đến Trúc Cơ kỳ tầng 9, bọn còn lại thì mới Trúc Cơ kỳ tầng 3-4 nên hắn cũng chẳng muốn quan tâm.

.....Hết Chương 53.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Ninh Thiên Nhai cùng Tiểu Hồng Trần (2)

Hòa Vân tôn giả đánh giá bọn người trước mặt một chút rồi mở miệng.

-Tuyệt nhiên còn có Mị Ảnh nếu hai người muốn tiếp thu kinh nghiệm chiến đấu thì giải quyết những tên này đi, bọn hắn rất thích hợp để các ngươi thực chiến, còn tên đi đầu thì hơi quá sức đối với các ngươi, giao hắn cho Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong nghe được lời của Hòa Vân tôn giả thì gật đầu mở miệng.

-Vậy ta sẽ lo tên cầm đầu, bọn còn lại thì giao cho hai người.

Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết nghe vậy thì gật đầu, hai nàng hăng hái cầm chặt hai thanh kiếm trong tay.

Một bên tên Phong sư huynh lúc này cũng để ý tới Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết.

Nhìn thấy hai nàng là hai mỹ nữ nên hắn nở nụ cười rồi nói.

-Các sư đệ, phía trước có hai vị mỹ nữ, còn thêm con tiện tỳ lúc nãy cũng là một mỹ nữ, mau bắt các nàng lại tối nay chúng ta sẽ được sung sướng.

Những tên phía sau nghe được lời này thì tất cả đều háng hái lên, bọn chúng nhanh chóng rút ra vũ khí nhanh chóng tiến lên.

Ba người Lâm Thanh Phong thấy bọn hắn tiến lên cũng bắt đầu hành động.

Ngoài tên Phong sư huynh thì bọn còn lại có bốn người, hai người đạt Trúc Cơ tầng 3 và hai người đạt Trúc Cơ tầng 4.

Lâm Thanh Phong nhanh chóng lướt qua bốn người, đi đến trước mặt tên Phong sư huynh này.

Lâm Thanh Phong cũng không muốn nói nhiều nên tiện tay cho tên này một tát khiến hắn bất tỉnh rồi quay đầu nhìn hai tỷ muội Nam Cung Mị Ảnh chiến đấu.

Cuộc chiến của sáu người nhanh chóng hấp dẫn mọi ánh mắt tại đấu trường khiến mọi người xung quanh chú ý.

Nam Cung Tuyết cùng với Nam Cung Mị Ảnh là thiên tài hàng thật giá thật.

Lúc đầu hai nàng có chút yếu thế vì chênh lệch cảnh giới quá cao nhưng chỉ một lúc sau hai nàng nhanh chóng bắt được nhịp điệu rồi đánh ngang tay với bốn người còn lại.

Lâm Thanh Phong cùng Hỏa Vân tôn giả đứng một bên nhìn rồi gật đầu.

Mộng Tiêu Dao thì hưng phấn, nàng vung tay múa chân lớn tiếng cổ vũ.

Ninh Thiên Nhai cùng Tiểu Hồng Trần thở ra một hơi nhẹ nhõm, hai người biết lần này hai người đã được cứu rồi đưa ánh mắt cảm kích nhìn Lâm Thanh Phong.

Một bên khác, người được gọi là Tiền trưởng lão của Thanh Phong môn đã nhanh chóng bay đến đấu trường khi được đệ tử báo cáo.

Đứng trên không thì hắn đã chú ý đến trận chiến này, cũng thăm gât đầu tán thưởng Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết.

Lại thêm một lúc thì hai người Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết cũng có chút không chịu nổi.

Dù gì hai nàng cũng chỉ là luyện khí tầng 10 còn 4 người trước mặt đều đạt đến Trúc Cơ kì cộng thêm kinh nghiệm chiến đấu của hai nàng quá ít nên thua cũng là chuyện bình thường.

5 tên Trúc Cơ kì chiến đấu với 2 nàng cũng khiếp sợ không thôi, 4 bọn hắn vậy mà chỉ có thể đánh ngang tay với các nàng, lại còn phải đợi linh lực của các nàng hao hết mới có thể thắng.

Vì cảm thấy quá mất mặt nên bọn hắn đều ra tay nặng hơn.

Lâm Thanh Phong nhìn tới đây rồi đưa mắt với Hỏa Vân tôn giả.

Hỏa Vân tôn giả gật đầu.

Lúc này Lâm Thanh Phong mới nhảy ra ngăn cản, đánh ngắt 4 tên Trúc Cơ kì rồi gạt đầu với hai tỷ muội Nam Cung Mị Ảnh.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết thở ra một hơi rồi ngồi xuống, hai thanh pháp khí hai nàng cũng vút trên sàn.

Hai nàng thật sự rất mệt, phải đổi đầu cùng lúc với 4 tên đạt tới Trúc Cơ kì áp lực thật sự rất lớn.

Nhưng hai nàng cũng vui mừng vì thực lực của hai nàng đều tăng trưởng đáng kể.

Lúc này tên Tiền trưởng lão mới từ không trung hạ xuống rồi mở miệng nói.

-Tốt, rất tốt hai mầm mống thiên tài, hiện tại ta đại diện cho Thanh Phong môn muốn thu các ngươi làm đệ tử, các ngươi không có quyền phản kháng.

Lâm Thanh Phong nghe được lời này thì lại quay đầu nhìn tên Tiền trưởng lão với ánh mắt nhìn một thẳng ngu.

Mặc dù không biết tên trước mặt này cảnh giới như thế nào nhưng muốn đoạt đệ tử của Hỏa Vân tôn giả thì chẳng phải là ngại sống lâu a.

Lâm Thanh Phong lắc đầu cũng không muốn nói gì với tên mới xuất hiện mà tự cho là đúng này.

Tiền trưởng lão nhìn thấy vẻ mặt của Lâm Thanh Phong thì giận dữ quát.

-Người nhìn ta như vậy là có ý gì? Cần thận ta giết người a.

Lâm Thanh Phong bĩu môi khinh thường, lần này hắn thật không để ý tới tên này, quay đầu tiến về phía Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết đang ngồi nhặt lên hai thanh pháp khí rồi đưa hai nàng.

Tiền trưởng lão nhìn thái độ của Lâm Thanh Phong thì vẻ mặt ngày càng giận dữ hơn, nhưng hắn chú ý tới hai thanh pháp khí mà Lâm Thanh Phong cầm thì hắn nghĩ tới điều gì đó, giọng nói có chút run run.

-Người... người... hai thanh pháp khí đó... người lấy từ đâu ra?

Lâm Thanh Phong nhú mày quay đầu nhìn về Tiền trưởng lão, hắn chăm chú nhìn bộ y phục tên này đang mặc.

Trong đầu hắn chợt nhớ lại tên tu sĩ lúc trước cũng mặc bộ y phục này nên gật đầu nói.

-Lúc trước tiện tay giết một tên rồi thu được.

Tiền trưởng lão tay run run chỉ về Lâm Thanh Phong lên tiếng.

-Các người là người đã sát hại Đại trưởng lão?

Lâm Thanh Phong không muốn trả lời vấn đề này, hắn quay đầu về mặt quan tâm nhìn Nam Cung Mị Ảnh.

Tiền trưởng lão thấy thái độ của Lâm Thanh Phong thì hắn tức giận rút trong nhẫn trữ vật ra một cây thương pháp khí rồi hét to.

-Người dám sát hại Đại trưởng lão thì nên để mệnh lại.

Lâm Thanh Phong quay đầu nhìn tên này rồi nhú mày, lấy ra một đồng tề trong nhẫn trữ vật rồi cong tay búng một phát thật mạnh.

Viên đồng tề bay khỏi tay Lâm Thanh Phong với tốc độ chóng mặt, nó nhanh chóng xuyên qua trán Tiền trưởng lão rồi bễ tan nát.

Tiền trưởng lão một mặt mòng bức đứng đó, hắn thấy rõ ràng viên đồng tề từ trong tay Lâm Thanh Phong bay tới nhưng không kịp tránh né.

Tiền trưởng lão lấy tay sờ lên trán đưa xuống nhìn, hắn chỉ thấy tay hắn dính đầy máu tươi rồi sau đó ngã xuống.

Tiền trưởng lão ngã xuống nhưng hai mắt vẫn mở, hắn không tin được là hắn lại không đỡ nổi một chiêu thì chết rồi.

Lâm Thanh Phong thở dài một hơi rồi tiến lại gần thi thể của Tiền trưởng lão rút lấy nhẫn trữ vật của hắn.

Mọi người xung quanh nhìn cảnh này thì đều sửng sốt cả đầu trường im lặng.

Một lúc sau có người chỉ tay về phía Lâm Thanh Phong rồi run run nói.

-Hắn... hắn đã giết chết Tiền trưởng lão?

Mọi người xung quanh ai cũng nuốt một ngụm nước bọt, một người nhanh chóng bỏ chạy, tất cả mọi người cũng theo đó mà bỏ chạy trong hoảng sợ.

Lâm Thanh Phong nhìn cảnh hỗn loạn này thì nhú mày, hắn quay đầu nói với bọn người Nam Cung Mị Ảnh vẫn đang một mặt mòng bức nhìn hắn.

-Được rồi, mọi chuyện ở đây đã xong, hiện tại chúng ta nên về trước a.

Bọn người Nam Cung Mị Ảnh gật đầu như một cái máy, trừ Hỏa Vân tôn giả ra thì ai cũng mòng bức trước thực lực của Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong gãi đầu một cái rồi đi trước mở đường.

Mọi người xung quanh mặc dù hỗn loạn nhưng khi thấy người tới là Lâm Thanh Phong thì ai cũng tự giác đứng sang một bên nhường hắn đi qua.

Về tới tiểu viện của Nam Cung Mị Ảnh thì mọi người vẫn trầm mặc, trừ bỏ Hỏa Vân tôn giả từ lúc đầu không có gì ngạc nhiên thì chỉ có Nam Cung Mị Ảnh khôi phục nhanh nhất.

Đối với nàng thì thực lực của Lâm Thanh Phong càng mạnh thì hắn lại càng có khả năng che chở cho nàng nên nàng không phải lo lắng.

Nam Cung Tuyết cùng Mộng Tiêu Dao thì đang tự hỏi không biết các nàng phải tu luyện đến bao giờ mới mạnh mẽ được như Lâm Thanh Phong.

Ninh Thiên Nhai cùng Tiểu Hồng Trần cũng nở nụ cười, hai người biết được lần này đã tìm được một người có thể bảo vệ mình nên rất vui mừng.

Hỏa Vân tôn giả thấy bầu không khí có vẻ quái lạ nên ho khan một tiếng rồi mở miệng.

-Được, hiện tại cũng về tới nhà, Thiên Nhai ngồi ăn bữa tối từ Hồng Trần tới đây ta sẽ xem qua cho hấn.

Ninh Thiên Nhai nghe được lời của Hòa Vân tôn giả thì hai mắt phát sáng, nàng nhanh chóng đưa Tiểu Hồng Trần tới trước mặt Hòa Vân tôn giả rồi ngồi một bên chờ đợi.

Hòa Vân tôn giả nhìn Tiểu Hồng Trần rồi nở nụ cười, hấn cũng mong là hấn dự đoán đúng, hấn rất ưa thích tiểu hài tử này nên cũng không muốn thấy Tiểu Hồng Trần thật sự bị bệnh khó trị.

Hòa Vân tôn giả đưa một cánh tay đặt trên cổ tay của Tiểu Hồng Trần rồi truyền một ít linh lực đi khắp cơ thể Tiểu Hồng Trần để xem xét.

Một lúc sau hấn thở ra một hơi rồi gật đầu nở nụ cười nói.

-Đúng như ta dự đoán, ngươi không phải mắc bệnh mà là do linh căn của ngươi khiến ngươi không thể hành động.

Nói rồi Hòa Vân tôn giả nhìn Lâm Thanh Phong với ánh mắt quái lạ cảm thán.

-Ta không biết ngươi làm thế nào mà mỗi khi ra đường trở về lại tiện tay nhặt được một tên yêu nghiệt.

-Mộng Tiêu Dao đã là quái vật, hiện tại ngươi lại nhặt thêm một quái vật so với nàng cũng không kém.

Lâm Thanh Phong nghe lời này thì hấn cũng chỉ biết gãi đầu cười khò, hấn làm sao biết được a?

Ninh Thiên Nhai một bên nghe được thì hai mắt phát sáng, nàng run run hỏi.

-Vậy đệ đệ ta thật sự có thể hồi phục sao?

Hòa Vân tôn giả mỉm cười gật đầu.

-Không những hồi phục mà hấn còn trở nên mạnh mẽ hơn.

.....Hết Chương 54.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Băng linh căn

Hòa Vân tôn giả suy nghĩ lại rồi nói.

-Muốn hấn có thể hành động như người bình thường thì hấn bắt buộc phải tu luyện.

Ninh Thiên Nhai một mặt không hiểu thấu nhìn về Hòa Vân tôn giả.

-Tại sao đệ đệ ta lại bắt buộc phải tu luyện?

Hòa Vân tôn giả thở ra một hơi rồi mở miệng.

-Nguyên nhân khiến hấn không thể cử động được là do Băng linh căn.

Lâm Thanh Phong đứng một bên nhíu mày rồi hỏi.

-Băng linh căn? Không phải người bình thường chỉ có 5 hệ linh căn Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ thôi sao? Sao lại có thêm Băng linh căn?

Hòa Vân tôn giả nhìn Lâm Thanh Phong rồi mở miệng trả lời.

-Băng linh căn thực chất là do Thủy linh căn đơn độc biến dị mà thành, còn các hệ linh căn còn lại thì không có biến dị, ngoài ra còn có thêm 4 loại linh căn đặc biệt khác là Phong linh căn, Lôi linh căn, Âm linh căn và Dương linh căn.

Hòa Vân tôn giả quay đầu nhìn Mộng Tiêu Dao rồi nói tiếp.

-Không như Mộng Tiêu Dao, linh căn của nàng là một loại linh căn đặc biệt, còn linh căn của tiểu tử Tiểu Hồng Trần là biến dị Băng linh căn.

-Nói về độ hiếm có thì linh căn đặc biệt quý hiếm hơn biến dị linh căn rất nhiều, cả Thông Thiên Đại Lục này thì linh căn đặc biệt ta biết được cũng chỉ có vài người, đừng nói tới người mang theo cả 2 linh căn đặc biệt như Mộng Tiêu Dao.

-Tuy nhiên Băng linh căn cũng rất quý hiếm, vạn tu sĩ cũng không được 1 người sở hữu Băng linh căn.

Hỏa Vân tôn giả nhìn Nam Cung Mị Ảnh rồi nói.

-Như người bình thường tu luyện công pháp Băng hệ giúp linh lực thủy hệ tăng lực công kích.

-Nhưng cũng đồng thời khiến linh lực thủy hệ của người nhiễm hàn ý và từ từ lạnh dần, hàn ý càng nhiều thì người sử dụng pháp thuật Băng hệ càng dễ dàng và có uy lực càng lớn.

Nam Cung Mị Ảnh nghe tới đây thì gật đầu, tuy nàng tu luyện không lâu nhưng linh lực của nàng và Nam Cung Tuyết cũng bắt đầu đổi khác.

Nàng cảm nhận được linh lực của nàng ngày càng lạnh dần, còn Nam Cung Tuyết thì ngày càng nóng hơn.

Hỏa Vân tôn giả nói tiếp.

-Cũng vì linh lực bắt đầu lạnh hơn nên ảnh hưởng tới kinh mạch, càng về sau thì người tu luyện theo hướng này càng khó đạt tới cảnh giới cao hơn.

-Nhưng cũng không phải tu luyện theo hướng này là sai lầm, chỉ cần kinh mạch của người thích nghi được với độ lạnh của linh lực thì khi đó người vẫn có thể tu luyện như bình thường.

Nam Cung Mị Ảnh có chút lo lắng nhưng nghe được lời này của Hỏa Vân tôn giả thì thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Thanh Phong cau mày rồi tiếp tục hỏi.

-Như vậy tại sao Tiểu Hồng Trần mang theo Băng linh căn lại không thể hành động?

Hỏa Vân tôn giả nhìn Tiểu Hồng Trần rồi nói.

-Điểm chính cũng là do Băng linh căn, khi người mang theo Băng linh căn thì cơ thể sẽ tự sản sinh ra hàn ý khiến linh lực được hấp thu nhiễm hàn ý, đối với những tu sĩ điều này là điều tốt.

-Nhưng đối với những người bình thường chưa từng tu luyện thì Băng linh căn sẽ khiến kinh mạch của bọn họ bị đông cứng và họ không thể hành động được.

-Lâu dài thì cơ bắp tay, chân bắt đầu héo rút, sau đó chân chính biến thành phế nhân.

Ninh Thiên Nhai cùng Tiểu Hồng Trần hít sâu một hơi rồi lại nhìn Hỏa Vân tôn giả chờ đợi hắn nói tiếp.

Hỏa Vân tôn giả nhíu mày.

-Đề kinh mạch của một người bình thường thích nghi với hàn ý của Băng linh căn thì cũng cần ít nhất là 10 năm, nhưng khi đó cơ bắp đã héo rút vì thế cho dù người đó có tu luyện thì vẫn không thể hành động được.

-Nhưng ta nhìn tiểu tử này, hắn còn nhỏ cơ bắp hắn vẫn chưa bắt đầu héo rút nên vẫn còn cơ hội, chỉ cần có người nhận hắn làm đệ tử rồi dạy bảo hắn tu luyện thì hắn sẽ có thể hành động như người bình thường.

Ninh Thiên Nhai và Tiểu Hồng Trần hai mắt tỏa sáng, Ninh Thiên Nhai nhanh chóng cúi đầu van xin.

-Cầu xin Hỏa Vân gia gia dạy bảo đệ đệ ta tu luyện.

Lâm Thanh Phong thì một bên nhíu mày, hắn không nghĩ chuyện này lại đơn giản như vậy.

Như để chứng minh điều Lâm Thanh Phong suy nghĩ thì Hỏa Vân tôn giả nhìn Ninh Thiên Nhai lắc đầu rồi mở miệng.

-Không phải đơn giản như vậy, những người mang theo Băng hệ linh lực thì sẽ có một phương pháp tu luyện riêng, ta thân mang Hỏa hệ linh lực cũng không thể giúp hắn.

Ninh Thiên Nhai cùng Tiểu Hồng Trần hai mắt ảm đạm, hai người cúi đầu ủ rũ.

Hỏa Vân tôn giả thở ra một hơi rồi nói.

-Nhưng cũng không phải là hết cách, ta quen biết một người mang theo Băng linh căn, người đó có thể giúp hắn, nhưng ta nói trước yêu cầu của người đó rất cao muốn làm đệ tử của hắn thì rất khó.

Ninh Thiên Nhai lo lắng nhìn Tiểu Hồng Trần, còn Tiểu Hồng Trần một mặt kiên định nhìn Hòa Vân tôn giả mở miệng.

-Xin Hòa Vân gia gia cho ta cơ hội, ta sẽ cố gắng hết sức.

Hòa Vân tôn giả nhìn ánh mắt của Tiểu Hồng Trần tràn đầy kiên định hần gật đầu.

-Được rồi, ta sẽ thử một lần.

Nói rồi Hòa Vân tôn giả lấy một viên Truyền tin thạch từ nhẫn trữ vật, hần một mặt xoắn xuýt rồi cắn răn truyền linh lực.

Viên truyền tin thạch phát sáng rồi một giọng nói của nữ tử nhanh chóng truyền ra.

-Tướng công, người rốt cục đã nhớ tới ta rồi a.

Bọn người Lâm Thanh Phong một mặt mừng bức nhìn Hòa Vân tôn giả.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi bất đắc dĩ mở miệng.

-Lão già, hiện tại là việc nghiêm túc người cũng đừng thả thức ăn cho chó a.

Hòa Vân tôn giả tròn mắt nhìn Lâm Thanh Phong, rồi quay lại nói vào viên truyền tin thạch trong tay.

-Băng thánh, người cũng đừng gọi ta là tướng công, chuyện của hai chúng ta là không thể nào, nhưng hiện tại ta có việc nghiêm túc muốn tìm người.

Giọng nói của nữ tử có vẻ giận dữ.

-Ta không quan tâm, người phải chịu trách nhiệm với ta.

Hòa Vân tôn giả cười khổ rồi nói.

-Chuyện của 1000 năm trước khi đó ta say rượu cũng chẳng biết gì a, sao người cứ để trong lòng mà không chịu bỏ qua à?

Bọn người Lâm Thanh Phong một bên chấn kinh rồi, sau đó cả bọn đều ôm bụng cười.

Lâm Thanh Phong một bên nín cười rồi nói với Nam Cung Tuyết.

-Thật sự tỷ phụ có lỗi với người, tỷ phụ đã tìm cho người một tên không biết lãnh trách nhiệm ăn xong chùi mép.

Nam Cung Tuyết nước mắt lưng tròng ôm lấy Nam Cung Mị Ảnh khóc lóc, nhưng khóe miệng của nàng vẫn cong lên cho biết là nàng đang nén cười.

-Tỷ tỷ a, ta không muốn người sự phụ như vậy.

Nam Cung Mị Ảnh cười cười xoa đầu muội muội rồi nàng lắc đầu thở dài.

Hòa Vân tôn giả tức muốn học máu, hần quay sang đám người hét to.

-Các người im miệng cho ta.

Đám người Lâm Thanh Phong giật mình rồi đứng ngay ngắn nhìn hần.

Hòa Vân tôn giả hừ một tiếng rồi lại quay đầu nói với truyền tin thạch.

-Ta tìm được một tên mang theo Băng linh căn giống người, hần hiện mới 5 tuổi thôi nên muốn tìm cho hần một vị sự phụ vì thế ta mới gọi cho người.

Nghe được lời này của Hòa Vân tôn giả, giọng nói của Băng thánh có chút gấp gáp.

-Thật không? Tướng công không đùa ta?

Hòa Vân tôn giả thở dài.

-Ta cũng không cần thiết phải lừa người a, còn nữa đừng gọi ta là tướng công.

Nhưng Băng thánh không quan tâm tới lời của Hòa Vân tôn giả, nàng lại nói.

-Được rồi tướng công, chẳng cứ chờ ta tại Nam Cung Thành trong vòng một tuần lễ ta sẽ tới đó.

Nói xong Băng thánh liền ngắt linh lực truyền vào truyền tin thạch.

Hỏa Vân tôn giả nhìn viên truyền tin thạch trong tay thở ra một hơi, hẳn thật sợ nói chuyện với Băng thánh.

Hỏa Vân tôn giả quay đầu nhìn đám người Lâm Thanh Phong một bên còn đang che miệng nín cười.

-Các ngươi cũng đã nghe tất cả rồi, khoảng 1 tuần sau nàng sẽ đến đây, lúc đó cũng chỉ chờ xem tạo hóa của Tiểu tiểu tử, ta đã hết cách.

Ninh Thiên Nhai cùng Tiểu Hồng Trần cảm kích nhìn Hỏa Vân tôn giả sau đó cùng gật đầu rồi rút cảm ơn hẳn.

Hỏa Vân tôn giả thấy cả hai như vậy thì nở nụ cười.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi nói với Nam Cung Mị Ảnh.

-Lão bà, hiện tại mọi chuyện cũng không còn gì, nàng dẫn 2 tỷ muội họ tìm một căn phòng được chứ? Còn nữa tìm thêm vài bộ y phục cho bọn họ a.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu rồi dẫn theo Ninh Thiên Nhai và Tiểu Hồng Trần tìm một căn phòng.

Mộng Tiêu Dao lại chạy đi tìm cho bọn họ vài bộ y phục.

Nam Cung Tuyết cũng muốn đi nhưng nàng bị Hỏa Vân tôn giả giữ lại tiếp tục luyện tập.

Lâm Thanh Phong gật đầu rồi nhìn sắc trời cũng gần tối nên hẳn đi xuống bếp làm thức ăn.

Lâm Thanh Phong vào bếp lấy từ trong nhẫn trữ vật ra số nguyên liệu cần để nấu, hẳn thở dài một hơi rồi tự lắc đầu.

-Lại có thêm miệng ăn, không biết làm thế nào mới có thể nuôi nổi đây.

Thở dài một hơi thì Lâm Thanh Phong lại nghĩ tới nhẫn trữ vật mà hẳn mới thu được, hẳn háng hái lấy ra nhẫn trữ vật của Tiền trưởng lão rồi xem xét bên trong.

Tiền trưởng lão cũng được coi là rất giàu có, nhẫn của hẳn chất đầy linh thạch hạ phẩm, vài viên linh thạch trung phẩm ngoài ra còn có một số pháp khí cùng công pháp rải rác.

Lâm Thanh Phong nhìn đồng đồ trong nhẫn trữ vật rồi nở nụ cười hèn mọn.

-Cướp của giết người đúng là cách làm giàu nhanh nhất a.

.....Hết Chương 55.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Đại Hội khai mạc

Đại Hội thu đồ chính thức cũng đã tới ngày khai mạc.

Phía ngoài đấu trường có rất nhiều người tụ tập mua bán khiến cho xung quanh đấu trường cứ như là một phiên chợ.

Tuy vậy nhưng phiên chợ này an ninh vẫn rất cao, bởi vì hôm nay là một cuộc thi quan trọng nên Bách Hiệu Sinh phái ra rất nhiều vệ binh giữ trật tự xung quanh đấu trường.

Lâm Thanh Phong đi phía trước dẫn theo Nam Cung Mị Ảnh, Nam Cung Tuyết, Hỏa Vân tôn giả cùng Mộng Tiêu Dao tiến về đấu trường.

Tiểu Hồng Trần bởi vì cơ thể bất tiện không thể hành động nên Ninh Thiên Nhai ở lại tiểu viện của Nam Cung Mị Ảnh để chăm sóc hẳn.

Trước cửa đấu trường có rất nhiều người xếp hàng để được vào khán đài, nhưng khi bọn họ thấy Lâm Thanh Phong tới thì ai cũng nhanh chóng nhường đường.

Lâm Thanh Phong để lại cho mọi người trong thành ấn tượng quá sâu sắc, lần nào ra tay cũng là giết người, hẳn còn có thể giết cả Nguyên Anh kì cường giả thì ai dám cản đường hẳn?

Đối với điều này Lâm Thanh Phong một mặt thờ ơ bình tĩnh vẫn cứ tiếp tục đi, không để ý tới mọi người xung quanh.

Tới trước đầu trường Lâm Thanh Phong, Hòa Vân tôn giả cùng Mộng Tiêu Dao đi vào hướng khán đài.

Còn Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết thì lại đi vào hướng dành cho các thí sinh tham dự.

Bách Hiểu Sinh đã dặn dò trước với những tên thủ vệ, khi bọn người Lâm Thanh Phong tới thì phải tiếp đãi chu đáo đồng thời dẫn bọn hắn đi đến chỗ ngồi phía trước nhất để dễ dàng quan sát.

Một tên thủ vệ phụ trách dẫn đường cho bọn người Lâm Thanh Phong nhanh chóng đứng ra cúi đầu với Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Lâm công tử, Bách thành chủ đã dặn dò ta sắp xếp chỗ ngồi cho các ngườì, phiền các ngườì đi theo ta.

Lâm Thanh Phong một mặt vô hại nhìn tên thủ vệ này rồi nở nụ cười thân thiện, gật đầu sau đó bước theo sau.

Tên thủ vệ phụ trách dẫn đường thấy được nụ cười này thì thở phào ra một hơi nhẹ nhõm.

Hắn thật sự rất sợ người thanh niên trước mặt này, đừng thấy người này nở nụ cười thân thiện, nhưng thật ra người thanh niên này là sát thần a.

Nếu chọc giận người này thì hắn chết cũng không biết chết như thế nào.

Tên thủ vệ bước đi phía trước nhanh chóng dẫn đường cho bọn người Lâm Thanh Phong tiến về khán đài.

Khán đài hôm nay rất náo nhiệt, tất cả các hàng ghế đều ngồi đầy ắp người, nhưng hai hàng ghế đầu vẫn trống rỗng.

Những hàng ghế này chỉ cho phép người của các tông môn và một số người đặc biệt ngồi.

Tên thủ vệ nhanh chóng dẫn theo bọn người Lâm Thanh Phong tiến đến hàng ghế thứ nhất rồi cúi đầu nói.

-Xin mời Lâm công tử, đây là chỗ mà Bách thành chủ đã sắp xếp cho công tử từ lúc trước.

Lâm Thanh Phong gật đầu vỗ vai tên thủ vệ này rồi mở miệng.

-Rất tốt, thật phiền phức ngườì.

Tên thủ vệ thân thể run lên một cái rồi nhanh chóng lắc đầu nở nụ cười.

-Không phiền phức, đây là nhiệm vụ của ta, ta là một người thô kệch xin công tử đừng chấp nhặt.

Nói rồi tên thủ vệ này nhanh chóng cáo từ, ngoài mặt nhìn hắn bình tĩnh vậy thôi nhưng thật ra trong lòng hắn đang hồ hốt run sợ, hắn muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này không muốn đối diện với tên ác ma trước mặt.

Nhìn theo bóng lưng của tên thủ vệ, Lâm Thanh Phong lắc đầu cười khổ, hắn làm sao không nhìn ra tên thủ vệ ấy sợ hắn?

Tên thủ vệ về mặt nhìn như bình tĩnh nhưng đầu hắn đầy mồ hôi, lưng áo cũng thấm đầy nước, mặt dù Lâm Thanh Phong đã rất thân thiện nhưng tên thủ vệ này vẫn sợ.

Không thèm để ý tới tên thủ vệ ấy, Lâm Thanh Phong quay đầu trở về chỗ ngồi, Mộng Tiêu Dao cùng Hòa Vân tôn giả thì ngồi ở hai bên.

Mộng Tiêu Dao hai mắt phát sáng thích thú nhìn xung quanh, từ nhỏ nàng chỉ biết sống trong nhà, chưa từng ra đường nên đối với sự náo nhiệt của đấu trường hôm nay khiến nàng rất thích thú.

Hòa Vân tôn giả ngồi tại ghế nhắm mắt dưỡng thần, Lâm Thanh Phong xem xét xung quanh một chút.

Chỉ thấy những hàng ghế đầu của đấu trường đều đã có người của các tông môn ngồi xuống quan sát, mỗi tông môn mặc một thân y phục khác nhau nên rất dễ nhận thấy.

Lâm Thanh Phong đưa mắt nhìn xung quanh không thấy Thanh Phong môn thì hắn lắc đầu.

Đối với Thanh Phong môn bọn người này, Lâm Thanh Phong không muốn quan tâm, nhưng bọn hắn nếu lại tiến đến tìm phiền phức thì Lâm Thanh Phong không ngại tiến bọn hắn về trời.

Bách Hiểu Sinh cũng đã tới, hắn là thành chủ tổ chức Đại Hội lần này nên hắn ngồi ở vị trí khá cao để quan sát tất cả.

Một lúc sau phía dưới đấu trường có một người bước ra, cảnh giới của hắn không cao không thấp là một vị Trúc Cơ tầng 4.

Hắn bước lên võ đài nhìn xung quanh rồi gật đầu, ho nhẹ một tiếng rồi bắt đầu nói.

-Cảm ơn hôm nay mọi người đã đến đây theo dõi Đại Hội thu đồ.

-Trước tiên giới thiệu một chút, tại hạ là trọng tài của Đại Hội lần này.

Tên trọng tài đã truyền linh lực vào giọng nói để giọng nói có thể vang xa, giúp mọi người xung quanh có thể nghe thấy được.

Lâm Thanh Phong gật đầu rồi ngồi yên nghe trọng tài nói tiếp.

Trọng tài ho nhẹ rồi mở miệng.

-Quy tắc của Đại Hội lần này đoán chừng mọi người cũng đã nghe qua nhưng tại hạ xin được phép nhắc lại.

-Quy tắc thi đấu 1 vs 1, thi đấu tới khi một người rơi đài, nhận thua hoặc không còn sức chiến đấu thì dừng.

Mọi người ngồi xung quanh đấu trường đã bắt đầu yên lặng lại rồi nghe người trọng tài nói.

-Được rồi, quy tắc chỉ bấy nhiêu, sau vài ngày thi đấu vòng loại lúc trước, chúng ta đã chọn ra được 32 cặp thi đấu cho kì đại hội lần này.

-Xin mời các tuyển thủ bước ra sân tiến hành nghi thức bốc thăm lựa chọn đối thủ.

Tên trọng tài dứt lời, thì các tuyển thủ tham dự đại hội lần này cũng bắt đầu bước ra.

32 cặp đấu 64 người tuyển thủ tiến về võ đài, tên trọng tài nhìn xem rồi gật đầu.

Hắn lấy trong nhẫn trữ vật ra một chiếc hòm rồi nói.

-Xin mời các tuyển thủ bước lên bốc thăm, trong chiếc hòm này có 64 tờ giấy được đánh số theo thứ tự của mỗi cặp đấu từ 1 đến 32 tương ứng với thứ tự mỗi trận đấu, chiếc hòm này cũng là một chiếc hòm đặc biệt có thể ngăn cản linh thức của các người, vì vậy các người chỉ có thể dựa vào vận khí mà bốc thăm.

Mọi người đồng thời gật đầu rồi lần lượt tiến hành bốc thăm.

Một lúc sau tất cả mọi người đều đã bốc thăm xong, tên trọng tài gật đầu, thu lại chiếc hòm vào nhẫn trữ vật rồi nói.

-Các tuyển thủ hiện tại có thể mở tờ giấy trên tay nhìn xem, đồng thời xin mời mọi người trở vào trong chờ đợi ngoại trừ cặp đấu thứ nhất.

64 người mở tờ giấy ra xem thử, rồi 62 người bắt đầu tiến vào trong, chỉ để lại 2 người còn đứng lại võ đài.

Nam Cung Mị Ảnh may mắn được tham dự trận đấu đầu tiên, đối thủ của nàng là một tên công tử một thân y phục trắng, tay cầm quạt phe phẩy trong rất tiêu sái.

Trọng tài thấy mọi người đã vào trong thì gật đầu rồi mở miệng.

-Xin mời hai vị tuyển thủ báo ra danh tính cùng cảnh giới.

Nam Cung Mị Ảnh một mặt lạnh nhạt.

-Nam Cung Mị Ảnh, luyện khí tầng 10.

Còn tên công tử trước mặt nở nụ cười rồi nói.

-Tại hạ Thành Lý Văn, cảnh giới luyện khí tầng 10 xin cô nương chỉ giáo.

Trọng tài thấy hai người đã chào hỏi xong thì mở miệng.

-Được rồi, như vậy ta tuyên bố trận đấu.

-Bắt đầu.

Nói xong hai chữ “Bắt đầu” thì tên trọng tài nhanh chóng nhảy ra phía sau, chừa lại võ đài cho hai người.

Nam Cung Mị Ảnh nhanh chóng lấy ra thanh kiếm từ nhẫn trữ vật, nàng lấy ra là thanh kiếm bình thường nàng hay dùng, nàng muốn thi đấu để kiếm thêm kinh nghiệm chứ cũng không muốn lấy pháp khí ra nghiền ép người khác.

Thành Lý Văn nhìn Nam Cung Mị Ảnh đã lấy ra vũ khí thì gật đầu, tay cầm lấy cây quạt phe phẩy đứng tại chỗ.

Nam Cung Mị Ảnh nhìn tên này rồi nhún nhún vai, nàng nhanh chóng xông tới tấn công.

Thành Lý Văn nở nụ cười rồi nhanh chóng né tránh, trong mắt hấn tư thế của Nam Cung Mị Ảnh tràn đầy sơ hở, hấn nhanh chóng đoán được nàng là một con thái điều vì thế hấn muốn đùa giỡn nàng một phen.

Lâm Thanh Phong cùng Hòa Vân tôn giả ngồi phía trên khán đài rất nhanh liền hiểu ý đồ của Thành Lý Văn, hai người đồng thời lắc đầu rồi đồng thanh mở miệng.

-Muốn chết.

Nam Cung Mị Ảnh là hàng thật giá thật thiên tài, tư chất của nàng ngay cả Hòa Vân tôn giả cũng phải nói là yêu nghiệt.

Chỉ là do nàng ít khi chiến đấu nên mới tràn đầy sơ hở, tên Thành Lý Văn trước mặt lại muốn kéo dài thời gian để đùa giỡn với nàng thì hấn thật sự muốn chết.

Đúng như Lâm Thanh Phong và Hòa Vân tôn giả dự đoán trước, chỉ một lúc sau tên Thành Lý Văn bắt đầu cảm thấy áp lực khi đối mặt với Nam Cung Mị Ảnh.

Sơ hở của Nam Cung Mị Ảnh ngày càng ít, nhưng thể tiến công ngày càng mãnh liệt khiến hấn khó bề xoay sở.

Lại thêm một lúc thì Thành Lý Văn khuôn mặt đáng chết bị Nam Cung Mị Ảnh đánh rơi khỏi võ đài.

Trọng tài ở một bên nhìn kết quả rồi gật đầu, trong lòng hấn cũng âm thầm khiếp sợ đối với biểu hiện của Nam Cung Mị Ảnh nhưng vẫn bất động thanh sắc mở miệng.

-Thành Lý Văn đã rơi đài, người chiến thắng là Nam Cung Mị Ảnh.

Những người thuộc các tông môn ngồi xem thì hai mắt phát sáng nhìn về Nam Cung Mị Ảnh, bọn họ nhìn ra Nam Cung Mị Ảnh là thiên tài nên ai cũng muốn thu nàng về tông môn.

.....Hết Chương 56.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Phiền phức lại tới

Sau trận đấu của Nam Cung Mị Ảnh thì các trận đấu khác cũng nhanh chóng diễn ra.

Đa phần những người này đều đạt tới luyện khí tầng 9-10 nên chiến đấu rất căng thẳng.

Nhưng cũng chỉ là đối với bọn họ cùng những người đồng cấp thôi tất nhiên là không tính Lâm Thanh Phong.

Trong mắt Lâm Thanh Phong những người chiến đấu cứ như là một cảnh slowmotion, nhìn một lúc rồi hấn cũng ngáp ngắn ngáp dài.

Ở trận thứ 20 rốt cục cũng tới lượt Nam Cung Tuyết ra sân lúc này Lâm Thanh Phong mới ngồi thẳng người rồi chú ý xem.

Đối thủ của Nam Cung Tuyết là một tên mập béo ú đạt đến luyện khí tầng 10.

Tên mập này có thủ đoạn phòng ngự rất kì lạ, hấn thổi phòng cơ thể như một trái banh để ngăn chặn những đòn tấn công của Nam Cung Tuyết khiến nàng không thể tổn thương tới hấn.

Nhưng có một điểm là khi làm vậy thì hấn cũng không thể di chuyển và tấn công được chỉ có thể bị động phòng ngự.

Nam Cung Tuyết sau khi tấn công một hồi không có tác dụng thì nàng nhíu mày suy nghĩ.

Nàng nhanh chóng nghĩ ra ý tưởng, hai mắt nàng phát sáng rồi tiến lại gần tên này, nàng giơ tay ra, trên tay xuất hiện một viên hỏa cầu.

Nàng đưa viên hỏa cầu lại gần tên mập và bắt đầu ngồi đó... đốt.

Mặc dù tên mập này chịu đau đớn rất giỏi nhưng quần áo của hấn thì không được a.

Nam Cung Tuyết thấy hấn chỉ biết đứng yên không động đậy, nàng muốn tấn công cũng không được nên nàng dùng hỏa cầu thuật để đốt quần áo của hấn.

Nhìn thấy hành động của nàng thì toàn đấu trường một mặt mòng bức, ngay cả tên mập cũng mòng bức.

Rất nhanh sau đó cả đấu trường phát ra tiếng cười vang, mọi người đều ôm bụng cười ra nước mắt.

Mộng Tiêu Dao hai mắt phát sáng, Lâm Thanh Phong nở nụ cười đen tối, Hòa Vân tôn giả khòe miệng giật giật, hắn không biết phải nên khóc hay nên cười với hành động này của Nam Cung Tuyết.

Một lúc sau quần của tên mập rốt cục cũng bị đốt sạch, Nam Cung Tuyết nhìn hắn nở nụ cười rồi lại chuẩn bị đốt đến áo của hắn.

Tên mập lúc này thật sự sợ hãi, nụ cười vô hại của Nam Cung Tuyết lúc này trong mắt hắn là nụ cười của một tên ác ma.

Tên mập nhanh chóng la hét.

-Đừng, đừng, ngươi là ác ma, ngươi đừng tới đây. Ta nhận thua a.

Cắt lòi xong tên mập nhanh chóng thu nhỏ người rồi dùng tay che lại bộ phận nhạy cảm, nhanh chóng chạy vào trong.

Toàn trường lại vang lên một trận cười đình tai nhức óc.

Tên trọng tài thấy kết quả như vậy thì cũng lắc đầu sau đó mở miệng.

-Đối thủ đã nhận thua, vòng này người chiến thắng là Nam Cung Tuyết.

Nam Cung Tuyết nở nụ cười, nàng vui vẻ cúi đầu chào khán giả rồi đi vào trong.

Lâm Thanh Phong ngồi trên khán đài nhìn nàng chạy vào thì nở nụ cười rồi gật đầu hài lòng.

Một lúc sau Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết rời khỏi khu vực dành cho tuyển thủ và nhờ một tên thủ vệ dẫn đường đến chỗ ba người Lâm Thanh Phong đang ngồi.

Mộng Tiêu Dao nhanh chóng chạy tới ôm lấy Nam Cung Mị Ảnh.

Lâm Thanh Phong nhìn thấy hai nàng đang đi tới thì mỉm cười gật đầu rồi mở miệng.

-Cả hai làm rất tốt.

Nghe được lời khen của Lâm Thanh Phong thì hai nàng nở nụ cười gật đầu rồi tiến lại ghé ngồi xuống.

Nam Cung Mị Ảnh mở miệng.

-Sau khi kết thúc 32 vòng đấu thì ngày mai sẽ tiếp tục tiến hành 16 vòng, ta cùng tiểu Tuyết đã được vào vòng trong nên hiện tại rảnh rồi.

Lâm Thanh Phong gật đầu rồi mở miệng.

-Vậy tiếp theo mọi người muốn tiếp tục ngồi đây theo dõi hay là ra ngoài đi dạo?

Nam Cung Mị Ảnh không có ý kiến, còn Mộng Tiêu Dao và Nam Cung Tuyết đều cảm thấy đói nên nhanh chóng mở miệng.

-Chúng ta ra ngoài tìm gì ăn a.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười nhìn hai nàng rồi gật đầu đồng ý.

Lâm Thanh Phong vừa muốn đứng dậy thì một đoàn người mang theo y phục màu xanh lam kiểu dáng khác biệt với Thanh Phong môn đã tiến đến đứng trước mặt bọn hắn.

Cầm đầu là một vị nữ phụ, nàng đứng trước mặt bọn người, nhìn về Nam Cung Mị Ảnh rồi nói.

-Xin chào vị tiểu hữu này, ta là Lạc trưởng lão của Thủy Tinh Cung ta muốn mời ngươi gia nhập vào Thủy Tinh Cung ngươi đồng ý không?

Nam Cung Mị Ảnh nhìn bọn người này rồi quay đầu sang nhìn Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong cũng hiểu ra ý đồ của bọn người này nên hắn nói với Nam Cung Mị Ảnh.

-Chuyện này nàng cứ quyết định, ta sẽ không ngăn cản lựa chọn của nàng.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu, nàng suy tư một chút rồi nhìn về phía bọn người Thủy Tinh Cung mở miệng.

-Ta sẽ không gia nhập, ta tới đây chỉ để tăng thêm kinh nghiệm chiến đấu chứ cũng không muốn gia nhập tông môn.

Lạc trưởng lão nghe được lời này thì nàng có chút thất lạc, nhưng vẫn cố gắng hỏi lại.

-Người thật sự quyết định như vậy?

Đáp lại nàng chỉ có vẻ mặt kiên định của Nam Cung Mị Ảnh.

Lạc trưởng lão hít một hơi, nàng gật đầu rồi dẫn theo đám đệ tử rời đi.

Nhìn Lạc trưởng lão rời đi Nam Cung Mị Ảnh thở ra một hơi, rồi nở nụ cười vui vẻ, nàng đã quyết định đi theo Lâm Thanh Phong nên nàng không muốn phải gia nhập một tông môn nào khác.

Lâm Thanh Phong nghe được quyết định của nàng thì cũng nở nụ cười gật đầu.

Mặc dù hắn không muốn ngăn cản quyết định của nàng, nhưng hắn không muốn nàng gia nhập loại tông môn như thế này.

Trong mắt của Lâm Thanh Phong thì những tông môn này quá yếu, nếu Nam Cung Mị Ảnh muốn gia nhập tông môn thì hắn muốn nàng gia nhập một tông môn có cường giả như Hỏa Vân tôn giả tọa trấn hơn.

Quay đầu Lâm Thanh Phong dẫn đầu đoàn người rời đi đấu trường.

Cách Nam Cung Thành vài dặm đường, một bọn người mang theo lam sắc y phục đang tụ tập một chỗ.

Bọn chúng chính là người của Thanh Phong môn mà vài ngày trước đã bị Lâm Thanh Phong đánh bất tỉnh.

Phong sư huynh khuôn mặt âm trầm hắn nở nụ cười ác độc nhìn về Nam Cung Thành mở miệng lầm bầm.

-Lâm Thanh Phong a Lâm Thanh Phong, còn có những con tiện nhân kia, đợi vài ngày sau chương môn tới đây thì ta muốn cho các người sống không bằng chết.

Bọn người ngồi xung quanh hắn cũng mang theo ánh mắt ác độc nhìn về phía Nam Cung Thành.

....

Bọn người Lâm Thanh Phong sau khi ra khỏi đấu trường thì liền đi tìm một chỗ để ăn trưa.

Ăn xong thì bọn hắn lại tiếp tục đi dạo xung quanh Nam Cung Thành mãi đến trời tối thì mới về tới Nam Cung gia tộc.

Về tới tiểu viện của Nam Cung Mị Ảnh thì Bách Hiểu Sinh đã đứng trước tiểu viện chờ đợi, thấy bọn Lâm Thanh Phong đã trở về thì Bách Hiểu Sinh nhanh chóng bước tới.

-Lâm tiểu hữu chuyện lớn không tốt.

Lâm Thanh Phong nhíu mày ra hiệu cho bọn người Nam Cung Mị Ảnh trở vào trước còn hắn ở lại nghe Bách Hiểu Sinh nói.

Bách Hiểu Sinh một mặt nghiêm trọng nói với Lâm Thanh Phong.

-Lâm tiểu hữu, theo như ta điều tra được thì mấy ngày tới bọn người Thanh Phong môn sẽ tìm đến người.

Lâm Thanh Phong nghe tới đây thì một mặt khinh thường nhìn lại Bách Hiểu Sinh.

Bách Hiểu Sinh nhận ra được vẻ khinh thường của Lâm Thanh Phong nên cố gắng nói tiếp.

-Lần này thật sự không tốt, người tới sẽ là Chương môn Thanh Phong môn, Quân Vô Tà.

-Quân Vô Tà là một tên nổi danh ác độc, hắn là một Hóa Thần kì tu sĩ a.

Lâm Thanh Phong nghe được lời của Bách Hiểu Sinh thì cũng nhíu mày, thật sự hắn không quan tâm lắm một tên Hóa Thần kì tu sĩ.

Theo đánh giá của Hỏa Vân tôn giả thì thực lực hiện tại của Lâm Thanh Phong cũng ngang bằng Luyện Hư viên mãn tu sĩ nên hắn không sợ.

Phải biết rằng thực lực của Luyện Hư kì và Hóa Thần kì cách nhau một trời một vực rất khó để vượt qua.

Chỉ cần một tên Luyện Hư kì cho dù là yếu ớt nhất trong những Luyện Hư sơ kì thì cũng có thể đánh bại mười tên Hóa Thần kì viên mãn a.

Nhưng nếu là một tên Hóa Thần kì ác độc thì khác, bọn hắn có thể không từ thủ đoạn để đạt được mục đích.

Đây mới chính là điều làm Lâm Thanh Phong lo lắng.

Bọn người Nam Cung Mị Ảnh thì có hấn và Hòa Vân tôn giả bảo vệ nhưng Nam Cung gia tộc lại khác a.

Mặc dù Lâm Thanh Phong không quan tâm Nam Cung gia tộc nhưng lão bà của hấn lại quan tâm a.

Nếu tên Quân Vô Tà nhắm vào Nam Cung gia tộc ra tay thì Lâm Thanh Phong cũng không có cách giải quyết được.

Lâm Thanh Phong suy nghĩ một hồi rồi hỏi Bách Hiểu Sinh.

-Như vậy, người có thể đoán được bao giờ hấn tới đây a?

Bách Hiểu Sinh suy tính một chút rồi trả lời.

-Chắc khoảng chừng 3-4 ngày này, ta cũng không chắc được nhưng cũng cỡ như vậy.

Lâm Thanh Phong sờ cằm rồi gật đầu mở miệng.

-Vậy được rồi, người cứ yên tâm, ta sẽ có cách giải quyết chuyện này.

Bách Hiểu Sinh vẫn có chút lo lắng nhìn về Lâm Thanh Phong, nhưng hấn cũng chỉ thờ dãi một hơi rồi quay đầu bỏ đi.

Lâm Thanh Phong cũng không có biện pháp nào khác, hấn nhủ mày suy nghĩ rồi bước vào tiểu viện.

Nam Cung Mị Ảnh vẫn đợi Lâm Thanh Phong ở trước cửa, thấy hấn suy tư bước vào thì nàng tiến lại hỏi.

-Sao vậy phu quân? Có chuyện gì khó nghĩ a?

Lâm Thanh Phong thờ ra một hơi nhìn nàng rồi lại nhìn Nam Cung Tuyết đang vui vẻ cười đùa với Mộng Tiêu Dao.

Đầu óc hấn bỗng dưng thông suốt, hấn nở nụ cười đen tối rồi nói.

-Không sao, ta đã có cách giải quyết.

Nam Cung Mị Ảnh tay che trán, nàng biết được mỗi khi Lâm Thanh Phong nở nụ cười như thế này thì sẽ có một người nào đó bị hấn đem đi làm lao công bất đắc dĩ.

Đúng như Nam Cung Mị Ảnh suy nghĩ, lần này Lâm Thanh Phong nghĩ tới biện pháp đó là Hòa Vân tôn giả a.

.....Hết Chương 57.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Quân Vô Tà tới

Sáng sớm ngày kế tiếp.

Lâm Thanh Phong cùng với ba người Nam Cung Mị Ảnh, Nam Cung Tuyết và Mộng Tiêu Dao lại tiến về đấu trường.

Hòa Vân tôn giả cũng không đi theo, vì hôm qua hấn đã đánh giá sơ bộ thực lực của tất cả các tuyển thủ, không ai có thể làm khó được Nam Cung Tuyết vì vậy hấn cũng không muốn nhìn.

Ngoài ra nhiệm vụ thật sự của Hòa Vân tôn giả là thủ hộ tại Nam Cung gia tộc không để cho Quân Vô Tà đến để phá hoại.

Lúc đầu hấn cũng không muốn nhận việc này nhưng vì Nam Cung Tuyết mở miệng van xin nên hấn cũng đành chấp nhận.

Lâm Thanh Phong đưa Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết tới khu vực dành cho các tuyển thủ rồi lại cùng Mộng Tiêu Dao đi tới khán đài ngồi xuống.

Rất nhanh sau đó thì trọng tài cũng xuất hiện, vẫn là tên trọng tài hôm qua, ngày hôm nay sẽ có 16 cặp đấu nên hấn lại tiếp tục cho bốc thăm để quyết định.

Vào tới vòng này tất cả các tuyển thủ đều đạt tới luyện khí tầng 10, ngoài Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết còn có 2 người rất mạnh tùy thời có thể Trúc Cơ.

2 người này là 2 thiên tài của một gia tộc nhỏ họ Trần bọn họ được đánh giá là 2 người mạnh nhất cuộc thi lần này, hai người đều mang hỏa hệ thiên linh căn.

Tuy 2 người thật sự mạnh hơn 2 tỷ muội Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết.

Nhưng trong mắt Hỏa Vân tôn giả thì 2 người này cũng chỉ có vậy mà thôi, tư chất của 2 người không bằng một góc của Nam Cung Tuyết nên hắn cũng chẳng quan tâm.

Trong mắt của Hỏa Vân tôn giả, cái mà Nam Cung Tuyết thiếu chính là kinh nghiệm chiến đấu, nhưng với tư chất của nàng điều đó không phải vấn đề.

Bách Hiểu Sinh vẫn ngồi trên đài cao, hắn thấy mọi người đã đến đông đủ nên phát tay ra hiệu với trọng tài mau chóng rút thăm.

Các cặp đấu cũng nhanh chóng được định ra.

Nam Cung Mị Ảnh cùng với Nam Cung Tuyết sẽ đấu ở 2 trận cuối cùng vì thế hai nàng lại tới khán đài cùng Lâm Thanh Phong ngồi xem các trận đấu.

Các trận đấu diễn ra rất gay cấn, những người vào tới vòng này đều là thiên tài từ các nơi điều đó làm cho những trận đấu này càng thêm hấp dẫn.

Những tông môn tới đây để thu nhận đồ đệ hai mắt đều sáng rực vì biểu hiện của những tuyển thủ này.

Cuối cùng cũng đến lượt Nam Cung Mị Ảnh ra sân, đối thủ của nàng là một trong 2 vị thiên tài của Trần gia.

Nam Cung Mị Ảnh nàng cũng biết được trận đấu này rất khó khăn nên vẻ mặt nàng rất nghiêm túc.

Tên Trần gia vẻ mặt cũng nghiêm túc mà đánh giá Nam Cung Mị Ảnh, sau trận đấu hôm qua hắn cũng biết được nàng thật sự rất mạnh.

Trọng tài thấy hai người ánh mắt thận trọng nhìn nhau thì hắn gật đầu rồi nói.

-Hai tuyển thủ đã sẵn sàng... như vậy ta tuyên bố trận đấu chính thức. Bắt đầu.

Trọng tài vừa dứt lời thì liền nhảy xuống võ đài nhường chỗ cho hai người.

Nam Cung Mị Ảnh tay cầm kiếm lao nhanh về phía tên họ Trần.

Nhưng cũng đúng lúc này, một giọng nói vang lên khiến nàng dừng tay.

-Ai là Lâm Thanh Phong? Nhanh chóng bước ra, ta sẽ lưu ngươi toàn thân.

Một người mang áo bào đen xuất hiện, hắn lơ lửng giữa đấu trường về mặt trên đầy sát khí nhìn xuống khán đài.

Sự xuất hiện của người này khiến trận đấu bị dừng lại.

Lâm Thanh Phong nhíu mày đánh giá người này, hắn không biết người này là ai nên cũng không muốn bước ra.

Lúc này một vị trưởng lão của một tông môn nào đó đứng lên mở miệng.

-Quân chưởng môn, không biết vì chuyện gì mà ngài lại tới đây làm gián đoạn Đại Hội a?

Giọng nói của vị trưởng lão này khá lớn nên Lâm Thanh Phong cũng nghe được và cũng đoán ra được người này chính là chưởng môn Quân Vô Tà mà hôm qua Bách Hiểu Sinh đã nhắc tới.

Quân Vô Tà cũng không trả lời, chỉ thấy hắn đưa tay về phía người này rồi khẽ siết một cái thì đầu óc vị trưởng lão vừa lên tiếng đã bê nát.

Toàn bộ đấu trường nhìn thấy cảnh này thì đều hít một hơi lạnh.

Lạc trưởng lão của Thủy Tinh Cung nhíu mày rồi đứng dậy mở miệng.

-Quân chưởng môn, ngài làm vậy là khinh người quá đáng a, chẳng lẽ ngài muốn làm địch nhân của tất cả tông môn tại đây sao?

Quân Vô Tà nghe được lời này thì hắn nở nụ cười quỷ dị rồi nói.

-Làm địch nhân với các ngươi? Đừng tự đề cao chính mình, các ngươi chỉ là một đám kiến hôi vậy mà muốn làm địch nhân của ta?

Nói rồi Quân Vô Tà lại ra tay với Lạc trưởng lão, nhưng lần này Lạc trưởng lão đã chuẩn bị sẵn nên nàng đã tránh được.

Nhưng mặc dù tránh được thì nàng cũng vô lực chiến đấu.

Lạc trưởng lão một mặt không thể tin được nhìn Quân Vô Tà, nàng lấp bắp mở miệng.

-Ngươi... chẳng lẽ ngươi đã đột phá đến Luyện Hư kì?

Quân Vô Tà không trả lời nàng, hắn chỉ cười phá lên coi như xác nhận.

Nghe được tiếng cười của hắn, tất cả trưởng lão của các tông môn ở đây như lâm đại địch, bọn hắn mau chóng cầm lấy vũ khí một mặt ngưng trọng nhìn Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà thấy cảnh này thì nở nụ cười lạnh rồi mở miệng.

-Hôm nay ta cũng không muốn gây chiến với các ngươi, ta tới đây chỉ để tìm Lâm Thanh Phong, các ngươi nếu muốn cản đường ta thì ta cũng không ngại giết các ngươi một thể.

Lâm Thanh Phong ngồi một bên nghe thì nhíu mày, hắn không bắt ngờ lắm vì tên Quân Vô Tà này muốn tìm hắn.

Ở giữa sân, Nam Cung Mị Ảnh cũng nhíu mày nhìn tên Quân Vô Tà, nàng biết được tên này tới đây tìm Lâm Thanh Phong là không có hảo ý.

Quân Vô Tà vẫn trôi nổi trên không trung, hắn hít thở nhìn khắp đấu trường rồi lại liếc mắt tới võ đài.

Hắn nhìn thấy Nam Cung Mị Ảnh thì hai mắt phát sáng sau đó mở miệng.

-Haha, không ngờ lần này còn tìm được một tiểu mỹ nhân, được rồi sau khi giải quyết xong chuyện này thì ta sẽ thu ngươi về làm ấm giường.

Lâm Thanh Phong nghe được lời này thì hai mắt tràn đầy sát khí nhìn Quân Vô Tà, nhưng sau đó hắn lại nở nụ cười đứng dậy mở miệng.

-Ta là Lâm Thanh Phong, ngươi muốn để lão bà ta làm ấm giường có hỏi qua ý kiến của ta a?

Quân Vô Tà cau mày nhìn Lâm Thanh Phong, nhưng nhìn ra Lâm Thanh Phong chỉ là một tên Luyện Khí viên mãi thì hắn lại nở nụ cười ác độc.

-Khá lắm, một tên Luyện Khí viên mãi lại dám giết người của Thanh Phong môn ta, như vậy ngươi có thể đi chết sau đó ta lại thu lão bà của ngươi.

Nói rồi Quân Vô Tà lao nhanh tới trước mặt Lâm Thanh Phong, hắn vẫn nở nụ cười ác độc sau đó ra tay móc lấy trái tim của Lâm Thanh Phong.

Quân Vô Tà đã cảm giác được bàn tay của hắn đã chạm được vào lớp quần áo mỏng manh của Lâm Thanh Phong thì hắn càng đắc ý.

Nhưng lúc này hắn cũng nhíu mày, hắn không cảm giác được bàn tay của hắn xuyên qua da thịt, bỗng một giọng nói truyền vào lỗ tai của hắn.

-Gãi ngứa cho người khác vui vẻ lắm sao?

Quân Vô Tà giật nảy mình, hắn nhanh chóng lùi về phía sau rồi nhíu mày nhìn Lâm Thanh Phong.

Chỉ thấy Lâm Thanh Phong vẫn đứng đó, tay chấp sau lưng mở mắt nhìn thẳng vào hắn.

Quân Vô Tà nhíu mày rồi nở nụ cười lạnh.

-Tốt lắm, một tên tiểu tử Luyện Khí viên mãi còn mang theo một bộ pháp khí phòng thân có thể đỡ được một kích của ta.

Nói rồi Quân Vô Tà vẻ mặt nghiêm túc nhìn về Lâm Thanh Phong, sau đó hắn lấy ra vũ khí là một cây thương từ nhãn trữ vật.

Tay cầm vũ khí, Quân Vô Tà nhìn Lâm Thanh Phong rồi mở miệng.

-Lần này ta sẽ ra tay toàn lực giết ngươi rồi ta sẽ thu lấy lão bà ngươi và cả kiện pháp khí của ngươi.

Lâm Thanh Phong lắc đầu rồi cũng móc ra một viên đồng tệ cầm trên tay rồi dùng toàn lực bắn về phía Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà nhìn thấy cảnh này thì nhíu mày, hắn nhanh chóng cầm lấy vũ khí để đỡ lấy viên đồng tệ.

Viên đồng tệ Lâm Thanh Phong bắn ra va chạm với cây thương của Quân Vô Tà phát lên một tiếng keng... thanh thúy.

Quân Vô Tà nhận lấy chấn động, thân thể nhanh chóng lùi lại một khoảng cách xa mới dừng lại.

Quân Vô Tà một mặt kinh hãi nhìn về Lâm Thanh Phong.

Đừng nói là hần, toàn trường mọi người cũng một mặt kinh hãi khi chứng kiến cảnh này.

Ngay cả Lạc trưởng lão cũng kinh ngạc không thôi, nàng là ai? Lạc trưởng lão của Thủy Tinh Cung tu vi đạt đến Hóa Thần kì tầng 7, nàng không thể chống lại Quân Vô Tà.

Nhưng Quân Vô Tà lại bị một viên đồng tề bắn bay, kinh dị hơn người bắn ra viên đồng tề này lại là một tên Luyện Khí viên mãn thái điều.

Lâm Thanh Phong nhìn thấy Quân Vô Tà đỡ được viên đồng tề thì hần cũng chấn kinh.

Trong ấn tượng của Lâm Thanh Phong thì ngoại trừ Hỏa Vân tôn giả thì không có ai đỡ được một chiêu của hần a.

Nhưng tên Quân Vô Tà trước mặt lại đỡ được, vì thế Lâm Thanh Phong cũng nghiêm túc hần lên rồi nhìn về Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà lúc này hai tay cầm lấy thương nhưng hai tay hần đều run rẩy, lực chấn động khi va chạm với viên đồng tề lúc này làm tay hần tê rần.

Quân Vô Tà có chút kinh dị nhìn về Lâm Thanh Phong sau đó hần quả quyết... quay đầu bỏ chạy.

.....Hết Chương 58.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Một lần cưới 2 lão bà?

Toàn trường một mặt mừng bức nhìn Quân Vô Tà bỏ chạy, nhưng Lâm Thanh Phong phản ứng rất nhanh, hần không thể để tên này bỏ chạy được vì sẽ gây ra rất nhiều phiền phức.

Lâm Thanh Phong hành động nhanh chóng, hần dùng sức búng người một cái rồi nhanh chóng bay theo Quân Vô Tà.

Lâm Thanh Phong như một viên đạn pháo bay về phía Quân Vô Tà, chỉ trong một hơi thở thì hần đã tới trước mặt Quân Vô Tà rồi nhanh chóng dùng sức cho Quân Vô Tà một cái tát.

Quân Vô Tà một mặt không thể tưởng tượng nổi, hần không ngờ tốc độ của Lâm Thanh Phong quá nhanh, hần không kịp phản ứng nên lãnh trọn một cái tát.

Thân thể của Quân Vô Tà nhanh chóng bay ngược lại, rơi vào giữa võ đài tạo thành một cái hố sâu.

Toàn trường lúc này một mặt chấn kinh vẫn chưa có người nào hoàn hồn.

Lãnh trọn một tát của Lâm Thanh Phong, Quân Vô Tà nằm thoi thóp trong hố sâu không có sức để di chuyển.

Hiện tại xương cốt của hần hoàn toàn vỡ nát, kinh mạch tán loạn không thể di chuyển.

Lâm Thanh Phong rất nhanh quay trở về, bước tới hố rồi nắm lấy Quân Vô Tà vứt sang một bên tựa như vứt một con gà.

Lạc trưởng lão nhìn cảnh này thì hít một hơi thật sâu, nàng âm thầm may mắn vì hôm qua không ra tay cướp lấy Nam Cung Mị Ảnh.

Không thấy cảnh trước mặt sao? Chỉ với một cái tát mà Lâm Thanh Phong đã khiến một vị Luyện Hư kì cường giả chỉ còn một hơi thở, nàng chắc chắn rằng hôm qua chỉ cần nàng ra tay thì hôm nay nàng không nhìn thấy mặt trời.

Nhìn cảnh tượng trước mắt toàn trường đều hít một hơi khí lạnh, lúc này Bách Hiểu Sinh cũng nhanh chóng ra mặt.

-Hôm nay Đại Hội thu đồ kết thúc, xin mời mọi người nhanh chóng ra về.

Những tên thủ vệ nghe lệnh, nhanh chóng đuổi hết những khán giả ở đấu trường, chỉ để lại những người thuộc các tông môn và các tuyến thủ ở lại.

Rất nhanh sau đó toàn trường yên tĩnh, chỉ để lại người của các tông môn, Bách Hiểu Sinh, bốn người bọn Lâm Thanh Phong cùng với Quân Vô Tà còn đang nằm thoi thóp trên võ đài.

Lúc này bốn người của Thanh Phong môn cũng vừa tới dẫn đầu là tên Phong sư huynh, khi hần bước vào thì thấy Lâm Thanh Phong đứng đó nên nở nụ cười lạnh mở miệng.

-Lâm Thanh Phong ngày hôm nay các ngươi phải chết.

Lâm Thanh Phong nhú mảy nhìn tên này rồi quay đầu không để ý.

Những người khác khi nghe thấy lời này thì quay đầu nhìn bọn người Thanh Phong môn như nhìn một đám người ngu.

Tên Phong sư huynh lúc này vẫn không để ý tới ánh mắt của mọi người xung quanh hắn chỉ tay vào Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Đội chúng môn tới đây thì ngươi sẽ chết, ta muốn xem thử ngươi đắc ý được bao lâu.

Quân Vô Tà đang nằm trên võ đài thoi thóp, nghe thấy lời này thì hắn cũng tức phun ra một búng máu, hắn nói với giọng run run.

-Xin các người... nhanh chóng... giúp ta... giết những tên nghịch đồ này...

Những trưởng lão ở các tông môn khác nghe lời này thì thở dài rồi ra tay, bọn hắn cũng biết được Quân Vô Tà đây là không muốn tông môn bị hủy diệt nên mới quyết định như vậy.

Bọn người Thanh Phong môn lúc này mặt mặt mưng mưng, tới lúc bọn hắn chết cũng không biết tại sao mình lại chết.

Quân Vô Tà sau khi thấy bọn người này đã chết thì cũng thở dài ra một hơi, hắn biết lần này hắn thật sự đã phải thiết bản nên không muốn gây họa cho tông môn.

Quân Vô Tà một thân vô lực nhìn về Lâm Thanh Phong rồi mở miệng.

-Chuyện này...thật sự xin lỗi tiền bối...xin tiền bối tha thứ cho tông môn ta.

Lâm Thanh Phong mặt không sao cả nhìn hắn rồi nói.

-Được rồi, thật sự ta không thích phiền phức cũng không muốn thêm việc vào người, lần này chỉ tới đây thôi, nếu ngươi có thể sống thì đó là do mệnh của ngươi chưa tận.

Quân Vô Tà nghe được lời này thì thở ra một hơi, hắn cố gắng lấy ra một viên đan dược rồi nuốt vào kéo dài tính mạng.

Bọn người xung quanh nhìn thấy tình cảnh này của Quân Vô Tà thì đều thở dài, một số người nhanh chóng nói ra ý niệm xấu nhưng mặt vẫn vô biểu tình.

Quân Vô Tà sau khi nuốt viên đan dược thì coi như kéo dài được tính mạng.

Đan dược mà hắn nuốt nhìn qua cũng biết là rất trân quý có thể kéo dài tính mạng.

Lúc đầu hắn cũng không muốn sử dụng vì nếu sử dụng thì Lâm Thanh Phong cũng sẽ giết hắn thôi.

Nên tới khi Lâm Thanh Phong tha mạng thì hắn mới gắng sức mà dùng.

Lâm Thanh Phong nhìn thấy tất cả rồi gật đầu nhìn Bách Hiểu Sinh mở miệng.

-Cuộc thi này còn muốn tiếp tục a?

Bách Hiểu Sinh cùng các trưởng lão tông môn đều nhanh chóng lắc đầu.

Nói đùa, nếu như trong chiến đấu Nam Cung Mị Ảnh lại bị thương thì sao? Thực lực của Lâm Thanh Phong mạnh như vậy thì cho dù tất cả bọn hắn ở đây cũng không chịu nổi khi Lâm Thanh Phong tức giận à.

Hôm qua những tên tuyển thủ này cũng đã chiến đấu một lần rồi, nên hiện tại cũng không cần thiết phải đấu nữa.

Thật ra những vòng đấu sau chỉ để bọn người này mua vui mà thôi, cũng không cần thiết cử hành.

Lâm Thanh Phong gật đầu với những người này rồi quay đầu dẫn Nam Cung Mị Ảnh, Nam Cung Tuyết cùng Mộng Tiêu Dao rời đi.

Những người ở đây thấy bọn họ rời đi thì mới thở ra một hơi, những tông môn thì nhanh chóng chọn ra những đệ tử mà bọn họ nhìn trúng rồi cũng rời đi.

Đại Hội thu đồ sau ngày hôm đó cũng nhanh chóng kết thúc.

Thực lực mạnh mẽ của Lâm Thanh Phong cũng nhanh chóng được lan truyền khắp Nam Cung Thành, khiến người nghe chỉ biết thở dài cúi đầu.

Nam Cung gia tộc nhanh chóng phát lên như mặt trời ban trưa.

Nam Cung Phi Vân lúc này nụ cười đã kéo tới tận mang tai, lần này thật sự Nam Cung gia tộc nhất được bảo.

Trong tiểu viện của Nam Cung Mị Ảnh thì vẫn yên tĩnh, Lâm Thanh Phong vẫn tiếp tục nấu ăn, Mộng Tiêu Dao thì trong phòng tu luyện, Nam Cung Mị Ảnh đối chiến với Nam Cung Tuyết, Hòa Vân tôn giả nhắm mắt dưỡng thần thuận tiện chỉ điểm, còn Ninh Thiên Nhai tiếp tục chăm sóc Tiểu Hồng Trần.

Trời tối, sau khi bọn người Lâm Thanh Phong đã ăn no nê, Lâm Thanh Phong ngẩng đầu hỏi Hòa Vân tôn giả.

-Lão già, những người kia lúc nào thì tới a?

Hòa Vân tôn giả nhú mày rồi mở miệng.

-Ta nghĩ cũng sắp rồi, hẳn là ngày mai sẽ đến a.

Lâm Thanh Phong gật đầu rồi nở nụ cười đen tối nhìn về Nam Cung Mị Ảnh.

Nam Cung Mị Ảnh đỏ mặt cúi đầu, nàng biết tại sao Lâm Thanh Phong lại nở nụ cười như vậy.

Tên ham tiền này chắc chắn là đang đánh chủ ý tới tiền mừng khi bọn họ tổ chức đám cưới a.

Lâm Thanh Phong ho nhẹ một tiếng rồi nhìn trời nói bằng quơ.

-Ta và Mị Ảnh vài ngày sau sẽ tổ chức đám cưới a.

Hòa Vân tôn giả mặt xạm đen, hẳn hiểu được ý của Lâm Thanh Phong là gì.

Bọn người Nam Cung Tuyết hai mắt sáng rực lên nhìn về Lâm Thanh Phong.

Nam Cung Tuyết cùng Mộng Tiêu Dao thì nhao nhao trêu chọc Nam Cung Mị Ảnh, còn Ninh Thiên Nhai có chút thất lạc nhìn về Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong hiện tại vẻ mặt đắc ý ngẩng đầu nhìn trời nên không để ý, nhưng Nam Cung Mị Ảnh lại nhìn thấy vẻ mặt của Ninh Thiên Nhai a.

Nam Cung Mị Ảnh trầm ngâm suy nghĩ một chút rồi nàng lại nở nụ cười.

Đến tối, mọi người nhanh chóng trở về phòng Nam Cung Mị Ảnh lại kéo tay Ninh Thiên Nhai tới phòng mình.

Ninh Thiên Nhai trong lòng xoắn xuýt nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh nhìn Nam Cung Mị Ảnh.

Nam Cung Mị Ảnh thấy Ninh Thiên Nhai đã bình tĩnh thì nở nụ cười rồi nhỏ nhẹ nói.

-Muội cũng rất yêu thích phu quân a.

Ninh Thiên Nhai bị chọc trúng tâm sự nên nàng hốt hoảng đỏ mặt cúi đầu không nói gì.

Nam Cung Mị Ảnh cười cười nhìn nàng rồi tiếp tục nói.

-Thật sự ta rất yêu thích phu quân không muốn chia sẻ hẳn với bất kì ai.

Ninh Thiên Nhai cúi đầu ủ rũ, nàng vẫn không nói gì.

Nam Cung Mị Ảnh lại tiếp tục nói.

-Nhưng, nếu người đó là muội thì ta không sao cả.

Ninh Thiên Nhai hai mắt phát sáng nhìn Nam Cung Mị Ảnh nhưng rồi lại ủ rũ nói.

-Tạ ơn Mị Ảnh tỷ, nhưng ta không xứng với Lâm công tử a.

Nam Cung Mị Ảnh phát tay đánh gãy nàng.

-Cái gì mà xứng với không xứng a? Không bằng người hỏi thử hẳn một chút.

Ninh Thiên Nhai đỏ mặt rồi nhanh chóng lắc đầu.

Nam Cung Mị Ảnh cười cười rồi mở miệng lên tiếng.

-Phu quân còn không muốn ra a.

Ninh Thiên Nhai hốt hoảng nhìn vào trong, chỉ thấy lúc này Lâm Thanh Phong bước ra tay gãi đầu khuôn mặt không biết làm sao.

Lâm Thanh Phong sau khi nghe Nam Cung Mị Ảnh nói thì hấn cũng mừng bức không biết làm sao, chỉ đành theo mưu kế của Nam Cung Mị Ảnh trốn vào trong nghe lên ý của Ninh Thiên Nhai.

Lâm Thanh Phong đứng trước mặt Ninh Thiên Nhai gỡ đầu rồi mở miệng.

-Nàng thật sự yêu thích ta a.

Ninh Thiên Nhai đỏ mặt cúi đầu nhưng rất nhanh sau đó ánh mắt nàng kiên định rồi ngẩng đầu lên nhìn Lâm Thanh Phong.

-Thật sự.

Lâm Thanh Phong nghe được lời của nàng thì mỉm cười rồi mở miệng.

-Vậy được, vậy ta một lần sẽ cưới cả 2 nàng.

Ninh Thiên Nhai nở nụ cười vui mừng, ánh mắt lấp lánh nhìn Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong nhìn hai nàng rồi nở nụ cười đê tiện.

-Như vậy đêm nay cả 3 người chúng ta ở cùng một chỗ a.

Ninh Thiên Nhai, Nam Cung Mị Ảnh hoảng hốt, cả 2 nàng muốn bỏ chạy nhưng lại bị Lâm Thanh Phong giữ lại.

.....Hết Chương 59.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Băng Thánh, Âm tôn giả, Dương tôn giả

Trời sáng sớm, ánh nắng chiếu khắp muôn nơi Lâm Thanh Phong tỉnh dậy, bên cạnh hấn lúc này có 2 mỹ nữ đang nằm ngủ.

Khung cảnh xung quanh phòng có chút lộn xộn báo hiệu đêm qua đã có một trận đả chiến.

Nhìn hai mỹ nữ đang còn ngủ bên cạnh Lâm Thanh Phong nở nụ cười hắc hắc.

Rồi nhanh chóng xuống giường, mặc vào y phục sau đó bước ra khỏi cửa tiến về phòng bếp.

Hấn muốn làm một chút đồ ăn để bồi bổ cho 2 vị lão bà của hấn sau một đêm cuồng chiến.

Lâm Thanh Phong vui mừng hơn hớ, hấn vừa bước đi vừa ca hát để biểu hiện sự vui vẻ của mình.

Hỏa Vân tôn giả ngồi tại đình viện một mặt xạm đen nhìn Lâm Thanh Phong.

Trận cuồng chiến đêm qua của Lâm Thanh Phong với thánh lực của hấn làm sao không nghe được?

Hỏa Vân tôn giả vì vậy mà cũng không ngủ được a.

Lâm Thanh Phong rất vui vẻ, hấn không để ý tới xung quanh mà tung tăng đi vào phòng bếp nấu ăn.

Tâm trạng hôm nay của Lâm Thanh Phong rất tốt, sau khi làm xong thức ăn thì hấn múc ra 2 phần rồi đem về phòng.

Đánh thức hai vị mỹ nhân trên giường, Lâm Thanh Phong kéo ghế ngồi một bên cười cười chờ đợi các nàng.

Ninh Thiên Nhai có chút mệt mỏi tỉnh dậy hôm qua là lần đầu tiên của nàng nên nàng thật sự mệt mỏi, Nam Cung Mị Ảnh thì đỡ hơn một chút nhưng nàng vẫn ngáp ngáp dài còn chưa tỉnh ngủ.

Lâm Thanh Phong nhìn hai nàng rồi mau chóng lấy cho các nàng khăn và nước rửa mặt.

2 nàng trong lòng ngọt ngào nhìn cảnh này, đồng thời mỉm cười.

Đợi 2 nàng thay xong y phục sau đó ăn uống xong thì Lâm Thanh Phong lại tung tăng đi dọn dẹp.

Ninh Thiên Nhai cũng đứng dậy đi về phòng chăm sóc Tiểu Hồng Trần, còn Nam Cung Mị Ảnh cũng đi gọi Nam Cung Tuyết cùng Mộng Tiêu Dao.

Một lúc sau mọi người đều tập hợp đông đủ lúc này Lâm Thanh Phong mới đem đồ ăn tới.

Nam Cung Tuyết cùng Mộng Tiêu Dao vui vẻ, 2 nàng rất thích thú với những đồ ăn mà Lâm Thanh Phong làm ra.

Hòa Vân tôn giả cũng ngồi một bên rồi bắt đầu ăn.

Nam Cung Mị Ảnh đứng một bên, nàng lại không ăn nên Nam Cung Tuyết hỏi.

-Tỷ tỷ sao lại không ăn a?

Nam Cung Mị Ảnh ngượng ngùng một chút rồi cười nói.

-Muội cứ ăn, tỷ đã ăn rồi.

Nam Cung Tuyết ánh mắt không hiểu nhìn Nam Cung Mị Ảnh nhưng sau đó nàng lại quay đầu ăn và không để ý.

Nam Cung Mị Ảnh thở phào một hơi nhẹ nhõm rồi trừng mắt nhìn Lâm Thanh Phong đang đứng cười cười một bên.

Hòa Vân tôn giả hừ một tiếng rồi cũng không để ý bọn hắn tiếp tục ăn.

Sau khi tất cả đã dùng xong bữa sáng thì Lâm Thanh Phong nói.

-Sáng nay cũng rảnh rồi, không bằng chúng ta đi dạo a.

Nam Cung Tuyết hai mắt phát sáng, nàng thật sự muốn đi dạo, nàng mang về mặt tràn đầy khát khao nhìn Hòa Vân tôn giả.

Nhưng đáp lại nàng chỉ có cái lắc đầu của Hòa Vân tôn giả.

Nam Cung Tuyết ủ rũ cúi đầu rồi nhanh chóng đi vào trong tiếp tục tu luyện.

Nam Cung Mị Ảnh nhìn cảnh này, nàng có chút không nổi, nàng muốn xin Hòa Vân tôn giả nhưng Lâm Thanh Phong lại kéo lấy nàng rồi lắc đầu.

Nam Cung Mị Ảnh do dự một chút rồi nàng thở dài một hơi cũng không nói gì.

Mộng Tiêu Dao cũng không có ý định đi, nàng muốn trở nên mạnh mẽ nên vẫn chăm chú tu luyện.

Ninh Thiên Nhai cũng không muốn đi, hôm qua là lần đầu tiên của nàng hiện tại nàng đi lại rất bất tiện vì thế nàng muốn ở nhà chăm sóc Tiểu Hồng Trần và chơi đùa với tiểu Hắc.

Lâm Thanh Phong nhìn xung quanh rồi gật đầu, dẫn theo Nam Cung Mị Ảnh ra khỏi Nam Cung gia tộc.

Hiện tại Nam Cung gia tộc đang chuẩn bị cho đám cưới của Nam Cung Mị Ảnh và Lâm Thanh Phong, trước cửa gia nhân tấp nập trang trí xung quanh.

Bọn người nhìn thấy Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh bước ra thì nhanh chóng dừng tay rồi cúi đầu chào.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười rồi vẫy tay đáp trả, dẫn theo Nam Cung Mị Ảnh ra khỏi Nam Cung gia tộc.

Lâm Thanh Phong nắm tay Nam Cung Mị Ảnh cùng nhau đi dạo xung quanh Nam Cung thành.

Cũng đã gần tới ngày cưới nên Lâm Thanh Phong cũng phải tự chuẩn bị a, cũng không thể để Nam Cung gia tộc lo hết được.

Lâm Thanh Phong cùng với Nam Cung Mị Ảnh đi dạo khắp nơi, khiến rất nhiều người chú ý tới bọn hắn và nhanh chóng nhường đường.

Đây là do Lâm Thanh Phong lưu lại ấn tượng quá đáng sợ trong lòng mọi người ở Nam Cung thành vì thế bọn họ sợ hắn.

Nhưng đối với mọi người thì Lâm Thanh Phong vẫn nở nụ cười thân thiện rồi vui vẻ cười đùa rồi trò chuyện khiến khoảng cách giữa hắn và mọi người nhanh chóng rút ngắn.

Bên ngoài Nam Cung thành, bọn người Âm, Dương tôn giả cùng với Băng Thánh cũng đã đến nơi.

Cả 3 người đều không muốn tạo ra quá nhiều sự chú ý nên quyết định đi bộ tiến vào Nam Cung Thành.

Băng Thánh tản ra tinh thần lực cảm nhận các cỗ khí tức trong Nam Cung Thành để tìm Hòa Vân tôn giả.

Âm, Dương tôn giả hai vợ chồng đứng cạnh bên chờ đợi nàng.

Băng Thánh cảm nhận một hồi rồi thu về tinh thần lực, sau đó nàng thở ra một hơi rồi nhíu mày mở miệng.

-Ta đã cảm nhận được nơi ở của Hỏa Vân tôn giả, nhưng ngoài ra ta còn cảm nhận được một cỗ khí tức rất kì quái.

Âm, Dương tôn giả đồng thời nhíu mày.

Âm tôn giả trầm ngâm một chút rồi nói.

-Vậy trước tiên chúng ta nên tìm hiểu cỗ khí tức đó a, ta cũng không muốn quê nhà của đệ tử lại gặp chuyện a.

Dương tôn giả cùng Băng Thánh đồng thời gật đầu, sau đó Băng Thánh đi trước dẫn đường.

Ba người nhanh chóng đi vào giữa chợ, tiến về chỗ Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh.

Hỏa Vân tôn giả đang ở Nam Cung gia tộc chỉ đạo Nam Cung Tuyết, hắn đã phát giác được tinh thần lực của Băng Thánh dò xét nên hắn biết được Băng Thánh đã tới.

Hỏa Vân tôn giả cũng thử thả ra tinh thần lực và phát hiện bọn người Băng Thánh đang tới gần Lâm Thanh Phong.

Hỏa Vân tôn giả trầm tư một chút rồi cũng đoán được ý định của bọn người Băng Thánh muốn thử đi gặp Lâm Thanh Phong, nên hắn cười cười rồi cũng không nói gì tiếp tục chỉ đạo Nam Cung Tuyết.

Lâm Thanh Phong vẫn đang cùng Nam Cung Mị Ảnh đi dạo khắp nơi, bỗng dưng hắn cảm giác được gì đó nên nhíu mày nhìn về một hướng.

Nơi đó hắn chỉ thấy 3 người, 2 vị mỹ nữ cùng 1 nam tử đang đứng nhìn về phía hắn Nam Cung Mị Ảnh.

Cả 3 người vẫn đứng tại đó nhưng lại khiến cho người khác không cảm nhận được sự tồn tại của bọn họ, chỉ xem họ giống như viên đá bên đường không ai chú ý tới.

Nam Cung Mị Ảnh vẫn không phát giác được biểu hiện của Lâm Thanh Phong, nàng vẫn đang chăm chú lựa chọn vật phẩm tại một quầy hàng gần đó.

Lâm Thanh Phong quay đầu nhìn nàng rồi mở miệng.

-Lão bà, ở đây đợi ta một chút, ta có ít chuyện cần xử lý.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu với Lâm Thanh Phong rồi tiếp tục lựa chọn đồ trên quầy hàng.

Lâm Thanh Phong quay đầu bước tới phương hướng bọn người Băng Thánh đang đứng đó dò xét hắn.

Bọn người Băng Thánh có chút ngạc nhiên vì Lâm Thanh Phong đã phát hiện ra bọn hắn, nhưng đã thấy Lâm Thanh Phong bước lại gần thì bọn hắn cũng không trốn tránh.

Lâm Thanh Phong bước tới trước mặt 3 người rồi cười cười nói.

-Xin hỏi 2 vị mỹ nữ này, 2 vị tìm ta?

Dương tôn giả cau mày hừ một tiếng rồi nói.

-Làm sao? Bọn ta chỉ nhìn người một chút thì không được?

Lâm Thanh Phong để ngoài tai lời nói của Dương tôn giả, hắn vẫn nở nụ cười hướng về Âm tôn giả cùng với Băng Thánh.

Băng Thánh ho nhẹ một tiếng rồi mở miệng.

-Phiền phức vị công tử này, chúng ta cũng không có ý đồ xấu, chỉ vì khí tức của người khá lạ nên bọn ta chỉ muốn dò xét một chút.

Lâm Thanh Phong gật đầu với Băng Thánh rồi cười nói.

-Không phiền phức, được 2 vị mỹ nữ chú ý là vinh hạnh của ta a.

Âm tôn giả cùng với Băng Thánh được Lâm Thanh Phong khen là mỹ nữ thì cả 2 đều nở nụ cười vui vẻ, chỉ riêng Dương tôn giả thì vẻ mặt đen như đáy nồi.

Dương tôn giả hừ một tiếng rồi quay mặt đi không thèm để ý.

Âm tôn giả thấy được biểu hiện của hắn nên cười cười giải thích với Lâm Thanh Phong.

-Xin lỗi vị công tử này, tướng công nhà ta tính khí khá lớn nếu có vô lễ xin công tử đừng để bụng.

Lâm Thanh Phong lắc đầu tỏ vẻ không sao cả sau đó lại quay đầu nhìn Băng Thánh rồi mở miệng.

-Tại hạ Lâm Thanh Phong xin mạo muội hỏi vị mỹ nữ này tên gọi là gì?

Băng Thánh lắc đầu rồi nói.

-Cũng không cần thiết phải xưng danh, chúng ta chỉ là vô tình gặp nhau về sau lại không có cơ hội.

Lâm Thanh Phong cười cười nhìn nàng rồi trả lời.

-Phải không? Sao ta cảm giác thấy chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại đâu?

Băng Thánh cười cười lắc đầu rồi dẫn theo Âm, Dương hai vị tôn giả rồi đi.

Lâm Thanh Phong nhìn theo phương hướng 3 người rồi đi cũng nở nụ cười.

Hắn đã đoán được 3 người này là ai nên hắn chắc chắn bọn hắn sẽ gặp lại nên cũng không cần vội vàng.

Lâm Thanh Phong quay lại gian hàng mà Nam Cung Mị Ảnh đang chờ, hắn nắm lấy tay nàng rồi nói nhỏ.

-Chúng ta đi mua thêm một số thức ăn a, hôm nay chúng ta sẽ có khách.

Nam Cung Mị Ảnh không biết những vị khách mà Lâm Thanh Phong nói là ai, nhưng nàng cũng có chút suy đoán nên nàng gật đầu rồi đi cùng Lâm Thanh Phong.

....Hết Chương 60....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Có thể mạnh như Phong ca ca?

Lâm Thanh Phong dẫn theo Nam Cung Mị Ảnh trở về Nam Cung gia tộc, rồi tiến về tiểu viện.

Về tới tiểu viện Lâm Thanh Phong chỉ thấy Mộng Tiêu Dao và Nam Cung Tuyết vẫn đang còn tu luyện, Ninh Thiên Nhai thì vẫn đang chăm sóc Tiểu Hồng Trần ở trong phòng.

Nhìn xung quanh thì không thấy Hỏa Vân tôn giả nên Lâm Thanh Phong cũng đoán được Hỏa Vân tôn giả đã đi đâu.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi tiến vào phòng bếp để chuẩn bị thức ăn, lần này lại có thêm 3 miệng ăn nên hắn phải nấu nhiều hơn một chút.

Đến tối thì Hỏa Vân tôn giả cũng trở về, phía sau hắn có thêm 3 người là bọn người Băng Thánh.

4 người bước vào tiểu viện thì đã thấy Lâm Thanh Phong dọn sẵn thức ăn và ngồi chờ.

Lâm Thanh Phong thấy 4 người đã tới thì cười cười vẫy tay nhìn Băng Thánh rồi nói.

-Mỹ nữ, chúng ta lại gặp mặt.

Băng Thánh có chút ngại ngùng, vừa lúc trưa nàng đã nói đời này sẽ không có cơ hội gặp mặt nhưng hiện tại thì sao?

Hỏa Vân tôn giả một mặt xạm đen ho nhẹ một tiếng rồi mở miệng.

-Được rồi, hiện tại ăn cơm a.

Lâm Thanh Phong cười cười gật đầu, hắn đã biết hôm nay sẽ có thêm bọn người Băng Thánh tới nên đã chuẩn bị thêm một cái bàn lớn đủ cho mọi người cùng ngồi.

Lâm Thanh Phong ra hiệu cho 4 người ngồi xuống rồi mới lớn tiếng kêu.

-Bọn họ đã tới rồi, mọi người nhanh chóng đi ra a.

Một lúc sau bọn người Nam Cung Mị Ảnh đã tập trung đông đủ, lúc chiều Lâm Thanh Phong cũng đã nhắc nhở bọn họ hôm nay sẽ có khách nhân nên bọn họ cũng không ngạc nhiên.

Tiểu Hồng Trần vì cơ thể bất tiện nên cũng không xuất hiện, Ninh Thiên Nhai để hấn nằm trong phòng một mình.

Mộng Tiêu Dao xuất hiện khiến cho Âm tôn giả cùng Dương tôn giả hai mắt phát sáng chăm chú nhìn nàng, nước miếng cũng nhanh chóng chảy ra.

Lâm Thanh Phong nhìn hai người rồi ho nhẹ một tiếng mở miệng.

-Được rồi hiện tại chúng ta nên giới thiệu một chút a.

Âm tôn giả cùng Dương tôn giả gật mình một cái rồi gật đầu, bọn hấn cũng tự biết rằng mình có chút thất lễ.

Âm tôn giả ho nhẹ một tiếng rồi nói.

-Được rồi, ta là Âm tôn giả, còn đây là phu quân ta Dương tôn giả.

Dương tôn giả một bên gật đầu coi như chào hỏi.

Băng Thánh cũng thờ ra một hơi rồi mở miệng.

-Ta là Băng Thánh, phu quân ta là Hóa Vân tôn giả.

Hóa Vân tôn giả mặt đen như đáy nồi rồi lên tiếng.

-Băng Thánh, ta đã nói ta không phải phu quân ngươi a.

Nhưng Băng Thánh bỏ ngoài tai lời của Hóa Vân tôn giả nàng chăm chú nhìn Lâm Thanh Phong chờ đợi hấn nói.

Lâm Thanh Phong ho khan một tiếng rồi nói.

-Ta là Lâm Thanh Phong còn đây là phu nhân Nam Cung Mị Ảnh và Ninh Thiên Nhai, còn đây là muội muội Nam Cung Tuyết cùng với Mộng Tiêu Dao.

Bốn người Nam Cung Mị Ảnh nhanh chóng gật đầu chào hỏi với bọn người Băng Thánh, lúc này bọn họ mới biết được khách nhân mà Lâm Thanh Phong nói tới là ai nên nhanh chóng thi lễ.

Lâm Thanh Phong nhìn thấy mọi người đã làm quen xong thì cũng gật đầu rồi nói.

-Được rồi, mọi người trước tiên ăn cơm a, sau đó chúng ta lại nói tới chuyện chính.

Mọi người gật đầu rồi nhanh chóng dùng cơm, mặc dù bọn người Băng Thánh đã không cần ăn nhưng bọn hấn vẫn cầm lấy đũa và bắt đầu ăn.

Băng Thánh cùng Âm tôn giả cầm đũa thử một miếng rồi hai mắt phát sáng rồi nhanh chóng ăn thêm.

Dương tôn giả thì trực tiếp hơn, hấn gấp lấy một đám thức ăn cho vào chén rồi bắt đầu chiến đấu.

Lâm Thanh Phong nhìn cảnh này rồi cười cười lắc đầu, hấn rất tự tin về tay nghề nấu nướng của mình nên đã nấu rất nhiều.

Một lúc sau tất cả thức ăn mà hấn chuẩn bị đã bị ăn sạch, lúc này mọi người ai cũng đã ăn no.

Lâm Thanh Phong nhìn Nam Cung Mị Ảnh một cái, Nam Cung Mị Ảnh gật đầu rồi bắt đầu dọn dẹp.

Nàng cũng biết được lúc này Lâm Thanh Phong sẽ bàn một ít chuyện quan trọng nên việc dọn dẹp sẽ giao cho nàng.

Nhìn bóng lưng của Nam Cung Mị Ảnh rồi đi Lâm Thanh Phong nở nụ cười rồi nói với Ninh Thiên Nhai.

-Lão bà, nàng vào trong bế Hồng Trần đệ đệ ra a.

Ninh Thiên Nhai hai mắt phát sáng, nàng cũng biết được cơ hội của đệ đệ đã tới nên nhanh chóng chạy vào trong bế Tiểu Hồng Trần ra.

Hóa Vân tôn giả ngồi một bên gật đầu rồi dẫn theo Nam Cung Tuyết sang một bên bắt đầu luyện tập.

Lâm Thanh Phong nhìn thấy Ninh Thiên Nhai cùng Tiểu Hồng Trần đã xuất hiện thì thờ ra một hơi quay đầu nhìn Băng Thánh rồi mở miệng.

-Phiên phúc Băng Thánh đây là đệ đệ Tiểu Hồng Trần theo như lời Hòa Vân tôn giả nói thì hẳn mang theo Băng linh căn.

Tiểu Hồng Trần đã nghe Ninh Thiên Nhai nói về việc Băng Thánh đã tới nên hẳn cũng có chút hồi hộp, nhanh chóng cúi đầu chào hỏi.

Băng Thánh nở nụ cười, nàng thấy Tiểu Hồng Trần rất đáng yêu nên mở miệng.

-Tiểu tử này rất hợp ý ta, ta sẽ tự mình kiểm tra tư chất của hắn, nếu hắn đạt tới yêu cầu thì ta sẽ thu nhận hắn, còn không thì ta cũng có biện pháp giúp hắn có thể đi lại bình thường.

Ninh Thiên Nhai vui vẻ nâng gật đầu rồi nhanh chóng ẩm theo Tiểu Hồng Trần dẫn đường cho Băng Thánh về phòng.

Lâm Thanh Phong thấy bọn hắn đã đi thì thở ra một hơi, quay đầu nhìn Âm, Dương hai vị tôn giả rồi nói.

-Đây là muội muội Mộng Tiêu Dao phiên phúc hai vị tôn giả rồi.

Hiện tại Mộng Tiêu Dao đã đạt tới đỉnh phong của Luyện Khí tầng 4 tùy thời đều có thể đạt tới Luyện Khí tầng 5 điều này làm sao có thể thoát khỏi ánh mắt của hai vợ chồng Âm, Dương tôn giả?

Bọn hắn nhanh chóng gật đầu hai mắt phát sáng nhìn chằm chằm Mộng Tiêu Dao như nhìn một bảo vật quý giá.

Dưới ánh mắt của Âm, Dương tôn giả Mộng Tiêu Dao có chút sợ sệt, nàng nhanh chóng nắm lấy cánh tay của Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong cười cười xoa đầu nàng rồi nhìn Âm, Dương tôn giả nói.

-Tính tới bây giờ, nàng mới tu luyện được 3 tuần lễ, bọn ta cũng không có công pháp nào thích hợp với nàng nên chỉ đành cho nàng dùng Luyện Khí Quyết để tu luyện.

Âm, Dương tôn giả hai vị nghe tới đây thì đều hít một hơi khí lạnh, mặc dù đã biết người mang theo Âm Dương song linh căn tư chất sẽ thuộc hàng quái vật nhưng khi thấy tận mắt thì bọn hắn cũng không kìm nén được a.

Dương tôn giả nhanh chóng cười to thỏa mãn, lần này hai vợ chồng hắn thật sự nhặt được bảo vật.

Âm tôn giả thì điềm tĩnh hơn, nàng nhìn Mộng Tiêu Dao rồi mở miệng.

-Tiểu cô nương này, bọn ta là Âm, Dương hai vị tôn giả, lúc này bọn ta muốn thu ngươi làm đệ tử ngươi đồng ý a?

Mộng Tiêu Dao xoắn xuýt một chút quay đầu nhìn Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong chỉ mỉm cười nhìn nàng chờ đợi nàng quyết định.

Mộng Tiêu Dao hít một hơi rồi quay đầu nhìn Âm, Dương hai vị tôn giả nàng hỏi.

-Vậy các ngươi có thể giúp ta trở nên mạnh mẽ như Phong ca ca a?

Âm, Dương tôn giả cười cười rồi gật đầu, nói đùa gì? Dưới sự dạy bảo của bọn hắn thì nàng muốn làm người mạnh nhất đại lục cũng thừa sức.

Mộng Tiêu Dao hai mắt phát sáng, nhưng nàng vẫn hỏi tiếp.

-Vậy có thể ở Luyện Khí viên mãi dùng một đồng tiền bán chết Hóa Thần kì tu sĩ a?

Lâm Thanh Phong đầu đầy mồ hôi còn Âm, Dương tôn giả một mặt mòng bức nhìn nàng.

Bọn hắn vừa nghe cái gì? Luyện Khí viên mãi dùng một đồng tiền bán chết Hóa Thần kì tu sĩ? Cho dù là bọn hắn cùng đẳng cấp cũng không thể à?

Hòa Vân tôn giả đang đứng xa xa nghe được lời này thì cũng lấy tay che trán nhưng sau đó hắn cũng nở nụ cười hắn biết lần này Âm, Dương hai vị tôn giả sẽ phải xuất huyết.

Dương tôn giả rất nhanh lấy lại bình tĩnh rồi mở miệng.

-Tiểu cô nương, ngươi đừng nói đùa a? Muốn dùng đồng tiền bình thường bán chết Hóa Thần kì tu sĩ thì cảnh giới ít nhất cũng phải đạt tới Luyện Hư kì đi.

Mộng Tiêu Dao ánh mắt như nhìn người ngu nhìn Dương tôn giả, nàng thờ dãi lắc đầu rồi nói với Lâm Thanh Phong.

-Phong ca ca, hai người này không dạy được ta mạnh mẽ như ngươi a.

Lâm Thanh Phong vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn nàng, còn Âm tôn giả, Dương tôn giả ánh mắt nghi hoặc nhìn Lâm Thanh Phong.

Dương tôn giả nhíu mày một cái rồi nói.

-Theo lời nàng thì người dùng cảnh giới hiện tại giết chết Hóa Thần kì tu sĩ đi? Ta không tin, người bước ra ta muốn thử thực lực của người.

Dương tôn giả nói rồi cũng không đợi Lâm Thanh Phong từ chối, nhanh chóng kéo tay hắn đi tới giữa sân.

Âm tôn giả ngồi một bên cũng không ngăn cản, nàng cũng muốn xem xét thực lực của Lâm Thanh Phong.

Chuyện này nhanh chóng thu hút được sự chú ý của Băng Thánh cùng Hỏa Vân tôn giả, Băng Thánh ngồi trong phòng nhanh chóng thả ra tinh thần lực hướng sự chú ý tới nơi này.

Dương tôn giả đứng giữa sân hướng về Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Được, hiện tại dùng công kích mạnh nhất của người đánh ta.

Lâm Thanh Phong vẻ mặt xoắn xuýt nhìn Hỏa Vân tôn giả, nhưng hắn chỉ thấy Hỏa Vân tôn giả nở nụ cười dễ tính.

Nhìn thấy nụ cười của Hỏa Vân tôn giả thì Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi chăm chú nhìn Dương tôn giả.

Dương tôn giả nhíu mày nhìn hắn rồi nói.

-Nhanh chóng đánh ta, ta hứa sẽ không hoàn thủ.

.....Hết Chương 61.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Đây là việc ta phải làm

Hỏa Vân tôn giả vẫn chú ý tới nơi này khi nghe được lời này của Dương tôn giả thì cũng mở miệng.

-Tốt nhất là người nên phòng thủ, cũng không nên để hắn trực tiếp đánh à.

Nghe được lời này của Hỏa Vân tôn giả thì Dương tôn giả bĩu môi, chỉ là một con kiến Luyện Khí kì mà thôi, có thể mạnh tới đâu?

Hỏa Vân tôn giả lắc đầu rồi cũng không nói gì hắn chỉ ngồi một bên xem kịch.

Âm tôn giả nghe được lời của Hỏa Vân tôn giả thì nàng nhíu mày nhưng cũng không lên tiếng nhắc nhở Dương tôn giả.

Dương tôn giả nhìn Lâm Thanh Phong rồi lên tiếng.

-Nhanh một chút, dùng pháp thuật mạnh nhất của người công kích ta, ta chỉ đứng đây cho người đánh.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi mở miệng.

-Thật sự muốn ta đánh?

Dương tôn giả gật đầu, ánh mắt kiên định nhìn Lâm Thanh Phong.

Nhìn thấy ánh mắt của hắn thì Lâm Thanh Phong cũng không nói nhiều, một viên cầu Rasengan nhanh chóng xuất hiện trên bàn tay.

Viên Rasengan xuất hiện thì thu hút được sự chú ý của Âm, Dương tôn giả cùng với Băng Thánh, cả ba người chưa từng thấy pháp thuật này.

Lâm Thanh Phong nhìn viên Rasengan rồi nói.

-Như vậy Dương tôn giả, đắc tội rồi.

Lâm Thanh Phong vừa dứt lời thì hắn nhanh chóng lao đến Dương tôn giả, tay dùng Rasengan công kích vào giữa ngực Dương tôn giả.

Dương tôn giả nhìn viên cầu Rasengan tới gần thì da gà bỗng dựng nổi lên khắp người cơ thể hắn muốn làm ra phòng vệ nhưng bị hắn đè ép xuống.

Dương tôn giả muốn chứng minh thực lực của hắn cho Mộng Tiêu Dao nhìn nên dùng thân thể chống đỡ đòn này của Lâm Thanh Phong.

Rất nhanh viên cầu Rasengan đã tiến sát thân thể của Dương tôn giả, một cỗ trùng kích cường đại nhanh chóng xé rách áo hắn.

Dương tôn giả cũng cảm thấy không ổn nhưng hắn vẫn không làm ra cử động gì khác.

Viên cầu Rasengan đụng trúng người Dương tôn giả chỉ thấy Dương tôn giả không tự chủ được bị bắn bay thật xa còn xoay tròn 3600 không thể tự dừng lại.

Rất nhanh sau đó Dương tôn giả biến mất...

Âm tôn giả một mặt mừng bức nhìn cảnh này, Băng Thánh đang ngồi trong phòng tìm hiểu tư chất của Tiểu Hồng Trần thì cũng dừng tay, chỉ có Hỏa Vân tôn giả ôm bụng cười như đã đoán trước chuyện này sẽ xảy ra.

Âm tôn giả mặt đen như đáy nồi nhìn về Hỏa Vân tôn giả còn ôm bụng lăn lộn cười.

Một lúc sau Dương tôn giả mới bay trở về lúc này bộ dáng của hắn có chút chật vật phần y phục giữa ngực bị rách ra một lỗ lớn toàn thân còn bốc ra một mùi hôi thối.

Dương tôn giả tức giận chửi ầm lên.

-Tên tiểu tử kia, ngươi có phải đã dự tính sẵn? Làm ta không tự chủ được rơi vào hố phân.

Hỏa Vân tôn giả nghe được lời này thì càng cười lợi hại hơn, Âm tôn giả cùng Băng Thánh đang chú ý tới đây thì khóe miệng cũng muốn kéo tới rút gân.

Lâm Thanh Phong cũng muốn cười nhưng hắn phải cố nhịn, hắn biết hiện tại hắn không thể cười nếu hắn cười là triệt để đắc tội Dương tôn giả.

Âm tôn giả khóe miệng muốn rút gân nhưng nàng vẫn cố mà lên tiếng.

-Được rồi phu quân, nhanh chóng đi thay y phục a, mùi trên người ngươi thật sự khó ngửi à.

Dương tôn giả một mặt vẫn còn giận dữ nhưng hắn cũng không tiếp tục xoắn xuýt chuyện này, người bắt đầu là hắn nên hắn muốn trách ai?

Một lúc sau Dương tôn giả tắm rửa xong rồi thay một bộ y phục mới bước ra.

Dương tôn giả trầm ngâm một chút rồi nói.

-Tên tiểu tử này đúng là quái thai, pháp thuật lúc nãy hắn sử dụng uy lực ngang bằng với Luyện Hư kì, ngoài ra còn khiến ta bay thẳng một đường không thể dừng lại.

Âm tôn giả tròn mắt nhìn Dương tôn giả một cái, mặc dù nàng tin tưởng rằng phu quân nàng sẽ không nói sai nhưng Lâm Thanh Phong mạnh như vậy?

Hỏa Vân tôn giả lúc này cũng tiến lại gần, ý cười trên khuôn mặt vẫn chưa tiêu tan, hắn hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh rồi nói.

-Lúc trước ta đã nói với các ngươi rồi, đừng đánh giá thấp tên này nhưng các ngươi không chịu nghe, hiện giờ đã hiểu rồi chứ?

Dương tôn giả hừ một tiếng rồi quay đầu chẳng thèm nhìn hắn chỉ có Âm tôn giả lúc này mới mang vẻ áy náy mở miệng.

-Thật sự xin lỗi Hỏa Vân ca ca, lúc đó chúng ta thật sự không thể tin ngươi.

Hỏa Vân tôn giả cười cười lắc đầu hoàn toàn không có ý trách cứ, nếu hắn không tự mình thử nghiệm thì hắn cũng không tin.

Một tu sĩ khi đạt tới Đại Thừa kì, tự thân sẽ tạo thành một lĩnh vực riêng không thể xâm phạm, chỉ cần người xông vào tu vi hơi yếu một chút liền bị bạo thể mà chết, vì vậy đừng nói là Luyện Khí kì cho dù là Luyện Hư kì bước vào lĩnh vực của một cường giả Đại Thừa kì cũng chỉ có con đường chết.

Nhưng Lâm Thanh Phong lại làm được, hắn không những xông vào lĩnh vực của Đại Thừa kì tu sĩ không tổn hao gì mà còn có thể đánh được bọn hắn.

Tuy nhiên cũng chỉ có thể đánh được thôi, về phần có thể gây thương tích cho bọn hắn hay không là thuộc về một phạm trù khác.

Âm, Dương hai vị tôn giả thở ra một hơi rồi tiếc nuối lắc đầu, bọn hắn không có cách nào dạy dỗ Mộng Tiêu Dao trở thành một Lâm Thanh Phong thứ hai à.

Lâm Thanh Phong nhìn hai người thở dài tiếc nuối thì cũng biết thời cơ đã đến, hắn nháy mắt với Hỏa Vân tôn giả.

Nhìn thấy ánh mắt của Lâm Thanh Phong thì Hỏa Vân tôn giả cũng đã hiểu, trong lòng hắn lăm lăm.

-Hắc hắc, hai người lần này phải chuẩn bị cho đầy đủ.

Hỏa Vân tôn giả bắt đầu xử xuất diễn kỹ của mình, hắc thở ra một hơi rồi kéo Âm, Dương hai vị tôn giả sang một bên rồi nói nhỏ.

-Các ngươi thật sự muốn thu Mộng Tiêu Dao làm đệ tử?

Dương tôn giả thì hừ một tiếng rồi không nói gì nhưng ánh mắt của hắn vẫn luyến tiếc nhìn về Mộng Tiêu Dao coi như bày rõ nội tâm của hắn.

Âm tôn giả gật đầu với Hỏa Vân tôn giả rồi nói.

-Thật sự là bọn ta rất muốn thu nhận nàng, nhưng chúng ta không có cách.

Nội tâm của Hỏa Vân tôn giả vui vẻ, hắn thật sự muốn hò hét nhưng vẫn cố gắng kìm nén lại rồi tiếp tục nói.

-Cũng không phải là không có cách.

Nghe được lời này của hắn thì Âm, Dương hai vị tôn giả bốn mắt phát sáng rồi chăm chú nghe tiếp.

Chỉ thấy Hỏa Vân tôn giả chỉ tay về Lâm Thanh Phong rồi mở miệng.

-Các ngươi cũng đã thấy được các nàng rất nghe lời hắn sao?

Dương tôn giả vẻ mặt vẫn mù mịt không hiểu ý nhưng Âm tôn giả đã hiểu được lời của Hỏa Vân tôn giả nên nàng mở miệng.

-Đa tạ Hỏa Vân ca ca, chúng ta đã hiểu.

Hỏa Vân tôn giả cười hắc hắc lắc đầu rồi trả lời.

-Không có gì, đây là việc mà ta phải làm.

Âm tôn giả một mặt cảm kích nhìn về Hỏa Vân tôn giả, nàng nghĩ rằng Hỏa Vân tôn giả thật sự tốt bụng.

Dương tôn giả đứng một bên nghe xem thì cảm thấy có chỗ nào đó không đúng nhưng hắn lại không biết được không đúng ở điểm nào vì vậy hắn im lặng.

Âm tôn giả sau khi được Hỏa Vân tôn giả “chỉ điểm” thì nàng bước tới gần Lâm Thanh Phong, kéo hắn qua một bên rồi nói nhỏ.

-Lâm tiểu hữu, chuyện này ngươi phải nói giúp bọn ta à.

Lâm Thanh Phong một mặt mờ mịt không hiểu thấu nhìn Âm tôn giả rồi hỏi.

-Chuyện gì vậy Âm tôn giả?

Âm tôn giả thở ra một hơi rồi nói tiếp.

-Ngươi cũng thấy, chúng ta không có biện pháp nào để thuyết phục nàng a, vì vậy ngươi phải giúp bọn ta.

Lâm Thanh Phong trong lòng thật sự vui vẻ, hắn biết thời điểm đã tới rồi nên gật đầu rồi đưa ra một ngón tay.

Hỏa Vân tôn giả một bên đang phân tán sự chú ý của Dương tôn giả nhưng vẫn chú ý tới nơi này, hắn thấy Lâm Thanh Phong đưa ra một ngón tay thì trong lòng hắn cũng như nở hoa.

Âm tôn giả thấy hành động của Lâm Thanh Phong thì nàng cũng nở nụ cười gật đầu rồi nói.

-Được, nếu thành công thì bọn ta sẽ cho ngươi một viên linh thạch thượng phẩm.

Nhưng đáp lại nàng chỉ có một câu nói lạnh như băng của Lâm Thanh Phong.

-Không phải một viên mà là một ngàn viên...Cực Phẩm.

Nghe được lời này thì Âm tôn giả không tự chủ được mà hét lên.

-Cái gì? Sao ngươi không đi ăn cướp?

Phải biết rằng linh thạch cực phẩm rất thưa thớt, tuy tỉ giá bình thường là một viên linh thạch cực phẩm sẽ đổi được mười viên linh thạch thượng phẩm nhưng thực tế cầm một viên linh thạch cực phẩm có thể đổi 1000 viên linh thạch thượng phẩm.

Tuy Âm, Dương hai vị tôn giả rất giàu có nhưng gia sản của bọn hắn cũng chỉ ước chừng 1000 viên linh thạch cực phẩm a, Lâm Thanh Phong một lần

đòi 1000 viên thì bọn hắn cũng không có cách.

Lâm Thanh Phong trầm tư một chút rồi mở miệng.

-Vậy 100 viên a? Không thể thấp hơn.

Tới lúc này Âm tôn giả làm sao lại không hiểu được việc “phải làm” của Hòa Vân tôn giả?

Âm tôn giả nghiêng răng nghiêng lợi gật đầu đồng ý.

Lâm Thanh Phong nhìn thấy cái gật đầu của Âm tôn giả thì nở nụ cười, hắn biết được lần này hắn lời to rồi.

Hòa Vân tôn giả một bên vẫn chú ý hết thấy, lỗ tai hắn cũng đã nghe được Âm tôn giả đồng ý giá 100 viên linh thạch cực phẩm nên trong lòng hắn cũng đang nở hoa.

Tiểu thay Mộng Tiêu Dao vẫn ngây thơ tin tưởng Lâm Thanh Phong, nàng đâu ngờ rằng hắn lại bán nàng với giá 100 viên linh thạch cực phẩm a.

.....Hết Chương 62.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Tôn giả cứ yên tâm

Âm tôn giả cắn răng lấy ra 100 viên linh thạch cực phẩm từ nhẫn trữ vật rồi đưa cho Lâm Thanh Phong.

Cầm túi linh thạch trong tay Lâm Thanh Phong có chút hôn mê, lần này hắn phát lên quá nhanh khiến đầu óc hắn không đủ dùng.

Lâm Thanh Phong khóe miệng còn đang chảy nước miếng hắn cũng không muốn đếm mà nhanh chóng thu túi linh thạch vào nhẫn trữ vật, hắn biết được Âm tôn giả sẽ không lừa hắn.

Thu túi linh thạch vào nhẫn trữ vật xong thì Lâm Thanh Phong mới đứng dậy vỗ ngực mở miệng.

-Tôn giả cứ yên tâm, ta nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Âm tôn giả hừ một tiếng quay mặt đi không nói gì.

Lâm Thanh Phong xoa tay cười cười rồi đi tới gần Mộng Tiêu Dao, hắn ho nhẹ một tiếng lấy lại bình tĩnh rồi mở miệng.

-Tiểu Dao muối muối, ta nghĩ muối nên bái bọn họ làm sư phụ a.

Nghe được lời này Mộng Tiêu Dao hai mắt ướt át nhìn hắn mếu máo.

-Tại sao? Phong ca ca không cần muối nữa sao?

Nhìn cảnh này Lâm Thanh Phong có chút xoắn xuýt nhưng rất nhanh hắn lấy lại bình tĩnh, ánh mắt nghiêm túc nhìn Mộng Tiêu Dao rồi nói.

-Không phải là ta không cần muối, nhưng muối cũng biết ta không thể chỉ dạy muối cái gì chỉ có bọn họ mới thích hợp làm sư phụ của muối.

Mộng Tiêu Dao nghe được lời này thì nàng tỏ vẻ không phục nàng định nói gì đó nhưng lại bị Lâm Thanh Phong cắt ngang.

-Muối cũng đừng xem thường bọn họ, tuy rằng ta có thể khiến Dương tôn giả chột vật, nhưng muối nên nhìn kỹ một chút ta thậm chí còn không gây được cho Dương tôn giả một vết trầy.

Mộng Tiêu Dao lúc này mới chú ý tới Dương tôn giả một bên khí định thần nhàn, còn đang đứng nói chuyện phiếm với Hòa Vân tôn giả.

Lúc này Mộng Tiêu Dao mới hít vào một hơi khí lạnh, theo nàng nhận biết thì Lâm Thanh Phong rất mạnh, lúc này cũng là pháp thuật mạnh nhất của hắn nhưng vẫn không thể làm Dương tôn giả bị trầy một vết.

Thấy vẻ mặt của Mộng Tiêu Dao thì Lâm Thanh Phong gật đầu rồi mở miệng nói tiếp.

-Muối cũng thấy, bọn hắn rất mạnh, mạnh hơn ta nhiều lắm, nếu muối bái bọn hắn làm sư phụ thì dưới sự dạy bảo của bọn hắn thì muối sẽ nhanh chóng mạnh hơn ta a.

Mộng Tiêu Dao nghĩ nghĩ một chút rồi nói.

-Như vậy chẳng phải là rất lâu sao?

Lâm Thanh Phong nghe xong thì lắc đầu rồi nói.

-Đúng là sẽ mất một chút thời gian, nhưng sẽ không lâu, muội cũng không nên xem nhẹ bản thân, tự thân muội là một thiên tài nếu muội cố gắng thì sẽ nhanh chóng mạnh mẽ hơn ta thôi.

-Sau này ta còn phải nhờ muội bảo vệ à.

Mộng Tiêu Dao nghe xong thì cũng không còn nói gì mà nàng chỉ gật đầu coi như là chấp nhận bái Âm, Dương hai vị tôn giả làm sư phụ.

Lâm Thanh Phong nhìn thấy quyết định của nàng thì cũng thở ra một hơi quay đầu nhìn Âm tôn giả rồi gật đầu.

Âm tôn giả vẫn chú ý tới nơi này, khi thấy được cái gật đầu của Lâm Thanh Phong thì nàng vui vẻ nhanh chóng chạy tới.

Mộng Tiêu Dao thấy Âm tôn giả đã tới thì thở ra một hơi rồi quỳ gối mở miệng.

-Sư phụ ở trên xin nhận đệ tử một lạy.

Âm tôn giả cười cười gật đầu nhanh chóng đỡ lấy Mộng Tiêu Dao rồi nói.

-Tốt, tốt, về sau con là đệ tử của chúng ta, cũng không cần phải câu nệ như vậy.

Âm tôn giả dừng một chút đánh giá Mộng Tiêu Dao rồi lấy từ nhẫn trữ vật một viên đan dược đưa cho nàng rồi nói.

-Đây là Âm Dương Tạo Hóa Đan, do ta và phu quân cùng nhau luyện thành, trên đời này chỉ có ta và phu quân mới có thể xuất ra hiện tại ta đưa cho con coi như là quà gặp mặt.

Mộng Tiêu Dao tiếp nhận lấy viên đan dược cầm trên tay nhanh chóng cúi đầu.

-Tạ ơn sư phụ.

Âm tôn giả cười cười rồi nói.

-Hiện tại con hãy ăn đi, vì con tu luyện khá trẻ nó có thể giúp kinh mạch của con càng thêm săn chắc, ta sẽ ở đây hộ pháp cho con.

Mộng Tiêu Dao gật đầu nuốt xuống viên đan dược rồi ngồi xuống tiêu hóa dược lực còn Âm tôn giả ở một bên hộ pháp.

Lâm Thanh Phong nhìn cảnh này thở ra một hơi rồi quay đầu bước về phòng của Tiểu Hồng Trần.

Hiện tại chỉ còn Tiểu Hồng Trần là phải lo lắng.

Trước cửa phòng Ninh Thiên Nhai vẫn lo lắng cho đệ đệ, nàng đứng ngồi không yên cứ đi xung quanh.

Lâm Thanh Phong bước lại gần rồi ôm lấy nàng nhẹ nhàng an ủi.

-Cứ yên tâm, hắn sẽ không có chuyện gì, cứ tin tưởng vào hắn.

Ninh Thiên Nhai biết người tới là Lâm Thanh Phong thì nàng cũng thở ra một hơi, dựa vào lòng hắn rồi nói.

-Biết là vậy, nhưng ta vẫn cảm thấy lo lắng.

Lâm Thanh Phong cười cười, nàng lo lắng là chuyện đương nhiên nên hắn cũng không nói gì chỉ ôm lấy nàng chặt hơn rồi cùng nàng ngồi chờ đợi.

Một lúc sau, linh khí xung quanh có chút biến hóa, nhanh chóng tập trung vào căn phòng của Tiểu Hồng Trần.

Lâm Thanh Phong cảm nhận được biến hóa này thì hai mắt phát sáng, điều này có nghĩa là Tiểu Hồng Trần đã có thể tu luyện, việc còn lại là phải xem tư chất của hắn tới đâu.

Ninh Thiên Nhai là người bình thường nên không thể cảm nhận được linh khí biến hóa nhưng nàng nhìn thấy biểu hiện của Lâm Thanh Phong thì nàng cũng hiểu ra thời khắc quan trọng đã sắp tới nên nàng cũng chăm chú nhìn vào phòng.

Một lúc sau trong phòng phát ra một tiếng kêu lớn, nhiệt độ xung quanh cũng dần hạ thấp, Lâm Thanh Phong nhanh chóng ôm lấy Ninh Thiên Nhai tránh

ra xa, nàng chỉ là người bình thường nếu tiếp xúc với không khí lạnh thì rất dễ mang bệnh.

Rất nhanh sau đó cửa phòng mở ra, xuất hiện là một tên tiểu hài tử, tiểu hài tử nhìn xung quanh rồi thấy Ninh Thiên Nhai hấn nở nụ cười rồi nhanh chóng chạy đến.

Tiểu hài tử này là Tiểu Hồng Trần.

Ninh Thiên Nhai nhận ra đây là đệ đệ nàng thì cũng chạy tới ôm lấy hấn, rồi hai tỷ đệ ôm nhau khóc.

Lâm Thanh Phong nhìn cảnh này thì gãi đầu thở ra một hơi sau đó quay đi để lại hai tỷ đệ cùng nhau tâm sự.

Lâm Thanh Phong đi tìm Hóa Vân tôn giả, chỉ thấy Băng Thánh đã đứng đó về mặt còn đang nở nụ cười hài lòng nói chuyện với Hóa Vân tôn giả.

Nhìn về mặt này của Băng Thánh thì Lâm Thanh Phong cũng hiểu được Tiểu Hồng Trần đã thành công.

Lâm Thanh Phong cũng không cần phải hỏi, hấn tới gần Hóa Vân tôn giả lấy ra 10 viên linh thạch cực phẩm đưa cho hấn.

Hóa Vân tôn giả nhận lấy 10 viên linh thạch cực phẩm gật đầu rồi thu vào nhẫn trữ vật.

Băng Thánh tò mò nhìn cảnh này rồi nàng mở miệng.

-Số linh thạch này là làm sao?

Lâm Thanh Phong cười cười nhìn nàng cũng không giải thích chỉ đưa tay chỉ Hóa Vân tôn giả rồi nói.

-Muốn biết? Ngài có thể đi hỏi “phu quân yêu dấu” của ngài a.

Sau đó Lâm Thanh Phong nhanh chóng chạy mất để lại Hóa Vân tôn giả về mặt cứng đờ cùng Băng Thánh.

Băng Thánh về mặt tò mò quay đầu nhìn Hóa Vân tôn giả chờ đợi hấn giải thích.

Hóa Vân tôn giả ho nhẹ một tiếng rồi quyết định ngoảnh mặt làm ngơ.

Lâm Thanh Phong sau khi chạy đi thì hấn về phòng đi tìm Nam Cung Mị Ảnh, nhưng hấn lại không thấy nàng.

Gãi đầu một cái rồi Lâm Thanh Phong lại chạy khắp nơi để tìm Nam Cung Mị Ảnh.

Lúc này trong nhà bếp Nam Cung Mị Ảnh đang ngồi thẫn thờ nhìn ánh trăng treo giữa bầu trời đêm.

Lâm Thanh Phong bước tới phòng bếp thì tìm thấy nàng, hấn thở ra một hơi rồi bước lại gần ngồi cạnh bên cùng nàng ngắm trăng.

Ngồi được một lúc thì Nam Cung Mị Ảnh lên tiếng.

-Có phải ta thật vô dụng?

Lâm Thanh Phong lắc đầu rồi ôn nhu hỏi lại.

-Tại sao nàng lại nghĩ như vậy?

Nam Cung Mị Ảnh thở dài một cái rồi nói.

-Mọi người đều tìm được sư phụ, rồi sẽ ngày càng mạnh mẽ hơn, chỉ có ta vẫn dậm chân tại chỗ.

Nghe được lời này của nàng thì Lâm Thanh Phong cười cười lắc đầu.

-Nàng cũng không nên bi quan, bọn hấn tìm được sư phụ cũng chỉ giúp bọn hấn tu luyện nhanh chóng hơn, nếu nàng không tìm được thì nàng có thể tự mình tu luyện mà.

Dừng một chút Lâm Thanh Phong lại nói tiếp.

-Tuy rằng nàng sẽ gặp nhiều khó khăn hơn bọn hấn, nhưng nàng phải nhớ nàng là một thiên tài ngay cả Hóa Vân tôn giả cũng phải công nhận điều này, làm sao nàng có thể vô dụng đâu?

Nam Cung Mị Ảnh nghe được lời này nàng dần lấy lại tự tin, ánh mắt nàng kiên định gật đầu với Lâm Thanh Phong rồi nàng mở miệng.

-Tạ ơn phu quân, hiện tại ta có cảm giác là ta muốn đột phá Trúc Cơ kì rồi, nên ta sẽ về phòng chuẩn bị.

Lâm Thanh Phong nhìn biểu hiện của nàng thì nở nụ cười rồi gật đầu đồng ý.

Nhìn bóng lưng của Nam Cung Mị Ảnh rời đi Lâm Thanh Phong cũng thở ra một hơi, như vậy tất cả mọi người đều đã ổn định lại, hiện tại người duy nhất cần hắn quan tâm chỉ có mình Ninh Thiên Nhai.

Nghĩ tới hiện tại Ninh Thiên Nhai vẫn đang còn cùng Tiểu Hồng Trần vui mừng trò chuyện với nhau Lâm Thanh Phong cũng không đi tìm nàng.

Ngẩng đầu nhìn ánh trăng treo trên cao Lâm Thanh Phong quyết định nhảy lên mái nhà yên tĩnh mà ngắm trăng.

Nằm được một lúc thì Lâm Thanh Phong nhú mày, hắn cảm nhận được có vật gì đó đang tiến đến đây.

Quay đầu nhìn về một hướng thì Lâm Thanh Phong thấy rất rõ ràng có vật phát ra đạo ánh sáng màu đỏ đang bay rất nhanh về phía hắn.

Cau mày một cái thì hắn nhanh chóng lấy tay chụp lấy vật ấy.

.....Hết Chương 63.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Dưỡng Hồn Châu – Vô Cực Tử

Bàn tay vừa tới gần đạo ánh sáng thì cảm giác nóng bỏng truyền tới làm Lâm Thanh Phong cau mày thật chặt.

Đây là lần đầu tiên sau khi tới Thông Thiên Đại Lục hắn cảm nhận được sự đau đớn.

Tuy vậy nhưng cảm giác này vẫn rất yếu ớt nên Lâm Thanh Phong vẫn đưa tay nắm lấy vật ấy.

Lực bay của vật ấy rất mạnh, khiến Lâm Thanh Phong sau khi chụp lấy thì bị phản chấn kéo lê một đường dài trên nóc nhà rồi mới dừng lại.

Chấn động ở đây rất nhanh hấp dẫn được sự chú ý của bọn người Hỏa Vân tôn giả.

Hỏa Vân tôn giả, Băng Thánh cùng Dương tôn giả nhanh chóng xuất hiện tại nơi này, Âm tôn giả vẫn đang hộ pháp cho Mộng Tiêu Dao nên nàng không xuất hiện.

Lâm Thanh Phong nhú mày xem xét vật trong tay.

Đây là một viên ngọc màu đỏ nhìn rất bắt mắt, liếc thấy bọn người Hỏa Vân tôn giả đã tới thì Lâm Thanh Phong đưa ra viên ngọc rồi mở miệng.

-Đây là vật gì?

Hỏa Vân tôn giả cầm lấy viên ngọc rồi chăm chú quan sát.

Một lúc sau hắn gật đầu rồi nói.

-Đây là Dưỡng Hồn Châu, một bảo vật rất hiếm có chuyên dùng để bồi bổ thần hồn của những tu sĩ may mắn còn sống sót sau khi độ kiếp thất bại.

Lâm Thanh Phong nghe được lời này thì hai mắt phát sáng rồi hỏi.

-Như vậy nó rất có giá trị?

Hỏa Vân tôn giả nghe được lời này thì tròn mắt nhìn Lâm Thanh Phong rồi lắc đầu.

-Không phải là có giá, mà nó là vô giá.

Hai mắt Lâm Thanh Phong ngày càng sáng, miệng hắn còn đang chảy nước dãi nhìn chăm chăm vào Dưỡng Hồn Châu trong tay Hỏa Vân tôn giả.

Đối với tính ham tiền của Lâm Thanh Phong, Hỏa Vân tôn giả cũng lắc đầu không biết nói gì.

Hắn ném viên Dưỡng Hồn Châu lại cho Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Dưỡng Hồn Châu đúng thật là vật vô giá, nhưng đó chỉ là Dưỡng Hồn Châu chưa được sử dụng còn viên này đã được sử dụng, hiện tại vẫn tồn tại thần hồn của một vị đạo hữu nào đó đang nằm trong đó.

- Vì vậy nó chẳng còn tác dụng gì khác ngoài việc làm nơi để vị đạo hữu ấy nghỉ ngơi chờ tỉnh lại.

Nghe được lời này của Hòa Vân tôn giả, Lâm Thanh Phong toàn thân cứng ngắt, nếu đúng như lời của Hòa Vân tôn giả thì hiện tại viên Dưỡng Hồn Châu này giúp được gì cho hắn? Ngoài việc có một lão bất tử không biết khi nào sẽ tỉnh lại ở bên trong?

Cầm viên Dưỡng Hồn Châu trong tay, Lâm Thanh Phong vẻ mặt ghét bỏ, hắn dùng sức nắm một cái rồi hướng về một phía chuẩn bị vứt đi.

Nhưng ngay lúc này, một giọng nói già nua nhanh chóng phát ra.

-Đừng, đừng, tiểu hữu đừng ném.

Lâm Thanh Phong nghe giọng nói thì bất chợt dừng tay.

Hòa Vân tôn giả nghe giọng nói này thì hai mắt tỏa ra sát khí giọng nói này khắc sâu trong trí nhớ hắn khiến hắn không thể nào quên được.

Băng Thánh nghe được giọng nói này thì hai mắt phát sáng, nàng biết rõ giọng nói này là của ai.

Dương tôn giả lắc đầu rồi nhanh chóng biến mất, hắn không muốn nhìn thấy người này.

Nhìn thấy sắc mặt của ba người, Lâm Thanh Phong nhíu mày rồi nói.

-Ngươi là ai?

Nghe được câu hỏi của Lâm Thanh Phong, viên Dưỡng Hồn Châu chấn động một cái, một bóng người nhanh chóng xuất hiện.

Bóng người này ngũ quan đầy đủ, toàn thân mang theo một bộ y phục màu trắng trông rất xuất sắc.

Hắn ho nhẹ một tiếng rồi nhìn Lâm Thanh Phong mở miệng.

-Giới thiệu một chút, ta là Vô Cực Tử.

Vô Cực Tử vừa dứt lời thì Hòa Vân tôn giả toàn thân tràn đầy sát khí mở miệng.

-Tốt lắm Vô Cực Tử, cuối cùng ngươi cũng xuất hiện, như vậy ngươi cũng nên đi chết rồi.

Hòa Vân tôn giả vừa dứt lời thì nhanh chóng rút ra vũ khí rồi lao tới Vô Cực Tử.

Chuyện xảy đến quá nhanh khiến Vô Cực Tử không kịp làm chuẩn bị, hắn một mặt mòng bức nhìn Hòa Vân tôn giả đang lao đến.

Nhưng không đợi Hòa Vân tôn giả lao đến thì Băng Thánh đã nhanh chóng xuất hiện rồi ngăn cản hắn.

Băng Thánh xuất hiện khiến Hòa Vân tôn giả nhanh chóng dừng lại, hắn hừ một tiếng rồi thu về vũ khí.

Vô Cực Tử nhìn cảnh này thì mồ hôi lạnh chảy đầy đầu, hắn không ngờ tại đây lại gặp được Hòa Vân tôn giả, nếu không nhờ Băng Thánh xuất hiện thì hắn thật sự chết rồi.

Vô Cực Tử ho nhẹ một tiếng rồi mở miệng.

-Hòa Vân đạo hữu còn có Băng Thánh đạo hữu cũng ở đây à? Thật sự là trùng hợp.

Hòa Vân tôn giả hừ một tiếng rồi quay mặt đi không nói gì, Băng Thánh thì nở nụ cười rồi gật đầu với Vô Cực Tử rồi nói.

-Lần trước gặp mặt còn chưa tạ ơn đạo hữu đã giúp đỡ.

Nghe được lời này của Băng Thánh thì Hòa Vân tôn giả sát khí hướng về Vô Cực Tử càng lợi hại hơn, Vô Cực Tử mồ hôi lạnh đầy đầu nhanh chóng lắc tay rồi nói.

-Không, không, chuyện lần trước ta không biết gì cả.

Lâm Thanh Phong một mặt không hiểu nhìn về ba người, hắn thấy giữa ba người có chút chuyện riêng nên muốn tránh đi.

Vô Cực Tử để ý thấy Lâm Thanh Phong muốn rời đi thì nhanh chóng kêu gọi.

-Tiểu hữu xin đừng bước.

Lâm Thanh Phong dừng lại, vẻ mặt nghi hoặc nhìn về Vô Cực Tử chờ đợi hắn nói tiếp.

Vô Cực Tử ho khan một tiếng rồi mở miệng.

-Lần này ta đến đây là có việc muốn tìm tiểu hữu.

Lâm Thanh Phong không nói gì, vẫn đứng chờ đợi Vô Cực Tử.

Nhìn thấy biểu hiện của Lâm Thanh Phong, Vô Cực Tử lại mở miệng.

-Lần này ta có hai việc muốn tìm tiểu hữu.

-Việc thứ nhất là ta được Thiên Cơ Tử nhờ cậy truyền tin cho tiểu hữu, hắn suy tính ra một trong hai vị phu nhân của tiểu hữu thích hợp làm người kế tục của hắn nên nhờ ta tới đây đưa tin.

Nghe được lời này của Vô Cực Tử thì Lâm Thanh Phong trầm tư một chút rồi ngẩng đầu nhìn Hòa Vân tôn giả.

Thấy được cái nhìn của Lâm Thanh Phong, Hòa Vân tôn giả cũng biết là hắn muốn hỏi gì nên trả lời.

-Thiên Cơ Tử là một vị thần toán của Thông Thiên Đại Lục, hắn rất thần bí, là thần long thấy đầu không thấy đuôi, ngay cả bọn ta muốn tìm hắn cũng là chuyện không thể nào, chỉ có thể chờ đợi hắn xuất hiện trước mặt.

Dừng một chút Hòa Vân tôn giả lại nói tiếp.

-Tương truyền mỗi một đời Thiên Cơ Tử chỉ được thu nhận một đồ đệ, nếu hắn muốn thu nhận lão bà của ngươi thì ngươi nên nghe theo hắn.

Lâm Thanh Phong nghe xong thì cau mày nhìn Vô Cực Tử rồi mở miệng.

-Vậy chuyện thứ hai là gì?

Vô Cực Tử gật đầu rồi nói.

-Chuyện thứ hai cũng là theo lời Thiên Cơ Tử, hắn nói nếu ta muốn có một vị đệ tử chân truyền thì nên đi tìm ngươi.

Vô Cực Tử vừa dứt lời, Hòa Vân tôn giả hừ một tiếng rồi mở miệng.

-Chân truyền một thân tác tử không điểm dừng của ngươi? Ngươi ngại hắn sống lâu a?

Đối với câu nói này của Hòa Vân tôn giả, Vô Cực Tử cũng không phản bác hắn chỉ biết cười khò.

Lâm Thanh Phong tò mò nhìn Hòa Vân tôn giả cùng Vô Cực Tử rồi mở miệng.

-Mọi chuyện là làm sao?

Vô Cực Tử thở ra một hơi, Hòa Vân tôn giả hừ một tiếng rồi giải thích.

-Ngoài đạo hiệu Vô Cực Tử hắn còn có thêm một đạo hiệu gọi là Tác Tử Đạo Nhân, hắn là muốn tìm đường chết.

Lâm Thanh Phong một mặt mòng bức nhìn Vô Cực Tử, hắn không thể ngờ lại có người mang theo đạo hiệu cực phẩm như vậy.

Vô Cực Tử thở ra một hơi rồi nói.

-Cũng không phải là ta cố tình muốn như vậy a, nhưng không hiểu sao mọi chuyện cuối cùng lại xảy ra.

Vô Cực Tử á náy nhìn Hòa Vân tôn giả rồi nói.

-Cũng giống như chuyện một ngàn năm về trước, lúc đó ta mời nhiều vị đạo hữu tới uống rượu, cũng mời Hòa Vân tôn giả cùng Băng Thánh.

-Bữa tiệc diễn ra vẫn rất tốt, nhưng không hiểu sao nhẫn trữ vật của ta lại gặp vấn đề nên rất nhiều vật phẩm bị bán ra.

-Càng trùng hợp hơn là có một viên xuân dược rơi vào chén rượu của Hòa Vân tôn giả.

-Chuyện lúc sau có lẽ ngươi cũng hiểu được đi, Hòa Vân tôn giả uống vào rượu trong chén sau đó lại nhanh chóng dẫn Băng Thánh rồi đi...

Lâm Thanh Phong nghe tới đây thì một mặt mòng bức nhìn Hòa Vân tôn giả, hắn không ngờ được lão già này lại hung hãn như vậy, uống xong xuân dược thì ngay lập tức dẫn Băng Thánh đi, vậy mà Băng Thánh lại chấp nhận đi theo.

Hòa Vân tôn giả tức giận rồi mở miệng.

-Người còn dám nói.

Vô Cực Tử lúc này nhanh chóng ngậm miệng lại, hắn thật sự khổ mà không thể giải thích được.

Băng Thánh lúc này hừ một tiếng, nàng lấy tay bấm vào eo Hỏa Vân tôn giả, xoay 3600 biểu thị sự bất mãn.

Hỏa Vân tôn giả hít vào một hơi rồi cắn răng nói.

-Thật sự chuyện lúc đó cũng không phải do ta cố ý mà.

Lâm Thanh Phong nhìn hai người Băng Thánh cùng Hỏa Vân tôn giả thì lắc đầu, chuyện này phải để hai người tự giải quyết với nhau hắn không thể xen vào, nhưng nếu một trong hai người tìm hân trợ giúp thì lại khác a.

Lâm Thanh Phong nhìn Vô Cực Tử rồi nói.

-Như vậy, người muốn thu nhận ta làm đệ tử của người?

Vô Cực Tử nghe được lời nói của Lâm Thanh Phong thì hai mắt phát sáng, nhanh chóng gật đầu.

Nhưng đáp lại hắn chỉ có một câu trả lời lạnh nhạt của Lâm Thanh Phong.

-Ta sẽ không nhận sự phụ.

Vô Cực Tử một mặt mừng bức, hắn vừa nghe được gì? Hắn, một vị Đại Thừa kì tôn giả muốn thu nhận một tên Luyện Khí kì tiểu tử làm đồ đệ thì liền bị từ chối? Thế đạo bây giờ Luyện Khí kì tiểu tử ngu bức như vậy?

.....Hết Chương 64.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Vô Cực Kiếm Thánh – Vô Cực Tử

Lâm Thanh Phong tuy rằng không muốn nhận sự phụ nhưng nếu bỏ qua một vị Đại Thừa kì tôn giả thì hắn cũng thấy tiếc.

Trầm ngâm một lúc Lâm Thanh Phong mở miệng.

-Vậy người biết sử dụng kiếm a?

Vô Cực Tử hai mắt nhanh chóng phát sáng rồi gật đầu.

-Vô Cực Tử ta từ nhỏ luyện kiếm cả đời cũng chỉ có kiếm làm bạn, người đời thường gọi ta với cái tên Vô Cực Kiếm Thánh.

Lâm Thanh Phong nhú mày suy nghĩ, nhìn Vô Cực Tử đang ba hoa rồi sau đó lắc đầu.

Thái độ của Vô Cực Tử khiến hắn không thể tin tưởng được.

Hỏa Vân tôn giả lắc đầu nhìn Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Điều hắn nói là sự thật, chỉ riêng về mặt kiếm đạo hiện tại hắn là đệ nhất đại lục, vì vậy hắn mới được mọi người gọi là Kiếm Thánh.

Nghe được lời này của Hỏa Vân tôn giả thì Lâm Thanh Phong mới gật đầu tin tưởng được một chút, hắn tin rằng Hỏa Vân tôn giả sẽ không gạt hắn.

Lâm Thanh Phong cau mày suy nghĩ, nhìn Vô Cực Tử rồi nói.

-Ta đã biết một người có thể làm đệ tử của người, nhưng điều tiên quyết là người phải đi theo bọn ta.

Vô Cực Tử hai mắt phát sáng nhanh chóng gật đầu.

Hiện tại Vô Cực Tử chỉ còn lại thần hồn cần tu dưỡng bên trong Dưỡng Hồn Châu, nên chỉ cần Lâm Thanh Phong mang theo Dưỡng Hồn Châu thì có đi đâu đối với hắn cũng không quan trọng.

Lâm Thanh Phong nhìn Vô Cực Tử đồng ý thì cũng thở ra một hơi bản khoản không biết hắn quyết định đúng hay sai.

Theo lời Hòa Vân tôn giả thì Vô Cực Tử chính là một tên chuyên lời kéo cừu hận a.

Băn khoăn một lúc sau Lâm Thanh Phong lại lắc đầu rồi quyết định không nghĩ nữa, mọi chuyện tới lúc khác sẽ tính.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, chỉ tay về căn phòng của Nam Cung Mị Ảnh rồi mở miệng,

-Người ta muốn người dạy bảo là lão bà của ta, hiện tại nàng đang muốn đột phá Trúc Cơ kì nên không tiện ra mặt.

Vô Cực Tử gật đầu rồi lên tiếng,

-Không việc gì, ta không gấp.

Lâm Thanh Phong gật đầu, nhìn bầu trời đêm rồi nói.

-Như vậy hiện tại cũng không còn chuyện gì khác, mọi người về phòng ngủ a.

Hòa Vân tôn giả cùng Băng Thánh gật đầu rồi nhanh chóng biến mất chỉ để lại Lâm Thanh Phong và Vô Cực Tử.

Vô Cực Tử cũng không muốn nói gì, nhanh chóng tiến vào Dưỡng Hồn Châu.

Lâm Thanh Phong nhìn viên Dưỡng Hồn Châu nhặt lấy đặt vào túi áo khoác sau đó lại nằm trên nóc nhà ngắm trăng từ từ nhắm mắt.

Một đêm yên tĩnh. ...

Trời vừa sáng, Lâm Thanh Phong nằm trên mái nhà mở mắt.

Hắn ngáp dài một tiếng, mang theo vẻ mặt ngái ngủ nhìn xung quanh rồi nhảy xuống mái nhà, sau đó bắt đầu chuẩn bị nấu ăn.

Nhìn về căn phòng của Nam Cung Mị Ảnh lúc này còn đang đóng kín, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi cũng không định làm phiền nàng.

Hắn biết lúc này nàng đang chuẩn bị đột phá tới Trúc Cơ kì vì vậy nàng cần thêm thời gian.

Đi tới giữa sân tiểu viện, lúc này Mộng Tiêu Dao vẫn đang ngồi hấp thu dược lực của viên đan dược mà Âm tôn giả đã đưa, cả hai vị Âm, Dương tôn giả đều đang ở gần để hộ pháp cho nàng.

Lâm Thanh Phong gãi đầu một cái rồi lại đi bắt đầu nấu ăn.

Bên ngoài đình viện hiện giờ Mộng Tiêu Dao đang chuẩn bị đột phá nên Lâm Thanh Phong không tiện làm phiền.

Hắn mang đồ ăn vào phòng của tỷ đệ Ninh Thiên Nhai cùng Tiểu Hồng Trần, lúc này hai người cũng đã tỉnh dậy, cả ba người cùng nhau ăn sáng.

Lâm Thanh Phong cảm nhận được Tiểu Hồng Trần hiện tại cũng vừa đạt tới Luyện Khí tầng 1 thì gật đầu mở miệng,

-Khá lắm tiểu Trần, hiện tại ngươi đã bái Băng Thánh làm sư phụ thì về sau phải cố gắng nỗ lực, cũng không nên để mọi người thất vọng a.

Tiểu Hồng Trần nghe lời của Lâm Thanh Phong thì gật đầu, sau nhiều năm phải nằm trên giường khiến suy nghĩ của hắn trở nên chín chắn nhiều lắm, hắn hiểu được đây là cơ hội mà Lâm Thanh Phong mang tới cho hắn, làm sao hắn có thể không cố gắng?

Nhìn về mặt kiên định của Tiểu Hồng Trần, Lâm Thanh Phong nở nụ cười, ho nhẹ một tiếng rồi nói.

-Sau vài ngày, ta sẽ cùng Thiên Nhai và Mị Ảnh kết hôn, ngươi cũng tham dự à?

Tiểu Hồng Trần nở nụ cười gật đầu, chuyện này đêm qua Ninh Thiên Nhai cũng đã nói cho hắn biết, hiện tại hắn là người thân duy nhất của Ninh Thiên Nhai, làm sao hắn có thể bỏ qua lễ cưới của nàng.

Tiểu Hồng Trần mở miệng,

-Tất nhiên là đệ sẽ tham dự, về sau không có đệ ở đây tỷ phụ cũng không được khi dễ tỷ tỷ.

Ninh Thiên Nhai khuôn mặt đỏ bừng cúi đầu không dám nhìn ai, Lâm Thanh Phong cùng Tiểu Hồng Trần thấy biểu hiện của nàng thì cũng cười lớn.

Một lúc sau cả ba người đã dùng xong cơm sáng, Lâm Thanh Phong dọn dẹp rồi mới đem đồ ăn tới phòng cho Nam Cung Tuyết, Hòa Vân tôn giả cùng với Băng Thánh.

Nhưng hiện tại Nam Cung Tuyết sau khi thấy Nam Cung Mị Ảnh quyết định đột phá Trúc Cơ kì thì nàng cũng muốn đột phá nên đã đóng cửa bế quan.

Hỏa Vân tôn giả cũng không ngăn cản nàng, hiện tại hắn cũng cho rằng đây là thời cơ để Nam Cung Tuyết đột phá nên hắn ở một bên hộ pháp.

Lâm Thanh Phong nhìn cửa phòng của Nam Cung Tuyết rồi nở nụ cười vui vẻ, sau đó lại quay đi tìm Nam Cung Phi Vân bàn tiếp chuyện cưới hỏi.

Tối gần trưa bên phía Mộng Tiêu Dao lúc này mới có động tĩnh.

Linh khí xung quanh bắt đầu bị hút về phía Mộng Tiêu Dao, đây là dấu hiệu báo trước nàng đang chuẩn bị đột phá.

Dương tôn giả nhìn Mộng Tiêu Dao rồi gật đầu, biểu hiện của nàng khiến hắn không khỏi hài lòng.

Âm tôn giả đứng một bên nở nụ cười kinh hi, nàng biết đây là tác dụng của Âm Dương Tạo Hóa Đan sau khi được Mộng Tiêu Dao hấp thu hoàn tất.

Âm Dương Tạo Hóa Đan do Âm tôn giả cùng Dương tôn giả chế luyện ra tác dụng chính là để kích phát tiềm lực của người sử dụng, còn tác dụng phụ dùng để cường kiện thân thể.

Người tiềm lực càng cao thì thời gian để hấp thụ viên thuốc càng lâu.

Theo Âm tôn giả tính toán, một người bình thường sử dụng Âm Dương Tạo Hóa Đan thì chỉ cần tốn khoảng 1-2 giờ để kích phát tiềm lực.

Ngay cả Âm, Dương hai vị tôn giả tự thân sử dụng cũng cần khoảng 5-6 giờ để hấp thu hoàn tất.

Còn Mộng Tiêu Dao, từ khi sử dụng tới hiện tại nàng đã tốn gần 10 giờ mới hấp thu hoàn toàn viên thuốc đủ để hiểu tiềm lực của nàng cực kì cao, cao hơn cả Âm tôn giả cùng Dương tôn giả nhiều lắm.

Chỉ qua một lúc sau Mộng Tiêu Dao đã đột phá thành công trở thành Luyện Khí tầng 5 tu sĩ.

Hỏa Vân tôn giả cảm nhận được Mộng Tiêu Dao đã đột phá thành công thì cũng không có phản ứng gì nhiều.

Trải qua gần một tháng ở chung, hắn cũng đã quen thuộc với tư chất yêu nghiệt của Mộng Tiêu Dao.

Mộng Tiêu Dao hít sâu một hơi rồi đứng dậy, nhìn thấy Âm, Dương hai vị tôn giả đang đứng bên cạnh hộ pháp cho nàng thì nàng cũng nở nụ cười với hai người.

Âm tôn giả gật đầu nhìn nàng rồi nói.

-Như vậy chúng ta cũng nên chuẩn bị rồi khỏi a.

Mộng Tiêu Dao nghe lời này thì nàng chần chờ một chút rồi nói.

-Sur phụ, ta muốn ở lại thêm vài ngày, để tham dự đám cưới của Phong ca ca.

Âm tôn giả nhìn Dương tôn giả một cái, rồi hai người nở nụ cười gật đầu.

Hôm qua khi gặp mặt Hỏa Vân tôn giả, bọn hắn cũng biết được Mộng Tiêu Dao là do Lâm Thanh Phong tìm về, nên bọn hắn cũng muốn tham dự lễ cưới của Lâm Thanh Phong coi như là tạ ơn.

Âm tôn giả nở nụ cười, nhìn Mộng Tiêu Dao rồi mở miệng.

-Tất nhiên, làm sao chúng ta có thể bỏ qua lễ cưới của hắn a?

Mộng Tiêu Dao lúc này hai mắt phát sáng, nàng nhanh chóng ôm lấy Âm tôn giả rồi cười nói.

-Sur phụ là tốt nhất.

Biểu hiện của Mộng Tiêu Dao khiến cho Âm tôn giả cùng Dương tôn giả đều cảm thấy sáng khoái, cả hai người đều cười vui vẻ lên.

Lâm Thanh Phong sau khi đi bàn chuyện cưới hỏi với Nam Cung Phi Vân thì ở lại trò chuyện với hắn tới tận chiều mới trở về tiểu viện.

Bước chân vào tiểu viện, Lâm Thanh Phong nhìn thấy ba người Ninh Thiên Nhai, Tiểu Hồng Trần cùng Mộng Tiêu Dao đang cười nói vui vẻ thì bước lại gần.

Nhìn thấy Lâm Thanh Phong trở về, Mộng Tiêu Dao nhanh chóng chạy tới rồi vui vẻ mở miệng.

-Phong ca ca, muội đã đạt tới Luyện Khí tầng 5 rồi.

Lâm Thanh Phong cũng nở nụ cười rồi xoa đầu nàng.

-Ta đã biết a, Tiêu Dao muội muội là giỏi nhất.

Mộng Tiêu Dao vui vẻ cười cũng không ngăn cản, nàng rất thích được Lâm Thanh Phong xoa đầu.

Lâm Thanh Phong ngẩng đầu lên nhìn Ninh Thiên Nhai rồi nói.

-Ta đã bàn xong chuyện với nhạc phụ đại nhân, hiện tại chỉ cần chờ Mị Ảnh và tiểu Tuyết đột phá Trúc Cơ kì thì chúng ta sẽ tổ chức đám cưới.

Ninh Thiên Nhai nghe xong thì đỏ mặt gật đầu, sau đó nàng nhìn về Tiểu Hồng Trần rồi thở ra một hơi.

Nàng hiểu được thời gian nàng còn được ở chung với đệ đệ là rất ngắn nên thở dài tiếc nuối.

Tiểu Hồng Trần nhìn ra suy nghĩ của nàng, hần nỡ nụ cười rồi nói.

-Yên tâm đi tỷ tỷ, cũng không phải là vĩnh viễn không thể gặp lại, đợi sau này đệ tu luyện thành công chúng ta vẫn có cơ hội gặp mặt.

Lâm Thanh Phong cũng gật đầu đồng ý, tiếp tục nói với Ninh Thiên Nhai.

-Tiểu Trần nói đúng, cũng không phải là vĩnh viễn chia lìa, nàng không cần phải như vậy.

Nghe được lời an ủi của hai người Ninh Thiên Nhai lúc này mới gật đầu nở nụ cười.

.....Hết Chương 65.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Lễ cưới

Trời vẫn còn chưa sáng hẳn, lúc này Nam Cung Mị Ảnh đã bắt đầu đột phá Trúc Cơ kì.

Linh khí xung quanh tiểu viện nhanh chóng bị hút về phía căn phòng của Nam Cung Mị Ảnh.

Linh khí chấn động nhanh chóng khiến Lâm Thanh Phong tỉnh giấc.

Hắn nhìn về phía căn phòng của Nam Cung Mị Ảnh nở nụ cười, rồi nhanh chóng nấu một thùng nước tắm.

Lúc trước Hòa Vân tôn giả cũng đã từng nói qua, khi đạt tới Trúc Cơ kì, cơ thể tu sĩ sẽ trải qua thêm một lần bài tiết tạp chất.

Không giống như lần Luyện Khí Tầng 10, lần này tạp chất sẽ được bài tiết qua da vì thế sau khi đột phá xong phải nhanh chóng tắm rửa để tạp chất không bị hấp thụ ngược vào cơ thể.

Rất nhanh nước tắm đã chuẩn bị xong, Lâm Thanh Phong nhanh chóng đến trước phòng Nam Cung Mị Ảnh chờ đợi.

Một lúc sau Nam Cung Mị Ảnh cũng đột phá xong, nàng lên tiếng.

-Phu quân, giúp ta mang thùng nước tắm a.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười rồi nhanh chóng đẩy cửa tiến vào.

Nam Cung Mị Ảnh lúc này toàn thân đầy chất bẩn, Lâm Thanh Phong nhanh chóng lấy ra thùng nước đã chuẩn bị sẵn để giữa phòng.

Nam Cung Mị Ảnh cũng nở nụ cười, nàng nhanh chóng cởi ra một thân y phục rồi bước vào thùng nước ngâm mình.

Nhìn Lâm Thanh Phong lúc này vẫn không có ý định rời đi, Nam Cung Mị Ảnh mới lên tiếng.

-Phu quân sao ngươi không ra ngoài?

Lâm Thanh Phong lắc đầu rồi nở nụ cười tà mở miệng.

-Để ta giúp nàng tắm rửa.

Nghe được lời của Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh đầu óc có chút loạn, nàng muốn ngăn cản nhưng không biết phải nói gì nên đỏ mặt cúi đầu.

Lâm Thanh Phong nhìn biểu hiện của nàng thì càng cười vui vẻ hơn, nên hẩn nhẹ nhàng chà rửa thân thể cho nàng.

Cơ thể của Nam Cung Mị Ảnh lúc trước làn da đã trắng nõn, lúc này lại được loại bỏ tạp chất khiến làn da của nàng càng thêm mịn màng làm Lâm Thanh Phong có chút hít thở không thông.

Nhận ra Lâm Thanh Phong có chút không đúng, Nam Cung Mị Ảnh mở miệng.

-Sao vậy phu quân?

Lâm Thanh Phong hít một hơi thật sâu, về mặt nhẩn nhí tay ôm ngực lời nói đứt quãng.

-Lão bà... ta... có chút không xong... cần nàng chữa trị.

Nam Cung Mị Ảnh lúc này cũng rối lên, nàng không biết Lâm Thanh Phong bị gì thì làm sao chữa trị? Nên nàng mở miệng.

-Như vậy, phu quân cố gắng đợi ta, ta sẽ tìm Hóa Vân tôn giả ngay.

Nhìn về mặt bối rối của Nam Cung Mị Ảnh, Lâm Thanh Phong mới lắc đầu nói.

-Không được,... ta biết cơ thể ta như thế nào... chỉ có nàng mới chữa được.

Nam Cung Mị Ảnh từ lúc đầu, đầu óc nàng đã có chút loạn nên làm sao nhận ra đây là Lâm Thanh Phong đang đùa giỡn nàng?

Nàng hai mắt ngấn nước rồi nhanh chóng nói.

-Mau nói đi phu quân, ta hứa sẽ giúp ngươi a.

Lâm Thanh Phong nghe lời này thì ý cười trên mặt ngày càng lợi hại hơn, hẩn nhanh chóng ôm lấy nàng rồi bế nàng bước tới giường ngủ.

Nam Cung Mị Ảnh thấy hành động của Lâm Thanh Phong thì cũng hiểu ra, đây là hẩn muốn đùa giỡn nàng trong lòng cũng yên tâm, nhưng rồi nàng lại nhanh chóng đỏ mặt mở miệng.

-Không nên a phu quân, hiện tại trời đã gần sáng.

Lâm Thanh Phong nghe lời của nàng thì cũng không trả lời, chỉ cười cười rồi tiếp tục hành động.

.....Lược bỏ 3000 chữ....

Tới gần trưa, Lâm Thanh Phong mới dẫn theo Nam Cung Mị Ảnh bước ra khỏi phòng.

Nụ cười của hẩn vẫn còn đọng lại trên khuôn mặt không tan.

Nam Cung Mị Ảnh lúc này nét mặt cũng hồng nhuận phơn phớt, nàng cũng nở nụ cười vui vẻ đi phía sau Lâm Thanh Phong.

Bước tới đình viện, Mộng Tiêu Dao đang cùng Tiểu Hồng Trần tu luyện dưới sự chỉ đạo của Âm tôn giả và Băng Thánh, thấy Lâm Thanh Phong tới, nàng nhanh chóng chạy đến, hai mắt ngấn nước mở miệng.

-Phong ca ca, sao bây giờ ca mới xuất hiện? Muội đói.

Lâm Thanh Phong cười cười xoa đầu nàng rồi nói.

-Được rồi, đợi ca một lúc ca sẽ đi nấu cơm.

Mộng Tiêu Dao nghe lời nàng thì nở nụ cười gật đầu rồi lại tiếp tục quay về tu luyện.

Lúc này Hóa Vân tôn giả cũng xuất hiện một bên, từ gần trưa Nam Cung Tuyết dưới sự chỉ đạo của hẩn cũng đã đột phá thành công đạt tới Trúc Cơ kì, hiện tại nàng muốn thư giãn nên hẩn để nàng ngủ trong phòng.

Hóa Vân tôn giả xuất hiện, hẩn thở ra một hơi rồi nói.

-Còn trẻ, vẫn nên ít làm chuyện ấy mới tốt.

Nghe được lời này của Hóa Vân tôn giả, Nam Cung Mị Ảnh đỏ mặt cúi đầu, Lâm Thanh Phong hừ một tiếng rồi nói.

-Già mà không có đức.

Hòa Vân tôn giả tức muốn học máu, hấn cũng chỉ mới gần 2 vạn tuổi thôi được chứ? Đối với Đại Thừa kì tu sĩ thọ nguyên hơn 10 vạn năm thì hấn vẫn còn rất trẻ a.

Hòa Vân tôn giả cố gắng nhịn, hấn hít vào một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh rồi không để ý tới Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong cũng không thèm để ý tới Hòa Vân tôn giả, hấn quay lại nói với Nam Cung Mị Ảnh.

-Trước tiên nàng đi tìm Thiên Nhai cùng tiểu Tuyết, còn ta sẽ đi làm đồ ăn.

.....

Vài ngày sau.

Ánh nắng chiều rọi toàn bộ Nam Cung Thành, cả thành đều có vẻ nhộn nhịp hơn thường ngày.

Bởi vì hôm nay là ngày cưới của Lâm Thanh Phong nên Bách Hiểu Sinh đã đặc biệt phân phó tổ chức một lễ hội miễn phí nhằm chúc mừng.

Tất nhiên đây là ý của Lâm Thanh Phong, sau khi đánh cướp được rất nhiều của cải của Bạch Ngọc Lâu và Tiền trưởng lão, hấn muốn tổ chức một bữa lễ hội hoành tráng vào ngày cưới nên đã đưa rất nhiều kim phiếu và ngân phiếu cho Bách Hiểu Sinh và bảo hấn đứng ra tổ chức.

Tuy rằng Lâm Thanh Phong cũng gần như tiêu tốn hết của cải cướp được nhưng hấn vẫn không mấy may lo lắng, vì số của cải này là do hấn cướp được hấn muốn sử dụng ra sao là việc của hấn a.

Tất cả mọi người tại Nam Cung Thành đều có thể tham dự, vì thế khiến người dân toàn thành đều giơ hai tay ủng hộ.

Lễ cưới của Lâm Thanh Phong được tổ chức tại Nam Cung gia tộc những người được mời tới đây đa phần đều là những gia tộc lớn thuộc Nam Cung Thành, ngoài ra còn có những tông môn lớn cũng đưa tới quà mừng.

Đối với những người này, Lâm Thanh Phong cũng không muốn gặp mặt, nhưng bọn hấn đã tới dự lễ nên Lâm Thanh Phong cũng phải tiếp đãi.

Kim Đan lão tổ của Nam Cung gia tộc cũng phải ra mặt mà tiếp đãi những người đến từ các tông môn lớn.

Khi hấn nghe Nam Cung Phi Vân nói về Lâm Thanh Phong thì nụ cười của hấn kéo lên tới tận mang tai, vài ngày vẫn không thể khép miệng được.

Ba vị tôn giả, Băng Thánh cùng Vô Cực Tử, năm người bọn hấn cũng không muốn ngồi cùng với quá nhiều người nên Lâm Thanh Phong tự tay chuẩn bị thức ăn để bọn hấn trong tiểu viện tự mình tiếp đãi.

Số quà mừng thu được Lâm Thanh Phong cũng không muốn đếm, hấn giao hết cho Nam Cung Phi Vân coi như là lễ vật cưới hỏi Nam Cung Mị Ảnh.

Nam Cung gia tộc chỉ sau một ngày thì trở thành đại gia tộc giàu có nhất Nam Cung Thành, cũng là gia tộc bị đánh số là nguy hiểm nhất.

Không ai muốn chọc vào Nam Cung gia tộc, vì Lâm Thanh Phong vẫn còn ở đây, ai chọc tới Nam Cung gia tộc thì đúng là tự tìm đường chết.

Tuy đã trở thành gia tộc nguy hiểm nhất Nam Cung Thành, nhưng Nam Cung Phi Vân hiểu rất rõ, những gia tộc khác là sợ Lâm Thanh Phong chứ không phải là sợ Nam Cung gia tộc.

Vì thế Nam Cung Phi Vân cũng ra lệnh cho toàn gia tộc không nên trêu chọc người khác, nếu bị người khác đánh chết thì Nam Cung gia tộc cũng sẽ không quản.

Đối với mệnh lệnh này của Nam Cung Phi Vân tất cả trưởng lão Nam Cung gia tộc đều đồng ý, bọn hấn cũng hiểu được lúc trước bọn hấn quá lạnh nhạt với hai tỷ muội Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết nên chưa chắc gì Lâm Thanh Phong sẽ ra mặt thay bọn hấn.

Nhưng bọn hấn cũng thở ra một hơi nhẹ nhõm, vì bọn hấn biết được nếu Nam Cung gia tộc đứng trước bờ vực diệt môn thì Lâm Thanh Phong sẽ ra mặt, ít ra khi đó Nam Cung gia tộc vẫn không bị tuyệt diệt.

Đối với những chuyện này Lâm Thanh Phong đều không để ý, hiện tại điều hấn muốn nhất là về động phòng a.

Phòng của Nam Cung Mị Ảnh tuy rộng nhưng để làm nơi động phòng cho ba người thì không đủ dùng vì thế Nam Cung Phi Vân đã ra lệnh chuẩn bị một căn phòng lớn hơn dành cho bọn hấn.

Đêm tới, Lâm Thanh Phong nhanh chóng bước chân về căn phòng lớn mà Nam Cung Phi Vân đã cho người chuẩn bị trước.

Đứng trước cửa phòng, nụ cười còn đang kéo tới tận mang tai, hấn hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh, trong nội tâm hấn đêm nay là đêm rất quan trọng.

Vì có hai người chính thức trở thành người thân trong gia đình của hấn.

Bước chân vào căn phòng, Lâm Thanh Phong nhìn thấy Ninh Thiên Nhai cùng Nam Cung Mị Ảnh đang ngồi trên giường chờ đợi hắn.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười rồi bước tới giường, vòng tay ôm lấy hai nàng rồi mở miệng.

-Hai vị lão bà, hiện tại chúng ta động phòng a?

Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai đồng thời cúi đầu đỏ mặt im lặng không nói.

Thấy biểu hiện của hai nàng, Lâm Thanh Phong cười hắc hắc rồi cũng không nói nhiều, nhanh chóng cõng ra y phục.

.....Hết Chương 66.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Bằng Thánh cùng Hỏa Vân tôn giả

Ngày hôm sau.

Trời vừa sáng Lâm Thanh Phong đã nhanh chóng tỉnh lại, nhìn hai vị mỹ nữ đang nằm ngủ cạnh bên, hắn nở nụ cười vui vẻ.

Hắn nhanh chóng xuống giường, vẫn như thường lệ đi làm thức ăn.

Lần này hắn nấu nhiều thức ăn hơn thường lệ, vì hắn biết được sau hôm nay Tiểu Hồng Trần, Mộng Tiêu Dao cùng Nam Cung Tuyết sẽ rời đi.

Vì thế bữa ăn này cũng coi như là bữa tiệc chia tay.

Nhìn những món ăn trước mặt Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi mới đi đánh thức Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai.

Khi Lâm Thanh Phong về phòng, hắn chỉ thấy căn phòng đã được dọn dẹp gọn gàng ngăn nắp, còn Nam Cung Mị Ảnh và Ninh Thiên Nhai đã đi mất.

Nhìn cảnh này hắn thở ra một hơi, hắn cũng đã biết được hai nàng đi đâu.

Từ sau khi Lâm Thanh Phong tỉnh dậy đi nấu thức ăn thì Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai cũng đã thức giấc.

Hai nàng dọn dẹp căn phòng rồi chia nhau ra tìm Tiểu Hồng Trần và Nam Cung Tuyết.

Lâm Thanh Phong ngồi đợi ở đình viện một lúc thì các nàng cũng xuất hiện.

Hắn nở nụ cười nhìn các nàng rồi nói.

-Tất cả đã tới đông đủ, như vậy chúng ta cùng ngồi ăn a.

Bọn người Nam Cung Mị Ảnh đồng thời gật đầu với hắn rồi nhanh chóng ngồi vào bàn.

Tuy trên bàn ăn thức ăn rất nhiều và ngon miệng, nhưng cả sáu người không ai muốn ăn.

Bầu không khí có chút kìm nén.

Lâm Thanh Phong nhìn biểu hiện của năm người, hắn ho nhẹ một cái rồi mở miệng.

-Ta biết lúc này tâm trạng của mọi người đều không tốt vì sắp phải chia xa, nhưng mà mọi người nghe ta nói một chút.

Lâm Thanh Phong mở miệng, thu hút sự chú ý của năm người, năm người đều hướng ánh mắt về phía hắn chờ đợi hắn nói tiếp.

Lâm Thanh Phong nhìn mọi người đều chú ý chờ đợi hắn, hắn gật đầu rồi nói tiếp.

-Tiểu Trần, tiểu Tuyết cùng Tiêu Dao muội, nếu chúng ta không nhận biết sự phụ của các ngươi, thì các ngươi nghĩ tương lai các ngươi sẽ như thế nào?

Ba người Tiểu Hồng Trần, Nam Cung Tuyết cùng Mộng Tiêu Dao nghe được câu hỏi của Lâm Thanh Phong thì đều cúi đầu trầm mặc.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi nói.

-Để ta nói, tiểu Trần nếu không gặp được Băng Thánh thì cả đời người cũng chỉ có thể nằm trên giường chờ người chăm sóc.

Tiểu Hồng Trần nghe lời này thì gật đầu, hắn cũng tự biết được nếu không có Băng Thánh cả đời này của hắn cũng chỉ biết nằm trên giường.

Lâm Thanh Phong quay đầu nhìn Nam Cung Tuyết rồi nói.

-Tiểu Tuyết, nếu không phải gặp được Hòa Vân tôn giả, thì hiện tại người vẫn còn phải lo lắng làm thế nào để tu luyện đúng hướng đi?

Nam Cung Tuyết nghe lời này thì thân thể run nhẹ, sau đó gật đầu coi như xác nhận.

Lâm Thanh Phong nhìn Mộng Tiêu Dao rồi nói tiếp.

-Còn người Tiêu Dao muội muội, ta biết tư chất người rất cao người là người đặc biệt nhất, nhưng mà nếu không gặp được Âm, Dương hai vị tôn giả thì người biết phương hướng tu luyện của chính mình sao?

Mộng Tiêu Dao cúi đầu cũng không trả lời.

Nhìn ba người cúi đầu trầm mặc, Lâm Thanh Phong hít vào một hơi rồi nói.

-Các người cũng đã thấy được, nếu không có bọn hắc các người vẫn phải chật vật tìm cách tu luyện cũng không biết lúc nào có thể đạt tới mức độ tự bảo vệ mình.

Dừng một chút Lâm Thanh Phong lại tiếp tục.

-Tuy rằng ta có thể bảo vệ các người, nhưng ta không thể dạy bảo các người giống như bọn người Hòa Vân tôn giả.

Lúc này Lâm Thanh Phong nở nụ cười rồi nói tiếp.

-Vì vậy đây chính là cơ hội cho các người tự mình mạnh mẽ hơn, sau khi các người đã trở nên mạnh mẽ, lúc đó chúng ta lại có thể gặp mặt.

Lúc này năm người mới thở ra một hơi rồi cũng nở nụ cười gật đầu, sau đó mới bắt đầu nhào tới bàn thức ăn.

Lâm Thanh Phong nhìn cảnh này cũng nở nụ cười rồi cũng bắt đầu ăn.

Bầu không khí lúc này trở nên vui vẻ, sáu người vừa ăn uống vừa cười đùa.

Bọn người Hòa Vân tôn giả mặc dù không ở đây nhưng vẫn để tâm chú ý, Băng Thánh gật đầu mở miệng.

-Lâm Thanh Phong tên tiểu tử này thật sự rất tốt.

Bốn người Hòa Vân tôn giả, Âm tôn giả, Dương tôn giả cùng Vô Cực Tử đều gật đầu đồng ý với đánh giá này của Băng Thánh.

Hòa Vân tôn giả cười cười mở miệng.

-Hiện tại chúng ta cũng yên tâm được rồi a, cũng không cần lo lắng những tên đồ đệ lại lừa dối a.

Âm, Dương hai vị tôn giả gật đầu nở nụ cười, còn Băng Thánh lại có chút không nỡ, quay đầu nhìn Hòa Vân tôn giả rồi nói.

-Ta thật sự không nỡ rời xa tướng công.

Hòa Vân tôn giả nở nụ cười cứng đờ trên mặt, sau đó cười khổ rồi nói.

-Ta đã nói, chuyện giữa chúng ta là không thể nào a, vì sao người vẫn cứ chấp nhất như vậy?

Băng Thánh lắc đầu, hai mắt nàng ngấn nước sau đó quay đầu bỏ đi.

Nhìn bóng lưng cô đơn của nàng Hòa Vân tôn giả có chút không hiểu vì sao.

Hắn thở ra một hơi rồi nói.

-Ta thật không hiểu, khi nhận biết bản thân trúng xuân dược ta liền nhờ nàng sử dụng băng linh lực để áp chế dục hỏa.

-Ta thật sự không làm gì nàng, không hiểu vì sao nàng lại chấp nhất như vậy.

Âm tôn giả nghe được lời này thì trừng mắt với Hòa Vân tôn giả một cái rồi quay đầu bỏ đi.

Dương tôn giả lắc đầu, vỗ vai Hỏa Vân tôn giả rồi nói.

-Ta thật không hiểu được ngươi, chẳng lẽ ngươi ngu tới mức nhìn không ra sao?

Hỏa Vân tôn giả một mặt mộng bức nhìn về Dương tôn giả.

Dương tôn giả thở ra một hơi rồi nói.

-Lúc trước, khi Băng Thánh xuất hiện tại bữa tiệc chỉ nhìn dáng đi của nàng ai cũng biết nàng vẫn còn tâm thân xử nữ, nhưng sau khi đi cùng ngươi một đêm, ngày hôm sau dáng đi của nàng cũng biến đổi. Hiện tại nếu nói không phải do ngươi thì ta cũng không tin.

Hỏa Vân tôn giả nghe được lời này thì cúi đầu trầm mặc, rồi quay về nhìn Vô Cực Tử.

Chỉ thấy Vô Cực Tử thở dài ra một hơi rồi gật đầu.

Hỏa Vân tôn giả lúc này triệt để mộng bức, não hấn có chút loạn, hấn cố gắng ôm đầu để nhớ lại hành động của hấn vào đêm hôm đó.

Một lúc sau hấn lắc đầu, thở ra một hơi, ánh mắt thập phần phức tạp nhìn về hướng mà Băng Thánh biến mất.

Hỏa Vân tôn giả đã có chút nhớ lại, đêm đó trong lúc Băng Thánh đang giúp hấn áp chế dục hỏa, hấn đã mất ý thức.

Nhưng trong tiềm thức của hấn lại cảm giác được cả người thư sướng thoải mái, lúc đầu hấn chỉ nghĩ là hấn bị dục hỏa khiến cả người khó chịu mà bất tỉnh tới sau khi dục hỏa bị áp chế hoàn toàn thì cơ thể trở nên thoải mái.

Hiện tại sau khi nghe được lời của Dương tôn giả thì mọi chuyện có lẽ không phải như hấn nghĩ.

Hấn hít vào một hơi thật sâu rồi quyết định đi tìm Băng Thánh để hỏi rõ.

Dương tôn giả nhìn biểu hiện của Hỏa Vân tôn giả thì nở nụ cười, hấn biết được lần này khúc mắc giữa Băng Thánh và Hỏa vân tôn giả có thể được giải quyết.

Hỏa Vân tôn giả lúc này trong lòng lo lắng, hấn nhanh chóng bước tới trước phòng của Băng Thánh.

Hấn hít một hơi thật sâu rồi mở miệng.

-Băng Thánh, là ta.

Đứng đợi một lúc lâu, trong phòng vẫn không có tiếng trả lời lúc này Hỏa Vân tôn giả mới mở cửa tiến vào.

Băng Thánh lúc này đang ngồi trên ghế hai mắt nàng vẫn còn đọng nước.

Nhìn thấy Hỏa Vân tôn giả bước vào nàng mới hít vào một hơi thật sâu, lấy tay áo lau nước mắt rồi hỏi.

-Ngươi tới làm gì?

Hỏa Vân tôn giả vẻ mặt xoắn xuýt, nhưng hấn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh rồi mở miệng.

-Lúc đó ngươi đã lấy thân mình để giúp ta?

Băng Thánh vẻ mặt lạnh nhạt trả lời.

-Chuyện đó có quan trọng không?

Hỏa Vân tôn giả hít sâu một hơi rồi gật đầu.

Băng Thánh ánh mắt tuy lạnh như băng nhưng nhìn kỹ trong đó vẫn mang theo một tia nhu tình, nàng gật đầu.

Hỏa Vân tôn giả trong lòng thật sự loạn, mặc dù hấn biết rằng đa phần câu trả lời sẽ là như thế này nhưng khi Băng Thánh gật đầu xác nhận thì hấn cũng bối rối không biết làm sao.

Trầm mặc một lúc lâu, Hỏa Vân tôn giả lên tiếng.

-Tại sao ngươi lại không chống trả? Với sức của ngươi, ta không tin ngươi không thể chống trả a.

Băng Thánh nghe được lời này thì lắc đầu rồi nàng lên tiếng.

-Nếu là người khác thì ta sẽ ngăn cản, nhưng nếu là ngươi thì không.

Hỏa Vân tôn giả vẻ mặt có chút không hiểu, hần nhìn nàng chờ đợi nàng nói tiếp.

Băng Thánh hít vào một hơi lấy thêm can đảm rồi nói.

-Thật sự người ta thích là người.

Băng Thánh nói xong, nàng nhanh chóng đỏ mặt cúi đầu không dám nhìn Hỏa Vân tôn giả.

Hỏa Vân tôn giả triệt để mừng bức, trong đầu hần lúc này hàng vạn con thảo nê mã đang lao nhanh, mặc dù cả ngàn năm qua hần cũng lơ mờ đoán được có lẽ Băng Thánh thật sự thích hần nhưng khi nghe được chính miệng nàng nói thì thật sự hần vẫn không thể tin được.

Hỏa Vân tôn giả tay ôm đầu gối xuống ghế, lượng tin tức hôm nay hần nhận được mặc dù không nhiều nhưng tin nào cũng khiến hần mừng bức.

Hần cảm thấy thế giới này hần là điên rồi đi, hoặc là do hần đã điên rồi.

.....Hết Chương 67....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Chuyện cũ của Hỏa Vân tôn giả

Một lúc sau Hỏa Vân tôn giả ngẩng đầu lên nhìn về Băng Thánh, hần hít sâu một hơi rồi nói.

-Như vậy đêm đó thật sự là ta đã làm?

Băng Thánh nghe được lời này thì lần nữa gật đầu xác nhận.

Hỏa Vân tôn giả gãi đầu chuyện xảy ra như vậy thật sự hần cũng chẳng biết phải làm thế nào.

Xoắn xuyết một lúc rồi Hỏa Vân tôn giả mới mở miệng.

-Như vậy, ta phải làm thế nào?

Lúc này Hỏa Vân tôn giả trông rất ngờ nghệch cứ như một đứa trẻ vừa nhận ra là mình đã mắc sai lầm khiến Băng Thánh nhìn vào cũng phải ôm bụng cười.

Băng Thánh cười được một lúc thì mới dừng lại rồi nói.

-Người là một người nam nhân, hiện tại người hỏi ta phải làm thế nào?

Hỏa Vân tôn giả gãi đầu, xoắn xuyết một lúc rồi hần mới mở miệng.

-Như vậy... ta phải chịu trách nhiệm?

Băng Thánh nghe được lời này thì nàng vui vẻ gật đầu.

Nhìn biểu hiện vui vẻ của Băng Thánh, Hỏa Vân tôn giả thở dài một hơi rồi nói.

-Nàng cũng biết, ta nhưng là một tên nghèo a, thân mang bệnh tật cũng không biết còn sống được bao lâu, vậy mà nàng vẫn muốn theo ta?

Băng Thánh nghe xong lời của Hỏa Vân tôn giả, ánh mắt nàng càng kiên định hơn, nàng gật đầu rồi ôn nhu nói.

-Ta đã theo đuổi người ngàn năm, nếu ta muốn thay đổi ý định thì đã thay đổi từ sớm, không cần chờ tới hiện tại.

Hỏa Vân tôn giả nghe xong thì cũng không nói thêm gì, hần nở nụ cười rồi nói.

-Như vậy... lão bà?

Băng Thánh hai mắt ướt át, câu “lão bà” của Hỏa Vân tôn giả, nàng đã chờ đợi cả ngàn năm rồi, nàng nhanh chóng ôm lấy Hỏa Vân tôn giả rồi nở nụ cười hạnh phúc.

Hỏa Vân tôn giả xoắn xuyết, hần không biết phải làm thế nào với cái ôm của Băng Thánh nên hần chỉ đứng đó không làm gì khác.

Một bên khác bọn người Lâm Thanh Phong cũng đã ăn xong bữa tiệc.

Lúc này Lâm Thanh Phong mới nói.

-Mọi người đều đã ăn xong, không bằng chúng ta cùng ra ngoài đi dạo a?

Nghe lời của Lâm Thanh Phong, cả năm người đều gật đầu, bọn họ cũng muốn dành ngày cuối cùng để dạo chơi cùng nhau.

Lâm Thanh Phong thấy mọi người đều đồng ý thì nở nụ cười rồi bắt đầu dẫn đầu cả bọn bước ra khỏi tiểu viện.

Nhưng muốn ra khỏi tiểu viện bọn họ phải đi ngang qua căn phòng của Băng Thánh.

Bọn người Lâm Thanh Phong đang cười nói vui vẻ bỗng dừng lại thấy Hòa Vân tôn giả bước vào phòng của Băng Thánh.

Lâm Thanh Phong nhìn lướt qua vẻ mặt lo lắng không yên của Hòa Vân tôn giả là đã biết hẳn có chuyện riêng muốn tìm Băng Thánh nên ra hiệu cho bọn người im lặng rồi đi không muốn làm phiền bọn họ.

Nam Cung Tuyết cùng Mộng Tiêu Dao lúc này tiểu tâm tính nổi lên, hai người tò mò muốn nghe lén nên từ từ đi tới trước cửa phòng của Băng Thánh.

Lâm Thanh Phong thấy biểu hiện của hai nàng thì thở ra một hơi sau đó cũng tiến tới muốn ngăn cản.

Nhưng cũng đúng lúc này, Nam Cung Tuyết, Mộng Tiêu Dao cùng Lâm Thanh Phong nghe được tiếng của Hòa Vân tôn giả từ trong phòng.

-Như vậy, ... đêm đó thật sự là do ta làm?

....

Có lẽ là do Hòa Vân tôn giả cùng Băng Thánh lúc này trong lòng đều rất loạn nên bọn hắn cũng không để ý xung quanh.

Vì vậy mà những gì bọn hắn nói đều bị ba người Lâm Thanh Phong nghe hết mà bọn hắn cũng không phát giác.

Ngay cả khi Băng Thánh ôm lấy Hòa Vân tôn giả thì ba người Lâm Thanh Phong đều nhìn thấy.

Nhìn tới đây Lâm Thanh Phong lắc đầu một cái rồi ra hiệu cho Nam Cung Tuyết cùng Mộng Tiêu Dao rời đi.

Hòa Vân tôn giả lúc này đã phát giác ra bọn Lâm Thanh Phong, nhưng nhìn về Băng Thánh đang còn ôm lấy hắn nên hắn cũng không lên tiếng, hắn sợ sẽ khiến Băng Thánh xấu hổ nên im lặng.

Một lúc sau Hòa Vân tôn giả cảm nhận được bọn người Lâm Thanh Phong thật sự đã đi, hắn mới vòng tay ôm lấy Băng Thánh rồi mở miệng.

-Như vậy, sau khi về tông môn ta sẽ mang theo lễ vật tới tìm nàng.

Nghe được lời này hai mắt Băng Thánh phát sáng, nàng càng cố sức ôm lấy Hòa Vân tôn giả, cúi mặt vào ngực hắn rồi nói.

-Ta sẽ chờ chàng.

Hòa Vân tôn giả nghe được lời của Băng Thánh, hắn cũng ôm chặt lấy nàng rồi nói.

-Ngàn năm qua, khổ cực cho nàng rồi.

....

Bọn người Lâm Thanh Phong sau khi rời đi, bước ra khỏi Nam Cung gia tộc rồi đi dạo khắp thành.

Bọn hắn mặc sức mà đi dạo, thích thứ gì mua thứ đó, thích ăn gì thì ăn vì bọn hắn biết được sau hôm nay, mỗi người sẽ đi tới một phương khác nhau rất ít khi có cơ hội gặp mặt.

Tới tận khi trời đã tối đen bọn hắn mới chịu trở về.

Gương mặt người nào cũng vui vẻ, không có sự lo lắng vì sắp phải chia xa.

Về tới tiểu viện, Lâm Thanh Phong mới mở miệng.

-Được rồi, hiện tại trời cũng đã tối, mọi người cũng trở về ngủ a.

Năm người còn lại nghe xong thì gật đầu rồi trở về phòng.

Ninh Thiên Nhai thì sang phòng Tiểu Hồng Trần để ngủ chung, Nam Cung Mị Ảnh cũng tới phòng Nam Cung Tuyết, chỉ để lại một mình Lâm Thanh Phong ở lại.

Nhìn hai vị lão bà rời đi, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi sau đó nằm xuống giường.

Một lúc sau hắn nghe được trước phòng có tiếng gõ cửa nên đứng dậy, ngồi vào bàn tiếp khách rồi lên tiếng.

-Mời vào.

Cánh cửa bị đẩy ra, người xuất hiện là Hỏa Vân tôn giả.

Nhìn thấy Hỏa Vân tôn giả, Lâm Thanh Phong giật mình một chút nhưng rồi nhanh chóng nở nụ cười.

-Trời đã tối, người tìm ta có chuyện gì sao?

Hỏa Vân tôn giả thở ra một hơi, hắn đóng lại cửa phòng rồi ngồi vào bàn tiếp khách, sau đó im lặng.

Lâm Thanh Phong nhìn Hỏa Vân tôn giả im lặng, hắn cũng không nói gì, hắn biết được Hỏa Vân tôn giả nếu không có chuyện quan trọng thì sẽ không tới tìm hắn.

Chờ một lúc Hỏa Vân tôn giả mới lên tiếng.

-Tính tới thời điểm hiện tại, ta đã tu luyện được hơn một vạn bốn ngàn năm.

-Đối với một vị Đại Thừa kì tu sĩ thọ nguyên mười vạn năm thì ta vẫn còn rất trẻ.

Lâm Thanh Phong nhún mày nhìn Hỏa Vân tôn giả, hiện tại Hỏa Vân tôn giả trông thật già nua từ những ngày đầu gặp mặt, hắn luôn có bộ dáng như một ông lão 60-70 tuổi không thể nhìn ra đây là một vị tu sĩ còn “rất trẻ”.

Dưới cái nhìn của Lâm Thanh Phong, Hỏa Vân tôn giả thở ra một hơi rồi nói.

-Từ Nguyên Anh kì trở đi, thọ nguyên của tu sĩ gia tăng rất nhiều, mỗi khi đột phá thành công một đại cảnh giới thì mỗi tu sĩ sẽ một lần nữa lấy lại dáng vẻ của độ tuổi thanh xuân.

Lâm Thanh Phong nghe xong thì cau mày càng chặt.

Nếu đúng như lời của Hỏa Vân tôn giả nói thì hiện tại hắn mới gần một vạn năm ngàn tuổi đi? Đối với thọ nguyên dài đằng dặc của Đại Thừa kì tu sĩ thì cũng không tới nỗi già nua như vậy à?

Hỏa Vân tôn giả nhìn Lâm Thanh Phong cau mày thì hắn nở nụ cười khổ.

-Thân thể ta già nua như vậy cũng là do trúng phải hỏa độc.

Nghe lời này thì Lâm Thanh Phong thật sự giật mình, phải biết Hỏa Vân tôn giả là Đại Thừa kì hòa hệ tu sĩ, muốn dùng hỏa độc khiến hắn trở thành như vậy thì thật sự ghê gớm.

Hỏa Vân tôn giả nhìn Lâm Thanh Phong giật mình thì tiếp tục nói.

-Người cũng để ý tới đạo hiệu của Băng Thánh và Vô Cực Tử đi?

Lâm Thanh Phong gật đầu rồi mở miệng.

-Từ lúc nhận biết bọn hắn, nghe được đạo hiệu có chữ “Thánh” mà không phải là “Tôn giả” thì ta cũng rất tò mò nhưng không hỏi.

Hỏa Vân tôn giả gật đầu rồi nói tiếp.

-Bọn hắn đạt được chữ “Thánh” là do được mọi tu sĩ thuộc cùng phương hướng tu luyện công nhận, như Băng Thánh là do mọi vị tu sĩ tu luyện Băng linh lực công nhận, Vô Cực Kiếm Thánh là do mọi kiếm tu công nhận, chỉ riêng Âm tôn giả và Dương tôn giả cả đại lục này hiện tại chỉ có hai người bọn hắn mang theo Âm, Dương hai hệ linh căn nên chỉ được gọi là tôn giả.

Lâm Thanh Phong nghe Hỏa Vân tôn giả giải thích thì cũng gật đầu, nếu là như vậy thì hỏa độc trên người Hỏa Vân tôn giả là do Hỏa Thánh gây ra đi?

Hỏa Vân tôn giả tiếp tục nói.

-Thân thể ta trúng hỏa độc cũng là do Hỏa Thánh gây ra.

-Hỏa Thánh là một tên tiểu nhân, hắn theo đuổi Băng Thánh đã rất lâu rồi nhưng nàng vẫn không đồng ý.

Lâm Thanh Phong nghe tới đây thì cũng hiểu ra nguyên nhân, hắn mới nói.

-Vậy sau chuyện xảy ra giữa ngươi và Băng Thánh thì ngươi đã bị Hỏa Thánh đánh thành bộ dạng như thế này đi?

Hỏa Vân tôn giả gật đầu cũng không phủ nhận rồi nói tiếp.

-Đúng là như vậy, lúc trước Hỏa Thánh đã tìm tới ta và khiến ta trở nên như vậy.

Lâm Thanh Phong nhíu mày trầm tư một lúc, hắn đã nghĩ tới điều gì, sau đó lại hỏi.

-Như vậy tại sao ngươi lại tới đây tìm ta?

Hỏa Vân tôn giả mở miệng.

-Chuyện của ta và Băng Thánh lúc sáng ngươi đã nghe hết đi?

Lâm Thanh Phong nghe được câu hỏi cũng gật đầu biểu thị đã nghe hết.

Hỏa Vân tôn giả thấy Lâm Thanh Phong gật đầu thì thở ra một hơi sau đó nói.

-Ta hiểu tính cách của Hỏa Thánh, ta chắc chắn rằng sau khi ta hỏi cưới Băng Thánh thì hắn sẽ tìm tới ta, khi đó ta sợ rằng không thể bảo vệ tiểu Tuyết.

Lâm Thanh Phong cau mày thật chặt, điều mà Hỏa Vân tôn giả nói cũng chính là điều mà hắn đã nghĩ tới.

Hiện tại Lâm Thanh Phong vẫn không thể nào đánh thắng được Đại Thừa kì tu sĩ, nếu muốn tìm người giúp đỡ cũng không biết tìm ai.

.....Hết Chương 68.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Rời đi

Lâm Thanh Phong vẫn cau mày thật chặt, trầm tư suy nghĩ.

Một lúc sau hắn mở miệng.

-Như vậy, ngươi có thể kéo dài thời gian trong bao lâu?

Hỏa Vân tôn giả thở ra một hơi rồi lắc đầu nói.

-Ta không thể xác định, Băng Thánh nàng chờ ta đã lâu lắm rồi, chậm nhất ta chỉ có thể kéo dài trong mười năm.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi gật đầu.

Mười năm thì mười năm, tuy mười năm đối với người bình thường là rất dài nhưng trong mắt tu sĩ nhất là những tu sĩ cảnh giới cao như Hỏa Vân tôn giả, mười năm thời gian cũng giống như nháy mắt một cái.

Lâm Thanh Phong mở miệng.

-Như vậy trong khoảng thời gian mười năm, ta sẽ cố gắng tìm ra cách.

Hỏa Vân tôn giả gật đầu, sau đó không nói gì đứng dậy bỏ đi.

Nhìn theo bóng lưng của Hỏa Vân tôn giả, Lâm Thanh Phong cũng có chút đau đầu về chuyện này.

Nhìn lại hiện tại ánh trăng cũng đã treo trên cao, hiện tại cũng không suy nghĩ được cách nào khác hơn nên hắn lại quay về giường nằm ngủ.

Nhưng nằm ngả lưng chưa được bao lâu, Lâm Thanh Phong lại nghe được có tiếng gõ cửa.

Hắn vẫn còn đang đau đầu về chuyện của Hỏa Vân tôn giả, hiện tại lại có người tới làm phiền khiến hắn có chút bức bối, hắn hít sâu một hơi để lấy lại

bình tĩnh rồi mở miệng.

-Mời vào, cửa không khóa.

Lâm Thanh Phong vừa dứt lời thì cánh cửa được mở ra.

Lần này người tới là Mộng Tiêu Dao, nàng đang mặc một bộ đồ ngủ mỏng, tay ôm gối đứng trước cửa, vẻ mặt nàng đỏ ửng, nàng cúi đầu rồi bước vào phòng.

Nhìn khuôn mặt đỏ ửng của nàng, Lâm Thanh Phong có chút không hiểu nên hỏi.

-Đêm đã khuya, sao muội còn chưa ngủ mà lại tới đây?

Mộng Tiêu Dao có chút xoắn xýt khi nghe câu hỏi này, nàng nhanh chóng hít một hơi lấy lại bình tĩnh rồi nói.

-Đêm nay, muội... muội có thể ngủ chung với Phong ca được không?

Nghe được câu hỏi này, Lâm Thanh Phong có chút mừng rỡ, hẳn không hiểu tại sao Mộng Tiêu Dao lại muốn ngủ cùng với hắn.

Nhìn vẻ mặt mừng rỡ của Lâm Thanh Phong, Mộng Tiêu Dao vẻ mặt càng đỏ hơn nhưng nàng vẫn lên tiếng.

-Sau này cũng không biết khi nào mới có thể được gặp ca, nên hiện tại muội muốn ngủ cùng ca một đêm.

Lâm Thanh Phong vẫn một mặt mừng rỡ nhìn nàng, khiến nàng càng thêm xấu hổ.

Chờ đợi một lúc mà Lâm Thanh Phong vẫn không chịu trả lời khiến Mộng Tiêu Dao có chút bực tức, nàng dậm chân rồi nói.

-Ca trả lời muội a?

Lúc này Lâm Thanh Phong mới giật mình, hắn máy móc gật đầu khiến Mộng Tiêu Dao thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Nàng nhanh chóng chui vào giường của hắn, trùm kín chăn khắp người rồi nói.

-Muội... muội chỉ muốn ngủ cùng ca thôi, không cho phép ca làm gì muội.

Nghe lời này Lâm Thanh Phong gật đầu cười khỏ, hắn không phải lolicon a.

Mặc dù Mộng Tiêu Dao hiện tại cũng đã 18 tuổi nhưng với cơ thể nhỏ nhắn của nàng làm sao hắn có thể làm gì nàng?

Nhìn Mộng Tiêu Dao còn đang làm ra phòng bị, Lâm Thanh Phong cười khỏ gật đầu đồng ý.

Thấy Lâm Thanh Phong đã gật đầu, Mộng Tiêu Dao trong lòng cũng nhẹ nhõm, nàng nhanh chóng nằm xuống giường rồi nhắm mắt.

Nhìn tiểu loli trên giường đã nhắm mắt Lâm Thanh Phong cũng thở ra một hơi rồi mới lên giường nằm ngủ.

Giường của Lâm Thanh Phong là do Nam Cung Phi Vân chuẩn bị cho ba người nên rất rộng rãi.

Mộng Tiêu Dao nằm nhắm mắt được một lúc thì nàng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, bên cạnh nàng có Lâm Thanh Phong nên nàng rất yên tâm.

Mộng Tiêu Dao có một tật xấu mà không ai biết, ngay cả chính nàng cũng không biết được, đó là khi nàng ngủ say nàng sẽ bắt đầu lăn lộn trên giường không thể nằm yên một chỗ.

Vì vậy đêm nay Lâm Thanh Phong khổ rồi, đang nằm lim dim được một lúc thì bỗng dưng Mộng Tiêu Dao lại xoay người rồi đưa chân đạp vào mặt hắn khiến hắn tỉnh giấc.

Mặc dù không cảm giác được đau nhức nhưng vẫn khiến hắn không thể nào ngủ được.

Nhìn Mộng Tiêu Dao lúc này, nàng đang ngủ rất say, nước miếng cũng chảy ra nơi khóe miệng, Lâm Thanh Phong cười khỏ.

Sau đó hắn nhanh chóng chỉnh sửa lại tư thế ngủ cho nàng, đắp chăn giúp nàng rồi nằm xuống nhắm mắt.

Một lúc sau hắn lại ăn một cái tát trời giáng vào mặt khiến hắn tỉnh giấc.

Tỉnh dậy nhìn Mộng Tiêu Dao, Lâm Thanh Phong có chút mừng rỡ, sau khi bị nàng đánh hai lần thì hắn cũng hiểu được đây là tật xấu của nàng.

Hắn thật sự rất buồn bực, nhưng lại nhìn vẻ mặt đang say ngủ của nàng hắn thở ra một hơi rồi tiếp tục nhắm mắt ngủ.

Thêm được một lúc hắn lại ăn thêm một cú đá vào mặt.

Lần này Lâm Thanh Phong cũng hết cách, hắn quyết định tối nay sẽ không ngủ nữa mà ngồi xuống đất tĩnh tọa.

Đối với một tu sĩ, tĩnh tọa là một điều hết sức bình thường, có thể hấp thụ linh khí nâng cao tu vi, cũng có thể thay thế giấc ngủ.

Nhưng đối với Lâm Thanh Phong, đây là lần đầu tiên hắn tĩnh tọa, nên hắn không quá quen thuộc, nhưng cũng rất nhanh hắn đã quen thuộc với cảm giác này.

.....

Trời vừa sáng, Lâm Thanh Phong theo thường lệ tỉnh giấc, mặc dù hắn ngồi tĩnh tọa một đêm, nhưng vì không quá quen thuộc nên chỉ tới giữa đêm hắn lại ngủ mất.

Việc ngủ quên trong lúc tĩnh tọa là một điều hết sức nguy hiểm đối với tu sĩ, vì khi hấp thụ linh khí, bọn họ phải chú ý vận chuyển công pháp dẫn linh khí đi khắp cơ thể, chỉ cần một tia linh khí đi sai hướng cũng có thể khiến bọn hắn tẩu hỏa nhập ma.

Lâm Thanh Phong lại không biết gì cứ thế mà ngồi ngủ trong khi đang tĩnh tọa, nhưng hắn cũng không cảm giác có gì khác thường trong cơ thể.

Hắn hít vào một hơi thật sâu sau đó thở ra rồi đứng dậy kết thúc tĩnh tọa.

Hắn nhìn Mộng Tiêu Dao rồi nở nụ cười khổ, hiện tại Mộng Tiêu Dao vẫn đang ngủ say trên giường, tư thế ngủ của nàng cũng rất lạ, mông thì chống lên trời, mặt thì vùi xuống gối.

Chăn gối của Lâm Thanh Phong và hai lão bà bị nàng đạp tứ tung, hiện tại trên giường cũng chỉ còn được một cái gối mà nàng đang vùi đầu vào.

Lâm Thanh Phong gãi đầu, nhìn xung quanh giường mền gối đang nằm dưới đất, hắn nở nụ cười khổ rồi bắt đầu thu dọn.

Một lúc sau, hắn bước ra khỏi phòng lại chuẩn bị đi làm thức ăn.

Nhưng trước mặt hắn, Băng Thánh cùng Tiểu Hồng Trần đã xuất hiện, cả hai gật đầu với hắn một cái rồi Băng Thánh mở miệng.

-Ta và tiểu Trần hiện tại sẽ rời đi trước.

Lâm Thanh Phong nghe được lời này thì hắn có chút không nở, hắn muốn nói gì đó nhưng đã bị Tiểu Hồng Trần cản lại.

-Ta biết, hiện tại rời đi rất sớm, nhưng ta cũng không muốn nhìn thấy cảnh tỷ tỷ khóc khi ta rời đi, nên phiền tỷ phụ nhắc lại với tỷ tỷ, sau này chúng ta sẽ gặp lại.

Nghe được lời này của Tiểu Hồng Trần, Lâm Thanh Phong gật đầu rồi cũng không ngăn cản.

Hắn nhanh chóng lấy ra hai mươi viên linh thạch cực phẩm mà đã thu được từ Âm tôn giả, đưa cho Tiểu Hồng Trần rồi nói.

-Ta cũng không có gì cho ngươi, đây là hai mươi viên linh thạch cực phẩm, ngươi cầm lấy rồi từ từ dùng.

Băng Thánh có chút kinh dị nhìn cảnh này, phải biết hai mươi viên linh thạch cực phẩm là một số tài phú rất lớn đối với đại đa số tu sĩ a.

Tiểu Hồng Trần tiếp nhận số linh thạch rồi gật đầu mở miệng.

-Yên tâm đi tỷ phụ, ta sẽ cố gắng tu luyện không làm mọi người thất vọng.

Lâm Thanh Phong cười cười gật đầu, rồi nói.

-Như vậy, các ngươi cứ rời đi, sau này ta sẽ tới tìm các ngươi.

Băng Thánh cùng Tiểu Hồng Trần gật đầu với Lâm Thanh Phong, sau đó Băng Thánh lấy ra một phi hành pháp khí ra hiệu cho Tiểu Hồng Trần bước lên rồi nàng điều khiển phi hành pháp khí bay đi.

Hiện tại cơ thể Tiểu Hồng Trần quá yếu đuối, nên nàng cũng không thể mang hắn bay, với tốc độ bay của nàng, sợ rằng Tiểu Hồng Trần sẽ chết vì sức gió, nên nàng mới lấy ra phi hành pháp khí.

Mặc dù tốc độ của phi hành pháp khí chậm một chút nhưng bên ngoài có trận pháp bảo hộ ngăn cản sức gió giúp Tiểu Hồng Trần không bị ảnh hưởng.

Nhìn Băng Thánh cùng Tiểu Hồng Trần rời đi, Lâm Thanh Phong thở dài một cái rồi quay vào bếp.

Một lúc sau, Âm, Dương hai vị tôn giả cũng xuất hiện trước mặt hắn, bên cạnh còn có Mộng Tiêu Dao, lúc này nàng đã tỉnh giấc và thay một bộ y phục khác.

Nhìn Mộng Tiêu Dao, Lâm Thanh Phong nở nụ cười gật đầu rồi cũng đưa cho nàng hai mươi viên linh thạch cực phẩm làm quà tiễn biệt.

Âm tôn giả nhìn Lâm Thanh Phong lấy ra linh thạch cực phẩm thì cũng hài lòng gật đầu, nàng biết hắn thu về linh thạch cực phẩm nhiều lắm, nhưng nếu hắn lấy và đưa cho mỗi người để trợ giúp bọn họ tu luyện thì nàng cũng không ngăn cản.

Trước khi rời đi Âm tôn giả đưa cho Lâm Thanh Phong một viên truyền tin thạch rồi nói.

-Sau này, muốn tìm bọn ta thì cứ gọi, khi đó ta sẽ cho người biết vị trí của bọn ta.

Cầm lấy truyền tin thạch, Lâm Thanh Phong gật đầu rồi phát tay đưa tiễn ba người.

....Hết Chương 69....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Rời đi (2)

Nhìn ba người Mộng Tiêu Dao đã rời đi, Lâm Thanh Phong cũng có chút buồn, nhưng hắn biết được đây là chuyện sẽ xảy ra nên cũng nhanh chóng quay lại nấu thức ăn.

Hiện tại chỉ còn hắn, Nam Cung Mị Ảnh, Nam Cung Tuyết, Ninh Thiên Nhai, Hỏa Vân tôn giả cùng Vô Cực Tử sáu người, đợi tới khi Nam Cung Tuyết thức giấc cũng là lúc nàng cùng Hỏa Vân tôn giả rời đi.

Lâm Thanh Phong nấu xong thức ăn, hắn thở dài một tiếng rồi đi đánh thức Ninh Thiên Nhai.

Ninh Thiên Nhai từ lúc Tiểu Hồng Trần im lặng rời đi thì nàng cũng đã tỉnh lại.

Nàng biết Tiểu Hồng Trần không muốn thấy nàng buồn nên vẫn nằm yên trên giường giả vờ ngủ.

Sau khi Tiểu Hồng Trần ra khỏi cửa, nàng mới ngồi dậy và bắt đầu khóc.

Nàng chỉ là một cô nhi, từ nhỏ không biết cha mẹ là ai và được cha mẹ của Tiểu Hồng Trần nhận về nuôi, vì thế nàng coi bọn họ như cha mẹ ruột.

Nhưng sau khi Tiểu Hồng Trần ra đời, mẫu thân nàng cũng chết vì khó sinh.

Còn phụ thân bởi vì gia cảnh nghèo khó cộng thêm phải nuôi nấng hai tỷ đệ nàng cũng lao lực mà chết.

Để lại nàng cùng Tiểu Hồng Trần hai tỷ đệ phải sống nương tựa lẫn nhau.

Hiện tại Tiểu Hồng Trần cũng rời đi, mặc dù nàng biết là sẽ gặp lại nhưng nàng vẫn khóc.

Lâm Thanh Phong bước tới trước cửa, hắn đã nghe được tiếng khóc của Ninh Thiên Nhai, hắn thở ra một hơi rồi mở cửa bước vào phòng.

Nhìn Ninh Thiên Nhai đang ngồi trên giường, tay ôm lấy đầu gối khóc sụt sùi, hắn tiến lại gần vòng tay ôm lấy nàng nhẹ nhàng an ủi.

Nhận thấy người tới là Lâm Thanh Phong, Ninh Thiên Nhai cũng không giẫy dụa, nàng áp mặt vào ngực hắn rồi tiếp tục khóc.

Một lúc sau Ninh Thiên Nhai cũng khóc xong, Lâm Thanh Phong nở nụ cười rồi mở miệng.

-Đừng lo lắng, sau này nhất định sẽ có cơ hội gặp lại, lúc đó không chừng tiểu Trần lại dẫn về cho nàng một người em dâu a.

Ninh Thiên Nhai dừng khóc, nghe được câu này nàng cũng nở nụ cười rồi gật đầu.

Lâm Thanh Phong cười rồi lấy ra một chậu nước đã chuẩn bị sẵn từ trước, để Ninh Thiên Nhai rửa mặt.

Sau đó hắn lại đi đánh thức Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết đều đã thức dậy từ sớm, nhưng hai nàng vẫn không ra khỏi phòng mà ngồi trong phòng tiếp tục tâm sự.

Lâm Thanh Phong gõ cửa khiến hai nàng giật mình một cái rồi Nam Cung Mị Ảnh lên tiếng.

-Phu quân đợi một chút, chúng ta sẽ ra ngay.

Lâm Thanh Phong nghe lời này thì gật đầu rồi đi.

Tới khi hắn mang thức ăn ra đình viện thì mọi người đều đã tập trung đông đủ.

Lâm Thanh Phong gật đầu rồi dọn ra thức ăn sau đó cười nói.

-Mau ăn, thức ăn để nguội sẽ không ngon nữa.

Vô Cực Tử cũng không có ở đây, hiện tại hắn chỉ còn thân hồn cũng không thể ăn được những thức ăn này.

Thức ăn hôm nay Lâm Thanh Phong nấu cũng ít đi, nên mọi người rất nhanh đã ăn xong.

Hỏa Vân tôn giả lúc này mới mở miệng.

-Như vậy tiểu Tuyết, chúng ta cũng nên khởi hành rồi.

Nam Cung Tuyết nhẹ nhàng gật đầu, cũng không nói thêm gì khác.

Tôi qua nài đã nói hết với Nam Cung Mị Ảnh nên lúc này chỉ cần đi là được.

Lâm Thanh Phong nhìn Nam Cung Tuyết muốn đi thì cũng lấy ra hai mươi viên linh thạch cực phẩm mà đưa cho nàng.

Đối với số linh thạch cực phẩm này, từ lúc đầu Lâm Thanh Phong cũng đã muốn dùng để chia cho mọi người nên hắn không tiếc.

Nhận một trăm viên từ Âm tôn giả, đưa cho Hỏa Vân tôn giả hai mươi viên, rồi sau đó cũng đưa cho Mộng Tiêu Dao cùng Tiểu Hồng Trần, hiện tại là Nam Cung Tuyết nên Lâm Thanh Phong cũng chỉ còn hai mươi viên linh thạch cực phẩm.

Bỗng dưng Lâm Thanh Phong chợt nhớ ra điều gì đó, hắn nhanh chóng chạy vào trong rồi đem ra tiểu Hắc.

Hỏa Vân tôn giả ngay lập tức hiểu được ý định của Lâm Thanh Phong, trong lòng hắn tức tối âm thầm chửi rủa.

Tiểu Hắc hiện tại vẫn còn đang ngái ngủ, những ngày này nó trải qua thật dễ chịu, ngoài ăn chính là ngủ nên bộ dáng của nó có chút béo ra.

Nam Cung Tuyết nhìn Lâm Thanh Phong ôm ra tiểu Hắc nàng có chút không hiểu.

Lâm Thanh Phong gõ đầu tiểu Hắc khiến nó bắt đầu tỉnh lại, nó mang theo khuôn mặt mơ mơ màng màng nhìn xung quanh.

Sau khi nhìn thấy Nam Cung Tuyết, tiểu Hắc mới vui vẻ rồi nhảy vào lòng nàng.

Lâm Thanh Phong cười cười rồi nói.

-Tiểu Hắc thích người như vậy, cứ để cho nó theo người a ít ra nó sẽ làm bạn với người.

Nam Cung Mị Ảnh lúc này cũng hiểu được, Lâm Thanh Phong đây là sợ nuôi không nổi tiểu Hắc nên vứt nó cho Hỏa Vân tôn giả nuôi a.

Nam Cung Mị Ảnh cũng muốn cười nhưng sợ sẽ khiến cho Hỏa Vân tôn giả giận nên nàng cố nín.

Nam Cung Tuyết thì đơn giản hơn, nàng vui vẻ ôm lấy tiểu Hắc gật đầu nói.

-Yên tâm đi tỷ phụ, ta hứa sẽ chăm sóc nó thật kỹ càng.

Lâm Thanh Phong nghe xong lời này thì nụ cười kéo tới tận mang tai, Hỏa Vân tôn giả khuôn mặt đen lại, hắn hừ một tiếng rồi quay đầu đi không thèm nhìn.

Tuy những ngày này tiểu Hắc hết ăn rồi lại ngủ, nhưng nó cũng có tiến bộ.

Yêu thú được chia làm chín cấp bậc tương đương với chín cảnh giới của tu sĩ, lần lượt là:

-Luyện khí, Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Hóa Thần, Luyện Hư, Hợp Thể, Độ Kiếp cùng Đại Thừa kì.

Yêu thú tu luyện rất khó khăn, một yêu thú tu luyện nhanh hay chậm thì phải phụ thuộc vào nồng độ huyết mạch của chúng, nồng độ huyết mạch yêu thú càng cao, càng gần với thân thú trong truyền thuyết thì bọn chúng càng mạnh, cũng vì tu luyện khó khăn nên tuổi thọ của chúng cực kì dài.

Lấy ví dụ như mẫu thân của tiểu Hắc là yêu thú cấp 4, chỉ vì khi sinh tiểu Hắc khiến nó yếu đi cộng thêm phải bảo vệ tiểu Hắc khỏi sự vây công của

Thanh Phong môn nên mới bị Đại trưởng lão hóa thần kì của Thanh Phong Môn truy sát.

Nếu nó ở thời kì toàn thịnh cộng với huyết mạch Hắc Kỳ Lân của nó, đừng nói là một Hóa thần kì, cho dù là mười tên Hóa Thần kì cũng đừng mong truy sát nó, còn có thể bị nó đánh chết vài tên rồi ung dung bỏ đi.

Hiện tại tiểu Hắc từ lúc mới sinh ra cho tới bây giờ cũng đã được hơn một tháng mà đã đạt tới yêu thú cấp 1 đỉnh phong tùy thời có thể đột phá trở thành yêu thú cấp 2.

Hỏa Vân tôn giả cũng phải âm thầm tắc lưỡi, đây một phần là do ngày nào tiểu Hắc cũng được cung cấp linh thạch để ăn, nhưng phần nhiều là do huyết mạch.

Phải biết yêu thú tu luyện rất khó khăn, để từ yêu thú cấp 1 trở thành yêu thú cấp 1 đỉnh phong đa phần bọn chúng đều mất vài chục năm để tu luyện từ khi sinh ra, chỉ có vài loại yêu thú huyết mạch nồng độ cực cao mới có thể trong thời gian ngắn đạt tới.

Tuy nhiên, thời gian ngắn ở đây cũng là một vài năm, còn tiểu Hắc chỉ tốn hơn một tháng để đạt tới yêu thú cấp 1 đỉnh phong, như vậy phải biết nồng độ huyết mạch của tiểu Hắc kinh dị tới cỡ nào.

Tông môn của Hỏa Vân tôn giả cũng có yêu thú thủ hộ, đó là một con Hỏa Long yêu thú cấp 7, nồng độ huyết mạch của nó cũng được coi là đỉnh tiêm trong Long tộc, nhưng từ lúc nhỏ nó cũng cần hơn hai năm để đạt tới yêu thú cấp 1 đỉnh phong, và cần thêm hai năm để đột phá yêu thú cấp 2.

So với tiểu Hắc hiện tại thì huyết mạch của nó phải kém nhiều lắm.

Tuy rằng mỗi loài yêu thú khác nhau sẽ có một loại huyết mạch riêng, nhưng tất cả đều xuất phát từ những Thần thú trong truyền thuyết.

Thần thú trong truyền thuyết mặc dù cũng phân ra mạnh yếu khác nhau, hiện nay rất khó để đánh giá nhưng từ thời thượng cổ cũng đã phân chia ra, mạnh mẽ nhất là năm loại thần thú:

- Thanh Long, Bạch Hổ, Kỳ Lân, Chu Tước và Huyền Vũ.

Mặc dù Hỏa Vân tôn giả nhìn trúng tiểu Hắc và cũng muốn đem nó về tông môn để nuôi lớn làm yêu thú hộ tông, nhưng hắn biết được tiểu Hắc cho dù hiện tại được hắn nuôi tới lớn cũng chỉ muốn trở về bên cạnh Lâm Thanh Phong cũng không muốn thủ hộ tông môn.

Nên khi hiểu được ý định của Lâm Thanh Phong sắc mặt Hỏa Vân tôn giả mới đen lại, nhưng bên cạnh còn có Nam Cung Tuyết nên hắn cũng không nói gì mà âm thầm chấp nhận.

Hỏa Vân tôn giả lúc này liền lấy ra phi hành pháp khí, phi hành pháp khí của hắn hình dạng là một chiếc đĩa tròn, cùng đồng dạng với Băng Thánh.

Nam Cung Tuyết ôm lấy tiểu Hắc bước lên phi hành pháp khí, nàng có chút quyến luyến nhìn về Nam Cung Mị Ảnh cùng Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh nhìn nàng rồi nở nụ cười gật đầu.

Lúc này Hỏa Vân tôn giả cũng khởi động phi hành pháp khí đưa Nam Cung Tuyết rời đi.

Trước khi đi hắn cũng ném cho Lâm Thanh Phong một viên truyền tin thạch rồi nói.

- Trước thời hạn một năm, ta sẽ truyền tin nhắc nhở ngươi.

Lâm Thanh Phong tiếp nhận viên truyền tin thạch, vẻ mặt nghiêm trọng gật đầu biểu thị hắn đã biết.

Sau khi Hỏa Vân tôn giả mang theo Nam Cung Tuyết đã đi xa, Nam Cung Mị Ảnh mới nhìn Lâm Thanh Phong rồi hỏi.

- Có chuyện gì sao phu quân?

Nghe được câu hỏi này Lâm Thanh Phong cười cười lắc đầu, hắn biết việc này hiện tại cũng không nên nói cho Nam Cung Mị Ảnh, nói ra có thể khiến nàng ảnh hưởng tu luyện.

Nhìn trong tay viên truyền tin thạch, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, thật sự hắn chỉ muốn sống một cuộc sống yên bình nhưng không hiểu tại sao mọi rắc rối luôn ập tới.

.....Hết Chương 70.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Rời đi (3)

Những ngày vừa qua, Lâm Thanh Phong vẫn chưa nói cho Nam Cung Mị Ảnh và Ninh Thiên Nhai biết mục đích lần này Vô Cực Tử tới đây.

Bây giờ tất cả mọi người đều đi hết, chỉ còn lại bốn người bọn hắn nên Lâm Thanh Phong cũng muốn nói cho các nàng biết.

Hắn ho nhẹ một tiếng, lấy ra viên dương hồn châu rồi gọi Vô Cực Tử.

Vô Cực Tử xuất hiện như một linh hồn, lần đầu tiên thấy Vô Cực Tử cũng làm Nam Cung Mị Ảnh và Ninh Thiên Nhai sợ hết hồn, nhưng sau vài lần nhìn thấy hắn thì các nàng cũng đã quen thuộc.

Nhìn Vô Cực Tử đã xuất hiện, Lâm Thanh Phong mới nói.

-Đây là Vô Cực Tử, các ngươi cũng đã nhận biết đi, lần này ta muốn cho các ngươi biết mục đích mà hắn tới đây.

Lâm Thanh Phong nói xong hắn nhìn Vô Cực Tử rồi gật đầu.

Hai nàng Nam Cung Mị Ảnh và Ninh Thiên Nhai cũng tập trung lắng nghe.

Vô Cực Tử lúc này mới mở miệng.

-Hai vị tiểu hữu, lần này ta tới đây là vì hai chuyện.

-Thứ nhất là ta tới truyền tin của Thiên Cơ Tử tới cho hai người, hắn muốn nhận một trong hai người làm đồ đệ của hắn, nhưng hiện tại hắn không ở đây, hắn đã nói chỉ cần các ngươi muốn thì có thể đi tới phương Bắc tìm hắn.

Nam Cung Mị Ảnh và Ninh Thiên Nhai hai mặt nhìn nhau, ánh mắt hai nàng đều phát sáng, phải biết Vô Cực Tử là tồn tại ngang hàng với Hòa Vân tôn giả, như vậy mà hắn chỉ làm chân chạy truyền tin thì Thiên Cơ Tử địa vị phải cao hơn hắn nhiều lắm.

Vô Cực Tử thấy ánh mắt hai nàng đều tỏ vẻ khát vọng, hắn gật đầu rồi nói tiếp.

-Đó là một chuyện, còn chuyện thứ hai chính là ta muốn nhận một trong hai người làm đồ đệ từ để truyền thụ kiếm đạo của ta, xin hỏi hai vị tiểu hữu, trong hai vị ai muốn học kiếm đạo?

Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai cả hai có vẻ hơi chần chờ, một lúc sau Nam Cung Mị Ảnh ánh mắt kiên định tiến lên phía trước rồi nói.

-Ta thường sử dụng kiếm, như vậy kính xin tiền bối chỉ dạy.

Vô Cực Tử nở nụ cười gật đầu, Thiên Cơ Tử chỉ nói là nhận một trong hai nàng làm đồ đệ từ việc còn lại phải để tùy duyên, hiện tại Nam Cung Mị Ảnh đứng ra chứng tỏ rằng nàng và hắn có duyên nên hắn cũng không có ý kiến gì.

Lâm Thanh Phong nhìn Nam Cung Mị Ảnh quyết định thì cũng nở nụ cười gật đầu, rồi lại quay đầu nhìn Ninh Thiên Nhai mở miệng.

-Như vậy Thiên Nhai, ngày mai chúng ta sẽ lên đường xuất phát tiến về phương Bắc đi tìm Thiên Cơ Tử a?

Ninh Thiên Nhai nghe lời này thì nở nụ cười gật đầu, nàng cũng không phản bác ý định của Lâm Thanh Phong, hiện tại chỉ có Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh là hai người thân của nàng, bọn họ muốn đi đâu thì nàng sẽ đi theo tới đó.

Lâm Thanh Phong nhìn Ninh Thiên Nhai gật đầu đồng ý thì cũng nở nụ cười.

Một bên khác Nam Cung Mị Ảnh đã bái Vô Cực Tử làm sư phụ, vì thế Vô Cực Tử mang theo nàng đi tới một bên để kiểm tra năng lực của nàng.

Vô Cực Tử mở miệng.

-Như vậy Mị Ảnh, hiện tại ngươi hãy múa thử vài đường kiếm, ta muốn xem xét năng lực của ngươi.

Nam Cung Mị Ảnh trịnh trọng gật đầu, nàng nhanh chóng lấy ra thanh kiếm từ nhẫn trữ vật rồi bắt đầu múa kiếm.

Vô Cực Tử có chút thương thức nhìn nàng tập trung múa kiếm, tuy trong mắt hắn những đường kiếm của nàng tràn đầy sơ hở nhưng hắn vẫn thích thú nhìn nàng.

Một lúc sau Vô Cực Tử cũng đã đánh giá xong năng lực của nàng, hắn gật đầu rồi nói.

-Được rồi, hiện tại ngươi có thể dừng tay.

Nghe được lời này của Vô Cực Tử thì Nam Cung Mị Ảnh cũng dừng lại, nàng đứng yên tại chỗ chờ đợi đánh giá của Vô Cực Tử.

Vô Cực Tử nhìn Nam Cung Mị Ảnh rồi nở nụ cười hài lòng, hần nói.

- Cũng không tệ, mặc dù trong mắt ta những đường kiếm của ngươi tràn đầy sơ hở, nhưng đây là do ngươi không được chỉ dạy kỹ càng, dù vậy nhưng ngươi vẫn rất khá.

Phải biết rằng Vô Cực Tử là một Đại Thừa kì tôn giả tầm mắt hần cực cao, được hần đánh giá “rất khá” cũng không có nhiều lắm.

Nam Cung Mị Ảnh nghe tới đây thì thở phào nhẹ nhõm, nàng rất lo lắng nàng sẽ không lọt mắt Vô Cực Tử nhưng nghe được lời đánh giá này thì nàng cũng yên tâm.

Vô Cực Tử dừng một chút rồi lại mở miệng.

- Tuy vậy, nhưng ngươi vẫn chưa đạt tới yêu cầu của ta, ngươi còn cần phải tập luyện nhiều lắm.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu, nghe được lời này nàng cũng không phản bác, nàng biết nàng cần phải cố gắng nhiều hơn nên nàng cúi đầu.

- Xin sư phụ chỉ dạy.

Dưỡng hồn châu ngoài có công hiệu bồi dưỡng thần hồn nó còn có tác dụng như nhấn trữ vật có thể chứa đựng vật dụng, nhưng phải là thần hồn trong dưỡng hồn châu mới sử dụng được khả năng này.

Vô Cực Tử gật đầu rồi lấy ra một thanh kiếm sắt màu đen có trọng lượng cực nặng từ dưỡng hồn châu, đưa cho nàng rồi nói.

- Đây là Hắc Thiết kiếm, hiện tại ngươi cứ dùng nó mà luyện tập.

Nam Cung Mị Ảnh tiếp nhận thanh kiếm, nàng có chút chật vật rồi cố gắng cầm nó lên, tuy chỉ vậy nhưng cũng khiến hai bàn tay của nàng đỏ ửng.

Vô Cực Tử nhìn nàng rồi giải thích.

- Hắc Thiết kiếm là một thanh Linh cấp binh khí đặc biệt do ta tự mình luyện chế, nó có thể căn cứ theo ngươi tu vi cùng sức chịu đựng cực hạn của thân thể mà cải biến trọng lượng.

- Thanh kiếm này ngươi cứ sử dụng nó mà tập luyện, còn khi chiến đấu thì ngươi nên sử dụng thanh Thiên cấp binh khí của ngươi, lúc đó ngươi sẽ cảm thấy mạnh mẽ hơn nhiều lắm.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu với Hòa Vân tôn giả rồi nàng cố sức cầm lấy thanh Hắc Thiết kiếm tập làm quen với trọng lượng của nó.

Nhìn Nam Cung Mị Ảnh hiện tại đã muốn luyện tập, Vô Cực Tử gật đầu hài lòng rồi lại lấy ra một tảng đá lớn cùng một cây cọc gỗ từ dưỡng hồn châu đưa cho Nam Cung Mị Ảnh rồi nói.

- Từ hôm nay bắt đầu, ngươi phải dùng Hắc Thiết kiếm chặt vào cọc gỗ cùng tảng đá này mỗi thứ một ngàn lần được chứ?

Nam Cung Mị Ảnh ánh mắt kiên định gật đầu, nàng cũng không nói nhiều mà bắt đầu giơ lên Hắc Thiết kiếm chặt cọc gỗ.

Phải biết Hắc Thiết kiếm là một thanh Linh cấp binh khí dù vẫn chưa được Nam Cung Mị Ảnh phát ra năng lực nhưng độ cứng của nó không phải bàn cãi.

Nhưng khi Nam Cung Mị Ảnh chém vào cọc gỗ, cũng không thể lưu lại trên cọc gỗ một đạo vết trầy, ngoài ra nàng còn bị lực phản chấn khiến cánh tay tê rần.

Tuy vậy nhưng Nam Cung Mị Ảnh vẫn kiên định, nàng tiếp tục nâng lên Hắc Thiết kiếm chém cọc gỗ.

Nhìn biểu hiện của Nam Cung Mị Ảnh, Vô Cực Tử càng hài lòng gật đầu, sau đó hần tiếp tục quay vào dưỡng hồn châu tĩnh dưỡng.

Lâm Thanh Phong nhìn Nam Cung Mị Ảnh đã bắt đầu tập luyện, hần cũng không ngăn cản nàng, ngày mai bọn hần sẽ đi về phương Bắc vì thể hiện tại hần muốn chuẩn bị một ít vật dụng.

Lâm Thanh Phong bước ra khỏi tiểu viện, hiện tại hần muốn đi tìm Nam Cung Phi Vân nhờ Nam Cung Phi Vân chuẩn bị một cỗ xe ngựa để tiện cho việc di chuyển.

Lâm Thanh Phong bước tới đại sảnh của Nam Cung gia tộc, mọi người nhìn thấy hần đều nhanh chóng cúi đầu.

Hiện tại thanh danh của Lâm Thanh Phong cả Nam Cung Thành ai mà không biết? Ngay cả Luyện Hư kì cường giả cũng bị hần lôi xuống đánh thì ai dám thất lễ với hần?

Lâm Thanh Phong một đường đi tới, đối với thái độ cung kính của mọi người thì hần có chút không được tự nhiên, nhưng vẫn hần không để trong lòng.

Nam Cung Phi Vân được hạ nhân thông báo thì cũng nhanh chóng chạy ra, hần nhìn Lâm Thanh Phong rồi cười nói.

-Tiểu Phong người đã tới rồi a? Mau, mau vào trong.

Lâm Thanh Phong cũng nở nụ cười với vị nhạc phụ đại nhân này, hần cũng tiến vào đại sảnh.

Hiện tại trong đại sảnh chỉ có ba người, ngoài Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Phi Vân, người còn lại là Kim Đan lão tổ của Nam Cung gia tộc, Nam Cung Viễn.

Nam Cung Viễn râu tóc bạc phơ, hần ngồi trên ghế đánh giá Lâm Thanh Phong sau đó nở nụ cười gật đầu.

Nam Cung Phi Vân nhanh chóng mở miệng.

-Tiểu Phong, đây là lão tổ Nam Cung Viễn.

Lâm Thanh Phong nghe Nam Cung Phi Vân giới thiệu, hần chỉ nhàn nhạt gật đầu với Nam Cung Viễn xem như là chào hỏi.

Thấy thái độ của Lâm Thanh Phong, Nam Cung Viễn cũng không tức giận, Lâm Thanh Phong có tư cách lạnh nhạt với hần.

Nam Cung Viễn vẫn nở nụ cười rồi mở miệng trước.

-Như vậy tiểu Phong, đây là số lễ vật mà gia tộc đã giúp người thu nhận trong khi tổ chức lễ cưới, hiện tại chúng ta đưa tới cho người.

Nghe lời này của Nam Cung Viễn, Lâm Thanh Phong lắc đầu rồi nở nụ cười.

-Không sao, phần lễ vật đó là ta tiến đưa Nam Cung gia tộc, cũng coi như là sính lễ hỏi cưới Mị Ảnh đi.

Nam Cung Viễn dừng một chút, rồi cũng nở nụ cười gật đầu.

Lâm Thanh Phong lúc này mới nói tiếp.

-Lần này ta tới đây là muốn thông báo một chút, ngày mai chúng ta sẽ rời khỏi nơi này, phiền phức hai người chuẩn bị giúp chúng ta một cỗ xe ngựa.

Nam Cung Viễn cùng Nam Cung Phi Vân nghe lời này thì hai mắt nghi hoặc nhìn về Lâm Thanh Phong

Một lúc sau đó Nam Cung Phi Vân gật đầu mở miệng.

-Được rồi, một cỗ xe ngựa không thành vấn đề, ta sẽ cho người chuẩn bị, nhưng người phải hứa với ta là chăm sóc thật tốt Ảnh nhi.

Lâm Thanh Phong cũng không nói nhiều, hần chỉ nở nụ cười gật đầu với Nam Cung Phi Vân rồi sau đó rời đi.

.....Hết Chương 71.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Điểm yếu của Nam Cung Mị Ảnh

Xe ngựa chờ theo bốn người đang tiến về phương Bắc.

Xe ngựa di chuyển rất chậm rãi, ngồi phía trước đánh xe là Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong nhìn sắc trời cũng không còn sớm, hần điều khiển ngựa dừng lại rồi nói.

-Sắc trời cũng không còn sớm, mọi người chuẩn bị một chút, ta sẽ đi tìm thức ăn cho ngựa.

Trong xe hiện đang có ba người, hai nàng Nam Cung Mị Ảnh, Ninh Thiên Nhai cùng với Vô Cực Tử.

Vô Cực Tử về mặt không quan tâm, hần vẫn ngồi nhắm mắt dưỡng thần, chỉ có Ninh Thiên Nhai cùng Nam Cung Mị Ảnh sau khi nghe Lâm Thanh Phong nói xong là đứng dậy ra ngoài chuẩn bị.

Một lúc sau Lâm Thanh Phong trở về, trên tay ôm lấy đồng cỏ, đưa cho ngựa ăn rồi hần mới chuẩn bị đồ ăn tối.

Nam Cung Mị Ảnh bước xuống xe ngựa, nàng nhanh chóng lấy ra cọc gỗ trong nhẫn trữ vật, rút ra thanh Hắc Thiết Kiếm đeo trên lưng rồi bắt đầu tập chém cọc gỗ.

Đã qua ba ngày kể từ lúc bọn hắn rời khỏi Nam Cung thành, những ngày này bọn hắn di chuyển rất chậm rãi, không có gì gấp gáp, bởi vì Vô Cực Từ cũng không biết hiện tại Thiên Cơ Từ đang ở đâu nên bọn hắn chỉ một đường đi về phương Bắc.

Những ngày này Nam Cung Mị Ảnh thức dậy rất sớm, sáng sớm nàng sẽ lấy ra tảng đá rồi dùng Hắc Thiết Kiếm liên tục chém một ngàn lần, tới buổi tối nàng sẽ lấy ra cọc gỗ rồi chém thêm một ngàn lần.

Tuy chỉ mới qua ba ngày nhưng tốc độ chém của Nam Cung Mị Ảnh tăng lên khá rõ rệt.

Ngày đầu tiên nàng phải dùng suốt hai giờ để chém đủ một ngàn lần nhưng tới hiện tại nàng chỉ cần dùng một giờ rưỡi để hoàn thành.

Tiến bộ của nàng, Vô Cực Từ nhìn rõ ràng, hắn rất hài lòng, nụ cười của hắn không thể nào ngừng được.

Phải biết rằng Hắc Thiết Kiếm có thể tùy thời thay đổi trọng lượng tùy vào cực hạn mà cơ thể tu sĩ gánh chịu.

Từ ngày đầu tiên, Nam Cung Mị Ảnh chỉ có thể cầm được Hắc Thiết Kiếm với trọng lượng là 200kg, nhưng chỉ qua ba ngày, trọng lượng của Hắc Thiết Kiếm hiện tại đã đạt tới 300kg.

Dù vậy, tốc độ chém của Nam Cung Mị Ảnh ngày càng nhanh, chứng tỏ rằng cơ thể nàng thích nghi rất tốt.

Lâm Thanh Phong cùng Vô Cực Từ đứng một bên nhìn Nam Cung Mị Ảnh vẫn đang điên cuồng chém cọc gỗ.

Lâm Thanh Phong nhíu mày một cái rồi nói.

-Nhìn nàng điên cuồng như vậy, cách luyện tập này có ổn không?

Vô Cực Từ một mặt tự tin vỗ ngực.

-Đừng lo lắng, ngươi phải tin tưởng ta à.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, phải biết Vô Cực Từ được người đời gọi là Tác Từ tôn giả, làm sao có thể tin tưởng được?

Nhưng Lâm Thanh Phong cũng không có cách nào tốt hơn, vì vậy cùng im lặng không phản bác.

Nhìn Nam Cung Mị Ảnh chém cọc gỗ ngày càng hăng máu, Lâm Thanh Phong lắc đầu rồi mở miệng.

-Nhìn nàng như vậy, chỉ mong sao không xảy ra sai lầm gì mới tốt.

Đối với sự lo lắng của Lâm Thanh Phong, Vô Cực Từ khịt mũi coi thường.

Vô Cực Từ là ai? Hắn là Vô Cực Kiếm Thánh, hắn dạy kiếm cho một tên Luyện Khí kì tu sĩ có thể xảy ra sai lầm sao?

Vô Cực Từ mở miệng.

-Tin tưởng ta, nếu nàng xảy ra sai lầm ta sẽ kịp thời nhắc nhở, ngươi cũng đừng quên Vô Cực Kiếm Thánh cũng không phải chỉ được gọi cho vui.

Lâm Thanh Phong lắc đầu không nói gì, hắn bước tới chỗ Ninh Thiên Nhai đang ngồi nấu thức ăn rồi giúp đỡ nàng.

Một lúc sau, Nam Cung Mị Ảnh thở ra một hơi rồi thu kiếm, nàng đã hoàn thành xong bài tập chém cọc gỗ của ngày hôm nay.

Vô Cực Từ vẫn nhắm thời gian từ đầu tới cuối, hôm nay Nam Cung Mị Ảnh lại có tiến bộ, ngày hôm qua nàng dùng một giờ rưỡi để hoàn thành, còn hôm nay nàng chỉ dùng hơn một giờ.

Với sự tiến bộ nhanh chóng của nàng, Vô Cực Từ cũng tặc lưỡi, nhưng hắn lại nhanh chóng nở nụ cười hài lòng.

Nam Cung Mị Ảnh thu kiếm về đeo trên lưng rồi nhanh chóng tiến về phía Vô Cực Từ chờ đợi hắn nhận xét.

Vô Cực Từ nhìn nàng gật đầu hài lòng, hắn mở miệng.

-Rất tốt, ngày mai con có thể tăng bài tập lên chém hai ngàn lần.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu, hiện tại nàng cũng cảm nhận được rằng một ngàn lần có chút nhẹ nhõm đối với nàng.

Lâm Thanh Phong thấy nàng đã hoàn thành thì mới mở miệng.

-Mị Ảnh, đã hoàn thành thì nhanh tới đây a, đồ ăn đã chín rồi.

Nam Cung Mị Ảnh nở nụ cười rồi nhanh chóng chạy đến, đối với nàng sau khi tập luyện xong thì được ăn thức ăn mà Lâm Thanh Phong nấu là điều hạnh phúc nhất.

Vô Cực Tử nhìn Nam Cung Mị Ảnh tươi cười thì hân hoan vui vẻ, sau đó hân hoan trở về Dưỡng Hồn Châu tiếp tục tu dưỡng thần hồn.

Thiên Cơ Tử đã nói vẫn có cách để hân hoan trọng tổ lại thân thể, vì vậy hiện tại việc quan trọng nhất của Vô Cực Tử là tu dưỡng thần hồn cho tốt.

Ba người Lâm Thanh Phong nhanh chóng ăn xong, cả ngày đi đường khiến Ninh Thiên Nhai cảm thấy mệt mỏi, nàng chỉ là người bình thường chưa từng tu luyện nên nàng nhanh chóng ngủ mất.

Nhìn Ninh Thiên Nhai đã ngủ say, Lâm Thanh Phong mới hỏi Nam Cung Mị Ảnh.

-Những ngày này, nàng tu luyện vẫn ổn chứ?

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu rồi hỏi lại.

-Ta cảm thấy rất tốt, tại sao phu quân lại hỏi như vậy?

Chính hân cũng không biết vì sao hân lại hỏi như vậy, nhưng khi nhìn Nam Cung Mị Ảnh điên cuồng chém cọc gỗ hân khiến hân có cảm giác không đúng, nhưng không đúng chỗ nào thì hân lại không nói được.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi lắc đầu nở nụ cười.

-Không sao, nàng cảm thấy ổn là được rồi.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, Lâm Thanh Phong lại nói.

-Hiện tại trời cũng không còn sớm, nàng cũng nên tĩnh tọa a.

Nam Cung Mị Ảnh lúc này gật đầu rồi nhanh chóng ngồi xuống tĩnh tọa.

Lâm Thanh Phong thấy nàng đã tĩnh tọa, hân cũng ngồi xuống tĩnh tọa theo.

Một đêm yên tĩnh.

...

Trời vẫn còn chưa sáng, Lâm Thanh Phong đã nhanh chóng tỉnh giấc, hân ngáp một cái thật dài rồi đi tới đánh thức Nam Cung Mị Ảnh.

Nam Cung Mị Ảnh sau khi được Lâm Thanh Phong đánh thức, như thường lệ nàng lấy ra tảng đá đen rồi tiếp tục cầm Hắc Thiết Kiếm bắt đầu chém điên cuồng.

Lâm Thanh Phong nhìn nàng đang chém điên cuồng vào tảng đá, hân mới mở miệng.

-Sao nàng không thử đổi tay? Cũng không thể chỉ luyện một tay a?

Nam Cung Mị Ảnh dừng tay, nghe lời của Lâm Thanh Phong thì nàng trầm tư một lúc rồi gật đầu.

Bình thường nàng sử dụng kiếm bằng tay phải, lúc này nàng chuyển sang dùng tay trái.

Cầm thanh Hắc Thiết Kiếm bằng tay trái, Nam Cung Mị Ảnh nhíu mày, nàng phải cố gắng hết sức mới có thể nhấc được thanh kiếm lên.

Tốc độ xuất kiếm của Nam Cung Mị Ảnh giảm đi rõ rệt, hiện tại tốc độ huy kiếm của nàng còn không bằng khi sử dụng những thanh kiếm bình thường.

Lúc này Vô Cực Tử mới xuất hiện, nhìn Nam Cung Mị Ảnh đang gắng sức huy kiếm bằng tay trái, hân gật đầu rồi nói.

-Theo suy nghĩ của ta, hiện tại vẫn còn hơi sớm để nàng chuyển sang luyện tập bằng tay trái, nhưng nếu ngươi đã nhắc nhở nàng thì thôi vậy.

Lâm Thanh Phong gật đầu với Vô Cực Tử, nhưng lại nhìn Nam Cung Mị Ảnh đang cố gắng dùng lực chém tảng đá, Lâm Thanh Phong lại thở ra một hơi.

Hân vẫn cảm thấy việc luyện tập lúc này của Nam Cung Mị Ảnh rất không ổn, nhưng Vô Cực Tử đã không nói gì thì hân cũng im lặng.

Nam Cung Mị Ảnh phải tốn hơn bốn giờ mới hoàn thành xong bài tập luyện sáng nay, vừa chém xong nhát thứ hai ngàn thì thân thể nàng cũng rã rời.

Nàng nhanh chóng buông Hắc Thiết Kiếm rồi nằm xuống.

Nhưng cũng đúng lúc này, Vô Cực Tử lại lên tiếng.

-Không được buông kiếm, đối với một vị kiếm tu, kiếm chính là sinh mạng thứ hai, vì thế dù chết người cũng không được buông kiếm.

Nam Cung Mị Ảnh nghe xong lời của Vô Cực Tử, nàng gật đầu rồi cắn rặn lời kéo thân thể rã rời đứng dậy cầm lấy thanh kiếm.

Lâm Thanh Phong vẫn đứng một bên nhìn nàng, hần muốn ra tay trợ giúp nàng nhưng hần biết được đây là việc nàng phải tự mình thực hiện nên hần không ra tay.

Tay trái của Nam Cung Mị Ảnh thật sự thoát lực, nhưng nàng vẫn cố gắng cầm lấy thanh kiếm rồi đeo sau lưng sau đó mới ngồi xuống thở ra từng hơi.

Mặc dù tay phải của Nam Cung Mị Ảnh vẫn không có chuyện gì, nhưng nàng vẫn cố gắng sử dụng tay trái, nàng cũng biết được hiện tại tay trái của nàng quá yếu, yếu hơn tay phải nhiều lắm vì thế nàng phải cố gắng luyện tập bằng tay trái.

Vô Cực Tử nhìn thấy nàng đã thu kiếm ngồi xuống thở dốc, hần mới tiến tới rồi nói.

-Người cũng đã nhận ra điểm yếu của bản thân rồi đi?

Nam Cung Mị Ảnh lúc này khó khăn gật đầu.

Vô Cực Tử nhìn nàng đã nhận ra, hần cũng gật đầu rồi nói.

-Hôm nay tay trái tập tới đây thôi, tối nay người dùng tay phải chém cọc gỗ hai ngàn nhát, tối ngày mai, người sử dụng tay trái chém một ngàn lần, tay phải hai ngàn lần.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu, ánh mắt nàng càng kiên định hơn, nàng phải cố gắng rèn luyện để còn theo kịp Lâm Thanh Phong, nàng không muốn lúc nào cũng phải nhờ hần ra mặt giải quyết.

.....Hết Chương 72.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Bán Yêu Chiến Thiên

Hiện tại đã trải qua một tháng sau khi bọn người Lâm Thanh Phong rời khỏi Nam Cung Thành.

Trong những ngày này, Lâm Thanh Phong cũng thử tu luyện để đột phá tới Trúc Cơ kì nhưng hần vẫn chưa thể đột phá.

Hỏa Vân tôn giả đã từng nói, muốn đột phá Trúc Cơ kì tốt nhất là phải ở Luyện Khí Viên Mãn hấp thu linh khí tới khi cảm giác được thân thể không chứa nổi thì mới tiến hành đột phá.

Mặc dù mỗi ngày chỉ tu luyện trong vài giờ nhưng tốc độ hấp thụ linh khí của hần căn bản không phải người cùng cảnh giới có thể so sánh, chỉ hấp thụ linh khí trong vài giờ mà lượng linh khí hần nhận được còn nhiều hơn người bình thường cầm đầu tu luyện trong vài ngày.

Nhưng hơn một tháng này, hần vẫn chưa cảm giác được linh khí trong cơ thể đạt đến cực hạn.

Vô Cực Tử cũng tò mò xem xét cơ thể hần nhưng vẫn không tìm ra vấn đề.

Hiện tại Lâm Thanh Phong vẫn còn đang tu luyện tầng thứ nhất của Luyện Khí Quyết, mỗi người sử dụng luyện khí quyết để tu luyện sẽ tự động cảm giác được khi nào nên tu luyện tới tầng tiếp theo.

Nhưng Lâm Thanh Phong vẫn không cảm giác được gì khác lạ vì thế hần vẫn hấp thụ linh khí theo tầng thứ nhất của luyện khí quyết.

Mặc dù đã cố sức trong một tháng trời không có kết quả, nhưng Lâm Thanh Phong vẫn không nóng lòng, hần cũng cảm giác được hần tấn cấp quá nhanh nên hần cần thêm thời gian để quen thuộc hướng đi linh khí trong cơ thể.

Trong một tháng này, Nam Cung Mị Ảnh cũng tiến bộ rõ rệt, hiện tại hai tay của nàng đều có thể huy động Hắc Thiết Kiếm mà không sợ trở ngại, tốc độ huy kiếm của nàng ngày càng nhanh nên Vô Cực Tử cũng không cho nàng tiếp tục chém đá và cọc gỗ.

Vô Cực Tử đưa nàng một quyển kiếm phổ, đó là Vô Cực Kiếm Pháp do hần tự mình sáng chế ra, cũng nhờ môn Vô Cực Kiếm Pháp này mà hần đạt

được danh hiệu Vô Cực Kiếm Thánh.

Cầm trong tay quyền kiếm phổ, Nam Cung Mị Ảnh có chút vui mừng, nàng nhanh chóng tạ ơn rồi bắt đầu tu luyện.

Mặc dù vẫn chăm chỉ luyện kiếm nhưng Nam Cung Mị Ảnh vẫn không bỏ qua việc tu luyện cảnh giới.

Hàng ngày nàng vẫn ngồi trong xe ngựa mà nhắm mắt tu luyện, hiện tại nàng đã đạt tới cảnh giới Trúc Cơ tầng 1 đỉnh phong, tùy thời có thể đột phá tới Trúc Cơ tầng 2.

Nam Cung Mị Ảnh thật sự là thiên tài, đa phần một người vừa đạt tới Trúc Cơ tầng 1 muốn đạt tới Trúc Cơ tầng 1 đỉnh phong thì cũng phải tốn ít nhất 2-3 năm, nhưng Nam Cung Mị Ảnh chỉ dùng hơn một tháng.

Vô Cực Tử cũng lưu luyến với Nam Cung Mị Ảnh, cơ thể nàng thích nghi với Hắc Thiết Kiếm cực kì nhanh, thiên tư thì lại thuộc hàng quái vật, nàng khiến Vô Cực Tử không thể ngừng cười.

.....

Một vị thiếu niên gầy yếu, mái tóc đen tuyền, quần áo rách rưới đang lê bước chân cô độc giữa bầu trời mưa tầm tã, sau lưng hắn có một chiếc đuôi đang phe phẩy giữa bầu trời mưa.

Trong mắt của hắn không có tí ánh sáng nào, đôi giày trên chân đã mục nát lộ ra đôi chân trần đã rướm máu vì đường xa.

Tuy hai chân đã đầy máu nhưng có vẻ vị thiếu niên này vẫn không cảm nhận được, hắn vẫn bước tới phía trước mà không để ý tới.

Một chiếc xe ngựa nhanh chóng tới gần hắn, lúc này ánh mắt hắn liếc nhìn qua chiếc xe ngựa một chút nhưng rất nhanh hắn lại cúi đầu không để ý.

Chiếc xe ngựa này là chiếc xe của bọn người Lâm Thanh Phong.

Để ý phía trước có người nên Lâm Thanh Phong nhanh chóng điều khiển xe ngựa tiến tới rồi cười nói.

-Thế nào? Vị huynh đệ này muốn đi nhờ xe à?

Thiếu niên lắc đầu rồi mở miệng.

-Cũng không cần, ta sợ ta sẽ phá hỏng xe của các ngươi, hơn nữa người ta bản như vậy, nếu làm bẩn xe ta cũng không có tiền đền.

Lâm Thanh Phong cười cười rồi trả lời.

-Bản cũng không sao, ngươi mau lên đây, trận mưa này khá lớn, chúng ta nhanh chóng tìm chỗ trú mưa a.

Thiếu niên có vẻ hơi chần chừ, nhưng nhìn thấy nụ cười thân thiện của Lâm Thanh Phong, hắn gật đầu rồi cũng nhảy lên xe.

Lâm Thanh Phong nhìn hắn nhảy lên xe rồi nở nụ cười nói.

-Hai vị lão bà của ta vẫn đang ngồi trong xe, phiền phức ngươi cùng ngồi ngoài này với ta a.

Thiếu niên nghe xong lời này thì lắc đầu.

-Không phiền phức, ngươi cho ta đi cùng là đã tốt lắm rồi.

Lâm Thanh Phong cũng không nói gì, hắn nở nụ cười gật đầu rồi nhanh chóng đánh xe đi tìm chỗ trú mưa.

Một lúc sau, bọn hắn tìm thấy một ngôi miếu cũ nát nên Lâm Thanh Phong nhanh chóng đánh xe tới rồi nói.

-Nơi này có thể dùng làm nơi trú mưa a, mọi người nhanh xuống xe á.

Nói rồi Lâm Thanh Phong nhảy xuống, hắn nhanh chóng lấy ra hai cây dù rồi đưa vào trong xe cho Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai còn hắn cùng vị thiếu niên nhanh chóng chạy vào miếu.

Tòa miếu có vẻ cũ nát do bị bỏ hoang lâu ngày, nhiều cánh cửa cũng đã mục nát nhưng mái nhà vẫn còn chỗ nguyên vẹn rất thích hợp để trú mưa.

Tìm một chỗ khô ráo, Lâm Thanh Phong nhanh chóng lấy ra củi khô trước đó hắn đã chuẩn bị cất trong nhẫn trữ vật.

Hắn thành thực châm lửa sau đó lôi ra một ít thức ăn để chuẩn bị nấu nướng.

Ninh Thiên Nhai cũng chạy đến giúp Lâm Thanh Phong một tay.

Nam Cung Mị Ảnh tiếp tục luyện tập Vô Cực Kiếm Pháp, nàng vẫn tu luyện rất chăm chỉ.

Chỉ có vị thiếu niên vẫn ngồi một bên nhìn chăm chăm vào ba người kì lạ trước mắt này.

Một lúc sau thức ăn đã được Lâm Thanh Phong làm xong, hắn mở miệng.

- Thức ăn đã tốt rồi, mau đến ăn a, cả vị huynh đệ đang ngồi kia nữa, cũng mau tới đây.

Nam Cung Mị Ảnh nhanh chóng dừng tay, nàng vui vẻ nở nụ cười rồi chạy tới.

Vị thiếu niên nghe Lâm Thanh Phong nói tới hắn thì hắn có chút giật mình, nhưng rồi hắn cũng bước tới.

Nhìn số thức ăn được bày ra trước mặt, thiếu niên nuốt một ngụm nước bọt, đã nhiều ngày rồi hắn vẫn chưa được ăn gì nên hắn rất đói.

Lâm Thanh Phong nhìn thấy ánh mắt của vị thiếu niên này, hắn cười cười rồi nói.

- Xin mời, cứ tự nhiên dùng.

Thiếu niên nghe xong lời này thì gật đầu rồi nhanh chóng ăn.

Tốc độ ăn của vị thiếu niên này rất nhanh, nhìn cách hắn ăn như hổ đói khiến ba người Lâm Thanh Phong trợn mắt há mồm.

Thức ăn nhanh chóng bị một mình hắn ăn hết, khi đã ăn hết thức ăn thiếu niên mới gãi đầu rồi ách ách nói.

- Thật xin lỗi, có thể phiền người làm thêm một ít không? Ta vẫn chưa thấy no.

Ba người Lâm Thanh Phong bó tay rồi, nhưng Lâm Thanh Phong cũng không từ chối, hắn nở nụ cười gật đầu rồi lại đi làm thêm thức ăn, lần này hắn lại làm nhiều hơn một chút.

Sau bữa ăn, vị thiếu niên ợ ra một hơi, hai tay ôm bụng tỏ vẻ thỏa mãn, đã thật lâu rồi hắn không được ăn nhiều món ngon như vậy.

Còn ba người Lâm Thanh Phong lại trợn mắt há mồm, vì lượng thức ăn mà người thiếu niên này đã ăn, hắn ăn một bữa cũng gần bằng lượng thức ăn cho bốn năm người ăn trong một ngày rồi.

Nhìn đồng chén đĩa trước mặt Lâm Thanh Phong nở nụ cười khổ, lần này hắn phải nhanh chóng tìm một nơi để mua thêm lương thực a.

Ninh Thiên Nhai che miệng cười rồi bắt đầu thu thập chén đĩa, Nam Cung Mị Ảnh cũng nhanh chóng trợ giúp nàng một tay.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười nhìn hai lão bà, thấy hai nàng không xích mích gì với nhau hắn cũng vui vẻ.

Quay đầu nhìn về vị thiếu niên, Lâm Thanh Phong đánh giá vị thiếu niên trước mắt này, nhìn hắn một bộ tóc đen, còn cộng thêm cái đuôi, Lâm Thanh Phong trầm nghĩ.

- Chẳng lẽ lại là người saiyan đi?

Nhưng Lâm Thanh Phong nhanh chóng từ bỏ ý nghĩ này, hắn lắc đầu rồi cười nói.

- Vị huynh đệ này, trước tiên ta tự giới thiệu một cái, ta tên là Lâm Thanh Phong, còn người tên gì? Còn nữa cái đuôi sau lưng người là đồ thật a?

Vị thiếu niên xoắn xuýt một lúc rồi hắn mới gật đầu trả lời.

- Tên ta là Chiến Thiên, như người cũng thấy ta là một bán yêu.

Lâm Thanh Phong nhìn Chiến Thiên có vẻ lo lắng, nên mỉm cười vỗ vai hắn rồi nói.

- Chiến Thiên huynh đệ, người cũng không cần lo lắng như vậy a?

Chiến Thiên sửng sốt nhìn về Lâm Thanh Phong, sau đó hắn nói.

- Người không sợ ta?

Đối với câu hỏi này, Lâm Thanh Phong cảm thấy kì quái, hắn gãi đầu rồi hỏi ngược lại.

- Vì sao ta phải sợ người?

Chiến Thiên trầm mặc một lúc, sau đó hắn lại nói.

-Nhưng ta là bán yêu.

Lâm Thanh Phong một mặt mộng bức, trầm nghĩ.

-Không phải tên này là một tên điên đi?

Nhưng hắn vẫn nở nụ cười, sau đó lại hỏi.

-Ngươi là bán yêu thì sao?

Chiến Thiên lại trầm mặc xuống, một lúc sau hắn lại nói.

-Ngươi không sợ ta sẽ hãm hại ngươi?

Lâm Thanh Phong gãi đầu nở nụ cười rồi lại hỏi.

-Nhưng ngươi sẽ hãm hại ta sao?

Chiến Thiên cũng hết nói rồi Lâm Thanh Phong, hắn lắc đầu một cái rồi lại nói.

-Ngươi thật kì quái, trong số những người ta từng gặp, ngươi là người đầu tiên vẫn nói chuyện bình thường với ta mặc dù biết ta là bán yêu.

Lâm Thanh Phong đưa tay che trán, hắn âm thầm nghĩ.

-Tên này đúng là điên rồi, thật xui xẻo tại sao lại nhặt về một tên điên đây?

.....Hết Chương 73....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Có thể ta có cách

Hiện trường có chút trầm mặc, Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên cũng không biết nên nói gì tiếp theo.

Lúc này Vô Cực Tử xuất hiện.

Sự xuất hiện của Vô Cực Tử khiến Chiến Thiên giật mình, hắn nhanh chóng lùi lại rồi bày ra tư thế nghênh địch.

Hành động của hắn khiến Vô Cực Tử cùng Lâm Thanh Phong đều mộng bức.

Vô Cực Tử nhìn lướt qua Chiến Thiên một cái rồi lại nói với Lâm Thanh Phong.

-Ngươi tìm đâu ra tên bán yêu này?

Lâm Thanh Phong thờ dài một hơi rồi lắc đầu nói.

-Chỉ là một tên điên a, từ nãy tới giờ hắn vẫn luôn treo hai từ “bán yêu” trên miệng, ta vẫn không biết ý hắn là gì đây.

Vô Cực Tử gật đầu một cái, quay đầu nhìn Chiến Thiên rồi nói.

-Tiểu tử, cũng không cần tỏ vẻ như lâm đại địch như vậy, ta không có ác ý.

Chiến Thiên nghe xong lời Vô Cực Tử, vẻ mặt hắn nửa tin nửa ngờ rồi nhanh chóng thu lại bộ dáng của mình.

Lâm Thanh Phong nhìn Chiến Thiên đã yên tĩnh trở lại, hắn gãi đầu rồi hỏi Vô Cực Tử.

-Như vậy, bán yêu là thế nào?

Nghe được câu hỏi này của Lâm Thanh Phong, Vô Cực Tử sờ cằm một cái rồi nói.

-Ngươi cũng biết yêu thú có thể tu luyện đi?

Lâm Thanh Phong gật đầu, đẳng cấp của yêu thú được phân từ cấp 1 tới cấp 9, bọn hắn dĩ nhiên là có thể tu luyện.

Vô Cực Tử gật đầu rồi nói tiếp.

-Đa phần yêu thú sau khi đạt tới cấp 6 sẽ có thể hóa hình, hình người có thể giúp bọn chúng tu luyện nhanh hơn nên đa phần yêu thú sau khi đạt tới cấp 6 đều chọn hóa thành hình người.

-Nhưng cũng có một cách khác để bọn chúng hóa hình đó là Hóa Hình Thảo, nếu yêu thú ăn vào Hóa Hình Thảo thì cũng có thể hóa thành hình người.

Lâm Thanh Phong trầm tư một chút rồi gật đầu nói.

-Như vậy, Chiến Thiên là do một yêu thú đã hóa hình cùng với một con người sinh ra ỉ?

Vô Cực Tử gật đầu, cũng như lời Lâm Thanh Phong suy đoán, “bán yêu” được sinh ra do sự kết hợp giữa con người và yêu thú hóa hình.

Lâm Thanh Phong thấy Vô Cực Tử gật đầu hẳn lại hỏi.

-Như vậy tại sao bán yêu lại bị mọi người xa lánh a?

Vô Cực Tử muốn mở miệng giải thích nhưng Chiến Thiên đã nói trước.

-Loại người các ngươi rất khinh thường bán yêu bọn ta, các ngươi không chấp nhận sự kết hợp giữa yêu thú và loài người các ngươi.

Chiến Thiên nói xong, hắn liền trầm mặc, ánh mắt hắn ước át lộ ra sát khí rồi nói.

-Cũng chính vì thế mà các ngươi đã bức tử mẫu thân, sau đó lại tiến hành truy sát ta.

Lâm Thanh Phong nhíu mày nhìn Chiến Thiên rồi bình tĩnh mở miệng.

-Bình tĩnh lại Chiến Thiên huynh đệ, ta không biết mọi người nhìn ngươi như thế nào, nhưng ta không kì thị ngươi.

Lúc này Chiến Thiên hít vào một hơi thật sâu, hắn lấy lại bình tĩnh rồi nói.

-Như ta đã nói, ngươi là người đầu tiên vẫn đối xử với ta như người bình thường, ta cũng không muốn gây thêm phiền phức cho ngươi.

Chiến Thiên nói rồi hắn quay đầu bước tới một góc miếu hoang rồi ngồi xuống.

Hiện tại trời vẫn còn mưa không dứt nên hắn ngồi đó để tránh mưa, đồng thời cũng không muốn nói chuyện với Lâm Thanh Phong.

Đối với thái độ của Chiến Thiên, Lâm Thanh Phong cũng không có ác cảm gì nhiều, hắn cũng hiểu được nếu một người bình thường gặp chuyện như vậy thì đa phần đều tỏ ra thái độ này đi.

Trầm tư một lúc Lâm Thanh Phong lại nói với Vô Cực Tử.

-Ta muốn biết thêm một ít về bán yêu.

Nghe xong lời của Lâm Thanh Phong, Vô Cực Tử sờ cằm rồi nói.

-Bán yêu là do sự kết hợp giữa người và yêu thú hóa hình, cơ thể bọn họ rất khác với con người, cũng không giống với yêu thú.

Dừng một chút Vô Cực Tử lại nói.

-Cũng vì vậy mà bọn họ không thể tu luyện thành tu sĩ, càng không thể tu luyện như cách của yêu thú

-Mang theo thân thể phàm nhân bọn hắn cũng không thể sử dụng linh thảo để tăng cường sức mạnh thân thể, chỉ có thể làm người bình thường tới hết đời.

-Tuy vậy bán yêu lại có tuổi thọ cực kì dài, tuổi thọ của bọn hắn đều khoảng một vạn năm trở lên.

Lâm Thanh Phong trầm tư một lúc, rồi mở miệng.

-Nói như vậy thì bán yêu chỉ là một người bình thường có tuổi thọ cực kì dài ỉ?

Vô Cực Tử gật đầu coi như là đồng ý với cách nhìn của Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong đưa mắt nhìn Chiến Thiên, hắn suy nghĩ một chút rồi tiến lại gần.

Chiến Thiên nhận thấy Lâm Thanh Phong tiến tới, hắn cũng không nói gì mà chỉ im lặng ngồi đó.

Lâm Thanh Phong bước tới rồi ngồi cạnh Chiến Thiên, hắn mở miệng.

-Như vậy, huynh đệ ngươi không thể tu luyện à?

Chiến Thiên vẫn im lặng không trả lời.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi nói tiếp.

-Ta nghĩ, có lẽ ta có cách giúp ngươi tu luyện để trở nên mạnh mẽ hơn.

Lâm Thanh Phong vừa dứt lời thì Chiến Thiên cùng Vô Cực Tử đồng thời mở to mắt nhìn hắn.

Phải biết rằng từ thời thượng cổ tới nay vẫn không ai tìm ra được cách giúp bán yêu tu luyện.

Lời Lâm Thanh Phong nói ra như một viên đá lớn rớt xuống giữa mặt hồ tạo ra gợn sóng.

Chiến Thiên hai mắt phát sáng nhìn Lâm Thanh Phong sau đó mở miệng.

-Có thể sao?

Vô Cực Tử hừ một tiếng rồi mở miệng.

-Tất nhiên là không thể nào.

Nhưng Chiến Thiên vẫn không để ý tới Vô Cực Tử, hai mắt hắn vẫn phát sáng chờ đợi câu trả lời của Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong lắc đầu rồi nói.

-Ta cũng không có nắm chắc.

Nghe được lời này Chiến Thiên cúi đầu ủ rũ.

Nhưng Lâm Thanh Phong lại nói tiếp.

-Ta không chắc, nhưng chúng ta có thể thử một lần, chỉ là ngươi có đồng ý hay không?

Chiến Thiên cúi đầu trầm tư một lúc, sau đó hai mắt hắn kiên định gật đầu.

Hiện tại hắn thật sự khao khát sức mạnh, hắn là bán yêu vì thế không thể tu luyện, nhưng hắn lại quá yếu không thể báo thù cho mẫu thân.

Hắn cũng chỉ có một thân một mình không còn gì để mất, vì vậy hắn quyết định đánh cược nghe theo Lâm Thanh Phong.

Nhìn ánh mắt kiên định của Chiến Thiên, Lâm Thanh Phong gật đầu rồi nói.

-Ta sẽ kể cho ngươi nghe câu chuyện về cuộc đời của một vị chiến binh.

Chiến Thiên một mặt mừng bức nhìn Lâm Thanh Phong, Vô Cực Tử đứng một bên nghe xong cũng có hứng thú nên cũng tới gần.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai lúc này cũng đã thu dọn xong chén đĩa cũng bước tới ngồi nghe.

Nhìn bốn người đều đưa cặp mắt trông chờ nhìn mình, Lâm Thanh Phong gãi đầu ho nhẹ một tiếng rồi bắt đầu kể.

-Ở một hành tinh nọ, những người sống ở đó từ khi sinh ra đều là chiến binh, bọn hắn đều mang trong mình dòng máu chiến binh, bọn hắn được gọi là người Saiyan.

-Người Saiyan rất giống người bình thường, nhưng bọn hắn có thêm một cái đuôi sau lưng.

-Những đứa trẻ được sinh ra đều được đánh giá để được phân vào hai bộ phận lực lượng một là chiến binh, hai là hậu cần, sau đó được bồi dưỡng một cách thích hợp.

-Bọn hắn có một thiết bị đo được chỉ số chiến đấu, từ đó có thể phân định ra những đứa trẻ nào được phân vào lực lượng chiến binh và hậu cần, tuy nhiên thiết bị cũng chỉ đo được tới một mức giới hạn, nếu cao hơn thì thiết bị sẽ phát nổ.

Lâm Thanh Phong nói tới đây thì dừng một lúc, sau đó hắn nói tiếp.

-Theo cách tính chỉ số chiến đấu của bọn hán tu sĩ luyện khí kì tầng 1 sẽ vào khoảng 100 sau đó từng cấp bậc sẽ nâng thêm

-Những đứa mới sinh nếu có chỉ số chiến đấu trên 500 thì đều được phân vào lực lượng chiến binh.

Nghe tới đây bọn người Vô Cực Tử đều trợn mắt há mồm, một dân tộc những đứa trẻ vừa được sinh ra đều mạnh ngang luyện khí tầng 5 tu sĩ không phải bọn hán đều là quái vật sao?

Nhưng Chiến Thiên lại cúi đầu, bọn người mà Lâm Thanh Phong nói qua đều mạnh như vậy thì hán làm sao có thể đạt tới?

Lâm Thanh Phong nhìn Chiến Thiên cúi đầu, hán mới nở nụ cười rồi nói.

-Nhưng mà, vị chiến binh mà ta muốn kể, mặc dù hán là người của bộ tộc đó nhưng từ khi sinh ra sức mạnh của hán chỉ có 2.

Dừng một chút Lâm Thanh Phong lại nói.

-Theo lời mọi người thường nói, chính là phế vật, chân chính phế vật trong phế vật.

Chiến Thiên hai mắt phát sáng nhìn về Lâm Thanh Phong chờ đợi hán nói tiếp.

Lâm Thanh Phong tiếp tục nói.

-Dân tộc bọn hán chỉ lấy chiến đấu làm chủ đạo vì thế bọn hán phải đi đánh chiếm nhiều nơi rồi bán cho những người khác để có đủ tiền nuôi sống mọi người.

-Những đứa trẻ thuộc lực lượng chiến binh từ nhỏ đều được đưa tới các hành tinh khác nhau để rèn luyện cùng nhiệm vụ là phải đánh chiếm hành tinh đó.

-Nhưng vị chiến binh mà ta muốn kể, chỉ số sức mạnh của hán chỉ có 2, nhưng lúc này dân tộc bọn hán gặp phải đại nạn, toàn bộ diệt tộc.

Bọn người Vô Cực Tử đều trợn mắt nhìn Lâm Thanh Phong, bộ tộc mà Lâm Thanh Phong nói nhiều người mạnh như vậy nhưng vẫn bị diệt tộc?

Chiến Thiên hơi chần chờ một chút rồi hán mở miệng.

-Như vậy vị chiến binh ấy như thế nào?

Cả bốn người nghe đều có chút lo lắng cho vị chiến binh mà Lâm Thanh Phong đang kể tới, nên đều chú tâm nghe.

Lâm Thanh Phong cười cười gật đầu rồi nói.

-Cả tộc người Saiyan đều bị diệt tộc, nhưng trước lúc đó, phụ thân của vị chiến binh này đã được tiên đoán trước sự kiện diệt tộc sẽ diễn ra, vì thế hán đã nhanh chóng gửi vị chiến binh này tới một tinh cầu yếu kém hơn, người mạnh nhất chỉ đạt tới luyện khí tầng 2.

....Hết Chương 74....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Bản năng vô cực

Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai lúc này mới thở ra một hơi nhẹ nhõm, Chiến Thiên ánh mắt càng sáng hơn chăm chú nhìn về Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong tiếp tục kể.

-Hành tinh mà vị chiến binh ấy được gửi tới là một hành tinh mang tên Địa Cầu.

-Vì chỉ là một đứa trẻ mới sinh, nên hán cũng không thể tự chăm sóc bản thân của mình, nhưng may mắn thay, có một người đã nhặt được hán và mang về chăm nom, đặt cho hán một cái tên Son Goku.

Cả bốn người đều chăm chú nghe theo lời kể của Lâm Thanh Phong.

Cho tới khi trời đã tạnh mưa, mặt trăng lên cao, Lâm Thanh Phong mới kể tới cuộc đấu giữa Son Goku và Jiren trong kì Đại Hội Sức Mạnh.

- Trong kì đại hội sức mạnh này, có một đối thủ rất mạnh mẽ, ngay cả thần hủy diệt cũng không thể đánh bại được hắn.

- Son Goku mặc dù đã biến hình, sử dụng cả Super Saiyan Blue nhưng vẫn không thể gây cho Jiren một vết trầy.

Chiến Thiên vẫn nhìn về Lâm Thanh Phong, sau khi nghe Lâm Thanh Phong kể Son Goku có thể biến hình thì hắn có chút thất vọng, hắn cũng không phải dân Saiyan thì làm sao có thể biến hình?

Nhưng dù vậy Chiến Thiên vẫn muốn nghe thêm về Son Goku nên hắn cũng không ngắt lời.

Lâm Thanh Phong tiếp tục nói.

- Cũng chính lúc này, dưới áp lực mạnh mẽ của Jiren, Son Goku đã tiến thêm một bước nữa, đạt được sức mạnh được gọi là “Bản Năng Vô Cực”, nhờ có nó mà Son Goku mới có thể đánh bại được Jiren.

Chiến Thiên hai mắt phát sáng, nghe tên “Bản năng vô cực” là hắn cũng hiểu được, đây là sức mạnh mà Lâm Thanh Phong muốn nói cho hắn, sức mạnh có thể khiến hắn mạnh hơn.

Vô Cực Tử nghe tới đây thì nhíu mày rồi mở miệng.

- Như vậy chẳng phải hắn chỉ chiến đấu theo bản năng, chẳng khác gì loài thú hay sao? Nếu là vậy thì sức mạnh này không có cũng được.

Đối với lời này của Vô Cực Tử, Lâm Thanh Phong lắc đầu rồi giải thích.

- Cũng không phải như vậy, khác với bản năng của loài thú, bọn chúng không thể giữ vững được lý trí của mình, không nhận biết đâu là địch đâu là bạn, nhưng bản năng vô cực lại có thể.

Dừng một chút Lâm Thanh Phong nhìn Vô Cực Tử rồi nói tiếp.

- Các ngươi cũng biết, bình thường chúng ta chỉ có thể sử dụng tối đa 30% sức mạnh cơ thể đi?

Vô Cực Tử gật đầu, với lời này của Lâm Thanh Phong hắn tỏ vẻ đồng ý.

Lâm Thanh Phong cũng gật đầu rồi lại tiếp tục.

- Bản năng vô cực có thể khiến chúng ta sử dụng tất cả 100% sức mạnh ngoài ra sức mạnh còn được cường hóa thêm nhiều lần, nhưng khó ở chỗ bản năng vô cực yêu cầu trí não giao tất cả quyền kiểm soát cho thân thể để từng tế bào của thân thể tự mình hoạt động, tự mình đưa ra hành động hợp lý nhất trong khi chiến đấu.

- Phải biết rằng trí não lúc nào cũng nắm giữ quyền kiểm soát thân thể, vì thế việc giao tất cả mọi hành động cho từng tế bào quyết định rất khó.

- Cũng chính vì vậy, ngay cả những vị thần cũng không thể hoàn thiện được bản năng vô cực.

Vô Cực Tử nghe hết lời Lâm Thanh Phong nói, hắn biết được những lời này là đúng nên cũng không phản bác gì thêm.

Lâm Thanh Phong quay đầu nhìn Chiến Thiên rồi nói.

- Ta nghĩ ngươi khá giống Son Goku vì thế ta cho ngươi biết về bản năng vô cực, hy vọng ngươi có thể tập luyện để trở nên mạnh mẽ hơn.

Chiến Thiên cúi đầu trầm mặc, nghe lời chỉ dẫn của Lâm Thanh Phong về bản năng vô cực hắn cũng biết là rất khó, nhưng rồi hai mắt hắn lại trở nên kiên định, nhìn về Lâm Thanh Phong hắn quỳ xuống rồi nói.

- Xin sư phụ nhận đệ tử một lay.

Lâm Thanh Phong có chút hốt hoảng, hắn mau chóng đỡ lấy Chiến Thiên rồi mở miệng.

- Đừng gọi ta là sư phụ, ta cũng không có gì để dạy cho ngươi.

Chiến Thiên hai mắt vẫn kiên định nhìn về Lâm Thanh Phong rồi nói.

- Người đã chỉ cho ta con đường để trở nên mạnh mẽ, vì vậy người là sư phụ của ta.

Lâm Thanh Phong khuôn mặt xoắn xuýt, hắn hiện tại cũng không biết làm thế nào.

Lúc này Vô Cực Tử mở miệng.

- Con đường luyện “khí” của ngươi từ trước tới nay chưa ai nghĩ tới, tuy ngươi chỉ có lý luận nhưng nếu tiêu từ Chiến Thiên có thể thành công thì ngươi

cũng chính là sư phụ của hắn, hắn gọi người là sư phụ cũng không có tội xấu.

Tuy vậy nhưng Lâm Thanh Phong vẫn lắc đầu, hắn cũng không muốn nhận đệ tử a, gãi đầu một cái rồi Lâm Thanh Phong mở miệng.

-Sư phụ thì thôi đi, gọi ta huynh đệ là được.

Chiến Thiên nghe xong lời này thì gật đầu mở miệng.

-Đã biết, sư phụ...

Lâm Thanh Phong một mặt mừng bức nhìn Chiến Thiên, sau đó hắn cắn răng nói.

-Gọi ta là huynh đệ.

Chiến Thiên lại gật đầu rồi mở miệng.

-Đã biết rồi, sư phụ...

Lâm Thanh Phong đúng là bị chọc cho tức chết, hắn quyết định mặc kệ Chiến Thiên.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai ở cạnh bên ôm bụng cười, nhìn vẻ mặt quần bách của Lâm Thanh Phong hai nàng ngoài cười cũng chỉ biết cười.

Lâm Thanh Phong hít sâu một hơi để lấy lại bình tĩnh, hắn nghiêm túc nhìn Chiến Thiên rồi nói.

-Trước cũng đừng gọi sư phụ, hiện tại người thử ngồi xuống và cảm nhận “khí” trong cơ thể mình, nếu có thể cảm nhận được thì lại gọi sư phụ cũng không muộn.

Lúc này Chiến Thiên vẻ mặt cũng ngưng trọng lại, hắn nghe lời Lâm Thanh Phong nhanh chóng ngồi xuống tập trung cảm nhận “Khí” trong cơ thể.

Bốn người Lâm Thanh Phong đứng một bên yên lặng nhìn Chiến Thiên, bọn hắn cũng biết được đây là lúc Chiến Thiên cần yên tĩnh tập trung.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây khiến bốn người đều có cảm giác nặng nề, một lúc sau giữa hai tay Chiến Thiên bắt đầu phát ra ánh sáng.

Nhìn ánh sáng này Lâm Thanh Phong gật đầu, ánh sáng trên tay của Chiến Thiên cũng tựa như lúc Videl có thể theo lời Gohan cảm nhận “khí” trong cơ thể.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai tay che miệng, hai nàng có chút kinh ngạc nhìn về ánh sáng trên tay Chiến Thiên.

Vô Cực Tử thì khiếp sợ nhìn về Lâm Thanh Phong, hiện tại nếu Chiến Thiên thật sự cảm nhận được khí cũng có nghĩa là Lâm Thanh Phong thật sự tìm ra một con đường riêng giúp bán yêu tu luyện a.

Ánh sáng trên tay Chiến Thiên ngày càng sáng rõ hơn, dần dần ánh sáng bao phủ khắp cả người hắn, không khí xung quanh bắt đầu di chuyển thành vòng tròn xung quanh Chiến Thiên.

Ngay cả Ninh Thiên Nhai cũng cảm nhận thấy không khí di chuyển, nàng nhanh chóng chạy tới đứng bên cạnh Lâm Thanh Phong.

Nụ cười của Lâm Thanh Phong ngày càng nhiều hơn, hắn đã biết được Chiến Thiên thành công rồi, hiện tại chỉ cần đợi thôi.

Một lúc sau Chiến Thiên đứng dậy, hắn ngẩng đầu lên trời hét lên một tiếng thật to.

Chấn động không khí lấy Chiến Thiên làm trung tâm bắt đầu khuếch tán ra ngoài, ngôi miếu hoang từ lâu không có người tu dưỡng nên không chịu nổi và bắt đầu đổ sập.

Lâm Thanh Phong phát hiện dị biến nên nhanh chóng ôm lấy Ninh Thiên Nhai cùng Nam Cung Mị Ảnh nhảy ra ngoài.

Vô Cực Tử cau mày rồi cũng bay theo sau.

Tới một khu vực an toàn, Lâm Thanh Phong mới để Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai xuống.

Nhìn về hướng ngôi miếu hoang hiện tại đã đổ sập, khói bụi vẫn còn bay lên cao, Lâm Thanh Phong nở nụ cười.

Bốn người đều chú ý về phương hướng đó rồi chờ đợi.

Trên bầu trời đêm, mây đen nhanh chóng ngưng tụ, từng tia sấm chớp bắt đầu đánh xuống.

Lâm Thanh Phong nhíu mày nhìn bầu trời, Vô Cực Tử toát ra vẻ mặt kinh dị nhìn về hướng ngôi miếu hoang.

Với cảm giác của Vô Cực Tử thì làm sao hắn không nhận ra trên bầu trời đây là muốn ngưng tụ lôi kiếp?

Lôi kiếp chỉ xuất hiện khi có người bắt đầu độ kiếp, thấp nhất là phải từ Nguyên Anh kì đột phá tới Hóa Thần kì thì lôi kiếp mới xuất hiện.

Hiện tại ở gần đây chỉ có năm người, bốn người bọn Lâm Thanh Phong chắc chắn không dẫn phát lôi kiếp rồi, chỉ còn một mình Chiến Thiên.

Chiến Thiên chỉ là một người bình thường lại dẫn phát ra lôi kiếp vì vậy mới khiến Vô Cực Tử khiếp sợ.

Lâm Thanh Phong muốn tiến tới, nhưng Vô Cực Tử ngay lập tức ngăn cản.

-Hiện tại là lúc hắn phải tự mình độ kiếp, người ngoài can thiệp vào chỉ khiến lôi kiếp mạnh thêm.

Lâm Thanh Phong dừng một chút rồi cũng nghe theo Vô Cực Tử đứng tại chỗ chờ đợi.

Chiến Thiên một thân tràn ngập “khí” bao phủ, quần áo bay phấp phới, hắn ngẩng đầu nhìn về mây đen trên bầu trời.

Hắn cảm nhận được đám mây đen này xuất hiện là do hắn, vì thế hắn cũng nghĩ tới được là hắn sắp phải độ kiếp.

Cảm nhận được lực lượng mạnh mẽ trong cơ thể, Chiến Thiên nở ra nụ cười tự tin.

Hắn đưa ánh mắt cảm kích nhìn về phương hướng mà bốn người Lâm Thanh Phong đang đứng, nhìn về Lâm Thanh Phong hắn hét to.

-Cảm tạ sư phụ, xin ngài đợi ta một lúc.

Lâm Thanh Phong nghe được lời này thì nở nụ cười, nhìn Chiến Thiên hiện tại một thân tràn ngập “khí” xung quanh, hắn cũng biết được đây là do Chiến Thiên đã thành công.

Chiến Thiên ngẩng cao đầu nhìn về bầu trời tràn ngập lôi kiếp, hắn mở miệng.

-Lôi kiếp, mau đến a.

Như đáp lại lời của Chiến Thiên, tiếng sấm lại càng lớn hơn, sau đó một đạo sấm chớp nhanh chóng đánh xuống, đánh thẳng vào người Chiến Thiên.

Vô Cực Tử đánh giá đạo sấm chớp một cái, hắn gật đầu nói.

-Là Hóa Thần lôi kiếp, thật không ngờ tiểu tử này lại gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Lâm Thanh Phong mở miệng.

-Hai vị lão bà, mau chóng cảm nhận một ít uy lực của lôi kiếp, sau này chúng ta sẽ phải đối mặt với nó a.

Không cần Lâm Thanh Phong nói, Nam Cung Mị Ảnh và Ninh Thiên Nhai cũng đã chăm chú nhìn về lôi kiếp.

....Hết Chương 75....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Lâm Thanh Phong vs Chiến Thiên

Đạo lôi kiếp nhanh chóng đánh vào thân thể Chiến Thiên uy lực lôi kiếp cực mạnh, tuy nhiên sau khi chạm vào người Chiến Thiên lại không thể gây cho hắn một điểm thương tích nào.

Vô Cực Tử nhìn từ xa đã thấy cảnh này, hắn nhanh chóng đỏ mặt hồi nhìn về Lâm Thanh Phong.

Thật sự hắn cũng phải bái phục Lâm Thanh Phong, những người Lâm Thanh Phong tùy tiện nhặt về không phải thiên tài thì cũng là quái vật.

Hai nàng Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết thì cũng thôi đi, nhưng hắn lại nhặt về Mộng Tiêu Dao – Âm Dương song linh căn, lại thêm tỷ đệ Ninh Thiên Nhai – Tiểu Hồng Trần, hiện tại lại thêm tên quái vật Chiến Thiên trước mặt này.

Từ người phạm nhảy thẳng lên mức ngay cả Hóa Thần kì lôi kiếp cũng không làm gì được hắn.

Vô Cực Tử hít một hơi thật sâu rồi cũng không nói gì.

Lần đầu tiên thì gọi là may mắn, lần thứ hai là kinh ngạc, tới lần thứ ba thậm chí là lần thứ tư ngay cả Vô Cực Tử cũng có chút chết lặng.

Lôi kiếp của Chiến Thiên diễn ra cũng không lâu lắm, chín đạo lôi kiếp nhanh chóng đánh xuống nhưng cũng không thể gây cho Chiến Thiên một điểm thương tích.

Một lúc sau, mây đen tan dần Chiến Thiên hít một hơi thật sâu rồi nhìn lại thân thể mình.

Lôi kiếp tuy không thể gây cho hắn một điểm thương tích nào, nhưng hắn đã dùng lôi kiếp để gột rửa thân thể vì vậy lúc này thân thể hắn được bao phủ bởi một lớp tạp chất đen kịt, có chút khó ngửi.

Bọn người Lâm Thanh Phong nhanh chóng tiến tới.

Nhìn cả người Chiến Thiên lúc này có chút dơ bẩn nên Nam Cung Mị Ảnh sử dụng một pháp thuật cơ bản hệ thủy, ngưng tụ ra một dòng nước rồi tẩy rửa cả người Chiến Thiên.

Chiến Thiên sau khi được tẩy rửa sạch sẽ, cả người sáng bóng như ngọc, những bắp thịt cũng hiện ra, cộng thêm khuôn mặt của hắn hiện tại khiến hắn có chút đẹp trai.

Lâm Thanh Phong cười cười nhìn Chiến Thiên một cái rồi gật đầu.

-Tốt lắm, hiện tại ngươi cũng trở nên mạnh mẽ hơn a.

Chiến Thiên hai mắt ướt át nhìn Lâm Thanh Phong, hắn nhanh chóng quỳ xuống thành tâm khấu đầu.

-Sư phụ, xin nhận đệ tử một lạy.

Lần này Lâm Thanh Phong cũng không ngăn cản, hắn gật đầu tiếp nhận.

Sau đó lại mở miệng.

-Tốt, như vậy về sau ngươi sẽ là đệ tử đầu tiên của ta, ngươi đã biết cách vận dụng “khí” như vậy, hiện tại ta sẽ truyền cho ngươi một môn tuyệt kỹ để sử dụng.

Chiến Thiên hai mắt phát sáng chờ đợi Lâm Thanh Phong.

Vô Cực Tử không nói lời nào nhưng hắn vẫn tập trung nhìn về Lâm Thanh Phong.

Nam Cung Mị Ảnh cũng tò mò, Ninh Thiên Nhai nhanh chóng mở miệng.

-Có phải là tuyệt kỹ của Son Goku a?

Nghe lời này Lâm Thanh Phong cười cười gật đầu.

Chiến Thiên hai mắt càng sáng hơn, sau khi học được cách vận dụng “Khí” thì điều đầu tiên mà hắn muốn thử đó là tuyệt kỹ “Kamehameha” của Son Goku a.

Lâm Thanh Phong cũng không nói nhiều, hắn nhớ lại từng động tác của Quy lão tiên sinh, sau đó vừa giảng giải vừa làm mẫu.

-Đầu tiên tập trung khí ở hai tay, sau đó đưa hai tay về ngang hông, nén khí lại, rồi dùng lực bắn khí về phía trước.

Lâm Thanh Phong không tu luyện “khí” vì thế sau khi hắn thức hiện cũng chẳng có gì xảy ra.

Làm xong một lần, Lâm Thanh Phong gật đầu rồi nói.

-Đó là toàn bộ, bởi vì ta không tu luyện “Khí” nên ta không sử dụng được, nhưng Chiến Thiên ngươi có thể.

Chiến Thiên nghiêm túc gật đầu, hắn hít vào một hơi rồi dựa theo lời của Lâm Thanh Phong mà hành động.

Gió bắt đầu nổi lên, “khí” lại bao phủ toàn thân Chiến Thiên, hai mắt hắn nghiêm túc mà thực hiện.

Đưa hai tay ra phía trước, sau đó lại kéo về ngang hông, nén khí lại, rồi dùng lực bắn khí về phía trước.

Một loạt động tác được thực hiện, một đạo ánh sáng cũng nhanh chóng được bắn ra từ hai tay của Chiến Thiên.

Đạo ánh sáng nhanh chóng bay thẳng về phía trước rồi nhanh chóng biến mất.

Chỉ để lại một đường đất dài bị đào ra hai phía.

Lâm Thanh Phong gật đầu nhìn Chiến Thiên rồi nói.

-Rất tốt, sau này lại cố gắng luyện tập.

Tuy đòn thế Kamehameha rất nhanh biến mất nhưng bọn hắn cũng biết được đây là do Chiến Thiên vẫn chưa quen thuộc.

Dù vậy nhưng Vô Cực Tử đầu vẫn toát ra mồ hôi, dựa theo cảm giác của hắn, hắn biết được đòn thế này uy lực ít nhất cũng đạt tới đỉnh phong một kích của Hóa Thân kì tu sĩ đi.

Nhưng đây chỉ là do Chiến Thiên chưa quen thuộc nên uy lực coi như là giảm bớt, nếu Chiến Thiên thành thạo rồi thì uy lực cũng không kém gì Luyện Hư kì a.

Vô Cực Tử hít vào một hơi rồi ngẩng mặt nhìn trời, hắn cảm thấy hắn già rồi, thanh niên bây giờ thật đáng sợ.

Tuy trong lòng cảm thấy khiếp sợ, nhưng Vô Cực Tử đã nhanh chóng nhìn ra sự thiếu sót trong việc luyện khí, hắn mở miệng.

-Mặc dù hiện tại Chiến Thiên tiểu tử cũng có sức mạnh ngang với Hóa Thân kì tu sĩ, nhưng suy cho cùng hắn cũng chỉ là một tên phạm nhân hơi cường đại thôi, hắn không thể sử dụng pháp thuật.

Nghe được lời này, cả bốn người đều hướng mặt nhìn về Vô Cực Tử.

Vô Cực Tử ho nhẹ một tiếng rồi giải thích.

-Điểm yếu này khi đối đầu với tu sĩ cấp thấp thì cũng thôi đi, nhưng nếu hắn gặp những tu sĩ cấp cao thì hắn sẽ chết trong nháy mắt thôi.

Lâm Thanh Phong ôm cằm suy nghĩ một chút, rồi hắn gật đầu với Vô Cực Tử.

-Cũng đúng, suy cho cùng phương pháp này cũng chỉ coi là một phương pháp luyện thể, còn tu sĩ có nhiều loại pháp thuật, nếu thật sự gặp được tu sĩ mạnh thì Chiến Thiên rất dễ dàng ăn thua thiệt.

Lâm Thanh Phong nói xong thì nở nụ cười.

-Nhưng điều này cũng không phải là vấn đề, nếu Chiến Thiên thực sự cố gắng để trở nên mạnh mẽ hơn nữa, hắn cũng không cần phải sợ.

Lâm Thanh Phong vừa dứt lời, Chiến Thiên hai mắt tự tin cũng gật đầu.

-Tất nhiên ta sẽ trở nên mạnh mẽ hơn nữa.

Vô Cực Tử nghe xong lời này cũng nở nụ cười gật đầu.

Lâm Thanh Phong cũng vui vẻ, hắn quay đầu nhìn Chiến Thiên rồi nói.

-Như vậy Chiến Thiên, ngươi mau lại đây, ta muốn kiểm tra ngươi một chút.

Chiến Thiên có vẻ hơi chần chờ, hắn chỉ mới đạt được thực lực cũng chưa quen thuộc cách sử dụng nên hắn sợ làm tổn thương tới Lâm Thanh Phong.

Nhìn Chiến Thiên lo lắng, Lâm Thanh Phong cũng biết được hắn đang lo lắng điều gì nên cười nói.

-Yên tâm, ta sẽ không có chuyện gì.

Đây cũng không phải là do Lâm Thanh Phong kiêu ngạo, mặc dù chính hắn cũng không biết thực lực của chính hắn tới đâu nhưng có thể tùy ý giết được Luyện Hư kì thì chắc cũng không yếu hơn Chiến Thiên bao nhiêu.

Vô Cực Tử lúc này cũng tiếp lời.

-Ngươi cứ yên tâm, sự phụ của ngươi cũng không yếu như vậy, cứ dùng hết sức mà đánh hắn.

Chiến Thiên nghe xong trong lòng vẫn lo lắng, hắn nhìn về Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai để hỏi ý kiến của hai vị sư mẫu.

Chỉ thấy Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai đồng thời nở nụ cười gật đầu nhìn hắn.

Lúc này Chiến Thiên cũng hít vào một hơi lấy lại bình tĩnh, hắn nhìn Lâm Thanh Phong rồi gật đầu.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười rồi cùng Chiến Thiên bước tới một phía.

Chiến Thiên đối mặt Lâm Thanh Phong, về mặt hắn ngưng trọng, hắn nhắm mắt hít vào một hơi, một vầng hào quang màu trắng bạc bắt đầu bao phủ cơ thể hắn.

Chiến Thiên mở mắt ra, ánh mắt của hắn tràn ngập chiến ý nhìn về Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong đứng đó nhìn Chiến Thiên rồi gật đầu mở miệng.

-Tới đây.

Lâm Thanh Phong vừa dứt lời thì Chiến Thiên cũng ra tay.

Chiến Thiên chỉ trong chớp mắt đã biến mất khỏi tầm mắt của Lâm Thanh Phong.

Vô Cực Tử đứng từ xa nhìn thấy tất cả, hắn có chút giật mình với tốc độ của Chiến Thiên, hắn gật đầu.

Chiến Thiên tốc độ cực nhanh biến mất trước mặt Lâm Thanh Phong, hắn liền xuất hiện phía sau lưng Lâm Thanh Phong rồi đưa tay đâm mạnh về phía Lâm Thanh Phong.

Nhưng cũng đúng lúc này Lâm Thanh Phong liền xoay người và đưa tay chặn lại nắm đấm của Chiến Thiên.

Chấn động do hai người tạo ra nhanh chóng khuếch trương tứ phía.

Tốc độ của bọn hắn quá nhanh, Nam Cung Mị Ảnh cũng không kịp nhìn thấy gì thì đừng nói tới Ninh Thiên Nhai.

Trong chớp mắt hai nàng chỉ thấy Chiến Thiên biến mất rồi sau đó lại xuất hiện với tình cảnh hiện tại.

Nam Cung Mị Ảnh chạy ra mồ hôi khắp người, nàng chăm chú nhìn về hai người Lâm Thanh Phong và Chiến Thiên, nàng biết hiện tại nàng quá yếu, nàng muốn trở nên mạnh mẽ như bọn hắn.

Ninh Thiên Nhai cái hiểu cái không nhìn về hai người, mặc dù nàng không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng nàng vẫn cảm nhận được lực chấn động do hai người tạo ra.

Ở khoảng cách như vậy mà lực chấn động vẫn lan tới đây, Ninh Thiên Nhai cũng biết được Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên rất mạnh.

Lâm Thanh Phong vẫn nắm lấy nắm đấm của Chiến Thiên, lúc này hắn nở nụ cười rồi nói.

-Như vậy, có thể chiến đấu hết sức được rồi chứ?

Chiến Thiên đưa mắt nhìn về Lâm Thanh Phong, nhìn thấy Lâm Thanh Phong vẫn vui vẻ cười đùa, không có biểu hiện cố gắng hết sức thì hắn cũng hiểu được sự phụ trợ rất mạnh.

Chiến Thiên gật đầu nở nụ cười rồi mở miệng.

-Như vậy, sự phụ trợ của người cần thận rồi.

Lâm Thanh Phong lúc này khuôn mặt cũng nghiêm túc hơn, hắn tập trung chờ đợi Chiến Thiên tiếp tục ra đòn.

...Hết Chương 76...

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Lâm Thanh Phong vs Chiến Thiên (2)

Chiến Thiên về mặt nghiêm túc nhìn về Lâm Thanh Phong.

Đúng như lời Lâm Thanh Phong nói, lần trước hắn vẫn chưa dùng hết toàn lực, hắn cũng đã hiểu ra nếu muốn thắng được Lâm Thanh Phong thì hắn cần phải cực kì nghiêm túc.

Chiến Thiên hít vào một hơi rồi dùng toàn lực lao tới.

Lâm Thanh Phong mỉm cười rồi cũng lao tới.

Hai người mặc dù rất mạnh như làm gì có kinh nghiệm đánh nhau?

Chiến Thiên lúc trước chỉ là một người bình thường, nhưng bởi thường bị mọi người truy sát nên ít ra cũng còn khá một ít.

Còn Lâm Thanh Phong thì đừng nói, lúc trước hắn chỉ là một tên thanh niên hơn 20 tuổi, mặc dù cũng có ẩu đả đánh nhau nhưng cũng chỉ là những trận đánh nhau của tuổi học trò thì lấy đâu ra kinh nghiệm?

Hai người lao vào nhau như hai tên côn đồ, Vô Cực Tử nhìn xong cảnh này thì đưa tay che mắt rồi quay đầu không muốn nhìn.

Lúc đầu hắn cũng có hứng thú nhìn xem nhưng càng nhìn hai người đánh nhau hắn chỉ còn biết im lặng.

Nhìn hai “con gà” trước mặt chiến đấu chỉ khiến Vô Cực Tử càng thêm đau đầu, làm gì có hứng thú mà xem tiếp?

Một lúc sau Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên đều dừng lại rồi tách nhau ra.

Chiến Thiên vẻ mặt mệt mỏi liều mạng thở dốc, còn Lâm Thanh Phong tuy gương mặt có chút ửng đỏ nhưng ai nhìn vào cũng nhận thấy rằng hắn vẫn sinh long hoạt hổ đứng đó.

Chiến Thiên hít vào vài hơi để lấy lại sức, hắn nhìn về Lâm Thanh Phong, hai mắt hắn tỏa sáng, hắn nhanh chóng cúi đầu.

-Thật không hổ danh là sư phụ, ta đã dùng hết sức nhưng vẫn không làm gì được ngài.

Lâm Thanh Phong gỡ đầu rồi nở nụ cười.

Vô Cực Tử lúc này cùng Nam Cung Mị Ảnh và Ninh Thiên Nhai tiến tới.

Vô Cực Tử sắc mặt đen kịt nhìn về mặt đắc ý của Lâm Thanh Phong, hắn lớn tiếng chửi rủa.

-Sư phụ cái gì, hai người tên nào cũng chỉ có cái lực lượng lớn, còn lại kỹ thuật còn không bằng một tên luyện khí kì thì tự hào cái gì?

Vô Cực Tử lớn tiếng làm bốn người đều mộng bực.

Lâm Thanh Phong chỉ biết gỡ đầu cười khổ, hắn cũng biết cái hắn thiếu là kinh nghiệm chiến đấu a, nhưng hắn cũng không có cách nào à?

Vô Cực Tử hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh rồi lên tiếng.

-Hai người các ngươi, ngày mai ta sẽ dạy cho các ngươi những thứ cơ bản, ta cũng không muốn lại nhìn thấy hai tên côn đồ chỉ biết lao vào nhau vật lộn.

Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên đồng thời gỡ đầu cười khổ, cũng đành nghe theo lời Vô Cực Tử.

...

Sáng sớm ngày hôm sau, bốn người Lâm Thanh Phong nhanh chóng thức giấc, Nam Cung Mị Ảnh lại bắt đầu tập Vô Cực Kiếm Pháp.

Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên đều đứng trước mặt Vô Cực Tử chờ đợi hắn chỉ dạy.

Bởi vì Lâm Thanh Phong bị Vô Cực Tử kéo đi học tập, nên việc nấu ăn phải do Ninh Thiên Nhai một mình chuẩn bị.

Vô Cực Tử nhìn Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên một cái rồi lấy ra hai bộ y phục màu đen đưa cho hai người, sau đó mở miệng nói.

-Trước tiên mặc vào hai bộ y phục này, bọn chúng là phụ trợ giúp hai người các ngươi luyện tập.

Nhận lấy bộ y phục, Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên hai mặt nhìn nhau, sau đó đều nở nụ cười khổ đi thay y phục.

Hai bộ y phục nhìn từ bên ngoài thì không thấy có cảm giác gì lạ, nhưng khi mặc vào chúng liền khiến Lâm Thanh Phong phải nhíu mày bởi vì chúng rất nặng.

Nặng tới mức khiến cho Lâm Thanh Phong khó khăn trong việc di chuyển.

Bước từng bước nặng nề tới trước mặt Vô Cực Tử, Lâm Thanh Phong thở ra từng hơi mệt nhọc, khó khăn mở miệng.

-Lão già, bộ y phục này nặng ít nhất cũng 7-800kg đi?

Vô Cực Tử hừ một tiếng cũng không đáp lời.

Chiến Thiên lúc này cũng khó khăn bước từng bước tiến tới, hắn nhanh chóng ngồi xuống thở dốc rồi nói.

-Bộ y phục này thật sự quá nặng đi ít nhất cũng phải 500kg a?

Nghe xong lời này của Chiến Thiên, Lâm Thanh Phong cau mày rồi nhìn về Vô Cực Tử.

Vô Cực Tử lúc này mới mở miệng.

-Hai bộ y phục này, tác dụng cũng giống như thanh Hắc Thiết Kiếm mà Ảnh nhi đang dùng, chúng nó có thể tự thay đổi trọng lượng thích hợp nhất cho từng tu sĩ.

Lâm Thanh Phong gật đầu cũng không nói gì.

Vô Cực Tử lại lên tiếng.

-Ta muốn hai người mặc hai bộ y phục này rồi mới bắt đầu học những thứ căn bản, mặc dù các người có thể không cần mặc chúng nhưng chúng sẽ giúp các người mạnh mẽ hơn.

Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên đều không có dị nghị gì, bọn hắn đều biết rằng bọn hắn cần phải trở nên mạnh mẽ.

Vô Cực Tử gật đầu với hai người rồi mở miệng.

-Như vậy, các người liền đứng tấn... nếm thử 2 giờ đồng hồ đi?

Vô Cực Tử nói xong thì liền bỏ đi, cũng không nhìn sắc mặt của Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên.

Hiện tại Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên hai mặt đều mệt mỏi, nếu bình thường để bọn hắn đứng tấn suốt cả ngày thì bọn hắn có tự tin làm được.

Nhưng hiện tại liền không dễ dàng, mang theo bộ y phục này trên người đứng nói đứng tấn, chỉ việc đứng lên di chuyển cũng khiến bọn hắn phải cố gắng hết sức a.

Cũng hết cách rồi, Lâm Thanh Phong chỉ đành cùng Chiến Thiên bắt đầu đứng tấn.

Thời gian chậm rãi trôi qua,... đã qua được mười phút, hiện tại hai chân Lâm Thanh Phong đã có chút chết lặng, đầu hắn đầy mồ hôi nhưng hắn vẫn cố gắng đứng vững.

Chiến Thiên lúc này đã mệt tới thở không nổi, hắn muốn nằm xuống nhưng giọng nói của Lâm Thanh Phong lại vang lên.

-Đứng dậy, không được nằm xuống, người phải biết hiện tại người là người duy nhất tu luyện “khí”, người phải trở nên mạnh mẽ, người không thể bỏ cuộc.

Chiến Thiên nhanh chóng lấy lại tinh thần, hắn cũng biết được hiện tại hắn không thể bỏ cuộc, nếu như hắn bỏ cuộc thì còn nói gì tới việc báo thù cho mẫu thân?

Chiến Thiên cùng Lâm Thanh Phong hai người vẫn cố gắng đứng tấn.

Không biết làm cách nào, nhưng khoảng thời gian hai giờ đã trôi qua, lúc này Vô Cực Tử lại xuất hiện, nhìn hai người vẫn đang cố hết sức đứng tấn, hắn gật đầu nở nụ cười hài lòng.

-Rất tốt, hai giờ đã trôi qua, biểu hiện của các người khiến ta thật vui mừng.

Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên lúc này mới thở ra một hơi rồi đồng thời ngồi bệt xuống đất.

Vô Cực Tử nhìn hai người tham lam hít thở, hắn nở nụ cười gật đầu rồi nói tiếp.

-Như vậy, các người nghỉ ngơi 5 phút rồi tiếp tục đứng tấn 2 giờ a.

Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên đồng thời trợn mắt.

Lâm Thanh Phong trong lòng đang hờ hết.

-Trà thù, đây là trần trụi trà thù a, chỉ kêu người có vài tiếng lão già mà người vẫn còn giữ trong lòng sao?

Mặc dù trong lòng hờ hết bất mãn, nhưng Lâm Thanh Phong vẫn không nói gì, hắn cũng không cần nói, về mặt hiện tại của hắn đã nói thay hắn.

Vô Cực Tử nở nụ cười đen tối nhìn về Lâm Thanh Phong, sau đó lại mở miệng.

-Làm sao? Người bất mãn?

Lâm Thanh Phong hừ một tiếng rồi quay mặt không để ý.

Vô Cực Tử lại nói tiếp.

-2 giờ sau chúng ta lại khởi hành, hai người các ngươi nhớ rằng không được cời bỏ y phục ra.

Lâm Thanh Phong trực tiếp quỳ, bảo bọn hắn không được cời bỏ y phục thì chẳng khác nào kêu bọn hắn đi bộ à?

Xe ngựa làm sao chịu nổi sức nặng của bọn hắn hiện giờ? Hai người bọn hắn cộng lại cũng hơn 1300kg rồi.

Lâm Thanh Phong hít một hơi rồi gật đầu, hắn biết hiện tại đã nhờ Vô Cực Tử chỉ dạy căn bản thì phải nghe theo lời hắn.

Mặc bộ y phục nặng cũng không tính là xấu, lúc trước Quy lão tiên sinh cũng dùng cách này để dạy dỗ Son Goku, sau khi Son Goku cời bỏ mai rùa thì sức mạnh của hắn tăng lên đáng kể.

Nghỉ ngơi xong, Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên lại tiếp tục đứng lên rồi bắt đầu bài tập luyện.

Vô Cực Tử rất hài lòng nhìn hai người, hắn đang muốn dạy hai người kiến thức căn bản.

Nhưng vì hai người thực lực quá mạnh mẽ nên hắn mới gia tăng thêm trọng lượng để khiến hai người gặp khó khăn, từ đó sẽ kích thích tiềm năng của hai người.

Lúc đầu hắn cũng không nghĩ tới cách này, nhưng sau khi nghe câu chuyện về Son Goku mà Lâm Thanh Phong kể, hắn đã bỏ ra cả đêm để suy xét độ khả thi rồi mới quyết định dựa vào cách này để huấn luyện cả hai.

Lâm Thanh Phong coi như là lấy đá đập vào chân mình.

Một ngày tập luyện đã trôi qua.

Đêm đến, sau khi mọi người đã dùng cơm xong, Vô Cực Tử lại mở miệng.

-Hiện tại, hai ngươi lại đối luyện với nhau, tất nhiên là vẫn mặc y phục ta đã đưa, ta sẽ ở một bên chỉ điểm sai lầm cho bọn ngươi.

Mặc dù Vô Cực Tử cũng không phải luyện thể tu sĩ, nhưng hắn vẫn là hàng thật giá thật Đại Thừa kì tôn giả, muốn chỉ dạy hai “con gà” trước mặt chiến đấu thì hắn thừa sức.

Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên đồng thời gật đầu rồi đi đến một phía bắt đầu đối luyện.

Chiến Thiên lại vận dụng khí, hôm nay hắn mang theo phụ trọng nên tốc độ của hắn chậm hơn rất nhiều, ngay cả Nam Cung Mị Ảnh cũng nhìn rõ ràng.

Chiến Thiên mang theo phụ trọng, Lâm Thanh Phong cũng mang theo, mặc dù Lâm Thanh Phong nhìn rõ hành động của Chiến Thiên nhưng cơ thể hắn không phản ứng kịp.

Lúc này Vô Cực Tử ở một bên cũng bắt đầu mở miệng chỉ điểm rõ ràng sơ hở của hai người.

Nam Cung Mị Ảnh ở một bên nhìn, cũng tiếp thu được ít nhiều.

....Hết chương 77....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Trúc Cơ Viên Mãn – Rasen Shuriken

Thêm một tháng đã qua.

Dưới sự chỉ bảo của Vô Cực Tử, Nam Cung Mị Ảnh đã đạt tới Trúc Cơ kì tầng 2, và vẫn đang tiếp tục tu luyện.

Biểu hiện của nàng khiến Vô Cực Tử càng thêm vui mừng.

Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên rất nhanh chóng thích ứng với sức nặng của y phục trên người.

Những ngày đầu tiên bọn hắn cảm giác có hơi khó khăn, nhưng qua vài ngày thì bọn hắn đã nhanh chóng quen thuộc.

Hiện tại hai bộ y phục mà Vô Cực Tử đưa bọn hắn đều đã đạt tới cực hạn sức nặng, mỗi bộ 2000kg tương đương với 2 tấn.

Dù vậy, Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên vẫn cảm thấy chúng rất nhẹ nhõm cứ như rằng bọn hắn mặc y phục bình thường chứ không phải là y phục nặng hai tấn.

Một tháng này sau những bài tập luyện dưới sự chỉ điểm của Vô Cực Tử, hai người bọn hắn cũng đạt tới mức phù hợp yêu cầu của Vô Cực Tử.

Nhìn hai người Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên vẫn vui vẻ cười đùa, Vô Cực Tử gật đầu rồi nói.

-Rất tốt, hiện tại ta cũng không có gì để dạy các ngươi, các ngươi có thể cởi bỏ y phục được rồi.

Vô Cực Tử nhìn trong mắt tiến bộ của hai người, hắn cũng không khỏi thở dài một hơi, hai người này tiến bộ đều quá nhanh thật sự là hai con quái vật chứ không phải người, dùng người để so sánh với bọn hắn thật sự là khi dễ người khác.

Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên cũng cởi một cái rồi cùng nhau gạt đầu thay đổi y phục.

Sau một tháng luyện tập hiện tại bọn hắn cũng tự mình cảm giác được bọn hắn mạnh mẽ lên nhiều lắm, đồng thời cũng quen thuộc hơn lực lượng của chính mình nắm giữ.

Lâm Thanh Phong cởi ra bộ y phục sau đó nhắm mắt tự đánh giá một hồi, hiện tại cơ thể của hắn tràn đầy sức mạnh, đúng như Vô Cực Tử đã nói mặc bộ y phục này khiến thực lực hắn tăng lên rất nhiều.

Sau một lúc hắn liền nhíu mày bởi vì hắn cảm giác được, linh khí trong cơ thể hắn có chút xao động.

Đây là biểu hiện hắn muốn đột phá Trúc Cơ kì, hắn cũng cảm giác được hắn có thể tu luyện tầng thứ hai của Luyện Khí Quyết.

Lâm Thanh Phong nhanh chóng mở miệng.

-Ta rốt cục muốn đột phá tới Trúc Cơ kì rồi.

Lời Lâm Thanh Phong nói ra khiến mọi người đều có chút vui mừng, Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai nhanh chóng chạy tới.

-Phu quân nhanh chóng đột phá a.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười nhìn hai nàng rồi gật đầu, sau đó hắn mở miệng.

-Như vậy, hiện tại việc hộ pháp phải nhờ mọi người rồi.

Bốn người đều gật đầu mỉm cười nhìn Lâm Thanh Phong coi như là đồng ý.

Lâm Thanh Phong lúc này cũng ngồi xuống và tập trung đột phá.

Linh khí trong cơ thể hắn từ từ chuyển thành dịch lỏng, và bắt đầu đổ vào cơ thể.

Linh khí không đủ thì hắn lại tiếp tục hấp thu linh khí xung quanh rồi lại tiếp tục đổ vào cơ thể.

Vòng tuần hoàn này lặp đi lặp lại nhiều lần.

Tới tận hai ngày sau Lâm Thanh Phong mới mở hai mắt nhìn xung quanh.

Xung quanh cũng không có ai khác, bọn người Nam Cung Mị Ảnh đều đi mất khiến hắn hơi bối rối.

Nhưng cũng không lâu sau, Chiến Thiên đã bay tới, hắn vẫn mang trên người bộ y phục mà Vô Cực Tử đã đưa, cũng vì y phục cũ của hắn đã rách nát nên hắn vẫn mang trên người bộ y phục này.

Trong hai ngày này Chiến Thiên nghe theo câu chuyện mà Lâm Thanh Phong đã kể rồi bắt đầu tập bay, hắn đã nhanh chóng nắm giữ cách bay lượn, hiện tại hắn đã thành thạo.

Chiến Thiên đáp xuống gần bên Lâm Thanh Phong rồi mở miệng.

- Sư phụ, ngài đã đột phá xong rồi?

Lâm Thanh Phong đánh giá xung quanh một chút rồi gật đầu hỏi.

-Ta đã thành công, mọi người đâu cả rồi?

Chiến Thiên có chút bất đắc dĩ gật đầu trả lời.

-Ngài đột phá cần quá nhiều Linh Khí, phương viên vài chục dặm xung quanh linh khí đã bị ngài hút khô hiện tại vẫn chưa trở lại bình thường đây.

-Cũng vì vậy mà Vô Cực lão tổ đã bảo mọi người rời xa nơi này để còn tiện cho Mị Ảnh sư mẫu tu luyện.

Nghe xong lời giải thích của Chiến Thiên, Lâm Thanh Phong gật đầu cười khổ, hắn cũng không biết những chuyện này sẽ xảy ra, hắn gật đầu một cái rồi lại nói.

-Được rồi, hiện tại ta thay y phục một cái rồi chúng ta lại trở về.

Chiến Thiên gật đầu rồi đứng đó chờ đợi, hiện tại Lâm Thanh Phong đã đột phá xong Trúc Cơ kì nên cũng trải qua thêm một lần loại bỏ tạp chất nên mùi trên người hắn rất khó ngửi.

Lâm Thanh Phong nhanh chóng lấy ra một thùng nước từ nhẫn trữ vật, hắn nhanh chóng tắm rửa thật kĩ để loại bỏ những vết bẩn trên người.

Một lúc sau hắn thay một bộ y phục mới, rồi mới tới chỗ Chiến Thiên.

Nhìn Lâm Thanh Phong hiện tại thật sự rất đẹp trai, đứng chuẩn soái ca khiến Chiến Thiên có hơi kinh ngạc một chút, nhưng hắn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, sau đó bay trước dẫn đường cho Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong một mặt mộng bức nhìn về phương hướng Chiến Thiên bay xa.

Hắn cúi đầu chửi rủa.

-Tên phản đồ a, người thì bay đi để lại sư phụ người chạy bộ người không cảm thấy có lỗi sao?

Lâm Thanh Phong một mặt đen kịt, nhưng vẫn chạy theo hướng Chiến Thiên đã đi.

Một lúc sau hắn nhìn thấy bốn người Nam Cung Mị Ảnh đã ở trước mắt, lúc này hắn mới thò ra một hơi.

Đứng trước mặt Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai, Lâm Thanh Phong nở nụ cười rồi ôm lấy hai nàng.

Vô Cực Tử nhìn cảnh này thì quay đầu đi, hắn không hiểu thanh niên ngày nay tại sao cứ thích quăng thức ăn cho chó khắp nơi.

Chiến Thiên gật đầu cười khổ rồi cũng quay mặt đi, hắn là bán yêu, độc thân chó chính hiệu, hắn làm sao chịu nổi cảnh Lâm Thanh Phong quăng thức ăn cho chó a?

Một lúc sau ba người Lâm Thanh Phong mới buông nhau ra, Vô Cực Tử lúc này có chút tức giận.

Lâm Thanh Phong chỉ mới rời đi đột phá có hai ngày a, cũng không phải là hàng chục, hàng trăm năm mới gặp lại có cần phải tỏ ra thảm thiết như vậy không?

Vô Cực Tử muốn nói gì đó, nhưng sau khi hắn cảm nhận được cảnh giới hiện tại của Lâm Thanh Phong hắn cũng ngậm miệng lại, rồi quay đầu bỏ đi, con tim bé nhỏ của hắn không thể chịu nổi trùng kích như vậy.

Hiện tại cảnh giới của Lâm Thanh Phong sau khi vừa đột phá cũng không gọi là cao, vừa vặn Trúc Cơ Viên Mãn, tùy thời đột phá Kim Đan kì.

Nhìn cảnh giới Trúc Cơ Viên Mãn của Lâm Thanh Phong khiến Vô Cực Tử không chịu nổi.

Mặc dù hắn tự cho rằng định lực của hắn rất cao, nhưng hắn vẫn không chịu nổi trùng kích của Lâm Thanh Phong a.

Đã từng nghe Hóa Vân tôn giả nói qua, Lâm Thanh Phong chỉ dùng nửa giờ để từ phạm nhân lên thăng luyện khí viên mãn thì hắn cũng không để trong lòng, tu sĩ đẳng cấp càng cao đột phá càng khó khăn, đó là thường thức.

Nhưng hiện tại Lâm Thanh Phong lại từ Luyện Khí Viên Mãn đột phá thẳng tới Trúc Cơ Viên Mãn trong hai ngày khiến con tim của Vô Cực Tử không chịu nổi.

Bỗng dưng hắn lại nghĩ tới một việc thật sự đáng sợ, nếu mỗi lần Lâm Thanh Phong đột phá là mỗi lần hắn đột phá tới cảnh giới Viên Mãn thì công sức cố gắng của những tu sĩ khác để làm gì?

Vô Cực Tử thật sự sợ rồi, hắn hít vào một hơi để lấy lại bình tĩnh rồi sau đó lại trốn vào Dưỡng Hồn Châu, hiện tại hắn không muốn nhìn thấy bất cứ ai, nhất là Lâm Thanh Phong, hắn sợ Lâm Thanh Phong sẽ khiến hắn sinh ra tâm ma vì thế hắn cần phải tĩnh tâm lại.

Lâm Thanh Phong sau khi ôm ấp Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai xong hắn mới nói.

-Ta đã hoàn thiện được Rasengan a.

Nam Cung Mị Ảnh hai mắt tỏa sáng nhìn Lâm Thanh Phong, nàng cũng biết được Rasengan là một pháp thuật rất mạnh nhưng nó vẫn còn chưa hoàn thiện, hiện tại Lâm Thanh Phong đã hoàn thiện được nó nên nàng rất vui mừng.

Chiến Thiên có chút tò mò nhìn về Lâm Thanh Phong, hắn vẫn chưa từng thấy Lâm Thanh Phong sử dụng Rasengan nên hắn không biết đây là pháp thuật gì, nên hắn muốn nhìn thử.

Ninh Thiên Nhai cũng vui vẻ, nàng không phải tu sĩ, nên cũng không hiểu được Rasengan có hoàn thiện hay không, nhưng chỉ cần Lâm Thanh Phong vui vẻ thì nàng cũng vui theo.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười rồi nhảy ra một phía xa xa.

Hắn nhắm mắt lại rồi đưa tay lên trước mặt.

Một viên cầu Rasengan nhanh chóng được tạo ra, nhưng viên cầu này rất khác so với những viên cầu Rasengan lúc trước, nó giống như một thanh Shuriken 4 cánh đang liên tục xoay tròn.

Hiện tại Lâm Thanh Phong chỉ muốn thử một chút uy lực của RasenShuriken cho bốn người Nam Cung Mị Ảnh nhìn nên hắn chỉ tạo ra một viên nhỏ.

Tiếng gió rít gai người tản ra bốn phía khiến người nghe cảm thấy nổi da gà.

Nam Cung Mị Ảnh hai mắt sáng lên nhìn chăm chăm viên Rasengan trên tay Lâm Thanh Phong, tuy nhỏ nhưng nàng vẫn cảm giác được viên Rasengan này rất nguy hiểm.

Vô Cực Tử cũng xuất hiện, hắn nghe được tiếng gió rít chói tai nên cũng muốn nhìn tận mắt.

Ninh Thiên Nhai cùng Chiến Thiên về mặt kinh ngạc nhìn Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong cầm trên tay viên RasenShuriken này thì gật đầu, nhìn lên bầu trời đêm hắn nhìn thấy được một con chim lớn đang bay ngang qua.

Nhưng vì khoảng cách khá xa nên nhìn con chim có vẻ khá nhỏ.

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái đánh giá khoảng cách một chút, sau đó hắn liền ném viên RasenShuriken về hướng đó.

....Hết Chương 78.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Trong cái rủi có cái may?

Hai vị thanh niên nam, nữ tu sĩ đang cười phi hành thú trên bầu trời tìm kiếm gì đó.

Hai người đều mang hai bộ y phục kiểu dáng đồng nhất, chỉ cần nhìn qua là biết bọn họ cùng thuộc một tông môn.

Hai người bay xung quang một hồi lâu mà vẫn không tìm được gì, người nữ tu sĩ có chút thất vọng lên tiếng.

- Sư huynh, lời của lão già lúc trước đáng tin hay không a? Chúng ta đã theo lời lão tìm kiếm xung quanh đây cũng hơn hai ngày rồi mà cả một con thú cũng không có, nói gì tới người.

Vị thanh niên gật đầu một cái rồi trả lời.

- Ta cũng không biết chắc, nhưng hắn đã tự xưng mình là Thiên Cơ Tử như vậy hẳn là hắn sẽ không lừa chúng ta.

Nói xong, người thanh niên đưa mắt nhìn xung quanh tiếp tục tìm kiếm nhưng cũng không thấy gì, hắn có chút thất vọng rồi thở ra một hơi.

Bọn hắn là người thuộc một tông môn nhỏ cách đây không xa, môn chủ nhận được tin tức tông môn sắp phải gặp nguy cơ nên thông báo cho toàn bộ đệ tử nhanh chóng trở về.

Hai vị nam nữ tu sĩ này cũng đang trên đường trở về tông môn, nhưng trước đó bọn hắn lại gặp được một lão già tự xưng Thiên Cơ Tử.

Lão già ấy nói cho bọn hắn biết, bọn hắn có thể tìm được người giúp tông môn vượt qua nguy cơ tại đây.

Nhưng lão già ấy cũng đã nói trước khi tới đây bọn hắc phái nhanh chóng tìm ra một bảo vật hộ thân, ít nhất có thể chống đỡ được một kích của Hóa Thần kì tu sĩ.

Hai người có chút bán tin bán nghi, nhưng nghĩ về việc tông môn sắp gặp tai nạn còn bọn hắc chỉ là hai tên tu sĩ nữ tử mới vừa đột phá Trúc Cơ kì, còn nam tử là Trúc Cơ Viên Mãn cũng không thể giúp được gì nhiều, vì thế bọn hắc cắn răng lấy hết của cải để mua được một kiện bảo vật có thể chống đỡ một kích của Hóa Thần tu sĩ theo lời Thiên Cơ Tử.

Cũng vì việc này mới khiến người nữ nhân có chút bức bối, hai người bọn hắc là sư huynh muội, của cải không nhiều, hiện tại phải bỏ ra toàn bộ của cải mới có thể mua được kiện bảo vật này.

Bọn hắc theo lời Thiên Cơ Tử tìm đến đây nhưng tìm tới hiện tại cũng chẳng thấy ai khiến bọn hắc cảm giác được giống như mình bị lừa.

Tìm kiếm một hồi lâu, người nam tử thở dài một cái rồi nói.

-Chúng ta nên trở về a.

Nữ tử cũng không còn cách nào khác, nàng cúi đầu thất vọng chấp nhận sự thật rằng lần này hai người bọn hắc thật sự bị lừa.

Hai người điều khiển phi hành thú trở về tông môn, cả hai người ai cũng trầm mặc lại không nói chuyện.

Bọn hắc chỉ tự trách mình thật sự quá cả tin, nên mới bị lão già ấy lừa đảo dễ dàng.

Hiện tại tốt rồi, ngay cả pháp khí cùng tất cả mọi thứ trên người đều mang đi bán để mua bảo vật hộ thân, cũng may lần này bọn hắc ra ngoài được sư phụ đưa cho một con phi hành thú.

Phi hành thú là của tông môn nên bọn hắc mới không đem đi bán, nhưng hiện tại quay về tông môn chắc chắn rằng bọn hắc sẽ bị sư phụ quở trách.

Người nam tử thở ra một hơi rồi nói.

-Lần này coi như là một bài học cho chúng ta, không nên tin người a.

Người nữ tử gật đầu rồi cũng thở dài một hơi.

Nhưng lúc này bọn họ nghe được tiếng gió rít càng ngày càng lớn.

Hai người đồng thời nhíu mày nhìn về một phía.

Chỉ thấy được một viên cầu nhỏ đang nhanh chóng bay tới.

Người nam tử sắc mặt đại biến, hắc kêu lên một tiếng.

-Không tốt.

Sau đó nhanh chóng lấy ra bảo vật hộ thân che chắn cho hai người cùng phi hành thú.

Một vòng ánh sáng nhanh chóng xuất hiện, bao phủ hai người cùng phi hành thú.

Viên cầu trước mặt nhanh chóng bay tới hai người.

....

Một bên khác, sau khi Vô Cực Tử ý thức được Lâm Thanh Phong đang muốn nhắm vào con chim trên trời.

Với ánh mắt của một vị Đại Thừa kì tu sĩ hắc đã nhanh chóng nhìn thấy được con chim đó là phi hành thú, và trên người nó còn đang chở theo hai vị tu sĩ.

Trong lòng hắc thầm hô không tốt, hắc nhanh chóng mở miệng.

-Dừng tay.

Phản ứng của hắc khiến bọn người Lâm Thanh Phong giật mình, Lâm Thanh Phong nhanh chóng chỉnh sửa góc độ của viên RasenShuriken bởi vì lúc này hắc muốn thu lại cũng không được, nên chỉ còn cách tốt nhất là chỉnh sửa góc độ để viên RasenShuriken bay càng xa càng tốt.

Viên RasenShuriken rời tay Lâm Thanh Phong, nó bay với vận tốc như tên bắn hướng về phía hai vị tu sĩ cùng con phi hành thú.

Hai người cảm nhận được nguy hiểm trí mạng đang hướng tới nên về mặt hai người xám ngắt.

Tuy hiện tại viên cầu còn cách hai người rất xa nhưng với tốc độ của nó thì chỉ cần vài giây thì đã bay tới đây.

Người nam tử có chút tuyệt vọng nhìn về nữ tử, hần mở miệng.

-Sur muội, thật sự xin lỗi.

Người nữ tử là sư muội của hần, nàng là một thiên tài, nàng được sư phụ hần thu nhận từ 10 năm trước, hiện tại vừa đột phá Trúc Cơ kì.

Lần này hần được sư phụ giao cho nhiệm vụ dẫn nàng xuống núi để dạo chơi nhân gian và học hỏi thêm kinh nghiệm.

Nhưng hiện tại hần không thể bảo vệ được nàng nên hần cảm thấy thật sự có lỗi.

Viên cầu trước mặt nhanh chóng bay tới gần bọn hần, nhưng nó nhanh chóng chuyển hướng bay về phía trước mặt bọn hần khoảng 10m.

Tuy viên cầu chuyển hướng khiến nam tử thở ra một hơi, nhưng hần cũng không dám thả lỏng.

Hần biết được pháp thuật uy lực mạnh như vậy thì chắc chắn sẽ nổ, nên cả người hần vẫn căng cứng nhìn chăm chăm về viên cầu.

Đúng như nam tử suy nghĩ, viên cầu RasenShuriken sau khi đổi hướng bay thêm một đoạn cách bọn hần khoảng 15m thì đã nổ.

Uy lực của nó nhanh chóng khuếch tán ra xung quanh tạo thành một vụ nổ bán kính chừng 20m.

Hai người nam nữ tu sĩ cùng con phi hành thú cách trung tâm vụ nổ chừng 15m cũng được coi là ở vùng ngoại vi.

Mặc dù có bảo vật phòng hộ và đứng ở vùng ngoại vi vụ nổ nhưng bọn hần cũng không dễ chịu gì.

RasenShuriken sau khi nổ ra, một luồng cuồng phong ập vào mặt bọn hần mặc dù đã có bảo vật hộ thân nhưng bảo vật cũng chỉ chống đỡ được một phần uy lực vụ nổ.

Phần còn lại nhanh chóng khiến bọn hần bị thương rồi ngất đi.

Phi hành thú cũng không thể chịu nổi, nó cùng hai người bị lực nổ bắn đi thật xa thoát ra khỏi vụ nổ.

Bọn người Lâm Thanh Phong ở một bên nhanh chóng mừng rỡ, hiện tại bọn hần cũng biết vì sao Vô Cực Tử lại kêu dừng tay.

Lâm Thanh Phong phản ứng rất nhanh, hần nhanh chóng mở miệng.

-Chiến Thiên, mau dùng hết sức bay tới đó cứu người, đừng để bọn hần bị ngã chết.

Chiến Thiên cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, hần nhanh chóng vận khí rồi dùng hết tốc độ bay đi cứu người.

Lâm Thanh Phong cũng dùng hết sức mà chạy tới, tuy Lâm Thanh Phong không thể bay, nhưng cũng dùng khinh thường tốc độ của hần.

Phải biết tốc độ của hần lúc trước còn nhanh hơn Luyện Hư kì Quân Vô Tà, hiện tại đã trải qua bài tập của Vô Cực Tử và đạt tới Trúc Cơ Viên Mãn lại khiến tốc độ của hần tăng thêm.

Lâm Thanh Phong nhanh chóng đánh giá vị trí của phi hành thú và hai vị tu sĩ một chút rồi nhanh chóng nhảy lên bắt được vị nam tu sĩ cùng phi hành thú.

Chiến Thiên tốc độ cũng không phải kém, hần nhanh chóng bay tới và tiếp được vị nữ tu sĩ, sau đó thả người xuống đứng bên cạnh Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong nhíu mày nhìn hiện trạng của hai vị nam nữ tu sĩ cùng phi hành thú một cái rồi nhanh chóng mở miệng.

-Mau quay trở lại tìm Vô Cực Tử, có thể hần có một ít đan dược trị thương cho bọn họ.

Chiến Thiên nghe xong thì nhanh chóng gật đầu ôm lấy người nữ tử bay về.

Lâm Thanh Phong lại bị bỏ lại, hần một mặt mừng rỡ nhìn về Chiến Thiên đang bay đi trên bầu trời sau đó âm thầm chửi rủa.

-Tên phản đồ này lại bỏ sư phụ một mình, người ôm người nữ nhân thì dễ chịu rồi, để lại sư phụ phải ôm một tên nam nhân cùng một con thú lớn, người không biết nghĩ cho sư phụ a.

Tuy trong lòng hần khó chịu, nhưng hần biết được đây cũng không phải lúc cần nhẫn nhịn hai tay ôm lấy người nam tu sĩ, lưng cũng theo phi hành thú nhanh chóng chạy trở về.

Chiến Thiên cùng Lâm Thanh Phong nhanh chóng trở về, Vô Cực Tử nhíu mày đánh giá tình trạng của hai người tu sĩ cùng phi hành thú một cái rồi nói.

Hai người bọn hần vẫn còn may là có thể sống, nhưng con phi hành thú này thì ta hết cách.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi âm thầm hối hận, hẳn cũng biết lần này là do hắn lỗ mắng mới gây ra thảm trạng này.

Vô Cực Tử nhanh chóng lấy ra hai viên đan dược, bỏ vào miệng hai người sau đó lại nói.

-Cũng may cho bọn hắn, là người đã giảm sức mạnh của pháp thuật còn ném cách bọn hắn khá xa, nếu như lại ném thẳng vào bọn hắn thì hiện tại ta cũng không cần tốn đan dược.

Vô Cực Tử đánh giá tình trạng hai người sau khi dùng đan dược một chút rồi gật đầu.

-Được rồi, trời sáng bọn hắn sẽ tỉnh lại cũng không cần lo lắng.

Lâm Thanh Phong gật đầu cười khổ, hai người này cũng thật sự là xui xẻo a, nhưng bọn hắn cũng may mắn nhất được một cái mạng.

Đây gọi là trong cái rủi có cái may đi?

.....Hết Chương 79.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Mị Nguyệt - Quan Phi Vân

Trời vẫn chưa sáng hẳn, Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên nhanh chóng tỉnh giấc.

Lâm Thanh Phong nhìn qua hai vị nam nữ tu sĩ vẫn đang nằm đó bất tỉnh một cái.

Sắc mặt hai người hiện tại đã tốt hơn hôm qua, đã khôi phục một chút huyết sắc.

Vì thế Lâm Thanh Phong mới thở ra một hơi rồi quay đầu đi nấu thức ăn.

Chiến Thiên đánh giá hai người một cái rồi cũng đi sang một bên tiếp tục tập luyện.

Hiện tại Chiến Thiên cũng không biết phải tập luyện như thế nào vì thế hắn tiếp tục tập luyện theo những bài tập lúc trước mà Vô Cực Tử đã giao cho có điều là cường độ càng ngày càng lên cao.

Chiến Thiên tiếp tục đứng tấn rồi bắt đầu tự huy quyền.

Vị nữ tu sĩ lúc này cũng dần mở mắt, nàng tỉnh dậy hai tay ôm đầu.

Đầu nàng vẫn còn có chút đau vì bị ảnh hưởng của vụ nổ hôm qua.

Nàng cố gắng mở hai mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy sư huynh nàng đang nằm kế bên, khiến nàng có chút nhẹ nhõm.

Nàng lại nhìn xem một bên khác, chỉ thấy một người đang đứng tấn rồi ra sức huy quyền, những động tác của hắn rất đơn giản nhưng đầu hắn lại chảy đầy mồ hôi khiến nàng nhũn mày.

Nàng cố gắng đứng dậy rồi bước tới bên cạnh hắn.

Chiến Thiên lúc này vẫn chăm chú huy quyền nên cũng không để ý rằng có người đang tiến lại gần.

Nữ tử nhìn Chiến Thiên vẫn đang chăm chú huy quyền, nàng mới thở ra một hơi rồi bắt đầu đánh giá người thanh niên trước mặt này.

Hiện tại nàng đang đứng phía sau Chiến Thiên nên cũng chỉ nhìn được phần lưng của hắn.

Nhìn thấy hắn có một cái đuôi trên người thì nàng cũng đoán được hắn là một bán yêu.

Theo hiểu biết của nàng, bán yêu không thể tu luyện suốt đời chỉ có thể làm người bình thường, vì thế nàng thở dài một hơi có chút tiếc nuối nhìn hắn.

Tiếng thở dài của nàng nhanh chóng lọt vào tai Chiến Thiên, lúc này Chiến Thiên mới dừng lại rồi xoay người.

Mồ hôi của Chiến Thiên chảy ra rất nhiều khiến mái tóc hắn ướt đẫm, gương mặt trời sinh có chút đẹp trai, cộng thêm ánh nắng sớm chiếu vào vị trí mà nữ tu sĩ đứng khiến Chiến Thiên trong mắt vị nữ tu sĩ đẹp như một thiên thần, khiến nội tâm thiếu nữ nháy loạn.

Nàng ngáy ngốc nhìn Chiến Thiên một hồi lâu khiến Chiến Thiên không khỏi gãi đầu xấu hổ.

Hắn ho nhẹ một tiếng để đánh thức nàng rồi nói.

-Ngươi đã tỉnh rồi?

Nữ tử bị câu nói của Chiến Thiên làm giật mình, nàng nhận ra mình có chút thất lễ nên nhanh chóng đỏ mặt cúi đầu không dám nhìn hắn.

Chiến Thiên nhìn nàng xấu hổ cúi đầu, hắn cũng không biết phải nên làm thế nào, hắn chỉ hỏi một câu thôi cũng không làm gì khác, nàng cũng không cần phải xấu hổ như vậy a?

Chiến Thiên ho nhẹ một cái rồi nói.

-Ta tên Chiến Thiên, còn ngươi đâu?

Nữ tử lúc này mới ngẩng mặt lên nhìn Chiến Thiên rồi trả lời.

-Ta gọi Mị Nguyệt, còn người nằm đằng đó là sư huynh ta, hắn gọi là Quan Phi Vân, cảm tạ ngươi đã cứu bọn ta.

Chiến Thiên lắc đầu nở nụ cười khổ, hai người Mị Nguyệt gặp nạn là do bọn hắn gây ra, hiện tại Mị Nguyệt lại cảm tạ hắn thì hắn cũng không biết phải nói thế nào.

Mị Nguyệt nhìn Chiến Thiên cười khổ thì nàng cũng không biết ý hắn là gì, lại nhìn hắn một thân đầy mồ hôi nàng mở miệng hỏi.

-Ngươi là đang tu luyện sao?

Chiến Thiên gật đầu coi như là đáp lời nàng.

Mị Nguyệt nhú mày một cái rồi lại hỏi.

-Theo ta được biết, chẳng phải bán yêu không thể tu luyện sao? Hiện tại ngươi tu luyện thế này có ích gì a?

Đối với lời này của Mị Nguyệt, Chiến Thiên lắc đầu cười cười cũng không nói thêm gì.

Bán yêu không thể tu luyện? Nói đùa cái gì, hiện tại hắn chỉ cần một cái búng tay dù nàng ở thời kì toàn thịnh cũng không chịu nổi, nhưng hắn cũng không muốn giải thích với nàng.

Mị Nguyệt nhìn thấy Chiến Thiên có vẻ không để ý tới lời nói của nàng thì nàng có chút tức giận, nàng dậm chân rồi nói tiếp.

-Thật sự, theo lời sư phụ đã nói, bán yêu không thể tu luyện, ngươi phải tin ta à.

Mị Nguyệt có chút lớn tiếng vì thế ở một bên Lâm Thanh Phong đang nấu thức ăn cũng nghe được.

Lâm Thanh Phong gãi đầu một cái rồi tiếp tục nấu nướng, hắn biết được vị nữ tử đã tỉnh rồi, hiện tại còn đang cãi nhau với Chiến Thiên a.

Chiến Thiên sau khi nghe Mị Nguyệt cố chấp thuyết phục mình rằng bán yêu không thể tu luyện, hắn lắc đầu cười khổ rồi không để ý tới nàng, xoay người tiếp tục việc tu luyện của chính hắn.

Mị Nguyệt thấy Chiến Thiên không để ý tới nàng, nàng thật sự tức giận, nàng bước tới trước mặt hắn muốn ngăn hắn tu luyện.

Hành động của nàng khiến Chiến Thiên giật mình, hắn nhanh chóng dừng tay, nhú mày nhìn nàng rồi mở miệng.

-Mị Nguyệt cô nương, xin mời tránh sang một bên đừng ảnh hưởng ta tu luyện a.

Mị Nguyệt lần này thật sự tức giận rồi, nàng không hiểu tại sao tên Chiến Thiên trước mặt nàng lại không tin nàng hết lần này tới lần khác lại cứ cố chấp tu luyện, nên nàng mở miệng.

-Ta đã nói bán yêu không thể tu luyện, vì sao ngươi lại cứ phải cứng đầu không tin?

Chiến Thiên gãi đầu cũng không biết phải làm thế nào, hắn không hiểu được tại sao Mị Nguyệt lại tức giận, hình như việc tu luyện của hắn cũng không liên quan gì tới nàng a?

Nhìn vẻ mặt tức giận của Mị Nguyệt, Chiến Thiên ho nhẹ một cái rồi hỏi.

-Mị Nguyệt cô nương, hình như việc ta có tu luyện được hay không thì không liên quan gì tới cô a?

Mị Nguyệt nghe xong lời này thì chính nàng cũng mòng bức, nàng thâm nhủ.

-Đúng a? Tại sao ta lại ngăn cản hần tu luyện? Còn nữa tại sao ta lại phải tức giận? Hình như việc này đúng thật là không liên quan tới ta a?

Mị Nguyệt cúi đầu suy nghĩ một hồi lâu, sau đó hai mắt nàng ngấn nước, lần này thật sự quá mất mặt rồi.

Vì thế nàng ôm mặt khóc suốt mướt bỏ chạy...

Để lại Chiến Thiên một mặt mòng bức nhìn theo.

Nhìn nàng chạy đi mất Chiến Thiên gãi đầu cũng không biết phải làm thế nào, vì thế hần quyết định đi tìm Lâm Thanh Phong, theo suy nghĩ của hần người có học thức uyên bác sâu như sư phụ sẽ biết được câu trả lời.

Lâm Thanh Phong đang ngồi nấu thức ăn, nhìn thấy Chiến Thiên tới gần hần cũng ngạc nhiên, sau đó mở miệng.

-Sao vậy?

Chiến Thiên gãi đầu, hần cũng không biết phải nói như thế nào, vì thế hần kể lại mọi chuyện từ đầu tới cuối.

Lâm Thanh Phong ngồi một bên vừa nghe vừa nấu thức ăn, sau khi Chiến Thiên đã kể xong thì hần gật đầu rồi hỏi lại.

-Như vậy người tìm ta là muốn hỏi việc gì?

Chiến Thiên có chút xoắn xuýt rồi mở miệng.

-Ta muốn hỏi sư phụ, rằng nàng đang nghĩ gì.

Lâm Thanh Phong một mặt mòng bức nhìn Chiến Thiên, trong lòng hần đang hò hét.

-Đại ca a, người làm khó ta sao? Muốn ta nói cho người biết phụ nữ đang nghĩ cái gì? Còn là một người phụ nữ xa lạ đang nghĩ cái gì? Xin lỗi người tìm nhầm người.

Lâm Thanh Phong lắc đầu một cái rồi nói.

-Người có biết được, từ thời thượng cổ các đại năng đã lưu truyền một quyển sách cực kì đầy có tựa là “Làm cách nào để hiểu được suy nghĩ của phụ nữ”?

Chiến Thiên hai mắt rực sáng nhìn Lâm Thanh Phong với vẻ mặt sùng bái, hần biết được lần này hần tìm đúng người rồi.

Nhìn vẻ mặt sùng bái của Chiến Thiên, Lâm Thanh Phong lắc đầu rồi lại nói.

-Nhưng người có biết cuốn sách ấy ngoại trừ bìa sách ra, bên trong chỉ thuần một màu trắng?

Nghe xong lời này Chiến Thiên cũng một mặt mòng bức, sau đó hần hỏi.

-Như vậy là ý gì?

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi kiên nhẫn giải thích.

-Nó có nghĩa là chẳng có cách nào để hiểu được phụ nữ đang suy nghĩ cái gì, hiện tại người lại hỏi ta về vấn đề này ta chỉ có thể nói rằng “xin lỗi ta hết cách”.

Chiến Thiên một mặt mòng bức nhìn Lâm Thanh Phong, trong ấn tượng của hần kiến thức của sư phụ là uyên bác nhất, cả đại lục này người có thể giúp bán yêu tìm ra cách tu luyện vậy mà vẫn không hiểu được phụ nữ suy nghĩ cái gì?

Chiến Thiên có chút thất vọng cúi đầu, nhìn Chiến Thiên có vẻ thất vọng, Lâm Thanh Phong mới mở miệng.

-Tuy vậy nhưng cũng không hẳn là không có cách.

Chiến Thiên như nắm được cọng rơm cứu mạng, hần nhanh chóng nhìn về Lâm Thanh Phong.

Nhưng đáp lại hần chỉ có một câu nói lạnh nhạt.

-Người đi mà hỏi nàng a.

Nghe xong câu này Chiến Thiên nhủ mảy trăm tư.

-Đúng a? mình có thể đi hỏi nàng mà?

Sau đó hắn nhanh chóng cúi đầu với Lâm Thanh Phong rồi chạy đi tìm Mị Nguyệt.

Nhìn theo bóng lưng của Chiến Thiên, Lâm Thanh Phong nở nụ cười vui vẻ rồi thảm nhủ.

-Lần này có kịch hay để xem, Chiến Thiên a, người cũng đừng để sư phụ thất vọng.

Nghe xong câu chuyện của Chiến Thiên kể cộng thêm biểu hiện của Mị Nguyệt, Lâm Thanh Phong dám khẳng định rằng Mị Nguyệt phạm phải hoa si rồi.

Nếu nàng không phải thì Lâm Thanh Phong đưa đầu cho nàng làm đồ chơi.

Một phần cũng là do Lâm Thanh Phong tự tin với ánh mắt của mình, hôm qua nhìn Mị Nguyệt còn rất trẻ nên hắn cũng đoán được nàng cùng sư huynh đây là xuống núi lịch luyện.

Cộng thêm Chiến Thiên đẹp trai như vậy, lại cứu nàng cùng sư huynh, nàng không có hảo cảm với hắn mới là có chuyện lạ.

.....Hết Chương 80....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Mị Nguyệt - Quan Phi Vân (2)

Chiến Thiên sau khi rời đi Lâm Thanh Phong, hắn nhanh chóng cảm nhận một chút vị trí đại khái của Mị Nguyệt.

Mặc dù tu sĩ không tu luyện khí, nhưng Chiến Thiên vẫn có thể cảm nhận được một ít linh khí toát ra từ tu sĩ vì thế hắn nhanh chóng tìm được Mị Nguyệt.

Lúc này Mị Nguyệt đang ngồi ôm gối, hai mắt ngẩn ngơ nhìn trời, nàng không biết được tại sao nàng lại nổi giận với Chiến Thiên.

Nhưng mỗi lần nghĩ tới Chiến Thiên thì nàng lại nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai của hắn dưới ánh nắng thì nàng lại đỏ mặt cúi đầu xuống không nghĩ nữa.

Tình trạng này đã lặp đi lặp lại được vài lần, đây đã là lần thứ 4 rồi.

Lúc này Chiến Thiên nhanh chóng chạy tới, nhìn Mị Nguyệt đang ngẩn ngơ nhìn trời, hắn gãi đầu một cái cũng không biết nói gì.

Vì thế hắn tiến lại ngồi bên cạnh nàng rồi mở miệng.

-Người đang suy nghĩ gì a?

Mị Nguyệt lúc này vẫn đang ngẩn ngơ nhìn trời rồi suy nghĩ về Chiến Thiên, nên cũng không để ý hắn đã tới bên cạnh.

Nghe được câu hỏi của hắn thì nàng ngay lập tức trả lời.

-Đang nghĩ về tên bán yêu Chiến Thiên.

Câu trả lời của nàng khiến Chiến Thiên một mặt mòng bức, hắn cũng không biết phải tiếp tục câu chuyện như thế nào.

Mị Nguyệt nhanh chóng giật mình, nhìn lại bên cạnh nàng lại là Chiến Thiên vì thế nàng lại xấu hổ rồi ôm mặt bỏ chạy, nàng vừa chạy vừa nói.

-Đừng đi theo ta.

Chiến Thiên hiện tại suy nghĩ cũng loạn thành một đoàn, hắn không hiểu tại sao lần nào Mị Nguyệt cũng ôm mặt bỏ chạy, lần trước cũng vậy mà lần này cũng vậy, nhưng vì muốn hiểu được suy nghĩ của nàng nên hắn quyết định đuổi theo, cũng nói lớn.

-Người đứng lại giải thích cho ta biết a?

Mị Nguyệt thấy Chiến Thiên đuổi theo nàng, đầu óc nàng cũng loạn thành một đoàn, nàng lên tiếng.

-Người đừng đuổi theo.

Chiến Thiên cũng trả lời.

-Người không chạy thì ta sẽ không đuổi.

Mị Nguyệt bỏ chạy, đằng sau là Chiến Thiên đang đuổi theo, hai người cũng không biết được một bên bọn người Lâm Thanh Phong đang ôm bụng cười bò.

Sau khi Chiến Thiên rời đi, Lâm Thanh Phong bỗng nghĩ ra một trò vui, thế là hắn nhanh chóng đánh thức Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai, ra hiệu hai nàng im lặng rồi từ từ tiến tới chỗ Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt núp một bên nhìn xem.

Bọn hắn nhìn từ đầu tới cuối, cũng nghe được hết đoạn hội thoại ngắn của hai người, lúc đầu Lâm Thanh Phong có chút bức tức vì Chiến Thiên quá ngu, nhưng hiện tại hai người lại loạn thành như thế này khiến hắn chỉ biết ôm bụng cười.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai cũng lấy tay che miệng, lúc đầu hai nàng cũng không muốn theo Lâm Thanh Phong nhìn lén, nhưng Lâm Thanh Phong cũng không để ý mà lôi hai nàng theo.

Vì vậy hai nàng bắt đầu đi nhìn cảnh một nam một nữ đuổi nhau thành một đoàn trước mặt.

Lâm Thanh Phong cười không dừng được, hắn cười tới nổi đau bụng, nước mắt cũng muốn chảy ra nên mở miệng nói từng câu đứt quãng.

-Mau... mau... ngăn bọn họ lại... ta có chút... chịu không nổi.

Hai người Mị Nguyệt cùng Chiến Thiên loạn thành một đoàn, nhanh chóng đánh thức Quan Phi Vân.

Quan Phi Vân mở mắt ra, hắn cũng có chút đau đầu, nhưng lại nhìn thấy cảnh Mị Nguyệt vừa chạy vừa la hét, hắn nhú mảy rồi nhanh chóng chạy tới.

Quan Phi Vân nhanh chóng chạy tới rồi đưa ra nắm đấm.

-Tiểu tặc mau chịu chết.

Biến cố này khiến Mị Nguyệt, Chiến Thiên cùng bọn người Lâm Thanh Phong giật mình.

Mị Nguyệt giật mình nhìn sư huynh của nàng đang lao nhanh tới Chiến Thiên nên nàng hét to.

-Dừng tay, sư huynh.

Nhưng đã trễ, Quan Phi Vân cũng không thể dừng tay, hắn đã nhanh chóng tới gần Chiến Thiên.

Chiến Thiên nhú mảy rồi nhanh chóng phản ứng, hắn đưa tay ra bắt lấy cánh tay Quan Phi Vân rồi vút sang một bên.

Mị Nguyệt cùng Quan Phi Vân đều mộng bức, Chiến Thiên ra tay quá nhanh khiến cả hai người không thể theo kịp.

Nhưng Mị Nguyệt nhanh chóng tỉnh lại nàng chạy tới bên cạnh... Chiến Thiên vẻ mặt lo lắng nhìn hắn, nàng kiểm tra khắp người hắn để tìm ra vết thương.

Hành động của nàng khiến bọn người Lâm Thanh Phong bật cười, nàng mê Chiến Thiên muốn điên rồi, ngay cả sư huynh của nàng bị vút một bên nàng cũng không để ý mà lại chạy tới lo lắng cho Chiến Thiên.

Quan Phi Vân vẻ mặt cũng mộng bức nhìn Mị Nguyệt, hắn mới là người bị thương được chứ? Mị Nguyệt sư muội không lo lắng cho hắn mà lại chạy tới lo lắng cho tên đã đánh hắn à?

Chiến Thiên nhìn Mị Nguyệt lo lắng từng chút kiểm tra khắp người mình, hắn ho nhẹ một cái rồi nói.

-Không cần, ta cũng không bị thương, ta nghĩ người nên tới xem sư huynh người a.

Mị Nguyệt lúc này mới sảng suốt, quay đầu nhìn Quan Phi Vân, sau đó nàng bối rối chạy tới.

Quan Phi Vân lúc này cũng muốn phun một ngụm lão huyết, hai người bọn họ đứng trước mặt hắn thả thức ăn cho chó đầy đủ rồi mới lại đây xem hắn?

Nhìn vẻ mặt bối rối của Mị Nguyệt, Quan Phi Vân lắc đầu một cái rồi lên tiếng.

-Ta không sao.

Mị Nguyệt cúi đầu, nàng có chút áy náy với Quan Phi Vân.

Quan Phi Vân cười khổ, hiện tại tốt rồi, đưa sư muội xuống núi cũng không bảo vệ được nàng, lúc này nàng lại bị câu dẫn chạy đi.

Lần này về tông môn hắn sẽ bị sư phụ đánh chết a.

Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng hắn vẫn nở nụ cười cúi đầu với Chiến Thiên rồi nói.

-Xin lỗi vị huynh đệ này, là ta lỗ mãng.

Chiến Thiên lắc đầu nở nụ cười, hắn cũng không để ý lắm với hành động khi nãy của Quan Phi Vân, trong tình cảnh lúc đó nếu là hắn thì hắn cũng sẽ làm như vậy.

Mị Nguyệt có chút bối rối lên tiếng.

-Sư huynh, đây là Chiến Thiên, chính hắn đã cứu chúng ta.

Quan Phi Vân nhanh chóng cúi đầu.

-Xin lỗi vị huynh đệ này, người đã cứu bọn ta nhưng ta lại làm vậy.

Chiến Thiên có chút bối rối không biết phải làm sao.

Lúc này ba người Lâm Thanh Phong mới bước ra.

Lâm Thanh Phong cố gắng nhịn cười, sau đó mở miệng.

-Không sao cả, bọn ta cứu người là việc nên làm.

Quan Phi Vân nhìn thấy bọn người Lâm Thanh Phong bước tới, hắn nhanh chóng cúi đầu chào hỏi.

-Xin hỏi các vị là?

Chiến Thiên ho nhẹ một cái rồi mở miệng giới thiệu.

-Đây là sư phụ ta Lâm Thanh Phong, cùng với hai vị sư nương Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai.

Nghe Chiến Thiên giới thiệu Quan Phi Vân cùng Mị Nguyệt giật mình, mặc dù hiện tại Quan Phi Vân vẫn chưa hoàn toàn khôi phục nhưng hắn vẫn là Trúc Cơ Viên Mãn tu sĩ.

Nhưng Chiến Thiên lại có thể tay không tiếp được một kiếm của hắn mà không tổn thương gì, người thanh niên trước mặt lại là sư phụ của Chiến Thiên như vậy tu vi của hắn cao tới cỡ nào a?

Quan Phi Vân có chút giật mình, hắn nhử mày xem xét cảnh giới của ba người Lâm Thanh Phong, hắn chỉ cảm nhận được Lâm Thanh Phong đang ở Trúc Cơ Viên Mãn, Nam Cung Mị Ảnh thì Trúc Cơ tầng 2 còn Ninh Thiên Nhai chỉ là người bình thường.

Nhưng hắn cũng không tỏ vẻ khinh thường, hắn cúi đầu lên tiếng.

-Cảm tạ các vị đã cứu mạng.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười lên tiếng.

-Cũng không có gì, đây là việc nên làm.

Tất nhiên là việc nên làm, hai người Mị Nguyệt cùng Quan Phi Vân là do hắn đánh bị thương, hắn không cứu thì ai cứu?

Nhưng câu trả lời của Lâm Thanh Phong rơi vào tai của Mị Nguyệt cùng Quan Phi Vân lại khiến bọn hắn càng thêm kính nể Lâm Thanh Phong.

Nhìn ánh mắt sùng bái của hai người Mị Nguyệt cùng Quan Phi Vân, Lâm Thanh Phong có chút chịu không nổi, hắn ho nhẹ một tiếng rồi nói.

-Trước cũng không nói chuyện, hai người cùng qua đây ăn sáng a, ta đã chuẩn bị thức ăn xong rồi.

Vừa nghe Lâm Thanh Phong nhắc tới ăn, bụng của Mị Nguyệt lại réo gọi, nàng nhanh chóng đỏ mặt cúi đầu.

Mọi người đều nở nụ cười rồi cùng đi theo Lâm Thanh Phong tới một bên.

Mị Nguyệt lần đầu tiên ăn được thức ăn do Lâm Thanh Phong làm ra, hai mắt nàng phát sáng rồi nhanh chóng ăn thêm.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười gật đầu rồi nhìn Quan Phi Vân, sau đó hỏi.

-Hai vị đang làm gì ở đây a?

Quan Phi Vân nghe được câu hỏi thì thờ dãi một hồi, sau đó trả lời.

-Hai người chúng ta là bị lừa tới đây.

Cả bọn người Lâm Thanh Phong có chút hứng thú nhìn về Quan Phi Vân chờ đợi hắn nói tiếp.

Quan Phi Vân lại thở ra một hơi rồi nói.

-Chẳng giấu gì các vị, bọn ta bị một tên tự xưng là Thiên Cơ Tử lừa tới đây.

Nghe tới Thiên Cơ Tử, Lâm Thanh Phong hai mắt phát sáng rồi lại chăm chú nghe.

Quan Phi Vân nói tiếp.

-Tông môn bọn ta sắp gặp nạn, trên đường hai người chúng ta trở về thì gặp được tên Thiên Cơ Tử, hắn nói chúng ta muốn giải nguy cho tông môn thì phải mua một bảo vật phòng thân có thể chống lại một kích của Hóa Thân kì tu sĩ rồi sau đó tới đây tìm người.

Lâm Thanh Phong có chút nhú mày nhìn về Quan Phi Vân.

Nếu đúng theo lời Quan Phi Vân đã nói, như vậy Thiên Cơ Tử bảo bọn hắn tìm chính là bọn người Lâm Thanh Phong a.

Lâm Thanh Phong hỏi lại.

-Như vậy Thiên Cơ Tử có nói cho các ngươi biết, bọn ngươi nên tìm ai không?

Quan Phi Vân nhú mày một cái suy nghĩ, sau đó hắn lắc đầu trả lời.

-Cũng không có, hắn chỉ nói khi tới đây thì người sẽ xuất hiện trước mặt.

Lâm Thanh Phong vỗ trán, Thiên Cơ Tử đây là muốn hai người Quan Phi Vân tìm bọn hắn a.

....Hết Chương 81....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Lục Y Chân Quân – Lục Mặc???

Lâm Thanh Phong vỗ đầu, thở ra một hơi, lần này thật sự là phải làm công giúp Thiên Cơ Tử rồi.

Đưa mắt nhìn về Quan Phi Vân, Lâm Thanh Phong hỏi.

-Như vậy tên Thiên Cơ Tử có dặn dò gì hai người không?

Chiến Thiên tay ôm cằm suy nghĩ một chút, sau đó hắn gật đầu rồi nói.

-Đúng là có, hắn nhờ chúng ta chuyển lời rằng sau khi giải quyết việc này hắn sẽ xuất hiện.

Lâm Thanh Phong gật đầu, với câu nói này của Thiên Cơ Tử thì hắn tin chắc rằng Thiên Cơ Tử sẽ xuất hiện, cũng không cần bọn hắn phải đi tìm.

Sau bữa ăn, Lâm Thanh Phong vỗ tay một cái thu hút sự chú ý của mọi người.

Nhìn mọi người đều nhìn về phía mình, Lâm Thanh Phong gật đầu rồi nói.

-Như vậy chúng ta sẽ theo Quan Phi Vân cùng Mị Nguyệt trở lại tông môn của bọn hắn, mọi người có ý kiến gì không?

Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai lắc đầu không phản đối, hai nàng chỉ muốn đi theo Lâm Thanh Phong nên không có ý kiến.

Chiến Thiên thì hai mắt rực sáng, hắn muốn tu luyện thành công Bản Năng Vô Cực theo lời Lâm Thanh Phong đã nói thì hắn phải chiến đấu nhiều hơn, hiện tại Lâm Thanh Phong muốn đi đánh nhau thì hắn làm sao từ chối?

Quan Phi Vân nhú mày một cái rồi mở miệng.

-Cũng không cần thiết, tông môn của chúng ta sắp gặp đại nạn, tu sĩ mạnh sẽ đến rất nhiều ta không muốn liên lụy các vị.

Mị Nguyệt cũng gật đầu đồng ý.

Không hiểu tại sao trong tiềm thức của nàng lại không muốn Chiến Thiên đi cùng, hẳn chỉ là bản yêu nên nàng sợ hắn sẽ gặp chuyện.

Lâm Thanh Phong bỏ qua lời từ chối của hai người, hắn gật đầu rồi nói.

-Được rồi, như vậy chúng ta sẽ theo bọn hắn về tông môn.

Nghe xong lời này của Lâm Thanh Phong, Quan Phi Vân không biết nói gì hơn, hai mắt hắn có chút đỏ lên, hắn chấp tay cúi người.

-Thật sự đa tạ các vị.

Nhìn Quan Phi Vân cúi đầu, Lâm Thanh Phong nhanh chóng nâng hắn dậy rồi cười nói.

-Không sao, đây là việc mà bọn ta nên làm.

Tất nhiên đây là việc phải làm a, Thiên Cơ Tử đã dặn dò như vậy nếu bọn hắn không làm thì bọn hắn phải đi đâu để tìm Thiên Cơ Tử?

Mặc dù Lâm Thanh Phong không thích cách làm của Thiên Cơ Tử nhưng hiện tại để Thiên Cơ Tử xuất hiện thì hắn phải nghe theo.

Mị Nguyệt hai mắt ướt át nhìn về Chiến Thiên, mặc dù trong tâm nàng rất vui vẻ vì Chiến Thiên đồng ý giúp đỡ, nhưng nàng không muốn hắn xảy ra chuyện.

Mị Nguyệt nhanh chóng chạy tới bên cạnh Chiến Thiên, nàng nắm lấy tay hắn rồi nói.

-Mau thay đổi quyết định a, ta không muốn ngươi có chuyện gì.

Quan Phi Vân nhìn cảnh này, hắn phun ra một ngụm lão huyết, tay che miệng.

Lần này sự phụ hắn sẽ đánh hắn chết, sự muội thật sự bị tên bản yêu trước mặt câu dẫn đi mất.

Chiến Thiên nhìn Mị Nguyệt hai mắt ướt át nhìn hắn, hắn gãi đầu cũng không biết phải làm sao nên nhìn về phía Lâm Thanh Phong cầu Lâm Thanh Phong giúp hắn.

Đối với cái nhìn cầu xin của Chiến Thiên, Lâm Thanh Phong quyết định không để ý tới, hắn cùng với Ninh Thiên Nhai và Nam Cung Mị Ảnh bắt đầu dọn dẹp.

Bỗng dưng Lâm Thanh Phong gạt mình một cái, hắn áy náy nhìn Quan Phi Vân rồi nói.

-Xin lỗi vì không cứu được phi hành thú của các ngươi.

Quan Phi Vân lắc đầu, đối với việc phi hành thú bị chết hắn cũng không để trong lòng, con phi hành thú hôm qua chỉ là Yêu Thú cấp 1, tông môn bọn hắn vẫn còn rất nhiều.

-Không sao, chỉ là một con Yêu Thú cấp 1, tông môn sẽ không nói gì.

Nghe xong lời này Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, hắn gật đầu rồi tiếp tục dọn dẹp.

Một lúc sau, ba người Lâm Thanh Phong đã dọn dẹp xong, thì Lâm Thanh Phong lên tiếng.

-Được rồi, hiện tại trời vẫn còn sớm chúng ta cũng nhanh chóng lên đường a.

Bọn người đồng thời gật đầu, Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai dẫn theo Mị Nguyệt vào xe ngựa, để Lâm Thanh Phong cùng Quan Phi Vân ở ngoài, còn Chiến Thiên... chạy bộ.

Mị Nguyệt nhìn Chiến Thiên miệt mài chạy bộ, nàng có chút không nỡ, nhưng Nam Cung Mị Ảnh mở miệng.

-Đừng lo cho hắn, hắn là đang tu luyện, ngươi muốn hắn lên xe hắn cũng không lên.

Mị Nguyệt vẫn có chút lo lắng cho Chiến Thiên, nên nàng vẫn nhìn theo hắn, cách một khoảng thời gian thì nàng lại lấy nước rồi đưa cho hắn, tay thì cầm khăn lau mồ hôi.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai che miệng cười khúc khích.

Quan Phi Vân sắc mặt xám ngoét, nghĩ tới thảm cảnh mà hắn sắp nhận được, cả người hắn run rẩy.

Lâm Thanh Phong đối với Chiến Thiên giờ lên ngón cái, hấn cũng bội phục Chiến Thiên, chỉ trong chưa đầy một ngày mà đã câu dẫn thành công Mị Nguyệt.

Đối với cảm nhận của mọi người, Chiến Thiên đều không để ý, hấn hiện tại chỉ muốn tu luyện để đạt được Bản Năng Vô Cực, còn Mị Nguyệt ân cần chăm sóc hấn thì hấn cảm thấy có chút là lạ, nhưng hấn không ghét bỏ, vì thế hấn vẫn tiếp nhận sự chăm sóc của nàng.

Lâm Thanh Phong đánh xe một hồi, nhìn Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt cứ vút thức ăn cho chó hấn cũng phát ngán, nên quay đầu hỏi Quan Phi Vân.

-Phi Vân huynh đệ, tông môn của bọn người ở đâu?

Quan Phi Vân hiện tại sắc mặt vẫn trắng bệch, cả người run rẩy, nhưng khi nghe Lâm Thanh Phong hỏi, hấn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh rồi trả lời.

-Tông môn chúng ta cách nơi này cũng không xa, chỉ cần cứ đi theo hướng này, với tốc độ hiện tại thì khoảng hai ngày sẽ tới.

Lâm Thanh Phong gật đầu rồi hỏi tiếp.

-Như vậy người có thể kể lại một ít nguyên nhân vì sao tông môn bọn người lại gặp nạn a?

Quan Phi Vân thở dài một hơi rồi nói.

-Thật không giấu gì Phong huynh đệ, tông môn chúng ta đoạt được một bảo vật nghe nói đã được lưu truyền từ thời thượng cổ vì thế mới gặp nạn.

Nghe lời giải thích này của Quan Phi Vân, Lâm Thanh Phong gật đầu, hấn cũng hiểu được câu nói “Thất phu vô tội, hoài bích có tội”.

Dù vậy Lâm Thanh Phong vẫn tiếp tục hỏi.

-Như vậy bảo vật mà các người đoạt được là gì?

Quan Phi Vân trầm tư suy nghĩ một lúc rồi hấn mở miệng.

-Ta nghe sư phụ nói qua, đó là một cuốn sách được lưu truyền từ thời thượng cổ, tên của nó là “Làm cách nào để hiểu được suy nghĩ phụ nữ”.

Lâm Thanh Phong một mặt mừng bức nhìn Quan Phi Vân, hấn đang nghĩ là Quan Phi Vân đùa giỡn hấn.

Nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Quan Phi Vân, Lâm Thanh Phong cũng hiểu được Quan Phi Vân đây là đang nói thật.

Lâm Thanh Phong ho khan một tiếng rồi lại hỏi.

-Người đừng nói với ta nội dung sách đơn thuần là một màu trắng?

Quan Phi Vân gật đầu với Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Không giấu gì Phong huynh, nội dung sách thật sự đơn thuần là một màu trắng.

Lâm Thanh Phong có chút đau đầu, hấn cũng hiểu được đối mặt với lực lượng mạnh mẽ hơn, tông môn của Quan Phi Vân cũng muốn cúi đầu, nhưng khi giao ra cuốn sách trắng trơn như vậy thì ai mà tin?

Tông môn của Quan Phi Vân thật sự xui xẻo.

Lâm Thanh Phong cũng không biết nói gì hơn, lúc sáng hấn chỉ đơn thuần muốn kể một câu chuyện cười cho Chiến Thiên, nhưng hiện nay thật sự lại có một con hàng cực phẩm nào đó lưu truyền cuốn sách này.

Hấn thở dài một hơi có chút bội phục tông môn của Quan Phi Vân, không biết rằng tông môn của tên này dẫm phải vận khí cứt chó gì mà lại có thể xui xẻo như vậy.

Lâm Thanh Phong hít vào một hơi để cố gắng nhịn cười, hấn lại mở miệng hỏi Quan Phi Vân.

-Như vậy tông môn của người tên gì? Tông chủ là ai?

Tuy tông môn hiện tại đang gặp nạn, nhưng khi nghe Lâm Thanh Phong hỏi tới, Quan Phi Vân có chút tự hào mà trả lời.

-Tông môn bọn ta tên Thiên Vận Tông, mang ý nghĩa tông môn khí vận như thiên, tông chủ hiện tại là Lục Mặc tông chủ tu vi đạt tới Hóa Thần kì tầng 7, Lục Y Chân Quân.

Lâm Thanh Phong mừng bức nhìn Quan Phi Vân, chẳng lẽ lỗi tại hấn nghe nhầm? Thiên Vận Tông? Xui xẻo tới trình độ cả tông môn gặp nạn vì một quyển sách trắng lại mang tên Thiên Vận Tông?

Còn nữa tông chủ mang tên Lục Mặc – Lục Y Chân Quân? Tên này ưa thích mặc đồ màu xanh lục hay sao? Có phải ngay cả mũ cũng mang màu xanh lục?

Lâm Thanh Phong nhanh chóng nã bỏ ra cả đống câu hỏi quái dị, nhưng hắn cố gắng kìm nén lại để không mở miệng hỏi Quan Phi Vân.

Lâm Thanh Phong hít vào một hơi thật sâu để cố nhịn cười, hôm nay có quá nhiều chuyện khiến hắn phải cố gắng nhịn, hắn cũng cảm giác hắn muốn bị nội thương.

Lâm Thanh Phong nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, khuôn mặt hắn giả trang nghiêm túc rồi tiếp tục hỏi.

-Như vậy Thiên Vận Tông của các ngươi có tìm được vị minh hữu nào?

Chỉ thấy Quan Phi Vân lắc đầu rồi thở ra một hơi, sắc mặt hắn có chút buồn bã.

Lâm Thanh Phong cũng hiểu được, tông chủ là Hóa Thần tầng 7 mà vẫn khiến tông môn gặp tai nạn thì đối thủ ít nhất cũng phải là một tông môn có Luyện Hư kì cường giả.

Tuy Lâm Thanh Phong không coi Luyện Hư kì cường giả vào đâu nhưng thật sự rằng trong giới tu sĩ, Luyện Hư kì cường giả cũng được tính là rất mạnh.

Nhìn Quan Phi Vân ủ rũ, Lâm Thanh Phong cười cười vỗ vai hắn rồi nói.

-Đừng lo lắng, bọn ta sẽ trợ giúp các ngươi.

Đối với lời này của Lâm Thanh Phong, Quan Phi Vân chỉ coi đó như một câu an ủi.

Lâm Thanh Phong hiện tại tu vi Trúc Cơ Viên Mãn, trong xe Nam Cung Mị Ảnh thì Trúc Cơ tầng 2, Ninh Thiên Nhai là người bình thường còn Chiến Thiên là bán yêu, mặc dù Chiến Thiên có thể nhẹ nhõm đỡ được công kích của Quan Phi Vân nhưng theo hắn nghĩ cảnh giới của Chiến Thiên cũng không cao hơn hắn nhiều lắm.

Với tổ hợp như vậy mà muốn trợ giúp bọn hắn vượt qua khó khăn thì thật là người si nói mộng.

Nhưng dù vậy, Quan Phi Vân vẫn nhận lãnh phần ân tình này.

.....Hết Chương 82.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Trục tiếp như vậy?

Hai ngày sau, bọn người Lâm Thanh Phong đã tới trước cổng Thiên Vận Tông.

Thiên Vận Tông được xây trên một ngọn núi diện tích khá rộng lớn, cửa vào được xây phía dưới chân núi.

Những này này Vô Cực Tử cũng không xuất hiện, hắn vẫn ở trong Dưỡng Hồn Châu tiếp tục bồi dưỡng thần hồn.

Cũng vì vậy mà Mị Nguyệt cùng Quan Phi Vân cũng không nhận biết hắn.

Mị Nguyệt có chút bội phục nhìn Chiến Thiên, suốt hai ngày đi đường, chỉ trừ bỏ sáng sớm cùng tối mịt thì Chiến Thiên lúc nào cũng tu luyện, nhưng hắn vẫn sinh long hoạt hổ chạy nhảy khắp nơi.

Quan Phi Vân nhảy xuống xe ngựa, hắn chào hỏi những tên đệ tử thủ vệ rồi nhờ bọn hắn thông báo một chút sau đó lại trở về ra hiệu cho bọn Lâm Thanh Phong xuống ngựa.

Tới đây đã là địa phận của Thiên Vận Tông vì thế bọn hắn phải đi bộ tiến vào Thiên Vận Tông.

Sắc đẹp của Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai nhanh chóng thu hút đám nam đệ tử tới nhìn.

Hai nàng thật sự quá đẹp khiến bọn hắn mê muội.

Nhưng Quan Phi Vân đi trước mở đường nên đám người này cũng không dám làm gì quá mức.

Quan Phi Vân là đệ tử của Trương Lão vì thế bọn người này cũng không dám đắc tội hắn.

Bọn người Lâm Thanh Phong theo sau Quan Phi Vân về tới đỉnh núi dành riêng cho sư phụ của Quan Phi Vân cùng Mị Nguyệt.

Trên đỉnh núi này có một tòa biệt viện, Quan Phi Vân dẫn theo bọn người Lâm Thanh Phong tới đây sau đó hần mở miệng.

-Các vị xin chờ ta một lúc, ta sẽ vào thông báo với sư phụ.

Mị Nguyệt có chút luyến tiếc nhìn Chiến Thiên, sau đó nàng mới cùng Quan Phi Vân bước vào trong.

Một lúc sau Quan Phi Vân trở ra, hần cúi người nói.

-Sư phụ đã đồng ý cho mọi người ở lại, trước tiên mọi người nên vào vấn an sư phụ a.

Bọn người Lâm Thanh Phong gật đầu, chào hỏi chủ nhà cũng là việc nên làm.

Bước chân vào biệt viện, Quan Phi Vân dẫn bọn người Lâm Thanh Phong tới một hồ nước lớn, giữa hồ có một đình viện và một vị nam tử trung niên đang ngồi câu cá, Mị Nguyệt thì đang đứng cạnh bên hầu trà cho hần.

Nhìn sơ qua thì cũng biết vị nam tử trung niên trước mặt này chính là sư phụ của Quan Phi Vân cùng Mị Nguyệt.

Bọn người Lâm Thanh Phong đi tới trước mặt hần, Lâm Thanh Phong gật đầu chào hỏi.

-Xin chào... lão chủ nhà?

Câu chào kì quái của Lâm Thanh Phong khiến mọi người đồng thời mòng bức.

Lão chủ nhà là cái gì quý? Còn có kiểu chào như vậy sao?

Vị nam tử trung niên ho nhẹ một cái rồi nở nụ cười, hần đã nghe Quan Phi Vân nói sơ qua về bọn người Lâm Thanh Phong, nhất là Lâm Thanh Phong hần có chút quái lạ nên vị nam tử trung niên này cũng không tức giận.

Hần nở nụ cười rồi nói.

-Vị tiểu hữu này là Lâm Thanh Phong tiểu hữu đi? Cách chào của ngươi rất thú vị, tự giới thiệu một chút ta là Bạch Dạ, là sư phụ của Quan Phi Vân cùng Mị Nguyệt.

Lúc này Lâm Thanh Phong gãi đầu cười cười, hần chấp tay rồi nói.

-Như vậy, xin chào Bạch tiên bối.

Bạch Dạ nở nụ cười gật đầu, sau đó lại mở miệng.

-Theo lời của Phi Vân cùng Nguyệt nhi thì các ngươi đã cứu bọn họ a? Thật sự cảm tạ các ngươi.

Bọn người Lâm Thanh Phong nhanh chóng chảy mồ hôi, không biết Bạch Dạ nếu như biết được bọn hần chính là người đã thương Quan Phi Vân cùng Mị Nguyệt thì về mặt hần sẽ như thế nào?

Lâm Thanh Phong lắc tay rồi cười nói.

-Không có gì, Bạch tiên bối, đây là việc nên làm.

Bạch Dạ gật đầu nở nụ cười với Lâm Thanh Phong, hần có vẻ ưa thích Lâm Thanh Phong, cũng có suy nghĩ muốn gả Mị Nguyệt cho Lâm Thanh Phong.

Mặc dù Lâm Thanh Phong đã có hai lão bà, nhưng việc này thì tính sao? Nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường a?

Nhưng theo lời Quan Phi Vân đã kể thì Mị Nguyệt lại yêu thích một tên bán yêu khiến Bạch Dạ hơi trầm ngâm một chút.

Bạch Dạ vẫn nở nụ cười trên mặt rồi nói.

-Như vậy vị thanh niên kia chính là Chiến Thiên tiểu hữu đi?

Chiến Thiên nghe Bạch Dạ nhắc tới tên mình thì hần nhanh chóng gật đầu rồi bước tới.

Bạch Dạ đánh giá Chiến Thiên một lúc, hần không cảm nhận thấy trong cơ thể Chiến Thiên có một tia linh lực nào nên thất vọng thờ dài, sau đó lại nói.

-Mặc dù ngươi rất khá, ta cũng rất ưa thích ngươi, nhưng ngươi vẫn không đủ tiêu chuẩn để cưới Nguyệt nhi a.

Bạch Dạ vừa dứt lời, Lâm Thanh Phong trực tiếp quỳ, lần đầu tiên hắn nhìn thấy cảnh cha vợ với con rể nói chuyện với nhau trực tiếp đi thẳng vào vấn đề như vậy.

Chiến Thiên thì có chút mộng bức gãi đầu, mặc dù mấy ngày nay được Mị Nguyệt tận tình chăm sóc hắn cảm thấy rất thoải mái, nhưng hắn cũng chưa từng nghĩ tới việc cưới nàng a.

Mị Nguyệt thì nhanh chóng đỏ mặt cúi đầu, nhưng nàng vẫn liếc mắt có chút mong chờ nhìn Chiến Thiên chờ đợi câu trả lời của hắn.

Chờ đợi một lúc lâu nhưng Chiến Thiên vẫn không trả lời, khiến nàng thất vọng, hai mắt nàng đỏ ửng rồi quay đầu chạy đi.

Nhìn Mị Nguyệt chạy đi không biết tại sao trong lòng Chiến Thiên cảm thấy có chút hối hận.

Hắn thật sự cũng không phải người ngu, nhưng vì khi trước bị mọi người truy sát nên hắn không dám tin tưởng người khác.

Chỉ riêng có mỗi mẫu thân hắn, sư phụ, hai vị sư nương cùng Vô Cực Tử là không hề ghét bỏ hắn.

Nhưng hiện tại lại thêm Mị Nguyệt đối xử tốt với hắn, không những vậy mà nàng còn muốn gả cho hắn thì làm sao hắn có thể tin tưởng được?

Bạch Dạ nhìn Mị Nguyệt ôm mặt chạy đi thì hắn cũng tức giận, hắn nhìn Chiến Thiên rồi hừ một cái cũng không nói gì.

Nhưng về mặt của Bạch Dạ đen kịt khiến ai nhìn vào cũng biết được là hắn đang tức giận.

Lâm Thanh Phong nhận thấy bầu không khí có chút không ổn, hắn nhanh chóng bước tới trước mặt Bạch Dạ nở nụ cười rồi nói.

-Bạch lão tiền bối, xin ngài cũng đừng tức giận, Chiến Thiên hiện tại chỉ là không thể tiếp nhận được thôi, đợi sau khi hắn hiểu ra thì hắn sẽ cho ngài một câu trả lời thỏa đáng.

Bạch Dạ nghe xong thì gật đầu một cái sau đó hắn nói.

-Được rồi, thời gian cũng không còn sớm, các người ra ngoài đi, ta muốn nghỉ ngơi một chút.

Lâm Thanh Phong sắc mặt cứng đờ, mặc dù hắn biết đây là Bạch Dạ đang ra lệnh đuổi khách, nhưng Bạch Dạ lấy cái cơ này cũng quá già đi?

Hiện tại trời mới vừa sáng thì lấy đâu ra không còn sớm?

Tuy trong lòng có chút khó chịu nhưng Lâm Thanh Phong vẫn cúi đầu với Bạch Dạ rồi dẫn theo bốn người Nam Cung Mị Ảnh ra ngoài.

Quan Phi Vân nhíu mày rồi mở miệng.

-Sư phụ, tại sao người lại phải gấp gáp như vậy? Chúng ta chỉ mới gặp bọn hắn được vài ngày a.

Bạch Dạ thở dài một hơi rồi trả lời.

-Ta biết lần này ta quá gấp gáp, nhưng cũng không còn cách nào khác, tông môn cũng không biết có thể chống đỡ được bao lâu nên ta muốn đưa Nguyệt nhi đi trước.

Quan Phi Vân nghe xong cũng thở ra một hơi rồi gật đầu đồng ý.

Bốn người Lâm Thanh Phong sau khi bước ra khỏi tiểu viện của Bạch Dạ thì liền trở về những căn phòng mà Quan Phi Vân đã chuẩn bị trước.

Nhìn Chiến Thiên hiện tại vẫn đang cúi đầu suy nghĩ, Lâm Thanh Phong cũng không làm phiền hắn, sau vài tháng đi đường thì điều mà hiện tại Lâm Thanh Phong muốn làm nhất đó chính là động phòng cùng với hai lão bà a.

Nghĩ tới việc lại sắp có thể động phòng thì Lâm Thanh Phong nở nụ cười "hắc, hắc" rồi nhanh chóng kéo tay Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai vào phòng.

....

Trời đã tối, Chiến Thiên vẫn đang ngồi trong phòng mà suy nghĩ về chuyện của Mị Nguyệt.

Hắn không dám tin tưởng rằng Mị Nguyệt muốn gả cho hắn, hắn cũng có chút tự ti bởi vì hắn chỉ là bán yêu, nếu Mị Nguyệt thật sự đi theo hắn thì cả đời này nàng cũng không thể ngừng nhìn người.

Lâm Thanh Phong sau khi đại chiến cả ngày cùng hai lão bà, hiện tại hắn vui vẻ, sinh long hoạt hổ chạy nhảy khắp nơi.

Nhìn về căn phòng của Chiến Thiên, hiện tại đèn vẫn còn sáng, Lâm Thanh Phong quyết định đi thông náo tên đệ tử này một chút.

Hắn đứng trước phòng của Chiến Thiên rồi gõ cửa.

Chiến Thiên đang trầm tư suy nghĩ, sau khi nghe được tiếng gõ cửa hắn nhanh chóng mở miệng.

-Mời vào.

Lâm Thanh Phong bước vào phòng nhìn Chiến Thiên một cái.

Hiện tại đầu tóc Chiến Thiên có chút rối bời, hai mắt hắn bắt đầu nổi lên vàng đen khiến Lâm Thanh Phong nhíu mày.

Nhìn thấy người tới là Lâm Thanh Phong, Chiến Thiên thở ra một hơi rồi nói.

-Là sư phụ a.

Lâm Thanh Phong cũng không nói gì, hắn bước vào phòng rồi ngồi lên ghế, nhìn về mặt tiểu tụy của Chiến Thiên, Lâm Thanh Phong hỏi.

-Đang suy nghĩ chuyện gì sao?

Chiến Thiên gật đầu một cái rồi trả lời.

-Đệ tử vẫn đang suy nghĩ về chuyện lúc sáng.

Lâm Thanh Phong gật đầu, hắn cũng biết rõ Chiến Thiên đang suy nghĩ về chuyện cưới Mị Nguyệt nên lại hỏi.

-Tại sao ngươi lại suy nghĩ về chuyện này?

Nghe Lâm Thanh Phong hỏi, Chiến Thiên gật đầu một cái rồi trả lời.

-Đệ tử cũng không biết, nhưng không hiểu sao đệ tử lại luôn nghĩ tới Mị Nguyệt.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười rồi lại hỏi.

-Tại sao ngươi lại nghĩ tới nàng ta?

Chiến Thiên vò đầu bứt tai một hồi rồi lại trả lời.

-Đệ tử không biết phải trả lời Bạch Dạ tiền bối như thế nào, nếu đệ tử đồng ý thì đệ tử sợ Mị Nguyệt sẽ không thể ngẩng mặt nhìn người, còn nếu đệ tử bảo không thì trong lòng đệ tử lại không muốn.

.....Hết Chương 83.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Đánh người, một tát là đủ

Trời vừa sáng, không khí se lạnh, chim chóc bắt đầu rời tổ đi tìm thức ăn, tiếng chim hót khắp nơi khiến người nghe cảm thấy dễ chịu, vui vẻ.

Nhưng chỉ riêng Bạch Dạ là không vui nổi, sắc mặt hắn đen kịt, hắn nhanh chóng đi tìm Lâm Thanh Phong để tĩnh sở.

Tiếng bước chân của Bạch Dạ, Lâm Thanh Phong từ xa đã nghe được, hắn cũng hiểu được Bạch Dạ tới tìm hắn là muốn nói gì, hắn thẳm nhủ.

-Chuyện lớn không tốt.

Hắn hít vào một hơi rồi nở nụ cười chờ Bạch Dạ tới.

Bạch Dạ sắc mặt đen kịt bước tới trước mặt Lâm Thanh Phong rồi mở miệng.

-Đệ tử của ngươi dám từ chối Nguyệt nhi.

Nhìn sắc mặt đen kịt của Bạch Dạ, Lâm Thanh Phong chỉ biết gật đầu cười khổ rồi nói.

-Chuyện này ta cũng đã biết, và ta cũng đã hỏi hắn tại sao.

Bạch Dạ hít một hơi lấy thêm kiên nhẫn chờ đợi Lâm Thanh Phong giải thích.

Lâm Thanh Phong tiếp tục nói.

-Hắn trả lời bởi vì hắn nghèo...

Lâm Thanh Phong còn chưa dứt câu, Bạch Dạ đã ngắt lời.

-Cái gì? Một tên tiểu tử nghèo lại dám từ chối Nguyệt nhi? Ai cho hắn lá gan từ chối Nguyệt nhi?

Lâm Thanh Phong có chút mộng bức nhìn Bạch Dạ, trong đầu hắn nghĩ loạn.

-Vấn đề quan trọng là do hắn từ chối Mị Nguyệt sao? Không phải bình thường mọi người đều để ý tới việc hắn nghèo sao?

Tuy trong đầu nghĩ vậy nhưng Lâm Thanh Phong cũng không dám nói ra, hắn nhanh chóng nở nụ cười rồi nói.

-Không sao cả, lúc khuya ta đã dặn dò hắn rằng sáng nay sẽ tới hỏi cưới Mị Nguyệt, hiện tại chắc rằng hắn cũng chuẩn bị rồi, ngài đừng lo lắng.

Nghe xong lời này sắc mặt Bạch Dạ có chút tốt hơn, hắn hừ một tiếng rồi đi mất.

Nhìn Bạch Dạ đã rời đi, Lâm Thanh Phong gãi đầu cười khổ rồi tự nhủ.

-Mong rằng Chiến Thiên sẽ nhanh chóng giải quyết đi.

Về phía Chiến Thiên, hắn cũng đã thức dậy từ sáng sớm, vẫn theo thường lệ, hắn đi tìm một khoảng sân rộng rãi rồi tự mình tập luyện.

Cũng ngay lúc này, một vị trung niên nam tử xuất hiện, hắn mang một thân y phục xanh lục, ngay cả mũ cũng một màu xanh, nếu Thiên Vận Tông để từ xuất hiện ở đây sẽ nhanh chóng nhận ra vị trung niên nam tử này là Lục Mặc tông chủ - Lục Y Chân Quân.

Nhưng hiện tại người đang tập luyện ở đây là Chiến Thiên, hắn không thèm để ý tới Lục Mặc mà vẫn chăm chỉ tu luyện.

Lục Mặc liếc nhìn qua Chiến Thiên một cái, hắn có chút ngạc nhiên, nhìn Chiến Thiên sau lưng có một cái đuôi thì ai cũng nhìn ra đây là một tên bán yêu.

Lục Mặc vốn muốn tìm Bạch Dạ để bàn tính một chút về trận đại chiến sắp diễn ra, nhưng hiện tại lại bắt gặp Chiến Thiên.

Chiến Thiên chăm chỉ tập luyện làm Lục Mặc có chút tò mò.

Lục Mặc bước lại gần, nhưng Chiến Thiên vẫn không để ý, hắn vẫn chăm chú luyện tập.

Lục Mặc nhìn Chiến Thiên một lúc rồi nói.

-Thiếu niên, ngươi ở đây là làm gì?

Chiến Thiên nghe một bên có người hỏi, hắn cũng không quay đầu lại mà vẫn tiếp tục tập luyện rồi mở miệng.

-Ta đang tập luyện.

Lục Mặc hơi trầm ngâm một chút, sau đó lại hỏi.

-Không phải bán yêu suốt đời chỉ có thể làm người bình thường sao? Nếu vậy ngươi tập luyện thì có ích gì?

Chiến Thiên nhanh chóng dừng tay, hắn quay đầu nhìn Lục Mặc một cái, rồi sau đó cũng không để ý mà tiếp tục tập luyện.

Thái độ của Chiến Thiên khiến Lục Mặc có chút bức tức, phải biết rằng ở Thiên Vận Tông, hắn thân là tông chủ, nhưng tiểu tử trước mặt này lại không để ý tới hắn.

Lục Mặc hít vào một hơi để lấy lại bình tĩnh rồi mở miệng.

-Ngươi biết ta là ai a?

Chiến Thiên vẫn không trả lời, hắn ghét nhất là những người khinh thường chuyện bán yêu không thể tu luyện, và phủ nhận công sức luyện tập của hắn, những người như vậy thì hắn sẽ không để ý tới.

Lục Mặc có chút bức tức vì Chiến Thiên không để ý tới hắn, nên hắn chỉ tay vào người Chiến Thiên rồi nói.

-Sư phụ ngươi là ai, làm sao hần có thể dạy ra dạng này đức hạnh? Ta muốn thay mặt hần dạy dỗ ngươi.

Lục Mặc vừa dứt lời thì Chiến Thiên cũng dừng tay, Chiến Thiên đưa ánh mắt nghiêm túc nhìn về Lục Mặc rồi nói.

-Ngươi là đang nhục mạ sư phụ ta?

Phải biết rằng Chiến Thiên ghét nhất hai chuyện, một là có người nhục mạ Lâm Thanh Phong – cũng chính là sư phụ hần, còn thứ hai là những người phủ nhận công sức tập luyện của hần.

Lục Mặc vừa mới xuất hiện thì liền chạm vào hai chuyện mà hần ghét nhất.

Chuyện thứ nhất thì cũng thôi đi, hần cũng biết được hiện tại hần là tên bán yêu duy nhất có thể tu luyện vì thế đa phần mọi người đều không biết.

Nhưng Lục Mặc lại dám nhục mạ Lâm Thanh Phong thì Chiến Thiên không thể tha thứ được.

Lục Mặc cũng nhận ra là mình hơi quá đáng, nhưng hần muốn xem thử tên thiếu niên bán yêu trước mắt này sẽ làm gì, nên nói.

-Ta không biết sư phụ ngươi là ai, nhưng hần dạy đồ đệ ra dạng này đức hạnh thì ta nghĩ hần cũng không khá hơn bao nhiêu.

Lục Mặc vừa dứt lời, Chiến Thiên hai mắt tràn đầy sát khí nhìn về hần, sau đó cắn răng nói.

-Như vậy ngươi cũng đừng trách ta.

Chiến Thiên vừa dứt lời thì “khí” nhanh chóng bao phủ toàn thân hần, sau đó hần nhanh chóng lao đến Lục Mặc.

Sau khi trải qua bài tập luyện của Vô Cực Tử, hiện tại Chiến Thiên rất mạnh, tuy vẫn không mạnh bằng Lâm Thanh Phong, nhưng hần mang theo một nửa dòng máu yêu thú, cũng đã cải biến một phần sức mạnh thân thể.

Cũng chính vì thế mà hần có thể mang theo trên người hai tấn phụ trọng mà vẫn không có cảm giác gì.

Tuy không mạnh bằng Lâm Thanh Phong, nhưng Chiến Thiên đã từng độ qua Hóa Thần lõi kiếp, lại thêm bài tập luyện của Vô Cực Tử nên hiện tại nếu không mang phụ trọng thì hần không yếu hơn bất kì vị Hóa Thần Viên Mãn nào, thậm chí còn mạnh hơn một ít.

Mang theo hai tấn phụ trọng làm giảm đi phần lớn thực lực của Chiến Thiên, tuy nhiên tốc độ của Chiến Thiên vẫn rất nhanh, Lục Mặc mặc dù mắt vẫn theo kịp tốc độ của hần nhưng cơ thể phản ứng lại có chút chậm.

Chiến Thiên nhanh chóng chạy tới trước mặt Lục Mặc rồi vùng quyền nhắm thẳng vào mặt hần.

Lục Mặc tuy phản ứng chậm nhưng hần vẫn kịp né người sang một bên để tránh thoát nắm đấm của Chiến Thiên.

Dù vậy nhưng trên mặt hần vẫn lưu lại một vết trầy kéo dài.

Lục Mặc nhíu mày nhìn Chiến Thiên một cái, hần nhanh chóng suy nghĩ về thân phận của vị thiếu niên trước mắt này.

Thực lực của vị thiếu niên này mạnh hơn rất nhiều so với đồng lứa, chỉ cần nhìn sơ qua thì ai cũng biết.

Một vị chừng 17-18 tuổi thiếu niên làm sao có thể gây ra một vết thương trên mặt Lục Mặc bằng tay không a?

Lục Mặc nhíu mày suy nghĩ một hồi, hần vẫn không nhớ được danh tính của vị thiếu niên này cùng sư phụ của hần.

Nhưng Chiến Thiên cũng không cho Lục Mặc nhiều thời gian như vậy, đòn đầu tiên không trúng đích, hần nhanh chóng chuyển hướng, di chuyển ra sau lưng Lục Mặc rồi tung một cú đá.

Lục Mặc trong đầu vẫn đang suy nghĩ, cộng thêm Chiến Thiên di chuyển quá nhanh, nên hần không kịp phản ứng.

Cú đá của Chiến Thiên nhanh chóng trúng vào lưng Lục Mặc.

Lục Mặc chỉ cảm thấy như bị một đại chùy nện vào lưng, hần ho ra máu rồi bị đá bay thẳng một đường vào tiểu viện của Bạch Dạ, đụng hư một căn phòng rồi mới dừng lại.

Tuy nhiên, Chiến Thiên vẫn chưa dừng lại ở đó, hần nhanh chóng di chuyển vào tiểu viện rồi tiếp tục vùng nắm đấm vào người Lục Mặc, dư chấn từ một quyền của Chiến Thiên đâm vào thân thể Lục Mặc nhanh chóng tạo ra một cái hố lớn trên nền đất.

Lục Mặc cũng chỉ có thể nằm yên hưởng thụ, lúc này hần nhận một đá của Chiến Thiên thì thân thể nhanh chóng bị trọng thương, khiến tốc độ của hần không đủ nhanh để né tránh.

Chấn động ở đây nhanh chóng bị mọi người trong tiểu viện nghe được.

Bạch Dạ liền xuất hiện, nhìn thấy Lục Mặc bị Chiến Thiên đè ra đánh, trong lòng hấn khiếp sợ, nhưng hấn vẫn nhanh chóng hét to.

-Dừng tay.

Nghe được có người hô “Dừng tay” Chiến Thiên dừng lại một cái rồi quay đầu lại nhìn, cặp mắt hấn vẫn tràn đầy sát khí.

Cái nhìn của Chiến Thiên khiến Bạch Dạ rùng mình một cái, hấn không hiểu được vị thiếu niên có chút chất phác hôm qua tại sao hôm nay lại trở nên kinh khủng như vậy.

Bạch Dạ hít vào một hơi rồi nói.

-Chiến Thiên, có chuyện gì từ từ nói, tại sao lại đánh người đâu?

Chiến Thiên nhìn ra đây là Bạch Dạ, ánh mắt hấn có hơi hòa hoãn xuống, hấn chỉ tay vào Lục Mặc rồi nói với một giọng lạnh như băng.

-Hấn dám nhục mạ sư phụ ta.

Bạch Dạ liền chạy ra mồ hôi lạnh, hấn âm thầm may mắn.

-Chỉ mới nhục mạ thì đã thành như vậy, nếu sáng nay ta thật tìm Lâm Thanh Phong tính sổ thì không biết hiện tại ta sẽ như thế nào?

Lúc này Lâm Thanh Phong cũng xuất hiện, nhìn đồng bừa bọn trước mặt Lâm Thanh Phong nhú mày rồi nói.

-Chiến Thiên, tại sao chỗ này lại bừa bộn như vậy?

Chiến Thiên thấy người tới là Lâm Thanh Phong, hấn mới cúi đầu xuống tỏ vẻ hối lỗi

Bạch Dạ hít một hơi thật sâu rồi nói.

-Có người nhục mạ người, vì thế hấn đánh người.

Nghe Bạch Dạ giải thích, Lâm Thanh Phong nhú mày có chút tức giận rồi nói.

-Không phải ta đã dạy người rồi sao? Không phải từ chiến, đánh người chỉ cần một tát là đủ, người xem người đã làm thành cái dạng gì?

Chiến Thiên nhanh chóng cúi đầu rồi nói.

-Xin lỗi sư phụ, là do đệ tử sai.

Bạch Dạ có chút hết nói nôi, đây là đang dạy cái gì a? Không bảo hấn đừng nên đánh người thì thôi, đằng này lại bảo hấn chỉ cần một tát? Đây là ý gì?

....Hết Chương 85....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Nhất định là đang nằm mơ

Chiến Thiên vẫn cúi đầu tiếp tục nghe Lâm Thanh Phong răn dạy.

-Người nhìn xem, xung quanh đã bị người làm ra cái dạng gì, nơi đây cũng không phải là nhà của chúng ta a, người phá hư nhiều thứ như vậy chúng ta sẽ phải bồi thường.

Bạch Dạ có chút hết nói nôi, Lâm Thanh Phong răn dạy lâu như vậy nhưng điều quan trọng nhất hấn là điều này đi?

Lâm Thanh Phong hừ một tiếng, rồi quay mặt nở nụ cười vô hại nhìn Bạch Dạ rồi nói.

-Xin lỗi Bạch tiên bối, ta đã răn dạy hấn, người sẽ không trách bọn ta a.

Bạch Dạ khoát tay một cái rồi nhìn Chiến Thiên nói.

-Chuyện này bỏ qua một bên, điều quan trọng là nhanh chóng cứu người a, người bị người đánh là ai?

Chiến Thiên gãi đầu vô hại, hấn làm sao biết tên vừa bị đánh là ai? Trước khi bị đánh hấn còn chưa kịp xưng tên đâu?

Bạch Dạ nhìn cách gãi đầu của Chiến Thiên thì hấn cũng hiểu, vì thế hấn nhanh chóng nhìn vào hồ.

Không nhìn thì còn tốt, đã nhìn thì Bạch Dạ liền muốn khóc, người nằm trong hồ một thân thanh y, không phải Lục Mặc thì là ai.

Bạch Dạ nhanh chóng lấy ra đan dược trị thương, đút vào miệng Lục Mặc rồi nói.

-Tông chủ a, người mau uống thuốc.

Lâm Thanh Phong nghe xong lời này thì cũng chỉ biết cười trừ.

Bọn hấn vào Thiên Vận Tông ở nhờ, vừa xong ngày thứ nhất thì ngày thứ hai lại đem chủ nhà ra đánh thành trọng thương.

Vì thế trong lòng hấn mặc niệm một câu.

-Tất cả là tại lão già Vô Cực Tử.

Vô Cực Tử lại nằm thương, nhưng nếu suy xét tới tương tận thì cũng đúng là do hấn.

Nếu Vô Cực Tử không tới gặp bọn người Lâm Thanh Phong thì bọn hấn cũng không đi tìm Thiên Cơ Tử rồi lại bị Thiên Cơ Tử dẫn tới đây, mà nếu không bị dẫn tới đây thì sẽ không xảy ra cảnh này.

Vì thế tất cả mọi chuyện đều do Vô Cực Tử gây ra.

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái, hấn rất đồng ý với lý giải của mình.

Lục Mặc sắc mặt trắng bệch, miệng đầy máu, hấn có chút khó khăn nuốt vào viên đan dược, sau đó hấn ho ra một búng máu bầm, khuôn mặt mới hiện lên một điểm huyết sắc.

Bạch Dạ nhìn Lục Mặc đã có chút khá hơn, hấn thở ra một hơi nhẹ nhõm rồi nói.

-Tông chủ, ngài không sao chứ?

Lục Mặc khoát tay một cái, rồi mở miệng.

-Ta không sao.

Lục Mặc nghĩ lại mà cảm thấy run sợ, chưa bao giờ hấn có cảm giác mình tới gần quỷ môn quan như vậy.

Cũng may là Bạch Dạ xuất hiện kịp thời, nếu để Chiến Thiên tặng hấn thêm một đấm nữa thì hấn sẽ xuống trình diện với Diêm Vương.

Lục Mặc có chút sợ hãi nhìn về Chiến Thiên, Chiến Thiên là bán yêu không thể nghi ngờ, nhưng từ khi nào bán yêu lại trở nên mạnh mẽ như vậy?

Lúc này Lâm Thanh Phong nở nụ cười, vẻ mặt hối lỗi nhìn Lục Mặc rồi nói.

-Lục Tông chủ, đồ đệ ta vô lễ, xin ngài đừng để trong lòng a.

Lục Mặc nhìn Lâm Thanh Phong rồi nở nụ cười gật đầu.

-Cũng không có chuyện gì, tất cả đều do ta.

Lục Mặc vừa dứt lời thì hấn bỗng dung sững sờ rồi nhìn về Lâm Thanh Phong.

Thiếu niên trước mặt vừa nói gì? Tên quái vật khi nãy là đồ đệ của hấn?

Lục Mặc đầu óc có chút loạn, hấn nghĩ rằng hấn đã nghe nhầm nên mở miệng hỏi lại.

-Ngươi nói... hấn là đồ đệ của ngươi?

Lâm Thanh Phong gãi đầu, hấn có chút không hiểu tại sao Lục Mặc lại hỏi câu này.

-Chẳng lẽ bị đánh tới điên rồi đi? Nếu thật sự điên thì không ổn a.

Tuy hấn suy nghĩ vậy nhưng hấn vẫn nở nụ cười gật đầu rồi trả lời.

-Đúng a, Chiến Thiên là đệ tử ta, còn ta là sư phụ hần.

Đầu óc Lục Mặc có chút trì trệ, thế giới này điên rồi hay là do chính hần điên rồi?

Thanh niên thế hệ này sao lại loạn như vậy?

Người thanh niên trước mặt này chẳng phải chỉ là một tên Trúc Cơ Viên Mãn thôi sao? Sao có thể dạy ra tên quái vật lúc này?

Lục Mặc có chút không tin tưởng cho lắm, hần thâm nghĩ.

-Chắc là sư phụ thuộc lĩnh vực khác đi.

Nghĩ tới điều này Lục Mặc mới gật đầu chấp nhận suy nghĩ của mình.

Lâm Thanh Phong lúc này mới nhìn qua Chiến Thiên rồi nói.

-Mau tới đây xin lỗi Lục Tông chủ.

Chiến Thiên gãi đầu, hần có chút áy náy cúi đầu với Lục Mặc rồi nói.

-Xin lỗi, Lục Tông chủ, khi này ta có hơi nặng tay,...

Lục Mặc nở nụ cười khó coi còn hơn chết, hần khoát tay rồi nói.

-Được rồi vị tiểu huynh đệ này, ta cũng không có chuyện gì.

Lúc này Lâm Thanh Phong mới thở ra một hơi, còn Chiến Thiên vẻ mặt mừng rỡ vì bị Lục Mặc ngất lời.

Nguyên văn mà Chiến Thiên muốn nói đáng lẽ là.

-Xin lỗi, Lục Tông chủ, khi này ta có hơi nặng tay, lần sau xin hứa chỉ đúng một tát.

Nhưng hần không có cơ hội nói ra, nếu hần thật sự nói ra được thì Lục Mặc có thể sẽ tức tới hôn mê ngất đi.

Lục Mặc ho khan một cái, nhìn Bạch Dạ rồi nói.

-Hôm nay ta có việc muốn tìm người để thương lượng.

Bạch Dạ gật đầu rồi nhanh chóng dẫn Lục Mặc đi vào phòng của mình.

Lúc này, Nam Cung Mị Ảnh, Ninh Thiên Nhai, Quan Phi Vân cùng Mị Nguyệt mới xuất hiện.

Nhìn đồng bè bọn trước mặt Mị Nguyệt ngơ ngác há mồm, Quan Phi Vân nhú mày một cái rồi mở miệng hỏi.

-Chuyện gì đã xảy ra?

Lâm Thanh Phong lắc đầu, chỉ tay về Chiến Thiên rồi nói.

-Hần đánh tên nón xanh.

Đầu óc Quan Phi Vân có chút chậm nhịp, hần không biết tên “nón xanh” mà Lâm Thanh Phong nói tới là ai.

Nhưng Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai lại biết, hai nàng nhanh chóng che miệng cười.

Quan Phi Vân cùng Mị Nguyệt hai người đều có chút không hiểu, ánh mắt hai người ngơ ngác nhìn Lâm Thanh Phong.

Nam Cung Mị Ảnh có chút bất đắc dĩ, nàng mới nói.

-Tên “nón xanh” mà hần nói là tông chủ của các người a.

Quan Phi Vân cùng Mị Nguyệt lúc này mới hiểu ra.

Mị Nguyệt cũng phun ra một cái rồi che miệng cười.

Quan Phi Vân cười khổ, mặc dù Lục Mặc thật sự mang đạo hiệu Lục Y Chân Quân, nhưng nếu hần nghe người khác gọi hần là tên “nón xanh” thì không biết hần có cảm giác như thế nào.

Tuy Quan Phi Vân cười khổ, nhưng hần vẫn nhanh chóng nắm bắt điều mấu chốt, hần nhìn Chiến Thiên rồi hỏi.

-Ngươi đánh Lục Mặc tông chủ?

Chiến Thiên gãi đầu một cái rồi, gật đầu coi như là trả lời hần.

Lúc này Mị Nguyệt cũng dừng cười, nàng cũng trợn mắt nhìn về Chiến Thiên, sau đó nàng nhanh chóng tới gần, nàng lo lắng kiểm tra khắp cơ thể hần rồi hỏi.

-Ngươi không bị thương chứ?

Nhìn vẻ mặt lo lắng của Mị Nguyệt, Chiến Thiên cười cười lắc đầu.

Quan Phi Vân nhủ mảy một cái, Chiến Thiên không bị thương như vậy những vết máu này là của ai? Chẳng lẽ là của Lục Mặc?

Nói đùa? Lục Mặc là Hóa Thần tầng 7 tu sĩ, sao hần lại có thể bị Chiến Thiên làm bị thương?

Suy nghĩ nhiều cũng vô ích, Quan Phi Vân mở miệng hỏi.

-Ngươi không bị thương, như vậy những vết máu này là của ai? Đừng nói với ta là của Lục Mặc tông chủ.

Lâm Thanh Phong có chút hết nói nổi Quan Phi Vân, hần thở ra một hơi sau đó mở miệng.

-Ừ đúng là của Lục Mặc, hần bị Chiến Thiên treo lên đánh.

Quan Phi Vân đầu óc có chút trì trệ, nhưng hần nhanh chóng lắc đầu, hai mắt khinh thường nhìn Lâm Thanh Phong.

Nhìn vẻ mặt Quan Phi Vân lúc này ai cũng hiểu được suy nghĩ của hần.

-Ngươi đùa cái gì? Lục Mặc tông chủ là để hần treo lên đánh? Ngươi coi ta là con nít dễ khi dễ sao?

Cũng đúng lúc này Bạch Dạ xuất hiện, hần nhìn Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên rồi nói.

-Hai người đi theo ta, còn nữa Chiến Thiên, ngươi cũng không cần phải manh động. Lục tông chủ vẫn đang bị thương.

Bạch Dạ nói xong thì cũng nhanh chóng rời đi, để lại năm người đứng đó.

Quan Phi Vân trợn mắt há mồm nhìn về Chiến Thiên, Mị Nguyệt thì hai mắt phát sáng mang theo vẻ sùng bái, khiến Chiến Thiên có chút ngại ngùng.

Lâm Thanh Phong gãi đầu một cái rồi nhìn Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai nói.

-Như vậy, hai nàng cứ trở về trước, ta và Chiến Thiên sẽ tới chỗ bọn hần.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai gật đầu rồi quay trở về.

Lâm Thanh Phong cũng ra hiệu cho Chiến Thiên đi theo.

Chiến Thiên gãi đầu nhìn Mị Nguyệt rồi nói.

-Như vậy, ta đi trước, ngươi lại ở phòng chờ một lát ta sẽ đi tìm ngươi.

Mị Nguyệt nở nụ cười gật đầu rồi cũng đi về phòng.

Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên cũng rời đi, để lại Quan Phi Vân một người đứng mông bực.

Đầu óc của Quan Phi Vân có chút không đủ dùng, từ khi nào Hóa Thần kì cường giả lại yếu như vậy? Bị một tên thiếu niên 17-18 tuổi treo lên đánh?

Quan Phi Vân vỗ đầu bứt tai một hồi, sau đó hần nở nụ cười điên dại rồi tự lẩm bầm.

-Không được, nhất định là ta đang nằm mơ.

-Đúng vậy, nhất định là đang nằm mơ, chuyện này không có thật, nhanh chóng về giường ngủ lại.

Quan Phi Vân bước đi như một tên điên miệng cứ lẩm bầm.

-Nhất định là đang nằm mơ, nhất định là đang nằm mơ,...

Tin tức này quá lớn đối với hần, hần phải cần thêm thời gian để tiếp nhận chuyện này.

.....Hết Chương 86....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Vô Tự Thần Thư

Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên bước vào phòng của Bạch Dạ.

Hiện tại Lục Mặc cùng Bạch Dạ đã đợi sẵn trong phòng.

Nhìn hai người Lâm Thanh Phong bước vào, Lục Mặc gật đầu một cái rồi lên tiếng.

-Hai người mau tới đây ngồi xuống, ta có chuyện muốn nói với hai người.

Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên hai mắt nhìn nhau một cái rồi đồng thời gật đầu tiến tới.

Nhưng Chiến Thiên chỉ đứng sau lưng Lâm Thanh Phong, hắn cũng không ngồi xuống.

Lục Mặc nhìn Chiến Thiên một cái rồi lại nhìn về Lâm Thanh Phong.

Thấy Chiến Thiên nghe lời Lâm Thanh Phong như vậy, thì ai cũng biết được Lâm Thanh Phong mới là người quyết định.

Vì thế Lục Mặc chăm chú đánh giá Lâm Thanh Phong một cái.

Người thanh niên trước mặt hắn, hoàn toàn bình thường, tuổi còn trẻ mà đã đạt Trúc Cơ Viên Mãn thì đúng là một thiên tài, ngoài điều đó ra Lục Mặc cũng không nhìn thêm được gì khác.

Nhưng nếu Lâm Thanh Phong thật sự chỉ đơn giản như vậy mà có thể khiến Chiến Thiên răm rắp nghe theo sai bảo, thì Lục Mặc không tin.

Lục Mặc nhìn chằm chằm khiến Lâm Thanh Phong nổi da gà một cái, hắn ôm người lộ ra vẻ mặt khinh bỉ nhìn Lục Mặc rồi nói.

-Lục tông chủ, ta biết ta rất đẹp trai nhưng ta không chơi gay.

Tuy Lục Mặc không hiểu “chơi gay” theo lời Lâm Thanh Phong nói là gì, nhưng chỉ nhìn vẻ mặt của Lâm Thanh Phong hiện tại thì hắn cũng hiểu nghĩ của nó cũng không tốt lành gì.

Về mặt “muốn ăn đòn” hiện tại của Lâm Thanh Phong cộng thêm khi nãy vừa bị thương chưa khỏi hẳn, khiến Lục Mặc muốn phun ra thêm một ngụm máu.

Nhưng Lục Mặc vẫn cố gắng kìm lại, điều quan trọng hiện tại là hắn muốn nhờ bọn người Lâm Thanh Phong, hay nói chính xác hơn là nhờ Chiến Thiên ra sức giúp đỡ Thiên Vận Tông đối mặt với nguy cơ trước mắt.

Lục Mặc hít vào một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh, sau đó hắn nói.

-Phong tiểu hữu, ta sẽ nói thẳng vào việc chính, ta muốn nhờ các người trợ giúp Thiên Vận Tông được chứ?

Lúc này Lâm Thanh Phong mới thu lại bộ dáng muốn ăn đòn khi nãy, hắn gật đầu nhìn Lục Mặc rồi trả lời.

-Lý do mà chúng ta tới đây là để trợ giúp Thiên Vận Tông, vì thế cho dù Lục tông chủ không mở miệng chúng ta vẫn sẽ ra tay.

Nghe xong lời của Lâm Thanh Phong, Lục Mặc mới thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Sau đó hắn lấy ra một quyển sách màu đen dày cộm, có phong cách cực kì cổ xưa, để trên bàn rồi nói.

-Đã các người muốn giúp đỡ chúng ta, như vậy ta cũng sẽ không tiếp tục giấu diếm.

Lục Mặc chỉ tay về cuốn sách trên bàn, tiếp tục nói.

-Đây cũng là nguyên nhân khiến cho Thiên Vận Tông gặp phải đại nạn lần này.

Lâm Thanh Phong nhìn quyển sách màu đen trên bàn, bìa sách còn viết rõ “Làm cách nào để hiểu được suy nghĩ phụ nữ”.

Lấy tay cầm lấy cuốn sách, Lâm Thanh Phong lật ra từng trang để xem xét.

Đúng là chỉ có từng trang giấy trắng, cũng không có nội dung.

Nhưng Lâm Thanh Phong bỗng nhiên để ý thấy, giữa cuốn sách còn mang theo một vật nhỏ nó là một cái thẻ đen, hắn tò mò cầm lấy thẻ đen đưa tới trước mặt rồi chăm chú nhìn.

Lâm Thanh Phong chăm chú nhìn tấm thẻ, Lục Mặc cũng mở miệng.

-Đó là đồ vật dùng để đánh dấu trang sách, nó và cuốn sách này là cùng một bộ.

-Lúc trước ta cũng từng quan sát nó, cũng đã thử truyền linh lực vào đó nhưng vẫn không có gì xảy ra, vì thế ta nghĩ rằng nó thật sự chỉ là một đồ vật dùng để đánh dấu trang sách thôi.

Lục Mặc nói xong, Lâm Thanh Phong cũng gật đầu, hắn dĩ nhiên biết đây là thẻ dùng để đánh dấu trang sách tuy nhìn nó rất tầm thường, nhưng không hiểu sao Lâm Thanh Phong lại có cảm giác tấm thẻ này không đơn giản.

Nhìn tấm thẻ một hồi lâu cũng không nhìn ra được gì, Lâm Thanh Phong lại cầm lấy cuốn sách và bắt đầu xem xét.

Xem xét quyển sách một hồi lâu, Lâm Thanh Phong để ý thấy được, mặt sau của bìa sách có một hàng chữ nhỏ màu đen, nhưng vì cùng màu với bìa sách nên nó dễ khiến người ta bỏ qua.

Tuy rằng Lâm Thanh Phong để ý thấy, nhưng có lẽ vì thời gian tồn tại của cuốn sách quá lâu khiến dòng chữ cũng phai nhạt đi nên rất khó nhìn.

Hắn đưa quyển sách tới trước mặt Lục Mặc cùng Bạch Dạ, ngón tay chỉ vào khu vực xuất hiện chữ viết rồi nói.

-Các người nhìn được những chữ này a?

Lục Mặc cùng Bạch Dạ đều cau mày, bọn hắn lấy được cuốn sách này cũng không phải ngày một ngày hai, nhưng chưa bao giờ bọn hắn nhìn thấy một chữ viết nào khác ngoài chữ trên bìa sách.

Hiện nay Lâm Thanh Phong lại hỏi, khiến bọn hắn có chút không hiểu, nhưng vẫn chăm chú nhìn vào khu vực ngón tay Lâm Thanh Phong chỉ tới.

Một lúc sau Lục Mặc cùng Bạch Dạ đều đồng loạt lắc đầu.

Lâm Thanh Phong nhíu mày, rồi lại nhìn về phần bìa sách, hắn cũng kinh ngạc rằng chữ trên bìa sách đã biết mất.

Lâm Thanh Phong trầm tư một lúc, lúc này hắn không nhìn lầm, phần bìa sách có chữ, nhưng hiện tại lại biến mất.

Trầm tư một lúc lâu, Lâm Thanh Phong lại nhìn về tấm thẻ đen sau đó lại trầm nghĩ.

-Lục Mặc đã từng nói lúc trước hắn đã từng truyền linh lực vào tấm thẻ này, nhưng nó cũng không có gì khác xảy ra, nhưng khi này ta cầm sách lại thấy có chữ viết... Có lẽ nào...

Ý tưởng đột nhiên lóe sáng, Lâm Thanh Phong nhanh chóng thực hiện.

Hắn truyền một ít linh lực vào tấm thẻ đen, sau đó một tay cầm thẻ, một tay lật sách.

Lúc này hắn nhìn được chữ trên bìa sách lại xuất hiện, lần này chữ viết xuất hiện tuy vẫn không rõ ràng, nhưng vẫn có thể nhận ra đây là chữ viết, nhưng rất nhanh sau đó chữ viết lại biến mất, linh lực mà Lâm Thanh Phong truyền vào tấm thẻ cũng hết.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười vui vẻ rồi nói.

-Thật đúng là như vậy.

Lục Mặc cùng Bạch Dạ có chút kinh dị nhìn Lâm Thanh Phong, bọn hắn đã nghiên cứu cuốn sách này thời gian không ngắn nhưng cũng không nhìn ra được gì, nhưng hiện tại Lâm Thanh Phong lại tìm ra được trong thời gian ngắn, bảo sao bọn hắn không khiếp sợ?

Khiếp sợ thì khiếp sợ, Lục Mặc vẫn nhanh chóng mở miệng.

-Làm sao? Người nhìn ra điều gì?

Lâm Thanh Phong gật đầu với Lục Mặc rồi nói.

-Đã tìm ra cách để nhìn thấy chữ viết, người một tay lật sách, một tay truyền linh lực vào tấm thẻ này thì chữ viết sẽ xuất hiện.

Lục Mặc nghe xong thì cẩn thận cầm lấy quyển sách và tấm thẻ, sau đó làm theo lời Lâm Thanh Phong.

Hắn nhìn thấy quyển sách thật sự có chữ, hắn cười to.

-Haha, thật sự có chữ, thật sự có chữ,... như vậy truyền thuyết là thật.

Bạch Dạ cũng nở nụ cười vui vẻ, tuy hắn không nhìn được chữ nhưng hắn biết Lục Mặc sẽ không lừa hắn.

Như vậy Thiên Vận Tông thật sự nhặt được bảo vật, tuy rằng tông môn gặp nạn là sự thật, nhưng ít ra sẽ không xui xẻo tới mức gặp nạn vì một cuốn sách không chữ.

Lục Mặc truyền linh lực vào tấm thẻ, truyền càng nhiều thì chữ viết lại càng rõ ràng, nhưng một lúc sau sắc mặt hắn cứng đờ, những chữ viết trên cuốn sách... hắn không hiểu.

Lục Mặc cau mày một cái rồi thở dài, đặt quyển sách xuống bàn rồi lắc đầu nói.

-Tuy rằng có thể nhìn rõ ràng, nhưng văn tự trên sách... ta không hiểu.

Bạch Dạ nhìn vẻ mặt thất vọng của Lục Mặc hắn cũng tiến lại vỗ vai an ủi.

Lâm Thanh Phong nhìn hai người đàn ông trước mặt hắn có chút cay mắt, nhưng hắn vẫn có chút tò mò, vì thế hắn lại cầm lấy cuốn sách và tấm thẻ.

Truyền linh lực vào tấm thẻ, chữ viết trên sách lại hiện ra rõ ràng hơn.

Sau khi nhìn rõ chữ viết, Lâm Thanh Phong há mồm rồi nở nụ cười.

Chữ viết trên sách đối với hắn hết sức quen thuộc đó là tiếng Anh.

Mà Lâm Thanh Phong là ai? Hắn là một tên thanh niên được cử ra nước ngoài công tác, vì thế tiếng Anh của hắn cũng phải đạt tới một trình độ nhất định, việc hiểu được những chữ viết trên sách đối với hắn rất dễ dàng.

Chiến Thiên nhìn Lâm Thanh Phong nở nụ cười, hắn cũng tò mò nên mở miệng hỏi.

-Sur phụ, người hiểu được sao?

Câu hỏi của Chiến Thiên nhanh chóng dẫn tới sự chú ý của Lục Mặc cùng Bạch Dạ, hai người cùng nhìn Lâm Thanh Phong chờ đợi câu trả lời của hắn.

Nghe được câu hỏi của Chiến Thiên, Lâm Thanh Phong gật đầu nở nụ cười rồi nói.

-Tất nhiên là hiểu được.

Lục Mặc cùng Bạch Dạ hai mắt phát sáng, sau đó Lục Mặc nhanh chóng mở miệng.

-Như vậy ý nghĩa của nó là gì? Nếu người có thể đọc được, bọn ta sẵn sàng đưa nó cho người.

Lâm Thanh Phong trầm tư một lúc nhìn phần chữ viết trên bìa sách, nhìn qua một lượt rồi hắn ngừng đầu lên trả lời.

-Đây là một phần hướng dẫn sử dụng quyển sách.

Lục Mặc cùng Bạch Dạ một mặt mừng rỡ, hướng dẫn sử dụng là ý gì?

Nhìn hai người có chút ngờ ngạc, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi giải thích.

-Cũng như tên gọi, hướng dẫn sử dụng là một phần hướng dẫn, làm sao để sử dụng quyển sách.

Lâm Thanh Phong nói xong thì hắn lại gãi đầu rồi tiếp tục.

-Theo như trên hướng dẫn sử dụng, thì quyển sách này được đánh giá là thần khí, tên của nó là Vô Tự Thần Thư, nó có thể mang chúng ta tới bất kì một thế giới sách nào.

Lục Mặc cùng Bạch Dạ nghe tới đây thì cả hai đều cười to.

Bọn hắn cũng đã từng nghe về truyền thuyết của quyển sách này, vì thế cũng đã hiểu được phần nào công dụng của nó.

....Hết Chương 87....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 88: Có thể đi gặp Son Goku

Lâm Thanh Phong trầm tư một lúc rồi tiếp tục nói.

-Theo hướng dẫn sử dụng, thì mỗi một người có thể sử dụng Vô Tự Thần Thư trong thời gian tối đa hai năm, nhưng cũng tùy thuộc vào thể giới mà chúng ta muốn đến mà thời gian chúng ta có thể ở lại thể giới đó là ngắn hay dài.

-Nếu là Hạ cấp thể giới thì thời gian sẽ trôi với tỉ lệ 1:100, cũng tức là chúng ta có thể ở hạ cấp thể giới 200 năm rồi quay trở về.

-Trung cấp thể giới tỉ lệ sẽ là 1:10, còn Cao cấp thể giới là 1:1, đây cũng là cực hạn của quyển sách này, thể giới mà ta muốn tới đạt cấp độ nào thì sẽ do quyển sách quyết định.

Lâm Thanh Phong suy nghĩ một chút rồi ngẩng đầu nói.

-Các ngươi có biết, cấp độ của các thể giới được phân chia ra sao a?

Lục Mặc gật đầu rồi nói.

-Theo một ít cổ tịch ghi lại, thì thể giới mà chúng ta đang sống được đánh giá là Cao cấp thể giới, bên trên còn có Tiên giới, còn đẳng cấp thể giới như thế nào phân chia thì việc đó ta không biết.

Lâm Thanh Phong trầm tư một lúc, hần gật đầu rồi nói.

-Theo hướng dẫn sử dụng, thì mỗi một ngàn năm, quyển sách này sẽ tích lũy đủ năng lượng, có thể đưa 1 người sử dụng đi tới 5 thể giới khác nhau, cũng tức là chúng ta sẽ có 5 người sử dụng.

-Tuy rằng đã lâu nó cũng không được sử dụng, nhưng nó cũng chỉ có thể cho chúng ta 5 lượt, tuy vậy nhưng nó lại đủ sức để truyền tống nhiều người một lúc.

Lâm Thanh Phong dừng lại rồi tiếp tục giải thích.

-Cũng tức là nhiều người có thể đồng thời tiến về một thể giới mà chỉ tiêu tốn 1 lượt sử dụng.

Lâm Thanh Phong dứt lời rồi quay sang nhìn Chiến Thiên, nở nụ cười rồi nói.

-Cũng có nghĩa rằng, cả năm người chúng ta đều có thể đi gặp Son Goku.

Chiến Thiên nghe tới đây thì hai mắt hần phát sáng, phải biết rằng sau khi được nghe về Son Goku thì người thứ hai mà hần thần tượng cũng chính là Son Goku a.

Chiến Thiên có chút cà lăm, hần nhìn Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Thật... thật... vậy sao, sư phụ?

Lâm Thanh Phong gật đầu nở nụ cười vui vẻ.

Chiến Thiên được câu trả lời này, hần nụ cười của hần kéo tới tận mang tai, hần ngơ ngác cười như một đứa trẻ.

Nhưng Bạch Dạ nhanh chóng mở miệng.

-Các ngươi chỉ có bốn người, lấy đâu ra người thứ năm?

Nghe xong câu hỏi này, Lâm Thanh Phong ánh mắt có chút kì lạ nhìn Bạch Dạ rồi mở miệng.

-Mị Nguyệt không tính là người thứ năm?

Bạch Dạ nhanh chóng nổi giận, hần lớn tiếng.

-Đệ tử của ta làm sao lại tính là người của các ngươi?

Lâm Thanh Phong ánh mắt có chút kì dị nhìn Bạch Dạ, hần nở nụ cười đều rồi nói.

-Như vậy Bạch tiền bồi người không muốn gả Mị Nguyệt cho Chiến Thiên a?

Nghe xong câu này, Bạch Dạ cứng người, hần thân là Hóa Thần kì tu sĩ, ngày hôm qua cũng đã uống xong ly rượu chúc mừng thông gia với Lâm Thanh Phong thì làm sao có thể nuốt lời?

Nhưng tình cảnh hiện tại lại khiến hần có muốn gì cũng không được, vì thế hần “Hừ” một tiếng rồi quay mặt đi không thèm để ý tới Lâm Thanh Phong.

Lúc này Lục Mặc cũng nhanh chóng mở miệng.

-Tuy rằng như vậy, nhưng điều quan trọng trước mắt vẫn là phải tìm ra biện pháp đối mặt với đại nạn, phải biết rằng theo thông tin ta nhận được thì sẽ có một vị Luyện Hư kì cường giả tới đây.

Nghe xong câu này thì Lâm Thanh Phong lắc đầu, hiện tại hần cũng không phải là một tên gà mờ như lúc trước, đừng nói chỉ một tên Luyện Hư kì, cho dù là mười tên hần cũng không sợ.

Nên nhớ rằng lúc trước Lâm Thanh Phong chỉ là một tên Luyện Khí viên mần thi đã nhẹ nhõm giải quyết Luyện Hư kì Quân Vô Tà, hiện tại lại trải qua những bài tập của Vô Cực Tử, cũng đạt tới Trúc Cơ Viên Mãn, vì thế Lâm Thanh Phong có rất tự tin.

Lâm Thanh Phong mở miệng.

-Chỉ là một tên Luyện Hư cũng không cần lo lắng.

Lục Mặc cùng Bạch Dạ có chút nói không nên lời, cái gì mà “Chỉ là một tên Luyện Hư?” Luyện Hư kì cường giả không phải ăn chay a.

Hiện tại Lâm Thanh Phong chỉ là một tên Trúc Cơ Viên Mãn lại lớn lối như vậy?

Tuy có chút khó chịu với Lâm Thanh Phong, nhưng Lục Mặc cùng Bạch Dạ cũng không biết phải nói gì thêm.

Lâm Thanh Phong ngồi đợi một lúc, thấy Lục Mặc cùng Bạch Dạ im lặng, hần đứng lên rồi nói.

-Như vậy chuyện hôm nay sẽ tới đây thôi, bọn ta sẽ sử dụng ba lượt quyền sách còn các ngươi sẽ sử dụng hai lượt, còn có khi nào bọn hần tới thì hãy báo cho chúng ta.

Nói xong, Lâm Thanh Phong dẫn theo Chiến Thiên quay đầu bỏ đi.

Nhìn theo bóng lưng Lâm Thanh Phong, Lục Mặc thở ra một hơi rồi nói.

-Ta vẫn không thể yên tâm, thanh niên bây giờ thật sự quá ngông cuồng.

Bạch Dạ cũng gật đầu đồng ý với Lục Mặc.

Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên bước ra ngoài, lúc này Chiến Thiên vẫn nở nụ cười ngây ngô.

Lâm Thanh Phong nhìn cũng không nổi nữa, hần đưa tay hơi dùng sức tát vào mặt Chiến Thiên một cái.

Nhận lấy cái tát của Lâm Thanh Phong, gương mặt Chiến Thiên nhanh chóng biến dạng, hần bị lực tát đánh bay một khoảng cách xa, bay ra khỏi tiểu viện đâm gãy vài gốc cây rồi mới rớt xuống.

Nếu như Lục Mặc cùng Bạch Dạ có mặt tại đây thì bọn hần sẽ hiểu được tại sao Lâm Thanh Phong lại không lo lắng.

Phải biết rằng Chiến Thiên rất mạnh, có thể treo lên đánh Lục Mặc không có cơ hội hoàn thủ thì có thể không mạnh sao?

Nhưng chỉ nhận một tát của Lâm Thanh Phong thì hần lại bay xa như vậy, thì Lâm Thanh Phong phải mạnh hơn Chiến Thiên nhiều lắm.

Chiến Thiên đâm gãy vài gốc cây rồi mới dừng lại, khuôn mặt của hần sưng đỏ, lúc này hần mới hoàn hồn lại.

Sờ lên khuôn mặt của mình, Chiến Thiên cười khổ một cái rồi bay trở lại.

Nhìn Chiến Thiên bay trở về, khuôn mặt còn có chút sưng đỏ, Lâm Thanh Phong mới gật đầu rồi nói.

-Tốt lắm, nếu đã tỉnh lại thì mau đi tìm Mị Nguyệt a.

Chiến Thiên nở nụ cười khổ gật đầu, tay hần vẫn ôm lấy khuôn mặt sưng đỏ rồi nhanh chóng đi tìm Mị Nguyệt.

Tuy trong lòng Lâm Thanh Phong cũng mong muốn được gặp Sơn Goku, nhưng hần vẫn phải cố giữ bình tĩnh, hần không muốn vì vội vàng mà phạm sai lầm không đáng có.

Lâm Thanh Phong trở về phòng tìm Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai, lúc này Ninh Thiên Nhai thì đang ở trong phòng, còn Nam Cung Mị Ảnh lại ở ngoài tiếp tục tập Vô Cực Kiếm Pháp.

Nhìn Nam Cung Mị Ảnh vẫn đang tích cực huy kiếm không để ý tới hắn, Lâm Thanh Phong nở nụ cười rồi lên tiếng.

-Lão bà, lại đây một chút, ta có việc muốn nói.

Nam Cung Mị Ảnh lúc này mới dừng tay, rồi bước tới gần Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Phu quân đã về.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười gật đầu với nàng rồi mở miệng.

-Ta có chuyện muốn nói với nàng.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu rồi ngồi một bên lắng nghe.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi mới bắt đầu nói.

-Sắp tới, có thể chúng ta sẽ phải chia xa một khoảng thời gian.

Nam Cung Mị Ảnh nghe xong thì giật mình, nàng nhanh chóng hỏi lại.

-Tại sao lại phải chia xa? Ta đi cùng chàng không được sao?

Lâm Thanh Phong lắc đầu rồi nói tiếp.

-Cũng không phải quá dài nhưng chúng ta nhất định phải chia xa một khoảng thời gian.

Lâm Thanh Phong dừng một chút rồi nói.

-Nàng cũng đã biết chuyện của Hóa Vân tôn giả và Băng Thánh đi?

Nam Cung Mị Ảnh có chút không hiểu tại sao Lâm Thanh Phong lại nói tới Hóa Vân tôn giả cùng Băng Thánh, nhưng nàng vẫn gật đầu.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi tiếp tục nói.

-Hóa Vân tôn giả có một kẻ thù rất âm hiểm là Hóa Thánh, hắn nhất định không đồng ý việc Hóa Vân tôn giả cùng Băng Thánh đến với nhau, vì thế ta sợ rằng hắn sẽ nhắm vào tiểu Tuyết gây bất lợi cho Hóa Vân tôn giả.

Nam Cung Mị Ảnh nghe xong, nàng nhanh chóng hốt hoảng mở miệng.

-Như vậy chẳng phải tiểu Tuyết sẽ gặp nguy hiểm?

Lâm Thanh Phong gật đầu rồi lại nói.

-Nhưng mà, hiện tại cũng không ai biết việc Hóa Vân tôn giả sẽ hỏi cưới Băng Thánh, nên Hóa Vân tôn giả cho ta thời gian mười năm để tìm cách chống lại Hóa Thánh.

Nam Cung Mị Ảnh lúc này mới thở ra một hơi nhẹ nhõm, nàng suy nghĩ một chút rồi nói.

-Như vậy, chàng muốn trong khoảng thời gian xa nhau, chúng ta phải nỗ lực tu luyện.

Lâm Thanh Phong gật đầu nở nụ cười, rồi nói.

-Đúng vậy, hiện tại ta đã tìm ra cách để giúp chúng ta có thêm thời gian, tuy cũng không nhiều nhưng ít ra chúng ta có thêm một ít.

Nam Cung Mị Ảnh trầm tư một lúc rồi gật đầu đồng ý.

Lâm Thanh Phong nhanh chóng ôm lấy nàng rồi nói.

-Lão bà yên tâm, thời gian chúng ta xa nhau không lâu cao nhất là hai mươi năm chúng ta sẽ gặp lại.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu, nàng ôm lấy Lâm Thanh Phong cũng không nói gì.

Một bên khác...

Chiến Thiên nhận lấy cái tát của Lâm Thanh Phong rồi lùi thối đi tìm Mị Nguyệt.

Nhìn thấy khuôn mặt sưng đỏ của Chiến Thiên, Mị Nguyệt lo lắng rồi nhanh chóng hỏi.

-Sao vậy? Ai lại đánh nguoi thành thế này?

Chiến Thiên lắc đầu một cái rồi nói.

-Cũng không có gì, là sư phụ đánh ta.

Mị Nguyệt có chút sững sờ, sư phụ của Chiến Thiên là ai? Là Lâm Thanh Phong, nhưng Lâm Thanh Phong không phải chỉ là một tên Trúc Cơ Viên Mãn sao?

Còn Chiến Thiên lại có thể dễ dàng treo đánh Lục Mặc tông chủ, vậy mà hắn lại bị một tên Trúc Cơ Viên Mãn đánh ra thế này?

Đầu óc Mị Nguyệt có chút loạn.

....Hết chương 88....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Trước tiên phải bước qua ải của ta

Vài ngày sau...

Bọn người Lâm Thanh Phong vẫn sinh hoạt như bình thường.

Lâm Thanh Phong thì cùng Chiến Thiên tiếp tục luyện tập, trong mấy ngày này, khoảng sân trong tiểu viện của bạch Dạ đã bị bọn hắn đánh ra hố lớn hố nhỏ.

Bạch Dạ mấy ngày đầu cũng hết sức tức giận, nhưng hắn cũng không nói gì, chỉ nhắm một con mắt mở một con mắt mà cho qua.

Ngoài lúc tập luyện với Chiến Thiên, Lâm Thanh Phong cũng không bỏ bê việc tu luyện tăng thêm cảnh giới.

Cũng đã gần hai tuần kể từ khi hắn đạt tới Trúc Cơ Viên Mãn, ban đầu ở Luyện Khí Viên Mãn, linh lực của hắn mang theo một màu xám, không thể nhận ra linh căn của hắn hệ gì.

Hiện tại đạt tới Trúc Cơ Viên Mãn, Lâm Thanh Phong cứ nghĩ rằng hắn sẽ có thể xác nhận hệ linh căn khi linh lực chuyển thành thể lỏng.

Nhưng hắn sai rồi, hiện tại linh lực của hắn dù ở thể lỏng nhưng vẫn mang theo một màu xám, khiến hắn rất đau đầu.

Tuy vậy nhưng hắn cũng không quá xoắn xuýt về chuyện này, hắn vẫn còn luyện khí quyết chưa tu luyện xong thì cần gì công pháp khác đâu?

Nam Cung Mị Ảnh thì vẫn vậy, nàng hàng ngày vẫn tu luyện Vô Cực Kiếm Pháp, ngoài ra cũng không bỏ bê tu luyện, hiện tại nàng đã đạt tới Trúc Cơ tầng 3.

Với tốc độ tu luyện không dùng dược vật của nàng, không biết bao nhiêu thiên tài của các tông môn phải cúi đầu trầm mặc.

Một ngày này, chuyện gì muốn tới cũng sẽ tới.

Trước cửa Thiên Vận Tông cũng bị đại quân đánh tới.

Bạch Dạ cùng Quan Phi Vân còn có Mị Nguyệt cũng nhanh chóng đứng ra dẫn theo đệ tử phòng thủ Thiên Vận Tông.

Nhìn Mị Nguyệt cũng phải ra trận, Chiến Thiên có chút bồn chồn, hắn nhìn Lâm Thanh Phong với ánh mắt tràn đầy cầu xin.

Lâm Thanh Phong cũng không biết nói gì, chỉ đành phát tay coi như đồng ý cho hắn đi.

Nhưng trước khi Chiến Thiên ra khỏi cửa, Lâm Thanh Phong cũng mở miệng.

-Phải nhớ việc quan trọng là bảo vệ Mị Nguyệt cùng sư nương, nếu thấy có kẻ mạnh xuất hiện thì cứ nhắm nhin chờ Bạch Dạ hoặc Lục Mặc bại trận rồi mới được phép ra tay.

Chiến Thiên gật đầu, hắn không biết tại sao Lâm Thanh Phong lại dạn như vậy, nhưng hắn cũng không phản đối, gật đầu rồi rời đi.

Nam Cung Mị Ảnh có chút nôn nóng, nàng muốn tham dự trận chiến này để tăng thêm kinh nghiệm chiến đấu nên cũng không quan tâm Lâm Thanh Phong mà đã rời đi trước.

Bên cạnh nàng vẫn còn có Vô Cực Tử vì thế Lâm Thanh Phong cũng không lo lắng nhiều, mặc dù chỉ còn thần hồn nhưng Vô Cực Tử ít nhiều cũng từng là Đại Thừa kì tôn giả, hắn thừa sức bảo vệ nàng khỏi tay Luyện Hư kì cường giả.

Lâm Thanh Phong thì ở lại đây bảo vệ Ninh Thiên Nhai, nàng chỉ là người bình thường vì thế hắn phải ở cạnh nàng để bảo vệ nàng.

Ninh Thiên Nhai vẻ mặt lo lắng nhìn về Lâm Thanh Phong rồi mở miệng.

-Phu quân đề tỷ tỷ tham chiến như vậy có ổn không?

Lâm Thanh Phong chỉ nở nụ cười, xoa đầu nàng rồi nói.

-Không sao, bên cạnh nàng ấy còn có Vô Cực Tử bảo vệ, ngoài ra Chiến Thiên cũng sẽ đề ý tới nàng ấy vì thế sẽ không có chuyện, chúng ta nên chuẩn bị cho họ một bữa ăn mừng chiến thắng là được.

Lúc này Ninh Thiên Nhai mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, rồi gật đầu ngồi cùng với Lâm Thanh Phong bắt tay vào nấu nướng.

Một bên khác, hai bên đại quân cũng đã bắt đầu giao chiến với nhau.

Đi đầu là các tu sĩ Luyện Khí – Trúc Cơ kì, bọn hắn có thể coi là tầng lớp pháo hôi đi trước bảo mồn sức địch.

Nam Cung Mị Ảnh cùng hai người Mị Nguyệt và Chiến Thiên cũng theo những người này mà tiến lên phía trước.

Ba người Nam Cung Mị Ảnh như sói lạc bầy dê, nơi ba người đi qua những tu sĩ cản đường nhanh chóng bị thương mất đi sức chiến đấu.

Ba người không muốn giết người nên chỉ khiến bọn họ bị thương không thể tiếp tục chiến đấu, còn về sau bọn họ có bị người khác giết hay không, thì đó là do mệnh của bọn họ.

Ba người nhanh chóng được lãnh đạo cả hai phía chú ý.

Bạch Dạ nhíu mày một cái rồi ra lệnh.

-Mau bảo bọn hắn lùi lại, Chiến Thiên mặc dù mạnh nhưng nếu dẫn tới Luyện Hư kì tu sĩ thì chúng ta sẽ không kịp cứu lấy Mị Nguyệt cùng sư nương của hắn.

Người phía dưới nhanh chóng nhận lệnh rồi đi báo cho Chiến Thiên theo lệnh Bạch Dạ.

Bạch Dạ nhìn ra thì bên phía đối địch làm sao không nhìn ra.

Một vị tu sĩ thân mang một bộ y phục đen, cùng áo choàng đen che phủ đầu khiến mọi người không nhìn rõ mặt, hắn đang phiêu phù trên không trung nhìn hết chiến trường.

Hắn nhanh chóng đề ý tới ba người Nam Cung Mị Ảnh, hắn đánh giá một chút, hai người nữ là Trúc Cơ kì, còn tên nam nhân lại chỉ là phạm nhân, nhưng bọn hắn lại một đường như sói nhập đàn cừu vì thế mới gây nên sự chú ý của hắn.

Bên cạnh hắn còn có sáu vị tu sĩ Hóa Thần kì cũng đang đứng gần, bảy người bọn hắn cùng tập trung nhìn về ba người Nam Cung Mị Ảnh, Mị Nguyệt cùng Chiến Thiên.

Nhìn một lúc lâu vị tu sĩ mang y phục đen mở miệng.

-Hai người số 3 và số 4, mau đi đối phó ba người bọn hắn.

Hắn vừa dứt lời thì có hai người nhanh chóng cúi đầu rồi đồng thời mở miệng.

-Tuân lệnh Khúc hộ pháp.

Số 3 và số 4 nói rồi cũng không nán lại chờ đợi, nhanh chóng bay về phía bọn người Nam Cung Mị Ảnh.

Khúc hộ pháp thật sự cũng không muốn phái ra số 3 và số 4 đi giải quyết, nhưng phía trên đã ra lệnh cho hắn phải giải quyết nhanh và không được khinh suất.

Thế nên hắn mới phả ra hai tên Hóa Thần kì cường giả đi giải quyết những con sâu kiến trước mặt.

Vô Cực Tử một bên nằm trong Dưỡng Hồn Châu cũng nhanh chóng cảm giác được có hai người mang theo sát ý đang nhanh chóng tiến tới, hắn cũng không xuất hiện mà chỉ lên tiếng.

-Chiến Thiên tiểu tử, có hai kẻ đang tiến đến, ngươi hãy xử lý bọn hắn.

Mị Nguyệt đứng gần bỗng dừng nghe tiếng nói nên giật mình, nhưng Nam Cung Mị Ảnh đã đặt tay trên vai nàng ra hiệu cho nàng bình tĩnh.

Chiến Thiên nghe lời Vô Cực Tử nói thì giật mình một cái, rồi đưa mắt nhìn xung quanh, hắn nhanh chóng phát hiện hai người đang bay tới đây, hai mắt hắn toát ra nồng đậm chiến ý rồi bay đi.

Mị Nguyệt có chút lo lắng nhìn về Chiến Thiên, lúc này Nam Cung Mị Ảnh cũng lên tiếng.

-Đừng lo lắng, hắn sẽ không có chuyện gì, ngươi hãy mau đề ý xung quanh, nơi này cũng không phải là nơi để phân tâm.

Mị Nguyệt nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nàng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh tiếp tục chiến đấu.

Chiến Thiên sau khi rời khỏi Nam Cung Mị Ảnh cùng Mị Nguyệt, hắn nhanh chóng bay đến trước mặt số 3 và số 4.

Cả hai người sau khi thấy Chiến Thiên có thể bay tới trước mặt, thì bọn hắn về mặt có chút giật mình, nhưng chỉ thấy Chiến Thiên là một tên phạm nhân nên bọn hắn cũng không lo lắng.

Số 3 cùng số 4 hai mắt nhìn nhau, sau đó số 3 lên tiếng.

-Ngươi đi trước giải quyết hai nữ nhân kia, còn ta sẽ giải quyết tên trước mặt.

Số 4 ngay lập tức gật đầu đồng ý, hắn cũng muốn nhanh chóng giải quyết cho xong rồi quay trở về nên cũng không phản đối.

Số 4 quay đầu muốn bỏ đi, nhưng Chiến Thiên đã xuất hiện trước mặt hắn, rồi lên tiếng.

-Xin lỗi, nếu ngươi muốn đi, trước tiên phải bước qua ải của ta.

Số 3 và Số 4 đồng thời giật mình, rồi nhìn về phương hướng lúc nãy mà Chiến Thiên đã đứng, nhưng bọn hắn không thấy gì cả.

Điều này cũng có nghĩa là tốc độ của Chiến Thiên quá nhanh, nhanh tới mức bọn hắn không thể theo kịp.

Số 3 và Số 4 đều là những kẻ từng trải qua nhiều cuộc chiến khác nhau, vì thế bọn hắn sắc mặt ngưng trọng nhìn về Chiến Thiên.

Số 3 lên tiếng.

-Tên này thật sự quái lạ, chỉ là phạm nhân nhưng tốc độ rất nhanh, có vẻ như ta và ngươi phải hợp tác.

Số 4 nghe xong cũng gật đầu không phản bác.

Kinh nghiệm của bọn hắn cho thấy được tên phạm nhân trước mặt này thật sự không đơn giản.

Chiến Thiên nhìn hai người trước mặt đã muốn hợp tác lại đối phó mình, hắn cũng không lo lắng mà chỉ gật đầu rồi cười nói.

-Các ngươi đã làm ra lựa chọn chính xác, trước tiên tự giới thiệu ta tên Chiến Thiên, còn các ngươi đâu?

Số 4 về mặt lạnh lùng nhìn Chiến Thiên rồi nói.

-Chỉ là một tên phạm nhân sâu kiến, cũng muốn biết được danh tính bọn ta?

Nghe xong lời này Chiến Thiên thờ dãi một cái rồi lắc đầu, hắn nắm chặt hai tay lại, khí bắt đầu bao trùm toàn thân.

Hai người số 3 và số 4 nhanh chóng lấy ra vũ khí một thanh đao và một thanh kiếm, bọn hắn không biết thứ bao trùm toàn thân Chiến Thiên là gì, nhưng Chiến Thiên lại mang cho bọn hắn cảm giác nguy hiểm.

Nhìn hai người đã chuẩn bị sẵn sàng, Chiến Thiên gật đầu mở miệng.

-Nếu đã như vậy, các ngươi phải cẩn thận rồi.

Chiến Thiên vừa dứt lời thì hắn cũng nhanh chóng biến mất trước mặt hai người số 3 và số 4.

Số 3 bỗng dừng cảm giác sau lưng có nguy hiểm, hắn nhanh chóng cầm đao chém ra phía sau.

Nhưng hắn chỉ chém vào khoảng không, khiến hắn trợn mắt kinh ngạc, hắn luôn tin tưởng vào trực giác mà hắn đã rèn luyện sau bao nhiêu năm chiến đấu.

Vì thể hiện tại hắn chỉ chém vào khoảng không là do tốc độ của Chiến Thiên quá nhanh.

Ngay lúc này, số 4 cũng cảm giác được bên phải hắn mang tới cảm giác nguy hiểm, hắn nhanh chóng xoay người đưa kiếm lên đỡ.

Nhưng một giọng nói từ phía sau lưng hắn lại vang lên, khiến hắn chảy mồ hôi lạnh.

-Hai người các ngươi...quá chậm.

.....Hết Chương 89....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Chiến Thiên vs Số 1

Chiến Thiên xuất hiện phía sau lưng số 4, hắn cũng không muốn đùa giỡn với hai người nên dùng sức đâm một cái vào lưng số 4.

Tốc độ Chiến Thiên quá nhanh khiến số 3 và số 4 phản ứng không kịp.

Số 3 chỉ thấy được số 4 bỗng dừng xoay người đưa kiếm lên đỡ, sau đó lại bay thẳng về phía trước với tốc độ cực nhanh.

Hắn thảm kêu.

-Không tốt.

Sau đó cũng nhanh chóng cảnh giác.

Nhưng Chiến Thiên lại xuất hiện trước mặt của hắn, sau đó cũng mở miệng.

-Ta đã nói, các ngươi quá chậm.

Số 3 chỉ cảm giác được, cả thân thể hắn chấn động, sau đó cả người hắn cũng bị bắn bay thật nhanh về hướng mà số 4 đã bay.

Cả hai người lấy vận tốc kinh khủng đụng trúng hàng loạt tu sĩ dưới đất, những tu sĩ mà hai người đụng phải đều chỉ có một con đường chết, sau đó cả hai mới tiếp đất, tạo thành hai cái hố lớn.

Nằm trong hố lớn, cả hai người đều phun ra một ngụm máu, sau đó có chút khó khăn mà ngồi dậy.

Trong ánh mắt hai người đều phát ra thần sắc sợ hãi, chỉ sau một đợt tấn công của Chiến Thiên mà cả hai người đều bị trọng thương.

Phải biết rằng, cả hai người đều là Hóa Thần kì tu sĩ, tuy rằng chỉ là Hóa Thần tầng 7 cùng Hóa Thần tầng 6, nhưng y phục mà hai người mang đều là hai kiện Thiên cấp pháp khí mức phòng ngự kinh người.

Dù có là Luyện Hư kì tu sĩ cũng không thể làm hai người trọng thương sau một đợt tấn công.

Nhưng Chiến Thiên lại làm được.

Biểu hiện của Chiến Thiên khiến cả hai cảm thấy khiếp sợ.

Bên phía Thiên Vận Tông, rất nhiều đệ tử thấy được cảnh này nên nhanh chóng chạy về báo cáo.

Bạch Dạ nhận được tin tức, hắn không thể nào vui nổi, hắn biết rõ đối phó với Hóa Thần kì tu sĩ, Chiến Thiên dư sức làm được, nhưng trong ý định của hắn và Lục Mặc, thì bọn hắn muốn Chiến Thiên đối phó là Luyện Hư kì tu sĩ cơ.

Bạch Dạ nhanh chóng đứng dậy rồi tiến về phía chiến trường.

Bên phía khác, lúc này Khúc Hộ Pháp sắc mặt cũng âm trầm như nước, hắn vẫn chú ý tới Chiến Thiên cùng số 3 và số 4, sau khi thấy rõ ràng hai người đều không phải là đối thủ, hắn nhanh chóng ra lệnh.

-Bốn người các ngươi, mau nhanh chóng tới giúp số 3 và số 4.

Bốn người còn lại nhận lệnh rồi nhanh chóng bay đi.

Chiến Thiên bỗng dưng nhíu mày một cái, hần ngẩng đầu lên lại thấy bốn người đang bay tới, hần không lo lắng mà chỉ nở nụ cười vui vẻ.

Hần nhanh chóng lùi về sau một chút để sáu người trước mặt tụ họp.

Đây không phải là do Chiến Thiên khinh địch, hần chỉ muốn đối thủ mạnh hơn để có thể thỏa sức chiến đấu thôi.

Dưới sự dạy bảo của Lâm Thanh Phong, cùng sự tôn sùng với Sơn Goku, Chiến Thiên lúc này chỉ mong gặp được đối thủ mạnh hơn, hần cũng biết được nếu sáu người trước mặt đứng riêng lẻ thì cũng không đủ cho hần giết, vì thế hần mới lùi lại.

Bốn người đang bay tới đột nhiên thấy Chiến Thiên lùi lại, sắc mặt người nào cũng nở nụ cười âm hiểm.

Bọn hần nhanh chóng tụ họp với số 3 và số 4, đưa ra hai viên thuốc cho hai người uống vào.

Số 3 và số 4 khuôn mặt trắng bệch do trọng thương, sau khi uống vào hai viên thuốc mới có tí huyết sắc.

Số 3 phun ra một ngụm máu bầm rồi mở miệng.

-Các ngươi cẩn thận, tiểu tử phía trước rất cổ quái.

Bốn người mới tới đều gật đầu đồng ý, khi này bọn hần đứng ngoài quan sát đều thấy được Chiến Thiên rất mạnh.

Bốn người mới tới lần lượt là số 1, số 2, số 5 cùng số 6, bọn hần đều là những tử sĩ được thế lực phía sau nuôi lớn, vì thế cũng không có tên mà chỉ được đánh số, tu vi mạnh nhất sẽ là số 1, sau đó lùi về dần.

Số 1 nhíu mày một cái rồi lên tiếng.

-Đánh riêng lẻ không ổn, năm người các ngươi mau cùng ta họp trận.

Năm người phía sau đều gật đầu đồng ý, rồi nhanh chóng bày trận.

Bọn hần đều được luyện tập một trận pháp, có thể truyền sức mạnh của nhiều người vào một người, giúp người đó nâng cao tu vi trong một khoảng thời gian, yêu cầu trận pháp phải có ba người trở lên.

Ở đây tu vi cao nhất là số 1 – Hóa Thần tầng 9 tu sĩ, vì thế năm người còn lại đều lấy hần là trận tâm, truyền sức mạnh cho hần.

Chiến Thiên đứng ở phía ngoài, đã nhìn ra bọn hần muốn bày trận, nhưng hần cũng không ngăn cản, hai mắt hần phát sáng nhìn về sáu người trước mặt, miệng thì lẩm bẩm.

-Các ngươi cũng đừng để ta thất vọng a.

Sáu người bày trận, một lúc sau trận pháp được hình thành, tu vi của số 1 cũng từ Hóa Thần tầng 9 đạt đến Hóa Thần Viên Mãn.

Lúc này năm người khác cũng dừng lại, bọn hần đã truyền hết sức mạnh của mình cho số 1, hiện tại sắc mặt bọn hần đều trắng bệch, vì thế nhanh chóng lùi về.

Số 1 sau khi nhận được sức mạnh, hần nhắm mắt hít sâu một hơi, cảm nhận sức mạnh hiện tại một chút rồi mở mắt ra nhìn về Chiến Thiên.

Hai mắt Chiến Thiên cũng phát sáng mang theo tràn ngập chiến ý nhìn về số 1, hần không biết được những người này đã bày trận pháp gì, nhưng hiện tại tên trước mặt sức mạnh tăng lên nhiều lắm.

Chiến Thiên mở miệng.

-Ta đã chờ đợi lâu như vậy, ngươi cũng đừng khiến ta thất vọng mới tốt.

Số 1 không nói gì, hần lấy ra vũ khí là một cây thương, mang theo vẻ mặt lạnh lùng nhìn Chiến Thiên.

Bốn phía tu sĩ đang giăng co cũng đồng thời yên tĩnh lại, ngẩng đầu nhìn lên trời theo dõi trận đấu.

Bạch Dạ lúc này cũng bay tới, hần nhanh chóng thấy được chiến trường yên tĩnh, rồi lại nhìn về Chiến Thiên cùng số 1.

Tu vi hiện tại của số 1 là Hóa Thần Viên Mãn khiến Bạch Dạ bị dọa sợ, phải biết rằng Thiên Vận Tông chỉ có bốn người đạt tới Hóa Thần kì cảnh giới, nhưng mạnh nhất là Lục Mặc đạt tới Hóa Thần tầng 7, còn Bạch Dạ cũng chỉ đạt tới Hóa Thần tầng 4, hai người khác chỉ là Hóa Thần tầng 1 cùng Hóa Thần tầng 2.

Hiện tại trước mặt lại xuất hiện một tên Hóa Thần Viên Mãn, thì làm sao Bạch Dạ có thể không sợ?

Mặc dù đã biết trước phía bên địch thủ sẽ có ít nhất là một vị Luyện Hư kì, nhưng Hóa Thần Viên Mãn cũng không phải ăn chay.

Bạch Dạ cũng im lặng nhìn về Chiến Thiên, thầm cầu khẩn Chiến Thiên có thể đối phó được tên trước mặt.

Chiến Thiên cùng số 1 vẫn yên lặng nhìn nhau.

Một lúc sau, Chiến Thiên biến mất, đồng thời cùng một lúc, số 1 cũng biến mất.

Bạch Dạ cùng mọi người xung quanh tròn mắt há mồm, tốc độ của hai người quá nhanh, ngay cả Bạch Dạ cũng muốn không theo kịp thì nói gì tới những tu sĩ Luyện Khí, Trúc Cơ xung quanh?

Xung quanh bầu trời bắt đầu xuất hiện chấn động, đây là những chấn động do Chiến Thiên cùng số 1 va chạm gây ra.

Những chấn động này nhanh chóng khiến tu sĩ hai phía bị thương.

Bạch Dạ nhíu mày một cái rồi nhanh chóng ra lệnh.

- Mau lùi về phía sau, nơi đây cũng không phải các ngươi có thể chịu nổi.

Bạch Dạ vừa hạ lệnh, các đệ tử của Thiên Vận Tông cũng nhanh chóng rút lui, đồng thời những tu sĩ bên kia cũng lùi về.

Chiến trường nhanh chóng chứa ra một khoảng đất rộng lớn.

Chiến Thiên cùng số 1 vẫn chưa dừng lại, bọn hắn đánh nhau ngày càng hăng hái, khiến cho khoảng đất dưới chân tạo thành nhiều hố sâu.

Bộ y phục mà Chiến Thiên đang mang, mặc dù rất nặng, nhưng cũng là một bộ Linh cấp pháp khí phòng ngự cũng rất cao, vì thế Chiến Thiên có thể dùng nó mà đỡ lấy những đường kiếm của Số 1.

Số 1 mặc dù càng đánh càng hăng, nhưng những đường kiếm của hắn lại không tạo thành tổn thương gì cho Chiến Thiên, còn những cú đâm của Chiến Thiên lại gây cho hắn chấn động không nhẹ.

Một lúc sau cả hai người đồng thời tách ra.

Lúc này những tu sĩ phía dưới mới nhìn rõ bộ dạng hiện tại của họ.

Chiến Thiên khuôn mặt hơi đỏ, hơi thở có chút gấp gáp, nhưng hắn vẫn nở nụ cười, vẻ mặt ngày càng hăng, trên người cũng không bị thương.

Còn số 1 thì thảm hại hơn, y phục của hắn bị Chiến Thiên đâm rách nhiều chỗ, khoe miệng còn mang theo máu tươi.

Nhìn sơ qua thì ai cũng biết được phần thắng lúc này đang thuộc về Chiến Thiên.

Những đệ tử Thiên Vận Tông lên tiếng hoan hô như sấm.

Mị Nguyệt hai mắt phát sáng nhìn về Chiến Thiên, còn Nam Cung Mị Ảnh sắc mặt vẫn bình thường.

Nam Cung Mị Ảnh cũng biết được Chiến Thiên rất mạnh, vì thế kết quả này nằm trong dự đoán của nàng.

Số 1 cau mày nhìn Chiến Thiên một cái rồi mở miệng.

- Ngươi rất mạnh, ngươi là người mạnh nhất trong số những đối thủ ta gặp từ trước tới nay.

Đối với lời này, Chiến Thiên cũng gật đầu nở nụ cười.

- Tạ ơn đã khen tặng, ngươi cũng rất mạnh, nhưng thật sự rằng ngươi cũng chỉ như vậy mà thôi.

Nghe xong lời này của Chiến Thiên, số 1 trầm mặc một chút, sau đó bỗng dưng hắn cười lớn.

- Haha, tốt một cái chỉ như vậy mà thôi, được lắm tiểu tử.

Số 1 thở ra một hơi rồi nói tiếp.

- Ngươi còn rất trẻ, và ngươi cũng rất mạnh, tính cách của ngươi cũng rất tốt, tuy chúng ta là địch nhân nhưng ta vẫn có chuyện muốn nhờ ngươi.

Chiến Thiên cau mày, không biết tên trước mặt đang muốn làm gì, nhưng hắn vẫn gật đầu.

Số 1 thở ra một hơi rồi nói.

-Ta cùng nắm tên phía sau thật ra là sáu huynh đệ, từ nhỏ đã từng rất thân thiết...

....Hết Chương 90....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Chiến Thiên vs Số 1 (2)

Số 1 vẫn tiếp tục nói.

-Lúc nhỏ chúng ta cùng lớn lên tại một ngôi làng nhỏ, tên gọi Đại Nguru Thôn, nằm gần Đại Nguru Sơn, dân làng sinh sống bằng cách đánh bắt thú rừng cùng được liệu hái được trên Đại Nguru Sơn, tuy nghèo khó nhưng rất yên bình, ta nhớ rõ lúc đó ta được gọi là Đại Cầu.

Chiến Thiên vẫn tiếp tục lắng nghe, và không ngắt lời.

-Sáu huynh đệ chúng ta còn có thêm một vị muội muội kết nghĩa là tiểu Liên, nàng rất thiện lương, cả sáu người bọn ta đều rất yêu thương nàng.

-Nhưng lúc đó thảm kịch đã tới, ngôi làng của bọn ta đều bị tàn sát, chỉ có sáu người bọn ta trùng hợp đang ở ngoài nên vẫn còn sống.

-Khi bọn ta trở về, thì cả ngôi làng đều bị thiêu trụi, lúc đó tất cả đều sống sờ.

-Đợi đến khi ngọn lửa lắng xuống, chúng ta mới dám bước vào làng.

Số 1 nói tới đây, ánh mắt của hắn có chút ửng hồng.

-Tất cả mọi thôn dân đều chết hết, chẳng còn ai sống sót.

-Chúng ta đều như những tên điên, lo lắng đi tìm tiểu Liên, nhưng chỉ có nàng là chúng ta không tìm được.

Chiến Thiên nhíu mày một cái rồi mở miệng.

-Như vậy, ngươi muốn ta đi tìm nàng?

Số 1 gật đầu.

-Sáu người bọn ta lúc đó, đã mai táng toàn bộ dân làng, khi đó bọn ta mới 8 tuổi.

-Sáu tên tiểu hải tử cắn răn đào đất rồi chôn từng người.

-Bọn ta đã quyết tâm tìm cách trở nên mạnh mẽ hơn rồi tìm kiếm tiểu Liên, vì thế bọn ta mới trở thành như hiện nay.

Số 1 nói xong rồi lại nhìn về năm vị huynh đệ của mình.

-Tất cả bọn hắn đều đã bị tẩy não thành tử sĩ, chỉ riêng một mình ta là vẫn giữ được một chút ký ức từ khi còn nhỏ.

-Ta biết được ngươi rất mạnh, trận chiến của hai chúng ta nhất định phải có một người chết, vì thế ta muốn nhờ ngươi tìm kiếm tiểu Liên giúp bọn ta.

Số 1 nói xong thì lại lấy ra một con búp bê cũ nát được làm bằng vải.

-Đây là con búp bê mà tiểu Liên thích nhất lúc còn nhỏ, ngươi chỉ cần đưa nó cho nàng là được.

Chiến Thiên nhíu mày một cái rồi cũng tiếp nhận con búp bê.

Cầm trên tay con búp bê, Chiến Thiên gật đầu đem con búp bê cất vào người, sau đó nói.

-Ngươi yên tâm, nếu sau trận chiến này ta còn sống, thì ta sẽ thay các ngươi đi tìm nàng.

Số 1 gật đầu rồi mở miệng.

-Được, như vậy đòn kế tiếp ta sẽ sử dụng một kích mạnh nhất của ta, ngươi phải cố gắng sống sót a.

Số 1 nói rồi ngay lập tức lùi ra một khoảng, Chiến Thiên cũng gật đầu đồng ý.

Ngay lúc số 1 lùi ra, thì 5 người huynh đệ của hắn cũng bước đến phía sau.

Số 1 ngăn người một cái rồi mở miệng.

-Các người tránh ra.

Nhưng năm người phía sau không ai động thân, số 2 lên tiếng.

-Đại ca, không phải lúc trước chúng ta đã nói rằng sẽ cùng nhau đi tìm tiểu Liên a?

Số 1 hơi sững sờ một cái, ánh mắt hắn lại đỏ ửng, nói từng câu đứt quãng.

-Các người... các người...

Cả năm người đều nở nụ cười nhìn số 1.

Lúc này số 1 lau nước mắt, rồi gật đầu, sau đó lại nhìn về Chiến Thiên rồi mở miệng.

-Tiểu tử, hiện tại sáu người chúng ta sẽ hợp lực đánh ra một kích mạnh nhất, người cũng nên cẩn thận a.

Chiến Thiên nhìn sáu người muốn hợp lực, hắn cũng không ngăn cản mà chỉ gật đầu rồi nói.

-Nếu vậy, ta cũng sẽ tung ra một kích mạnh nhất của ta, các người cũng cố gắng a.

Số 1 gật đầu rồi nhìn sang năm người huynh đệ của mình, sau đó lại nói.

-Các huynh đệ, chúng ta lên a.

Năm người còn lại đều gật đầu sau đó bọn hắn tiếp tục truyền thêm sức mạnh cho số 1.

Số 1 cũng không nhiều lời mà bắt đầu súc thế rồi chuẩn bị ra đòn mạnh nhất.

Chiến Thiên nhìn bọn hắn đã chuẩn bị thì cũng gật đầu, khi lại bao phủ toàn thân hắn, sau đó hắn đưa hai tay về phía trước, rồi lại kéo sang một bên để ngang bụng, hắn cũng không quên mở miệng.

-Bạch tiền bối, hãy ra lệnh cho mọi người lùi về xa hơn.

Bạch Dạ nghe xong lời này thì nhíu mày một cái, nhưng hắn cũng không chậm trễ, nhanh chóng ra lệnh cho đệ tử Thiên Vận Tông lùi về phía sau.

Bạch Dạ cũng biết được, với thực lực của Chiến Thiên và số 1 thì một kích mạnh nhất của bọn họ uy lực sẽ không nhỏ đi đâu.

Chiến Thiên sau khi nói xong cũng không thêm đề ý, hắn bắt đầu mở miệng.

-Ka...me...ha...me...

Số 1 cũng đã chuẩn bị xong, năm người bên kia sau khi truyền hết sức mạnh vào người hắn thì cũng rơi xuống tất thở.

Cảm giác được năm vị huynh đệ từ nhỏ lớn lên cùng mình đã chết, hai mắt số 1 ươn ướt, hắn cắn chặt răng để không nhìn lại, hắn đưa mắt nhìn về Chiến Thiên rồi hét to.

-Tiểu tử, đây là một đòn mạnh nhất của ta, mau tiếp chiêu Vạn Kiếm Trảm.

Số 1 nhanh chóng xuất chiêu, xung quanh thân thể hắn nhanh chóng hiện ra hàng vạn đạo kiếm khí, bay thật nhanh về phía Chiến Thiên.

Nhìn kiếm khí bay đến, Chiến Thiên vẫn không hoảng loạn, hắn cũng đưa hai tay ra phía trước hô lên một tiếng.

-Haaaa...

Từ giữa hai lòng bàn tay của Chiến Thiên xuất hiện ra một đạo ánh sáng, nhanh chóng bay tới phía trước.

Kamehameha cùng Vạn Kiếm Trảm hai đòn thể đụng vào nhau, phát ra một tiếng nổ lớn cùng với ánh sáng chói mù mắt người xem.

Bạch Dạ đứng gần nhất cũng bị ảnh hưởng nhiều nhất, chấn động do hai đòn thể gây ra khi va chạm nhanh chóng làm Bạch Dạ phun máu.

Những tên đệ tử của Thiên Vận Tông cùng những tu sĩ khác mặc dù đã lui ra xa nhưng vẫn bị chấn động làm thành trọng thương.

Hơn một nửa tu sĩ của hai bên đều mất sức chiến đấu, không thể đứng dậy.

Vô Cực Tử lúc này cũng nhanh chóng xuất hiện che chở cho Nam Cung Mị Ảnh cùng Mị Nguyệt, vì thế hai người không có chuyện gì.

Mị Nguyệt có chút kinh dị nhìn xung quanh, hiện tại khu vực mà Nam Cung Mị Ảnh cùng Mị Nguyệt đang đứng, chỉ có hai nàng vẫn đứng vững, còn lại tất cả đều nằm rạp xuống.

Lâm Thanh Phong cùng Lục Mặc đều ngồi ở Thiên Vận Tông cũng cảm giác được chấn động.

Lục Mặc nhanh chóng bay đi, Lâm Thanh Phong thì nhủ mảy mìn về hướng này rồi tự lẩm bầm.

-Chiến Thiên đã dùng hết sức sao?

Trầm tư suy nghĩ một chút, cuối cùng Lâm Thanh Phong cũng không để ý mà tiếp tục nấu ăn.

Một bên khác, Chiến Thiên vẫn cùng Số 1 dẫn co, cả hai người đều chảy ra mồ hôi nhưng không ai nhường ai.

Hai chiêu thức va chạm khiến mặt đất cũng bị toát ra một cái hố lớn.

Đúng lúc này dị biến cũng phát sinh.

Khúc hộ pháp ở phía sau đột nhiên ra tay.

Người hấn đánh chính là Số 1.

Số 1 bỗng dưng bị đánh lén khiến hấn phân tâm.

Vì thế mà Vạn Kiếm Trảm cũng không chịu nổi Kamehameha, nên vỡ nát.

Kamehameha nhanh chóng bay đến trước mặt Số 1.

Số 1 hai mắt không dám tin nhìn về Khúc hộ pháp, hấn mở miệng.

-Tại sao?

Đáp lại hấn chỉ có giọng nói lạnh lùng của Khúc Hộ Pháp.

-Thứ sâu kiến như ngươi mà cũng muốn động đến Thánh Nữ? Vì thế ngươi có thể đi chết rồi.

Số 1 hai mắt kinh ngạc nhìn về Khúc Hộ Pháp.

Từ trong câu nói của Khúc Hộ Pháp, hấn cũng hiểu được, tiểu Liên đã trở thành Thánh Nữ, vì thế mặc cho sáu huynh đệ hấn tìm kiếm cũng tìm không ra.

Nhưng số 1 cũng chỉ suy nghĩ tới đây thôi, đòn Kamehameha đã bao phủ lấy cả người hấn, kéo hấn bay thật xa, một lúc sau thì phát nổ, số 1 cũng tan thành mây khói.

Chiến Thiên khuôn mặt có chút âm trầm nhìn về Khúc Hộ Pháp.

Dị biến lúc này hấn cũng cảm nhận được, nhưng vì chiêu thức đã xuất ra cũng không thể thu lại, nên hấn chỉ đành nhìn Số 1 tan thành mây khói.

Chiến Thiên thật sự tức giận, hấn nhìn Khúc Hộ Pháp với hai mắt tràn ngập sát ý.

Khí bắt đầu bao phủ toàn thân, hấn nhanh chóng lao đến Khúc Hộ Pháp, miệng hét lớn.

-Ngươi đi chết.

Nhưng đối mặt với Chiến Thiên, Khúc Hộ Pháp nở nụ cười khinh thường, phải biết rằng hấn là Luyện Hư kì tu sĩ, mặc dù chỉ là Luyện Hư kì tầng 1 nhưng hấn mạnh hơn Hóa Thần Viên Mãn nhiều lắm.

Hiện tại thực lực của Chiến Thiên chỉ có thể đánh ngang với Hóa Thần Viên Mãn thôi, vì thế hấn cũng không để Chiến Thiên vào mắt.

Khúc Hộ Pháp nhẹ nhàng phát tay, Chiến Thiên đã nhanh chóng bị đánh văng.

Chiến Thiên bị đánh văng ra một bên, té xuống đất tạo thành một cái hố, miệng hấn phun máu.

Chiến Thiên nhanh chóng đứng dậy, hai mắt hấn vẫn tràn đầy sát khí nhìn về Khúc Hộ Pháp.

Lúc này Bạch Dạ bay tới trước mặt Chiến Thiên, lắc đầu với hấn một cái rồi nhìn lên Khúc Hộ Pháp.

Khúc hộ pháp nở nụ cười khinh thường nhìn Bạch Dạ rồi nói.

-Hôm nay chúng ta chỉ tới đây đánh một trận nho nhỏ, vài ngày sau chúng ta lại tới lần nữa, các ngươi nhanh chóng giao ra đồ vật, lần sau không chỉ có mỗi mình ta.

Khúc Hộ Pháp nói xong cũng không thèm nhìn lại, hấn quay đầu phát tay cho những tên tu sĩ phía sau rồi đi.

Nhìn Khúc Hộ Pháp ung dung rồi đi, Chiến Thiên cắn rặn một cái sau đó đứng dậy.

Bạch Dạ tưởng rằng hấn muốn đuổi theo nên giơ tay ngăn cản, nhưng Chiến Thiên cũng không muốn đuổi theo, hấn chỉ muốn đi tìm năm vị huynh đệ của số 1.

Tiến về hướng mà năm người huynh đệ của số 1 đang nằm đó, hấn cúi đầu rồi nói.

-Xin các vị tin tưởng ta, ta sẽ cố gắng hoàn thành nguyện vọng mà các vị đã giao phó.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Mị Nguyệt cũng tiến lại gần, nhìn xác năm người đang nằm đó, hai nàng cũng thở dài một hơi.

Trận chiến hôm nay, mặc dù Khúc Hộ Pháp đã rút lui, nhưng Thiên Vận Tông cũng không vui vẻ nổi.

.....Hết Chương 91.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Nếu ngươi yếu, thì bọn hấn được gọi là gì?

Tới chiều, trận chiến cũng kết thúc, bọn người Chiến Thiên ử rũ trở về, khuôn mặt người nào cũng toát ra vẻ lo lắng.

Lâm Thanh Phong nhìn sắc mặt bọn hấn một chút rồi mở miệng.

-Mọi người không sao chứ?

Chiến Thiên trầm mặc không trả lời, hấn chỉ cúi đầu với Lâm Thanh Phong.

Nam Cung Mị Ảnh thở ra một hơi rồi mở miệng kể cho Lâm Thanh Phong mọi chuyện.

Lâm Thanh Phong nhíu mày một cái, nhìn về Chiến Thiên rồi cũng thở dài một hơi.

Sau đó hấn lên tiếng.

-Chiến Thiên, ngươi tới đây với ta.

Chiến Thiên vẫn cúi đầu trầm mặc, nhưng khi nghe Lâm Thanh Phong gọi, hấn vẫn bước theo.

Bước ra khoảng sân trống, Lâm Thanh Phong đứng chấp tay nhìn Chiến Thiên.

Chiến Thiên vẫn không ngẩng mặt nói chuyện.

Lâm Thanh Phong thở dài một hơi rồi lớn tiếng.

-Chiến Thiên.

Chiến Thiên giật mình một cái, rồi ngẩng đầu nhìn Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong thấy Chiến Thiên đã chăm chú, hấn mới nói tiếp.

-Ngươi nói cho ta biết, tại sao ngươi lại ử rũ?

Chiến Thiên trầm mặc một lúc rồi nói.

-Tại đệ tử quá yếu.

Nghe xong lời này Lâm Thanh Phong lại mở miệng.

-Ngươi nói cho ta biết tính tới thời điểm hiện tại, ngươi đã tu luyện được bao nhiêu lâu?

Chiến Thiên tính toán một chút rồi trả lời.

-Đã được hơn hai tháng thừa sư phụ.

Lâm Thanh Phong gật đầu rồi tiếp tục mở miệng.

-Vậy ngươi có biết, Bạch Dạ tu luyện bao lâu? Còn có Lục Mặc tu luyện bao lâu?

Chiến Thiên lắc đầu.

Đúng lúc này, Bạch Dạ cùng Lục Mặc xuất hiện, nghe tới câu hỏi của Lâm Thanh Phong, Bạch Dạ mở miệng.

-Từ khi tu luyện, ta đã tu luyện được bốn ngàn năm, còn Lục Mặc tông chủ đã tu luyện được sáu ngàn năm.

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái, rồi lại nhìn Chiến Thiên.

-Lục Mặc tu luyện sáu ngàn năm mới đạt tới cảnh giới hiện tại, mà bị ngươi một tên tu luyện chưa tới ba tháng treo lên đánh, vậy mà ngươi còn nói ngươi yếu?

-Nếu ngươi yếu, thì bọn hắn được gọi là gì?

Lục Mặc ghen hờn, nhưng chuyện hắn bị Chiến Thiên treo lên đánh là sự thật, hắn cũng không có cách nào chối cãi.

Chiến Thiên vẫn trầm mặc mà không trả lời, hắn không biết phải trả lời như thế nào.

Lâm Thanh Phong tiếp tục nói.

-Ta hỏi những chuyện này cũng không phải gì khác, cái ta muốn là giúp ngươi có thêm tự tin.

Dừng một chút Lâm Thanh Phong lại tiếp tục.

-Ngươi chỉ gặp được một tên mạnh hơn ngươi, mà ngươi nhìn hiện tại ngươi như thế nào? Cả người thì uể oải, không có sức sống.

-Ngươi phải biết rằng ngươi là một thiên tài, nhưng cái ngươi thiếu chính là thời gian tu luyện, chỉ cần cho ngươi đủ thời gian, thì ngươi có thể treo lên đánh bất cứ ai trên toàn đại lục này.

-Nhưng đó chỉ là khi ngươi có đủ thời gian, còn hiện tại ngươi không có, vì thế ngươi phải cố gắng hơn nữa, ngươi chỉ có thể tiếp tục đối đầu với kẻ mạnh hơn ngươi, rồi từ đó siêu việt bọn hắn.

-Ngươi không có con đường nào khác để đi.

-Cũng như Son Goku, ta đã từng kể với ngươi, hắn một đường từ một kẻ yếu ớt nhất trở thành mạnh nhất là tại sao?

-Là do hắn có một viên kiên định không sợ thất bại chỉ tâm, hắn chỉ mong muốn đối đầu với kẻ mạnh, từ đó siêu việt giới hạn bản thân hắn.

-Còn ngươi thì sao? Ngươi chỉ mới gặp được một kẻ mạnh hơn ngươi, mà ngươi đã mất hết ý chí chiến đấu? Như vậy thì làm sao ngươi có thể mạnh hơn? Làm sao có thể báo thù cho mẫu thân ngươi?

Chiến Thiên nghe xong thì hai mắt cũng dần có thêm tự tin, hắn trầm mặc một lúc rồi ngẩng đầu.

Trong hai mắt Chiến Thiên lúc này tràn ngập chiến ý, hắn cúi đầu với Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Xin sư phụ chỉ dạy đệ tử.

Nhìn vẻ mặt kiên định của Chiến Thiên, Lâm Thanh Phong gật đầu nở nụ cười, quay đầu nhìn Lục Mặc rồi nói.

-Không biết Thiên Vận Tông các ngươi có thể luyện khí a? Ta muốn các ngươi luyện chế giúp hắn một bộ y phục.

Lục Mặc hơi sững sờ một chút, rồi nhanh chóng gật đầu trả lời.

-Đương nhiên là có, bọn ta có thể luyện khí.

Lâm Thanh Phong nghe xong thì gật đầu, sau đó hắn đi vào phòng, lấy từ nhắt trữ vật ra một viên than đá, hắn mài nhỏ một chút, rồi lại lấy một tờ giấy, sau đó vẽ lên đó một bộ y phục.

Hải lòng nhìn tác phẩm của mình, Lâm Thanh Phong lại cầm tờ giấy đưa cho Lục Mặc rồi nói.

-Xin người giúp ta luyện chế một bộ y phục như trên hình vẽ, tiêu tốn bao nhiêu thì hãy nói lại với ta, ta sẽ trả đủ.

Lục Mặc nhìn kiểu dáng một chút rồi gật đầu, cầm lấy tờ giấy mở miệng.

-Được, cho bọn ta thời gian 3 ngày, 3 ngày sau ta sẽ mang đến.

Lục Mặc nói xong cũng không ở lại, mà cầm lấy tờ giấy rồi rời đi.

Chiến Thiên có chút tò mò nhìn Lâm Thanh Phong, hắn không biết Lâm Thanh Phong đang muốn làm gì.

Nhìn Chiến Thiên tò mò, Lâm Thanh Phong mở miệng.

-Ta muốn luyện chế cho người một bộ y phục giống như Son Goku, hy vọng người khi mặc bộ y phục này thì sẽ nhớ đến những lời ta nói hôm nay.

Chiến Thiên hai mắt phát sáng rồi nhanh chóng gật đầu.

-Xin sư phụ yên tâm

Lâm Thanh Phong nở nụ cười, vỗ vai Chiến Thiên rồi nói.

-Rất tốt, như vậy hiện tại cũng không có chuyện gì, mau trở vào ăn cơm, hai vị sư mẫu của người, còn có Mị Nguyệt vẫn đang đợi.

Bạch Dạ vẫn đứng một bên, hắn xoắn xuýt một chút rồi mở miệng.

-Lần sau cũng không phải dễ dàng, ta sợ lần sau kết quả cũng không phải như vậy.

Đối với lời này, Lâm Thanh Phong lắc đầu cười rồi nói.

-Không sao, lần sau ta sẽ ra tay.

Bạch Dạ có chút chần chừ, nhưng hắn cũng không biết nói gì hơn là đành thở dài rồi bay đi.

Trở lại bàn ăn, Mị Nguyệt cùng Nam Cung Mị Ảnh có chút lo lắng, nhưng Lâm Thanh Phong cũng nói.

-Cứ yên tâm mà ăn, lần sau ta sẽ ra tay.

Nam Cung Mị Ảnh lúc này mới nở nụ cười rồi bắt đầu dùng cơm.

Mị Nguyệt vẫn có chút không tin tưởng, nhưng Chiến Thiên cũng mở miệng.

-Đừng lo lắng, sư phụ rất mạnh.

Mị Nguyệt lúc này mới yên tâm lại, nàng tin tưởng rằng Chiến Thiên sẽ không lừa nàng.

Cả năm người lúc này đều vui vẻ mà ăn.

Sau khi ăn xong Chiến Thiên lại tiếp tục hăng hái luyện tập, nhìn vẻ mặt Chiến Thiên lúc này khiến cho Lâm Thanh Phong rất hài lòng.

Mị Nguyệt cùng Nam Cung Mị Ảnh tiếp tục luyện tập, lúc này Vô Cực Tử cũng xuất hiện mà chỉ đạo hai người.

Sau khi nhìn biểu hiện của Chiến Thiên, Mị Nguyệt cũng muốn trở nên mạnh hơn, nàng cũng tự hiểu bây giờ nàng và Chiến Thiên có một khoảng cách rất xa cần nàng phải tự mình cố gắng mà bù đắp vào.

Ba ngày sau đó...

Lục Mặc xuất hiện, hắn mang theo bộ y phục mà Lâm Thanh Phong đã nhờ luyện chế.

Nhìn Lục Mặc đã tới, trên tay còn mang theo bộ y phục, Lâm Thanh Phong gật đầu rồi nói.

-Y phục nhanh như vậy mà đã làm xong a? Giá cả thế nào, ta sẽ trả.

Lục Mặc lắc đầu rồi trả lời.

-Không cần, đây cũng coi như là Chiến Thiên đã trợ giúp bọn ta, nên bọn ta làm ra bộ y phục này để trả ơn cho hấn, ngoài ra ta còn làm thêm một bộ thủ sáo giúp hấn tăng thêm một ít chiến lực, quan trọng hơn là những món đồ này không cần linh lực để thôi động vì thế rất thích hợp với Chiến Thiên.

Lâm Thanh Phong cũng không xoắn xuýt nhiều về vấn đề này, hấn nhanh chóng xem xét y phục mà Lục Mặc đưa tới.

Lục Mặc nhìn Lâm Thanh Phong xem xét y phục rồi mở miệng.

-Thiên Vận Tông bọn ta cũng không được tính là lớn, vì thế nên chỉ có thể luyện được Thiên Cấp Pháp Khí, bộ y phục này cũng là một bộ Thiên Cấp Pháp Khí, sức phòng ngự không tệ, ngoài ra còn có thể tự động biến hóa lớn nhỏ phù hợp cho người sử dụng.

Lâm Thanh Phong gật đầu, bộ y phục hấn cầm trên tay có cảm giác không tệ, hấn mở miệng gọi to.

-Chiến Thiên, mau ra đây a.

Lâm Thanh Phong vừa dứt lời thì Chiến Thiên cũng nhanh chóng xuất hiện trước mặt.

Chiến Thiên cúi đầu với Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Sư phụ gọi đệ tử.

Lâm Thanh Phong đưa cho Chiến Thiên bộ y phục rồi nói.

-Đây là bộ y phục mấy ngày trước mà ta đã nhờ Lục Mặc làm, ngươi hãy mặc thử xem.

Lục Mặc cũng mỉm cười gật đầu nhìn Chiến Thiên.

Chiến Thiên có hơi sững sờ một lát, sau đó hấn nhanh chóng vui vẻ cầm lấy bộ y phục rồi cúi người.

-Tạ ơn sư phụ.

Lục Mặc nụ cười cứng ngắc trên mặt, nhưng nhìn vẻ mặt vui vẻ của Chiến Thiên hấn cũng không muốn mở miệng.

Chiến Thiên nhanh chóng chạy vào trong thay ra bộ y phục của mình, rồi mặc vào bộ y phục mới.

Đây là một bộ y phục có hai lớp áo, một áo thun ngắn tay màu xanh sẫm ở trong, còn bên ngoài là một bộ y phục khác màu cam, đai lưng cùng giày màu xanh sẫm, cộng thêm đôi thủ sáo màu xanh.

Chiến Thiên thay xong y phục, hấn vui vẻ tự nhìn mình một chút rồi lại nhanh chóng xuất hiện trước mặt Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong cùng Lục Mặc đánh giá một chút Chiến Thiên hiện tại, rồi đồng thời gật đầu.

Lâm Thanh Phong mở miệng.

-Rất tốt, ngươi đã mặc bộ y phục này, ta cũng không muốn ngươi lại như vài ngày trước.

Chiến Thiên nhanh chóng gật đầu rồi vỗ ngực.

-Sư phụ yên tâm, ta đã biết được.

Hiện tại mặc được bộ y phục này, Chiến Thiên như trở thành một người khác, hai mắt hấn toát ra thần sắc tự tin, cũng không như những ngày trước sau khi tham gia chiến đấu rồi ù dột trầm mặc.

.....Hết Chương 92.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Như vậy, ta có thể đàn thử một bài a?

Đã qua một tuần sau trận chiến lúc trước.

Những ngày này, Thiên Vận Tông đệ tử đang nhanh chóng hồi phục vết thương.

Bọn hắn cũng tự biết được rằng một trận chiến khác sắp diễn ra vì thế không ai dám buông lỏng.

Bầu không khí hiện tại của Thiên Vận Tông hơi u ám, mọi người đều không thể vui vẻ nổi.

Tất cả đệ tử đều trầm mặc, nhưng chỉ riêng một mình Mị Nguyệt vẫn nở nụ cười vui vẻ, mấy ngày nay nàng dẫn theo Chiến Thiên đi dạo khắp nơi mà không để ý xung quanh.

Chiến Thiên lúc đầu còn có chút lúng túng, nhưng sau vài ngày hắn cũng quen thuộc.

Hai người nắm tay nhau đi dạo khắp nơi, dưới ánh mắt ghen tị của những tên nam đệ tử.

Mị Nguyệt là đệ tử của Đại Trưởng Lão Bạch Dạ, nàng là thiên tài, nhan sắc của nàng không nhỏ, lại còn chưa có đạo侣 vì thế đa phần nam đệ tử Thiên Vận Tông đều xem nàng như nữ thần.

Nhưng từ khi nàng gặp Chiến Thiên thì nàng liền bị câu dẫn chạy mất, vì thế đã khiến cho biết bao trái tim nam đệ tử tan nát.

Hai người Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt có thể đi dạo vui vẻ yên ổn dưới những cặp mắt ghen tị như vậy, nguyên nhân chính là do vài ngày trước thực lực của Chiến Thiên biểu hiện ra quá kinh người khiến bọn hắn không dám gây chuyện.

Hôm nay Mị Nguyệt lại dẫn theo Chiến Thiên đi tới Bảo Khố Phòng, trước cổng có hai tên đệ tử đang đứng thủ hộ.

Mị Nguyệt vui vẻ giới thiệu.

-Đây là Bảo Khố Phòng, cũng là nơi mà tông môn bọn ta cất giấu bảo vật.

Chiến Thiên nở nụ cười gật đầu, thật sự hắn cũng không muốn tới đây mà chỉ muốn ở nhà tu luyện, nhưng mấy ngày nay chỉ cần ở cùng Mị Nguyệt thì hắn liền vui vẻ.

Mặc kệ nàng dẫn hắn tới đâu hắn cũng vui vẻ đi theo mà không một lời phản nản.

Mị Nguyệt nhìn hai tên đệ tử thủ vệ rồi nói.

-Làm phiền hai người mở cửa.

Hai tên thủ vệ nở nụ cười khổ nhìn nhau một cái, rồi cũng nghe lời nàng mà mở cửa.

Trong tâm bọn hắn, nàng là nữ thần và nàng còn là đệ tử của Đại Trưởng Lão, vì thế bọn hắn cũng không muốn làm trái lời nàng.

Chiến Thiên gật đầu, có chút xoắn xuýt rồi nói.

-Ta thấy không ổn lắm đâu...

Nghe xong lời này Mị Nguyệt hừ một tiếng rồi nói.

-Không sao, người là người đã đứng ra cứu nguy cho tông môn, nếu người vào đây lấy vài món đồ thì bọn hắn sẽ không nói gì.

Không biết được Bạch Dạ sẽ cảm thấy thế nào khi nghe Mị Nguyệt nói lời này, phải biết bộ y phục Chiến Thiên đang mặc trên người là do tông môn tự dùng tài liệu luyện chế ra, bọn người Lâm Thanh Phong làm gì bỏ một chút tiền nào?

Chiến Thiên lại gật đầu rồi nở nụ cười khổ, sau đó cũng mặc cho Mị Nguyệt kéo hắn vào Bảo Khố Phòng, hắn cũng muốn tham quan một chút.

Bảo Khố Phòng của Thiên Vận Tông cũng không nhỏ, có rất nhiều bảo vật được đặt trên tủ, mỗi bảo vật đều được đặt trên một ngăn tủ riêng và có một bảng thông báo nhỏ để viết tên những bảo vật và cấp độ của chúng.

Mị Nguyệt kéo tay Chiến Thiên vào Bảo Khố Phòng, nàng vui vẻ chỉ hắn lai lịch của những bảo vật mà nàng biết được.

Chiến Thiên nhìn có hơi giống tên nhà quê mới lên thành phố, hắn hết nhìn Đông rồi lại nhìn Tây, rồi lại hỏi Mị Nguyệt những thứ mà hắn không biết được.

Mị Nguyệt cũng nở nụ cười rồi nói cho hắn nghe.

Dạo quanh Bảo Khố Phòng một lúc, Chiến Thiên lại nhìn thấy một vật được đặt vào một ngăn tủ riêng, hắn có chút tò mò chỉ vào rồi hỏi Mị Nguyệt.

-Vật trên kia là gì a? Tại sao nhìn giống như là một cây đàn, nhưng ta thấy kiểu dáng nó lại không phải?

Mị Nguyệt nhìn về phía Chiến Thiên đã chỉ, nàng mới gật đầu trả lời.

-Ta cũng không biết, nhưng lúc trước ta từng nghe sư phụ nói, đó thật là một cây đàn, nó được lưu truyền từ thời thượng cổ tới nay, nhưng hiện nay cũng không ai có thể sử dụng nó.

Chiến Thiên hai mắt tò mò nhìn về “cây đàn” một chút, trước “cây đàn” cũng có một bảng thông báo nhỏ, nhưng trên đó cũng chỉ toàn dấu “???”, cũng tức là không ai biết “cây đàn” trước mặt tên gọi là gì.

Chiến Thiên đánh giá một chút rồi hần đưa tay lấy xuống.

Nhưng lúc này hần liền nhũn mảy, hai tay hần trầm xuống vì sức nặng của “cây đàn”.

Hần nhanh chóng dùng sức để cầm lấy “cây đàn”, hần gặp chút khó khăn để đưa “cây đàn” trở lại gần tủ.

Buông cây đàn ra, hần mới thở ra một hơi rồi nói.

-Không hổ là đồ vật từ thời thượng cổ, nặng như vậy thì làm sao có thể đàn a.

Mị Nguyệt nở nụ cười, sau đó nàng lắc đầu rồi nói.

-Vấn đề không phải là do sức nặng của nó, mà là thật không ai biết cách sử dụng nó để đàn ra một bài hát nào cả.

-Người cũng biết, chúng ta thường dùng đàn tranh, đàn bầu,... nhưng kiểu dáng của cây đàn này rất lạ, nó mang theo một cái thùng thật lớn và cổ đàn thật dài.

-Đây là một loại đàn khác có thể được sử dụng từ thời thượng cổ nhưng hiện tại cách sử dụng nó đã bị thất truyền.

Chiến Thiên nghe xong thì gật đầu, hần trầm tư một lúc, sau đó hai mắt phát sáng rồi nói.

-Như vậy ta có thể mang nó đi không?

Mị Nguyệt hơi ngạc nhiên một chút, sau đó lại hỏi.

-Có thể, vì để lại đây cũng không làm được gì, nhưng người muốn đem nó đi đâu?

Chiến Thiên gật đầu một cái rồi trả lời.

-Ta nghĩ sẽ mang nó về cho sư phụ thử một chút, hần là sư phụ sẽ biết cách sử dụng.

Mị Nguyệt tròn mắt, nói đùa cái gì? Lâm Thanh Phong chỉ là một thanh niên trông hơn 20 tuổi thôi, hần làm sao có thể biết được cách sử dụng cây đàn cổ mà ngay cả sư phụ nàng Bạch Dạ cũng không biết dùng a?

Nhìn ra vẻ mặt của Mị Nguyệt, Chiến Thiên mới nói.

-Đừng xem thường sư phụ, nhìn sư phụ như vậy thôi nhưng thật ra hần rất giỏi.

Chiến Thiên nói với vẻ mặt đầy sùng bái, Mị Nguyệt cũng thở ra rồi không ngăn cản, nàng lại trả lời.

-Cũng được, nhưng nếu sư phụ người không thể sử dụng, thì chúng ta sẽ mang trả lại được chứ?

Chiến Thiên nở nụ cười rồi gật đầu đồng ý.

Mị Nguyệt cũng đưa tay thu “cây đàn” vào nhẫn trữ vật rồi dẫn theo Chiến Thiên ra khỏi phòng.

Mỗi đệ tử muốn từ Bảo Khố Phòng mang ra vật gì thì cũng phải trải qua đăng kí với thủ vệ.

Mị Nguyệt cũng không ngoại lệ, nàng tới gần hai đệ tử thủ vệ rồi nói.

-Phiên phức các người ghi chép một chút, ta sẽ mượn cổ cầm vài ngày.

Hai vị đệ tử thủ vệ có chút sững sờ, nhưng bọn hần cũng không hỏi nhiều mà nhanh chóng gật đầu ghi chép lại.

Chờ đợi bọn hần ghi chép xong, lúc này Mị Nguyệt lại nắm tay Chiến Thiên sau đó rời đi, hai người cùng nhau trở về tiểu viện của Bạch Dạ.

Lúc này Lâm Thanh Phong đang ngồi trên bàn đá giữa sân, vừa uống trà suy nghĩ, không biết vài ngày sau hần nên đưa Nam Cung Mị Ảnh tới thế giới

nào trong sách đề tu luyện.

Nhìn thấy Lâm Thanh Phong, Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt nhanh chóng tiến tới rồi ôm quyền.

-Sur phụ, Phong tiền bối.

Mấy ngày nay, Mị Nguyệt phải gọi Lâm Thanh Phong là Phong tiền bối, mặc dù nàng có chút khó chịu vì phải gọi như vậy, nhưng vì sư phụ nàng bắt ép nên nàng cũng đành chấp nhận.

Lâm Thanh Phong cũng đã để ý tới Chiến Thiên trở về, hần gật đầu nở nụ cười rồi trả lời.

-Đã về rồi, hai người đi chơi vui vẻ a?

Chiến Thiên có chút ngại ngùng gãi đầu một cái, Mị Nguyệt cũng xấu hổ cúi đầu.

Nhưng Chiến Thiên nhanh chóng mở miệng.

-Sư phụ, bọn ta nhìn thấy một cây cổ cầm rất lạ, vì thế muốn đưa người xem thử.

Lâm Thanh Phong gãi đầu cười khổ, không biết trong mắt Chiến Thiên hần đã trở thành người như thế nào rồi, mà gặp thứ gì không biết là Chiến Thiên lại đi hỏi hần.

Lúc trước là một tên nhân viên, thời đại học cũng có học một chút đàn guitar cùng sáo trúc, nhưng đâu có nghĩa là loại đàn nào Lâm Thanh Phong cũng biết?

Nhưng nhìn hai mắt phát sáng của Chiến Thiên, Lâm Thanh Phong cũng không nở từ chối, vì thế hần uống một ngụm trà rồi nở nụ cười trả lời.

-Như vậy các người cứ đem ra ta xem thử, ta cũng không chắc có thể đàn được, nhưng có lẽ sẽ nhìn ra được một ít.

Chiến Thiên nhanh chóng gật đầu rồi nháy mắt ra hiệu với Mị Nguyệt.

Mị Nguyệt thở ra một hơi rồi cũng nhanh chóng lấy ra cổ cầm.

Mị Nguyệt vừa đem ra cây cổ cầm, Lâm Thanh Phong nhanh chóng phun ra một ngụm nước.

Hần thấy Mị Nguyệt lôi ra cái gì? Đó là một cây guitar a?

Ánh mắt Lâm Thanh Phong có chút cổ quái nhìn về cây guitar, nhưng hần cũng nhanh chóng nghĩ ra được.

Có thể là cây guitar này cũng xuyên qua giống hần, ngoài cây guitar này, trong nhẫn trữ vật của hần còn có cái vali đựng đồ vật cùng cái nôi đây, nếu cây guitar này thật sự xuyên qua giống hần thì cũng không có gì lạ.

Nghĩ tới đây Lâm Thanh Phong cũng gật đầu chấp nhận.

Chiến Thiên vui vẻ cầm cây guitar tới trước mặt Lâm Thanh Phong rồi hỏi.

-Sư phụ, ngài biết được thanh cổ cầm này a?

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái rồi trả lời.

-Ừ biết được một chút, nó được gọi là Guitar.

Nghe được câu trả lời của Lâm Thanh Phong, Chiến Thiên nở nụ cười vui vẻ nhìn Mị Nguyệt rồi nói.

-Thấy không? Ta đã nói sư phụ rất giỏi, hần nhất định sẽ biết.

Mị Nguyệt cũng không biết nói gì hơn, nàng chỉ có thể cười khổ, nàng không tin nhưng nàng cũng không thể nói ra những lời ấy.

Nhìn nét mặt của nàng, Lâm Thanh Phong cũng hiểu được nàng đang nghĩ cái gì, hần ho nhẹ một tiếng rồi nói.

-Như vậy, ta có thể đàn thử một bài a.

....Hết Chương 93....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Các người thật sự kéo nhau điên hết sao?

Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt ngạc nhiên sau khi nghe Lâm Thanh Phong nói lời này.

Chiến Thiên nhanh chóng gạt đầu, còn Mị Nguyệt hơi sững sờ một chút rồi cũng gạt đầu, nàng cũng muốn biết Lâm Thanh Phong sẽ dùng cây cổ cầm này như thế nào.

Dưới ánh nhìn chăm chú của hai người, Lâm Thanh Phong ho nhẹ một cái.

Hắn cầm lấy cây đàn, hắn cảm rất nhẹ nhàng như rằng nó không nặng, Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt đều tròn mắt.

Phải biết khi này, Chiến Thiên mặc dù không phải cố sức, nhưng vẫn gặp một ít khó khăn khi cầm, nhưng hiện tại Lâm Thanh Phong lại nhẹ nhàng như vậy khiến hai người hơi ngạc nhiên một chút.

Lâm Thanh Phong cầm lấy cây đàn, cũng không để ý tới hai người, hắn nhanh chóng ngồi xuống, đặt cây đàn lên đùi rồi thuần thục thử dây đàn cùng chỉnh âm thanh một chút.

Nhìn cách Lâm Thanh Phong thuần thục sử dụng cây cổ cầm, Mị Nguyệt bắt đầu tin tưởng rằng hắn thật sự biết sử dụng nó.

Sau khi cảm giác âm thanh đã ổn, hắn gạt đầu một cái sau đó hít vào một hơi rồi bắt đầu đàn thử một bài.

Tiếng đàn chậm rãi cất lên, Mị Nguyệt cùng Chiến Thiên nhanh chóng trầm luân vào đó.

Nam Cung Mị Ảnh, Ninh Thiên Nhai cùng Bạch Dạ ở một nơi khác trong tiểu viện cũng nghe được, ba người cũng nhanh chóng nhắm mắt lại tận hưởng.

Bài nhạc mà Lâm Thanh Phong đang đàn là một bài hát rất nổi tiếng lúc trước mà hắn đã từng nghe, nó rất thích hợp cho những cặp đôi đang yêu nhau.

Bởi vì Mị Nguyệt cùng Chiến Thiên đã đem cây guitar lại đây nên Lâm Thanh Phong quyết định chọn bài này, bài hát Noi Đây Có Anh của Sơn Tùng – MTP.

Một lúc sau, Lâm Thanh Phong cũng kết thúc, hắn thở ra một hơi rồi đặt cây đàn xuống.

Ngẩng mặt nhìn Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt, Lâm Thanh Phong có chút mộng bức, hai người vẫn đang nhắm mắt nở nụ cười ngơ ngác như đang hưởng thụ cái gì đó.

Lâm Thanh Phong gãi đầu cũng không biết phải làm thế nào, hắn tự hỏi.

- Chẳng lẽ ta lại đàn hay như vậy sao? Sao lúc trước ta không biết? Hai con hàng trước mặt chắc chắn là điên rồi, nếu không điên thì cần gì phải làm ra bộ mặt như vậy a.

Lâm Thanh Phong khinh bỉ nhìn hai người trước mặt một cái, sau đó cũng không thêm để ý tới hai người.

Vài phút sau, Chiến Thiên giật mình một cái rồi tỉnh dậy, hắn nhìn xung quanh một chút rồi lại mở miệng.

- Sư phụ, người đã đàn xong a?

Lâm Thanh Phong nghe xong cũng muốn thổ huyết, hắn không trả lời Chiến Thiên mà cắn răng trầm nghĩ.

- Tốt lắm, diễn tốt lắm, cứ tiếp tục diễn, người coi sư phụ người là đồ ngu sao?

Chiến Thiên nhìn Lâm Thanh Phong vẫn không trả lời, hắn có chút ngại ngùng gãi đầu.

Quay sang nhìn Mị Nguyệt vẫn đang còn trầm mê, Chiến Thiên đưa tay đánh thức nàng.

Được Chiến Thiên đánh thức, Mị Nguyệt giật mình một cái rồi nàng ngại ngùng gãi đầu mở miệng.

- Xin lỗi, Phong tiền bối, ta quá trầm mê.

Lâm Thanh Phong khuôn mặt xạm đen lại, hai tên này vẫn chưa cười hỏi gì đâu, vậy mà đã ta sượng người họa bắt đầu đùa giỡn hắn.

Lâm Thanh Phong buồn bực không nói gì, hắn quay đầu sang một bên không thèm nhìn hai người.

Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt nhìn nhau, đồng thời nở nụ cười khổ.

Thế đạo bây giờ thật sự quái lạ, được người khác thật lòng khen thì lại giận dỗi không thèm nhìn mặt.

Chiến Thiên gật đầu cũng không biết phải nên làm thế nào, lúc này Mị Nguyệt lên tiếng.

-Như vậy chúng ta đi tìm hai vị sư mẫu của ngươi a, hẳn là các nàng cũng nghe được tiếng đàn của Phong tiền bối đi?

Chiến Thiên gật đầu rồi cùng Mị Nguyệt chạy đi tìm Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai.

Lời của Mị Nguyệt, Lâm Thanh Phong cũng nghe được, hẳn thật sự muốn khóc.

-Hai kẻ này chộc ghẹo ta còn chưa đủ, hiện tại lại muốn kéo thêm lão bà chộc ghẹo ta, Chiến Thiên ngươi thật sự là tên nghịch đồ a.

Nhưng Lâm Thanh Phong cũng sờ cằm suy nghĩ, từ trước tới giờ Chiến Thiên cũng không biết nói dối, biểu hiện lúc này của hắn cũng không giống là đang nói dối.

-Chẳng lẽ ta thật sự đàn hay như vậy?

Nghĩ tới đây, Lâm Thanh Phong nhanh chóng lắc đầu rồi tự nhủ.

-Không được, ta nhất định không thể tin lời bọn hắn, nhất định là lừa gạt ta.

Một lúc sau, Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt thật sự đưa Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai tới đây.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai hai mắt phát sáng nhìn Lâm Thanh Phong, hai nàng cũng đã nghe Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt nói sơ qua, vì thế hai nàng biết được Lâm Thanh Phong đàn rất hay.

Ninh Thiên Nhai nhanh chóng tới gần, nàng nắm lấy cánh tay Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Phu quân, ngươi đàn hay như vậy tại sao lúc trước ngươi không nói?

Lâm Thanh Phong có chút xoắn xuýt, nhưng hắn vẫn cố gắng giữ khuôn mặt giận dỗi, trong lòng tự nhủ.

-Đây là giả, đây là giả, các nàng đang lừa ta.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai, nhìn vẻ mặt của Lâm Thanh Phong thì hai nàng cũng không biết phải giải thích thế nào.

Khi này Lâm Thanh Phong đàn, hai nàng cảm thấy rất hay, nhưng hiện tại khen hắn thì hắn lại giận dỗi.

Lúc này, Bạch Dạ liền xuất hiện, hắn nhìn mọi người ở đây, nhìn qua Lâm Thanh Phong đang cầm lấy cây cổ cầm, hắn hỏi.

-Lúc này là ngươi đàn?

Lâm Thanh Phong lại tròn mắt nhìn Bạch Dạ một cái, sau đó hắn cũng nhin không nổi mà phải nổi giận.

-Các ngươi thật sự kéo nhau điên hết sao? Ta biết ta đàn không hay được chứ? Cần gì phải kéo nhau trên chộc ta à?

Bạch Dạ mòng bức, bốn người Nam Cung Mị Ảnh cũng cười khò.

Mị Nguyệt bước lại gần Bạch Dạ rồi nói nhỏ.

-Sư phụ, Phong tiền bối này giờ vẫn không tin bọn ta thật sự khen hắn, vì thế hắn còn đang tức tối đây.

Bạch Dạ nghe xong thì gật đầu, nhìn Lâm Thanh Phong rồi mở miệng.

-Những điều bọn hắn nói đều là sự thật, lúc này tiếng đàn nghe rất hay, nhưng mà tiếng đàn nghe hay là một chuyện, còn kĩ năng của ngươi lại là một chuyện khác.

Lâm Thanh Phong tròn mắt với Bạch Dạ, hắn không hiểu Bạch Dạ đang muốn nói gì.

Bốn người Nam Cung Mị Ảnh cũng nhìn Bạch Dạ với ánh mắt khó hiểu.

Dưới ánh nhìn của năm người, Bạch Dạ ho khan một tiếng rồi giải thích.

-Các ngươi cũng đã biết đây là cổ cầm được lưu truyền từ thời thượng cổ đi?

-Thời thượng cổ lưu truyền rằng, cây đàn này có công dụng gây mê hoặc tâm hồn người khác.

Lâm Thanh Phong nhíu mày một cái, hắn đã hiểu được một chút.

Bạch Dạ nói tiếp.

-Nhưng muốn có thể mê hoặc tâm hồn người khác, thì người phải sử dụng nó để đàn ra một khúc nhạc hoàn chỉnh.

-Tùy theo từng bản nhạc mà nó sẽ khiến người nghe có cảm giác khác nhau.

-Cũng như lúc này bản nhạc người đàn có giai điệu vui tươi, cùng thêm một loại tình cảm của những kẻ đang yêu nhau, nên tiếng đàn phát ra khiến người nghe cảm thấy vui vẻ hạnh phúc.

Bọn người Nam Cung Mị Ảnh lúc này cũng gật đầu đồng ý, lúc này bọn hắn nghe tiếng đàn thì có cảm giác rất vui vẻ cùng hạnh phúc giống như Bạch Dạ đã nói.

Nhưng Mị Nguyệt nhanh chóng hỏi.

-Như vậy tại sao chúng ta lại để thanh cổ cầm này trong bảo khố mà không mang ra sử dụng?

Nghe xong câu hỏi này, Bạch Dạ thờ dãi một hơi rồi giải thích.

-Như lời ta nói, nó có thể mê hoặc mọi người, nhưng chúng ta phải biết cách sử dụng nó.

-Vấn đề liên ở đây, cách sử dụng cây cổ cầm này từ lâu đã thất truyền, hiện tại ngoài việc nó thật sự nặng thì nó chẳng khác gì một cây đàn bình thường.

Lâm Thanh Phong lúc này mới gật đầu, hắn cũng hiểu được lý do tại sao khi này bọn người Nam Cung Mị Ảnh cứ nhất quyết khẳng định rằng hắn đàn hay, tất cả đều do cây đàn này a.

Nhưng suy nghĩ tới lời Bạch Dạ đã nói, Lâm Thanh Phong lại mở miệng.

-Nếu như ta đàn một bản nhạc hào hùng, thì nó có thể nâng cao sĩ khí của mọi người a?

Bạch Dạ trầm tư một chút rồi nói.

-Ta cũng không chắc chắn, nhưng theo lý thuyết thì hắn là có thể đi?

Lâm Thanh Phong lại gãi cằm rồi hỏi.

-Nếu như ta lại hát đâu?

Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai hai mắt sáng lên, hai nàng đều nhanh chóng hỏi.

-Chàng còn biết hát?

Lâm Thanh Phong nở nụ cười, cũng không nói gì, hắn nhanh chóng lấy lên cây guitar rồi bắt đầu đàn.

Tiếng nhạc đệm vang lên, Lâm Thanh Phong cũng cất tiếng hát.

-Khát khao trong thời trai...

-Nguyện quyết tâm, vì ước mơ...

...

Hắn đang hát bài Giác Mộng Thời Trai, một bài nhạc game khá nổi tiếng trước đó.

Bài nhạc có giai điệu hùng hồn vang lên, Bạch Dạ bỗng dưng cảm thấy có điều gì đó không ổn, nhưng hắn cũng không kịp phản ứng, hắn nhanh chóng bị mê hoặc.

Hiện tại Bạch Dạ có cảm giác rằng hắn là vô địch thiên hạ, hắn không sợ bất cứ điều gì.

Bọn người Nam Cung Mị Ảnh cũng có cùng cảm giác.

Nam Cung Mị Ảnh nhìn qua Mị Nguyệt rồi nói.

-Mị Nguyệt, có dám đấu với ta một trận?

Mị Nguyệt nhanh chóng nổi lên chiến ý liền gật đầu.

Sau đó hai nàng đi sang một bên bắt đầu đánh nhau.

Chiến Thiên đồng dạng nhìn về... Bạch Dạ rồi nói.

-Bạch tiền bối, ngài có dám..

Cũng không đợi Chiến Thiên nói hết câu, Bạch Dạ đã ngắt lời.

-Đừng nói nhảm, mau tới đây.

Ninh Thiên Nhai là người thường, nàng cũng không thể đánh nhau mà chỉ có thể đứng một bên ra sức cổ vũ.

Tiếng đánh nhau vang vọng khắp tiểu viện của Bạch Dạ.

....Hết Chương 94....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Làm ơn dừng lại, ta không muốn nhìn

Bạch Dạ đang ngồi trên ghế ngẩng đầu thờ dài, khuôn mặt hần đầy vết thâm tím, có nơi còn bị sưng lên như đầu heo.

Bọn người Lâm Thanh Phong đang cố nín cười nhìn Bạch Dạ, hiện tại sắc mặt của hần không tốt lắm nên không thể chọc hần.

Lúc này Lâm Thanh Phong đàn xong một bản Giác Mộng Thời Trai khiến chiến ý của Bạch Dạ sôi sục lên, rồi chấp nhận lời thách đấu của Chiến Thiên, vì thế hiện tại mới có tình cảnh như vậy.

Ngay cả Hóa Thần tầng 7 Lục Mặc cũng phải bị Chiến Thiên treo lên đánh thì nói gì tới một tên Hóa Thần tầng 4 như Bạch Dạ?

Cũng may lúc đó Lâm Thanh Phong nghe được tiếng đánh nhau quá dữ dội nên phải dừng hát sớm, nếu thật đợi tới khi hần hát xong thì Bạch Dạ cũng “xanh cỏ”.

Lâm Thanh Phong nín cười tới nội thương, hần cố sức ho nhẹ một tiếng để lấy lại bình tĩnh, nhìn Bạch Dạ rồi nói.

-Như vậy nếu ta hát thêm, thì tác dụng lại càng tăng cao a?

Bạch Dạ hừ một tiếng rồi gạt đầu đồng ý, đúng như lời Lâm Thanh Phong nói, nếu Lâm Thanh Phong vừa đàn vừa hát thì tác dụng sẽ tăng cao.

Lúc đầu Lâm Thanh Phong chỉ đàn thôi, có thể khiến Bạch Dạ bị mê hoặc nhưng hần vẫn giữ được bình tĩnh, còn vừa này Lâm Thanh Phong hát thì lại khiến đầu óc hần không thể suy nghĩ gì mà tiếp nhận khiêu chiến của Chiến Thiên.

Mị Nguyệt hai mắt phát sáng nàng nhanh chóng hỏi.

-Nếu trong trận chiến Phong tiền bối lại vừa đàn vừa hát nâng cao sĩ khí người nghe thì sao nhỉ?

Mị Nguyệt vừa dứt lời, Lâm Thanh Phong cùng Bạch Dạ đồng thời mở miệng.

-Không được.

Hai người trả lời khiến Mị Nguyệt giật mình, Chiến Thiên gãi đầu lại hỏi.

-Tại sao vậy sư phụ? Ta cảm thấy cách này rất tốt mà?

Lâm Thanh Phong lắc đầu, hần thờ dài một cái rồi giải thích.

-Tuy cách này đúng là rất tốt, nhưng nếu muốn sử dụng thì trước tiên chúng ta phải biết cách làm thế nào để nó nâng cao sĩ khí quân mình thôi.

-Các người thử nghĩ xem, hiện tại Thiên Vận Tông đang nằm ở thế yếu, số lượng đệ tử tham chiến cũng không nhiều bằng quân địch, nếu trong chiến đấu ta lại sử dụng cây guitar này tăng thêm sĩ khí cho quân địch thì sẽ như thế nào?

Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt nghe xong lời này thì mới hít vào một hơi khí lạnh, khi này hai người đều không nghĩ tới chuyện này.

Chiến Thiên hai mắt phát sáng, hấn nhanh chóng mở miệng.

-Thật đúng là sư phụ, không ngờ người đã nghĩ xa được như vậy.

Lâm Thanh Phong khinh thường khịt mũi một tiếng.

-Hừ, bót vỗ mông ngựa.

Bạch Dạ ngồi trầm tư một lúc rồi lắc đầu, hấn cũng không nghĩ ra cách nào tốt hơn.

Ninh Thiên Nhai bỗng chốc mở miệng lên tiếng.

-Ta không phải tu sĩ nên cũng không hiểu được gì nhiều, nhưng tại sao phu quân không thử dùng linh khí để điều khiển nó?

Câu nói của Ninh Thiên Nhai vừa buông xuống, tất cả mọi người trong phòng đều mộng bức.

Lâm Thanh Phong gãi đầu trầm nghĩ.

-Đúng a? Tại sao lại không thử dùng linh khí điều khiển đâu?

-Chẳng phải tu sĩ muốn sử dụng pháp khí thì đều phải dùng linh khí điều khiển a?

Bạch Dạ cũng không biết phải nói thế nào mới tốt, đây là cái gọi là trong cuộc u mê, bên ngoài tỉnh táo đi?

Lâm Thanh Phong cùng Bạch Dạ đều có chút xấu hổ, cả hai đồng thời ho nhẹ một tiếng rồi Lâm Thanh Phong mới nói.

-Đúng rồi, ta còn chưa thử sử dụng linh khí đâu, trước tiên mọi người nên ra ngoài cùng ta thử một chút.

Lâm Thanh Phong vừa dứt lời, tất cả mọi người trong phòng đều đồng thời lùi về phía sau một bước, không ai muốn tiến lên làm chuột bạch a.

Lâm Thanh Phong trợn mắt nhìn tất cả, không ai muốn làm chuột bạch thì hấn cũng hết cách, hấn gãi đầu rồi nói.

-Không ai muốn làm, như vậy ta làm sao thử được?

Lâm Thanh Phong vừa dứt lời, Bạch Dạ đã nhanh chóng mở miệng.

-Nguyệt nhi, nhanh đi gọi Lục tông chủ tới.

Tất cả mọi người nghe xong câu này đều trợn mắt nhìn Bạch Dạ.

Mị Nguyệt có chút không tin tưởng người nam tử trước mặt nàng là người sư phụ mà nàng từng biết.

Bạch Dạ ho nhẹ một tiếng rồi trừng mắt.

-Sao còn không nhanh chân lên?

Lúc này Mị Nguyệt cũng nhanh chóng cúi đầu rồi chạy đi tìm Lục Mặc, nàng âm thầm cầu khẩn Lục Mặc không gặp chuyện gì mới tốt.

....

Một lúc sau Lục Mặc cùng Mị Nguyệt xuất hiện.

Lục Mặc ngay sau khi nghe được Bạch Dạ có chuyện muốn tìm thì nhanh chóng cùng Mị Nguyệt đi tới.

Mặc dù hấn không biết tại sao Mị Nguyệt có chút xoắn xuýt nhưng hấn cũng không để ý.

Lục Mặc bước tới trước mặt Bạch Dạ, hấn muốn nói gì đó, nhưng nhìn bộ dạng hiện tại của Bạch Dạ, câu nói của hấn bị chặn ở trong bụng, hấn cười muốn rút gân.

Nhìn Lục Mặc cười thoải mái, Bạch Dạ sắc mặt đen kịt, trong lòng hấn cũng âm thầm nói.

-Tốt, hiện tại cho người cười, một lúc sau ta muốn xem người cười nổi hay không.

Bạch Dạ trong lòng tràn đầy ác ý, nhưng hấn cũng không biểu hiện ra ngoài, hấn ho nhẹ một tiếng rồi nói.

-Đây là do Lâm Thanh Phong sử dụng cây cỏ cảm gây nên.

Sắc mặt Lục Mặc lúc này mới nghiêm túc lại một chút, hần mở miệng.

-Là cây cỏ cảm trong Bảo Khố Phòng a? Được rồi, như vậy người muốn ta tới đây để làm gì?

Bạch Dạ ho nhẹ một tiếng rồi nói.

-Ta muốn người cùng ta, hai người chúng ta giúp hần tìm hiểu rõ hơn phương thức sử dụng cây cỏ cảm này, ta nghĩ nó sẽ có lợi cho chúng ta trong trận chiến sắp tới.

Lục Mặc cũng không nghi ngờ gì, hần liền gật đầu đồng ý.

Hiện tại đối với Lục Mặc chỉ cần có lợi cho tông môn, giúp tông môn có thể vượt qua tai nạn sắp tới cho dù bất hần nhảy hố lửa hần cũng chấp nhận.

Lục Mặc quay đầu nhìn về Lâm Thanh Phong, hai tay ôm quyền rồi nói.

-Như vậy xin nhờ Lâm tiểu huynh đệ rồi.

Lục Mặc bình thường đều gọi Lâm Thanh Phong là Lâm tiểu hữu, nhưng lúc này hần đã đặt Lâm Thanh Phong lên ngang hàng, cũng tức là hần đã coi Lâm Thanh Phong là huynh đệ.

Lâm Thanh Phong gật đầu, rồi cũng đáp lời.

-Không có chuyện gì, ta cũng muốn góp một phần sức trợ giúp các vị.

Lâm Thanh Phong, Lục Mặc cùng Bạch Dạ ba người đều nở nụ cười rồi bước ra ngoài.

Lâm Thanh Phong vẫn ngồi tại bàn đá, hần điều chỉnh dây đàn một chút rồi nhìn về bốn người Nam Cung Mị Ảnh nói.

-Mị Ảnh cùng Thiên Nhai đứng chung với nhau, còn Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt hai người lại đứng cùng nhau.

Mặc dù bốn người không biết tại sao Lâm Thanh Phong lại nói như vậy, nhưng bọn hần cũng không có ý kiến gì.

Lâm Thanh Phong gật đầu với bốn người một cái, lại quay đầu nhìn Bạch Dạ cùng Lục Mặc rồi nói.

-Như vậy hai vị, ta đắc tội rồi.

Lâm Thanh Phong nói rồi cũng bắt đầu đàn, hần truyền linh khí vào cây guitar, hần liền có thể cảm nhận được mình có thể điều khiển công dụng mê hoặc của cây guitar theo ý muốn.

Vì thế hần hướng về Lục Mặc cùng Bạch Dạ để sử dụng.

Bài mà hần đàn là bài My Heart Will Go On, một bài nhạc lãng mạn.

Bốn người Nam Cung Mị Ảnh ở phía ngoài thật sự không bị ảnh hưởng, bọn hần chỉ im lặng lắng nghe tiếng đàn của Lâm Thanh Phong.

Bạch Dạ bỗng cảm thấy bản thân bắt đầu mất kiểm soát, hần thảm hô.

-Không tốt.

Nhưng trễ, hần cùng Lục Mặc nhanh chóng bị tiếng đàn mê hoặc, cả hai người bắt đầu nhún nhảy theo điệu nhạc.

Sau đó cả hai cùng ôm nhau rồi bắt đầu nhảy...

Khung cảnh có chút cay mắt.

Hai tên nam nhân, mở nhạc Titanic rồi ôm nhau nhảy, bọn người nghĩ xem có cay mắt hay không?

Bọn người Nam Cung Mị Ảnh lúc này đều muốn tự tay chọc mù hai mắt của mình để không nhìn thấy cảnh này.

Mị Nguyệt miệng há to, một tay nàng run run chỉ về phía hai người đang đứng nhún nhảy, một tay khác thì lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một viên Lưu Ảnh Thạch, có tác dụng lưu trữ hình ảnh.

...

Một lúc sau Lâm Thanh Phong cũng kết thúc, hần thở ra một hơi rồi đặt cây đàn qua một bên.

Hắn ngẩng đầu dự định nói gì đó, nhưng đập vào mắt hắn là một cảnh tượng khiến người ta nổi da gà.

Cả hai người Lục Mặc và Bạch Dạ đều đang ôm nhau nhảy, bọn hắn vẫn chưa hết bị mê hoặc.

Lâm Thanh Phong thật sự muốn khóc, hắn đưa ánh mắt cầu xin nhìn về bọn người Nam Cung Mị Ảnh, nhưng hắn chỉ nhìn thấy bọn người Nam Cung Mị Ảnh cũng đang trợn mắt nhìn về hướng này.

Lâm Thanh Phong cũng chỉ biết cười khổ.

Lúc này hai người Bạch Dạ cùng Lục Mặc cũng nhảy tới cao trào, bọn hắn hai mắt đầy “thâm tình” nhìn nhau, rồi cả hai đều nhắm mắt lại rồi hướng mặt tới gần.

Lâm Thanh Phong nhìn cảnh này, đầu hắn đầy mồ hôi, trong lòng hắn kêu réo.

-Mau dừng lại, làm ơn dừng lại, ta không muốn nhìn...

Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai nhanh chóng lấy tay che mắt.

Mị Nguyệt nước mắt cũng đọng trên mặt.

-Đây không phải là sự phụ...

Chiến Thiên một mặt mòng bức gãi đầu, hắn cũng không biết nên nói gì mới tốt.

Lời khẩn cầu của Lâm Thanh Phong giống như được đền đáp.

Lục Mặc cùng Bạch Dạ hai người, gần như miệng kề miệng thì cả hai đồng thời bừng tỉnh mở mắt.

Nhìn về khuôn mặt đối diện, rồi lại nhìn xuống thân thể phía dưới còn đang ôm nhau.

Hai người nhanh chóng tách ra, rồi đồng thời quỳ xuống...nôn ói.

Nhìn hai người tách nhau ra, tất cả đều thờ phào một hơi, Lâm Thanh Phong thờ dài có chút tiếc nuối rồi nói.

-Hai người a, cần gì phải bạo dạn như vậy? Có thể vào phòng đóng cửa, nhưng tại sao lại muốn làm ở đây à?

....Hết Chương 95....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Công dụng của những bộ y phục

Bạch Dạ khuôn mặt trắng bệch, hắn không thể tin tưởng mà đưa ngón tay về Lâm Thanh Phong rồi nói đứt quãng.

-Người...tại sao...người lại hại cả ta?

Lâm Thanh Phong gãi đầu rồi trả lời.

-Làm sao ta biết được? Lúc nãy người nói sẽ cùng Lục tông chủ thử, vì thế ta nghĩ người cũng muốn tham gia.

Bạch Dạ kém chút thổ huyết, hắn không biết nói gì với Lâm Thanh Phong.

Lục Mặc đứng một bên cũng trợn mắt, sau khi nghe đoạn đối thoại giữa Bạch Dạ và Lâm Thanh Phong, hắn làm sao không biết được Bạch Dạ muốn làm gì?

Về mặt hắn không dám tin mà nhìn về Bạch Dạ.

-Người...người muốn hãm hại ta?

Bạch Dạ nghe xong câu hỏi này, về mặt hắn có chút xoắn xuýt.

Nhìn về mặt này của Bạch Dạ, Lục Mặc cũng hiểu được, hắn không nói một lời nào mà quay đầu bỏ đi.

Bạch Dạ không biết phải nên làm thế nào, hấn có chút tức giận nhìn về Lâm Thanh Phong.

Nhưng Lâm Thanh Phong lại đưa ra vẻ mặt “ta đây không liên quan” khiến hấn tức chết.

Bạch Dạ vẻ mặt đen kịt, hấn hừ một tiếng rồi nói.

- Chuyện xảy ra ngày hôm nay, ta không muốn bị truyền ra ngoài.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười rồi lắc đầu, hấn chỉ tay về Mị Nguyệt rồi nói.

- Chuyện này có bị truyền ra ngoài hay không, cũng không phải do ta quyết định à.

Bạch Dạ có chút không hiểu, hấn cau mày rồi nhìn về hướng mà ngón tay Lâm Thanh Phong chỉ tới.

Chỉ thấy Mị Nguyệt đang đứng đó, tay nàng vẫn còn cầm Lưu Ảnh Thạch.

Chỉ trong chớp mắt Bạch Dạ liền hiểu được ý mà Lâm Thanh Phong muốn nói, hấn nhìn Mị Nguyệt rồi lên tiếng.

- Mau xóa cho ta.

Mị Nguyệt gạt đầu như cái máy, nàng nhanh chóng hủy bỏ viên Lưu Ảnh Thạch trong tay.

Bạch Dạ hài lòng gạt đầu với nàng rồi xoay người bỏ đi.

Lâm Thanh Phong lắc đầu rồi thở ra một hơi, quay sang nhìn bọn người Nam Cung Mị Ảnh một cái, hấn ra hiệu cho mọi người tiến tới.

Hấn trầm tư một lúc, nhìn Mị Nguyệt rồi nói.

- Ta muốn mượn cây guitar này của các ngươi, chuyện này không thành vấn đề à?

Mị Nguyệt gạt đầu, rồi trả lời.

- Không thành vấn đề, nếu Phong tiền bối đã có thể sử dụng nó thì bọn ta đưa nó cho ngươi cũng không sao, để trong kho cũng vô dụng, với lại ta cũng đã hứa với Chiến Thiên, nếu ngươi có thể sử dụng nó thì ta sẽ đưa cho ngươi.

Lâm Thanh Phong gạt đầu với Mị Nguyệt, hấn thu lấy cây guitar vào nhẫn trữ vật rồi nói.

- Như vậy ở đây cũng không còn chuyện gì, hai người các ngươi cứ tiếp tục đi chơi a, buổi chiều ta sẽ làm thức ăn, nhớ trở về sớm.

Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt gạt đầu một cái rồi lại nắm tay nhau đi chơi.

Để lại ba người Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai.

Sau khi hai người Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt đi mất, Nam Cung Mị Ảnh nhíu mày nhìn Lâm Thanh Phong, nàng hỏi.

- Phu quân, tại sao ngươi lại muốn bọn họ rời đi? Có phải phu quân có chuyện không muốn nói với bọn họ?

Lâm Thanh Phong gật đầu, nhìn Nam Cung Mị Ảnh rồi nói.

- Không hổ là lão bà, nhanh như vậy mà đã nhìn ra suy nghĩ của ta.

- Đúng là ta có thứ muốn thử.

Nói rồi Lâm Thanh Phong lấy trong nhẫn trữ vật ra một bộ y phục trong số những bộ lúc trước đã xuyên việt cùng với hấn.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai đồng thời, nhìn bộ y phục trong tay Lâm Thanh Phong, hải nàng có chút không hiểu, rồi Nam Cung Mị Ảnh mở miệng hỏi.

- Tại sao phu quân lại lấy bộ y phục này ra?

Lâm Thanh Phong gạt đầu một cái rồi nhìn Ninh Thiên Nhai, sau đó nói.

- Thiên Nhai, ta có một bí mật muốn cho nàng biết, ta là người xuyên việt, ta không thuộc về thế giới này.

Ninh Thiên Nhai có chút ngạc nhiên nhìn Lâm Thanh Phong, còn Nam Cung Mị Ảnh không tỏ vẻ gì, lúc trước Lâm Thanh Phong đã từng nói cho nàng

biết, vì thế nàng cũng không ngạc nhiên.

Lâm Thanh Phong nói rồi, hấn cảm bộ y phục trên tay, đưa lên trước mặt hai nàng rồi tiếp tục nói.

-Những bộ y phục này, cùng cây guitar lúc nãy, ta nghĩ rằng bọn nó cũng giống ta, xuyên việt tới đây.

-Cây guitar xuyên việt tới đây liền có khả năng mê hoặc người nghe tiếng đàn, còn những bộ y phục này thì có sức phòng thủ khá mạnh mẽ.

Nam Cung Mị Ảnh bỗng dừng nghĩ ra một điều gì đó, nàng nhanh chóng hỏi lại.

-Có phải phu quân muốn thử truyền linh lực vào những bộ y phục này?

Lâm Thanh Phong nở nụ cười gật đầu, có một lão bà hiểu ý mình như Nam Cung Mị Ảnh khiến hấn rất vui vẻ.

-Đúng vậy, lúc trước vẫn chưa trở thành tu sĩ, nên ta cũng không thể thử, về sau lại quên mất, hiện tại ta muốn thử một chút xem chúng nó có thể làm được gì.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai đều gật đầu, sau khi nghe Lâm Thanh Phong nói thì hai nàng đều muốn biết những thứ mà Lâm Thanh Phong mang tới có thể làm được những gì.

Lâm Thanh Phong bước vào trong phòng, hiện tại bộ y phục mà hấn đang mặc là một bộ y phục bình thường, lúc trước hấn đã đặt may ở U Âm thôn, còn những bộ y phục trong valy hấn vẫn để đó vì sợ mặc nhiều sẽ bị hư mất.

Lâm Thanh Phong chọn lấy một bộ y phục bình thường, một cái áo thun trắng, quần jean đen, giày thể thao, trẻ trung năng động.

Hấn thay xong y phục rồi bước ra ngoài, đi tới trước mặt Nam Cung Mị Ảnh và Ninh Thiên Nhai.

Y phục bình thường Lâm Thanh Phong vẫn mặc là do hấn đặt may, kiểu dáng không khác hiện tại là mấy nên Ninh Thiên Nhai cũng không ngạc nhiên.

Lâm Thanh Phong gật đầu nhìn hai nàng rồi nói.

-Như vậy, ta sẽ thử một chút a.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai đồng thời gật đầu rồi lùi ra một khoảng cách.

Lâm Thanh Phong hít vào một hơi rồi bắt đầu truyền linh lực vào y phục.

Ngay lúc Lâm Thanh Phong truyền linh lực vào y phục, bộ y phục trên người hấn cũng dần dần phát sáng, ánh sáng bắt đầu bao phủ toàn thân hấn.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai đều nở nụ cười vui vẻ nhìn về Lâm Thanh Phong.

Vài giây sau, ánh sáng tản đi, Lâm Thanh Phong cũng theo đó mà xuất hiện.

Lâm Thanh Phong xuất hiện, bên ngoài mang theo một cái ngự thần bào màu trắng suốt khí, bên trong vẫn là bộ y phục lúc trước.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai hai mắt tỏa sáng, Lâm Thanh Phong bình thường sau khi trải qua hai lần loại bỏ tạp chất thì đã rất đẹp trai, cộng thêm hiện tại khoác thêm một thân ngự thần bào khiến cho mị lực của hấn tăng thêm một cấp độ mới.

Lâm Thanh Phong tự đánh giá một chút, ngự thần bào mang theo sức phòng ngự rất mạnh.

Tuy không biết là mạnh bao nhiêu, nhưng hấn biết rằng ngay cả bản thân hấn hiện tại, cho dù dùng hết sức lực đánh cả ngày cũng đừng mong gây ra một vết trầy trên bộ ngự thần bào này.

Hấn có chút vui mừng, hấn cảm giác được khi sử dụng bộ y phục này, linh lực tiêu hao rất ít, với tốc độ hồi phục linh lực hiện tại của hấn thì có thể xem như không có.

Lâm Thanh Phong vui vẻ, sau đó hấn dừng truyền linh lực vào y phục, bộ y phục lại phát ra ánh sáng, sau đó trở về bình thường.

Hấn đưa mắt nhìn Nam Cung Mị Ảnh rồi nói.

-Bộ y phục này tiêu hao rất ít linh lực, nhưng mang đến sức phòng ngự không tưởng, ta nghĩ rằng bộ y phục lúc trước ta đưa nàng cùng tiểu Tuyết sẽ có cùng công dụng, nàng vào trong thử một chút a.

Nam Cung Mị Ảnh nhanh chóng gật đầu rồi cũng đi vào phòng mặc vào bộ áo dài trắng lúc trước Lâm Thanh Phong đã đưa.

Nam Cung Mị Ảnh mang theo một thân áo dài trắng bước ra, nàng gật đầu với Lâm Thanh Phong rồi cũng thử truyền linh lực vào bộ y phục.

Bộ y phục nhanh chóng phát sáng, ánh sáng bao phủ toàn thân Nam Cung Mị Ảnh.

Một lúc sau Nam Cung Mị Ảnh bước ra, lúc này nàng mang trên người một chiếc áo sơ mi xanh ngắn tay bó sát người, cái quần đùi ngắn màu đen, tất chân đen dài qua đùi, dưới chân đeo một đôi giày thể thao màu xanh, trên tay cầm thanh Hàn Băng Kiếm.

Nhìn Nam Cung Mị Ảnh lúc này, dưới chiếc áo sơ mi bó sát, bộ ngực tròn trịa của nàng lộ ra hoàn hảo, thêm chiếc quần đùi ngắn và đôi tất chân khiến người nhìn cảm thấy chảy máu mũi, cộng thêm nhan sắc có sẵn của nàng không biết bao nhiêu tên nam nhân sẽ bị nàng đánh gục ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Lâm Thanh Phong máu mũi cũng chảy ra, hai mắt trũng lõm, miệng há to, nước miếng chảy ra nhìn về Nam Cung Mị Ảnh một lúc lâu mà vẫn chưa dừng lại.

Nam Cung Mị Ảnh cũng không để ý, Lâm Thanh Phong là phu quân của nàng, hắn muốn nhìn làm sao thì nhìn, nàng không quan tâm.

Nhưng khi nhìn lại một thân y phục hiện tại, Nam Cung Mị Ảnh nhanh chóng xấu hổ, nàng nhanh chóng ngồi xuống để che đi thân thể.

Nàng vẫn chưa bao giờ mặc bộ y phục mát mẻ như thế này, lúc trước mặc bộ áo dài mà Lâm Thanh Phong đưa cho cũng vì không còn y phục khác để mặc, đồng thời thiết kế của bộ áo dài rất kín đáo nên nàng cũng không có cảm giác gì.

Còn bộ y phục lúc này, tuy mặc vào khiến nàng có cảm giác thích thú, rất dễ dàng di chuyển nhưng nó quá xấu hổ.

Lâm Thanh Phong ho nhẹ một tiếng để lấy lại bình tĩnh, hắn nhìn Nam Cung Mị Ảnh rồi nói.

-Không việc gì phải xấu hổ a, Lão Bà. Hiện tại nơi này cũng chỉ có ba người chúng ta, cũng không có ai khác, mặc khác sau này nàng quen thuộc là tốt rồi.

.....Hết Chương 96.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Kiểm Tu

Nghe xong lời của Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh có chút chần chờ, nhưng rồi nàng cũng nhanh chóng đứng lên.

Nam Cung Mị Ảnh cảm thụ một chút, nhưng ngay lập tức nàng nhú mày, mặc dù sức phòng ngự của nàng được tăng thêm một bậc, nhưng bộ y phục này khiến nàng tiêu hao linh lực quá nhanh.

Nàng tự đánh giá một chút, nếu nàng chỉ sử dụng riêng bộ y phục này, với linh lực của nàng thì nhiều nhất nàng chỉ có thể sử dụng nó trong khoảng 30p.

Nàng nhanh chóng thu hồi linh lực, bộ y phục liền trở về bình thường là một bộ áo dài trắng.

Nàng thở ra một hơi rồi nói.

-Bộ y phục này rất tốt, nhưng nó khiến ta tiêu hao quá nhiều linh lực, ở trạng thái bình thường ta có thể sử dụng nhiều nhất là khoảng nửa giờ, nhưng trong chiến đấu thì sẽ ít hơn.

Lâm Thanh Phong sau khi nghe nàng nói thì trầm tư một lúc, nhưng rồi hắn nở nụ cười.

-Không sao, ta nghĩ rằng hiện tại nàng cứ sử dụng nó.

-Mặc dù nó tiêu hao khá lớn linh lực của nàng, nhưng cũng vì vậy mà nó giúp tốc độ hồi phục linh lực của nàng sẽ trở nên nhanh hơn.

Nam Cung Mị Ảnh trầm tư một lúc, rồi nàng cũng đồng ý, nàng lại truyền linh lực vào bộ áo dài, một thân áo sơ mi ngắn tay màu xanh, quần đùi đen, tất chân đen, giày thể thao hiện ra, Hàn Băng Kiếm trong tay.

Lần này Nam Cung Mị Ảnh hít một hơi giữ lấy bình tĩnh, nàng không còn xấu hổ như lần đầu nữa.

Lâm Thanh Phong nhìn Nam Cung Mị Ảnh một chút rồi gật đầu khen.

-Đúng thật là nàng mặc bộ này rất hợp mà, cần gì phải giấu dàu?

Nam Cung Mị Ảnh đỏ mặt, trong lòng nàng có chút ngọt ngào, nàng trừng mắt nhìn hắn một cái rồi quay đầu bỏ chạy.

Lâm Thanh Phong gãi đầu cười khổ, hắn còn muốn thử dùng cái nôi và con dao xếp đây, nhưng Nam Cung Mị Ảnh đã chạy đi thì lần này chỉ tới đây thôi.

Lâm Thanh Phong quay đầu lại nhìn Ninh Thiên Nhai, hiện tại hai mắt nàng có chút hăm mộ, vẫn đang nhìn về hướng mà Nam Cung Mị Ảnh chạy đi.

Nhìn Ninh Thiên Nhai như vậy, Lâm Thanh Phong cũng hiểu được nàng muốn gì, vì thế hắn lấy ra chiến valy trong nhẫn trữ vật, đặt lên bàn rồi mở ra tìm kiếm.

Một lúc sau, Lâm Thanh Phong lại lấy ra một bộ y phục nữ khác rồi đưa tới trước mặt cho Ninh Thiên Nhai.

Ninh Thiên Nhai vẫn đang hăm mộ nhìn về phương hướng Nam Cung Mị Ảnh chạy đi, vì thế nàng cũng không để ý Lâm Thanh Phong đang làm gì.

Tới khi hắn đưa một bộ y phục trước mặt nàng, thì nàng mới giật mình tỉnh lại.

Nhìn khuôn mặt tươi cười của Lâm Thanh Phong, Ninh Thiên Nhai cũng không từ chối mà vui vẻ nhận lấy, sau đó nàng nhanh chóng chạy vào phòng thay y phục.

Lâm Thanh Phong đưa nàng một bộ váy trắng, lúc trước hắn cũng muốn đưa cho Nam Cung Mị Ảnh hoặc Nam Cung Tuyết nhưng hai nàng không mặc vừa, vì thế mới còn lại bộ váy này.

Ninh Thiên Nhai vừa rời đi thì Lục Mặc cùng Bạch Dạ cũng xuất hiện.

Khuôn mặt hai người có chút khó coi, Lâm Thanh Phong nhú mày nhìn hai người một cái rồi lên tiếng.

-Sao vậy?

Lục Mặc trầm giọng trả lời.

-Ngươi mau dẫn bọn hắn rời khỏi, lần này Thiên Vận Tông thật không giữ được.

Lâm Thanh Phong có chút khó hiểu nhìn về hai người, lúc này Bạch Dạ mới thờ dãi rồi nói.

-Theo nguồn tin bọn ta mới nhận được, lần này sẽ có tới 5 vị Luyện Hư kì tới đây, tính cả Khúc Hộ Pháp lần trước, tức là sẽ có thêm 4 vị Luyện Hư kì khác sẽ cùng tới.

Lâm Thanh Phong nghe xong thì gật đầu một cái, nhưng hắn cũng không quan tâm lắm, với bộ ngự thần bào lúc này thì hắn có tự tin rằng sẽ thừa sức đánh thắng 10 tên Luyện Hư kì chứ đừng nói là 5 tên.

Nhìn thái độ hiện tại của Lâm Thanh Phong, Lục Mặc cùng Bạch Dạ đều có chút tức giận, Lục Mặc lên tiếng.

-Lâm tiểu huynh đệ, ta biết rằng ngươi thật sự muốn giúp chúng ta, nhưng lần này thật sự không ổn ngươi mau chóng rời đi, ta cũng không muốn liên lụy tới ngươi.

Lâm Thanh Phong lắc đầu rồi trả lời.

-Lục tông chủ, ngươi cứ yên tâm là được, ta sẽ có biện pháp đối phó bọn hắn.

Nhìn Lâm Thanh Phong vẫn như vậy tự tin, Lục Mặc thờ dãi một cái rồi gật đầu, hắn biết được hiện tại cho dù hắn nói thế nào thì Lâm Thanh Phong cũng không rời đi, vì thế hắn cũng không nói nữa.

Lục Mặc dẫn theo Bạch Dạ quay đầu bỏ đi, bọn hắn muốn dùng khoảng thời gian ít ỏi này để chuẩn bị cho một số đệ tử rút lui, bọn hắn cũng không muốn tông môn thật sự bị diệt.

Nhìn hai người đi khỏi, Lâm Thanh Phong lắc đầu, lần trước hắn mới sử dụng khoảng 10% uy lực của RasenShuriken, tới bây giờ vẫn chưa thấy ai có thể để hắn thử 100% uy lực.

Cũng vì vậy mà sau khi nghe có thêm 4 tên Luyện Hư kì khác tới thì hắn đã rất vui vẻ, hắn ngẩng đầu nhìn trời rồi tự lẩm bầm.

-Mong rằng bọn ngươi không quá yếu a.

Vài ngày sau...

Lâm Thanh Phong, Ninh Thiên Nhai cùng Nam Cung Mị Ảnh ba người đang vui vẻ dùng bữa.

Nam Cung Mị Ảnh mấy ngày này vẫn theo lời Lâm Thanh Phong truyền linh khí vào bộ y phục của mình, khiến tốc độ hồi phục linh lực của nàng được đề cao thấy rõ.

Hiện tại nàng vẫn mang theo một thân áo sơ mi xanh, quần đùi đen đang ngồi dùng bữa.

Truyền linh lực vào y phục khiến nàng tiêu hao rất nhanh, vì thế người nàng đầy mồ hôi, tuy vậy nhưng nàng vẫn cố gắng truyền linh lực.

Lâm Thanh Phong cũng không ngăn cản nàng, đây cũng là một phương pháp tu luyện tốt cho nàng, ngay cả Vô Cực Tử cũng gật đầu đồng ý.

Nam Cung Mị Ảnh đã quyết định theo con đường Kiếm Tu, thì tu luyện công pháp đối với nàng không có hiệu quả nhiều, lĩnh ngộ kiếm đạo mới là phương pháp chính xác nhất mà nàng nên đi.

Kiếm Tu cũng tu luyện như những tu sĩ bình thường khác ở Luyện Khí và Trúc Cơ, nhưng sau đó bọn hắn sẽ tu luyện theo một hướng riêng và có cấp bậc khác.

Các cấp bậc của Kiếm Tu phân chia thành.

-Luyện Khí, Trúc Cơ, Kiếm Ý, Kiếm Tâm, Kiếm Tôn cùng Kiếm Thần.

Tuy cảnh giới của kiếm tu ít hơn tu sĩ bình thường, nhưng Kiếm Tu rất mạnh.

Từ Kiếm Ý trở lên, mỗi một cảnh giới của kiếm tu có thể sánh ngang với hai đại cảnh giới của tu sĩ.

Tức là một vị kiếm tu đạt tới Kiếm Ý cảnh giới có thể đánh ngang tay với Nguyên Anh kì, Kiếm Tâm có thể đánh ngang với Luyện Hư kì.

Còn Kiếm Tôn, cũng là cấp bậc hiện tại của Vô Cực Tử có thể đánh ngang tay với Đại Thừa kì.

Còn về Kiếm Thần thì đã trở thành truyền thuyết, ngay cả Vô Cực Tử cũng không biết được có Kiếm Thần tồn tại hay không.

Hiện tại Nam Cung Mị Ảnh đã quyết định trở thành kiếm tu, để có thể đột phá thì nàng chỉ có cách chuyên tâm đi cảm ngộ Kiếm Ý.

Nhưng đối với tư chất của nàng thì Lâm Thanh Phong tin chắc rằng nàng rất dễ dàng đạt tới Kiếm Tôn.

Lúc này hai người Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt đồng thời trở về, cả hai đồng thời cúi đầu.

-Sư phụ, Phong tiền bối.

Lâm Thanh Phong mỉm cười với hai người rồi lên tiếng.

-Đã nói rằng đừng câu nệ tiểu tiết như vậy, mau lại đây dùng cơm a.

Nhưng Mị Nguyệt lại lắc đầu, nàng nhìn Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Phong tiền bối, bọn hắn đã đến, vì thế sư phụ bảo ta tới nói cho người biết.

Lâm Thanh Phong có chút dừng tay, hắn gật đầu với Mị Nguyệt rồi lại nhìn về Ninh Thiên Nhai cùng Nam Cung Mị Ảnh nở nụ cười.

-Như vậy ta sẽ đi với bọn hắn một lúc, hai nàng cứ ở lại đây.

Ninh Thiên Nhai, Nam Cung Mị Ảnh đều gật đầu đồng ý.

Nam Cung Mị Ảnh hiện tại đang còn luyện tập linh khí còn thừa không nhiều vì thế nàng không đi.

Ninh Thiên Nhai chỉ là một người bình thường, nàng có đi cũng không ích gì.

Hai nàng đồng thời lên tiếng.

-Phu quân cẩn thận, đi sớm về sớm.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười rồi gật đầu với hai nàng, sau đó hắn nhìn Chiến Thiên và Mị Nguyệt rồi lên tiếng.

-Được rồi, chúng ta có thể đi.

Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt nở nụ cười rồi vui vẻ dẫn đường.

Phía ngoài chiến trường, Lục Mặc cùng Bạch Dạ đi đầu, hai người lơ lửng giữa không trung, hai vị trưởng lão khác của Thiên Vận Tông trước đó vài ngày đã đưa một số đệ tử thoát ra vì thế hiện tại chỉ có hai người đối mặt với địch nhân.

Sau lưng bọn họ có thêm năm vị Nguyên Anh kì cùng tất cả đệ tử còn lại của Thiên Vận Tông còn khoảng 1000 người, bọn họ ánh mắt đầy địch ý mà nhìn về phương hướng đối diện.

Bọn hắn cũng biết rằng, ngày hôm nay tông môn khó thoát khỏi cảnh bị diệt vong, nhưng bọn hắn vẫn muốn ra sức mà bảo vệ tông môn.

Phía bên kia, đi đầu là năm tên Luyện Hư kì, phía sau có thêm mười tên Hóa Thần kì, còn có thêm 20 tên Nguyên Anh kì, phía dưới là khoảng 3000 tên tu sĩ khác.

Nhìn trận thế trước mắt, dù là tên nào tàn cũng biết được, Thiên Vận Tông hôm nay sẽ bị xóa tên.

Lục Mặc thở dài một hơi rồi hắn nghiêm mặt lên tiếng.

-Các đệ tử, ngày hôm nay chúng ta gặp phải đại họa, các ngươi cũng thấy được độ chênh lệch của hai bên, nhưng các ngươi vẫn ở lại đây mà bảo vệ tông môn, ta thật sự cảm ơn các ngươi.

-Nếu sau cuộc chiến lần này các ngươi may mắn sống sót, ta mong các ngươi không cần trả thù vì địch nhân quá mạnh mẽ, ta chỉ cần các ngươi lưu lại truyền thừa của tông môn, các ngươi có thể hứa với ta sao?

Chúng đệ tử nghe xong lời này, nước mắt cũng đều chảy ra, bọn hắn đồng thanh hô lớn.

-Có thể.

Lục Mặc lúc này mới mỉm cười, ánh mắt hắn tràn đầy địch ý nhìn về đối diện.

....Hết Chương 97....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Ta muốn sử dụng toàn lực

Phía đối diện, Khúc Hộ Pháp nở nụ cười ngặt nghèo, hắn lên tiếng.

-Sao vậy? Vẫn còn chưa bắt đầu mà ngươi đã nói những lời làm giảm sĩ khí quân mình sao?

Nghe xong lời này, Lục Mặc trầm mặc cúi đầu, hắn cũng tự biết được những lời lúc này là không nên nói ra, nhưng hắn cũng không còn cách nào khác.

Hai bên chênh lệch quá lớn, trận chiến này nói hai chữ “trận chiến” là không thỏa đáng, phải nói là một cuộc “tàn sát” đơn phương.

Một trong bốn tên Luyện Hư kì còn lại hừ một cái rồi lên tiếng.

-Khúc hộ pháp, ngươi cũng không cần phải nói nhiều với bọn hắn, chúng ta còn phải kết thúc sớm công việc đây, ngươi cũng biết rằng lão đại không thích chờ đợi.

Khúc hộ pháp hừ một tiếng.

-Hắc hộ pháp, ngươi cũng đừng vội lên mặt, tuy ngươi là người có tu vi cao nhất trong số chúng ta, nhưng ngươi đừng nghĩ rằng ta sợ ngươi.

Tuy rằng Khúc hộ pháp có chút bất mãn, nhưng hắn cũng biết điều Hắc hộ pháp nói là sự thật, nên hắn chỉ để lại một câu để thể hiện nỗi bất mãn.

Ngay lúc này ba người Lâm Thanh Phong, Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt cũng xuất hiện.

Lâm Thanh Phong không thể bay được, hiện tại hắn chỉ mới là Trúc Cơ Viên Mãn, vì thế hắn đứng dưới đất nhìn lên Lục Mặc rồi lên tiếng.

-Lời tên đó nói rất đúng a Lục Tông Chủ, trước trận chiến không nên nói những lời như vậy à.

Thấy Lâm Thanh Phong đã tới, Lục Mặc thở dài một hơi rồi nói.

-Lâm tiểu huynh đệ, ngươi sao lại tới đây? Mặc dù ta biết ngươi có thể nâng cao sĩ khí quân mình nhưng với trận thế hiện tại, ngươi có tới đây cũng chỉ là đi nạp mạng.

Đối với lời này, Lâm Thanh Phong mỉm cười rồi lắc đầu cũng không trả lời Lục Mặc, nhìn về phía đối diện, Lâm Thanh Phong mở miệng.

-Ai là Khúc Hộ Pháp? Đệ tử của ta muốn cùng ngươi đấu một trận, xin mời bước ra.

Khúc Hộ Pháp về mặt lạnh lùng lên tiếng.

-Hừ, chỉ là một con kiến Trúc Cơ Viên Mãn mà cũng dám ra đây lớn lối?

Khúc Hộ Pháp vừa dứt lời, thì Lâm Thanh Phong cũng ngạc nhiên nhìn hắn rồi nói.

-Như vậy, người là Khúc Hộ Pháp đi? Được rồi người cũng không cần phải nói nhiều, nhanh tiến lên phía trước cùng đệ tử của ta giải quyết, ta còn phải về bồi hai lão bà đây.

Khúc Hộ Pháp nghe xong, hắn liền tức giận, hắn hét to.

-Tiểu tử, người muốn chết.

Khúc Hộ Pháp vừa dứt lời, hắn cũng liền lao nhanh tới trước mặt Lâm Thanh Phong, hắn muốn giết con kiến hôi này.

Nhưng lúc này Chiến Thiên cũng động, Chiến Thiên rất nhanh xuất hiện trước mặt Khúc Hộ Pháp, làm Khúc Hộ Pháp có chút giật mình.

Hiện tại Chiến Thiên không còn mang bộ y phục lúc trước mà Vô Cực Tử đã đưa, vì thế hắn không còn bị sức nặng của bộ y phục làm ảnh hưởng, nên tốc độ của hắn nhanh hơn rất nhiều.

Xuất hiện trước mặt Khúc Hộ Pháp, Chiến Thiên hai mắt tràn đầy chiến ý mở miệng.

-Đối thủ của người là ta.

Khúc Hộ Pháp nhíu mày nhìn Chiến Thiên, so với những ngày trước, hiện tại hắn có thể cảm giác được tên phạm nhân trước mắt này mang đến cho hắn uy hiếp.

Khúc Hộ Pháp về mặt vẫn lạnh lùng, hắn hừ một tiếng rồi nói.

-Kiến hôi mãi mãi vẫn là kiến hôi, lúc trước ta đã tha cho người một mạng, hiện tại người lại xuất hiện thì mau đi chết.

Khúc Hộ Pháp vừa dứt lời, Chiến Thiên cũng ra tay, hắn đâm thật mạnh vào mặt của Khúc Hộ Pháp.

Khúc Hộ Pháp nhíu mày rồi nhanh chóng né sang một bên, tuy vậy nhưng gương mặt của hắn vẫn mang theo một đạo vết máu.

Hắn đưa tay sờ mặt một cái, rồi lại đưa tay xuống nhìn, một đạo vết máu lưu lại trên tay, hắn nhíu mày rồi lên tiếng.

-Khá lắm tiểu tử, đã lâu rồi không ai có thể làm ta bị thương, vì thế người có thể đi chết.

Khúc Hộ Pháp dứt lời, hắn cũng nhanh chóng lấy ra vũ khí, vũ khí của hắn là một cây đao.

Cầm trong tay thanh đao, Khúc Hộ Pháp cũng không muốn nói nhiều mà nhanh chóng lao thẳng tới Chiến Thiên.

Chiến Thiên hai mắt tràn ngập chiến ý rồi cũng lao tới.

Hai người đánh với nhau loạn thành một đoàn.

Tuy rằng bộ y phục hiện tại của Chiến Thiên là Thiên Cấp pháp khí, khiến sức phòng ngự của hắn giảm mạnh, nhưng trọng lượng của nó rất nhẹ, vì thế khiến cho tốc độ cùng sức lực của Chiến Thiên không bị ảnh hưởng.

Cũng vì không bị ảnh hưởng bởi phụ trọng, nên thực lực hiện tại của Chiến Thiên cũng đạt tới đỉnh phong, hắn có thể đánh ngang tay với Luyện Hư kì tầng 1 Khúc Hộ Pháp.

Quần nhau với Chiến Thiên một hồi lâu, Khúc Hộ Pháp cũng nhíu mày.

So với những ngày trước, hiện tại thực lực tên phạm nhân trước mắt này tăng cao quá nhiều, khiến hắn có chút vương tay vương chân.

Chiến Thiên càng đánh càng hăng say, hắn nhanh chóng hòa mình vào trận chiến với Khúc Hộ Pháp.

Lâm Thanh Phong cùng mọi người có mặt đều đang quan sát trận đấu.

Nguyên Anh kì cường giả có thể thấy được đôi chút, từ Nguyên Anh kì trở xuống đều không thể thấy được gì.

Bọn hắn chỉ cảm nhận được xung động trong không khí phát ra do hai người va chạm.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười gât đầu, đây là điều mà hắn muốn nhìn thấy ở Chiến Thiên, Chiến Thiên càng hăng say chiến đấu bao nhiêu thì cơ hội mà

hắn đạt đến Bản Năng Vô Cực lại càng cao thêm bấy nhiêu.

Phía bên kia, những tên Luyện Hư kì cũng nhú mày, bọn hắn cũng biết năng lực của Khúc Hộ Pháp không yếu, nhưng bị tên phạm nhân này dây dưa lâu như vậy, cũng có nghĩa rằng tên phạm nhân trước mặt rất mạnh.

Hắc hộ pháp nhú mày, một cái rồi nhìn về ba tên còn lại lên tiếng.

-Bạch hộ pháp, người mau tiến lên giúp hắn.

Bạch hộ pháp nghe lệnh thì gật đầu tiến lên, hắn cũng đã quan sát trận chiến từ lúc bắt đầu, nên hắn cũng hiểu được muốn kết thúc nhanh thì phải có người giúp đỡ Khúc hộ pháp.

Lâm Thanh Phong mặc dù vẫn nhìn về trận chiến của Chiến Thiên cùng Khúc Hộ Pháp, nhưng hắn vẫn để ý tới động tĩnh của những tên Luyện Hư kì này.

Thấy Bạch hộ pháp chuẩn bị tiến tới, Lâm Thanh Phong nhú mày một cái rồi lại nhìn về Chiến Thiên.

Chiến Thiên lúc này đang đánh rất hăng say, chỉ cần ai có thể nhìn rõ hành động của bọn hắn đều hiểu được, Khúc hộ pháp đang bị treo lên đánh.

Vì thế, Bạch hộ pháp có tiến lên thì Lâm Thanh Phong cũng không đứng ra ngăn cản, hắn muốn nhìn xem cực hạn của Chiến Thiên là ở nơi nào.

Lâm Thanh Phong ngẩng đầu nhìn Chiến Thiên rồi mở miệng.

-Chiến Thiên, sẽ có thêm một tên gia nhập, ta sẽ không ngăn cản hắn.

Chiến Thiên mặc dù đang đánh hăng say, nhưng khi nghe Lâm Thanh Phong nói, hắn cũng còn thời gian trả lời.

-Yên tâm đi sư phụ, hai tên cũng không thành vấn đề.

Khúc hộ pháp đen mặt lại, hắn là Luyện Hư kì cường giả, tên phạm nhân này đang chiến đấu với hắn mà vẫn còn có thể để ý tới xung quanh?

Còn hắn thì lại bị tên phạm nhân trước mặt này treo lên đánh không thở nổi, còn cần phải có người tới giúp đỡ?

Đối với Khúc hộ pháp, đây là điều sỉ nhục.

Khúc hộ pháp tức giận, hắn hét to.

-Bạch hộ pháp, người không cần tới đây.

Với câu nói của Khúc hộ pháp, Bạch hộ pháp bỏ ngoài tai, hắn cũng biết được Luyện Hư kì đối mặt với phạm nhân mà còn cần giúp đỡ là một điều sỉ nhục.

Nếu hắn ở vị trí của Khúc hộ pháp, hắn cũng sẽ như vậy.

Nhưng hiện tại lại khác, bọn hắn phải kết thúc nhanh chuyện này, để lão đại chờ đợi là không tốt.

Bạch hộ pháp hừ một tiếng rồi lên tiếng.

-Nếu người muốn lão đại chờ đợi, thì người cứ việc, còn chúng ta thì không muốn.

Khúc hộ pháp cứng họng, hắn thật sự sợ lão đại, vì thế hắn chỉ hừ một tiếng rồi cũng không nói gì nữa.

Chiến Thiên bất chợt dừng tay, hắn muốn chờ hai người tụ hợp rồi mới tiếp tục.

Chiến Thiên dừng tay, Khúc hộ pháp mới có thời gian thở ra một hơi, lúc này Chiến Thiên cho hắn áp lực quá lớn, khiến hắn không thở nổi.

Chiến Thiên đợi hai người tụ hợp rồi mỉm cười lên tiếng.

-Như vậy chúng ta có thể bắt đầu hiệp hai được chưa? Ta muốn sử dụng toàn bộ thực lực.

Lời của Chiến Thiên vừa ra, tất cả mọi người đều mừng rỡ, ngay cả Lâm Thanh Phong cũng phải lấy tay che trán.

Hắn không biết con hàng Chiến Thiên này học từ đâu cái tính trang bức này, nhưng hắn trang bức rất đúng lúc không ai có thể nghi ngờ.

Về mặt của Khúc hộ pháp càng đen hơn, nếu đúng như lời Chiến Thiên nói như vậy lúc này Chiến Thiên còn chưa dùng toàn bộ thực lực mà hắn đã bị treo lên đánh? Đây thật sự là trần trụi sỉ nhục hắn.

Khúc hộ pháp như một tên điên mất đi lý trí, hắn không để ý tới Bạch hộ pháp mà đã lao lên trước.

-Tiểu tử, ta muốn giết ngươi.

Đồng thời Bạch hộ pháp cũng lao lên, hắn cũng có chút tức giận đối với lời nói của Chiến Thiên, hắn cũng muốn giết tên phạm nhân trước mặt này.

Chiến Thiên thu lại nụ cười, vẻ mặt hắn ngưng trọng nhìn hai người, khi bắt đầu bao phủ toàn thân hắn.

Lời lúc này hắn nói là sự thật, cũng không phải giả, lúc đầu hắn đánh với Khúc hộ pháp vẫn chưa sử dụng toàn lực.

Chiến Thiên nhanh chóng biến mất, hắn xuất hiện sau lưng hai người rồi tiếp tục đánh.

Tốc độ của Chiến Thiên lại nhanh hơn, khiến hai người Khúc hộ pháp cùng Bạch hộ pháp mòng bực.

Điều này cũng có nghĩa rằng những lời lúc này mà Chiến Thiên nói là sự thật, hắn vẫn chưa tung ra hết sức mạnh để chiến đấu với Khúc hộ pháp.

Khúc hộ pháp cũng Bạch hộ pháp đều chảy mồ hôi lạnh, bọn hắn không biết được làm sao tên phạm nhân trước mặt này lại mạnh như vậy.

....Hết chương 98....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Kamehameha vs Huyết Sắc Ân

Mặc dù Chiến Thiên sử dụng toàn lực, chiếm thế thượng phong.

Nhưng Khúc hộ pháp cùng Bạch hộ pháp cũng không phải là những tay gà mờ.

Bọn hắn nhanh chóng nhìn ra nhược điểm của Chiến Thiên, hắn chỉ có thể cận chiến.

Khúc hộ pháp hừ một cái rồi lên tiếng.

-Tên tiểu tử trước mặt chỉ giỏi về cận chiến, ta sẽ kéo chân hắn, còn ngươi thì lùi ra sau sử dụng pháp thuật.

Bạch hộ pháp nhanh chóng gật đầu đồng ý rồi lùi ra sau.

Chiến Thiên thật sự chỉ giỏi cận chiến, nhưng điều đó không có nghĩa rằng hắn không thể đánh từ xa.

Bạch hộ pháp lùi ra sau, để tạo ra một pháp thuật đủ mạnh để có thể đánh bại Chiến Thiên, Bạch hộ pháp cần một ít thời gian để tập trung sử dụng pháp thuật.

Nhưng Chiến Thiên làm sao cho hắn thời gian?

Chỉ thấy Chiến Thiên giơ lên cánh tay, một quả cầu màu vàng xuất hiện giữa lòng bàn tay hắn.

Sau đó Chiến Thiên ném mạnh quả cầu về phía Bạch hộ pháp, rồi lại quay đầu đánh Khúc hộ pháp.

Khúc hộ pháp không tu luyện khí, hắn cũng không biết uy lực của quả cầu mà Chiến Thiên ném ra mạnh bao nhiêu.

Nhưng hiện tại Bạch hộ pháp đang tập trung sử dụng pháp thuật, nếu bị cắt ngang thì sẽ bị phản phệ, nhẹ thì ho ra máu, còn nặng thì sẽ trọng thương.

Hiện tại Bạch hộ pháp đang tập trung thi pháp, hắn không thể phân thân để ý xung quanh, vì thế hắn cũng không biết là quả cầu màu vàng đang tiến đến gần hắn.

Nhìn quả cầu đang bay lại gần Bạch hộ pháp, Khúc hộ pháp hét to.

-Bạch hộ pháp, coi chừng trước mặt.

Tiếng hét của Khúc hộ pháp khiến Bạch hộ pháp giật mình, hắn nhanh chóng cưỡng ép thu lại pháp thuật, cũng vì thế đã khiến hắn bị nội thương.

Mặc dù bị nội thương, nhưng Bạch hộ pháp vẫn cưỡng ép đè nén xuống, hắn nhanh chóng đưa hai tay lên đỡ viên cầu trước mặt.

Nhưng chờ đợi một lúc lâu, chẳng có chuyện gì xảy ra, Bạch hộ pháp nhũn mảy rồi hạ tay xuống.

Chỉ thấy Chiến Thiên mang vẻ mặt cười cợt nhìn hấn, còn Khúc hộ pháp đã bị Chiến Thiên đánh bay xa.

Viên cầu lúc nãy của Chiến Thiên chỉ là dùng để hù Bạch hộ pháp thôi, sau khi tiến gần tới Bạch hộ pháp thì nó đã biến mất.

Bạch hộ pháp khuôn mặt đen kịt, miệng phun một nhúm máu.

Lần này hấn bị Chiến Thiên chơi đùa thâm, tự mình sợ bóng sợ gió một hồi, kết quả lại khiến chính bản thân bị nội thương.

Khúc hộ pháp lúc này, miệng cũng mang theo một dòng máu mà bay trở về.

Hai người cau mày nhìn nhau, bọn hấn cũng biết được, lần này bọn hấn đã thua rồi.

Thua trước một tên phạm nhân, thua một cách triệt để.

Nhưng lại nghĩ về “lão đại” bọn hấn lại chảy ra mồ hôi lạnh, hiện tại bọn hấn nếu như thật sự nhận thua, kết cục của bọn hấn khi trở về thật sự bọn hấn không thể chịu nổi.

Khúc hộ pháp cùng Bạch hộ pháp như đạt được nhận thức chung, cả hai người nhìn nhau rồi gật đầu.

Sau đó lại nhìn về Chiến Thiên, Khúc hộ pháp lên tiếng.

-Tiểu tử phạm nhân, ngươi rất mạnh, hai người bọn ta không phải đối thủ của ngươi.

]

Chiến Thiên nhíu mày một cái, hấn không biết Khúc hộ pháp muốn nói gì, nhưng hấn vẫn tiếp tục nghe.

Khúc hộ pháp ho ra thêm một búng máu, tay hấn ôm ngực rồi nói tiếp.

-Tuy không phải là đối thủ của ngươi, nhưng bọn ta vẫn còn một chiêu thức khác, ngươi có dám tiếp nó không?

Chiến Thiên hai mắt phát sáng, chỉ cần nghe tới chiêu thức mạnh thì hấn sẵn sàng nghênh đón, vì thế hấn gật đầu một cái rồi trả lời.

-Tốt, như vậy ta cũng sẽ sử dụng chiêu thức mạnh nhất, hai người phải bảo trọng à.

Động tĩnh của ba người đều bị những người khác quan sát hết thấy.

Hắc hộ pháp nhíu mày một cái, hấn ra hiệu cho hai người phía sau chuẩn bị tiến lên, hấn muốn nhân cơ hội này khiến Chiến Thiên phân tâm, sau đó sẽ bị Khúc hộ pháp cùng Bạch hộ pháp giết chết.

Lâm Thanh Phong mặc dù vẫn chú ý tới trận đấu của Chiến Thiên, nhưng hấn cũng không bỏ qua ba người Hắc hộ pháp.

Hắc hộ pháp ra hiệu cho hai người sau lưng, làm sao có thể tránh được tầm mắt của Lâm Thanh Phong?

Lâm Thanh Phong ho nhẹ một cái rồi lên tiếng.

-Cứ ở yên đó mà xem, chỉ cần một người tiến lên, ta hứa rằng cả ba người các ngươi, cùng tất cả những tên Hóa Thần, Nguyên Anh đằng sau không sống quá 10 hơi thở.

Giọng nói của Lâm Thanh Phong nhẹ nhàng vang lên, tuy nhẹ nhàng nhưng ai cũng nghe rõ ràng, khiến tất cả mọi người đồng thời hít vào một hơi khí lạnh.

Đề ba vị Luyện Hư kì cường giả không sống qua 10 hơi thở, đây là bực nào bá khí?

Hắc hộ pháp nhíu mày nhìn Lâm Thanh Phong một cái, hấn thấy được Lâm Thanh Phong chỉ là một tên Trúc Cơ Viên Mãn, vì thế hấn cũng không thêm đề Lâm Thanh Phong vào mắt.

Nhìn biểu hiện của Hắc hộ pháp, Lâm Thanh Phong cũng biết được rằng, hấn đang bị coi thường, nhưng hấn cũng không muốn nói nhiều.

Một bên khác, Chiến Thiên cùng hai người Khúc hộ pháp và Bạch hộ pháp đã đứng các nhau một khoảng cách, rồi cùng chuẩn bị sử dụng chiêu thức mạnh nhất mà bọn hấn có được.

Chiến Thiên vẫn như lúc trước, khí bao phủ toàn thân, hấn khụy gối, hai tay đưa về phía trước, rồi lại kéo về một bên đặt ngang bụng, miệng thì niệm từng chữ ngắt quãng.

-Ka...me...ha...me...

Còn Khúc hộ pháp cùng Bạch hộ pháp, hai người nhìn nhau rồi cũng bắt đầu sử dụng pháp thuật của hai người.

Thân là hộ pháp, bọn hắn được truyền thụ một loại pháp thuật hợp kích, chỉ cần có 2 người cùng sử dụng sẽ tăng thêm sức mạnh.

“Huyết Sắc Ấn” đây cũng là pháp thuật hợp kích mà Khúc hộ pháp cùng Bạch hộ pháp học được.

Cả hai đứng đối diện nhau, nhanh chóng kết lấy ấn quyết.

Luồng sáng màu đỏ nhanh chóng xuất hiện ở giữa hai người, luồng sáng tạo thành chữ “Huyết” nhanh chóng hình thành.

Lâm Thanh Phong nhíu mày nhìn về luồng sáng này, hắn cảm thấy một cỗ khí tức làm hắn chán ghét phát ra từ đây.

Lục Mặc cùng Bạch Dạ, hai người nhìn thấy chữ “Huyết” này, cả hai đều chảy ra mồ hôi lạnh.

Lúc trước bọn hắn dù đã sử dụng tất cả hệ thống thăm dò của tông môn mà vẫn không tìm được tin tức của thế lực muốn tấn công bọn họ.

Nhưng nhìn thấy chữ “Huyết” này, bọn hắn đều biết được, trước mặt bọn hắn là thế lực nào.

Huyết Sắc Tông, chỉ có Huyết Sắc Tông mới có thể sử dụng ra Huyết Sắc Ấn.

Các tông môn ở Thông Thiên Đại Lục đều được phân chia cấp bậc, cấp bậc được phân chia từ 1 đến 9, thấp nhất là tông môn cấp 1 còn cao nhất là cấp 9.

Tùy thuộc vào hai người mạnh nhất của tông môn quyết định đẳng cấp của tông môn.

Nếu tông môn có hai người đạt tới Luyện Khí kì thì sẽ được xem là tông môn cấp 1, hai người đạt Trúc Cơ kì sẽ là tông môn cấp 2,...

Nếu tông môn chỉ có một người đạt đến đẳng cấp Kim Đan thì tông môn đó chỉ có thể xem như là tông môn cấp 2 đỉnh phong, không thể xem là tông môn cấp 3.

Như Thiên Vận Tông, có Lục Mặc là Hóa Thần tầng 7 cùng Bạch Dạ là Hóa Thần tầng 4, vì thế được phân thành tông môn cấp 5.

Còn Huyết Sắc Tông là tông môn cấp 7.

Điều này cũng có nghĩa rằng, Huyết Sắc Tông có ít nhất hai vị cường giả đạt đến Hợp Thể kì.

Hai vị Hợp Thể kì cường giả, đây là khái niệm gì?

Phải biết rằng, sau Hóa Thần kì thì sẽ đến Luyện Hư kì rồi mới đến Hợp Thể kì.

Thiên Vận Tông vận khí phải bạo phát bao nhiêu mới bị một tông môn có hai vị Hợp Thể kì cường giả chú ý?

Với thế lực của tông môn cấp 7, muốn đối phó với một tông môn cấp 4 như Thiên Vận Tông thì khác gì tiện tay bóp chết một con kiến đâu?

Cũng vì vậy mà Lục Mặc cùng Bạch Dạ khi biết thế lực trước mắt là Huyết Sắc Tông, thì cả hai đều chảy ra mồ hôi lạnh.

Huyết Sắc Ấn được hình thành, sắc mặt của Khúc hộ pháp cùng Bạch hộ pháp đồng thời trắng bệch.

Huyết Sắc Ấn là một pháp thuật dùng máu người thi thuật để thi triển, người thi thuật sử dụng càng nhiều máu thì Huyết Sắc Ấn càng mạnh.

Vì thế những người tu luyện Huyết Sắc Ấn được tu sĩ bình thường liệt vào hàng Ma Đạo.

Khúc hộ pháp hơi thở đứt quãng, hắn nhìn về Chiến Thiên rồi hét lớn.

-Tiểu tử, đây là pháp thuật mạnh nhất của bọn ta, mau nhận lấy.

Khúc hộ pháp nói rồi, hắn cùng Bạch hộ pháp đồng thời đẩy mạnh tay về phía trước, bắn Huyết Sắc Ấn về phía Chiến Thiên.

Huyết Sắc Ấn như một cây tên ra khỏi cung, nhanh chóng bay về phía Chiến Thiên.

Lúc này Chiến Thiên hai tay cũng đẩy ra phía trước, miệng còn hét lên.

-Kamehameha...

Kamehameha cũng rời tay Chiến Thiên, tạo thành một quả cầu ánh sáng màu xanh bay đến Huyết Sắc Ấn.

Quả cầu Kamehameha cùng Huyết Sắc Ấn va chạm, tạo thành một chấn động cực mạnh.

Gió nhanh chóng thổi về bốn phía xung quanh, kèm theo tiếng rít chói tai.

Những tu sĩ dưới Kim Đan kì đều không chịu nổi chấn động này, hai tai chảy máu rồi té gục xuống đất.

Những tu sĩ Nguyên Anh kì, cũng phải dùng linh lực tạo thành một vòng bảo hộ mới không bị ảnh hưởng.

Lục Mặc cùng Bạch Dạ đều khiếp sợ, bọn hắn chỉ đứng từ xa mà nhìn, nhưng cũng cảm giác được uy lực đáng sợ của hai pháp thuật này khi va chạm.

Dù đứng khá xa, nhưng chấn động lan tới đây cũng khiến cho Lục Mặc cùng Bạch Dạ nổi da gà, bọn hắn biết nếu bọn hắn đứng gần một chút thì số phận của bọn hắn cũng không khác những tên đệ tử Trúc Cơ, Luyện Khí là bao.

....Hết Chương 99....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Toàn diệt

Kamehameha vẫn giằng co với Huyết Sắc Ấn, hai bên vẫn chưa phân được thắng bại, Huyết Sắc Ấn có vẻ nhỉnh hơn Kamehameha một chút.

Chiến Thiên ngày càng nỗ lực truyền khí vào đòn Kamehameha, để cố gắng phá vỡ Huyết Sắc Ấn.

Còn bên phía Khúc hộ pháp cùng Bạch hộ pháp, hiện tại hai người đã là nỗ lực hết đà.

Để xuất ra đòn Huyết Sắc Ấn này, hai người đã sử dụng tất cả khí huyết cùng linh lực của mình, vì thế hai người chỉ còn cách trông chờ vào Huyết Sắc Ấn có thể giết chết Chiến Thiên.

Lâm Thanh Phong chỉ nhìn sơ qua liền biết được kết cục, một bên là nỗ lực hết đà, còn một bên vẫn sung sức thì hắn cũng không cần quan tâm nữa.

Điều mà Lâm Thanh Phong chú ý hiện tại là động tĩnh của bọn người Hắc hộ pháp, hắn biết được đối với lời nói của hắn khi này, Hắc hộ pháp khinh thường và bỏ ngoài tai, thế nên hắn chắc chắn rằng Hắc hộ pháp sẽ có hành động.

Hắc hộ pháp cũng quan sát chiến trận, hắn nhíu mày một cái, hắn cũng không ngờ được hai người Khúc hộ pháp cùng Bạch hộ pháp đã sử dụng tất cả sức lực thi triển Huyết Sắc Ấn nhưng chỉ chiếm được một ít thượng phong.

Hắn cũng biết rằng đây chỉ là lúc đầu, còn về sau kết cục chỉ có thể là Huyết Sắc Ấn vỡ nát, còn hai người Khúc hộ pháp cùng Bạch hộ pháp cũng theo đó mà đi đời.

Hắc hộ pháp hừ một cái rồi lên tiếng.

-Vụ hộ pháp cùng Phong hộ pháp, hai người theo ta tiến lên, không thể để Huyết Sắc Ấn bị đánh bại được.

Vụ hộ pháp cùng Phong hộ pháp đồng thời gật đầu, Huyết Sắc Ấn là tiêu chí của Huyết Sắc Tông, vì thế bọn hắn không thể nhìn Huyết Sắc Ấn bị hủy hoại.

Lâm Thanh Phong vẫn chú ý động tĩnh của ba người, khi thấy ba người chuẩn bị hành động, thì hắn cũng nhanh chóng lấy ra cái nôi.

Cử động của Lâm Thanh Phong nhanh chóng thu hút sự chú ý của Hắc hộ pháp, hắn nhíu mày một cái, nhưng cũng không quan tâm.

Một tên Trúc Cơ Viên Mãn lấy ra cái nôi, hỏi thử tên Luyện Hư kì nào quan tâm?

Lâm Thanh Phong tay phải cầm cái nôi, tay trái nhanh chóng sử dụng RasenShuriken.

Lúc trước chỉ muốn thử xem uy lực của RasenShuriken nên hắn chỉ sử dụng một viên nhỏ, ước chừng 10% sức mạnh của RasenShuriken.

Nhưng Mị Nguyệt cùng Quan Phi Vân, chỉ chịu ảnh hưởng ở vùng ngoại vi, còn dưới sự bảo hộ của bảo vật hộ thân có thể chống lại một kích toàn lực của Hóa Thần Viên Mãn tu sĩ mới có thể sống sót.

Lần này Lâm Thanh Phong toàn lực sử dụng RasenShuriken.

Tiếng gió rít chói tai vang lên, Lục Mặc cùng Bạch Dạ đứng cạnh bên cũng sợ hết hồn, sắc mặt hai người trắng bệch, nhìn về viên RasenShuriken trên tay Lâm Thanh Phong.

Viên RasenShuriken trong tay Lâm Thanh Phong rất đẹp đẽ, nhưng lại khiến hai người cảm giác được một cỗ tử vong mùi vị.

Hắc hộ pháp, Vụ hộ pháp, Phong hộ pháp ba người đồng thời nhìn về Lâm Thanh Phong.

Nhìn viên RasenShuriken trong tay Lâm Thanh Phong, ba người đều hít một hơi khí lạnh, ba người đều cảm nhận được rằng, chỉ cần viên cầu này đụng trúng, cho dù ba người có thêm mười cái mạng cũng không đủ chết.

Hắc hộ pháp quả quyết ra lệnh.

-Nhanh chóng rút lui.

Nhưng bọn hắc tử, Lâm Thanh Phong ngay lập tức đã hành động.

Hắn ném viên RasenShuriken lên cao, tay cầm nổi dùng hết sức đập viên RasenShuriken về phía bọn người Hắc hộ pháp.

Hai phe thế lực cách nhau vài chục dặm, còn khu vực mà Chiến Thiên cùng Khúc hộ pháp, Bạch hộ pháp chiến đấu lại ở một hướng khác, cách hai phe thế lực vài chục dặm, tạo thành một hình tam giác.

Lâm Thanh Phong đập viên RasenShuriken như một trái bóng bàn, bay thẳng về phía đại quân của Huyết Sắc Tông.

Vì Lâm Thanh Phong dùng lực quá mạnh, viên RasenShuriken bay nhanh như tên bắn, chỉ trong 2 hơi thở đã bay tới ba người Hắc hộ pháp, Phong hộ pháp cùng Vụ hộ pháp.

Cả ba vẫn chưa kịp phản ứng gì, chỉ thấy viên RasenShuriken đập vào người Hắc hộ pháp rồi bắt đầu phát sáng.

Một vụ nổ có đường kính gần mười dặm bắt đầu hình thành, bao phủ gần như toàn bộ đại quân Huyết Sắc Tông.

Vụ nổ này khiến Chiến Thiên, Khúc hộ pháp cùng Bạch hộ pháp ba người đang giằng co cũng phải chú ý.

Khúc hộ pháp cùng Bạch hộ pháp đều âm thầm kêu khổ, lần này không chỉ là bọn hắc tử thua, mà ngay cả đại quân cũng bị diệt sạch a.

Chiến Thiên hai mắt phát sáng, hắn đã từng thấy qua vụ nổ này, đó là chiêu thức RasenShuriken của Lâm Thanh Phong.

Chiến Thiên cũng đoán được Lâm Thanh Phong đã ra tay, vì thế hắn muốn nhanh chóng kết thúc cuộc chiến ở nơi này.

Chiến Thiên dùng hết sức lực truyền toàn bộ khí vào đòn Kamehameha, đồng thời hét lên một tiếng dài.

-Haaaaa.....

Đòn Kamehameha được truyền thêm khí, nó nhanh chóng phá vỡ Huyết Sắc Ẩn rồi bay thẳng tới Khúc hộ pháp, cùng Bạch hộ pháp.

Nhìn Huyết Sắc Ẩn đã bị phá, Khúc hộ pháp cùng Bạch hộ pháp đồng thời phun ra một ngụm máu, hai người nở nụ cười khổ nhìn nhau.

Bọn hắc tử đã dùng hết sức rồi, nhưng vẫn không thắng được tên phạm nhân trước mặt này, vì thế bọn hắc tử cũng không tránh né mà đứng yên chờ đòn Kamehameha tới.

Đòn Kamehameha lướt qua khu vực mà Khúc hộ pháp cùng Bạch hộ pháp hai người đang đứng.

Nó không để lại thứ gì, mà chỉ lướt đi như một tia sáng.

Đòn Kamehameha bay đi, cũng là lúc Khúc hộ pháp cùng Bạch hộ pháp tan thành tro bụi.

Chiến Thiên nhìn về nơi mà lúc này hai người vẫn đứng đó, hắn thở ra một hơi rồi lắc đầu, sau đó lại bay về tụ họp với Lâm Thanh Phong.

Về phía Lâm Thanh Phong, đòn RasenShuriken tạo ra một vụ nổ tròn, có đường kính khoảng 10 dặm, bao phủ gần 2/3 đại quân của Huyết Sắc Tông.

Lục Mặc cùng Bạch Dạ đứng cách đó vài chục dặm mà vẫn cảm giác được tiếng gió rít nổi da gà.

Một ít Kim Đan kì của Thiên Vận Tông cũng bị sức gió kéo rách da.

Bọn hắc tử nhanh chóng tụ tập chúng đệ tử rồi dùng linh lực tạo thành một bức tường bảo vệ, để tránh cho những tên đệ tử không bị thương tổn.

Lục Mặc cùng Bạch Dạ hít một hơi khí lạnh rồi nhìn về Lâm Thanh Phong.

Tới hiện tại bọn hắc tử mới biết được, lúc trước không phải do Lâm Thanh Phong tự cao, sự thật là hắn có thể nhẹ nhõm giải quyết đám Luyện Hư kì tu sĩ này.

Một hồi lâu sau, vụ nổ cũng kết thúc.

Mặt đất lúc này được tạo thành một cái hố to và sâu, xung quanh hố máu tươi đã nhuộm đỏ, tay cụt chân cụt vương vãi khắp nơi, nhìn như một cảnh tu la địa ngục.

Lâm Thanh Phong thờ dài một hơi, hắn cũng không muốn sử dụng sức mạnh a, nhưng cũng do tên Hắc hộ pháp đã không nghe lời cảnh cáo của hắn, vì thế mới xảy ra tràn diện như thế này.

Lục Mặc hít vào một hơi khí lạnh, hắn quyết định bay đến cái hố trước mặt để nhìn kỹ càng.

3000 đại quân của Huyết Sắc tông, đứng chiếm khoảng 6 dặm, vụ nổ lại lan ra với bán kính 5 dặm bao phủ 5/6 đại quân.

Tuy 1/6 đại quân còn lại đứng ở phía ngoài, nhưng bọn hắn cũng chỉ là những tên Luyện Khí cùng Trúc Cơ kì, vì thế bọn hắn cũng chẳng tốt hơn đi đâu.

Kim Đan kì của Thiên Vận Tông đứng cách vụ nổ vài chục dặm mà còn bị sức gió làm chảy máu, thì bọn hắn đứng gần vụ nổ như vậy, làm sao có thể tốt?

Lục Mặc bay từ trên cao rồi nhìn xuống, hắn lại hít vào một hơi khí lạnh.

Trong phạm vi vụ nổ xảy ra, chỉ có ba cái xác còn tồn tại, đó là xác của Hắc hộ pháp, Vụ hộ pháp cùng Phong hộ pháp.

Ba người bọn hắn là Luyện Hư kì tu sĩ, nên thân thể mạnh mẽ, có thể bảo tồn được sau vụ nổ kinh khủng đó.

Còn tất cả những người khác đều biến mất, chỉ để lại một vùng đất nhiễm máu đỏ đậm.

Lần này đại quân của Huyết Sắc Tông chỉ có thể miêu tả bằng hai từ “Toàn diệt”.

3000 đại quân, 5 vị Luyện hư, 10 vị Hóa Thần, 20 vị Nguyên Anh, dẫn theo 3000 quân tới đây, chỉ có thể đem về hai chữ “toàn diệt”.

Tông môn cấp 7 muốn tiêu diệt tông môn cấp 4, nhưng ngược lại bị “toàn diệt” mất mũi bọn họ để đi đâu?

Vì thế mặc dù lần này thắng trận, nhưng Lục Mặc cũng không có chút nào vui vẻ.

Hắn biết được, lần sau Huyết Sắc Tông lại phái thêm người tới để lấy lại mặt mũi.

Nhưng đó cũng là chuyện của sau này, hiện tại trận chiến này phần thắng thuộc về Thiên Vận Tông.

Đám đệ tử Thiên Vận Tông một mặt mừng bức, một lúc sau bọn hắn mới tỉnh hồn.

Nhìn về hướng đại quân đối diện, chỉ còn một mình Lục Mặc đang lơ lửng trên bầu trời ở đó.

Một tên đệ tử bắt đầu nở nụ cười rồi hét lớn.

-Thắng rồi...

Tiếng “Thắng rồi” nhanh chóng loan truyền khắp nơi, khuôn mặt của tất cả đệ tử Thiên Vận Tông đều nở nụ cười.

Trải qua tai nạn lần này, địa vị của Lâm Thanh Phong nhanh chóng loan truyền khắp nơi.

Bọn hắn cũng biết được, đây chính là công lao của một mình Lâm Thanh Phong, một người đối mặt năm vị Luyện Hư kì, mười vị Hóa Thần, hai mươi vị Nguyên Anh cùng ba ngàn đại quân.

Nhưng Lâm Thanh Phong chỉ cần dùng một chiêu là đủ để toàn diệt đối phương.

Lâm Thanh Phong nhanh chóng trở thành thần tượng trong lòng tất cả đệ tử của Thiên Vận Tông.

Đối với suy nghĩ của những người ở đây, Lâm Thanh Phong cũng không có chút nào để ý.

Hiện tại mọi chuyện đã kết thúc, hắn chỉ muốn trở về chơi đùa cùng hai lão bà thôi.

...Hết chương 100...

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Dị biến

Chiến Thiên lúc này cũng trở về, hân vui vẻ đứng trước mặt Lâm Thanh Phong rồi lên tiếng.

- Sư phụ, vừa nãy ngài thật mạnh nha.

Đối với lời này của Chiến Thiên, Lâm Thanh Phong không để ý nhiều, hắn gật đầu một cái xem như trả lời rồi quay đầu nhìn về phía Lục Mặc.

Lúc này, Lục Mặc cũng mang về ba cái xác, đó là xác của Hắc, Vu, Phong ba vị hộ pháp.

Đặt ba cái xác xuống đất, Lục Mặc mới thở dài rồi lên tiếng.

- Bên đó, chỉ còn lại xác của ba người này, còn lại đều đã thành tro bụi.

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái, hắn tự biết rõ uy lực ủa RasenShuriken rất mạnh, ba người này còn có thể bảo tồn được thân xác cũng không dễ dàng.

Nhìn thi thể ba người, Lâm Thanh Phong thở dài một hơi rồi lên tiếng.

- Tìm một chỗ an táng cho ba người bọn hắn đi, tuy bọn hắn thuộc phe đối địch, nhưng dù gì bọn hắn cũng là Luyện Hư kì tu sĩ, cũng không nên để bọn hắn chết không có chỗ chôn.

Lục Mặc trầm ngâm một chút rồi gật đầu đồng ý.

Nhưng đúng lúc này, dị biến phát sinh.

Hắc hộ pháp, tưởng chừng như đã chết không thể chết lại, bỗng dung hiện ra.

Tu sĩ khi tu luyện tới Kim Đan kì, trong cơ thể sẽ ngưng tụ ra một viên bản mệnh Kim Đan.

Sau khi tu luyện tới Nguyên Anh kì, viên Kim Đan sẽ dần sinh ra Nguyên Anh, nếu tu sĩ sau khi chết mà Nguyên Anh vẫn còn, thì tu sĩ sẽ có cơ hội sống lại bằng cách đoạt xá.

Nhưng nguyên anh rất yếu, cũng không thể tồn tại lâu nếu không có thể xác, vì thế cơ hội sống lại này cũng rất mong manh.

Sau khi tu luyện tới Hóa Thần kì, Nguyên Anh sẽ hóa thành thần hồn, thần hồn có thể tồn tại thời gian dài cho dù không có thân xác, và còn có thể tấn công địch nhân.

Hiện tại Vô Cực Tử còn tồn tại được, cũng là do thần hồn của hắn chưa biến mất, hắn vẫn còn cơ hội để sống lại, chỉ cần hắn tìm một thân xác khác thích hợp với hắn là được.

Hắc hộ pháp thật sự đã chết, nhưng thần hồn của hắn vẫn còn, vẫn chưa bị tiêu diệt, thần hồn của hắn vẫn trốn trong cơ thể để chờ đợi thời cơ.

Nhân lúc bọn người Lâm Thanh Phong không để ý, hắn liền xuất hiện.

Hắc hộ pháp xuất hiện, thì liền ra tay, bọn người Lâm Thanh Phong không kịp phản ứng.

Hắc hộ pháp dùng hết sức lực còn lại của mình để tấn công Chiến Thiên.

Hắc hộ pháp là Luyện Hư tầng 2 tu sĩ, hắn mạnh hơn Khúc hộ pháp cùng Bạch hộ pháp, hai người bọn họ đều là Luyện Hư tầng 1.

Hắn biết rằng hắn có thể không gây được thương tích gì cho Lâm Thanh Phong, nhưng còn Chiến Thiên thì khác.

Chiến Thiên chỉ là một tên phạm nhân, nhưng sức chiến đấu của Chiến Thiên cực mạnh, có thể là một mối uy hiếp lớn cho Huyết Sắc Tông.

Cũng vì thế, Hắc hộ pháp muốn dùng một kích toàn lực của mình mà giết Chiến Thiên, để bóp chết mối uy hiếp này khi có cơ hội.

Cánh tay của Hắc hộ pháp chuyển thành màu đen, đây mà một pháp thuật rất ác độc, người bị trúng phải thì sẽ bị trọng thương còn bị trúng một loại độc cực độc, không có thuốc giải.

Nếu người bị trúng phải may mắn còn sống, thì cũng sẽ bị độc hành hạ tới chết trong vòng mười năm.

Hắc hộ pháp ra tay quá nhanh, khiến bọn người Lâm Thanh Phong đều không kịp phản ứng.

Nhưng lúc này hắn bị che khuất tầm nhìn, nên cũng không biết rằng lại có thêm dị biến phát sinh.

Mị Nguyệt đang vui vẻ chạy tới bên cạnh Chiến Thiên.

Sau khi thấy Chiến Thiên trở lại, nàng liền nở nụ cười tươi sáng rồi chạy tới.

Cùng lúc này, Hắc hộ pháp cũng ra tay tấn công Chiến Thiên, đột nhiên Mị Nguyệt lại xuất hiện chính giữa Chiến Thiên cùng Hắc hộ pháp.

Lâm Thanh Phong hết hoảng, hấn nhanh chóng phản ứng rồi lao tới Hắc hộ pháp.

Chiến Thiên bỗng dưng thấy Lâm Thanh Phong hành động, hấn cũng quay đầu về phía sau.

Nhìn thấy Hắc hộ pháp đang lấy tốc độ cực nhanh hướng về phía mình, còn đứng sau lưng hấn là Mị Nguyệt.

Sắc mặt của Chiến Thiên trắng bệch, hấn muốn ngăn cản Mị Nguyệt nhưng hấn không kịp làm gì cả.

Chiến Thiên chỉ có thể tro mắt nhìn Hắc hộ pháp ngày càng tới gần Mị Nguyệt.

Mị Nguyệt vẫn không hay biết gì, nàng vẫn vui vẻ nở nụ cười, rồi mở rộng hai tay chuẩn bị ôm lấy Chiến Thiên.

Một giây sau, bàn tay của Hắc hộ pháp đã chạm vào người của Mị Nguyệt.

Mị Nguyệt chỉ cảm thấy một lực lượng cực lớn đập vào lưng nàng, một giây sau đó nàng liền bất tỉnh.

Hắc hộ pháp cũng giật mình, hấn không biết tại sao lại có một con kiến hôi chặn đường hấn, phá hoại kế hoạch của hấn.

Nhưng ngay lúc đó, Lâm Thanh Phong cũng đã lao tới, hấn nhanh chóng dùng tay bóp lấy cổ Hắc hộ pháp rồi không ché Hắc hộ pháp.

Mị Nguyệt sau khi trúng phải pháp thuật của Hắc hộ pháp, nàng như điều đứt dây bay về phía Chiến Thiên.

Chiến Thiên khuôn mặt trắng bệch, hai mắt hấn đỏ lên, trong lòng hấn thật loạn, nhưng hấn vẫn kịp thời ôm lấy Mị Nguyệt vào lòng.

Mị Nguyệt bất tỉnh, khuôn mặt nàng trắng bệch không mang tí huyết sắc nào, nhưng nàng vẫn không chết, mặc dù hơi thở mỏng manh, nhưng nàng vẫn còn sống.

Lúc này Lục Mặc cùng Bạch Dạ mới phản ứng kịp.

Bạch Dạ nhanh chóng tiến lại gần, hai mắt hấn bây giờ cũng đỏ rực, hai tay hấn run run mà bắt đầu xem xét trạng thái của Mị Nguyệt.

Nhận ra Mị Nguyệt vẫn còn sống, Bạch Dạ mới thở ra một hơi nhẹ nhõm, rồi lên tiếng.

-Không sao, Nguyệt nhi vẫn còn sống.

Chiến Thiên nghe xong lời này, hấn mới dám thở ra một hơi, đưa Mị Nguyệt cho Bạch Dạ, ánh mắt Chiến Thiên tràn đầy sát khí nhìn về Hắc hộ pháp.

Dưới cái nhìn của Chiến Thiên, Hắc hộ pháp nở nụ cười ngất nghẻo rồi mở miệng.

-Còn sống? Haha, rồi tiểu kỹ nữ đó sẽ chết nhanh thôi, ta không ngại cho các ngươi biết, pháp thuật lúc này mà ta sử dụng đó là Vạn Độc Thủ.

-Vạn Độc Thủ chỉ cần đánh trúng mục tiêu thì chắc chắn sẽ chết, mục tiêu bị trúng đòn, nếu nặng thì sẽ chết ngay lập tức, còn nhẹ thì sẽ trúng độc rồi từ từ mà chết trong mười năm.

-Nhưng đó là đối với những người có tu vi mạnh mẽ, còn theo ta thấy, tiểu kỹ nữ đó cao lắm có thể sống sót trong 2 năm.

-Thật sự mục tiêu của ta là ngươi, nhưng tiểu kỹ nữ đó đã đỡ giúp ngươi thì nàng đáng chết.

Để Hắc hộ pháp nói nhiều như vậy, Lâm Thanh Phong cũng có chút không chịu nổi, hấn hừ một tiếng rồi nói.

-Đã như vậy, thì ngươi có thể đi chết rồi.

Lâm Thanh Phong vừa nói xong, hấn cũng không để Hắc hộ pháp mở miệng, một tay khác tạo thành một viên cầu Rasengan rồi đập vào thần hồn của Hắc hộ pháp.

Thần hồn của Hắc hộ pháp sau khi trúng phải Rasengan liền bị phá ra một cái lỗ hổng, sau đó toàn bộ thần hồn từ từ biến mất.

Hắc hộ pháp biết, sau khi làm ra sự tình như vậy thì hấn cũng không sống nổi, nhưng hấn vẫn làm như vậy, tới lúc chết hấn vẫn nở nụ cười khoái chí.

Lâm Thanh Phong có chút buồn bực, hấn không hiểu sao tên Hắc hộ pháp này lại làm như vậy, nhưng hấn cũng không muốn hỏi.

Lâm Thanh Phong quay đầu lại nhìn Mị Nguyệt, rồi lại nhìn Bạch Dạ rồi lên tiếng.

-Nàng thế nào?

Bạch Dạ lắc đầu một cái rồi trả lời.

-Tuy còn sống, nhưng tình hình không tốt lắm, nàng trúng độc quá nặng.

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái rồi lại hỏi.

-Có cách nào để chữa trị cho nàng a?

Bạch Dạ thở dài một hơi rồi đau khổ lắc đầu.

Lúc này Lục Mặc mới lên tiếng.

-Cũng như lúc này Hắc hộ pháp đã nói, Vạn Độc Thủ này là một pháp thuật tàn độc của tông chủ Huyết Sắc Tông – Huyết Sắc Minh Vương đã tạo ra từ hàng ngàn năm trước.

-Nhưng tới nay vẫn chưa có ai còn sống sót sau khi trúng phải pháp thuật này.

Lâm Thanh Phong nghe xong thì nhú mày một cái, hần hiện tại cũng không biết cách giải độc, vì thế hần lại hỏi.

-Có cách nào làm chậm thời gian phát độc của nàng sao?

Lục Mặc cùng Bạch Dạ, hai người nhìn nhau một cái rồi đồng thời lắc đầu.

Nhìn hai người như vậy, Lâm Thanh Phong cũng biết được câu trả lời, hần thở ra một hơi rồi nói.

-Như vậy, trước tiên chúng ta trở về trước, sau đó rồi sẽ tìm biện pháp khác.

Bạch Dạ cùng Lục Mặc đều gật đầu thở dài, Bạch Dạ ôm lấy Mị Nguyệt rồi bay trở về.

Chiến Thiên như người mất hồn, hần vẫn đứng đó đưa hai mắt nhìn về phương hướng của Mị Nguyệt.

Nhìn vẻ mặt của Chiến Thiên, Lâm Thanh Phong cũng lắc đầu, hần vỗ vai Chiến Thiên một cái rồi nói.

-Cứ bình tĩnh, nàng sẽ không có chuyện gì.

Chiến Thiên vẫn không phản ứng gì, hần vẫn như người vô hồn mà nhìn về Mị Nguyệt.

Nhìn Chiến Thiên như vậy, Lâm Thanh Phong cũng hết cách, hần biết nếu hần ở vị trí của Chiến Thiên, thì hần cũng không khá hơn bao nhiêu.

Lâm Thanh Phong ho nhẹ một cái rồi lên tiếng.

-Người cũng đừng tiếp tục như vậy, hiện tại nên trở về hỏi Vô Cực Tử xem có cách nào trì hoãn thời gian phát độc của nàng, nếu như có thời gian trì hoãn, ta sẽ tìm ra cách.

Chiến Thiên lúc này hai mắt phát sáng nhìn về Lâm Thanh Phong.

Sư phụ của hần là một thiên tài và cũng sẽ không lừa hần, nếu Lâm Thanh Phong đã nói rằng sẽ tìm ra cách, thì chắc chắn hần sẽ tìm ra cách.

Nhìn hai mắt phát sáng của Chiến Thiên, Lâm Thanh Phong cười khổ, hần cũng hiểu được con hàng này lại bắt đầu dựa dẫm vào hần.

Nhưng hần cũng không muốn phá vỡ niềm hy vọng nhỏ nhoi lúc này của Chiến Thiên, vì thế hần cũng không nói gì.

.....Hết chương 101.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Ta làm gì biết?

Lâm Thanh Phong, Chiến Thiên, Bạch Dạ cùng Lục Mặc bốn người mang theo Mị Nguyệt trở về.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai đã chuẩn bị sẵn sàng thức ăn, cả hai người đồng thời nở nụ cười vui vẻ tiếp đón.

Nhưng chỉ nhìn khuôn mặt của bốn người Lâm Thanh Phong thì cả hai người đều dừng nở nụ cười.

Nam Cung Mị Ảnh hỏi.

- Mọi chuyện vẫn tốt a, phu quân?

Nghe câu hỏi của Nam Cung Mị Ảnh, Lâm Thanh Phong lắc đầu thờ dài rồi trả lời.

- Mặc dù đã dẹp hết đại quân của Huyết Sắc Tông, nhưng Mị Nguyệt lại không tốt lắm.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai đồng thời nghi hoặc, hai nàng nhìn về Mị Nguyệt đang được Bạch Dạ ôm trong lòng.

Sắc mặt của Mị Nguyệt trắng bệch, phần cánh tay lại nổi lên một màu đen, biểu thị rằng nàng đang trúng độc.

Ninh Thiên Nhai hai mắt ửng đỏ, nàng lo lắng chạy đến nhìn Mị Nguyệt rồi hỏi.

- Nàng ấy bị làm sao?

Bạch Dạ thờ dài một cái rồi trả lời.

- Nguyệt nhi trong lúc vô tình đã đỡ giữ Chiến Thiên một kích, vì thế hiện tại nàng không tốt lắm.

Chiến Thiên cúi đầu trầm mặc không nói gì, hiện tại hắn không biết nói gì mới tốt.

Nam Cung Mị Ảnh cau mày một cái rồi lên tiếng.

- Như vậy các ngươi biết cách nào để cứu nàng sao?

Nghe xong câu hỏi này, bốn người đều trầm mặc.

Được một lúc thì Lâm Thanh Phong lên tiếng.

- Ta muốn để Vô Cực Tử xem xét tình hình nàng một chút, coi thử hắn có biện pháp nào chữa trị cho nàng hay không.

Nam Cung Mị Ảnh thờ dài rồi gật đầu, nàng đi vào trong để gọi Vô Cực Tử, hiện tại bọn hắn cũng không còn cách nào khác hơn.

Bạch Dạ cùng Lục Mặc đồng thời rung mình một cái, bọn hắn vừa nghe được cái gì?

Vô Cực Tử? Chẳng phải đó là tên của Vô Cực Tôn Giả sao?

Lục Mặc nuốt ngụm nước bọt, hắn có chút khó khăn nhìn Lâm Thanh Phong rồi hỏi.

- Lâm tiểu huynh đệ, Vô Cực Tử mà ngươi vừa nhắc đến phải chăng là Vô Cực Tôn Giả a?

Lâm Thanh Phong nhìn Lục Mặc một cái rồi gật đầu, sau đó lại hỏi.

- Đúng là hắn, nhưng hắn nổi tiếng như vậy sao? Cả hai người mà cũng nhận biết hắn?

Nghe được câu trả lời của Lâm Thanh Phong, Bạch Dạ cùng Lục Mặc đều rối loạn.

Cái gì mà “hắn nổi tiếng như vậy sao?”, Vô Cực Tử là tiền bối Đại Thừa kì được chứ? Cả Thông Thiên Đại Lục hiện tại, Độ Kiếp kì không ra thì Đại Thừa kì là đỉnh tiêm, là những tồn tại mạnh nhất đại lục.

Đại Thừa kì đều là những thần long thấy đầu không thấy đuôi, nhưng trong giọng nói của Lâm Thanh Phong lại hơi hơi như vậy?

Bạch Dạ cùng Lục Mặc đều muốn dạy bảo Lâm Thanh Phong một phen, nhưng cả hai đồng thời suy nghĩ lại thái độ của Lâm Thanh Phong thì đều an tĩnh lại.

Chỉ sợ rằng trong mắt Lâm Thanh Phong, cho dù trước mặt là Độ Kiếp kì tiền bối thì cũng chỉ như vậy đi?

Nghĩ tới đây Bạch Dạ cùng Lục Mặc đều vui vẻ, cả đời bọn hắn muốn diện kiến Luyện Hư kì cường giả cũng khó khăn, nhưng hiện tại lại có thể diện kiến Đại Thừa kì tồn tại thì bọn hắn còn mong muốn gì hơn nữa?

Bạch Dạ có chút run run rồi lên tiếng.

- Vô Cực Tôn Giả a, một trong những tồn tại mạnh nhất đại lục, ta thật sự nằm mơ cũng không dám mơ được gặp mặt.

Bạch Dạ than thở một tiếng, Lục Mặc cũng gật đầu đồng ý.

Nhìn hai người than thở, Lâm Thanh Phong chỉ có thể đưa hai người về mặt khinh bỉ, chỉ là gặp mặt Vô Cực Tử không phải sao? Cần gì phải đưa ra bộ mặt ước ao như vậy à?

Một lúc sau, Vô Cực Tử cùng Nam Cung Mị Ảnh xuất hiện.

Lục Mặc cùng Bạch Dạ đồng thời hít vào một hơi, rồi khom người lên tiếng.

-Tại hạ Lục Mặc, Bạch Dạ, xin kính chào tiền bối.

Vô Cực Tử thấy hai người cúi đầu chào, hần cũng nở nụ cười gật đầu rồi trả lời.

-Mấy ngày nay, ta cùng đệ tử ở lại đây, phiền phức hai vị rồi.

Bạch Dạ nhanh chóng lắc đầu.

-Không, không phiền phức, Lâm tiểu huynh đệ giúp đỡ bọn ta nhiều lắm.

Nghe xong lời này của Bạch Dạ, Lâm Thanh Phong ho khan vài tiếng rồi nói.

-Hình như có sự nhầm lẫn ở đây, ta không phải đệ tử của hần, lão bà của ta mới là đệ tử của hần.

Bạch Dạ cùng Lục Mặc đều tròn mắt nhìn Lâm Thanh Phong một cái rồi trầm nghĩ.

-Cũng đúng thôi, tên quái vật trước mặt lấy Trúc Cơ Viên Mãn đánh giết Luyện Hư kì, sợ rằng dù là mười cái Vô Cực Tôn Giả cũng không dạy nổi a.

Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng hai người bọn hần cũng không nói ra miệng, nếu nói ra lỡ đắc tội Vô Cực Tôn Giả thì làm sao bây giờ?

Hiểu được suy nghĩ của hai người, Vô Cực Tử cũng nở nụ cười rồi lên tiếng.

-Hai người cũng đừng đánh giá ta quá cao, ta thật sự không dạy nổi hần.

Bị nói trúng tâm tư, Lục Mặc cùng Bạch Dạ gãi đầu xấu hổ.

Nhưng Bạch Dạ vẫn không quên chuyện chính, hần ho nhẹ một tiếng rồi nói.

-Xin Vô Cực Tôn Giả xem giúp tình trạng hiện tại của đệ tử ta, chúng ta thật sự không còn cách nào khác.

Nói tới chuyện chính, Vô Cực Tử sắc mặt cũng ngưng trọng lên, hần gật đầu một cái rồi tiến lại gần Mị Nguyệt xem xét tình trạng của nàng.

Tất cả mọi người đều im lặng mà chờ đợi Vô Cực Tử, không ai dám gây ra một tiếng động nào, sợ khiến hần bị phân tâm.

Một lúc sau, Vô Cực Tử thở dài một cái rồi lắc đầu nói.

-Không được, nàng trúng độc quá nặng, nếu cảnh giới của nàng cao hơn thì có thể vẫn còn cơ hội sử dụng Vạn Độc Đan để giải độc, nhưng cảnh giới của nàng quá thấp, ta sợ rằng nếu sử dụng Vạn Độc Đan thì nàng sẽ bạo thể mà chết.

Vô Cực Tử nói xong, bầu không khí càng trở nên trầm mặc hơn, Chiến Thiên cúi đầu nắm chặt hai tay, hai tay hần chảy máu, biểu thị sự bất lực của hần.

Lâm Thanh Phong trầm ngâm một chút rồi lên tiếng hỏi.

-Nếu sử dụng 1 lần không được, thì chúng ta có thể pha loãng ra mà từ từ sử dụng a?

Nghe xong câu hỏi này, Vô Cực Tử lắc đầu rồi giải thích.

-Vạn Độc Đan là một viên Thánh Cấp Linh Đan, nó rất quý hiếm có thể trị khỏi đa số loại độc tính, nguyên lý của nó là dùng độc công độc, dùng một loại độc mạnh hơn áp chế độc tính yếu rồi sau đó sẽ tìm thuốc giải.

-Nếu pha loãng ra thì dược lực cũng theo đó mà giảm bớt, khi đó ta sợ rằng không thể trị khỏi cho nàng còn khiến nàng trúng độc càng nặng thêm.

Vô Cực Tử nói xong, Lâm Thanh Phong cũng cau mày gãi đầu, rồi lại hỏi.

-Như vậy có cách nào để giúp nàng kéo dài thời gian sao?

Vô Cực Tử trầm ngâm một chút rồi gật đầu, hần lấy ra một viên đan dược màu xanh lam rồi nói.

-Đây là một viên Địa Cấp Linh Đan - Định Thân Đan, nó có tác dụng ngăn cản sự phát triển của cơ thể người sử dụng.

-Nếu đưa nàng sử dụng viên Định Thân Đan này, ta nghĩ rằng chúng ta có thể kéo dài thời gian cho nàng khoảng 30 năm, trong vòng 30 năm này nàng vẫn có thể hành động như bình thường như trước khi nàng bị trúng độc.

-Nhưng phải chắc chắn rằng trong 30 năm đó nàng không được tu luyện, đồng thời chúng ta phải tìm ra thuốc giải độc, sau thời hạn 30 năm ta chắc chắn rằng nàng sẽ độc phát mà chết trong vòng 1 ngày.

Nghe xong câu trả lời này, Lâm Thanh Phong gật đầu, hắn chỉ cần kéo dài thời gian cho Mị Nguyệt thôi.

Hắn đã có cách để chữa trị cho Mị Nguyệt, tuy rằng không chắc là nó có hữu dụng hay không, nhưng ít nhất hắn vẫn muốn thử, vì đây là biện pháp duy nhất hiện tại.

Cách mà hắn nghĩ đến chính là Rồng Thần trong Dragonball, nhưng không phải là con Rồng Thần trái đất, mà là Rồng Thần Siêu Cấp.

Rồng Thần trái đất tuy rằng ngoài miệng thì luôn nói tất cả điều ước gì cũng thực hiện được, nhưng về sau ngày càng phé đi, Lâm Thanh Phong cũng không quan tâm tới con Rồng Thần đó.

Tuy đây cũng không hẳn là biện pháp, nhưng ít nhất nó cũng là một phương án để giải quyết độc trong người Mị Nguyệt.

Lâm Thanh Phong suy nghĩ xong rồi nhanh chóng quyết định, hắn nhìn Chiến Thiên rồi lên tiếng.

-Chiến Thiên, hiện tại độc trong người Mị Nguyệt sẽ giao cho ngươi phụ trách được chứ?

Lâm Thanh Phong vừa dứt lời, tất cả mọi người ngay cả Chiến Thiên cũng mừng bức mà nhìn hắn.

Chiến Thiên mặc dù không biết tại sao Lâm Thanh Phong lại giao cho hắn nhiệm vụ này, nhưng hắn tin tưởng Lâm Thanh Phong sẽ không đùa giỡn hắn, vì thế hắn gật đầu rồi trả lời.

-Được, sư phụ cứ yên tâm mà giao cho ta.

Bạch Dạ một mặt không thể tin tưởng nhìn Chiến Thiên rồi hỏi.

-Ngươi biết cách chữa cho Nguyệt nhi?

Chiến Thiên lúc này, hai tay chống hông, khuôn mặt ngẩng cao, khiến ai cũng nghĩ hắn thật sự biết được biện pháp.

Nhìn biểu hiện của Chiến Thiên, Bạch Dạ hai mắt đều phát sáng, hắn nhanh chóng hỏi.

-Ngươi thật sự có biện pháp? Mau cho ta biết, biện pháp đó là gì a?

Ngay cả Lâm Thanh Phong cũng tin rằng Chiến Thiên đã nghĩ ra được.

Trong khi tất cả mọi người đều hướng về mặt ngạc nhiên mà chờ đợi Chiến Thiên.

Thì đáp lại tất cả chỉ có một câu trả lời.

-Nói đùa, ta làm gì biết?

...Qua...qua...

Toàn trường bỗng chốc trở nên yên tĩnh...

....Hết Chương 102...

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Thiên cơ tử

Mọi người đều mừng bức mà nhìn Chiến Thiên.

Lâm Thanh Phong lấy tay che mặt, trán cũng nổi gân, hắn không biết được con hàng này lấy đâu ra tự tin để nói được lời như vậy.

Bạch Dạ khuôn mặt đen kịt, hắn không nói gì mà chỉ lấy ra một thanh đao từ thắt lưng vật.

Cầm thanh đao trên tay Bạch Dạ nở nụ cười nhìn Chiến Thiên rồi hỏi.

-Như vậy, ngươi còn lời nào để trấn trối a?

Chiến Thiên ngưng lại về mặt tự tin, đầu hắn đầy mồ hôi nhìn Bạch Dạ, hắn nuốt một ngụm nước bọt rồi giải thích.

-Đừng, đừng, Bạch tiên bối, trước hết ngài phải nghe ta giải thích.

Bạch Dạ vẫn mang theo nụ cười trên mặt nhìn về Chiến Thiên và chờ đợi hắn nói những lời “trấn trối” cuối cùng.

Chiến Thiên nuốt nước bọt một cái, đầu óc hắn nhanh chóng vận chuyển hết tốc lực, rồi mở miệng.

-Bạch tiên bối, ngươi cũng biết được chúng ta có Vô Tự Thần Thư a?

-Theo lời sư phụ đã kể, ở thế giới của Son Goku có một thứ gọi là Rồng Thần.

-Rồng Thần sẽ cho ta một điều ước, ta có thể thử nhờ Rồng Thần chữa bệnh cho Mị Nguyệt.

Bạch Dạ lúc này mới dừng tay, hắn quay đầu nhìn Lâm Thanh Phong một cái để xem thử câu trả lời của Lâm Thanh Phong.

Tất cả mọi người đều cùng Bạch Dạ nhìn về Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong một mặt mừng bức nhìn Chiến Thiên, hắn gãi đầu rồi trầm nghĩ.

-Quái, tên này đi guốc trong nào ta hay sao? Cách này ta cũng mới nghĩ ra mà hắn đã nhanh chóng biết được.

Nhưng hiện tại tất cả mọi người đều đang nhìn hắn, nên hắn cũng gật đầu coi như xác nhận.

Bạch Dạ lúc này mới thu lại thanh đao, ánh mắt hắn vẫn tràn đầy sát khí nhìn Chiến Thiên rồi nói.

-Lần này coi như ngươi may mắn, ta giao Nguyệt nhi cho ngươi, nhưng nếu ngươi làm không được thì ngươi cứ chuẩn bị chôn cùng đi.

Chiến Thiên nuốt một ngụm nước bọt rồi nhanh chóng gật đầu đồng ý, hiện tại hắn làm sao dám nói từ “không”?

Nếu hắn thật sự dám nói ra thì Bạch Dạ chắc chắn sẽ liều mạng với hắn.

Bạch Dạ hừ một tiếng rồi quay đầu rồi đi, hắn thật sự không muốn nhìn mặt Chiến Thiên.

Bạch Dạ rời đi, lúc này Lục Mặc mới cau mày rồi lên tiếng.

-Biện pháp đó có thể được không?

Lâm Thanh Phong lắc đầu rồi trả lời.

-Ta cũng không biết, nhưng hiện tại đó cũng là biện pháp tốt nhất mà chúng ta nghĩ ra được, vì thế chúng ta vẫn phải tìm một biện pháp khác.

Lục Mặc cũng gật đầu coi như đồng ý, sau đó rồi lại hỏi.

-Nếu đã như vậy, ngươi muốn để nàng đi cùng tiểu tử Chiến Thiên hay để nàng ở lại đây?

Lục Mặc hỏi lời này, Lâm Thanh Phong lắc đầu rồi nhìn về Chiến Thiên, hắn muốn để Chiến Thiên tự mình quyết định.

Dưới cái nhìn của Lâm Thanh Phong, Chiến Thiên trầm mặc một chút rồi nói.

-Ta muốn nàng ở lại đây, nếu nàng ở lại đây thì nàng sẽ có nhiều thời gian để chờ đợi mọi người tìm biện pháp.

Nhưng cũng lúc này, Mị Nguyệt lên tiếng.

-Không, ta muốn đi theo ngươi.

Nàng đã tỉnh lại từ lâu, nhưng nàng vẫn nằm đó để nghe mọi người xung quanh nói về tình hình của chính nàng.

Mị Nguyệt dứt lời, rồi nàng cũng không đợi Chiến Thiên nói tiếp, nàng nhìn về Vô Cực Tử rồi nói.

-Xin Vô Cực Tôn Giả cho ta Định Thân Đan, đây cũng là nguyện vọng của ta.

Mị Nguyệt hai mắt kiên định nhìn về Vô Cực Tử, đây cũng là mong muốn của nàng, nàng muốn ở cùng Chiến Thiên.

Nhìn về mặt kiên định của nàng Vô Cực Tử gật đầu một cái, sau đó hắn cầm viên Định Thân Đan rồi nói.

-Đúng là ta có thể cho ngươi, nhưng tại sao ta phải cho ngươi a?

Tất cả mọi người đều mộng bức, Lâm Thanh Phong lại một lần nữa lấy tay ôm mặt.

Hắn không biết hôm nay là ngày gì, mà tên Chiến Thiên vừa xong thì lại đến lượt Vô Cực Tử muốn làm bậy.

Nhưng cũng đúng lúc này, một tiếng cười vang lên khắp phòng, kèm theo đó là một lời nói.

-Haha, đúng là Tác Tử Tôn Giả - Vô Cực Tử dù đã qua ngàn năm nhưng ngươi vẫn không thay đổi a.

-Nhưng ngươi cũng đừng ở hiện tại mà nổi bệnh tác tử, cơ hội mà ta nói với ngươi đã tới rồi, nếu ngươi lại tác tử thì ta không chắc rằng ngươi có thể lấy lại thân thể đâu.

Giọng nói vừa dứt, thì Vô Cực Tử nhanh chóng lên tiếng.

-Thiên Cơ Tử, nếu ngươi đã tới rồi thì cũng nên nhanh chóng xuất hiện a, đừng giấu đầu lòi đuôi như vậy.

Lời Vô Cực Tử vừa dứt, một bóng người cũng theo đó mà xuất hiện.

Một vị trung niên râu tóc bạc phơ xuất hiện, hắn mang một bộ y phục trắng tinh, tay cầm một cây phát trần, một tay còn lại đang vuốt chòm râu dài nở nụ cười, dáng vẻ tiên phong đạo cốt.

Lâm Thanh Phong âm thầm đánh giá Thiên Cơ Tử một chút, rồi gật đầu, dáng vẻ hiện tại của Thiên Cơ Tử mới giống với câu “thần long thấy đầu không thấy đuôi” trong ấn tượng của hắn.

Lục Mặc trái tim cũng muốn nhảy ra ngoài, đối với hắn, ngày hôm nay quá hạnh phúc.

Hôm nay là ngày gì? Hắn được một lần diện kiến Vô Cực Tôn Giả cũng thôi đi, hiện tại còn được gặp vị Tôn Giả thần bí nhất trong những vị Tôn Giả - Thiên Cơ Tử.

Mị Nguyệt hai mắt tròn trắng, nàng chỉ tay vào Thiên Cơ Tử rồi lên tiếng.

-Là ngươi...

Thiên Cơ Tử gật đầu nở nụ cười với Mị Nguyệt rồi nói.

-Tiểu hữu, đã lâu...

Nhưng hắn vẫn chưa nói hết thì Mị Nguyệt lại ngắt lời.

-Tên lừa gạt, ngươi còn dám xuất hiện ở đây?

Mọi người xung quanh đều mộng bức, nụ cười của Thiên Cơ Tử cứng đờ trên mặt.

Vô Cực Tử thì phun ra một ngụm nước bọt sau đó ôm bụng cười, hắn vừa cười vừa nói.

-Thiên Cơ Tử... ngươi... ngươi lúc nào trở thành tên lừa gạt rồi?

Thiên Cơ Tử vẻ mặt xạm đen, Lục Mặc cũng biết rằng Mị Nguyệt đây là đang vô lễ, hắn nhanh chóng đỡ lời.

-Đừng a, Thiên Cơ Tử tiên bối, nàng bị dạy hư, nàng không biết giữ miệng, mong ngài đừng để ý.

Lục Mặc vừa dứt lời, thì Mị Nguyệt cũng nói tiếp.

-Hắn thật sự là một tên lừa gạt, lần trước hắn nói chỉ cần chúng ta mua về một món bảo vật hộ thân có thể chống được công kích của Hóa Thần Kỳ, thì bọn ta cùng con phi hành thú sẽ không có chuyện gì.

-Nhưng kết quả thì bọn ta lại xem chết còn con phi hành thú lại chết rồi, khiến ta cùng Quan sư huynh còn phải nợ tông môn một con phi hành thú đây.

Nghe xong lời giải thích của Mị Nguyệt, Vô Cực Tử lại càng cười lớn hơn, hắn cười muốn rút gân, hắn thở từng hơi rồi nói.

-Thiên Cơ Tử a, ngươi cũng có ngày này, chỉ vì để chết mất một con phi hành thú mà lại biến thành tên lừa gạt rồi.

Thiên Cơ Tử cười khỏ, lần này hắn không thể chối, vì đúng là lần trước hắn đã nói với hai người Mị Nguyệt cùng Quan Phi Vân như vậy.

Thiên Cơ Tử áy náy gãi đầu rồi nói.

-Như vậy vị tiểu hữu này, hiện tại ta sẽ bồi thường lại cho tông môn của ngươi thay bọn ngươi, ngoài ra còn tặng ngươi một con phi hành thú được chứ? Đó thật sự là lỗi của ta.

Mị Nguyệt không nói gì, nàng vòng tay hừ một tiếng rồi không nhìn Thiên Cơ Tử.

Nhìn thái độ của nàng, Thiên Cơ Tử cũng không biết phải nói gì hơn, hắn quay đầu nhìn Lục Mặc rồi lên tiếng.

-Vị này chắc hẳn là Lục Mặc tông chủ đi? Ta sẽ thay hai người bọn hắn bồi thường phi hành thú được chứ?

Nghe Thiên Cơ Tử nhắc đến tên mình, Lục Mặc nhanh chóng xua tay rồi trả lời.

-Không sao, không sao cả, chỉ là một con phi hành thú cấp 1, ngài cũng đừng để ý.

Thiên Cơ Tử nở nụ cười gật đầu, hắn lấy ra một viên linh thạch cực phẩm đưa cho Lục Mặc rồi nói.

-Đây là tiền bồi thường cho con phi hành thú ấy, ngươi xem thử, có thể sao?

Lục Mặc tròn mắt nhìn viên linh thạch cực phẩm trong tay Thiên Cơ Tử, hắn nuốt một ngụm nước bọt rồi nhanh chóng gật đầu.

-Có thể,... đương nhiên là có thể.

Thiên Cơ Tử nhìn Lục Mặc rồi nở nụ cười, hắn cũng không nói gì nữa.

Lại quay đầu nhìn Mị Nguyệt, Thiên Cơ Tử lấy ra một chiếc túi từ bên hông.

Chiếc túi này được gọi là Túi Linh Thú, có thể được dùng để chứa linh thú sống, bình thường mọi người đều dùng Túi Linh Thú để chứa phi hành thú cùng sủng vật.

Tuy nhiên, không phải ai cũng có thể sở hữu một chiếc Túi Linh Thú, bởi vì có thể chứa vật sống nên Túi Linh Thú rất đắt giá.

Giá của một chiếc túi linh thú loại nhỏ có thể cao tới 3000 viên thượng phẩm linh thạch.

Thiên Cơ Tử lấy từ Túi Linh Thú ra một con gà nhỏ có bộ lông màu vàng, đưa cho Mị Nguyệt, rồi nói.

-Đây là một con Phượng Hoàng non, tuy rằng nó khá nhỏ, nhưng khi cần sử dụng nó có thể biến lớn và có thể chở tối đa là 4 người.

-Nó cũng là vật bồi thường của ta cho ngươi, ngươi cũng đừng ghét bỏ a.

Mị Nguyệt nhìn con gà nhỏ trước mặt, hai mắt nàng phát sáng rồi gật đầu.

Nàng không quan tâm lắm về việc nó có thể chở được bao nhiêu người, cái mà nàng quan tâm là nó quá dễ thương.

Vô Cực Tử lúc này cũng tròn mắt mà nhìn Thiên Cơ Tử rồi lên tiếng.

-Không hổ danh là Phú Hào Tôn Giả, vì bồi thường một con phi hành thú cấp 1 lại đem ra một con phi hành thú cấp 4 khi lớn lên có thể đạt tới phi hành thú cấp 6 để đổi.

Vô Cực Tử vừa dứt lời, tất cả mọi người trừ Thiên Cơ Tử đều sửng sốt.

.....Hết Chương 103.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Khảo nghiệm của Thiên Cơ Tử

Phi hành thú cũng là yêu thú, nhưng tính công kích yếu, tốc độ bay lại nhanh nên thường được tu sĩ dùng để làm phương tiện di chuyển trên không, vì thế chúng được gọi là phi hành thú.

Đặc biệt nhất trong số đó chính là phượng hoàng, tốc độ bay của phượng hoàng là nhanh nhất trong những loại phi hành thú.

Phượng Hoàng không chỉ nhanh, còn là đời sau của thần thú Phượng Hoàng nên có tính công kích rất mạnh, có thể mạnh hơn so với yêu thú đồng cấp.

Phượng Hoàng từ khi mới sinh đã đạt tới yêu thú cấp 2, ngang hàng với Trúc Cơ kì tu sĩ, khi trưởng thành thì có thể đạt tới yêu thú cấp 7 ngang hàng với Hợp Thể kì tu sĩ.

Hiện tại Thiên Cơ Tử lại đưa cho Mị Nguyệt một con Phượng Hoàng nhỏ, đã đạt tới Yêu Thú cấp 4, cũng tương đương với đưa cho Mị Nguyệt một vị cường giả Hóa Thần kì để bảo hộ nàng.

Lúc đầu, bọn người Lục Mặc cũng không thấy lạ gì về Phượng Hoàng, chỉ là nó khá hiếm, nên bọn hắn cũng không ngạc nhiên gì.

Nhưng khi Vô Cực Tử nói rằng nó đã đạt tới Yêu Thú cấp 4 thì bọn hắn mới trợn tròn mắt kinh ngạc.

Con Phượng Hoàng trước mặt này còn nhỏ, đa phần Phượng Hoàng lúc này chỉ đạt tới Yêu Thú cấp 2, nhưng con Phượng Hoàng trước mặt này lại đạt tới Yêu Thú cấp 4.

Cũng tức là, con Phượng Hoàng trước mặt có nồng độ huyết mạch rất cao trong đám Phượng Hoàng.

Vậy mà Thiên Cơ Tử vẫn đưa nó cho Mị Nguyệt để làm quà bồi thường, lễ này phải nói là quá nặng.

Lục Mặc cổ họng khô khốc, hắn muốn lên tiếng nói gì đó nhưng Thiên Cơ Tử lại trừng mắt với hắn để hắn im miệng.

Hành động này của Thiên Cơ Tử, Mị Nguyệt cũng không thấy, hiện tại nàng chỉ tập trung vào con thú nhỏ đáng yêu trước mặt thôi.

Thiên Cơ Tử nở nụ cười với Mị Nguyệt rồi lên tiếng.

-Mị Nguyệt tiểu hữu, đối với món lễ bồi thường này của ta, ngươi vừa ý a?

Mị Nguyệt vui vẻ gật đầu, nàng ôm lấy con Phượng Hoàng nhỏ rồi trả lời.

-Vừa ý, con gà nhỏ này rất đáng yêu a.

Thiên Cơ Tử nở nụ cười cứng đờ trên mặt, đây rõ ràng là Phượng Hoàng a? Nàng nhìn thế nào lại ra con gà?

Nhưng rồi hắn cũng không để ý, hắn ho nhẹ một tiếng rồi nhìn Lâm Thanh Phong sau đó lên tiếng.

-Như vậy, vị trước mặt ta là Lâm Thanh Phong, Lâm tiểu huynh đệ đi?

Lâm Thanh Phong cũng nở nụ cười, gật đầu, hai tay ôm quyền cúi người chào hỏi.

-Thiên Cơ Tử tiền bối, nghe danh đã lâu.

Thiên Cơ Tử gật đầu nở nụ cười rồi nói.

-Ta cũng không phải là người ưa thích dài dòng, lý do chính mà ta ở đây thì Vô Cực Tử đã nói cho ngươi đi?

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái rồi trả lời.

-Đúng là lão già Vô Cực Tử đã nói cho bọn ta biết, nhưng ta vẫn muốn hỏi, làm sao ngài có thể biết được nàng phù hợp làm đệ tử của ngài?

Thiên Cơ Tử nở nụ cười nhìn Lâm Thanh Phong rồi lại quay đầu nhìn Ninh Thiên Nhai rồi trả lời.

-Thiên Cơ Tử từ xưa tới nay luôn là nhất mạch đơn truyền, bọn ta sống bằng việc tính toán thiên cơ cho người khác.

-Tuy rằng chúng ta có thể nhận đệ tử, nhưng chỉ là đệ tử ký danh học được một ít da lông.

-Còn muốn làm đệ tử truyền thừa y bát của ta thì người đó phải thỏa mãn 2 điều kiện.

-Thứ nhất, người đó phải là người mà ta tính toán ra rằng đủ khả năng để ta truyền thừa y bát.

-Còn thứ hai, cũng là điều kiện quan trọng nhất, đó chính là hữu duyên.

Mọi người trong phòng vẫn im lặng mà nghe Thiên Cơ Tử giải thích.

Thiên Cơ Tử nở nụ cười nhìn Ninh Thiên Nhai rồi tiếp tục nói.

-Lúc trước ta đã tính toán rằng, nàng là người phù hợp làm đệ tử của ta, vì thế nàng đã thỏa mãn điều kiện thứ nhất.

-Còn về điều kiện thứ hai, hiện tại ta xuất hiện ở đây cũng là để thử xem nàng có hữu duyên với ta hay không.

Lâm Thanh Phong gật đầu, hần nở nụ cười nhìn Ninh Thiên Nhai rồi nói.

-Đã như vậy, thì lần này phải dựa vào chính nàng rồi.

Ninh Thiên Nhai có chút sợ hãi, nàng không biết khảo nghiệm mà Thiên Cơ Tử đặt ra cho nàng là gì, vì thế nàng nắm chặt lấy cánh tay của Lâm Thanh Phong.

Nhìn biểu hiện của nàng, Thiên Cơ Tử nở nụ cười rồi giải thích.

-Đừng lo lắng, chỉ là một khảo nghiệm đơn giản, ngươi chỉ cần trả lời ta vài câu hỏi nhỏ là được.

Thiên Cơ Tử nói rồi, hần lấy trong nhẫn trữ vật ra năm cái thùng gỗ lớn được đóng kín, không nhìn thấy bên trong.

Hần chỉ tay vào một cái thùng rồi giải thích.

-Đây là những chiếc thùng gỗ được bao phủ trận pháp ngăn cách thần thức, ta đã đặt vào mỗi chiếc thùng một món đồ, ngay cả Độ Kiếp kì cũng đừng hòng nhìn thấy được vật được đặt ở bên trong.

-Và đây cũng là câu hỏi đầu tiên ta dùng để khảo nghiệm ngươi, ngươi hãy nói cho ta biết, ta đã bỏ gì vào những chiếc thùng này.

Mọi người trong phòng đều tròn mắt, đây thật là khảo nghiệm về độ hữu duyên sao?

Nhìn kiểu nào cũng thấy được đây là khảo nghiệm vận khí a?

Dưới con mắt tròn trĩnh của từng người, Thiên Cơ Tử nở nụ cười rồi giải thích.

-Trên đời này, phải có vận khí thì mới hữu duyên mà gặp mặt không phải sao?

Nghe lời giải thích này của Thiên Cơ Tử, tất cả mọi người đều trầm mặc một lúc rồi đồng thời gật đầu.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, hần vỗ nhẹ lấy bàn tay của Ninh Thiên Nhai rồi lên tiếng.

-Yên tâm đi Thiên Nhai, nàng cứ việc trả lời thỏa thích, nếu trả lời sai thì chúng ta sẽ tìm cách khác giúp nàng tu luyện.

Được Lâm Thanh Phong an ủi, Ninh Thiên Nhai gật đầu một cái, ánh mắt của nàng trở nên kiên định rồi nhìn về năm thùng gỗ lớn.

Dưới ánh nhìn của mọi người trong phòng, Ninh Thiên Nhai chỉ tay về từng chiếc thùng rồi lên tiếng.

-Trong những chiếc thùng này, ngoài chiếc đầu tiên có một bình thuốc cùng chiếc thứ hai có một quyển sách ra, còn lại đều trống rỗng.

Mọi người trong phòng đều mộng bức mà nhìn Ninh Thiên Nhai, chỉ trừ Thiên Cơ Tử một mặt không đổi sắc mà vẫn nở nụ cười nhìn nàng rồi hỏi.

-Câu trả lời của ngươi là chắc chắn a?

Ninh Thiên Nhai hít sâu một hơi rồi kiên định gật đầu.

Thật sự nàng biết đây đều là nói nhảm, nhưng nàng chỉ nghĩ được bao nhiêu đó nên nàng quyết định không đổi câu trả lời nào khác.

Thiên Cơ Tử nở nụ cười gật đầu với nàng, hần cũng nhanh chóng cho nàng đáp án.

Thiên Cơ Tử phát tay một cái, năm chiếc thùng đều đồng loạt mở ra.

Cũng như đáp án của Ninh Thiên Nhai đưa ra, chiếc thùng đầu tiên có một bình đan dược, chiếc thùng thứ hai thì có một quyển sách, còn lại ba chiếc đều trống rỗng.

Tất cả mọi người trong phòng đều mộng bức, ngay cả Ninh Thiên Nhai cũng không thể tin được mà nhìn đáp án.

Một lúc sau, Thiên Cơ Tử nở nụ cười với mọi người trong phòng rồi nói tiếp.

-Đã biết đáp án a? Như vậy chúng ta sẽ tới câu hỏi thứ hai, và đây cũng là câu hỏi cuối cùng mà ta sẽ đặt ra.

Ninh Thiên Nhai một mặt vẫn đang mộng bức, nhưng khi nghe tới khảo nghiệm cuối cùng thì nàng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh rồi gật đầu.

Thiên Cơ Tử nở nụ cười rồi lấy ra một miếng vải đen, hần đưa tới cho Ninh Thiên Nhai rồi nói.

-Muốn bái sư, thì điều trước tiên cần làm là người sẽ phải quỳ xuống bái sư, khảo nghiệm lần này cũng rất đơn giản.

-Người chỉ cần đeo miếng vải đen này vào mắt, nó có tác dụng ngăn cản tất cả giác quan của người, người chỉ có thể cảm nhận được một ít phương hướng, ngoài ra sẽ không còn cảm nhận được gì khác.

-Còn ta thì sẽ đứng ở một hướng khác trong phòng này, nếu như người có thể không dùng thần thức, cũng không cần sự trợ giúp nào mà bước đến trước mặt ta rồi quỳ xuống bái sư thì ta sẽ nhận người làm đệ tử.

-Nên nhớ rằng, người chỉ có một cơ hội duy nhất, chỉ cần người quỳ sai phương hướng thì coi như người thất bại.

Khảo nghiệm này của Thiên Cơ Tử cũng khiến mọi người đều mòng bức, khảo nghiệm này thực sự rất khó.

Hiện tại tất cả mọi người đều đang đứng tại sảnh tiếp khách của Bạch Dạ, căn phòng này không tính lớn, nhưng cũng rộng hơn 50m2.

Vì thế khảo nghiệm này đối với một phạm nhân như Ninh Thiên Nhai thật sự rất khó.

Tất cả mọi người đều không nói gì mà yên lặng nhìn Ninh Thiên Nhai.

Ninh Thiên Nhai yên lặng một chút rồi nhìn sang Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái rồi lên tiếng cổ vũ.

-Thiên Nhai cố lên.

Được sự cổ vũ của Lâm Thanh Phong, Ninh Thiên Nhai hít sâu vào một hơi rồi gật đầu tiếp nhận lấy mảnh vải đen.

Thiên Cơ Tử gật đầu một cái rồi lên tiếng.

-Đã như vậy, trước khi khảo nghiệm bắt đầu, phiền mọi người đều đi ra ngoài, cũng không cần phải đóng cửa, mọi người có thể ở phía ngoài mà nhìn xem, ta sẽ không lừa dối.

Tất cả mọi người trong phòng nghe xong đều gật đầu rồi bước ra ngoài, bọn hắn cũng biết được bọn hắn không nên làm phiền Ninh Thiên Nhai khảo nghiệm, vì thế tất cả đều bước ra ngoài.

Nhìn trong phòng hiện tại đã không còn ai khác, mọi người đều đứng bên ngoài nhìn vào, Thiên Cơ Tử gật đầu một cái rồi nói với Ninh Thiên Nhai.

-Như vậy, sau khi người đeo lên miếng vải đen, ta cũng sẽ tìm một hướng khác, người chỉ cần tự đếm đến 30 thì khảo nghiệm sẽ bắt đầu.

Ninh Thiên Nhai gật đầu rồi nàng đeo lên miếng vải để bịt mắt.

....Hết Chương 104....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Ninh Thiên Nhai bái sư

Ninh Thiên Nhai đeo vào miếng vải bịt mắt, Thiên Cơ Tử bấm tay tính toán một chút rồi gật đầu bước đi tới một hướng khác.

Thiên Cơ Tử tìm đến phương hướng mà đứng, trùng hợp đó lại là phương hướng ngược về Nam Cung Thành.

Theo Thiên Cơ Tử tính toán, thì đây là phương hướng mà Ninh Thiên Nhai có khả năng cao nhất là sẽ bỏ qua, nếu hắn đứng tại đây mà Ninh Thiên Nhai vẫn chọn trúng thì cũng tức là nàng và hắn hữu duyên.

Nhưng tất cả mọi người ở đây, không ai nghĩ tới điểm này, bọn hắn chỉ thấy Thiên Cơ Tử bấm tay tính toán một chút rồi bước về một hướng của căn phòng.

Trước mặt Ninh Thiên Nhai là một mảnh tối đen, ngoài việc có thể cảm nhận một chút phương hướng ra, nàng không còn cảm thấy gì khác.

Nàng cũng biết rằng khảo nghiệm lần này rất khó, đối với nàng thì xác suất thành công là 0%.

Vì thế mà nàng cũng không biết làm sao để có thể chọn đúng phương hướng.

Mặc dù đã hơn 30 giây, nhưng nàng vẫn đứng yên đó mà không di chuyển.

Tất cả mọi người, ngay cả Thiên Cơ Tử cũng im lặng mà chờ đợi nàng.

Ninh Thiên Nhai suy nghĩ hồi lâu, nàng cũng không quyết định được phương hướng nào mà nàng phải đi.

Nhưng nàng vẫn còn cảm nhận được một ít phương hướng, vì thế mà nàng quay mặt hướng về Nam Cung Thành rồi thẳm nhủ.

-Xin phụ thân cùng mẫu thân phù hộ cho ta.

Tất cả mọi người thấy Ninh Thiên Nhai quay đầu ngược hướng với Thiên Cơ Tử, thì tất cả đều thở dài một hơi tiếc nuối.

Chỉ riêng Lâm Thanh Phong và Nam Cung Mị Ảnh vẫn dõi mắt nhìn theo hành động của Ninh Thiên Nhai.

Ninh Thiên Nhai quay mặt nhìn về hướng của Nam Cung Thành một hồi, nơi đó là nơi mà nàng đã chôn phụ thân cùng mẫu thân của nàng.

Một lúc sau, Ninh Thiên Nhai thở ra một hơi rồi quyết định quay đầu ngược lại.

Cử động của Ninh Thiên Nhai khiến tất cả mọi người đều ngạc nhiên, ngay cả Thiên Cơ Tử cũng kinh ngạc.

Ninh Thiên Nhai bước đi rất dứt khoát, nàng quyết tâm đánh cược một lần.

Đi được vài bước chân, tới trước mặt Thiên Cơ Tử thì Ninh Thiên Nhai đột ngột dừng lại rồi quỳ xuống khấu đầu.

Hành động của Ninh Thiên Nhai quá dứt khoát, nhưng lại chuẩn đến không thể nào mà tin được, phản ứng của Thiên Cơ Tử có chút chậm nhịp.

Tất cả mọi người phía ngoài, ai cũng không tin vào mắt của mình.

Đây là “hữu duyên” trong miệng của Thiên Cơ Tử sao? Nhìn như thế nào cũng giống như có chút giả đi? Không bằng hãy nói là đã biết trước a?

Nhưng Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh thì khác, cả hai đều nở nụ cười rồi nhanh chóng chạy đến bên Ninh Thiên Nhai.

Lâm Thanh Phong đưa tay nâng lấy Ninh Thiên Nhai rồi gỡ xuống miếng vải che mắt nàng.

Miếng vải bị mất được tháo xuống, lúc này về mặt Ninh Thiên Nhai có chút thất vọng.

Nàng phải đợi một lúc mới được tháo xuống miếng vải bị mất, vì thế nàng nghĩ rằng lần này nàng đã thất bại rồi.

Nàng mở mắt ra, trước mặt nàng là Lâm Thanh Phong, hai mắt nàng đỏ ửng, nàng ôm lấy hắn rồi nói.

-Xin lỗi phu quân, ta đã thất bại rồi.

Lâm Thanh Phong có chút không hiểu, nhưng lại nhìn về khuôn mặt hiện tại vẫn còn đang mộng bức của Thiên Cơ Tử thì hắn cũng hiểu được.

Đây là vì Thiên Cơ Tử khiến nàng đợi quá lâu, vì thế nàng nghĩ rằng nàng đã thất bại.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười xoa đầu nàng rồi giải thích.

-Không có, nàng đã thành công rồi, nhưng vì nàng hành động quá lưu loát khiến Thiên Cơ Tử vẫn còn chưa phản ứng kịp thời.

Lâm Thanh Phong vừa nói đồng thời vừa chỉ tay về Thiên Cơ Tử kể bên.

-Nhìn xem, hiện tại hắn vẫn còn đang ngờ ngác đây.

Thiên Cơ Tử lúc này đúng thật là vẫn còn đang mộng bức, hắn hồi tưởng về lúc trước, lúc mà hắn báai sư.

Khi nhận được khảo nghiệm này, hắn phải đắn đo suy nghĩ gần nửa ngày rồi mới quyết định quỳ xuống, còn Ninh Thiên Nhai chỉ trong chưa đầy một phút mà đã hoàn thành vì thế nàng mới khiến hắn mộng bức một lúc lâu.

Nhìn Thiên Cơ Tử vẫn đang ngẩn ngơ, Lâm Thanh Phong nhủ thầm một cái, hắn đưa tay ra trước mặt Thiên Cơ Tử rồi hươ qua hươ lại vài lần, nhưng Thiên Cơ Tử vẫn không phản ứng.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai nhìn cảnh này, hai nàng cũng không biết phải làm gì mới tốt.

Lâm Thanh Phong nhủ thầm một cái rồi giơ lên cánh tay, hắn dùng sức tát mạnh vào mặt Thiên Cơ Tử để đánh thức hắn.

Một tiếng “bốp” vang lên khiến tất cả mọi người đều giật mình tỉnh giấc, còn Lâm Thanh Phong ngay lập tức thu tay về rồi ngẩng đầu nhìn về phía khác

coi như không có chuyện gì xảy ra.

Thiên Cơ Từ tỉnh lại, hần đưa ánh mắt mờ mịt nhìn xung quanh một vòng, rồi gãi đầu nhìn về ba người Lâm Thanh Phong.

Khuôn mặt của Thiên Cơ Từ không có lấy một vết trầy, thậm chí ngay cả vết đỏ ửng cũng không lưu lại, khiến cả ba người bọn Lâm Thanh Phong đều cảm thấy kinh dị.

Nhưng Lâm Thanh Phong nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, hần ho nhẹ một cái rồi nói.

-Thiên Cơ Từ tiền bối, lúc này Thiên Nhai đã vượt qua khảo nghiệm, như vậy người có nên thực hiện lời hứa nhận nàng làm đệ tử a?

Lời của Lâm Thanh Phong nhanh chóng đánh thức tất cả mọi người, bọn hần đưa mắt nhìn về Thiên Cơ Từ để chờ đợi câu trả lời của hần.

Dưới cái nhìn của mọi người, Thiên Cơ Từ gãi đầu một cái rồi gật đầu trả lời.

-Đương nhiên là ta sẽ thực hiện lời hứa, nàng đã hoàn thành khảo nghiệm cũng tức là nàng đối với ta hữu duyên, ta cũng không thể đập đổ truyền thống bao đời nay của Thiên Cơ Từ a.

Nghe được câu trả lời của Thiên Cơ Từ, Ninh Thiên Nhai nhanh chóng nở nụ cười rồi quỳ xuống cúi đầu với hần đồng thời lên tiếng.

-Sư phụ phía trên, xin nhận đệ tử một lạy.

Thiên Cơ Từ nở nụ cười rồi gật đầu, hần đỡ lấy Ninh Thiên Nhai rồi lên tiếng.

-Sau này cũng không cần thiết phải quỳ xuống như vậy.

Thiên Cơ Từ dừng một chút để nhìn kỹ Ninh Thiên Nhai rồi sau đó lại cười nói.

-Con đã là đệ tử của ta, như vậy trước tiên ta cũng phải đưa lễ vật cho con.

Thiên Cơ Từ nói rồi, hần tiến lại gần những chiếc thùng gỗ, lấy ra bình đan dược cùng quyển sách trong đó, đưa cho Ninh Thiên Nhai rồi giải thích.

-Đây là công pháp được truyền từ các đời Thiên Cơ Từ, hiện tại ta sẽ đưa nó cho con, con hãy dựa vào nó mà cố gắng tu hành.

-Còn đây là một bình đan dược trợ giúp con trong lúc tu hành, trong này có mười viên đan dược, mỗi khi đột phá xong một đại cảnh giới thì con hãy uống vào một viên.

-Hiện tại con chỉ là một người bình thường, vì thế hãy lấy một viên pha loãng trong một bình nước rồi uống mỗi ngày một ngụm.

Nghe Thiên Cơ Từ từ từ giải thích, Ninh Thiên Nhai gật đầu coi như đã hiểu những lời dặn dò của hần.

Lúc sáng bọn người Lâm Thanh Phong bắt đầu ra trận đối phó Huyết Sắc Tông, tới trưa thì trở về, sau đó Thiên Cơ Từ xuất hiện rồi khảo nghiệm Ninh Thiên Nhai cho tới hiện tại trời cũng đã chuyển sang chiều tối.

Đồ ăn trên bàn đã nguội hần từ lâu, nhưng bọn hần cũng không để ý, bởi vì bọn hần là tu sĩ, coi như là Nam Cung Mị Ảnh cùng Mị Nguyệt, nhịn ăn vài ngày đối với các nàng cũng không có chuyện gì.

Nhưng chỉ riêng Ninh Thiên Nhai cùng Chiến Thiên thì khác, cả hai chỉ là phạm nhân thôi, suốt một ngày trời không được ăn gì, còn phải nhận khảo nghiệm của Thiên Cơ Từ khiến bụng nàng sớm trống rỗng.

Vì thế mà, trong lúc mọi người đang vui vẻ muốn chúc mừng nàng đã thành công bá Thiên Cơ Từ làm sư phụ thì bụng của Ninh Thiên Nhai cũng lên tiếng.

-Ọt...ọt...ọt...

Tất cả mọi người, nụ cười đều cứng đờ trên mặt, Ninh Thiên Nhai thì xấu hổ cúi đầu không dám nhìn mặt ai.

Cũng lúc này, bụng của Chiến Thiên cũng lên tiếng theo.

-Ọt...ọt...ọt...

Chiến Thiên gãi đầu cười khò rồi giải thích.

-Sư phụ a, thật sự là ta quá đói đi, ta cũng có chút không chịu nổi.

Chiến Thiên nói xong thì tất cả mọi người đều nở nụ cười.

Lâm Thanh Phong cũng cười rồi nói.

-Hiện tại đồ ăn cũng đã nguội, vì thế người rắng ở đó mà chờ đi, ta sẽ đi chuẩn bị thức ăn mới, đồng thời chúng ta cũng nên chúc mừng một phen.

.....

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Thanh Phong đứng theo thường lệ mà tỉnh giấc, hắn muốn đi chuẩn bị thức ăn cho tất cả mọi người.

Nhưng khi hắn bước ra cửa, thì Vô Cực Tử cùng Thiên Cơ Tử đã ngồi giữa sân, mặc dù hắn không biết cả hai đang làm gì nhưng hắn vẫn tiến lại chào hỏi.

-Hai vị, buổi sáng tốt lành.

Vô Cực Tử cùng Thiên Cơ Tử đồng thời gật đầu với Lâm Thanh Phong một cái coi như chào hỏi, sau đó Thiên Cơ Tử lên tiếng.

-Lâm tiểu hữu, chúng ta có chuyện muốn bàn với người.

Lâm Thanh Phong gật đầu rồi tìm một chỗ ngồi xuống, hắn cũng biết rằng hai người trước mặt cũng không rảnh rồi mà tìm hắn để nói chuyện phiếm.

Thiên Cơ Tử gật đầu rồi nói.

-Chuyện đầu tiên ta muốn nói, đó là ta sẽ dẫn theo Thiên Nhai rồi đi được chứ?

Đối với chuyện này, Lâm Thanh Phong cũng đã tính trước, hắn cũng biết rằng không phải ai cũng có thể như Vô Cực Tử, đi theo bọn hắn khắp mọi nơi.

Vì thế Thiên Cơ Tử nói ra điều này thì Lâm Thanh Phong cũng chẳng ngạc nhiên, hắn gật đầu rồi nói.

-Chuyện này bọn ta cũng đã bàn trước với nhau, tiền bối cứ dẫn nàng đi, nhưng phiền phức tiền bối hãy bảo vệ cho nàng.

Thiên Cơ Tử nghe xong thì gật đầu nở nụ cười rồi nói.

-Tất nhiên là ta sẽ bảo vệ Thiên Nhai, nàng ấy là đệ tử của ta, làm sao ta có thể không bảo vệ đâu?

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Gấp rút tiến tới Dragonball thế giới

Lâm Thanh Phong gật đầu đồng ý rồi lại hỏi.

-Như vậy, còn chuyện thứ hai là gì đâu?

Thiên Cơ Tử nhìn Lâm Thanh Phong một cái rồi trả lời.

-Chuyện thứ hai thì liên quan tới Vô Cực Tử.

-Ta đã tính ra trong tay người có Vô Tự Thần Thư, vì thế ta muốn người tìm cách tái tạo lại thân thể cho hắn.

Lâm Thanh Phong trầm ngâm một chút, bảo hắn tái tạo cho Vô Cực Tử một bộ thân thể mới thì hắn phải làm như thế nào a?

Thiên Cơ Tử nở nụ cười một cái rồi nói.

-Không phải người chuẩn bị đi tìm Rồng Thần sao? Người có thể nhờ Rồng Thần tạo cho Vô Cực Tử một bộ thân thể phù hợp với hắn là được.

Nghe Thiên Cơ Tử nói xong, Lâm Thanh Phong lại lắc đầu rồi giải thích.

-Không đơn giản như vậy, thứ nhất, muốn tìm đủ 7 viên ngọc rồng rất khó.

-Thứ hai, bọn ta trước tiên muốn nhờ Rồng Thần chữa trị cho Mị Nguyệt.

Lâm Thanh Phong nói tới đây, Thiên Cơ Tử nở nụ cười rồi trả lời.

-Về độc trong người của Mị Nguyệt thì người không cần lo lắng, Vạn Độc Thủ từ xưa tới nay không có thuốc giải, chỉ vì nó khiến máu trong cơ thể bị nhiễm độc, rồi từ đó khiến cơ thể chết dần chết mòn.

-Để chữa trị cho Mị Nguyệt, cách đơn giản nhất đó là phải thay máu cho nàng, chỉ cần thay sạch sẽ toàn bộ máu trong cơ thể nàng là có thể giải được độc.

Lâm Thanh Phong nhíu mày một cái, rồi hỏi.

-Nếu cách chữa trị đơn giản như vậy, vậy thì tại sao Vạn Độc Thủ lại được lưu truyền rằng không có thuốc giải, người trúng chủng chắc chắn phải chết?

Thiên Cơ Tử gật đầu rồi tiếp tục giải thích.

-Không có thuốc giải là sự thật, nhưng thay máu đúng thật là một biện pháp, những người khác cho dù thay máu vẫn không sống được đó là do thời gian bọn họ trúng độc quá dài.

-Người cũng biết được, máu sẽ di chuyển khắp cơ thể, do đó khi máu của bọn hắn trúng độc, trong thời gian bọn hắn đi tìm người chữa cộng thêm thời gian tìm nguồn máu mới thích hợp thì cơ thể của bọn hắn cũng trúng độc không sai biệt lắm, vì thế bọn hắn chỉ có một con đường chết.

-Còn Mị Nguyệt thì lại khác, ngày hôm qua nàng chỉ vừa trúng độc, thì liền được Vô Cực Tử cho sử dụng Định Thân Đan, vì thế máu độc cũng không có cơ hội đi khắp cơ thể, không thể làm những bộ phận khác bị trúng độc.

-Cũng vì vậy mà, chỉ cần thay máu cho nàng là giải được độc trên người nàng.

Lâm Thanh Phong trầm ngâm một tí rồi gật đầu lên tiếng.

-Nếu chỉ cần như vậy thì đơn giản, được rồi, như vậy chuyện tái tạo nhục thân của Vô Cực Tử cứ giao cho bọn ta.

Vô Cực Tử đứng một bên nở nụ cười rồi hỏi.

-Như vậy, người dự định khi nào chúng ta sẽ rời đi?

Lâm Thanh Phong gật đầu, rồi trả lời.

-Ta cũng không biết, cứ để tới trưa ta sẽ hỏi mượn Vô Tự Thần thư của Lục Mặc rồi sẽ tính tiếp.

Nghe Lâm Thanh Phong nói vậy, Vô Cực Tử gật đầu chấp nhận, Vô Tự Thần Thư đúng là thuộc sở hữu của Thiên Vận Tông, vì thế nếu bọn hắn muốn sử dụng thì phải được sự cho phép của Lục Mặc.

Lâm Thanh Phong thấy cũng không còn chuyện gì khác, hắn mới đi vào phòng bếp để chuẩn bị bữa sáng.

Chuẩn bị xong bữa sáng, vẫn như thường lệ Lâm Thanh Phong lại đi đánh thức mọi người.

Nhưng khi bước tới phòng của Chiến Thiên, Lâm Thanh Phong gõ cửa rồi đứng phía ngoài đợi một lúc lâu vẫn không thấy ai trả lời.

Lâm Thanh Phong nhíu mày một cái rồi mở cửa phòng, trong phòng không có một ai, chiếc đèn trên bàn thì lạnh ngắt không có dấu hiệu được sử dụng, chứng tỏ rằng ít nhất là từ đêm qua Chiến Thiên cũng không trở về phòng.

Hắn gật đầu cười khổ, không cần nghĩ hắn cũng biết được Chiến Thiên đang ở nơi nào.

Vì thế hắn lại đến phòng của Mị Nguyệt.

Nhưng hắn cũng không cần gõ cửa, chỉ cần đứng cách cửa phòng 5m, hắn đã nghe những tiếng kêu không phù hợp cho trẻ em.

Sắc mặt Lâm Thanh Phong cứng đờ, hắn ngẩng đầu nhìn trời rồi lẩm bẩm.

-Sung sức như vậy? Từ đêm qua tới hiện tại mà vẫn còn hành sự?

Tự mình lẩm bẩm một hồi thì Lâm Thanh Phong xoay đầu rồi đi, hắn cũng không muốn phá hoại chuyện của Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt.

Về tới bàn ăn, Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai đã ngồi sẵn chờ ở đó, nhưng chỉ nhìn thấy một mình Lâm Thanh Phong cũng không thấy Chiến Thiên nên Nam Cung Mị Ảnh tỏ mò hỏi.

-Không phải phu quân đi gọi Chiến Thiên sao? Hắn đâu?

Lâm Thanh Phong lắc đầu rồi trả lời.

-Hắn đang có chuyện khác, hiện tại cũng không thể tới được, chúng ta cứ ăn trước không cần đợi hắn.

Nghe Lâm Thanh Phong nói vậy, Nam Cung Mị Ảnh gật đầu rồi không tiếp tục hỏi.

Nhưng lúc này Vô Cực Tử xuất hiện, hấn nhủu mây rồi hỏi Lâm Thanh Phong.

-Chiến Thiên tiểu tử, không phải là đang cùng Mị Nguyệt hành sự đi?

Lâm Thanh Phong sắc mặt cứng đờ nhìn Vô Cực Tử rồi gật đầu xác nhận.

Vô Cực Tử hốt hoảng, hấn nhanh chóng lên tiếng.

-Mau ngăn cản bọn hấn, nếu bọn hấn tiếp tục hành sự thì công hiệu của Định Thân Đan sẽ mất, đồng nghĩa với việc Mị Nguyệt sẽ trúng độc mà chết không có thuốc chữa.

Lâm Thanh Phong lúc này cũng giật mình đứng dậy, hấn cũng hiểu được chuyện này không đùa được, vì thế cũng không nói gì mà nhanh chóng chạy đến phòng của Mị Nguyệt.

Nhưng cũng không cần chạy tới nơi, thì hấn đã thấy Chiến Thiên mang theo về mặt hốt hoảng chạy tới tìm hấn.

Nhìn về mặt của Chiến Thiên, hấn cũng biết được rằng Mị Nguyệt đã xảy ra chuyện rồi, hấn nhanh chóng lên tiếng.

-Ta biết rồi, không cần nói, mau mặc lại y phục cho Mị Nguyệt rồi đưa nàng tới phòng của Bạch Dạ, còn ta sẽ đi trước tìm Lục Mặc.

Chiến Thiên về mặt hốt hoảng, nhưng nghe được lời của Lâm Thanh Phong, hấn gật đầu rồi quay lại thay y phục cho Mị Nguyệt.

Lâm Thanh Phong một đường chạy như bay tới phòng của Bạch Dạ, hấn cũng không gõ cửa mà xông thẳng vào trong.

Bạch Dạ đang ngồi trong phòng tĩnh tọa, bỗng dưng cửa bị bật tung, hấn giật mình, sắc mặt hấn không tốt, nhưng khi nhìn người tới là Lâm Thanh Phong, hấn nở nụ cười rồi nói.

-Lâm tiểu huynh đệ, sáng sớm xông vào phòng người khác thì không tốt lắm đâu.

Lâm Thanh Phong sắc mặt ngưng trọng, hấn cũng không để ý tới lời nói của Bạch Dạ, mà nhanh chóng lên tiếng.

-Chuyện lớn không tốt, mau gọi Lục Mặc tới, nhớ bảo hấn mang theo Vô Tự Thần Thư.

Bạch Dạ sắc mặt cũng ngưng trọng, hấn không biết tại sao Lâm Thanh Phong lại gấp rút như vậy, nhưng hấn cũng nhanh chóng làm theo lời Lâm Thanh Phong mà đi tìm Lục Mặc.

Bạch Dạ rời đi, Chiến Thiên cũng mang theo Mị Nguyệt tới đây rồi đặt nàng nằm trên giường của Bạch Dạ, Nam Cung Mị Ảnh, Ninh Thiên Nhai cùng Vô Cực Tử cũng tới.

Mị Nguyệt lúc này sắc mặt trắng bệch, cũng như hôm qua lúc nàng vừa trúng độc, Vô Cực Tử cau mày cũng không cần chờ ai nhắc nhở, hấn bắt đầu xem xét tình trạng của Mị Nguyệt lúc này.

Bốn người bọn Lâm Thanh Phong cũng không lên tiếng, im lặng chờ đợi Vô Cực Tử.

Một lúc sau, Vô Cực Tử thở dài một hơi, ngẩng đầu nhìn Chiến Thiên rồi lên tiếng.

-Công hiệu của Định Thân Đan gần như đã tan hết, cơ thể của nàng đã bắt đầu vận hành trở lại bình thường, chúng ta còn vài ngày trước khi cơ thể của nàng ấy hoàn toàn vận hành trở lại.

Nghe xong lời này, mọi người đều cau mày lo lắng, Chiến Thiên hai mắt cũng ngấn nước, nếu khi nãy hấn tự mình kiểm chế được thì Mị Nguyệt cũng không xảy ra chuyện.

Lúc này Bạch Dạ cùng Lục Mặc cũng gấp rút mà chạy tới, nhìn Mị Nguyệt đang nằm trên giường thì hấn cũng hiểu ra, hấn tức giận rồi lên tiếng.

-Tại sao Nguyệt nhi lại thành ra như vậy? Không phải đã nói rằng nàng còn vài chục năm sao?

Cả phòng đều im lặng, chỉ mỗi mình Chiến Thiên đứng ra, hấn cúi đầu rồi trả lời.

-Xin lỗi Bạch tiên bối, là ta đã làm nàng thành như vậy.

Bạch Dạ tức giận, hấn muốn xông lên giết chết Chiến Thiên, nhưng Lục Mặc nhủu mây rồi ngăn cản.

-Bình tĩnh lại, hiện tại không phải lúc, chuyện quan trọng hiện tại là chúng ta phải nhanh chóng tìm cách chữa cho Mị Nguyệt.

Bạch Dạ bị Lục Mặc ngăn cản, hấn mới dừng lại.

Bọn người Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, sau đó Lâm Thanh Phong lại lên tiếng.

-Lục Mặc tổng chủ, xin ngài cho ta mượn Vô Tự Thần Thư, lúc này Vô Cực Từ cũng đã nói, Mị Nguyệt chỉ có thể chống đỡ vài ngày, vì thế chúng ta chỉ còn cách nhờ Rồng Thần thôi.

Lục Mặc hít vào một hơi lạnh, hần gật đầu đồng ý rồi lấy ra Vô Tự Thần Thư đưa cho Lâm Thanh Phong.

Cầm trên tay Vô Tự Thần Thư cùng tám thẻ đánh dấu trang sách, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi truyền linh lực vào tám thẻ.

Dòng chữ trong sách lại hiện ra, vẫn như lúc trước là một phần hướng dẫn sử dụng.

Nhưng lúc trước Lâm Thanh Phong chỉ truyền vào đó một ít linh lực, nên cũng không thể nào đọc hết hướng dẫn, còn lần này hần cố gắng truyền linh lực vào tám thẻ, cho tới khi cách sử dụng Vô Tự Thần Thư hiện ra.

Hướng dẫn sử dụng viết rõ: "Muốn sử dụng Vô Tự Thần Thư, phải truyền linh lực vào tám thẻ tới khi sách xuất hiện đầy đủ hướng dẫn sử dụng, rồi tự mình suy nghĩ tới thẻ giới muốn tới."

Lâm Thanh Phong hít vào một hơi rồi nhìn về mọi người, hần lên tiếng.

-Được rồi, Vô Cực Từ, Mị Ảnh, Thiên Nhai, Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt mau tới gần ta, chúng ta sẽ xuất phát tới Dragonball thế giới.

Vô Cực Từ thì trở về Đường Hồn Châu được Nam Cung Mị Ảnh nắm giữ, bốn người được gọi tên đồng thời gật đầu rồi tiến lại gần.

Bạch Dạ cau mày rồi lên tiếng.

-Chiến Thiên, ta đã giao Nguyệt nhi cho ngươi, lần sau ta muốn nhìn thấy nàng khỏe mạnh như lúc đầu.

Chiến Thiên có chút dừng lại, hần nhìn Bạch Dạ rồi gật đầu.

Lâm Thanh Phong lúc này lên tiếng.

-Đã vậy, chúng ta sẽ đi trước, xin nhờ hai vị nói cho Thiên Cơ Từ, chúng ta sẽ quay lại sớm.

Lâm Thanh Phong dứt lời thì năm người đồng thời biến mất.

....Hết Chương 106....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Tiến về Dragonball thế giới

Dragonball thế giới...

Ở một vùng sa mạc, những chiến binh Z đang tụ họp nơi đây, khuôn mặt ai cũng căng thẳng, nhìn lên bầu trời.

Từ ngoài vũ trụ, một con tàu vũ trụ đang tiến đến, từ trên con tàu tỏa ra hai nguồn khí tức cực mạnh, cực kì tà ác, khiến người ta cảm giác lạnh sống lưng.

Những chiến binh Z ở đây, từ rất sớm đã phát hiện ra nguồn khí tức này, vì thế nên bọn họ đã tụ tập tại đây.

Phi thuyền cũng từ từ đáp xuống mặt đất tạo ra một tiếng động lớn.

Cùng lúc này, một vầng ánh sáng khác xuất hiện từ trên trời và rơi xuống một đỉnh núi cạnh bên những chiến binh Z.

Dị biến này khiến bọn hần cả kinh, tất cả mọi người đều mang vẻ mặt ngưng trọng nhìn về phía luồng sáng, người có làn da xanh biếc, hai tai nhọn hoạt lên tiếng.

-Lại có thêm những tên khác sao?

Luồng sáng từ từ biến mất, có vài bóng người theo đó mà xuất hiện.

Đây là bọn người Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong đứng dậy nhìn xung quanh, rồi lên tiếng.

-Mọi người không có chuyện gì chứ?

Phía sau lưng hắn, Nam Cung Mị Ảnh đỡ lấy Ninh Thiên Nhai, Chiến Thiên ôm lấy Mị Nguyệt cũng xuất hiện.

Nghe được câu hỏi của Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh trả lời.

-Bọn ta không sao, phu quân.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi nhẹ nhõm gật đầu, đây là lần đầu tiên hắn sử dụng Vô Tự Thân Thư nên cũng không biết được bọn hắn có gặp vấn đề gì hay không, nhưng nhìn sơ qua thì mọi thứ đều ổn.

Những chiến binh Z đều chú ý năm người bọn Lâm Thanh Phong.

Cảm giác được có người đang nhìn về mình, Lâm Thanh Phong quay đầu nhìn lại.

Một người hai tai nhọn hoắt, làn da mang một màu xanh lá, một tên lùn đầu trọc mặc y phục cam, một tên nhóc mặc bộ giáp kì quái, một tên trọc ba mắt cùng một tên nhóc con hai má đỏ hồng, một nữ nhân tóc xanh và hai tên nam nhân có vẻ bình thường.

Nhìn tổ hợp bọn người này, Lâm Thanh Phong trầm ngâm một chút rồi lên tiếng.

-Hắn là chúng ta đang ở lúc mà hai cha con Frieza đến trái đất đi?

Trầm ngâm một lúc, Lâm Thanh Phong gật đầu mỉm cười nhìn về phía bọn hắn rồi lên tiếng.

-Xin chào các vị, bọn ta không có ác ý, ta mong rằng chúng ta có thể nói chuyện một chút.

Lời nói của Lâm Thanh Phong, những chiến binh Z vì khoảng cách khá xa nên không nghe thấy, chỉ có một mình Picollo có thể nghe, nhưng hắn vẫn yên lặng chờ đợi diễn biến tiếp theo.

Hai cha con Frieza cũng xuống tàu, hai người mang theo hai cỗ khí tức tà ác nở nụ cười trò chuyện đồng thời xem xét xung quanh.

Lúc này một chàng trai trẻ mái tóc màu tím, mặc một bộ y phục màu đen, áo khoác màu trắng sau lưng mang theo một thanh kiếm đã bay đến trước mặt bọn hắn.

Chàng trai trẻ đó là Trunks, hắn từ tương lai đến đây để ngăn cản hai cha con Frieza.

Lâm Thanh Phong nhú mày một cái, từ trên đỉnh núi này, hắn có thể thấy được con tàu của hai cha con Frieza cùng Trunks, vì thế hắn lên tiếng.

-Chiến Thiên, mau nhìn xem, Trunks đã đến.

Lời nói của Lâm Thanh Phong nhanh chóng thu hút Chiến Thiên, Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai.

Chiến Thiên thử cảm nhận một chút khí thoát ra từ người Trunks rồi cau mày trả lời.

-Đó là Trunks sao sư phụ? Nhưng ta không cảm giác được khí của hắn.

Đối với lời này, Lâm Thanh Phong nở nụ cười rồi nói.

-Không phải ta đã nói cho ngươi sao? Bọn hắn có thể che giấu khí tức của mình, đó cũng là một điều mà ngươi nên học tập từ bọn hắn.

Chiến Thiên gật đầu, rồi lại nhìn về hai cha con Frieza, hắn cảm nhận một chút khí tức của hai người rồi lên tiếng.

-Đó là hai cha con Frieza sao? Ta cảm nhận được bọn hắn khá mạnh, ít nhất có thể ngang ngửa với Số 1 lúc trước.

Lâm Thanh Phong gật đầu nở nụ cười, Chiến Thiên có thể cảm nhận được sức mạnh của những chiến binh nơi đây khiến hắn rất vui mừng.

Những chiến binh Z vẫn cau mày ngưng trọng nhìn về bọn người Lâm Thanh Phong, chỉ riêng Picollo, hắn là người Namek, hắn có thể nghe rõ ràng những lời mà Lâm Thanh Phong nói.

Hắn cau mày nhìn về phía con tàu của hai cha con Frieza rồi lên tiếng.

-Đã có người ngăn cản Frieza, chúng ta cứ chờ một chút, có thể bọn người trước mặt không có ác ý.

Những chiến binh Z sau khi nghe xong lời nói của Picollo, tất cả đều thở ra một hơi nhẹ nhõm, nhưng Krillin lên tiếng.

-Không phải chứ? Frieza mạnh như vậy, nhưng lại có người ngăn cản được hắn sao?

Piccolo cũng không trả lời câu hỏi này, tại nơi này hắn cũng không thể quan sát được phía bên kia, nên hắn quyết định bay đến đỉnh núi mà bọn người Lâm Thanh Phong đứng đó để quan sát.

Piccolo hành động, thì những người còn lại cũng hành động, bọn hắn đều bay đến đỉnh núi mà bọn Lâm Thanh Phong đứng đó.

Piccolo đáp xuống đất, hắn muốn nói gì đó, nhưng lúc này trận chiến bên kia cũng bắt đầu, Trunks nhanh chóng hóa thân thành Super Saiyan.

Khí tức của Trunks nhanh chóng tăng lên, khiến những chiến binh Z đều cả kinh, Chiến Thiên sắc mặt ngưng trọng rồi chuyển thành hưng phấn.

Theo hắn cảm nhận được, Trunks lúc này rất mạnh, có thể mạnh ngang Luyện Hư Kỳ, vì thế hắn rất vui vẻ.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười gât đầu, đây mới là điều mà hắn nghĩ tới, những chiến binh Z càng mạnh thì Chiến Thiên lại càng có cơ hội để học tập từ những người này rồi trở nên mạnh mẽ hơn.

Son Gohan cả kinh nhìn về Trunks đang hóa thân thành Super Saiyan, hắn có chút không thể tin được rồi lắp bắp nói.

-Không thể nào... đó là... Super Saiyan giống bố, nhưng... hắn không phải bố.

Những chiến binh Z đều kinh ngạc nhìn về Trunks, Vegeta tức giận lên tiếng.

-Không thể nào, ngoài ta cùng Kakarot cùng Son Gohan ra, thì làm gì còn người Saiyan nào khác.

Tất cả mọi người đều lặng im, không ai nói gì với Vegeta, mà chỉ tập trung xem trận chiến phía dưới.

Một lúc sau, trận chiến cũng nhanh chóng kết thúc, hai cha con Frieza bị giết, tàu vũ trụ cũng bị Trunks phá hủy.

Làm xong tất cả mọi chuyện, Trunks thở ra một hơi rồi giải trừ trạng thái Super Saiyan, sau đó quay về bọn người rồi lên tiếng.

-Bây giờ tôi sẽ đi đón chú Son Goku, có ai muốn đi cùng không?

Câu nói của Trunks khiến tất cả chiến binh Z đều cả kinh, tất cả mọi người nhìn nhau rồi lại quay sang nhìn bọn người Lâm Thanh Phong.

Trunks cũng nhìn về bọn người Lâm Thanh Phong, hắn có chút ngạc nhiên, trong lời kể của Bulma, hắn cũng không nghe Bulma nhắc tới bọn người Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười với bọn hắn rồi nói.

-Không sao cả, bọn ta sẽ cùng đi, khi đó chúng ta sẽ nói chuyện.

Những chiến binh Z nhìn nhau một cái rồi gât đầu, bọn hắn không cảm thấy ác ý từ bọn người Lâm Thanh Phong, vì thế đều đồng ý đi theo Trunks.

Trunks tuy rằng có chút tò mò, nhưng hắn cũng không nói gì mà dẫn đầu bay trước, hắn tin chắc rằng tất cả sẽ theo hắn.

Cũng đúng như Trunks dự đoán, những chiến binh Z đều bay theo sau, ngoài ra còn có Chiến Thiên ôm lấy Mị Nguyệt cùng bay theo.

Còn Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai không thể bay, vì thế Lâm Thanh Phong ôm lấy Ninh Thiên Nhai rồi cùng Nam Cung Mị Ảnh... chạy theo sau.

Quảng đường cũng không xa lắm, nhưng vì đã biết trước một số chuyện, nên Lâm Thanh Phong cũng không gấp rút đuổi theo, thay vào đó hắn lấy ra Vô Tự Thần Thư rồi tiếp tục xem hướng dẫn.

Lúc này Vô Tự Thần Thư đã đổi khác, nó không còn là một quyển sách dày, mà chỉ còn một trang sách duy nhất cùng bìa sách, chiếc thẻ đánh dấu trang sách cũng biến mất.

Trang sách duy nhất ghi lại đánh giá của Vô Tự Thần Thư đối với thế giới Dragonball, cùng với cách để thoát khỏi thế giới này.

Trên sách viết, Dragonball thế giới.

Đánh giá: Trung cấp thế giới.

Tỉ lệ thời gian trôi qua: 1:10.

Muốn rời khỏi, chỉ cần mặc niệm hai chữ “rời khỏi” là có thể trở về.

Nhìn tin tức trên quyển sách, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, nếu đúng theo trong sách đã viết thì bọn hắn có thể trải qua 20 năm tại đây, mà bên ngoài mới chỉ qua 2 năm, điều đó khiến Lâm Thanh Phong yên tâm.

Hắn thở ra một hơi rồi cất lấy quyển sách, sau đó tiếp tục cùng Nam Cung Mị Ảnh chạy đến nơi những chiến binh Z dừng lại.

Trunks sau khi đáp xuống cũng đã cho những chiến binh Z biết rằng, khoảng 3 giờ nữa Son Goku mới trở về, vì thế bọn hắn ai cũng ngồi xuống chờ đợi.

Chiến Thiên bay cùng những chiến binh Z nên hắn tới trước, sau khi hạ xuống đất, hắn cẩn thận tìm một nơi có bóng mát rồi đặt Mị Nguyệt nằm xuống, sau đó ngồi cạnh bên.

Trong khoảng thời gian chờ đợi, Bulma có chút nhàm chán, nàng đi lại xung quanh rồi nhanh chóng bước tới gần Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt rồi chào hỏi.

-Xin chào, ta là Bulma, còn ba người đi cùng người đâu? Sao bọn hắn chưa tới đây?

Chiến Thiên ngẩng đầu lên nhìn, thấy đó là Bulma nên nở nụ cười rồi trả lời.

-Xin chào, ta gọi Chiến Thiên, còn nàng là Mị Nguyệt, còn sư phụ bọn hắn không bay được, vì thế bọn hắn sẽ tới sau, người không cần lo lắng.

Bulma gật đầu rồi có chút tò mò nhìn về Mị Nguyệt, nhìn thấy tình trạng hiện giờ của Mị Nguyệt, Bulma cau mày rồi hỏi.

-Nàng ấy bị sao vậy?

....Hết Chương 107....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Son Goku trở về

Nghe được câu hỏi của Bulma, Chiến Thiên thở dài một hơi, hắn ôn nhu nhìn về Mị Nguyệt rồi trả lời.

-Nàng ấy bị trúng độc, cũng vì nàng ấy đỡ giùm ta một chương nên mới như vậy.

Bulma cúi đầu xem xét tình trạng hiện tại của Mị Nguyệt, nàng ôm cầm trầm ngâm một hồi rồi lên tiếng.

-Người biết được nàng trúng độc gì sao?

Chiến Thiên lắc đầu trả lời.

-Ta không biết đó là loại độc gì, nhưng chỉ biết được rằng nó không thể giải, nếu muốn giải độc thì chỉ có một biện pháp đó là thay toàn bộ máu trong cơ thể nàng trong một thời gian ngắn, cũng không thể thay máu như cách thông thường, vì nếu làm vậy thì độc cũng sẽ theo máu mà đi khắp cơ thể khiến những bộ phận khác trúng độc.

Nghe Chiến Thiên giải thích, Bulma cũng có chút khó khăn, nhưng rồi nàng nhanh chóng nghĩ ra biện pháp rồi lên tiếng.

-Không sao, chúng ta có thể sử dụng ngọc rồng, nhờ Rồng Thần thay toàn bộ máu của nàng là tốt rồi.

Lúc này, những chiến binh Z khác cũng tới gần, bọn hắn nhìn Chiến Thiên rồi lại nhìn về Mị Nguyệt đang nằm đó.

Son Gohan có chút tò mò, rồi lại hỏi.

-Cô Bulma, có chuyện gì sao?

Bulma gật đầu với Son Gohan rồi nói.

-Đúng là có một ít chuyện, anh chàng này gọi là Chiến Thiên, còn bên kia là Mị Nguyệt hắn đang tìm biện pháp giải độc cho nàng ấy, vì thế ta nghĩ đến chúng ta có thể nhờ Rồng Thần giúp hắn.

Lúc này ba người Lâm Thanh Phong cũng chạy tới, Lâm Thanh Phong vẻ mặt không có gì, Nam Cung Mị Ảnh thì có chút thờ dốt.

Lâm Thanh Phong có chút giật mình vì tất cả chiến binh Z đều ở đây ngoại trừ Vegeta cùng Piccolo.

Vegeta cùng Piccolo không ở đây, Lâm Thanh Phong cũng không ngạc nhiên, tính tình của bọn hắn lạnh nhạt nên sẽ không tụ tập lại đây.

Lâm Thanh Phong gật đầu với những chiến binh Z, thả xuống Ninh Thiên Nhai rồi lên tiếng chào hỏi.

-Xin chào, trước tiên tự giới thiệu một chút ta gọi là Lâm Thanh Phong, còn đây là hai lão bà của ta Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai.

Mọi người trong nhóm chiến binh Z cũng nở nụ cười rồi tự mình giới thiệu.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười gật đầu rồi nói.

-Lý do chúng ta tới đây, Chiến Thiên cũng đã cho bọn ngươi biết đi? Tuy rằng bọn ta cũng không quen biết các ngươi, nhưng phiền bọn ngươi giúp đỡ chúng ta.

Nhóm chiến binh Z rất tốt bụng, bọn hắn mặc dù không quen thuộc đám người Lâm Thanh Phong, nhưng nếu Lâm Thanh Phong đã cầu xin giúp đỡ thì bọn hắn cũng gật đầu đồng ý.

Krillin nở nụ cười rồi lên tiếng.

-Không sao cả, chuyện này chúng ta sẽ giúp các ngươi, nhưng có thể cho ta hỏi một chút sao, vị Chiến Thiên huynh đệ này, vì sao ngươi lại mặc y phục của Quy môn phái a?

Chiến Thiên gật đầu, hắn có chút ngại ngùng rồi trả lời.

-Đây là do ta nghe được câu chuyện của Son Goku, vì thế ta muốn mặc y phục giống hắn a.

Krillin gật đầu nở nụ cười, còn Son Gohan hai mắt phát sáng nhìn về Chiến Thiên rồi hỏi.

-Chiến Thiên đại ca cũng đã nghe kể về cha sao?

Chiến Thiên nở nụ cười xoa đầu Son Gohan rồi nói.

-Không những về Son Goku, mà ta cũng đã nghe kể về ngươi nữa cơ.

Son Gohan có chút xấu hổ gật đầu, hắn định nói thêm gì đó, nhưng lúc này Son Goku cũng đã về tới.

Tất cả những chiến binh Z đều đã cảm nhận được khí tức của Son Goku tới gần, Krillin lên tiếng.

-Đó đúng là khí tức của Goku, như vậy lời chàng trai trẻ kia nói là thật.

Mọi người đều ngẩng đầu nhìn lên trời, bọn hắn nhanh chóng thấy được một chiếc tàu vũ trụ đang lao nhanh xuống đất.

Lâm Thanh Phong mỉm cười rồi lên tiếng.

-Chiến Thiên, chuẩn bị gặp thần tượng chưa?

Chiến Thiên cũng vui vẻ nở nụ cười, hắn đã nghe về Son Goku lâu rồi, hiện tại sắp sửa được gặp mặt nên hắn có chút hồi hộp.

Tàu vũ trụ lao nhanh va chạm với mặt đất tạo thành một cái hố to khiến khói bụi bay mù mịt.

Khói bụi dần tan đi, một bóng người cũng từ trong đó hiện ra, đó chính là Son Goku.

Các chiến binh Z vui vẻ, ai cũng lao tới hỏi han.

Son Goku có chút ngạc nhiên, hắn lên tiếng.

-Tại sao mọi người lại biết tớ sẽ về tới đây để mà đón tiếp a?

Bulma vui vẻ, nàng chỉ tay về Trunks rồi trả lời.

-Chính người bạn của cậu đã nói cho chúng tớ biết rằng cậu sẽ về tới đây.

Son Goku nhìn qua Trunks, hắn có chút nghi hoặc rồi hỏi.

-Ai đây?

...Toàn trường tĩnh mịch...

Lúc này Trunks cũng không biết phải nói gì, hắn nhìn Son Goku rồi nở nụ cười lên tiếng.

-Chú Son Goku, cháu có chuyện riêng muốn nói với chú.

Trunks nói rồi lại đi qua một phía, Son Goku cũng đi theo sau.

Lâm Thanh Phong nhìn Trunks cùng Son Goku đã đi, hần mỉm cười cũng không nói gì.

Dựa theo nguyên tác, hần biết được Trunks dẫn Son Goku đi xa để nói về chuyện của những tên Android sẽ xuất hiện.

Mà Trunks cùng Son Goku cũng dựa theo nguyên tác mà bắt đầu.

Đầu tiên Son Goku hóa thân thành Super Saiyan khiến mọi người đều kinh ngạc.

Chiến Thiên có chút hứng thú nhìn về Son Goku rồi lên tiếng

-Mạnh thật, Son Goku đã mạnh ngang với Luyện Hư Kì tầng 2 tu sĩ rồi.

Lúc này Trunks cũng hóa thân thành Super Saiyan, điều này khiến mọi người nghi hoặc.

Chiến Thiên lại một lần nữa đánh giá kĩ sức mạnh của Trunks rồi lên tiếng

-Trunks thật mạnh, sức mạnh này cũng ngang tầm với Luyện Hư tầng 1 rồi, nếu thật sự chiến đấu với Trunks, phần thắng của ta chẳng cao được bao nhiêu.

Đây cũng không phải là do Chiến Thiên tự hạ thấp bản thân, tuy rằng lúc trước hần có thể cùng lúc chiến đấu với hai người Khúc hộ pháp và Bạch hộ pháp, hai vị Luyện Hư kì tầng 1, nhưng đó là do cơ thể của tu sĩ khá yếu, vì thế mà hần chiếm được thượng phong.

Nhưng hiện tại nếu để hần chiến đấu với Trunks, thì hần cũng không nắm được bao nhiêu phần thắng.

Vì thế Chiến Thiên rất phấn khích, hần muốn nhanh chóng trở nên mạnh mẽ hơn.

Một lúc sau, Son Goku cũng trở về còn Trunks thì lại đi mất.

Son Goku có chút xoắn xuýt, hần không biết phải làm thế nào để giải thích cho mọi người chuyện mà Trunks đã kể, nhưng Picollo đã giành lấy kể trước.

Mọi người nghe xong chuyện thì ai cũng trầm mặc, Vegeta thì hừ lạnh một cái rồi lên tiếng.

-Kakarot, đừng vội lên mặt vì ngươi đã trở thành một Super Saiyan... chắc chắn một ngày nào đó ta sẽ vượt qua ngươi... đừng quên rằng ta mới là người mạnh nhất trong tộc Saiyan.

Nghe được lời này của Vegeta, Son Goku mỉm cười nhìn hần rồi trả lời.

-Ừ.

Vegeta nói xong thì lại bay đi mất, hần không muốn bỏ phí thời giờ để nói nhảm, hần còn phải luyện tập để trở nên mạnh mẽ hơn.

Nhìn Vegeta bay đi, nhóm chiến binh Z ai cũng nở nụ cười khỏ, tính tình của Vegeta bọn hần cũng đã biết được đôi chút.

Vegeta là một người háo thắng, lòng tự tôn của hần rất cao, hiện tại lại thấy ngoài Son Goku thì có thêm một người khác lại có thể hóa thân thành Super Saiyan, còn hần thì vẫn dậm chân tại chỗ thì làm sao hần chịu nổi?

Son Goku tò mò nhìn về bọn người Lâm Thanh Phong, đánh giá bọn hần một lúc rồi hỏi.

-Còn những người này là ai? Tại sao chàng trai kia lại mặc y phục của Quy môn phái?

Nghe thấy Son Goku đã để ý tới bọn hần, Chiến Thiên ngại ngùng đứng dậy rồi trả lời.

-Ta là Chiến Thiên, còn đây là sư phụ Lâm Thanh Phong, cùng hai vị sư nương Nam Cung Mị Ảnh, Ninh Thiên Nhai, còn bên kia là Mị Nguyệt, nàng đang bị trúng độc, chúng ta đến đây là để xin giúp đỡ.

Son Goku tò mò đánh giá Chiến Thiên, một lúc sau hần nở nụ cười rồi nói.

-Chiến Thiên huynh đệ, lần đầu gặp mặt ta cũng biết rằng không nên nói như vậy, nhưng ta cảm giác được ngươi rất mạnh, vì thế ngươi có thể cùng ta đấu một trận không?

Lời nói của Son Goku vừa phát ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Phải biết rằng hiện tại Son Goku là một Super Saiyan, đã vậy mà hần lại bảo Chiến Thiên rất mạnh.

Chiến Thiên có chút ngại ngùng gãi đầu nhìn Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong có chút bức tức nhìn Chiến Thiên, không biết tại sao con hàng này lúc này lại muốn hỏi ý kiến của hắn.

Bản thân đã muốn thử sức cùng Son Goku thì cứ việc thử, quay đầu hỏi ý kiến của hắn làm gì a?

Tại sao lúc bắt đầu hành sự cùng Mị Nguyệt lại không hỏi? Khiến Mị Nguyệt ra nông nổi như vậy còn bắt sự phụ phải gấp rút đi chùi đất chung với hắn.

Lâm Thanh Phong ôm một bụng tức giận rồi trả lời.

-Chuyện của người ta không quản, về sau cũng đừng hỏi ý kiến của ta.

Chiến Thiên mặc dù không biết tại sao Lâm Thanh Phong lại tức giận, nhưng hắn cũng biết rằng đây là Lâm Thanh Phong đã cho phép hắn.

Vì thế, hắn mang theo vẻ mặt tràn đầy chiến ý nhìn Son Goku rồi nói.

-Được, Son Goku nghe danh đã lâu.

Son Goku cũng nở nụ cười gật đầu với Chiến Thiên rồi bay sang một nơi khác trông trải hơn.

Các chiến binh Z ở đây thấy cảnh này, ai cũng ôm mặt cười khở, Bulma thì có chút khó chịu nhìn về Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Tại sao người không ngăn cản Chiến Thiên? Goku thật sự rất mạnh a.

Trong ấn tượng của Bulma, Son Goku sau khi hóa thân thành Super Saiyan thì thật sự vô địch thiên hạ, vì thế nàng cũng có chút lo lắng cho Chiến Thiên.

Nghe được câu hỏi của Bulma, Lâm Thanh Phong lắc đầu nở nụ cười rồi trả lời.

-Son Goku đứng là rất mạnh, nhưng bọn hắn chỉ là luận bàn không phải sao? Quan trọng hơn là Chiến Thiên cũng không yếu.

.....Hết Chương 108....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Thật sự muốn đánh?

Son Goku cùng Chiến Thiên bay ra xa một khoảng cách rồi đáp xuống.

Son Goku nở nụ cười nhìn Chiến Thiên rồi nói.

-Chiến Thiên huynh đệ, thật sự có lỗi, nhưng cơ thể ta lại muốn thử sức cùng với người.

Chiến Thiên cũng nở nụ cười rồi trả lời.

-Không sao cả, ta cũng muốn thử sức với người.

Son Goku gật đầu rồi lên tiếng.

-Như vậy, hai ta bắt đầu a?

Son Goku vừa dứt lời, thì thân hình của hắn cũng nhanh chóng biến mất.

Chiến Thiên cười mỉm rồi nhanh chóng quay mặt ra sau lưng, đồng thời đưa tay lên đỡ lấy đòn tấn công của Son Goku.

Tốc độ của bọn hắn khiến những chiến binh Z đồng thời kinh ngạc.

Những chiến binh Z đã biết Son Goku rất mạnh, vì thế bọn hắn cũng không lạ gì, nhưng điều khiến bọn hắn kinh ngạc nhất đó chính là Chiến Thiên.

Tốc độ của Chiến Thiên có thể theo kịp Son Goku đó mới là điểm chính.

Đòn tấn công bị đỡ, Son Goku cũng không có vẻ gì ngạc nhiên, hắn đã cảm giác được Chiến Thiên rất mạnh, nếu Chiến Thiên không đỡ được đòn này thì hắn mới cảm thấy quái lạ.

Chiến Thiên nở nụ cười mỉm nhìn Son Goku rồi hỏi.

-Như vậy, chúng ta có thể đánh thật được chưa?

Son Goku có một tật xấu, đó là hắn không bao giờ dùng hết sức ngay những lúc bắt đầu, bị Chiến Thiên nói trúng tim đen, Son Goku xấu hổ gãi đầu rồi trả lời.

-Được rồi, Chiến Thiên huynh đệ, lần này sẽ là thật sự.

Son Goku dứt lời thì hắn cũng hóa thân thành Super Saiyan, tóc hắn hóa thành màu vàng, toàn thân được bao phủ bởi một lớp khí vàng phát sáng.

Chiến Thiên cũng nghiêm túc hẳn lên, lúc trước chỉ nhìn qua Super Saiyan từ xa, vì thế hắn cũng không cảm thấy gì nhiều.

Nhưng hiện tại đứng trước mặt Son Goku, hắn lại cảm thấy có chút áp lực.

Son Goku cũng không nói nhảm mà lại tiến lên tấn công, thân hình của hắn nhanh chóng biến mất.

Chiến Thiên về mặt ngưng trọng rồi thân hình cũng biến mất.

Các chiến binh Z đều kinh ngạc, bọn hắn không thể theo kịp tốc độ của hai người, mà chỉ cảm nhận được chấn động trong không khí do hai người tạo ra khi chiến đấu với nhau.

Son Gohan có chút sợ hãi rồi run run nói.

-Chiến Thiên đại ca... hắn có thể theo kịp bố sao?

Các chiến binh Z trầm mặc, bọn hắn tuy rằng không thể theo kịp tốc độ của hai người nhưng bọn hắn vẫn cảm nhận được rằng hai người đang đánh ngang tài ngang sức.

Chỉ riêng một mình Lâm Thanh Phong có thể thấy được tất cả, hắn lắc đầu rồi nói.

-Không, Chiến Thiên sẽ thua nhanh thôi, Goku còn chưa sử dụng toàn lực.

Lâm Thanh Phong dứt lời, ai cũng đưa về mặt kinh dị mà nhìn hắn.

Krillin có chút không tin tưởng nên hỏi.

-Lâm huynh đệ, ngươi có thể theo kịp động tác của bọn hắn sao?

Lâm Thanh Phong mỉm cười, hắn cũng không trả lời Krillin mà chỉ đưa bàn tay chỉ về một hướng.

Tất cả mọi người đều tò mò nhìn về phương hướng mà Lâm Thanh Phong chỉ tay.

Ngay lập tức một vụ nổ lớn vang lên, mặt đất nhanh chóng bị nện ra một cái hố to.

Chiến Thiên có chút chật vật bò ra từ cái hố, quần áo của hắn có chút rách rưới, nhưng hắn vẫn nở nụ cười rồi lên tiếng.

-Thật không hổ danh là Son Goku, ngươi thật sự rất mạnh.

Chiến Thiên dứt lời thì thân ảnh của Son Goku cũng xuất hiện, mặc dù y phục cũng có chút rách rưới, nhưng tình trạng của hắn khá hơn Chiến Thiên nhiều lắm.

Son Goku cũng mỉm cười nhìn Chiến Thiên, sau đó cả hai cùng cười lớn.

Son Goku giải trừ trạng thái Super Saiyan rồi trở về bình thường, hắn tới gần Chiến Thiên đưa tay đỡ Chiến Thiên đứng dậy rồi nói.

-Chiến Thiên huynh đệ, ngươi thật sự rất mạnh mà, ta còn chưa gặp được người nào mạnh như ngươi đâu.

Đây cũng không phải là Son Goku khách khí, sự thật là hắn chưa từng gặp người nào mạnh như Chiến Thiên mà không cần biến hình.

Đối với lời khen này của Son Goku, Chiến Thiên nở nụ cười lắc đầu rồi trả lời.

-Không, ngươi đã gặp rồi nhưng ngươi không biết, người đó còn mạnh hơn ta.

Câu trả lời của Chiến Thiên làm Son Goku lại nổi lên hứng thú, hắn tò mò nhìn Chiến Thiên rồi hỏi.

-Thật sự sao? Có người còn mạnh hơn ngươi?

Chiến Thiên mỉm cười gật đầu, hắn cũng không muốn giấu, hắn chỉ tay về Lâm Thanh Phong rồi trả lời.

-Thật sự, đó là sự phụ ta, hấn mạnh hơn ta nhiều lắm.

Piccolo bản thân là người Namek thánh lực của hấn hơn xa người thường, vì thế hấn có thể nghe rõ ràng những câu đối thoại của Son Goku và Chiến Thiên, hấn lộ ra vẻ mặt kinh dị nhìn về Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong từ đằng xa, sau khi nhìn thấy Chiến Thiên chỉ tay về phía mình, ngay lập tức hấn cảm thấy không ổn.

Son Goku có chút hưng phấn nhìn về Lâm Thanh Phong, sau đó hấn nhanh chóng bay tới trước mặt Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Lâm huynh đệ, làm ơn hãy đánh với ta một trận.

Lâm Thanh Phong vỗ tay lên trán rồi ngẩng đầu nhìn trời, điều hấn sợ nhất cũng đã xảy ra.

Những chiến binh Z đều chết lặng, bọn hấn quá rõ ràng tính cách của Son Goku, chỉ cần thấy kẻ mạnh là sẽ đòi đánh nhau cho bằng được.

Son Goku vẫn mang theo vẻ mặt đầy chờ mong nhìn về Lâm Thanh Phong.

Dưới cái nhìn của Son Goku, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi hỏi lại.

-Thật sự muốn đánh?

Son Goku vui vẻ rồi nhanh chóng gật đầu.

Lâm Thanh Phong cũng hết cách, sau khi xem hết nguyên tác Dragonball hấn cũng biết được con hàng trước mặt này sẽ bất chấp mọi thứ để được đánh với kẻ mạnh, vì thế hấn cũng không từ chối nữa.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi gật đầu.

Chiến Thiên cũng bay trở lại, hấn nhìn Son Goku rồi lên tiếng nhắc nhở.

-Nhớ kĩ phải phòng thủ, sự phụ rất mạnh, thật sự là rất mạnh.

Tuy rằng được Chiến Thiên nhắc nhở, nhưng Son Goku lại bỏ ngoài tai, hiện tại hấn rất háo hức vì được đấu với Lâm Thanh Phong thế nên cũng không để ý được gì khác.

Nhìn nụ cười ngu ngơ của Son Goku, Chiến Thiên cũng lắc đầu, hấn biết được Son Goku chẳng để lọt tai lời mà hấn cảnh báo.

Cũng vì thế mà Chiến Thiên không thêm để ý nữa, hấn trở lại bên cạnh Mị Nguyệt bế nàng lên rồi quay lại chờ đợi.

Hành động của Chiến Thiên khiến mọi người tò mò, Krillin lên tiếng hỏi.

-Sao vậy? Không đợi bọn hấn luận bàn xong sao?

Nghe được câu hỏi này, Chiến Thiên lắc đầu thở ra một hơi rồi lên tiếng.

-Sẽ nhanh kết thúc thôi.

Tất cả mọi người đều nhú mày, bọn hấn có chút không hiểu ý của Chiến Thiên là gì.

Phía bên kia Lâm Thanh Phong cùng Son Goku đi đến một bãi đất thoáng đãng, nhìn xung quanh một cái, Lâm Thanh Phong gật đầu rồi nói.

-Nơi này là được rồi, chúng ta nhanh chóng bắt đầu a.

Son Goku cũng dừng lại rồi nhìn xung quanh một chút, hấn gật đầu đồng ý rồi bắt đầu thủ thế.

Nhìn Son Goku vẫn chưa hóa thân thành Super Saiyan, Lâm Thanh Phong nhú mày rồi nói.

-Biến thân thành Super Saiyan đi, hiện tại ngươi không đủ mạnh.

Son Goku nhú mày nhìn Lâm Thanh Phong, nhưng lúc trước cũng nghe từ Chiến Thiên là Lâm Thanh Phong rất mạnh, vì thế hấn cũng không suy nghĩ nhiều mà nhanh chóng biến thân thành Super Saiyan.

Lâm Thanh Phong nhìn Son Goku rồi gật đầu lên tiếng.

-Được rồi, như vậy chúng ta cũng nên bắt đầu.

Lâm Thanh Phong vừa dứt lời, thì thân hình của hấn cũng nhanh chóng biến mất, sau đó xuất hiện sau lưng Son Goku, rồi đặt bàn tay lên vai Son Goku.

Còn Son Goku, về mặt hấn kinh ngạc, hấn vẫn còn chưa kịp phản ứng, hấn thậm chí không thể nhận ra rằng Lâm Thanh Phong đã di chuyển, sau khi cảm giác có một bàn tay đặt lên vai mình, lúc này Son Goku mới chầy ra mồ hôi lạnh.

Son Goku nhanh chóng bay về phía trước rồi quay đầu lại nhìn Lâm Thanh Phong, hấn có chút thờ dốc, nếu vừa nãy Lâm Thanh Phong đánh hấn thì hấn đã thua rồi, thua trong vòng một chiêu duy nhất.

Tất cả mọi người ngoại trừ Chiến Thiên cùng hai người Nam Cung Mị Ảnh, Ninh Thiên Nhai thì đều tỏ ra kinh ngạc, bọn hấn còn không kịp thấy được hành động của Lâm Thanh Phong, chỉ trong chưa đầy một cái chớp mắt mà Lâm Thanh Phong đã tiến ra phía sau Son Goku.

Tốc độ nhanh tới mức khiến Son Goku còn không kịp phản ứng.

Tuy đã cảm giác được Lâm Thanh Phong thật sự mạnh hơn mình nhiều lắm, nhưng Son Goku cũng không chán nản mà thay vào đó chiến ý của hấn càng tăng lên một cách mãnh liệt.

Hấn cũng không nói gì mà nhanh chóng lao về phía Lâm Thanh Phong đồng thời tung nắm đấm.

Lâm Thanh Phong mỉm cười, Son Goku lao tới hấn cũng không sợ hãi, hấn chỉ đưa tay ra trước mặt là nhanh chóng chặn đứng Son Goku.

Sau đó hấn giữ lấy cánh tay của Son Goku rồi dùng sức vứt sang một bên.

Đòn tấn công bị chặn đứng, Son Goku kinh ngạc, nhưng cũng không đợi hấn phản ứng, hấn nhanh chóng bị một cỗ lực lượng ném sang một bên, cơ thể của hấn cũng không thể phản kháng nổi.

Son Goku bị vứt đi, tất cả mọi người chăm chăm nhìn, hôm nay bọn hấn trải qua quá nhiều lần bị kinh ngạc rồi, thế nên bọn hấn có chút chết lặng.

Son Goku bị vứt vào một ngọn núi gần đó, cả người hấn đều bay sâu vào ngọn núi, tạo ra một cái động.

Lâm Thanh Phong nhìn vào động rồi lên tiếng.

-Như vậy, chúng ta kết thúc được chưa?

Lâm Thanh Phong dứt lời, một lúc sau Son Goku mới từ trong động bước ra, toàn thân hấn chật vật còn hơn cả Chiến Thiên khi nãy, nhưng hai mắt của hấn vẫn phát sáng.

Son Goku gãi đầu nở nụ cười rồi lên tiếng.

-Lâm huynh đệ, ngươi mạnh thật đấy, lần sau chúng ta tiếp tục nhé.

Nhìn con hàng trước mặt này, Lâm Thanh Phong cũng hết nói nổi rồi, dân Saiyan toàn là một lũ điên.

.....Hết Chương 109....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Dùng nội làm pháp khí?

Đối với lời thỉnh cầu của Son Goku, Lâm Thanh Phong chỉ gật đầu đồng ý cho có lệ thôi, hấn cũng biết được, hiện tại mặc dù Son Goku yếu hơn hấn, nhưng về sau Son Goku rất nhanh sẽ trở nên mạnh mẽ hơn.

Khi đó hấn cũng không chắc rằng mình có thể chịu nổi Son Goku hay không chứ đừng bảo đánh nhau.

Nên nhớ rằng, Dragonball thế giới cũng không có linh khí cho Lâm Thanh Phong tu luyện, vì thế hấn cũng không thể nào gia tăng cảnh giới ở nơi này.

Hiện tại bọn hấn đều tới đây thì chỉ có một mình Chiến Thiên có khả năng nâng cao sức mạnh thôi.

Son Goku thấy được Lâm Thanh Phong đồng ý thì hấn liền vui vẻ, hấn nhanh chóng lên tiếng.

-Được, cảm ơn Lâm huynh đệ, ta sẽ cố gắng trở nên mạnh mẽ hơn để chiến đấu với ngươi.

Nghe xong câu nói này, Lâm Thanh Phong cũng chỉ có thể cười khò rồi trả lời.

-Cũng không cần phải chiến đấu với ta, về sau ngươi có thể đi tìm Chiến Thiên mà.

Son Goku gật đầu cười hắc hắc, hẳn rất vui vẻ vì hiện tại lại có thêm người để cùng hắn chiến đấu.

Nhìn nụ cười ngây ngô của Son Goku, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi nói.

-Hiện tại chiến đấu cũng xong, chúng ta cũng nên quay lại a? Bọn ta có việc gấp cần hoàn thành sớm đây.

Lúc này Son Goku mới gật đầu, rồi cùng Lâm Thanh Phong trở lại, hẳn cũng biết được bọn người Lâm Thanh Phong đang còn cần tìm ngọc rồng để chữa trị cho Mị Nguyệt.

Son Goku cùng Lâm Thanh Phong trở về, tất cả mọi người đều thở ra một hơi, Bulma lên tiếng.

-Nếu mọi chuyện đã xong rồi, như vậy mọi người đều trở về nhà ta sao?

Tất cả mọi người đều gật đầu đồng ý, nhưng chỉ có Tien và Chaozu lại lên tiếng từ chối.

-Bọn ta sẽ không, bọn ta cần luyện tập để mạnh mẽ hơn, bọn ta cũng không muốn 3 năm sau lại chết vì không đủ mạnh.

Tất cả mọi người đều trầm mặc sau khi nghe Tien nói.

Bọn hắn cũng biết được trận chiến 3 năm sau sẽ rất khó khăn vì thế trong lòng người nào cũng có chút lo sợ.

Nhưng lúc này Lâm Thanh Phong lại mỉm cười rồi lên tiếng.

-Không sao cả, mọi người cứ tập luyện, 3 năm sau ta cùng Chiến Thiên sẽ giúp đỡ.

Các chiến binh Z nghe được lời này thì ai cũng có vẻ vui mừng, nếu Chiến Thiên cùng Lâm Thanh Phong tham gia thì phần thắng của bọn họ sẽ lớn hơn một chút.

Tuy vậy nhưng Tien vẫn nói.

-Ta cùng Chaozu vẫn sẽ tự mình luyện tập để trở nên mạnh mẽ hơn, vì vậy mọi người... 3 năm sau sẽ gặp lại.

Tien nói xong, thì liền cùng Chaozu rời đi.

Nhìn hai người rời đi, những người còn lại cũng không ai ngăn cản, tính tình của Tien cùng Chaozu là như vậy, bọn hắn từ sớm đã quen thuộc nên không lạ lẫm gì.

Krillin nở nụ cười khổ rồi cũng lên tiếng.

-Như vậy, tớ cũng sẽ trở về đảo rùa để cùng Quy Lão tập luyện.

Krillin nói rồi cũng không chờ đợi mà nhanh chóng bay đi.

Son Goku nhìn tất cả mọi người rồi nở nụ cười lên tiếng.

-Như vậy, trước tiên chúng ta cứ về nhà Bulma a, để Bulma nghiên cứu tìm cách chữa cho Mị Nguyệt rồi sau đó chúng ta sẽ cùng nhau luyện tập.

Tất cả mọi người đều gật đầu đồng ý, Bulma nhanh chóng lấy ra một chiếc máy bay từ viên Capsule, nhưng nài lại bị Son Goku ngăn cản.

Bulma có chút nghi hoặc nhìn Son Goku, nhưng Son Goku lại lên tiếng.

-Không cần thiết dùng máy bay đâu, tớ mới học được một phép thuật mới có thể dịch chuyển không gian, vì thế mọi người chỉ cần nắm lấy tay nhau là được rồi.

Ngoại trừ bọn người Lâm Thanh Phong, thì còn lại bốn người Piccolo, Yamucha, Son Gohan cùng Bulma đều mang khuôn mặt nghi hoặc nhìn Son Goku.

Nhưng Son Goku vẫn nở nụ cười như vậy thì bọn hắn cũng quyết định thử một lần.

Tất cả mọi người đều nắm tay nhau, Son Goku mỉm cười gật đầu, hắn đặt một tay lên vai Son Gohan, rồi tay còn lại kẹp ngón trỏ và ngón giữa đặt lên trán, nhắm mắt tập trung.

Chỉ trong nháy mắt, khi bốn người bọn Son Gohan còn nghi hoặc thì bọn hắn lại xuất hiện tại nhà Bulma.

Dr.Brief đang ngồi ngoài vườn ngắm cảnh, miệng hắn còn đang ngậm một điếu thuốc.

Bỗng dưng bọn người Son Goku xuất hiện trước mặt khiến hắn giật mình, nhưng hắn cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Bulma có chút mộng bức nhìn xung quanh, nàng vẫn chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì lại nghe Dr.Brief lên tiếng.

-Là Bulma sao? Con về rồi à?

Bulma có chút kinh dị, phải biết rằng lúc trước bọn hắn cách nơi này rất xa, gần cả ngàn cây số, nhưng Son Goku chỉ trong một cái chớp mắt liền đưa bọn hắn trở về, cái này không khoa học.

Bốn người có chút mộng bức mà nhìn Son Goku, Son Goku lại nở nụ cười rồi giải thích.

-Đây là một phép thuật mà tớ học được khi ở hành tinh Yardrat, nó được gọi là Dịch Chuyển Tức Thời.

-Nó có thể mang ta đi bất cứ nơi nào, bí quyết ở đây là chúng ta phải liên tưởng tới con người, trước tiên chúng ta phải cảm nhận khí tức của một người nào đó.

-Cũng vì thế mà tớ chỉ có thể đi tới những nơi có người quen thuộc ở đó thôi.

Bulma lúc đầu còn có chút kinh ngạc, nhưng nàng cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh không xoắn xuýt nhiều.

Việc quan trọng hiện giờ là nàng phải tạo gấp rút tạo ra một chiếc tủ đông lạnh để giúp Mị Nguyệt có thể chống đỡ trong khoảng thời gian mà bọn hắn đi tìm ngọc rồng.

Theo lời kể của Chiến Thiên thì Mị Nguyệt chỉ có thể chống đỡ trong khoảng 2-3 ngày thôi, vì thế Bulma cũng không chậm trễ.

Nàng quay đầu nhìn sang Dr.Brief rồi lên tiếng.

-Bố à, mau lại đây giúp con chế tạo ra một chiếc tủ đông lạnh, bọn con có việc gấp.

Dr.Brief gật đầu, hắn có chút nghi hoặc nhưng cũng không phản nản gì mà theo lời Bulma đi vào phòng chế tạo.

Bulma tuy rằng gấp gáp, nhưng nàng cũng không quên đưa cho Son Goku cùng Lâm Thanh Phong hai chiếc máy dò ngọc rồng cùng hai cái điện thoại rồi nói.

-Trong thời gian bọn tớ chế tạo thùng đông lạnh, thì mọi người cứ đi tìm ngọc rồng trước.

-Thời gian hiện tại khá gấp rút nên cứ chia ra hai nhóm mà đi tìm.

Son Goku tiếp nhận hai chiếc máy dò ngọc rồng cùng điện thoại, hắn gật đầu đưa một cái cho Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Đây là máy dò ngọc rồng cùng điện thoại, Piccolo cùng Yamucha sẽ biết cách sử dụng nó, còn ta và Gohan sẽ trở về thông báo với Chichi một tiếng rồi sẽ đi tìm cùng mọi người.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười gật đầu rồi lên tiếng.

-Như vậy, phiền phức ngươi rồi.

Nhưng Piccolo cũng không đáp lời Lâm Thanh Phong, hắn chỉ gật đầu một cái coi như là đã đồng ý, tính cách của hắn khá lạnh lùng nên cũng không thích nói nhiều.

Son Goku cùng Son Gohan rời đi, để lại Piccolo cùng Yamucha ở đây dẫn đường cho bọn người Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong liếc nhìn Chiến Thiên một cái, hiện tại Chiến Thiên vẫn có chút không nở rời xa Mị Nguyệt.

Hắn biết trong lòng Chiến Thiên đang suy nghĩ điều gì, vì thế nên lên tiếng.

-Cứ yên tâm để nàng ở lại đi, có ta cùng hai vị sư nương của ngươi sẽ chăm sóc cho nàng.

Nghe lời Lâm Thanh Phong nói, tuy Chiến Thiên có chút không nở, nhưng hắn vẫn gật đầu đồng ý, sau đó lại hỏi.

-Tại sao sư phụ lại ở đây? Người có thể đi cùng chúng ta a?

Lâm Thanh Phong trợn mắt nhìn Chiến Thiên một cái rồi kiên nhẫn giải thích.

-Bọn ngươi có thể bay, ta chỉ có thể chạy bộ thôi, vì thế tốc độ di chuyển sẽ nhanh hơn ta.

Chiến Thiên nghe xong lời giải thích, hắn cái hiểu cái không gật đầu.

Lúc này Nam Cung Mị Ánh lại lên tiếng.

-Phu quân nói sai rồi, chàng vẫn có thể bay, tuy không thể tự thân bay lượn nhưng chàng vẫn có thể đạp pháp khí mà bay a.

Nam Cung Mị Ảnh nói hết, Lâm Thanh Phong có chút sững sờ, sau đó hấn vỗ trán.

Đúng thật là hấn có thể bay, nhưng từ khi đạt Trúc Cơ Viên Mãn thì mọi chuyện đều dồn dập tới khiến hấn quên mất điều này.

Lâm Thanh Phong mặt mỗ đỏ ửng gãi đầu, hấn có chút ngại ngùng rồi lên tiếng.

-Haha, ta quên mất...

Nam Cung Mị Ảnh cũng không biết phải nói gì hơn, lúc đầu nàng cứ nghĩ rằng Lâm Thanh Phong không bay mà cứ chạy bộ là do hấn muốn tập luyện vì thể năng cũng không nhắc nhở.

Nhưng nàng thật không ngờ là con hàng này lại quên.

Không biết lời này mà truyền ra ngoài thì sẽ có bao nhiêu tên Luyện Khí kì cả đời đều không thể Trúc Cơ sẽ đồng thời tiến lên liều mạng với hấn.

Lâm Thanh Phong cười gượng gãi đầu, hấn xem xét nhẩn trữ vật một chút, hấn muốn tìm một kiện pháp khí để sử dụng phi hành.

Tìm một hồi lâu, hấn cũng chỉ lấy ra một con dao xép cùng cái... nòi.

Nam Cung Mị Ảnh lấy tay che trán, phu quân của nàng mặc dù mạnh, nhưng từ trước tới giờ cũng không có một kiện pháp khí nào, hiện tại bảo hấn lấy ra pháp khí đúng là làm khó cho hấn.

Cầm con dao xép cùng cái nòi trên tay, Lâm Thanh Phong có chút xoắn xuýt, hấn không biết mình nên làm gì tiếp theo.

Vì thế mà hấn muốn thử, hấn liền truyền một ít linh lực vào cái nòi rồi không chế nó lơ lửng trên không một chút.

Đúng theo suy nghĩ của hấn, cái nòi nhanh chóng lơ lửng trên không trung, điều này khiến hấn rất vui mừng.

Hấn nhanh chóng nhảy lên cái nòi rồi điều khiển nó bay đi bay lại như một đứa con nít tìm được đồ chơi mới.

Piccolo, Yamucha hai khuôn mặt mừng rỡ nhìn Lâm Thanh Phong, bọn hấn chưa từng thấy có người cười nòi bay a?

Đừng nói tới hai người bọn hấn, ngay cả Chiến Thiên hay Nam Cung Mị Ảnh cũng chưa từng thấy tên tu sĩ nào dùng nòi làm pháp khí đâu.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Thay máu

Lâm Thanh Phong vẫn vui vẻ mà điều khiển cái nòi bay lượn trên không, gần nửa giờ sau hấn mới chịu đáp xuống.

Nam Cung Mị Ảnh ngẩng đầu nhìn trời, biểu hiện của con hàng này khiến nàng quá xấu hổ.

Chỉ có Ninh Thiên Nhai là vui vẻ chạy tới vui vẻ chúc mừng hấn.

Piccolo cũng có chút nhìn không nổi nữa, vì thế hấn lên tiếng.

-Được rồi, chúng ta nhanh chóng đi tìm ngọc rồng thôi, chẳng phải thời gian rất gấp sao?

Lúc này Lâm Thanh Phong cũng từ trong vui vẻ mà nghiêm túc trở lại, hấn gặt đầu rồi nhìn Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai mà nói.

-Như vậy bọn ta sẽ đi trước, hai nàng cứ ở lại đây mà chăm sóc cho Mị Nguyệt.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai đều gặt đầu đồng ý.

Yamucha lúc này lại lên tiếng từ chối.

-Tớ sẽ ở lại đây để tranh thủ luyện tập, hiện tại thực lực của tớ là yếu nhất, vì thế tớ phải chăm chỉ hơn.

Đối với quyết định này của Yamucha, Lâm Thanh Phong cũng không ngăn cản mà chỉ gặt đầu coi như là trả lời hấn.

Lâm Thanh Phong tiếp nhận cái điện thoại từ tay Picollo, hần trầm ngâm một chút rồi lại nhớ tới cái điện thoại của chính mình.

Vì thế hần nhanh chóng lấy ra, đưa cho Nam Cung Mị Ảnh rồi nói.

-Nàng đợi sau khi Bulma làm xong chiếc tủ cho Mị Nguyệt thì hãy nhờ nàng ấy giúp ta sạc điện vào đây được chứ?

Nam Cung Mị Ảnh cũng biết được Lâm Thanh Phong muốn dùng chiếc điện thoại này để gọi về nhà, vì thế nàng nhanh chóng gật đầu đồng ý.

Tất cả mọi chuyện ở đây đều đã xong, Picollo tay cầm máy dò ngọc rồng, dẫn theo Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên đồng thời lên đường.

.....

Mười ngày sau, năm người Lâm Thanh Phong, Chiến Thiên cùng Picollo ngoài ra còn có Son Goku cùng Son Gohan đồng thời trở về nhà của Bulma,.

Trong vòng mười ngày, bọn hần đã sưu tập đủ 7 viên ngọc rồng rồi đem trở lại đây.

Hiện tại Nam Cung Mị Ảnh đang cùng Ninh Thiên Nhai và Bulma ngồi trong phòng để trò chuyện, còn Mị Nguyệt thì đã được Bulma đem vào chiếc tủ lạnh để nàng tiến vào trạng thái ngủ đông.

Bọn hần trở về, thì Nam Cung Mị Ảnh liền nhận ra, nàng nở nụ cười rồi lên tiếng.

-Bọn hần đã về tới rồi.

Mấy ngày này, Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai cũng không giấu diếm thân phận của bọn hần, mà kể ra toàn bộ cho Bulma, vì thế hiện tại nàng phát hiện ra bọn người Lâm Thanh Phong đã trở về thì Bulma cũng không kinh ngạc.

Cả ba người nhanh chóng ra ngoài để tụ họp cùng bọn hần.

Chiến Thiên có chút lo lắng, hần không biết được nếu rồng thần không thể thực hiện được điều ước thì bọn hần phải làm thế nào.

Nhìn Chiến Thiên có vẻ lo lắng, Lâm Thanh Phong nở nụ cười vỗ vai hần rồi an ủi.

-Cũng đừng lo lắng nhiều quá, nếu Rồng Thần không được thì chúng ta có thể tìm được cách khác.

Chiến Thiên nhận được lời an ủi, hần có chút khó khăn mà gật đầu.

Nhìn Chiến Thiên như vậy, Lâm Thanh Phong cũng không nói gì thêm, hần cũng biết đây cũng coi là một bước ngoặt trong đời Chiến Thiên, Chiến Thiên không lo lắng mới là kì quái.

Bulma thấy năm người bọn Lâm Thanh Phong thật sự đã trở về, nàng vui vẻ rồi lên tiếng.

-Nếu mọi người đã trở về rồi, thì chúng ta nên nhanh chóng chữa trị cho Mị Nguyệt thôi.

Mọi người đều đồng thời gật đầu đồng ý.

Chiến Thiên hít vào một hơi rồi đi cùng Bulma để đem chiếc tủ đông lạnh Mị Nguyệt ra ngoài.

Đây là một chiếc tủ màu đen, một mặt được làm bằng thủy tinh trong suốt, giúp người bên ngoài có thể nhìn thấy được tình trạng của người nằm bên trong.

Bên trong, Mị Nguyệt vẫn như vậy, vẫn là một mỹ nhân, nàng nhắm hai mắt, khuôn mặt trắng bệch, cặp môi cũng không có tí huyết sắc nào, nàng cứ lặng yên nằm trong tủ như một vị lạnh lùng mỹ nhân.

Nhìn nàng hiện tại, lại nhớ đến nàng từng cười đùa vui vẻ trong khoảng thời gian trước, Chiến Thiên hai mắt có chút ướt át.

Bảy viên ngọc rồng đã được bày sẵn trong sân, khi Chiến Thiên cùng Bulma mang theo Mị Nguyệt trở ra thì Son Goku cũng gật đầu.

Dưới cái nhìn trông đợi của mọi người, Son Goku lên tiếng kêu gọi Rồng Thần.

-Shen-long, mau hiện thân nào.

Son Goku dứt lời thì... chẳng có gì xảy ra cả.

Chiến Thiên khuôn mặt có chút mộng bức, hần muốn nói gì đó, nhưng lúc này trời đất bỗng dưng tối sầm.

7 viên ngọc nằm trên mặt đất bắt đầu phát ra ánh sáng, vài giây sau ánh sáng từ bảy viên ngọc bỗng dưng kéo lên tận trời.

Một con Rồng cũng theo ánh sáng xuất hiện, toàn thân một màu xanh lục, hai mắt đỏ hoe, trên đầu có hai chiếc sừng, trên người có bốn chân, mỗi chân có bốn ngón.

Đây là một con Tứ Trảo Thanh Long.

Rồng thần xuất hiện khiến ba người Chiến Thiên, Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai đều trầm trồ kinh ngạc, những người còn lại tất cả đều cảm thấy rất bình thường.

Piccolo tuy mấy ngày nay vẫn đi cùng Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên nhưng hắn vẫn còn nghi ngờ về thân phận của bọn người Lâm Thanh Phong.

Khi thấy Lâm Thanh Phong chẳng có biểu hiện gì là ngạc nhiên khiến Piccolo nhũn mày.

Lòng nghi ngờ của Piccolo rất nặng, vì thế hắn vẫn để ý tới từng cử động nhỏ của bọn người Lâm Thanh Phong, nếu bọn hắn có một cử chỉ nào không bình thường thì Piccolo sẽ phát hiện ngay.

Nhưng Piccolo quá đa nghi rồi, ngoài việc tới đây để cứu Mị Nguyệt ra, hiện tại bọn người Lâm Thanh Phong cũng không có lý do nào khác.

Rồng Thần xuất hiện, một lúc sau chính nó cũng lên tiếng.

-Các nguoi là người đã kêu gọi ta, như vậy ta sẽ ban cho các nguoi một điều ước.

-Như vậy, điều ước của các nguoi là gì đâu?

Son Goku gật đầu nở nụ cười rồi nhìn về Chiến Thiên mà nói.

-Mau lên đi Chiến Thiên, hãy nói ra điều ước của nguoi.

Chiến Thiên có chút chần chờ, nhưng nhìn về Mị Nguyệt hắn lại có thêm can đảm.

Hắn hít vào một hơi rồi lên tiếng.

-Xin Rồng Thần hãy thay đổi toàn bộ lượng máu đã trúng độc trong cơ thể của Mị Nguyệt, và thay vào đó là một lượng máu khác.

Rồng Thần nghe xong lời thỉnh cầu, nó đưa mắt nhìn đánh giá Mị Nguyệt một lúc.

Tất cả mọi người đều im lặng mà chờ đợi câu trả lời của nó.

Một lúc sau, Rồng Thần lắc đầu rồi trả lời.

-Ta không thể làm được, nàng là người thuộc thế giới khác cũng không thuộc về nơi này, vì thế ta không thể tự tiện dùng máu của loài người ở đây mà thay cho nàng.

Chiến Thiên có chút ủ rũ cúi đầu, Lâm Thanh Phong cũng cau mày, Rồng Thần trái đất mặc dù về sau rất vô dụng, đa phần điều ước đều không thể thực hiện được, nhưng vấn đề của Mị Nguyệt cũng không thể trách nó, vì Mị Nguyệt đúng là thuộc về thế giới khác, nó không làm được cũng không có gì lạ.

Nhưng Bulma ở đây lại có suy nghĩ khác, nàng là một thiên tài vì thế nàng nghĩ ra rất nhiều cách khác nhau để giải quyết vấn đề, nàng trầm tư một lúc rồi lên tiếng.

-Nếu như bọn ta có thể tìm đủ người đồng ý cho máu, như vậy nguoi có thể điều chỉnh rồi thay đổi máu cho phù hợp cơ thể nàng không?

Rồng Thần trầm tư một lúc, rồi nó gật đầu trả lời.

-Cũng vì nàng là người ở thế giới khác, nên ta không thể quyết định thay người khác, nhưng nếu các nguoi có bốn người đồng ý dùng máu để thay cho nàng thì ta sẽ thực hiện được.

Rồng Thần giải thích xong thì tất cả mọi người đều gật đầu tỏ vẻ đã hiểu ra.

Nhưng về sau Chiến Thiên sẽ cưới Mị Nguyệt, vì thế hiện tại hắn không thể cho nàng máu, nếu nàng mang trong mình một phần máu của hắn thì ai biết được về sau lỡ mà Mị Nguyệt có thai, thì con của bọn hắn có mang bệnh hay không?

Lâm Thanh Phong nở nụ cười gật đầu rồi nói.

-Như vậy, đầu tiên cứ lấy một ít máu trong người của ta.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai cũng nở nụ cười nhìn nhau gật đầu rồi đồng thời lên tiếng.

-Tính thêm phần của chúng ta.

Son Goku trầm tư một lúc rồi lên tiếng.

-Như vậy, ta cũng sẽ cho nàng một ít lượng máu trong người của ta.

Chiến Thiên hai mắt có chút ướt át nhìn về bốn người, hấn cúi đầu thật sâu rồi lên tiếng.

-Cảm tạ mọi người.

Lâm Thanh Phong lắc đầu rồi trả lời.

-Không cần cảm tạ ta, ta là sư phụ của ngươi, ta có trách nhiệm chùi đất cho những lỗi lầm của ngươi gây ra.

Chiến Thiên vui vẻ nở nụ cười, hấn lại quay sang Son Goku rồi lên tiếng.

-Cảm tạ ngươi, Son Goku.

Đối với lời cảm ơn của Chiến Thiên, Son Goku gãi đầu nở nụ cười rồi trả lời.

-Không cần cảm tạ ta, về sau ngươi chỉ việc cùng ta tập luyện là tốt rồi.

Chiến Thiên gãi đầu, hiện tại bốn người cũng đã chọn xong, vì thế hấn nhìn rồng thần rồi lên tiếng.

-Chúng ta đã chọn xong bốn người đồng ý, xin Rồng Thần hãy giúp Mị Nguyệt thay máu.

Rồng Thần nghe xong điều ước, nó trầm ngâm một chút rồi trả lời.

-Được rồi, như vậy ta sẽ thực hiện điều ước của ngươi.

Rồng Thần dứt lời, nó quay sang nhìn về Mị Nguyệt, hai mắt đỏ ngầu của nó phát ra vài tia sáng.

Ngay lập tức một lượng máu đen kịt từ trong cơ thể Mị Nguyệt được Rồng Thần vút bỏ ra ngoài, rơi xuống đất, lượng máu đen nhanh chóng ăn mòn mặt đất tạo ra một cái lỗ nhỏ.

Tất cả mọi người đều hít vào một hơi khí lạnh, lượng độc trong máu của Mị Nguyệt lớn như vậy, nếu không phải bọn hấn nhanh chóng tìm ra cách chữa cho Mị Nguyệt thì không biết nàng có thể tiếp tục sống trong bao lâu.

.....Hết Chương 111.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Sức mạnh mới của Mị Nguyệt

Rồng Thần sau khi lấy ra tất cả máu trong người Mị Nguyệt, nó lại quay đầu nhìn về bọn người Lâm Thanh Phong.

Chỉ trong phút chốc, bốn người Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh, Ninh Thiên Nhai cùng Son Goku sắc mặt đều trắng bệch.

Đây là biểu hiện của việc bọn hấn bị lấy đi một lượng máu lớn.

Nam Cung Mị Ảnh phải đưa tay chống lên tường mới có thể đứng vững, còn Ninh Thiên Nhai thì ngay lập tức nằm xuống bất tỉnh.

Bulma có chút hốt hoảng, nàng nhanh chóng tiến tới rồi đưa Ninh Thiên Nhai cùng Nam Cung Mị Ảnh vào trong.

Chiến Thiên cũng lo lắng mà nhìn Lâm Thanh Phong, hấn muốn nói gì đó nhưng Lâm Thanh Phong đã đưa tay ngăn lại rồi lên tiếng.

-Ta không sao, mau nhìn Mị Nguyệt.

Chiến Thiên tuy rằng có chút lo lắng, nhưng hấn vẫn biết được hiện tại quan trọng nhất là Mị Nguyệt.

Vì thế hấn quay đầu nhìn Rồng Thần, chờ đợi Rồng Thần trả lời.

Rồng Thần vẫn nhìn Mị Nguyệt, một lúc lâu sau đó nó trả lời.

-Được rồi, ta đã điều chỉnh lại lượng máu đã rút, đồng thời cải tạo lại một ít thân thể của nàng, chỉ cần đợi một lúc sau nàng sẽ tỉnh lại.

Đúng như lời Rồng Thần đã nói, cơ thể Mị Nguyệt dần dần phát sinh biến hóa, tuy biến hóa không nhiều nhưng rõ ràng nhất là ở một điểm, nàng bắt đầu mọc đuôi.

Mọi người đều nhìn trong mắt biến hóa lúc này của Mị Nguyệt, ai cũng hiểu được Mị Nguyệt mọc đuôi là do có dòng máu người Saiyan của Son Goku trong cơ thể.

Rồng Thần chờ đợi một hồi cho biến hóa của Mị Nguyệt kết thúc rồi mới lên tiếng.

-Điều ước đã được thực hiện,như vậy ta đi đây.

Rồng Thần nói xong thì cũng không ở lại chờ đợi thêm, ánh sáng nổi lên, thân ảnh của nó cũng biến mất trong vầng sáng.

Bảy viên ngọc rồng nằm trên mặt đất phát ra ánh sáng rồi bay lên cao, sau đó lại tản ra khắp nơi.

Chiến Thiên vui vẻ mà quan sát Mị Nguyệt, hẳn cũng biết được hiện tại Mị Nguyệt đã an toàn rồi.

Chờ đợi một lúc lâu mà Mị Nguyệt vẫn chưa tỉnh lại Son Gohan có chút tò mò ngẩng đầu hỏi Piccolo.

-Sur phụ, Rồng Thần đã đi rồi, nhưng sao Mị Nguyệt tỷ tỷ vẫn chưa tỉnh lại?

Piccolo có chút trầm ngâm, rồi trả lời.

-Cứ đợi một lúc nữa, ta đoán rằng nàng sẽ tỉnh lại nhanh thôi.

Dưới sự trông đợi của mọi người, một lúc sau Mị Nguyệt cũng tỉnh lại.

Mị Nguyệt mở hai mắt mông lung nhìn xung quanh, sau khi nàng thấy Chiến Thiên thì mới lên tiếng hỏi.

-Là Chiến Thiên ca sao? Chúng ta đang ở đâu đây?

Chiến Thiên nở nụ cười với nàng rồi mới trả lời.

-Chúng ta đang ở Dragonball thế giới, sau khi ngươi phát độc thì chúng ta đã gấp rút mang ngươi tới đây, hiện tại ngươi đã khỏe rồi.

Mị Nguyệt gật đầu, nhưng đầu óc nàng hiện tại vẫn còn có chút mơ hồ, vì thế nàng cần thêm một ít thời gian để tiếp nhận lượng tin tức này.

Lâm Thanh Phong đứng bên ngoài nhìn hai người, hẳn cũng thở ra một hơi nhẹ nhõm, cũng may là biện pháp này có công hiệu, tuy hiện tại huyết mạch trong người Mị Nguyệt đều bị đổi mới, nhưng ít ra là nàng không có chuyện gì.

Son Goku chờ đợi một hồi, nhìn thấy Mị Nguyệt đã tỉnh lại, hẳn cũng vui vẻ rồi lên tiếng.

-Mị Nguyệt, nếu ngươi đã tỉnh lại rồi thì nhanh chóng thử một ít năng lực hiện tại a, ta có cảm giác rằng ngươi rất mạnh mẽ đây.

Lâm Thanh Phong đưa tay che trán, con hàng này thật sự không biết điểm dừng là chỗ nào, tuy rằng những điều hắn nói là sự thật.

Mị Nguyệt lúc trước là tu sĩ Trúc Cơ kì, hiện tại có thêm huyết mạch của người Saiyan cộng thêm cơ thể đã trải qua Rồng Thần cải tạo thì làm sao có thể yếu đi đâu được? Nhưng đây cũng không phải là lúc đòi hỏi nàng vận động mạnh a?

Mị Nguyệt quay đầu nhìn vào Son Goku, nam tử trước mặt này rất xa lạ, ít nhất rằng trong trí nhớ của nàng, nàng nhớ rõ là chưa từng gặp hắn, vì thế nàng hỏi.

-Xin lỗi vị công tử này, ngươi là ai a? Ta hình như cũng không quen biết ngươi?

Son Goku có chút xấu hổ gãi đầu, đúng thật rằng hắn với nàng không quen biết, từ lúc Mị Nguyệt tới đây thì nàng đều trong trạng thái bất tỉnh làm sao nàng có thể biết hắn?

Chiến Thiên có chút xoắn xuýt rồi nhanh chóng giải thích.

-Đừng nói vậy Mị Nguyệt, hẳn là Son Goku, ngươi có thể tỉnh lại cũng là do hắn cho ngươi một ít máu huyết đây.

Mị Nguyệt nghe Chiến Thiên giải thích, nàng cũng nhanh chóng gật đầu rồi hướng Son Goku lên tiếng.

-Như vậy, thật xin lỗi ân công rồi.

Son Goku gãi đầu cười cười rồi trả lời.

-Không, không, là do ta quá phấn khích thôi, ngại thật sự không có lỗi gì đâu.

Tuy Son Goku nói vậy, nhưng Mị Nguyệt vẫn đứng lên xin lỗi, nhưng khi nhìn lại phía sau lưng lại dư ra một cái đuôi, vì thế nàng giật mình.

Chiến Thiên cũng nhanh chóng giải thích.

-Đừng lo lắng, vì huyết mạch của Son Goku là người Saiyan, hẳn lại cho nàng máu vì thể hiện tại nàng cũng được tính là một người Saiyan, có đuôi là chuyện bình thường thôi.

Nghe Chiến Thiên giải thích xong, Mị Nguyệt cũng hiểu được, nàng gật đầu chấp nhận.

Nàng cảm giác thử thân thể hiện tại một hồi, cũng không có gì khác lạ ngoài việc nàng có thêm một cái đuôi, vì thế nàng cũng không xoắn xýt nhiều.

Sau đó nàng ngồi xuống nhắm mắt cảm thụ linh khí trong cơ thể, nàng vẫn có cảnh giới Trúc Cơ tầng 2, nhưng nó cũng khiến nàng vui mừng, nàng rất sợ tu vi của nàng sẽ bị phế sạch rồi nàng phải tu luyện lại từ đầu.

Bởi vì lúc này khoảng cách của nàng cùng Chiến Thiên đã đủ xa rồi, nếu lại phải tu luyện từ đầu thì không biết bao giờ nàng mới có thể đuổi kịp hắn.

Cảm thụ xong tất cả mọi thứ trong thân thể, Mị Nguyệt mới đứng dậy rồi nói.

-Thân thể ta tất cả mọi thứ đều bình thường, không có điểm gì lạ.

Son Goku lắc đầu rồi lên tiếng.

-Không phải đâu, ta có cảm giác được rằng ngại hiện tại rất mạnh, ngại có thể thử mà, có thể ngại vẫn chưa quen thuộc cơ thể hiện tại đây.

Dưới lời thỉnh cầu của Son Goku, Mị Nguyệt cũng bắt đầu đi, nhưng nàng vẫn phải thử một ít lực lượng của mình để thỏa mãn Son Goku.

Mị Nguyệt dùng sức mà xông tới đánh Son Goku.

Ngay lập tức, Son Goku cùng mọi người đều giật mình, Son Goku nhanh chóng đưa tay lên đỡ đòn công kích của nàng, tuy vậy nhưng hắn vẫn bị đánh bay ra một khoảng cách.

Tất cả mọi người đều tròn mắt há mồm, Son Goku ở trạng thái bình thường theo Lâm Thanh Phong cảm nhận được thì cũng mạnh cỡ Hóa Thần tầng 4, nhưng chỉ với một tát của Mị Nguyệt lại khiến hắn bay xa, thực lực như vậy cũng không thấp hơn Son Goku là bao nhiêu đi?

Lâm Thanh Phong trầm tư một lúc rồi nhanh chóng nghĩ ra.

Đây có thể là do tác dụng sau khi Rồng Thần thay đổi cơ thể của Mị Nguyệt, hiện tại nàng cũng mang theo huyết mạch của người Saiyan có lẽ đó là nguyên nhân chính khiến cơ thể của nàng mạnh lên.

Mị Nguyệt há hốc mồm, nàng cũng không tin tưởng được rằng nàng có thể đánh Son Goku văng xa như vậy.

Son Goku quay lại, hắn nở nụ cười rồi lên tiếng.

-Ta đã bảo rằng ta cảm giác ngại rất mạnh mà, bây giờ có thể tin tưởng đi?

Mị Nguyệt có chút ngờ ngạc gật đầu, nàng cũng không biết tại sao sức lực của nàng lại lớn như vậy đây.

Lúc này Lâm Thanh Phong mới ho nhẹ một cái rồi lên tiếng.

-Ta nghĩ cũng không có gì là lạ, nên nhớ rằng hiện tại 1 phần huyết mạch của nàng là do Son Goku cho, cộng thêm huyết mạch của ba người bọn ta vì thế mới khiến sức lực của nàng trở nên mạnh mẽ.

-Cũng tương tự như Son Gohan hiện tại, một nửa huyết mạch của hắn là Saiyan, một nửa còn lại là huyết mạch người trái đất, vì thế hắn còn trẻ nên cũng rất mạnh không phải sao?

Son Goku cùng Piccolo đều nhìn qua Son Gohan một cái rồi đều gật đầu đồng ý với lời giải thích này của Lâm Thanh Phong.

Chiến Thiên thì cái hiểu cái không gật đầu rồi lại hỏi.

-Như vậy, chúng ta phải làm thế nào để nàng có thể trở lại như lúc trước?

Lâm Thanh Phong nhìn Chiến Thiên rồi lắc đầu trả lời.

-Trở về như lúc trước làm gì? Hiện tại nàng có sức mạnh như vậy, chỉ cần qua một khoảng thời gian để quen thuộc là tốt rồi, cần gì phải bỏ qua sức mạnh này đâu?

-Nhưng lúc này nàng cũng chỉ còn cách là từ từ quen thuộc với sức mạnh hiện tại không phải sao?

Mị Nguyệt cũng không còn cách nào khác, những lời mà Lâm Thanh Phong nói cũng không sai, nhưng nàng cũng không biết làm thế nào để quen thuộc sức mạnh hiện tại, vì thế nàng hỏi.

-Như vậy ta phải làm cách nào để quen thuộc sức mạnh này đây Phong tiền bối?

Lâm Thanh Phong nở nụ cười rồi nhìn về Son Goku lên tiếng.

-Không phải ở đây chúng ta có một người rất ưa thích chiến đấu sao?

-Ngươi cứ việc tìm hắn đánh nhau là tốt rồi.

Mị Nguyệt rất nhanh chóng hiểu ý Lâm Thanh Phong, nàng có chút khó xử mà nhìn về Son Goku rồi nói.

-Như vậy xin nhờ Goku ca ca giúp đỡ.

Son Goku gật đầu cười hắc hắc, rồi trả lời.

-Không sao, ta sẽ giúp ngươi dù sao ta cũng rất thích đấu với những người mạnh mẽ.

Tuy Son Goku nói vậy, nhưng Lâm Thanh Phong cũng không muốn chiếm tiện nghi của hắn, vì thế Lâm Thanh Phong lại nói.

-Ngươi đã giúp bọn ta nhiều chuyện như vậy, ta cũng sẽ không chiếm tiện nghi của ngươi, thay vào đó ta sẽ chỉ cách cho Gohan trở thành một Super Saiyan được chứ?

.....Hết Chương 112.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Super Saiyan – Son Gohan

Lâm Thanh Phong dứt lời thì cả ba người Son Goku, Son Gohan cùng Piccolo đều kinh ngạc mà nhìn hắn.

Giúp Gohan trở thành Super Saiyan? Điều này có thể sao? Theo lời Vegeta đã nói, chẳng phải Super Saiyan một ngàn năm mới xuất hiện một lần sao? Chẳng lẽ Lâm Thanh Phong biết được cách để người khác trở thành Super Saiyan?

Lâm Thanh Phong nở nụ cười rồi lên tiếng.

-Điều ta nói là sự thật a, nếu các ngươi không tin ta, vậy được rồi Gohan ngươi tiến lại đây, ta sẽ chỉ ngươi cách thức để trở thành Super Saiyan.

Son Gohan vẫn không tin tưởng, giọng hắn có chút run run mà hỏi lại.

-Phong ca ca, lời ngươi nói là thật sao? Nhưng chẳng phải chú Vegeta đã nói rằng Super Saiyan một ngàn năm mới xuất hiện một lần sao?

Đối với lời này của Son Gohan, Lâm Thanh Phong lắc đầu rồi lên tiếng.

-Ngươi cứ lại gần đây, ta chỉ hướng dẫn cho ngươi biện pháp nhanh nhất thôi, còn có thể trở thành Super Saiyan được hay không thì còn phải tùy thuộc vào ngươi cơ.

Son Gohan có chút chần chờ, nhưng Piccolo lên tiếng.

-Cứ nghe theo lời hắn đi Gohan, hắn cũng không hại con, nếu con có thể trở thành một Super Saiyan thì tốt, còn không thì con cũng chẳng mất mát gì.

Dưới sự khích lệ của Piccolo, Son Gohan mới nuốt một ngụm nước bọt rồi tiến tới gần Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong nhìn Gohan có vẻ lo lắng, hắn nở nụ cười rồi nói.

-Cũng không cần phải lo lắng như vậy, ta chỉ hướng dẫn cho ngươi thôi, ngươi cứ việc làm theo lời ta nói là được rồi.

Gohan tuy rằng có chút lo lắng, nhưng hai mắt hắn nhanh chóng trở nên kiên định rồi trả lời.

-Được rồi Phong ca ca, xin người chỉ cách giúp ta.

Son Gohan lấy lại tự tin, khiến Lâm Thanh Phong cũng vui vẻ theo, hắn đưa ngón tay đặt ở sau lưng Son Gohan, rồi nói.

-Được rồi, trước tiên người hãy cố gắng tập trung khí vào khu vực này, đồng thời người hãy nghĩ tới điều khiến người tức giận nhất, sau khi người cảm giác người không thể tập trung nữa thì hãy giải phóng nó ra là được.

Sau khi nghe xong những lời này của Lâm Thanh Phong, Son Goku cũng tròn mắt há mồm, mỗi lần hắn trở thành Super Saiyan thì hắn cũng không biết phải giải thích thế nào.

Ngoại trừ lần đầu tiên có chút khó khăn, nhưng về sau chỉ cần trong đầu hắn có ý niệm trở thành Super Saiyan thì hắn sẽ trở thành Super Saiyan thôi, hắn cũng không biết được nguyên lý trong đó.

Hiện nay Lâm Thanh Phong lại chỉ rõ ra thì hắn mới phát hiện, thực sự rằng đúng như lời Lâm Thanh Phong đã nói.

Liếc nhìn biểu hiện của Son Goku, Piccolo cũng tin tưởng rằng những lời Lâm Thanh Phong nói là đúng, vì thế hắn lên tiếng.

-Tốt rồi Gohan, con hãy làm theo lời của hắn thử xem.

Tuy nói thì dễ vậy, nhưng mà Son Gohan vẫn đứng ngơ ngác ở đó, hắn gãi đầu rồi hỏi lại.

-Nhưng con không biết phải làm thế nào để trở nên tức giận a?

Lâm Thanh Phong che trán, hắn cũng biết con hàng trước mặt này rất khó để tức giận, vì thế hắn nói.

-Người chỉ cần nghĩ về chuyện lúc trước thôi, giống như trong lúc người cùng Krillin đánh với Frieza ở Namek, Frieza gần như đã giết Krillin đúng không? Chẳng phải lúc đó người thật sự tức giận sao? Người cứ nhớ lại cảm giác khi đó rồi tập trung khí theo lời ta đã hướng dẫn thử xem?

Son Gohan gật đầu, hắn hít sâu một hơi rồi nhắm mắt lại từ từ nhớ lại khi chiến đấu cùng Frieza ở Namek, cùng với việc Krillin bị Frieza giết mất.

Trán hắn bắt đầu nổi gân, khí của hắn cũng bắt đầu tăng cao.

Lâm Thanh Phong rất hài lòng với biểu hiện lúc này của Son Gohan, nhưng lúc này cũng không phải là lúc để thả lỏng, vì thế hắn lên tiếng.

-Tốt, hiện tại người tập trung tất cả khí vào sau lưng theo lời ta đi.

Son Gohan mặc dù đang chìm đắm trong tức giận, nhưng hắn vẫn nghe theo lời Lâm Thanh Phong bắt đầu tập trung khí về sau lưng.

Từng tia khí tức dần dần bị Son Gohan tập trung về sau lưng, một lúc sau tất cả khí toàn thân hắn đều đã bị tập trung về sau lưng, lúc này Son Gohan cũng bắt đầu biến đổi.

Son Goku cùng Piccolo cũng kinh dị mà nhìn về biến đổi lúc này của Son Gohan, bọn hắn cũng biết được Son Gohan sắp thành công rồi.

Mái tóc dài không gió mà tự bay, sau đó dần có xu hướng chuyển đổi thành màu vàng.

Ngay cả Lâm Thanh Phong, Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt cũng im lặng mà theo dõi sự thay đổi của Son Gohan, ai cũng chăm chú mà nhìn hắn.

Đúng lúc này, Son Gohan rốt cục không thể tập trung khí nổi nữa, hắn ngẩng đầu lên trời rồi hét dài một tiếng.

-A...a....a....

Không khí xung quanh cũng xao động, lấy trung tâm là Son Gohan đột ngột thổi mạnh ra khắp nơi.

Phân đất đá dưới chân Son Gohan vỡ nát, bụi mù cuốn lên khắp nơi.

Một lúc sau bụi mù tan đi, Son Gohan cuối cùng cũng không còn la hét, hắn vẫn đứng yên đó với luồng khí màu vàng bao phủ toàn thân.

Mái tóc dài màu đen lúc này đều chuyển đổi sang màu vàng, đồng thời chân mày cũng đổi sang màu vàng, hai mắt đen long lánh lúc này cũng sang màu xanh lục.

Hiện tại Son Gohan chính thức đạt tới cấp độ Super Saiyan khi hắn mới 7 tuổi.

Mặc dù về sau Son Gohan cũng sẽ đạt được cấp độ Super Saiyan thôi, nhưng hiện tại hắn lại trước thời gian mà đạt được, Lâm Thanh Phong cũng không biết điều này hắn làm đúng hay sai, nhưng nếu đã làm rồi thì hắn cũng không hối hận.

Son Goku có chút vui mừng chạy tới trước mặt Son Gohan rồi lên tiếng.

-Gohan, con thật giỏi a, con thật sự trở thành một Super Saiyan rồi.

Son Gohan vẫn đứng yên đó hán vẫn không trả lời Son Goku, một lúc sau trạng thái Super Saiyan của hán bị giải trừ, sau đó hán bất tỉnh.

Son Goku có chút sững sờ, hán nhanh chóng ôm lấy Son Gohan, Picollo cũng gấp rút mà chạy đến kiểm tra thân thể Son Gohan.

Một lúc sau Picollo thở ra một hơi rồi lên tiếng.

-Không sao cả, chỉ là do nó tập trung khí quá mức nên bất tỉnh thôi, chỉ cần nghỉ ngơi một lúc là sẽ tỉnh lại.

Son Goku nghe xong cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm, hán thật sự sợ rằng Son Gohan xảy ra chuyện, nếu vậy thì hán không biết phải ăn nói như thế nào với Chichi đây.

Lâm Thanh Phong gật đầu rồi nói.

-Đã như vậy rồi, sau hôm nay chúng ta sẽ bắt đầu luyện tập được chứ?

Son Goku cùng Picollo đồng thời gật đầu, lúc này bọn hán cũng không muốn luyện tập mà muốn lo lắng cho Son Gohan nhiều hơn.

Chiến Thiên mang theo Mị Nguyệt về phòng, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi cũng đi về phòng cùng Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai, hán có việc khác muốn bàn với hai người bọn họ.

Hiện tại nơi này cũng không còn chuyện gì khác để bọn hán ở lại, vì thế mà Lâm Thanh Phong muốn rời khỏi đây, tất nhiên là hán vẫn đề Vô Cực Tử ở lại đây cùng với Chiến Thiên, bọn hán còn phải nhờ Rồng Thần giúp Vô Cực Tử làm ra một thân thể mới đây.

Nhưng vì Lâm Thanh Phong sợ rằng, việc làm ra một thân thể thích hợp với Đại Thừa Kì tôn giả như Vô Cực Tử thì dù là Rồng Thần Namek cũng không làm nổi đi, nhưng muốn chờ để gọi được Rồng Thần Siêu Cấp thì bọn hán phải đợi thêm ít nhất là 14 năm.

Hiện tại bọn hán đang ở năm 764 theo dòng thời gian của Dragonball thế giới, còn lần đầu tiên Son Goku gặp thần hủy diệt Berrus vào khoảng cuối năm 778, cách thời điểm hiện tại khoảng 14-15 năm.

Vì thế 14-15 năm sau, bọn người Son Goku mới có thể quen biết được Whis, còn hiện tại đừng nói rằng sưu tập ngọc rồng siêu cấp, cho dù có sưu tập đủ thì bọn hán cũng không biết được ngôn ngữ của thần làm sao để gọi ra Rồng Thần Siêu Cấp đây?

Cũng vì vậy mà hiện tại Lâm Thanh Phong cũng không muốn lãng phí thời gian ở đây, hán còn muốn đưa Nam Cung Mị Ảnh đi tới một nơi khác để nâng cao kiếm thuật của mình.

Lâm Thanh Phong trở về phòng, thì Ninh Thiên Nhai cũng đã tỉnh lại, mặc dù sắc mặt nàng vẫn trắng bệch, nhưng hiện tại nàng không có việc gì, nàng đang cùng Nam Cung Mị Ảnh nói chuyện phiếm.

Khi nhìn thấy Lâm Thanh Phong bước vào, hai nàng đều vui vẻ rồi lên tiếng.

-Phu quân về rồi.

Thấy hai nàng cũng không xảy ra chuyện gì, Lâm Thanh Phong cũng yên tâm, hán nở nụ cười rồi nói.

-Hai nàng đã không có chuyện gì, như vậy ta cũng yên tâm, hiện tại ta có chuyện muốn bàn với các nàng cùng Vô Cực Tử nữa.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai đồng thời gật đầu, Nam Cung Mị Ảnh cũng lấy ra Đường Hồn Châu rồi gọi Vô Cực Tử.

Mấy ngày nay mặc dù Vô Cực Tử không xuất hiện, nhưng hán vẫn biết được tình hình bên ngoài, vì thế mà không cần Lâm Thanh Phong nói, hán cũng đoán được ý nghĩ hiện tại của Lâm Thanh Phong.

Vì thế khi Vô Cực Tử xuất hiện, hán liền nói vào vấn đề chính.

-Ta biết ngươi muốn đưa Ảnh nhi cùng Thiên Nhai rời đi, chờ đợi ở đây đúng thật chỉ lãng phí thời gian của hai nàng.

-Ngươi cứ việc để ta ở cùng tiểu tử Chiến Thiên, ta sẽ cùng hán ở lại đây.

Vô Cực Tử dứt lời, hán lại nhìn Nam Cung Mị Ảnh rồi tiếp tục nói.

-Ảnh nhi, tiến bộ của ngươi ta nhìn hết trong tầm mắt, tới bây giờ Vô Cực Kiếm Pháp mặc dù ngươi chỉ có thể nắm giữ được thức đầu tiên, nhưng cứ ở lại đây tập luyện cũng không giúp ích gì cho ngươi.

-Cái hiện tại mà ngươi thiếu đó chính là kinh nghiệm chiến đấu, vì thế ngươi cứ theo Phong tiểu tử rời đi.

-Sự phụ chỉ là một người dẫn đạo cho ngươi vào con đường, kết quả ra sao đều ở ngươi.

....Hết Chương 113....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Super Saiyan God – Mị Nguyệt

Sau khi quyết định xong mọi chuyện, Lâm Thanh Phong vẫn chưa rời khỏi Dragonball thế giới mà hắn muốn ở lại đây vài ngày.

Thứ nhất là để cùng Son Goku luyện tập như lời bọn hắn đã hứa lúc trước, thứ hai là Ninh Thiên Nhai cũng cần tĩnh dưỡng vài ngày để hồi phục lại lượng máu đã mất.

Hiện tại đã trải qua năm ngày kể từ lần đầu tiên Son Gohan biến hóa thành Super Saiyan.

Ở trạng thái bình thường Son Gohan vốn đã rất mạnh, hắn đã mạnh ngang Nguyên Anh kì tầng 1, còn sau khi hóa thân thành Super Saiyan thì hắn có thể đánh với Son Goku ở trạng thái bình thường mà không thất bại.

Tuy nhiên một phần là do Son Goku nương tay, đồng thời cũng là do Son Gohan còn nhỏ, hắn vẫn còn thiếu kinh nghiệm chiến đấu nhiều lắm.

Còn về phần Mị Nguyệt, những ngày nay nàng cũng chuyển qua tu luyện khí, hiện tại ở Dragonball thế giới, nàng không tu luyện khí thì nàng nên luyện cái gì?

Mang trong mình dòng máu của người Saiyan, nên những ngày này tính cách của Mị Nguyệt cũng có chút biến đổi, nàng dần trở nên hiếu chiến hơn, và lúc nào cũng muốn chiến đấu với kẻ mạnh.

Đối với một thiếu nữ như nàng, điều này có vẻ không tốt lắm, nhưng Chiến Thiên không cảm thấy gì khác lạ, Mị Nguyệt càng ưa thích chiến đấu thì hắn càng vui vẻ hơn.

Cả hai người giống như trời sinh một cặp, ai cũng không muốn chịu thua mà cứ chiến đấu cùng nhau mãi.

Mặc dù mang trong mình dòng máu của người Saiyan nhưng Mị Nguyệt vẫn chưa thể hóa thân thành Super Saiyan.

Tuy Lâm Thanh Phong đã chỉ dẫn cách thức cho nàng, nhưng muốn trở thành Super Saiyan cũng không đơn giản như vậy, nàng vẫn cần thêm thời gian để không chế khí trong cơ thể.

Tuy vẫn chưa thể hóa thân thành Super Saiyan, nhưng thực lực của Mị Nguyệt cũng cao không thể bàn cãi, hiện tại sức mạnh của nàng cũng ngang với Son Goku ở trạng thái bình thường rồi.

Chuyện nàng có thể hóa thân thành Super Saiyan hay không đó chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Hiện tại, sáu người bọn hắn đang luyện tập ở một hoang mạc không người, vì sợ sẽ làm ảnh hưởng tới người khác nên bọn hắn mới chọn nơi đây làm chỗ luyện tập, Son Goku một mình chiến đấu với Son Gohan cùng Piccolo, còn Mị Nguyệt thì đấu với Chiến Thiên.

Hai cặp đấu này giống như được định sẵn từ trước, mặc dù đã qua năm ngày rồi nhưng vẫn chưa có dấu hiệu thay đổi.

Lâm Thanh Phong cũng có chút đau đầu nhìn cảnh này, hắn muốn bọn hắn thay đổi cặp đấu một chút nhưng cũng không có cách nào mở miệng.

Nhưng lúc này cơ hội cũng tới rồi, Mị Nguyệt đang đấu với Chiến Thiên thì đột nhiên nàng dừng tay.

Chiến Thiên giật mình rồi cũng thu tay lại yên lặng chờ đợi.

Dị biến của hai người cũng khiến cho ba người bọn Son Goku chú ý.

Mị Nguyệt lúc này toàn thân khí tức rất khác thường, bình thường luồng khí tỏa ra khắp thân nàng đều là màu trắng bạc, nhưng lúc này lại có xu hướng chuyển sang màu đỏ.

Lâm Thanh Phong ngay lập tức nghĩ tới điều gì đó khiến hắn giật mình kinh hãi.

Mị Nguyệt vẫn đứng yên tại đó, mái tóc của nàng cũng bắt đầu chuyển đổi, từ màu tóc đen tuyền đã bắt đầu đan xen vào sắc đỏ tươi.

Khí tức của nàng bắt đầu biến hóa, khi có khi không, khiến Son Goku cùng Piccolo đồng thời nhíu mày.

Chiến Thiên nhanh chóng lùi ra xa, hắn đã từng nghe Lâm Thanh Phong kể về hình dạng này của người Saiyan.

Hắn chạy đến gần Lâm Thanh Phong, đồng thời ba người Son Goku cũng tiến lại gần, Son Goku cau mày rồi hỏi.

-Mị Nguyệt đang xảy ra chuyện gì? Tại sao ta cảm nhận khí tức của nàng lúc có lúc không?

Lâm Thanh Phong trầm ngâm một chút rồi trả lời.

-Ta cũng không biết, cứ đợi thêm một lúc nữa thì câu trả lời sẽ rõ ràng thôi.

Mị Nguyệt vẫn đứng yên đó, khí xung quanh nàng liên tục biến đổi, từ một màu trắng bạc chuyển sang màu đỏ, sau đó lại trở về màu trắng bạc, màu tóc của nàng cũng liên tục chuyển đổi từ màu đen sang đỏ, rồi lại từ đỏ sang đen.

Một lúc sau, quá trình này cũng kết thúc, khí bao quanh toàn thân Mị Nguyệt đã chuyển sang một màu đỏ, luồng khí màu đỏ hình dạng như một ngọn lửa bao phủ khắp thân thể nàng.

Mái tóc của nàng từ màu đen cũng chuyển sang thuần một sắc đỏ, Son Goku cùng Picollo cũng không thể cảm nhận được khí tức của nàng nữa.

Nhìn hình dạng hiện tại của Mị Nguyệt, Lâm Thanh Phong thờ dài một hơi, hắn đã biết Mị Nguyệt đã trở thành cái gì rồi.

Nàng đã trở thành trong truyền thuyết Super Saiyan God, một vị thần do người Saiyan tạo ra.

Mặc dù Lâm Thanh Phong vẫn không hiểu tại sao Mị Nguyệt lại trở thành Super Saiyan God, nhưng nhìn dáng vẻ hiện tại của nàng nó đã chứng minh được nàng đã trở thành Super Saiyan God.

Son Goku hai mắt tỏa sáng, mặc dù hắn không biết tình trạng hiện tại của Mị Nguyệt là như thế nào, nhưng dòng máu của hắn mách bảo hắn rằng hiện tại Mị Nguyệt rất mạnh.

Picollo nhíu mày nhìn Mị Nguyệt rồi hỏi.

-Nàng hiện tại là làm sao?

Trải qua mấy ngày ở chung, Picollo cũng phải bội phục với tri thức của Lâm Thanh Phong, cơ hồ là vấn đề gì hắn cũng có thể giải đáp được, vì thế hắn mới lên tiếng hỏi.

Lâm Thanh Phong thờ ra một hơi rồi hỏi lại.

-Không biết các ngươi đã từng nghe qua truyền thuyết về Super Saiyan God?

Son Goku, Picollo cùng Son Gohan ba mắt nhìn nhau, tất nhiên rằng bọn hắn chưa từng nghe qua truyền thuyết này.

Lâm Thanh Phong lúc này mới nói tiếp.

-Tộc Saiyan là một chủng tộc hiếu chiến, kiệt ngạo bất tuân, đa phần tộc người Saiyan đều là những người độc ác.

-Nhưng một số nhỏ còn lại thì mang theo trái tim lương thiện, những người lương thiện đó đã nhận ra sự xấu xa của dân tộc mình, vì thế bọn hắn đã đứng lên nổi dậy chiến đấu với cái ác.

-Nhưng do những người xấu quá nhiều, còn bọn hắn chỉ là một số nhỏ, bọn hắn không thể chiến thắng, vì thế bọn hắn đã tìm ra một biện pháp, đó là sáng tạo ra một vị thần tạm thời, bằng cách truyền sức mạnh của năm người Saiyan có trái tim trong sáng vào một người Saiyan có trái tim trong sáng khác.

-Khi đó người được truyền sức mạnh sẽ trở thành thần của người Saiyan được gọi là Super Saiyan God.

Son Gohan hai mắt phát sáng, hắn rất muốn nghe thêm về truyền thuyết này, vì thế lên tiếng hỏi.

-Như vậy bọn hắn có thành công không?

Lâm Thanh Phong lắc đầu thờ dài rồi tiếp tục nói.

-Như ta đã nói, đây chỉ là một vị thần tạm thời, mặc dù sức mạnh của Super Saiyan God rất mạnh, nhưng hắn có hạn chế về thời gian tồn tại, cũng vì thế mà bọn hắn đã thất bại.

-Kể từ đó truyền thuyết về Super Saiyan God cũng biến mất trong lịch sử, về sau cũng không ai biết nữa.

Picollo trầm tư một chút rồi hỏi.

-Theo ý của ngươi hiện tại Mị Nguyệt đã trở thành Super Saiyan God sao? Chẳng phải ngươi vừa nói rằng cần phải có năm người Saiyan truyền sức mạnh mới có thể trở thành Super Saiyan God, nhưng hiện tại nàng ấy lại là thế nào?

Lâm Thanh Phong trầm mặc, một lúc sau hắn mới trả lời.

-Ta cũng không biết, nhưng trong truyền thuyết miêu tả rằng Super Saiyan God mang một bộ tóc đỏ, toàn thân bao phủ bởi một ngọn lửa màu đỏ.

-Hình dạng hiện tại của Mị Nguyệt rất giống với truyền thuyết miêu tả, đồng thời có lẽ người cùng Goku cũng không thể cảm nhận khí của nàng đi? Vì thế ta nghĩ rằng nàng đã trở thành Super Saiyan God.

-Còn việc làm cách nào để nàng trở thành Super Saiyan God thì chỉ còn cách phải tự đi hỏi nàng thôi.

Son Goku có chút phấn khích, theo lời Lâm Thanh Phong kể cộng với cảm giác của chính bản thân hắn, hắn biết rằng Mị Nguyệt hiện tại rất mạnh, vì thế hắn liền lên tiếng.

-Mị Nguyệt a, mau tới đây, chúng ta cùng thử sức nào.

Nghe tiếng kêu của Son Goku, Mị Nguyệt lúc này cũng quay đầu lại nhìn mọi người, nhưng khi nàng quay đầu lại, tất cả mọi người đều nhũn mảy.

Hiện tại Mị Nguyệt trông cứ như là một người vô hồn, hai mắt nàng không có tí thần sắc nào, điều này chứng tỏ rằng nàng đã bất tỉnh rồi.

Hiện tại cơ thể của nàng hành động hoàn toàn là do bản năng thôi.

Lâm Thanh Phong nội tâm có chút không yên, hắn nhũn mảy rồi lên tiếng.

-Chiến Thiên, hiện tại Mị Nguyệt đã bất tỉnh rồi, người mau đánh thức nàng ấy, nếu nàng ấy cứ hành động theo bản năng, ta sợ rằng sẽ có chuyện không hay xảy ra.

Chiến Thiên sắc mặt ngưng trọng gật đầu, hắn cũng hiểu được Mị Nguyệt đang trong trạng thái bất tỉnh, với sức mạnh to lớn của Super Saiyan God, nếu để nàng ấy hành động theo bản năng thì không biết chuyện tồi tệ gì sẽ xảy đến.

Chiến Thiên cũng không chậm trễ, hắn từ từ tiến gần Mị Nguyệt, đồng thời mở miệng.

-Mị Nguyệt, ta là Chiến Thiên đây, nàng cũng đừng làm ra hành động gì sai lầm được chứ?

-Ta đến để đưa nàng về nhà, cùng ta về nhà thôi.

Mị Nguyệt đưa hai mắt vô thần nhìn Chiến Thiên, nàng vẫn không có hành động gì khác.

Cho tới khi Chiến Thiên đứng cạnh bên nàng, thấy nàng vẫn không có hành động gì, hắn mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Hắn đưa bàn tay đặt lên vai nàng rồi tiếp tục nói.

-Được rồi Mị Nguyệt, chúng ta về nhà thôi.

Cứ tưởng rằng mọi chuyện vẫn yên ổn, nhưng đúng lúc này dị biến phát sinh.

.....Hết Chương 114....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Super Saiyan God – Mị Nguyệt (2)

Cánh tay của Chiến Thiên còn chưa kịp đặt lên người Mị Nguyệt, thì Mị Nguyệt động.

Thân ảnh của nàng nhanh chóng biến mất trước mặt Chiến Thiên, dị biến này khiến tất cả mọi người cả kinh.

Lâm Thanh Phong giật mình, hắn nhanh chóng hét lớn.

-Chiến Thiên cúi đầu xuống, nàng ở sau lưng người.

Lâm Thanh Phong vừa dứt lời, Chiến Thiên cũng không do dự ngay lập tức cúi đầu xuống, ngay lúc hắn vừa cúi đầu, thì một bàn chân được bao phủ bởi ngọn lửa đỏ cũng lướt ngang qua tóc hắn.

Đó chính là bàn chân của Mị Nguyệt.

Hiện tại Mị Nguyệt đang mắt kiểm soát, trong trạng thái Super Saiyan God, nàng chỉ hành động theo bản năng.

Chỉ cần có người tới gần nàng, thì nàng ngay lập tức sẽ ra tay tấn công mà không phân địch hay thù.

Chiến Thiên sau khi né được đòn tấn công của Mị Nguyệt, hấn nhanh chóng lùi về phía sau rồi giữ khoảng cách.

Nhưng Mị Nguyệt cũng không dừng lại ở đó, đòn đầu tiên đánh hụt, nàng nhanh chóng thay đổi tư thế rồi lại áp sát lại gần Chiến Thiên để tiếp tục tấn công.

Chiến Thiên thật sự không thể làm gì khác ngoài việc cố gắng né tránh những đòn tấn công của nàng.

Phía bên ngoài, bọn người Lâm Thanh Phong cũng nhìn rõ hết thấy, Lâm Thanh Phong nhanh chóng lên tiếng.

-Không ổn rồi, chúng ta mau tới giúp Chiến Thiên đồng thời ngăn cản nàng, chỉ cần có thể chống đỡ cho tới khi sức mạnh của Super Saiyan God tan đi là được.

Cũng không cần Lâm Thanh Phong lên tiếng, Son Goku, Son Gohan cùng Piccolo ba người cũng biết hiện tại bọn hấn nên làm gì.

Son Goku cùng Son Gohan đồng thời đều hóa thân thành Super Saiyan, Piccolo cũng bỏ đi một thân phụ trọng.

Cả bốn người đồng thời lao nhanh về phía Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt.

Kể thì chậm, nhưng mọi thứ diễn ra rất nhanh chỉ trong vài hơi thở, nhưng lúc này Mị Nguyệt cũng đã đánh Chiến Thiên được vài cái.

Mặc dù tất cả đòn đánh đều được Chiến Thiên đỡ hết nhưng nó cũng khiến hay tay hấn tê rần.

Thấy bốn người bọn Lâm Thanh Phong đã tới, Chiến Thiên cũng hét lớn.

-Mọi người cẩn thận, nàng rất mạnh, chỉ trong vài giây chống đỡ mà hai cánh tay của ta đều tê rần rồi.

Bốn người nghe được lời nói của Chiến Thiên, sắc mặt của bọn hấn đều ngưng trọng, ngay cả Lâm Thanh Phong thần sắc cũng không tốt lắm.

Mặc dù Lâm Thanh Phong mạnh hơn Chiến Thiên nhiều lắm, nhưng hấn cũng không chắc rằng chỉ trong vài hơi thở lại có thể khiến hai tay của Chiến Thiên tê rần vì đỡ đòn.

Điều này có nghĩa rằng, trạng thái hiện tại của Mị Nguyệt sợ rằng còn mạnh hơn cả hấn.

Mị Nguyệt tuy rằng chỉ hành động theo bản năng, nhưng nàng vẫn cảm giác được sau lưng có bốn người đang tiến tới.

Vì thế nàng cũng không tập trung vào một mình Chiến Thiên nữa, mà quay về phía sau chuẩn bị nghênh địch.

Son Goku tới trước, hấn nhanh chóng đưa nắm đấm về phía Mị Nguyệt.

Ngay lập tức Mị Nguyệt cũng đưa tay ra đỡ được nắm đấm của hấn rồi tiện tay hất Son Goku sang một bên.

Lâm Thanh Phong cũng lao tới, hấn nhảy lên rồi thuận đà vurun ra một cú đá.

Nhưng lúc này thân hình của Mị Nguyệt lại biến mất, khiến Lâm Thanh Phong đá vào khoảng không.

Mị Nguyệt sau khi biến mất thì nàng lại nhanh chóng xuất hiện phía sau lưng Son Gohan đồng thời tung ra một cú đấm.

Son Goku lúc này cũng hốt hoảng, hấn đã nhìn thấy Mị Nguyệt phía sau lưng Son Gohan, vì thế hấn hét lớn.

-Gohan, coi chừng phía sau.

Son Gohan hiện tại đang trong trạng thái Super Saiyan phản ứng của hấn cũng không chậm, ngay khi nghe Son Goku nhắc nhở, hấn liền xoay người né tránh cú đấm của Mị Nguyệt rồi lùi ra một khoảng cách xa.

Piccolo cau mày, hấn phản ứng thật nhanh liền tụ khí vào lòng bàn tay rồi tung một viên khí cầu về phía Mị Nguyệt rồi lên tiếng.

-Mị Nguyệt, nhận lấy.

Mị Nguyệt bởi vì Son Gohan né được cú đấm nên nàng có chút đứng không vững, cũng vì thế mà nàng không thể né được viên khí cầu của Piccolo.

Viên khí cầu đụng trúng lưng Mị Nguyệt, liền phát nổ tạo ra một làn khói xám.

Tuy rằng viên khí cầu trúng đích nhưng cả năm người không ai dám thả lỏng, bọn hấn biết được Mị Nguyệt sẽ không bị hạ một cách dễ dàng như vậy.

Làn khói rất nhanh đã tan đi, Mị Nguyệt vẫn đứng tại trung tâm, toàn thân nàng không có một vết trầy, dù là y phục cũng không bị hư tổn chút nào.

Nhìn Mị Nguyệt hiện tại, Picollo có chút trầm mặc.

Đừng tưởng rằng viên khí cầu hấn tung ra là yếu, mặc dù hấn gấp rút tụ lực, nhưng nó cũng có sức mạnh ngang với 90% sức mạnh công kích của hấn.

Hiện tại Picollo sức mạnh cũng ngang ngửa Hóa Thần tầng 3 tu sĩ, 90% sức mạnh của hấn lại không thể gây cho Mị Nguyệt một vết xước nhỏ, thì phải biết rằng Mị Nguyệt hiện tại mạnh mẽ tới cỡ nào.

Picollo nghiêng rằng, viên khí cầu lúc này là do hấn bắn ra uy lực của nó hấn là người rõ nhất, nhưng nó vẫn không gây ra được một điểm thương tổn cho Mị Nguyệt, khiến hấn có chút không tin nổi.

Mị Nguyệt có chút tức giận, nàng gầm lên một tiếng “A...a...a...” dài rồi nhanh chóng lao về phía Picollo, nàng đưa tay chém về phía hấn.

Tốc độ của Mị Nguyệt lại tăng thêm, lần này Picollo cũng không kịp né tránh, hấn chỉ kịp xoay người sang một bên, một cánh tay lại lãnh trọn nhất chém của Mị Nguyệt.

Mị Nguyệt chém vào cánh tay của Picollo giống như dao cắt đậu hũ, ngay lập tức nàng đã chém đứt một cánh tay của hấn, khiến hấn đau đớn ôm lấy cánh tay rồi ngẩng đầu hét lớn.

Son Gohan nhìn Picollo bị chém đứt một tay, hấn liền tức giận rồi hét lớn.

-Sư phụ, Picollo...

Son Gohan tức giận, trán nổi gân xanh, hấn nhanh chóng lao tới tấn công Mị Nguyệt, đồng thời Son Goku cũng lao tới.

Nhưng Mị Nguyệt lại nhanh chóng biến mất rồi vòng ra phía sau hai người, lần này nàng lại học theo Picollo, hai tay của nàng ngưng tụ ra hai viên khí cầu rồi nhanh chóng bắn về phía Son Gohan cùng Son Goku.

Son Gohan lần này không kịp phản ứng, hấn lãnh trọn viên khí cầu của Mị Nguyệt vào lưng, khói mù nhanh chóng nổi lên, Son Gohan cũng rơi về một phía, trạng thái Super Saiyan cũng bị hóa giải rồi bất tỉnh.

Son Goku cũng lãnh trọn viên khí cầu, một thân y phục của hấn bị hư tổn, toàn thân cũng tràn đầy vết thương, nhưng hấn vẫn còn tốt hơn Son Gohan, ít nhất hấn vẫn giữ được trạng thái Super Saiyan và cũng không bất tỉnh.

Mị Nguyệt sau khi phé một tay của Picollo, đánh bất tỉnh Son Gohan, nàng cũng không biểu hiện ra cảm xúc gì mà ngay lập tức lại trở về tấn công Son Goku.

Son Goku trầm mặc, hấn nghiêng rằng nhìn về phía Son Gohan nằm bất tỉnh, cảm nhận một chút khí tức phát ra từ Son Gohan để xác định rằng Son Gohan còn sống, rồi lại nhìn về Mị Nguyệt đang tới gần.

Hấn cũng biết hiện tại Mị Nguyệt chỉ hành động theo bản năng đó cũng không phải lỗi của nàng, nhưng nếu bảo hấn không tức giận đó là chuyện không thể nào.

Nhưng đúng lúc này Chiến Thiên nhanh chóng bay đến đứng giữa Mị Nguyệt cùng Son Goku, hai mắt hấn tràn đầy ôn nhu nhìn Mị Nguyệt rồi nói.

-Đã đủ rồi Mị Nguyệt, nàng cũng không cần đánh nhau nữa, chúng ta nên về nhà thôi.

Chiến Thiên xuất hiện khiến Mị Nguyệt ngừng tay, hiện tại nàng hành động theo bản năng, nhưng đối với sự xuất hiện của Chiến Thiên, nàng vẫn cảm nhận được một ít.

Tuy rằng lúc này nàng có tấn công Chiến Thiên, nhưng nàng cũng đã nhệ tay, bằng không Chiến Thiên cũng không chỉ tê rần hai cánh tay.

Lâm Thanh Phong sau lần ra tay thứ nhất, hấn cũng không tiếp tục mà nhanh chóng lấy ra cái nôi, đứng quan sát chờ đợi Mị Nguyệt sơ hở.

Vì vậy lần này Mị Nguyệt dừng tay, cũng chính là lúc Lâm Thanh Phong hành động, hấn nhanh chóng di chuyển ra sau Mị Nguyệt rồi dùng sức bật lên cao.

Lâm Thanh Phong xuất hiện phía sau lưng Mị Nguyệt, tay hấn cầm lấy cái nôi, nhân lúc Mị Nguyệt vẫn đang chú ý tới Chiến Thiên, hấn liền ra tay gõ mạnh vào đầu nàng.

Mị Nguyệt nhất thời không chú ý, nàng liền bị Lâm Thanh Phong đánh lén thành công khiến nàng bay thẳng xuống đất.

Chiến Thiên khuôn mặt có chút mừng bức mà nhìn Lâm Thanh Phong, nhưng hấn cũng biết hiện tại cũng không phải thời gian để thả lỏng, hấn nhanh chóng quay đầu quan sát Mị Nguyệt.

Sau khi Mị Nguyệt rơi thẳng xuống đất, trạng thái Super Saiyan God của nàng cũng bị giải trừ, mái tóc đỏ nhanh chóng biến trở về màu đen, toàn thân

bao phủ bởi lửa cũng tán đi.

Nhìn Mị Nguyệt hiện tại, bọn hắn đều thở ra một hơi nhẹ nhõm, cuối cùng cũng đã kết thúc rồi.

Piccolo nhìn tất cả đã kết thúc, hắn cũng cắn răng dùng sức phục hồi cánh tay đã bị Mị Nguyệt chém đứt của mình.

Piccolo là một người Namek, chỉ cần hắn không chết thì mọi bộ phận trên cơ thể hắn đều có thể phục hồi, tuy rằng sẽ tốn một chút sức lực, nhưng hiện tại mọi chuyện đã kết thúc, hắn cũng nên phục hồi.

Sau khi phục hồi lại cánh tay của mình, Piccolo mới tiến lại gần chỗ Son Gohan rồi bế hắn trở về.

Son Goku thở ra một hơi giải trừ trạng thái Super Saiyan trở về bình thường, rồi nở nụ cười khổ.

-Thật sự là khiến ta sợ chết khiếp a, nàng ấy mạnh quá.

Chiến Thiên cùng Lâm Thanh Phong cũng chỉ biết gật đầu cười khổ, lần này có thể chiến thắng Mị Nguyệt một cách dễ dàng đó là do nàng chỉ có thể hành động theo bản năng, nếu nàng tỉnh táo thì thật sự khó giải quyết.

Nhưng nếu Mị Nguyệt làm chủ được sức mạnh này, thì đó sẽ là một lực lượng rất mạnh mẽ a.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, xem xét xung quanh, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi hoang mạc cứ như bị người khác đào xới lên một lần, khắp nơi đều là hố và hố.

Thật may mắn rằng bọn hắn luyện tập ở một hoang mạc không người, nếu bọn hắn luyện tập ở nhà của Bulma thì đoán rằng hơn một nửa thành phố sẽ gặp tai họa đi.

.....Hết Chương 115....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Chiến thiên vs vegeta

Mọi chuyện kết thúc, sáu người bọn hắn cũng trở về nhà của Bulma ở tại West City.

Hiện tại ngoại trừ Lâm Thanh Phong không tổn hao gì, còn lại tất cả mọi người y phục đều rách nát, toàn thân còn mang theo thương tích, Mị Nguyệt cùng Son Gohan thì vẫn bất tỉnh.

Nhìn tình trạng hiện tại của bọn hắn, Nam Cung Mị Ảnh lo lắng rồi lên tiếng hỏi.

-Phu quân, mọi người đây là bị làm sao?

Lâm Thanh Phong cười khổ, hắn gãi đầu rồi trả lời.

-Không sao, bọn hắn bị Mị Nguyệt đánh.

Nam Cung Mị Ảnh mừng rỡ, nói đùa cái gì? Mặc dù Mị Nguyệt đúng là đã mạnh lên, nhưng nàng cũng không thể nào mạnh tới mức đánh bọn hắn thành thế này a?

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi tiếp tục giải thích rõ.

-Trong lúc chúng ta đang tập luyện, thì Mị Nguyệt liền biến đổi thành Super Saiyan God, nhưng đồng thời nàng ấy cũng mất kiểm soát, còn kết quả thì nàng cũng thấy rồi đây.

Nam Cung Mị Ảnh thở dài một hơi, đối với chuyện này nàng cũng không biết phải nói như thế nào mới tốt.

Lâm Thanh Phong cũng có chút chán nản, hắn cũng không biết lý do tại sao Mị Nguyệt lại đột nhiên hóa thân thành Super Saiyan God, lần này một phần là do may mắn nên hắn mới đánh lên thành công không chế lại nàng.

Nếu như lại còn lần sau thì hắn cũng không chắc mình có thể đánh lên thành công hay không.

Vì vậy hiện tại, điều đầu tiên mà bọn hắn phải làm đó là chờ đợi Mị Nguyệt tỉnh lại rồi hỏi cho rõ ràng mọi chuyện, sau đó sẽ tìm cách khắc phục.

Chiến Thiên ôm lấy Mị Nguyệt vào phòng, thì lúc này nàng cũng tỉnh lại.

Mị Nguyệt đầu óc có chút đau nhói, nàng vừa mở mắt thì ngay lập tức cau mày ôm đầu rồi cuộn tròn người lại.

Chiến Thiên vẫn ngồi trong phòng, hần nhanh chóng phát hiện ra nàng đã tỉnh, hần mang theo vẻ mặt lo lắng chạy tới bên giường rồi ân cần hỏi.

-Sao vậy Mị Nguyệt? Nàng cảm thấy trong người thế nào?

Mị Nguyệt cố gắng mở mắt mà nhìn Chiến Thiên rồi lắc đầu lên tiếng.

-Ta không sao, chỉ là đầu óc có chút đau nhức.

Chiến Thiên thở ra một hơi nhẹ nhõm rồi nở nụ cười giải thích.

-Không sao cả, khi này nàng bị sư phụ đánh bất tỉnh, nàng cứ nằm nghỉ còn ta sẽ gọi Bulma tới kiểm tra cho nàng.

Mị Nguyệt có chút khó khăn mà gật đầu, rồi lại nằm xuống.

Chiến Thiên cũng không chờ đợi gì, hần nhanh chóng bước ra khỏi phòng, đi tìm Bulma cùng Lâm Thanh Phong.

Trong lúc hần đi tìm Bulma, hần bỗng dừng nhìn thấy Vegeta cùng Dr.Brief đang cùng nhau nói chuyện gì đó, vì thế mà hần dừng lại để xem thử.

Mặc dù thái độ của Vegeta khiến người khác không ưa nổi, nhưng sau khi nghe chuyện mà Lâm Thanh Phong đã kể, thì Chiến Thiên cũng không cảm thấy hần đáng ghét, mà ngược lại càng ưa thích tính cách của hần hơn.

Nhưng bởi chính thái độ của hần nên hần cũng chỉ biết lùi thủi một mình tìm kiếm sức mạnh.

Về sau hần có thêm Bulma và Trunks quan tâm hần, vì thế hần cũng hết mực quan tâm hai người bọn họ.

Vegeta hiện tại vẫn đang muốn tìm cách để trở thành Super Saiyan, hần không muốn chịu thua Son Goku, lòng tự tôn cùng huyết mạch của người Saiyan lúc nào cũng thôi thúc hần trở nên mạnh mẽ.

Vegeta đứng trước mặt Dr.Brief, hần mang theo thái độ lạnh nhạt rồi lên tiếng.

-Ngươi hãy giúp ta chế tạo một căn phòng có trọng lực gấp 300 lần trên trái đất.

Dr.Brief giật mình, điều thuốc đang ngậm trên miệng cũng muốn phun ra, hần có chút khó tin mà hỏi lại.

-Hả, muốn...muốn ta tạo ra một căn phòng có trọng lực gấp 300 lần?

Vegeta vẫn mang theo vẻ mặt lạnh nhạt, hần gật đầu rồi trả lời.

-Đúng vậy.

-Nghe nói lúc trước Kakarot đã tập luyện với trọng lực gấp 100 lần trái đất, đơn giản chỉ là gấp 3 lần hần mà thôi.

Dr.Brief có chút ngỡ ngàng, sau lưng hần đầy mồ hôi rồi vẫn cố gắng giải thích.

-Như vậy quá mạo hiểm, nếu như ngươi nặng 60kg thì vào căn phòng đó sẽ tăng thành 18 tấn đấy.

Đừng nói tới Dr.Brief, ngay cả Chiến Thiên ở bên ngoài cũng hít vào một hơi khí lạnh, mặc dù hần đã biết Vegeta sẽ làm mọi cách để trở nên mạnh mẽ.

Nhưng cách tập luyện tàn ác với bản thân như vậy thì Chiến Thiên cũng phải chào thua.

Vegeta vẫn mang theo vẻ mặt lạnh nhạt như vậy mà nhìn Dr.Brief để chờ đợi câu trả lời của hần.

Lúc này Chiến Thiên cũng nhìn không nổi nên bước vào, rồi lên tiếng.

-Cũng không cần thiết đâu Vegeta, ngươi có thể cùng bọn ta tập luyện mà.

Chiến Thiên bước vào, Vegeta cũng không ngạc nhiên, từ đầu hần đã cảm nhận được Chiến Thiên đang đứng bên ngoài nghe chuyện, nhưng hần cũng không quan tâm.

Sau khi Chiến Thiên mở lời, Vegeta nở nụ cười mỉa mai rồi trả lời.

-Tập luyện với bọn ngươi? Không cần thiết, ta sẽ tự có cách khiến ta trở nên mạnh hơn mà không cần sự giúp đỡ của những tên yếu ớt các ngươi.

Chiến Thiên cũng không tỏ vẻ gì, hần biết rõ rằng Vegeta sẽ không đồng ý, trong đầu hần đã nghĩ ra một biện pháp khác để khiến Vegeta ngoan ngoãn

mà luyện tập cùng bọn hắn.

Chiến Thiên nở nụ cười khinh bỉ nhìn Vegeta rồi lên tiếng.

-Yếu ớt? Như vậy ngươi có dám đấu với ta một trận sao? Nếu ta thắng thì ngươi sẽ cùng bọn ta luyện tập, còn nếu ngược lại ta sẽ không cần.

Vegeta trán lập tức nổi gân xanh, hắn ghét nhất là bị người khác sỉ nhục, lòng tự trọng của người Saiyan không cho phép hắn từ chối, vì thế hắn ngay lập tức lên tiếng.

-Được thôi, nhanh chóng ra ngoài, đừng nghĩ rằng ta sẽ nhẹ tay với ngươi.

Chiến Thiên trong lòng nhanh chóng vui vẻ, hắn biết rằng kế hoạch của hắn đã thành công rồi, nhưng hắn cũng không tỏ vẻ gì khác mà gật đầu rồi bước ra ngoài.

Vegeta trán nổi gân xanh, hắn hừ một tiếng rồi tức giận mà đi theo sau.

Dr.Brief một mặt mừng mừng nhìn theo sau, hắn cũng không biết hiện tại hắn nên làm thế nào, vì thế hắn nhanh chóng đi tìm Bulma cùng Son Goku.

Bulma sau khi nghe chuyện thì ngay lập tức đi tìm Lâm Thanh Phong.

Sau khi nghe được chuyện này thì Lâm Thanh Phong lập tức hiểu ra ý định của Chiến Thiên, vì thế hắn chỉ nở nụ cười rồi trả lời.

-Đừng lo lắng, Chiến Thiên hắn sẽ có chừng mực.

Đối với câu trả lời này của Lâm Thanh Phong, Bulma cũng chỉ biết câm nín, nàng cũng biết rằng Chiến Thiên sẽ có chừng mực, nhưng người khiến nàng lo lắng là Vegeta cơ.

Bulma mang theo vẻ mặt khó khăn rồi lên tiếng.

-Ta cũng biết rằng Chiến Thiên sẽ có chừng mực, nhưng người khiến ta lo lắng là Vegeta cơ, ta sợ hắn tức giận sẽ phá hủy trái đất thôi.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười rồi lắc đầu, hiện tại Vegeta cũng chỉ mạnh ngang Hóa Thần tầng 3 tu sĩ thôi, đứng trước mặt Chiến Thiên, nếu hắn có cơ hội phá hủy trái đất mới là có quý.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi nói.

-Chiến Thiên vẫn ở bên cạnh chăm sóc Mị Nguyệt, nếu hiện tại hắn ra ngoài, ta nghĩ rằng Mị Nguyệt cũng đã tỉnh lại, vì thế chúng ta nên đi tìm Mị Nguyệt để xem xét tình trạng hiện tại của nàng a.

Bulma cứng người, nàng cũng không biết phải nói sao với Lâm Thanh Phong nữa, nhưng nghĩ lại một chút rồi nàng cũng đi theo Lâm Thanh Phong để tìm Mị Nguyệt.

Chiến Thiên dẫn theo Vegeta bay ra khỏi thành phố, hắn biết được Vegeta sẽ không dễ dàng chịu thua, nên trận chiến của bọn hắn có thể sẽ gây ảnh hưởng tới mọi người trong thành phố.

Vegeta không quan tâm mà đi theo Chiến Thiên, mặc dù hắn cảm nhận được Chiến Thiên rất nguy hiểm, nhưng lòng tự trọng cùng huyết mạch của người Saiyan không cho phép hắn từ chối chiến đấu.

Chiến Thiên bay tới một hòn đảo không người gần đó rồi nhanh chóng hạ xuống.

Vegeta đồng thời cũng bay tới nơi, hắn xem xét xung quanh một cái rồi nở nụ cười lạnh.

-Ngươi không cần tìm người giúp đỡ sao?

Chiến Thiên lắc đầu rồi trả lời.

-Giúp đỡ sao? Điều đó không cần thiết.

Vegeta thật sự tức giận, ngay từ lúc đầu, Chiến Thiên luôn mang theo vẻ mặt lạnh nhạt để nói chuyện với hắn khiến hắn cảm thấy rằng hắn bị coi thường.

Đây cũng là điều mà Chiến Thiên muốn, hắn muốn Vegeta thực sự tức giận để đấu với hắn.

Vegeta tức giận, hắn nhanh chóng vận khí rồi xông tới tấn công Chiến Thiên.

Chiến Thiên vẫn một mặt lạnh nhạt đứng đó, khi Vegeta tới gần, Chiến Thiên chỉ nhẹ nhàng mà né sang một bên, rồi đồng thời lên tiếng.

-Hiện tại ngươi quá chậm, sức mạnh thì ta không nói, nhưng với tốc độ này ngươi muốn chạm vào ta đó là chuyện không thể nào.

Vegeta càng tức giận hơn, sau khi đánh hụt Chiến Thiên, hắn cũng không nói gì mà tiếp tục xông tới đồng thời tung ra nắm đấm.

Lần này Chiến Thiên cũng không né tránh, hắn chỉ nhẹ nhàng đưa ra bàn tay đỡ lấy nắm đấm của Vegeta rồi tiếp tục lên tiếng.

- Với sức mạnh như thế này, thậm chí còn không bằng Gohan lúc trở thành Super Saiyan, như vậy ngươi còn dám tự xưng là người Saiyan mạnh nhất, hoàng tử Saiyan sao?

Vegeta tròn mắt, hắn không thể tin được những gì mà hắn vừa nghe, hắn hét to.

- Ngươi vừa nói cái gì?

Chiến Thiên cũng không muốn giấu diếm, hắn hừ một tiếng rồi trả lời.

- Son Gohan đã trở thành Super Saiyan, ngươi thậm chí còn không mạnh bằng hắn.

Vegeta lập tức trầm mặt rồi dừng tay lại, Son Gohan trở thành Super Saiyan là một đả kích quá lớn đối với hắn.

Một tên chiến binh hạ cấp như Son Goku trở thành Super Saiyan cũng thôi đi, hiện tại con trai của hắn cũng trở thành Super Saiyan.

Còn Vegeta, thân là một hoàng tử Saiyan, từ nhỏ đã mang danh thiên tài, vậy mà hiện nay lại không bằng một tên tạp chủng được lai giữa người trái đất cùng một tên chiến binh cấp thấp.

....Hết Chương 116....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Super saiyan 2 vegeta

Vegeta nắm chặt hai tay rồi, cúi đầu trầm mặc, Chiến Thiên cũng đứng yên mà quan sát hắn.

Chiến Thiên tin tưởng rằng, sau khi nghe được tin tức này, thì Vegeta sẽ có biến đổi, mặc dù không biết hắn có thể tức giận mà Hóa Thân thành Super Saiyan hay không, nhưng Chiến Thiên vẫn hy vọng.

Vegeta trầm mặc một lúc lâu, khí tức của hắn bắt đầu tăng cao, đất đá xung quanh cũng bị ảnh hưởng bởi khí tức của hắn mà đồng thời bay lên khỏi mặt đất.

Nhìn Vegeta lúc này, Chiến Thiên trong lòng cũng vui vẻ, lần đầu tiên hóa thân thành Super Saiyan của Son Gohan cũng diễn ra rất lâu.

Khí tức của Vegeta càng lên cao, màu tóc hắn cũng bắt đầu biến đổi từ màu đen sang màu vàng.

Hai mắt Chiến Thiên phát sáng, dấu hiệu này của Vegeta cho hắn biết được, Vegeta đây là đang muốn hóa thân thành Super Saiyan.

Trong tâm trí Vegeta lúc này, ngoài sự tức giận thì cũng chỉ có tức giận.

Hắn tự giận bản thân mình quá yếu đuối, ngay cả một tên chiến binh hạ cấp cùng một tên tạp chủng mà cũng mạnh hơn hắn, thì còn gì gọi là hoàng tử người Saiyan?

Nếu đã như vậy thì lòng tự trọng cùng niềm kiêu hãnh mà hắn gìn giữ bấy lâu nay lại có ích gì?

Vegeta chỉ chìm đắm trong sự tức giận, hắn không để ý tới sự biến đổi của chính hắn cùng vẻ mặt hiện tại của Chiến Thiên.

Hiện tại Vegeta lúc này, mái tóc đều trở nên vàng óng, khí của hắn cũng chuyển thành màu vàng bao phủ toàn bộ thân thể, đất đá xung quanh cũng nứt ra do bị khí của hắn ảnh hưởng.

Điều này chứng tỏ rằng hiện tại Vegeta đã trở thành Super Saiyan, khí tức của hắn chỉ yếu hơn Son Goku đôi chút thôi.

Chiến Thiên nở nụ cười vui vẻ, dưới sự kích thích của hắn, Vegeta đã trở thành Super Saiyan, như vậy bọn hắn mới có thể toàn lực mà đấu với nhau a.

Nhưng không như Chiến Thiên suy nghĩ đơn giản như vậy, biến hóa của Vegeta chưa dừng lại ở đó, sau khi biến đổi hoàn toàn thành Super Saiyan, khí tức của hắn vẫn tiếp tục tăng lên, nhưng trong đó lại mang theo một vẻ cuồng loạn.

Cảm nhận khí tức của Vegeta, Chiến Thiên lúc đầu còn mang theo vẻ mặt hưng phấn thì hiện tại cũng trở nên ngưng trọng.

Khí tức của Vegeta càng ngày trở nên mạnh mẽ hơn, đã vượt qua cả Son Goku, hơn nữa còn vượt qua rất xa.

Chiến Thiên tin chắc rằng, hiện tại cho dù có hai Son Goku ở đây cũng chưa chắc có thể đánh thắng Vegeta.

Biến đổi của Vegeta cũng làm cho Son Goku cùng Picollo ở nhà Bulma chăm sóc Son Gohan chú ý, cả hai người đồng thời cau mày, Picollo lên tiếng hỏi.

-Mạnh quá, khí này là của ai? Tại sao lại mạnh như vậy?

Son Goku nở nụ cười, hắn cảm thấy luồng khí này rất quen thuộc, mang theo khuôn mặt tràn đầy chiến ý mà trả lời.

-Khí tức này là của Vegeta.

Câu trả lời của Son Goku liền khiến Picollo kinh ngạc, Picollo mang theo vẻ mặt không tin tưởng mà hỏi lại.

-Thật sao? Từ khi nào mà Vegeta hắn lại trở nên mạnh mẽ như vậy?

Son Goku lắc đầu, rồi nói.

-Ta cũng không biết, hiện tại chúng ta chỉ cần đi tới đó xem xét trực tiếp là được rồi.

Picollo trầm mặc một chút rồi gật đầu đồng ý, nhưng hắn vẫn cố gắng giữ bình tĩnh rồi nói.

-Khí tức của hắn mạnh như vậy, muốn ngăn cản hắn sẽ rất khó khăn, vừa lúc này đấu với Mị Nguyệt, chúng ta vẫn chưa hồi phục hoàn toàn đâu, chúng ta mau đi tìm Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên nhờ bọn hắn giúp đỡ.

Son Goku thần sắc cũng nghiêm trọng rồi gật đầu đồng ý, hắn đưa một tay lên vai Picollo, tay còn lại khép ngón giữa và ngón trỏ đặt lên trán.

Chỉ trong chớp mắt, thân ảnh hai người đồng thời biến mất rồi xuất hiện trong phòng Mị Nguyệt.

Bulma sau khi xem xét tình trạng của Mị Nguyệt cho ra kết quả rằng nàng không sao, chỉ bị chấn động nhẹ ở đầu, nghỉ ngơi vài ngày là sẽ khỏi hắn, thì rời đi.

Còn Lâm Thanh Phong vẫn ngồi lại, hắn muốn hỏi lý do tại sao lúc trước Mị Nguyệt lại đột nhiên trở thành Super Saiyan God.

Lúc Mị Nguyệt còn đang muốn giải thích thì khí tức của Vegeta đột nhiên tăng lên khiến Lâm Thanh Phong nhíu mày, còn Mị Nguyệt cũng nuốt lại lời nói rồi lên tiếng.

-Có một luồng khí tức cuồng loạn rất mạnh đang tăng cao.

Lâm Thanh Phong gật đầu với Mị Nguyệt để báo rằng hắn đã biết, hắn trầm nghĩ một chút.

-Chiến Thiên cùng Vegeta đã đi được một khoảng thời gian, như vậy luồng khí tức này chắc hẳn là của Vegeta đi?

Đúng lúc này, Son Goku cùng Picollo cũng xuất hiện trong phòng, sự xuất hiện của bọn hắn cũng không làm Lâm Thanh Phong cùng Mị Nguyệt ngạc nhiên.

Son Goku sau khi xuất hiện thì liền lên tiếng.

-Phong huynh đệ, còn có Mị Nguyệt đã tỉnh rồi, hai người mau chạm vào người ta, ta cảm nhận được khí tức của Vegeta có chút không ổn.

Lâm Thanh Phong cùng Mị Nguyệt nhanh chóng gật đầu, cả hai người đều đặt tay lên vai Son Goku chờ đợi hắn dùng phép dịch chuyển tức thời.

Lúc này Vegeta cũng đã dừng biến đổi, hắn ngẩng đầu lên trời rồi hét lên một tiếng.

-A...a...aaaaaa...

Khí tức của hắn tăng cao tới đỉnh điểm, khí tức cuồng bạo làm đất đá xung quanh nứt vỡ tạo ra một cái hố to, khói bụi mù mịt.

Chiến Thiên cũng giật mình rồi nhanh chóng lùi ra một khoảng cách để không bị ảnh hưởng.

Một lúc sau, bụi mù tan đi, thân ảnh của Vegeta cũng xuất hiện.

Mái tóc vàng óng ánh, toàn thân được bao phủ bởi một lớp khí màu vàng ngoài ra còn có thêm từng tia sét vàng xung quanh.

Chiến Thiên cười khở, sau khi nhận kích thích của hắn, không ngờ rằng Vegeta lại hóa thân thành Super Saiyan 2.

Nếu Vegeta hóa thân thành Super Saiyan thì Chiến Thiên còn có thể đánh một trận, còn hiện tại hấn lại nhảy vọt lên Super Saiyan 2 với sức mạnh gấp đôi so với Super Saiyan.

Lúc đầu Vegeta vừa hóa thân thành Super Saiyan thì thực lực của hấn ngang với Luyện Hư tầng 2, còn hiện tại thì thực lực của hấn lại ngang với Luyện Hư kì tầng 4 như vậy thì làm sao mà đánh?

Mặc dù Chiến Thiên rất thích thú khi đánh với những đối thủ mạnh, nhưng cũng phải mạnh vừa phải a.

Tuy Chiến Thiên mạnh thật, nhưng sức chiến đấu của hấn sau vài ngày luyện tập cùng bọn người Son Goku thì cũng mới tăng lên ngang với Luyện Hư tầng 2 thôi.

Trên Luyện Hư tầng 2 là Luyện Hư tầng 3, đây cũng là một cái lạch trời khó vượt qua rồi thì Luyện Hư tầng 2 làm sao mà đánh với Luyện Hư tầng 4?

Tình cảnh trước mặt không thể gọi là đánh nhau nữa, mà phải gọi là đơn phương bị đánh.

Son Goku lúc này cũng mang theo ba người Picollo, Lâm Thanh Phong cùng Mị Nguyệt xuất hiện cạnh bên Chiến Thiên.

Tất cả nhìn xung quanh một chút rồi đều tập trung vào Vegeta ở trước mặt.

Lâm Thanh Phong che trán rồi lên tiếng.

-Người đã làm gì, sao lại khiến con hàng trước mặt hóa thân thành Super Saiyan 2 rồi?

Son Goku, Mị Nguyệt cùng Picollo đều giật mình nhìn về Lâm Thanh Phong, Super Saiyan 2 là gì? Bọn hấn chưa từng nghe qua?

Lâm Thanh Phong ho nhẹ một tiếng rồi nói.

-Về Super Saiyan 2, ta sẽ giải thích sau, chúng ta nên ngăn Vegeta lại, hiện tại hấn quá yếu nếu để hấn tiếp tục ở trạng thái Super Saiyan 2 thì hấn sẽ xảy ra chuyện.

Son Goku có chút hiểu kì về trạng thái Super Saiyan 2, nhưng hấn cũng biết hiện tại không phải thời gian đùa giỡn, hấn nhanh chóng hóa thân thành Super Saiyan rồi xông tới Vegeta.

Son Goku hành động thì Picollo cùng Chiến Thiên cũng đồng thời hành động, chỉ có Lâm Thanh Phong cùng Mị Nguyệt đứng tại chỗ.

Mị Nguyệt hiện tại vẫn không thể khống chế tốt khí trong cơ thể, nên nàng có tham dự vào cũng không giúp ích được gì.

Còn Lâm Thanh Phong thì đứng lặng yên, chăm chú quan sát tình trạng hiện tại của Vegeta, bởi vì hấn biết muốn trở thành Super Saiyan 2 cũng không đơn giản chỉ cần tức giận thôi, mà còn cần thêm vài điều kiện khác.

Mặc dù Lâm Thanh Phong không biết tại sao Vegeta lại trở thành Super Saiyan 2 nhưng hấn nhìn thấy rõ, Super Saiyan 2 của Vegeta hiện tại vẫn chưa hoàn chỉnh.

Chiến Thiên, Son Goku cùng Picollo ba người đồng thời xông tới Vegeta.

Chiến Thiên đưa chân đá, Son Goku cùng Picollo thì đồng thời tụ khí ở lòng bàn tay rồi bắn về phía Vegeta.

Vegeta lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn bọn hấn, sau đó hấn lấy tốc độ mà ba người bọn hấn không thể theo kịp mà né sang một bên.

Chiến Thiên sửng sờ, hấn không ngờ tốc độ của Vegeta lại trở nên nhanh như vậy, vì thế mà hấn cũng không thể chuyển hướng mà đánh vào không khí.

Tốc độ của Vegeta cũng khiến cho Son Goku cùng Picollo giật mình, hai viên khí cầu của bọn hấn đã rời tay không thể thu lại được và đang theo sát sau lưng Chiến Thiên, Son Goku hét to.

-Chiến Thiên, cẩn thận sau lưng.

Hai viên khí cầu của Son Goku cùng Picollo đồng thời theo sát phía sau Chiến Thiên, nhưng Chiến Thiên đã mất đi điểm tựa, hấn không thể né tránh, vì thế hấn nhanh chóng xoay người lại rồi dùng thân thể đỡ lấy hai viên khí cầu.

Hai viên khí cầu đụng trúng Chiến Thiên liền phát ra một vụ nổ lớn, khói bụi mù mịt bay tứ phía.

Bụi mù tán đi, thân ảnh Chiến Thiên cũng xuất hiện, người hấn tràn đầy vết thương, y phục của hấn lúc đầu đã rách vài chỗ trong lúc chiến đấu với Mị Nguyệt, hiện tại thì tan nát cả, nhìn hấn hiện tại giống như một tên ăn mày.

Mị Nguyệt đứng ở ngoài mang theo vẻ lo lắng nhìn về hướng Chiến Thiên rồi hét lớn.

-Chiến Thiên, người không sao chứ.

Chiến Thiên có chút chật vật mà lắc đầu với Mị Nguyệt, sau đó mang về mặt ngưng trọng để tìm vị trí của Vegeta.

Vegeta sau khi né tránh đòn tấn công của ba người, hấn đứng một phía nở nụ cười như điên dại rồi lên tiếng.

-Hahaha... Kakarot, Chiến Thiên, còn có tên Namek kia, các ngươi quá chậm rồi, hiện tại ta muốn xem các ngươi làm sao có thể đánh bại ta.

.....Hết Chương 117....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118: Vegeta thách thức

Lâm Thanh Phong đột nhiên nghĩ rằng, nếu hiện tại Vegeta cũng không trở thành Super Saiyan 2 hoàn toàn thì đây cũng là một đối thủ tốt cho ba người bọn Chiến Thiên luyện tập.

Vì thế hấn cũng không muốn ra tay mà chỉ đứng bên ngoài quan sát, đồng thời hấn cũng đang muốn biết trạng thái Super Saiyan 2 hiện tại của Vegeta thiếu sót những gì.

Son Goku cùng Picollo liếc mắt nhìn nhau, bọn hấn đều cảm thấy Vegeta hiện tại có chút khó giải quyết.

Vegeta nở nụ cười lạnh rồi xông tới, tốc độ của hấn cực nhanh, chỉ trong nháy mắt hấn đã xuất hiện sau lưng Son Goku cùng Picollo.

Son Goku phản ứng cực nhanh, hấn liền dùng sức đâm về phía Vegeta.

Vegeta khuôn mặt vẫn mang theo nụ cười khinh thường, hấn liền đưa ra bàn tay chặn lấy cú đâm của Son Goku.

Nhưng khi hai cánh tay vừa chạm nhau, toàn thân Vegeta chấn động, sau đó hấn bị đẩy lùi về phía sau một khoảng cách xa.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc đồng thời chăm chú nhìn Vegeta.

Lâm Thanh Phong lúc này cũng nhanh chóng nghĩ ra thiếu sót hiện tại của Vegeta, hấn lên tiếng.

-Các ngươi cứ yên tâm mà đánh hấn, trạng thái Super Saiyan 2 hiện tại của hấn cũng không hoàn hảo, nó chỉ khiến hấn có tốc độ nhanh hơn một chút thôi, còn thực lực của hấn vẫn còn chưa bằng Goku đâu.

Ba người nghe xong lời này của Lâm Thanh Phong thì đôi mắt đều phát sáng, bọn hấn nhanh chóng lấy lại tự tin rồi đồng thời xông tới tấn công Vegeta.

Vegeta lúc này cũng nhận ra thiếu sót của chính mình, nhưng ngay lập tức bị Lâm Thanh Phong vạch trần khiến hấn càng tức giận hơn.

Mặc dù rất tức giận, nhưng hấn cũng biết hiện tại cũng không phải là lúc để tính sổ với Lâm Thanh Phong, trước mặt hấn vẫn còn ba đối thủ đang xông tới đây.

Vegeta lợi dụng tốc độ của mình để né tránh các đòn tấn công rồi đồng thời phản công lại.

Bốn người bọn hấn đánh nhau khiến đất đá xung quanh đảo hoang đều vỡ nát, trên đảo cũng xuất hiện nhiều hố to.

Một lúc sau, tốc độ của Vegeta cũng bắt đầu chậm lại, hấn cũng nhanh chóng thở ra từng hơi mỗi một, nhưng ba người bọn Son Goku thì vẫn còn rất khỏe khoắn.

Đến lúc này, thiếu sót của Super Saiyan 2 Vegeta lộ ra quá rõ ràng, hấn không thể giữ vững trạng thái Super Saiyan 2 lâu hơn nữa.

Vegeta rốt cục cũng không chịu nổi, hấn bị Chiến Thiên đánh bay xuống đất, trạng thái Super Saiyan cũng bị giải trừ, mái tóc vàng của hấn lại chuyển về thành màu đen.

Ba người Chiến Thiên, Son Goku cùng Picollo đồng thời thở ra một hơi nhẹ nhõm, mặc dù cách bọn hấn vừa làm là ý đồ hiếp át, không đúng tác phong của võ thuật gia, nhưng bọn hấn vẫn làm như vậy để ngăn cản Vegeta.

Một phần bọn hấn không biết Vegeta sau khi có được sức mạnh này thì với tính cách hiện tại của hấn, thì hấn sẽ gây ra những chuyện tàn ác gì.

Đồng thời một phần là do bọn hấn tin tưởng Lâm Thanh Phong, Lâm Thanh Phong đã từng nói, nếu để Vegeta duy trì trạng thái này lâu thì sẽ có hại cho bản thân hấn.

Vegeta có chút chật vật bò dậy từ dưới hố, hắn vẫn mang theo vẻ mặt không phục mà nhìn về bọn người Chiến Thiên.

Chiến Thiên thở ra một hơi rồi lên tiếng.

-Vegeta, theo như ước định lúc trước thì ngươi đã thua rồi, về sau ngươi hãy cùng chúng ta luyện tập được chứ?

Vegeta không nói gì, hắn hừ lạnh một tiếng rồi quay đầu bỏ đi.

Năm người bọn Lâm Thanh Phong cũng không ngăn cản Vegeta, sau khi Vegeta bỏ đi thì Mị Nguyệt mới lên tiếng.

-Đề hấn đi như vậy thật tốt sao? Tại sao lại không ngăn cản hấn? Lỡ đâu hấn lại trốn tránh không tới thì sao?

Lâm Thanh Phong lắc đầu nở nụ cười với Mị Nguyệt rồi trả lời.

-Hắn sẽ tới thôi, hấn sẽ không thất hứa, hiện tại ngươi không phải là nên đi xem Chiến Thiên sao?

Mị Nguyệt đang có chút tức giận, nhưng nghe được lời của Lâm Thanh Phong thì nàng giật mình rồi nhanh chóng chạy tới xem xét thương thế của Chiến Thiên.

Ba người Chiến Thiên, Son Goku cùng Piccolo hiện tại cũng không khá hơn gì Vegeta, ba người đều mang thương tích khắp người.

Mặc dù lực công kích của Vegeta có thiếu sót không bằng được Goku nhưng vẫn mạnh hơn Chiến Thiên cùng Piccolo lại thêm tốc độ của hấn vẫn khiến ba người chật vật.

....

Ngày hôm sau, tuy rằng thương thế vẫn chưa lành hẳn, nhưng bọn người Lâm Thanh Phong vẫn tiếp tục luyện tập.

Son Gohan cũng đã tỉnh lại đồng thời tham gia vào quá trình tập luyện, hiện tại hấn đang ở trạng thái Super Saiyan đấu với Piccolo, Goku thì cùng Chiến Thiên đấu với nhau.

Mị Nguyệt bị Lâm Thanh Phong kéo sang một bên để hỏi rõ ràng lý do tại sao ngày hôm qua nàng bỗng dưng hóa thân thành Super Saiyan God.

Lâm Thanh Phong gãi đầu, mặc dù hấn muốn hỏi rõ ràng, nhưng hấn cũng không biết nên bắt đầu từ đâu.

Mị Nguyệt cũng biết Lâm Thanh Phong muốn hỏi gì, nàng thở ra một hơi rồi lên tiếng.

-Ngày hôm qua, trong lúc tập luyện với Chiến Thiên, ta vô ý vận dụng Linh Lực theo thói quen, đồng thời cũng vận dụng khí, còn việc sau đó ta không còn nhớ gì nữa.

Lâm Thanh Phong trầm ngâm một chút, nếu đúng theo lời Mị Nguyệt đã nói, thì chìa khóa để trở thành Super Saiyan God chính là linh lực, nhưng từ ngày đầu tiên khi đặt chân vào Dragonball thế giới Lâm Thanh Phong cũng không cảm ứng được linh khí.

Đã không có linh khí thì lấy đâu ra linh lực để khiến người Saiyan trở thành Super Saiyan God đây?

Lâm Thanh Phong vẫn trầm tư suy nghĩ, theo nguyên tắc thì một người Saiyan muốn trở thành Super Saiyan God thì phải được truyền sức mạnh từ năm người Saiyan có trái tim trong sáng khác.

Nhưng Vegeta lại nhờ vào chính sức mình để luyện tập rồi trở thành Super Saiyan God khi ở chỗ của thần hủy diệt Beerus...

Nghĩ tới đây, Lâm Thanh Phong chắc chắn một điều, đó là thánh địa của Beerus có linh khí, thế nên Vegeta sau khi luyện tập ở thánh địa đó, cơ thể cũng tự động hấp thu linh khí rồi chuyển thành linh lực, đó là lý do mà hấn có thể trở thành Super Saiyan God.

Như vậy chỉ còn lại một vấn đề khiến Lâm Thanh Phong thắc mắc, đó là tại sao phải cần tới 5 người Saiyan truyền sức mạnh thì mới có thể biến một người Saiyan khác trở thành Super Saiyan God?

Trong lúc Lâm Thanh Phong vẫn đang đau đầu suy nghĩ thì một giọng nói lạnh nhạt vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của hấn.

-Này tên kia, hình như ngươi hiểu rất rõ về Super Saiyan, ngươi mau nói cho ta biết tại sao hôm qua ta lại có điểm yếu như vậy? Còn có, sau hôm qua ta cũng không thể trở lại trạng thái mà ngươi gọi là Super Saiyan 2 được nữa.

Lâm Thanh Phong bị cắt đứt dòng suy nghĩ, hấn có chút bức mình, với cái kiểu nói chuyện này thì dù Lâm Thanh Phong có mù thì hấn cũng nghe ra được là ai đang nói.

Vegeta đã tới, sau khi hỏi xong, hấn vẫn đứng im mà chờ Lâm Thanh Phong giải thích.

Vegeta tới cũng thu hút sự chú ý của bọn người Chiến Thiên, sau khi nghe rõ ràng câu hỏi của Vegeta bọn hấn cũng có chút tò mò mà nhìn về Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong ngập dài một cái rồi trả lời.

-Đúng là ta biết, nhưng tại sao ta phải trả lời cho người?

Vegeta cứng miệng, từ trước tới nay hắn là hoàng tử Saiyan, hắn đã quen kiêu ra lệnh cho người khác, hiện tại Lâm Thanh Phong lại tỏ thái độ như vậy liền khiến hắn không biết phải làm sao mới tốt.

Nhưng lúc này bọn người Chiến Thiên cũng tới gần, Son Goku nở nụ cười với Vegeta rồi đưa tay chào hỏi.

-Này Vegeta, người đến trễ.

Nhưng Vegeta chỉ hừ một tiếng rồi quay mặt đi cũng không trả lời Son Goku.

Thái độ này của Vegeta, khiến Son Goku chỉ biết gãi đầu cười khổ, nhưng rồi hắn cũng không xoắn xuýt nhiều mà lập tức nở nụ cười quay sang hỏi Lâm Thanh Phong.

-Lâm huynh đệ, phiền người cho ta biết a, ta cũng muốn biết làm thế nào để đạt được trạng thái Super Saiyan 2 đây.

Đối với Son Goku, Lâm Thanh Phong cũng không muốn giấu diếm, nếu hắn đã lên tiếng hỏi thì Lâm Thanh Phong cũng sẵn lòng trả lời.

Lâm Thanh Phong gật đầu với Son Goku một cái rồi mới bắt đầu nói.

-Như vậy, ta sẽ giải thích, trong cơ thể người Saiyan các người, có một loại tế bào được gọi là S-cells.

-Một khi đạt đủ lượng S-cells đồng thời được kích động bởi sự giận dữ thì các người liền có thể chuyển hóa thành Super Saiyan.

Vegeta hừ lạnh một tiếng rồi nói.

-Đừng có nói xàm, nếu mọi chuyện chỉ đơn giản như lời người giải thích thì tại sao trong cả ngàn năm qua, tộc Saiyan bọn ta không ai có thể hóa thân thành Super Saiyan?

Lâm Thanh Phong lắc đầu với Vegeta một cái rồi tiếp tục giải thích.

-Sự thật chỉ đơn giản như vậy thôi, hàng ngàn năm qua tộc Saiyan bọn người không xuất hiện Super Saiyan nguyên nhân chính là do lượng S-cells không đủ.

-Tế bào S-cells rất dễ dàng tăng trưởng, chỉ cần người có một tâm hồn thuần khiết, cộng thêm việc thực chiến liên tục trong khoảng thời gian nhất định là đủ.

Vegeta sắc mặt lại càng lạnh lẽo hơn, hắn tiếp tục phản bác.

-Nếu đúng như lời người nói, thì dân tộc Saiyan bọn ta đáng ra phải có rất nhiều Super Saiyan xuất hiện mới đúng, nhưng sự thực thì hàng ngàn năm qua vẫn không có một ai.

Đối với lời phản bác của Vegeta, Lâm Thanh Phong tiếp tục lắc đầu rồi trả lời.

-Dân tộc Saiyan đúng thật là rất hiếu chiến, nhưng các người lại thiếu đi tâm hồn thuần khiết, đồng thời các người phần lớn đều chỉ chiếm đóng những hành tinh có sức chiến đấu yếu hơn các người, vì thế đa phần những chiến binh trong bộ tộc các người cũng không thể gọi là thiện chiến.

-Còn có môi trường ở hành tinh Vegeta quá ác liệt, không thích hợp cho tế bào S-cells tăng trưởng, và đó cũng là nguyên nhân khiến các người không thể xuất hiện Super Saiyan.

....Hết Chương 118....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Vegeta thắc mắc (2)

Vegeta trầm mặc, đúng như lời Lâm Thanh Phong đã nói, đa phần người Saiyan đều rất độc ác, bọn hắn chỉ muốn ý mạnh hiếp yếu, vì thế Vegeta cũng không thể phản bác được nữa.

Vegeta trầm mặc một lúc rồi lại lên tiếng hỏi.

-Như vậy người giải thích cho ta biết, tại sao con trai của Kakarot lại có thể hóa thân thành Super Saiyan, còn cả ta nữa, nếu đúng theo lời người đã nói thì ta mang trong mình một tâm hồn thánh thiện sao?

Lâm Thanh Phong nhìn Vegeta một chút sau đó cũng từ từ mà trả lời.

-Son Gohan, hẳn có thể trở thành Super Saiyan, đó là do tính tình của hắn lương thiện, môi trường ở Trái Đất rất ôn hòa, đồng thời từ nhỏ hắn đã được tập luyện dưới sự chỉ đạo của Piccolo vì thế hắn có thể dễ dàng trở thành Super Saiyan.

-Còn người thì khác, tâm hồn của người không thánh thiện, nhưng trong khoảng thời gian người ở trái đất, môi trường của trái đất giúp người tăng lên lượng lớn tế bào S-cells.

-Còn có, kể từ khi biết Goku có thể trở thành Super Saiyan, người hiện tại chỉ có một mục tiêu đó là trở nên mạnh mẽ hơn Goku, người cũng không còn thời gian để suy nghĩ về những âm mưu độc ác của chính người nữa.

-Vì thế tâm hồn tàn bạo của người cũng ôn hòa trở lại, dù chỉ một chút thôi nhưng nó cũng đủ để tế bào S-cells trong người phát triển, giúp người trở thành Super Saiyan.

Lâm Thanh Phong dừng một chút rồi tiếp tục nói.

-Còn về chuyện tại sao người không thể trở thành Super Saiyan 2 như ngày hôm qua thì rất đơn giản, đó là do lượng tế bào S-cells của người không đủ mạnh.

-Ngày hôm qua chỉ là may mắn trong cơn tức giận, người đã có thể trở thành Super Saiyan 2, nhưng người cũng thấy đó, Super Saiyan 2 của người không thể duy trì lâu, đã vậy còn có thiếu sót, tiêu hao rất nhiều sức mạnh trong cơ thể người.

-Nếu người muốn nhanh chóng làm chủ được Super Saiyan 2, thì chỉ còn cách là phải tăng lượng tế bào S-cells trong cơ thể người, khi lượng tế bào S-cells đầy đủ thì người rất dễ dàng nắm giữ hoàn toàn sức mạnh Super Saiyan 2.

Lâm Thanh Phong giải thích xong, mọi người đều gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, Vegeta tiếp tục hừ lạnh một tiếng rồi quay mặt đi không nói gì nữa.

Mị Nguyệt hai mắt phát sáng, nàng nhanh chóng lên tiếng.

-Phong tiền bối, nếu đúng như người đã nói, chẳng phải ta cũng có thể trở thành Super Saiyan sao?

Lâm Thanh Phong đầu đầy mồ hôi, mẹ trẻ này không biết đang suy nghĩ cái gì, người đã có thể trở thành Super Saiyan God, hiện tại lại muốn trở thành Super Saiyan, chẳng lẽ người muốn nhảy lên Super Saiyan Blue sao?

Người mạnh như vậy thì sau này Chiến Thiên phải biết sống sao với người?

Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng Lâm Thanh Phong cũng không nói ra, hắn chỉ gật đầu rồi trả lời.

-Đương nhiên rồi, chỉ cần người cố gắng tăng thêm lượng tế bào S-cells là được, nhưng ta phải nói trước cho người biết, nếu người không hoàn toàn làm chủ được Super Saiyan 2, ta cấm người sử dụng sức mạnh Super Saiyan God.

Nghe Lâm Thanh Phong nhắc tới Super Saiyan God Mị Nguyệt, ngoại trừ Vegeta vẫn không biết gì thì tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh, sức mạnh bá đạo của Mị Nguyệt ngày hôm qua vẫn còn là kí ức mới toanh trong ấn tượng của bọn hắn, khiến bọn hắn đều cảm thấy sợ hãi.

Vegeta cau mày, hắn không hiểu Super Saiyan God trong lời Lâm Thanh Phong là như thế nào, hắn liền lên tiếng hỏi.

-Người vừa nói Super Saiyan God? Nó là gì? Chẳng lẽ là thần của tộc Saiyan bọn ta hay sao?

Lâm Thanh Phong gật đầu với Vegeta một cái rồi trả lời.

-Đúng là thần của tộc Saiyan bọn người, Super Saiyan God là một vị thần tạm thời được tộc Saiyan bọn người tạo ra.

-Ngày hôm qua Mị Nguyệt cũng đã trở thành Super Saiyan God, nhưng theo ta nghĩ tế bào S-cells của nàng không đủ mạnh, do đó nàng bị mất kiểm soát.

Vegeta nghe xong, hắn vẫn đang muốn hỏi gì đó, nhưng Lâm Thanh Phong đã vỗ tay rồi lên tiếng.

-Được rồi, giải thích như vậy cũng đủ, hiện tại Goku, Gohan cùng Vegeta ba người các người, từ ngày hôm nay trở đi mọi thời khắc đều phải duy trì hình dạng Super Saiyan cho ta.

-Cho dù là đang ăn, đang ngủ, hay đang làm tất cả việc gì đều phải duy trì hình dạng Super Saiyan.

-Các người cũng đã nhận ra được, sau khi hóa thân thành Super Saiyan thì tính cách của các người đều trở nên cuồng bạo đi? Trong lúc chiến đấu, đó

cũng có thể là một điểm yếu chết người.

- Vì thế ta muốn các người thích ứng với trạng thái này, để trong lúc chiến đấu các người sẽ không bị ảnh hưởng.

- Đồng thời nó có thể giúp các người làm tế bào S-cells trở nên mạnh mẽ hơn.

Lâm Thanh Phong dứt lời thì Son Goku cùng Son Gohan đồng thời gật đầu rồi hóa thân thành Super Saiyan, Vegeta hừ lạnh một tiếng rồi cũng làm theo.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười nhìn ba người bọn họ rồi nói.

- Hiện tại các người cứ tập luyện như bình thường, vài ngày sau ta sẽ cùng Mị Ảnh và Thiên Nhai rời khỏi đây, nhưng bù lại ta sẽ để lại một người, hắn sẽ thay ta chỉ đạo các người.

- Mặc dù phương thức tu luyện của hắn cùng các người không giống lắm, nhưng ánh mắt của hắn sẽ nhanh chóng nhìn ra chỗ các người thiếu sót rồi từ đó giúp các người tìm biện pháp khắc phục.

Son Goku, Son Gohan cùng Piccolo đều có chút ngạc nhiên nhìn về Lâm Thanh Phong, Vegeta mặc dù cũng tò mò, nhưng hắn cũng không tỏ vẻ gì, còn Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt thì đã biết rõ người Lâm Thanh Phong nói tới đó là ai nên bọn họ cũng không ngạc nhiên.

Lâm Thanh Phong nhìn bọn hắn một cái rồi lấy ra Dưỡng Hồn Châu kêu gọi Vô Cực Tử xuất hiện.

Vô Cực Tử xuất hiện khiến bốn người đều ngạc nhiên, Lâm Thanh Phong ho nhẹ một tiếng rồi nói.

- Giới thiệu một chút, đây là Vô Cực Tử lão gia hỏa, hiện tại hắn chỉ còn tồn tại được ở hình dạng linh hồn thể, trước khi ta đi thì mọi người hãy làm quen với nhau một chút, sau này hắn sẽ chỉ đạo mọi người phương hướng tu luyện.

Vô Cực Tử nhàn nhạt gật đầu một cái xem như chào hỏi, hắn lại nhìn qua Son Goku rồi lên tiếng.

- Đây là Son Goku, người luyện tập thành công Bản Năng Vô Cực theo lời người sao Phong tiểu tử? Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong a.

Bọn người Son Goku mặt một mặt mừng, Bản Năng Vô Cực lại là cái gì đây? Ngày hôm nay tại sao lại có nhiều kiến thức đập vào đầu của bọn hắn như vậy? Bọn hắn không thể tiếp thu nổi a?

Lâm Thanh Phong nghe xong cũng muốn phun một ngụm máu, hắn nắm lấy cánh tay Vô Cực Tử rồi kéo sang một bên rồi nói nhỏ.

- Lão già chết tiệt, chẳng phải hôm qua đã dặn là hiện tại không nên nói ra a? Bản Năng Vô Cực rất khó học, nếu để bọn hắn cứ chăm chăm tu luyện nó, lỡ về sau lại không đủ sức mạnh đánh kẻ xấu rồi bị giết hết thì thân xác người phải tính làm sao bây giờ?

Vô Cực Tử cũng chỉ biết cười khổ, lúc này hắn cũng không biết phải nói thế nào, hắn chỉ muốn trang bức một tí để lộ ra vẻ cao thâm thôi, không ngờ lại buột miệng nói ra hết.

Hắn gãi đầu cười khổ rồi hỏi lại.

- Như vậy, hiện tại ta phải làm thế nào đây?

Lâm Thanh Phong hai mắt tròn lên mà nhìn Vô Cực Tử sau đó trả lời.

- Người dù gì cũng là một tên Đại Thừa ki tu sĩ a, hiện tại nói sai rồi lại bắt một con kiến hôi Trúc Cơ như ta đi chùi đất, làm người cũng phải có chút liêm sỉ chứ?

Vô Cực Tử cười khổ gãi đầu, dù gì cũng là một tên Đại Thừa ki tu sĩ, hắn rất nhanh lấy lại bình tĩnh, hắn quay sang nhìn bọn người Son Goku, ho nhẹ một tiếng rồi nói.

- Như vậy, ta sẽ giới thiệu lại, ta gọi là Vô Cực Tử, lần đầu gặp mặt ta cũng không có gì để tặng các người, như vậy ta sẽ đưa mỗi người một viên đan được bảo mệnh đi.

Vô Cực Tử vừa nói xong, Lâm Thanh Phong ngay lập tức lại kéo hắn sang một bên rồi nói.

- Người bị điên sao? Đan dược của người toàn là linh khí, để cho ba tên Saiyan đằng kia ăn vào, lỡ đâu bọn hắn lại mất kiểm soát rồi biến thân thành Super Saiyan God như Mị Nguyệt ngày hôm qua khi đó không ai ngăn bọn hắn lại, lỡ đâu bọn hắn phá hủy Trái Đất thì phải làm thế nào?

Vô Cực Tử sắc mặt cứng đờ, lần đầu tiên nhận biết tiểu bối thì sẽ đưa quà gặp mặt, điều này hắn tập mãi thành thói quen vì thế hắn liền nói ra mà không thêm suy nghĩ.

Nhưng khi nghe Lâm Thanh Phong giải thích rõ, hắn cũng chỉ biết cười khổ.

Bọn người Son Goku vẫn mang vẻ mặt mừng mà nhìn về hai con hàng đang ngồi xuống nói nhỏ với nhau, bọn hắn cũng không biết phải nói như thế nào mới tốt.

Son Gohan ho nhẹ một cái rồi lên tiếng.

-Xin chào Vô Cực Tử gia gia, ta gọi là Son Gohan, rất vui được biết ngài, về sau xin ngài giúp đỡ nhiều hơn.

Son Gohan mở lời, Vô Cực Tử cũng nở nụ cười xoa đầu hắn rồi nói.

-Tốt thôi, Gohan, sau này ta sẽ giúp đỡ các người luyện tập.

Vô Cực Tử đang nở nụ cười, bỗng dung nụ cười tắt hẳn, hai mắt hắn đờ đờ sát khí ngáng đầu lên bầu trời rồi quát lớn.

-Hai người các người, mau xuất hiện cho ta, cũng đừng có lén lút mà xem trộm nữa.

Hành động của Vô Cực Tử khiến tất cả mọi người đều giật mình, ngáng đầu nhìn trời, chỉ có mỗi mình Lâm Thanh Phong là vẫn bình chân như vại.

Hắn biết rõ hai người trong lời nói của Vô Cực Tử là ai.

Một người là Thượng Đế, còn một người khác chính là Bắc Kaio, ngoại trừ hai tên này có thể nhìn lên thì Lâm Thanh Phong cũng không nghĩ ra ai khác có khả năng đó.

....Hết Chương 119....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Vô Cực Tử bắt đầu chỉ đạo

Vô Cực Tử sau khi quát lên, ngay lập tức một giọng nói vang vọng vào tai mọi người.

-Xin lỗi mọi người, ta cũng không có ý nhìn lên, chỉ là bỗng dung ta cảm nhận một sức mạnh khá lớn xuất hiện nên ta mới kiểm tra một chút thôi.

Đây đúng là giọng nói của Bắc Kaio.

Nghe giọng nói này, Goku có chút vui vẻ lên tiếng.

-Là Kaio-sama sao? Người tới đây quan sát bọn con à?

Bắc Kaio nở nụ cười rồi cũng trả lời.

-Thì ra là Goku cũng ở đó à? Không có chuyện gì, ta chỉ muốn quan sát một lúc, sẽ không gây ảnh hưởng gì tới mọi người đâu.

-Còn một vị đang quan sát mọi người đó là Thượng Đế, hắn cũng không thể truyền âm được, mọi người đừng trách hắn.

Bắc Kaio mặc dù giọng nói vẫn nhàn nhạt, nhưng trán hắn đã đổ đầy mồ hôi, vừa rồi Vô Cực Tử chỉ cần quát lên một tiếng thì hắn liền có cảm thấy áp lực như đang đứng đối diện với thần hủy diệt Beerus vậy.

Ngay cả Bắc Kaio cũng run sợ, thì Thượng Đế sao có thể khá hơn? Chỉ sau tiếng quát của Vô Cực Tử, thì Thượng Đế đã ngã xuống, toàn thân hắn run rẩy vẫn chưa thể đứng vững được.

Vô Cực Tử lúc này mới thu lại vẻ mặt đờ đờ sát khí rồi lên tiếng.

-Nếu là người quen thì người muốn quan sát cũng không sao, ta sẽ không ngăn cản người.

Bắc Kaio cùng Thượng Đế nghe xong lời này thì cả hai đều thò ra một hơi nhẹ nhõm.

Mặc dù bọn hắn không nghĩ rằng Vô Cực Tử có thể làm gì bọn hắn từ khoảng cách xa như vậy, nhưng sát khí của Vô Cực Tử khiến bọn hắn thật sự sợ hãi.

Bắc Kaio dùng khăn tay lau mồ hôi, hắn ho nhẹ một cái rồi lên tiếng.

-Đã như vậy, ta sẽ không làm phiền mọi người nữa.

Bắc Kaio dứt lời thì hắn cũng nhanh chóng rời đi, hắn không dám tiếp tục quan sát nữa, đối diện với Vô Cực Tử cho hắn cảm giác áp lực quá lớn.

Bắc Kaio rời đi thì Thượng Đế cũng vậy, ban đầu hắn chỉ muốn quan sát Picollo một chút thôi, nhưng không ngờ hắn lại chọn trùng lúc Vô Cực Tử xuất hiện, vì thế mới xảy ra chuyện như vậy.

Nhưng hắn cũng đã thấy Son Goku ở cạnh bên Picollo, vì thế hắn cũng yên tâm rằng hiện tại Picollo sẽ không làm chuyện gì xấu xa nữa, nên hắn cũng rời đi.

Vô Cực Tử nhìn lên bầu trời, cảm nhận thấy không còn ai quan sát nữa, lúc này hắn mới quay đầu lại nhìn bọn người Son Goku rồi nói.

-Bọn hắn đã đi rồi, như vậy chúng ta cũng quay trở lại luyện tập a?

Son Goku hai mắt phát sáng, đã quen biết Bắc Kaio lâu như vậy rồi, nhưng đây là lần đầu tiên hắn thấy Bắc Kaio bị phát hiện khi đang xem xét tình trạng dưới hạ giới.

Điều này chứng tỏ rằng vị Vô Cực Tử trước mặt hắn rất mạnh, vì thế trong lòng hắn rất háo hức, muốn được Vô Cực Tử chỉ đạo.

Vô Cực Tử nhìn bọn hắn một lúc, rồi lên tiếng.

-Như vậy, trước tiên ta muốn kiểm tra trình độ của các ngươi một chút.

Vô Cực Tử dừng lại, hắn nhìn qua Son Goku cùng Vegeta rồi tiếp tục nói.

-Hai người, Vegeta cùng Son Goku, các ngươi hãy dùng hết sức lực đấu với nhau một trận thử xem.

Vô Cực Tử vừa dứt lời, thì tất cả mọi người đều che mặt, chỉ riêng Vegeta cùng Son Goku đồng thời nở nụ cười hưng phấn, bọn hắn cũng không đợi Vô Cực Tử ra hiệu lệnh bắt đầu mà đã nhanh chóng hóa thân thành Super Saiyan rồi lao vào nhau bắt đầu trận chiến.

Vô Cực Tử về mặt có chút mừng bực.

-Thanh niên bây giờ sung sức như vậy sao? Ta còn chưa ra hiệu lệnh bắt đầu mà đã lao vào đánh nhau rồi?

Tuy rằng có chút bất ngờ, nhưng Vô Cực Tử cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh rồi chăm chú nhìn hai người Vegeta cùng Son Goku.

Hai người đánh nhau được một lúc thì Vô Cực Tử gật đầu rồi lên tiếng.

-Được rồi, hai người có thể dừng tay.

Nhưng Vegeta cùng Son Goku hăng say mà đánh nhau, bọn hắn không thèm để ý xung quanh, cũng không nghe được lời nói của Vô Cực Tử.

Lời nói không có tác dụng khiến Vô Cực Tử có chút xoắn xuýt, hắn nhìn qua Lâm Thanh Phong để hỏi ý kiến một chút.

Lâm Thanh Phong có chút đau đầu, hắn lấy tay bóp trán một cái rồi trả lời.

-Chẳng phải ta đã từng nói với ngươi, hai bọn hắn là đối thủ truyền kiếp của nhau hay sao? Hiện tại ngươi có kêu khàn cổ bảo bọn hắn dừng tay thì bọn hắn cũng không thèm nghe đâu, ngươi cứ tự giải quyết cho nhanh gọn.

Lâm Thanh Phong nói xong, tất cả mọi người đều gật đầu.

Vô Cực Tử cũng không ngờ rằng hai tên này lại hăng máu như vậy, hắn ho nhẹ một tiếng rồi bắt đầu hành động.

Dưới cái nhìn tò mò của bọn người Lâm Thanh Phong, Vô Cực Tử hướng về phía hai người Son Goku cùng Vegeta, giơ một cánh tay lên cao sau đó dùng lực đập xuống.

Hành động của hắn khiến bọn người Lâm Thanh Phong mừng bực, Picollo nhú mày, muốn nói gì đó.

Nhưng lúc này, những đám mây trên bầu trời bắt đầu hội tụ thành một bàn tay to lớn, rồi ngay lập tức đập xuống vị trí của Son Goku cùng Vegeta.

Son Goku cùng Vegeta đang đánh nhau hăng hái, bỗng dưng bầu trời trên đầu bọn hắn tối sầm, bọn hắn đồng thời dừng tay rồi ngẩng đầu nhìn trời.

Chỉ thấy một bàn tay to lớn được ngưng tụ bằng mây đang nhanh chóng tới gần, bọn hắn cũng không nói gì mà ngay lập tức né tránh.

Son Goku cùng Vegeta đồng thời thoát khỏi phạm vi mà bàn tay lao xuống.

Bàn tay đập xuống mặt đất, gây ra một con địa chấn lớn, gió mang theo bụi mù bay phủ khắp nơi, tất cả mọi người đều nhanh chóng bay lên cao để né tránh ảnh hưởng từ sự nứt vỡ của đại địa.

....

Ở một nơi xa xôi nào đó, có một cây cổ thụ to lớn, cao chọc trời, dưới chân nó có một hồ nước lớn, xung quanh là một mảnh rừng xanh bạt ngàn.

Mặc dù khu rừng rất rộng lớn, nhưng nơi đây rất yên tĩnh, không có dấu hiệu của sinh vật sống tại đây.

Một vị nam nhân đang ngồi ở đây, làn da của hắn đều thuần một màu lam sắc, mái tóc trắng dựng thẳng trên đầu, hắn mang một bộ y phục kì quặc, tay cầm một cây gậy, giữa cổ còn mang một cái vòng màu xanh lam.

Hắn vẫn nhắm mắt ngồi tại đó, nhưng lại khiến người khác không thể cảm nhận được hắn nếu không tập trung chú ý.

Ngay lúc này, đột nhiên hắn mở mắt rồi nhìn lên bầu trời, miệng hắn lẩm bẩm.

-Loại sức mạnh này... đã ngang với Beerus-sama rồi, không biết ta có nên đánh thức ngài ấy không nữa?

Hắn quay đầu nhìn về hướng cây cổ thụ to lớn rồi trầm tư suy nghĩ, một lúc sau hắn nở nụ cười rồi lên tiếng.

-Mà thôi tốt nhất là không nên đánh thức ngài ấy, hiện tại ở đây cũng nhàm chán, ta nên đích thân tới đó xem xét rồi sau này lại báo với Beerus-sama vậy.

Đã quyết định mọi việc hắn liền nhanh chóng đứng dậy, tay nắm lấy cây gậy, gõ xuống đất vài tiếng.

Một vầng sáng mang bảy màu sắc liền xuất hiện bao phủ toàn thân hắn, chỉ trong chớp mắt thì hắn cùng vầng sáng biến mất.

....Trở lại với bọn người Lâm Thanh Phong...

Một lúc sau bụi mù tan đi bọn hắn mới có thể nhìn thấy rõ ràng xung quanh, nơi bọn hắn đang tập luyện là một hòn đảo nhỏ không người nằm cách West City khá xa, vì thế cũng không lo lắng có thể ảnh hưởng tới thành phố.

Lúc này mặt đất đã bị sụp xuống tạo thành hình một bàn tay cực lớn, tạo thành một cái hố sâu không thấy đáy, nước biển xung quanh cũng bắt đầu tràn vào hố.

Tất cả mọi người nhìn cảnh này đều hít vào một hơi khí lạnh, Son Goku cùng Vegeta mở hôi đều chảy đầy đầu, đồng thời cảm thấy may mắn, nếu bọn hắn không nhanh chóng né đi thì không biết hiện tại tình trạng của bọn hắn sẽ như thế nào.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, sắc mặt hắn có chút không tốt, hắn nhìn về Vô Cực Tử rồi lên tiếng.

-Ngươi không thể kìm chế một chút à? Ra tay mạnh như vậy sẽ ảnh hưởng tới mọi người xung quanh đấy.

Đối với lời nói của Lâm Thanh Phong, Vô Cực Tử liếc nhìn hắn một cái rồi nhàn nhạt trả lời.

-Ta đã kìm chế rồi, đòn lúc nãy chưa đạt tới 1% sức lực hiện tại của ta đâu.

Nghe xong câu này của Vô Cực Tử, tất cả lại hít thêm vào một hơi khí lạnh, vừa rồi Vô Cực Tử chỉ nhẹ nhàng phát tay một cái thôi mà đã có uy lực kinh khủng như vậy.

Mặc dù bọn hắn cũng có thể làm được, nhưng bọn hắn phải cần một ít thời gian để tụ lực, bọn hắn không thể nào làm nhẹ nhàng như Vô Cực Tử được.

Vô Cực Tử vẫn mang theo vẻ mặt lạnh nhạt, hắn nhìn về Son Goku cùng Vegeta rồi lên tiếng.

-Hai người nên dừng tay được rồi, ta đã biết được các người thiếu sót những gì, hiện tại hai người tới đây, ta sẽ nói rõ cho các người biết.

Son Goku cùng Vegeta hai mặt nhìn nhau rồi đồng thời bay tới, cả hai người đều muốn biết cái mà bọn hắn thiếu đó là gì.

Son Goku cùng Vegeta bay tới, tất cả mọi người đều im lặng nhìn về Vô Cực Tử, bọn hắn ai cũng muốn nghe xem cái mà Son Goku cùng Vegeta thiếu sót.

Vô Cực Tử nhìn xung quanh một chút, rồi lên tiếng.

-Hiện tại nên tìm một hòn đảo khác, chúng ta cũng không nên cứ bay trên trời như thế này để nói chuyện à?

Nghe xong lời này của Vô Cực Tử, tất cả bọn hắn mới xem xét xung quanh một chút rồi đều gật đầu đồng ý.

....Hết Chương 120....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Whis tới

Vô Cực Tử dẫn theo bọn người Lâm Thanh Phong tới một hòn đảo cách đó khá xa, bởi vì những hòn đảo gần đó đều bị ảnh hưởng của một cơn lốc này phá hủy hết, không còn chỗ nào để bọn hắn đặt chân được nữa.

Vô Cực Tử ho nhẹ một tiếng rồi bắt đầu nói.

-Trước tiên ta muốn nói rằng, ta chủ tu kiếm đạo, ta cũng không giống các người đều tu luyện khí, nhưng có một điều ta chắc chắn, cho dù các người có tu luyện bất kì thứ gì thì điểm đến của nó vẫn là đại Đạo,

-Vì thế mặc dù chúng ta tu luyện khác nhau, nhưng ta vẫn có thể nhìn ra một vài điểm yếu ở các người.

Vô Cực Tử dừng một chút, hắn nhìn qua Son Goku rồi tiếp tục nói.

-Son Goku, khi người cùng Vegeta đánh nhau, ta đã nhận ra ở người một điều.

-Người quá tự tin vào sức mạnh của chính người, vì thế người để lộ ra rất nhiều sơ hở, cũng nhờ đó mà Vegeta có thể khiến người gặp rắc rối.

Son Goku có chút xoắn xuýt, hắn gãi đầu cười, coi như đồng ý với Vô Cực Tử.

Vô Cực Tử gật đầu với hắn, sau đó lại quay sang nhìn Vegeta rồi tiếp tục nói.

-Ta phải thừa nhận rằng người đúng là một thiên tài, mặc dù hiện tại người yếu hơn Son Goku một chút, nhưng người vẫn có thể ngay lập tức tìm ra sơ hở của hắn để đánh ngang tay với hắn.

Vegeta nở nụ cười lạnh, hắn có chút khinh thường rồi lên tiếng.

-Đương nhiên rồi, một thiên tài như ta rất dễ dàng nhìn thấu sơ hở này của Kakarot.

Vô Cực Tử gật đầu, sau đó ánh mắt của hắn lại trở nên nghiêm nghị rồi nói.

-Tuy vậy nhưng người vẫn thua Son Goku, người biết tại sao không?

Vegeta vẻ mặt cứng đờ, hắn có chút khó chịu, tuy vậy nhưng hắn vẫn im lặng mà nghe Vô Cực Tử giải thích.

Vô Cực Tử cũng không giấu diếm mà tiếp tục nói.

-Mặc dù đúng là sức mạnh của người yếu hơn Son Goku, nhưng điều đó không phải là lý do chính khiến người thua.

-Lý do chính khiến người thua, đó là người quá dễ nổi giận, điều đó khiến người không thể phát huy hoàn toàn khả năng của mình trong trận chiến.

Vegeta cắn răng, hắn hừ lạnh một cái rồi không tiếp tục lên tiếng.

Vô Cực Tử nở nụ cười, hắn muốn tiếp tục nói gì đó, nhưng hắn đột nhiên dừng lại rồi ngẩng đầu lên nhìn bầu trời lên tiếng.

-Có vẻ như chúng ta có khách, hắn sẽ nhanh chóng tới đây thôi.

Bọn người Son Goku lại thêm một lần nữa giật mình rồi ngẩng đầu nhìn trời, lần này ngay cả Lâm Thanh Phong cũng nhìn lên, vì hắn không nghĩ ra người tới đây là ai.

Chỉ thấy trên bầu trời có một vầng sáng bảy màu hạ xuống.

Nhìn vầng sáng này, Lâm Thanh Phong liền nghĩ tới một người, đó chính là Whis.

Vầng sáng tán đi, lúc này tất cả bọn hắn mới nhìn rõ được thân ảnh bên trong, người đàn ông nước da xanh biếc, mái tóc trắng dựng thẳng lên cao, hắn mang một bộ y phục kì lạ, trên cổ có một chiếc vòng màu xanh, tay cầm gậy, hắn đúng là Whis.

Whis xuất hiện khiến Lâm Thanh Phong có chút tò mò, không phải Whis lúc nào cũng ở cùng Beerus sao? Tại sao lần này hắn lại xuất hiện tại đây?

Whis có chút ngạc nhiên nhìn về phía bọn người Lâm Thanh Phong, hắn nở nụ cười rồi lên tiếng.

-Hô hô, ta đã làm phiền các người sao? Các người đừng để ý, cứ tiếp tục đi.

Tuy rằng Whis nói vậy, nhưng tất cả mọi người đều không quan tâm mà vẫn cứ đứng đó nhìn hắn.

Dưới cái nhìn của bọn hắn Whis cũng có chút bối rối, hắn ho nhẹ một cái rồi nói.

-Như vậy trước tiên ta tự giới thiệu một chút, ta là Whis, là một thiên sứ giúp việc cho Thần Hủy Diệt trông coi vũ trụ này.

-Khi này ta cảm nhận được một nguồn sức mạnh lạ ở xung quanh đây, vì thế ta muốn tới đây xem xét một chút.

Whis nói rồi hai mắt hắn nhìn chăm chăm về phía Vô Cực Tử, trạng thái tồn tại của Vô Cực Tử khiến Whis cảm thấy rất tò mò.

Vô Cực Tử vẫn đứng đó mà nở nụ cười nhìn Whis, hắn cảm giác được Whis rất mạnh, mặc dù vẫn không bằng hắn ở thời kỳ toàn thịnh, nhưng hiện tại Whis có thể uy hiếp được hắn.

Hai người chăm chú nhìn nhau một lúc lâu, khiến cho Lâm Thanh Phong có chút không chịu nổi, hắn ho nhẹ một cái rồi lên tiếng.

-Hai người các ngươi không mệt sao? Còn muốn nhìn nhau tới khi nào?

Vô Cực Tử cùng Whis đều đồng thời giật mình, Vô Cực Tử tuy có chút xoắn xuýt, nhưng về mặt hắn vẫn không thay đổi rồi nói.

-Xin lỗi ngươi Whis, ta có chút thất lễ, ta gọi là Vô Cực Tử.

Whis sắc mặt cũng không thay đổi, hắn nhắm híp hai mắt rồi tiếp tục nở nụ cười “hồ, hồ” coi như đáp lời của Vô Cực Tử.

Sau đó... cả hai người tiếp tục nhìn nhau chăm chăm.

Hiện trường lại trở về trầm mặc, Lâm Thanh Phong có chút đau đầu, hắn đưa tay xoa trán rồi lên tiếng.

-Hai người các ngươi, còn tính nhìn nhau tới bao giờ? Nhìn nhau chăm chăm từ này tới giờ chưa đủ sao?

Hiện trường lại tiếp tục yên tĩnh, tới lúc này Lâm Thanh Phong cũng không nhìn nổi nữa, hắn liếc mắt với những người khác rồi lên tiếng.

-Chúng ta đi thôi, cứ để bọn hắn nhìn nhau, khi nào bọn hắn chán rồi thì sẽ đi tìm chúng ta.

Lâm Thanh Phong nói xong thì quay đầu bỏ đi, Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt cũng theo sau, bốn người bọn Sơn Goku liếc mắt nhìn nhau một cái rồi cũng đi theo.

Chỉ để lại Whis cùng Vô Cực Tử vẫn hai mắt nhìn nhau ở lại đó.

Lâm Thanh Phong dẫn theo bọn người rời đi, nhưng hắn cũng không đi xa mà chỉ tới một chỗ gần đó rồi ngồi xuống quan sát tình hình giữa Whis và Vô Cực Tử.

Lâm Thanh Phong đầu óc nhanh chóng loạn chuyển.

Hiện tại nếu Whis đã xuất hiện ở đây, thì việc tái tạo nhục thân mới cho Vô Cực Tử đã có hy vọng, ngoài ra nếu bọn hắn còn có thể yêu cầu Whis chỉ đạo huấn luyện cho bọn người Sơn Goku.

Nếu bọn người Sơn Goku được Whis huấn luyện, ba năm sau nếu Cell thật sự xuất hiện thì Lâm Thanh Phong chắc rằng Cell chỉ muốn ngồi một chỗ ôm gối khóc lóc rồi tự sát thôi.

Đã quyết định xong mọi chuyện, Lâm Thanh Phong cũng lập tức hành động, hắn nhìn qua Sơn Goku rồi lên tiếng.

-Goku, phiền ngươi quay trở về nhà của Bulma một cái, trong vòng nửa giờ ngươi hãy nhờ Bulma chuẩn bị thức ăn ngon rồi sau đó đem tất cả chúng tôi đây.

-Nên nhớ rằng, càng nhiều càng tốt, nhưng nhất định phải thật ngon.

Sơn Goku có chút mộng bức, nhưng hắn cũng không hỏi nhiều mà nhanh chóng dùng Dịch Chuyển Tức Thời đi tới nhà của Bulma.

Ngoại trừ Chiến Thiên, thì tất cả mọi người đều mang theo vẻ mặt khó hiểu nhìn về Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười rồi trả lời.

-Nếu lần này thành công, trong tương lai các ngươi sẽ được huấn luyện bởi một vị đại năng siêu cấp mạnh, vì thế các ngươi nên mong là ta sẽ thành công đi.

Vegeta, Piccolo cùng Sơn Gohan có chút mộng bức nhìn nhau, bọn hắn đã lờ mờ đoán được nguyên do, sau đó đều đồng thời nhìn về Whis.

Vegeta cau mày, hắn hừ lạnh một cái rồi lên tiếng.

-Tên đó thật sự mạnh như vậy?

Lâm Thanh Phong chỉ nhàn nhạt trả lời.

-Hắn là sư phụ của Thần Hủy Diệt Beerus, hắn có thể hạ Beerus trong vòng một chiêu, người nghĩ xem hắn mạnh hay không?

Vegeta nhú mày, cái tên Beerus mà Lâm Thanh Phong nhắc tới gọi cho hắn một ít ký ức từ khi hắn còn nhỏ.

Thời điểm đó, hành tinh Vegeta vẫn chưa bị Frieza hủy diệt và Vegeta vẫn còn nhỏ.

Trong một lần đi dạo khắp cung điện, Vegeta thấy được một cảnh tượng khiến hắn kinh ngạc.

King Vegeta đang quỳ gối cúi người sát đất trước mặt một tên lạ mặt, còn tên ấy thì vẫn lạnh nhạt ngồi ăn những thức ăn trên bàn, chân hắn dẫm lên đầu King Vegeta như dẫm một đồng rác rưởi, nhưng King Vegeta không dám nói một câu gì.

Vegeta đỏ mặt hộc máu, miệng hắn khô khốc rồi lên tiếng.

-Người vừa nói tới Thần Hủy Diệt Beerus sao? Một tên quái vật như hắn ta mà cũng có sư phụ?

Lâm Thanh Phong khinh bỉ nhìn Vegeta một cái rồi nói.

-Nhìn người hiện tại xem, chỉ nghe tới tên Beerus mà đã sợ hãi như vậy? Còn tự xưng cái gì là hoàng tử người Saiyan?

Vegeta thân thể run run, hắn nhanh chóng hét lớn.

-Không phải, người không biết được sự đáng sợ của hắn đâu.

Biểu hiện của Vegeta khiến cho Son Gohan, Piccolo cùng Mị Nguyệt đều sửng sốt, tuy rằng thời gian bọn hắn ở cùng Vegeta rất ngắn nhưng bọn hắn cũng biết được tính cách không bao giờ biết sợ hãi của Vegeta.

Đây là lần đầu tiên bọn hắn nhìn thấy Vegeta sợ hãi như vậy.

Son Gohan có chút tò mò, hắn nhìn về Lâm Thanh Phong rồi lên tiếng.

-Phong thúc thúc, vị Thần Hủy Diệt Beerus trong lời thúc nói, thật sự mạnh như vậy sao?

Lâm Thanh Phong suy nghĩ một chút, sau đó hắn nở nụ cười rồi trả lời.

-Nếu như chúng ta đưa Frieza ở trạng thái toàn thịnh tới trước mặt hắn, hắn chỉ cần một cái tát... à không chỉ cần búng tay nhẹ một cái thì Frieza tan xác, người nghĩ xem hắn có mạnh hay không?

Lâm Thanh Phong dứt lời thì Son Gohan cùng Piccolo đều mộng bực, một cái búng tay thì Frieza tan xác? Đây rốt cục là phải mạnh cỡ nào?

Mị Nguyệt có chút tò mò, nàng không biết Frieza trong lời bọn hắn là ai, nhưng dòng máu Saiyan trong người của nàng lại sôi sục, thôi thúc nàng lên tiếng.

-Người tên Beerus đó thật sự mạnh như vậy sao? Ta thật chờ mong để đánh với hắn một trận a.

....Hết Chương 121....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Yêu cầu của Lâm Thanh Phong

Lời của Mị Nguyệt buông xuống, khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn nàng, chỉ trừ một mình Lâm Thanh Phong sắc mặt vẫn không thay đổi gì.

Nên nhớ rằng hiện tại Mị Nguyệt cũng mang trong người huyết mạch của người Saiyan, nếu nàng không có hứng thú với đối thủ mạnh đó là chuyện không thể nào.

Một lúc sau, Son Goku trở về lần này hắn mang theo cả Bulma.

Thấy Bulma cũng tới, Lâm Thanh Phong có chút ngạc nhiên, hắn nhìn nàng rồi hỏi.

-Bulma, tại sao người cũng tới đây?

Bulma hừ một tiếng rồi trả lời.

-Ta muốn xem các người đang tập luyện cái gì mà chỉ trong vài phút lại khiến những hòn đảo ở gần thành phố đều biến mất rồi, không những vậy mà còn khiến cho thành phố gặp phải động đất nữa.

Son Goku có chút xoắn xuýt, hần gãi đầu rồi lên tiếng.

-Ta đã giải thích cho nàng, nhưng nàng vẫn muốn đi theo, vì thế ta cũng hết cách.

Lâm Thanh Phong gạt đầu một cái, hần cũng không để ý nhiều tới chuyện này, hần nhìn về Bulma rồi nói.

-Người đã tới đây rồi, như vậy người đã chuẩn bị xong những thứ mà ta đã dặn dò sao?

Bulma trừng mắt nhìn Lâm Thanh Phong một cái, nàng lấy ra một hộp đựng vài viên Capsule đưa cho hần rồi nói.

-Tất cả đều ở trong này, người có thể tự mình sử dụng chúng.

Lâm Thanh Phong tiếp nhận cái hộp, hần lấy ra một viên Capsule trong hộp, bấm vào cái nút trên đầu viên Capsule rồi vút xuống đất.

Một tiếng nổ nhỏ vang lên, khói trắng nổi lên, sau khi làn khói tan đi, xuất hiện trước mặt bọn hần là một bàn đồ ăn thịnh soạn.

Nhìn bàn đồ ăn trước mặt, Lâm Thanh Phong gạt đầu một cái rồi nhìn về hướng Whis cùng Vô Cực Tử lên tiếng.

-Whis, mau tới đây a, chúng ta cùng nhau ăn trưa, đừng tiếp tục nhìn lão già ấy nữa.

Nghe lời Lâm Thanh Phong nói, hai mắt Whis nhanh chóng phát sáng, hần cũng bỏ qua Vô Cực Tử mà đi tới chỗ bọn người Lâm Thanh Phong đang đợi.

Whis nhìn vào bàn đồ ăn, hai mắt hần tỏa sáng, nước miếng cũng muốn chảy ra.

Lâm Thanh Phong ho nhẹ một cái rồi lên tiếng.

-Nào mọi người cùng vào ăn thôi, thức ăn để nguội sẽ không ngon nữa.

Lâm Thanh Phong nói xong thì nhanh chóng ngồi xuống, những người còn lại thì có chút chần chờ nhưng rồi cũng ngồi xuống theo.

Ngoại trừ Vô Cực Tử ra thì mọi người đều ngồi xuống, Lâm Thanh Phong gạt đầu một cái rồi nở nụ cười nhìn Whis mà lên tiếng.

-Như vậy Whis, giới thiệu một chút, ta là Lâm Thanh Phong, còn bọn hần lần lượt là Chiến Thiên, Mị Nguyệt, Son Goku, Son Gohan, Vegeta, Bulma cùng Piccolo.

Whis có chút xấu hổ, hần ho khan một tiếng lấy lại vẻ mặt bình tĩnh rồi trả lời.

-Hô,hô... xin lỗi các vị, ta có chút thất lễ.

Lâm Thanh Phong lắc đầu rồi lên tiếng.

-Không sao cả, như vậy mọi người cũng đừng câu nệ cái gì, mau ăn a.

Nghe được lời này, Whis hai mắt phát sáng, hần nhìn vào bàn đồ ăn rồi nhanh chóng thưởng thức rồi đồng thời hỏi thăm về những món ăn này.

Ngoại trừ Lâm Thanh Phong ra thì tất cả những người còn lại đều có vẻ ngạc nhiên, rồi chăm chú nhìn Whis.

Bulma mặc dù có chút ngạc nhiên, nhưng nàng vẫn trả lời những câu hỏi mà Whis đưa ra.

Chỉ một lúc sau, tất cả mọi người đều ăn xong, bởi vì có tới 4 người Saiyan ở đây, còn có sức ăn của Chiến Thiên cũng không kém, nên tất cả thức ăn mà Bulma chuẩn bị đã nhanh chóng bốc hơi.

Whis vẫn có chút thòm thèm, nhưng hiện tại thức ăn trên bàn cũng đã hết rồi, nên hần cũng không tiện nói gì thêm.

Lâm Thanh Phong liếc nhìn Whis rồi lên tiếng.

-Những thức ăn này có hợp khẩu vị của người không Whis?

Whis ho nhẹ một tiếng rồi nở nụ cười mà trả lời.

-Hô,hô.. những món ăn này rất ngon a.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười, nếu Whis thích những món này đúng theo nguyên tắc thì điều hấn toan tính sẽ dễ thực hiện hơn.

Lâm Thanh Phong vẫn mang theo nụ cười, mà nói với Whis.

-Whis này, ta biết ngươi rất mạnh, ngươi có thể giúp chúng ta vài chuyện không? Đương nhiên là chúng ta sẽ đãi ngươi thức ăn ngon.

Lúc này Whis thu lại nụ cười, hấn nghiêm túc mà nhìn Lâm Thanh Phong rồi trả lời.

-Có chuyện gì sao? Nếu đơn giản thì ta sẽ giúp, nhưng ta nói trước ta chỉ là một thiên sứ phục vụ cho Thần Hủy Diệt, có nhiều chuyện ta sẽ không làm được.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười gật đầu rồi nói.

-Đương nhiên, ở đây là có hai chuyện muốn nhờ ngươi, nếu ngươi đồng ý thì bọn ta rất cảm kích, còn nếu ngươi không giúp được thì cũng không có vấn đề gì.

Whis gật đầu, rồi nở nụ cười lên tiếng.

-Vậy thì được thôi, ngươi hãy nói ra những chuyện đó để ta nghe thử xem.

Lâm Thanh Phong gật đầu, hấn nhìn sang bọn người Son Goku rồi lên tiếng.

-Chuyện thứ nhất rất đơn giản, nếu ngươi có thời gian, thì ngươi có thể tới đây huấn luyện bọn hấn được chứ? Đương nhiên mỗi lần ngươi tới đây thì bọn hấn sẽ đãi ngươi thức ăn ngon.

Lâm Thanh Phong dứt lời, Whis trầm tư suy nghĩ một chút rồi trả lời.

-Được thôi, điều này rất đơn giản, ta có thể huấn luyện bọn hấn, ngoài ra nếu bọn hấn đạt đủ tiêu chuẩn của ta thì ta sẽ đưa bọn hấn tới chỗ của ta để luyện tập, như vậy chuyện thứ hai là gì a?

Lâm Thanh Phong gật đầu, hấn nhìn sang Vô Cực Tử rồi nói.

-Chuyện thứ hai thì có liên quan tới Vô Cực Tử.

Nghe lời Lâm Thanh Phong, Whis có chút tò mò rồi quay sang nhìn Vô Cực Tử.

Lâm Thanh Phong thở dài một hơi rồi lên tiếng.

-Như ngươi cũng thấy, Vô Cực Tử bây giờ chỉ còn lại thần hồn, hấn cũng không còn thể xác, chuyện thứ hai mà bọn ta muốn nhờ ngươi, đó là ngươi hãy tìm giúp bọn ta 7 viên ngọc rồng siêu cấp, sau đó nhờ Rồng Thần tái tạo nhục thân cho Vô Cực Tử.

Lâm Thanh Phong dứt lời, hấn đưa ánh mắt chờ mong mà nhìn về Whis, ngay cả ba người Chiến Thiên, Mị Nguyệt cùng Vô Cực Tử cũng căng thẳng chờ đợi.

Whis lại trầm tư thêm một lúc, sau đó hấn lắc đầu lên tiếng.

-Việc này... ta không làm được.

Nghe được câu trả lời của Whis, bốn người bọn Lâm Thanh Phong tỏ vẻ thất vọng, nhưng Whis lại tiếp tục lên tiếng.

-Tuy nhiên cũng không phải là không có cách nào.

Bốn người bọn Lâm Thanh Phong hai mắt đều phát sáng mà nhìn Whis chờ đợi Whis nói ra biện pháp.

Whis ho nhẹ một cái rồi tiếp tục nói.

-Tuy ta không biết tại sao các ngươi lại biết đến sự tồn tại của những viên ngọc rồng siêu cấp nhưng ta vẫn sẽ giải thích.

-Nếu các ngươi đã biết tới ta, vậy thì cũng biết tới những vũ trụ khác đi?

Lâm Thanh Phong, Chiến Thiên cùng Vô Cực Tử đồng thời gật đầu, chuyện này từ lúc trước Lâm Thanh Phong đã kể, vì thế bọn hấn biết được, chỉ đề lại sáu người bọn Son Goku, Mị Nguyệt thì mộng bức.

Whis lại tiếp tục nói.

-Vũ trụ hiện tại mà chúng ta đang ở là Vũ Trụ thứ 7, còn những viên ngọc rồng siêu cấp lại nằm rải rác đồng thời ở vũ trụ thứ 7 cùng vũ trụ thứ 6.

-Ta chỉ là một thiên thần giúp việc cho Thần Hủy Diệt, nếu không được sự đồng ý của Thần Hủy Diệt, ta sẽ không được phép rời đi vũ trụ này.

Lâm Thanh Phong trầm tư một lúc rồi lên tiếng hỏi.

-Như vậy, ý của ngươi là bọn ta phải được sự đồng ý của Beerus thì ngươi mới có thể giúp chúng ta đi tìm ngọc rồng siêu cấp?

Whis nở nụ cười gật đầu rồi trả lời.

-Đúng vậy, ngươi rất thông minh, đó cũng là biện pháp mà ta muốn nói.

Lâm Thanh Phong gật đầu, thở ra một hơi, nếu vấn đề chỉ có như vậy thì bọn hắn có thể thực hiện được, với tính cách ham ăn của Beerus cùng với khát khao được đánh với Super Saiyan God thì Lâm Thanh Phong tin chắc rằng Beerus sẽ nhanh chóng đồng ý.

Lâm Thanh Phong lên tiếng.

-Nếu đã như vậy, thì hiện tại ngươi có thể giúp ta huấn luyện bọn hắn hay không?

Whis mỉm cười gật đầu rồi trả lời.

-Được thôi, hiện tại ta sẽ huấn luyện bọn hắn vài tháng, nhưng các ngươi phải đảm bảo rằng ngày nào ta cũng được ăn nhiều món ngon.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười, hắn quay đầu nhìn Bulma rồi nói.

-Như vậy, Bulma những ngày tới phải phiền ngươi chuẩn bị thức ăn cho bọn hắn a.

Bulma có chút đau đầu, nàng biết rằng những ngày tới công việc chuẩn bị thức ăn lại rơi vào tay nàng rồi.

Lâm Thanh Phong lại quay đầu nhìn về bọn người Son Goku rồi lên tiếng.

-Còn các ngươi, vài tháng kế tiếp các ngươi sẽ được huấn luyện dưới sự chỉ đạo của Whis, đây là một cơ hội ngàn năm có một dành cho các ngươi, các ngươi phải cố gắng trân quý a.

Tất cả mọi người, ánh mắt đều tràn ngập chiến ý mà gật đầu với Lâm Thanh Phong, chỉ riêng Vegeta vẫn mang theo vẻ mặt lạnh lùng hừ một tiếng rồi quay mặt đi.

Lâm Thanh Phong cũng vui vẻ mà nở nụ cười “hắc, hắc...”, hắn đang suy nghĩ không biết sau này Cell với Majin Buu xuất hiện thì sẽ có cảm tưởng gì đây?

Lâm Thanh Phong cứ đứng đó nở nụ cười mà không nói gì, khiến cho những người khác đều nổi hết da gà, Bulma có chút khó chịu, nàng kéo lấy tay Mị Nguyệt rồi hỏi nhỏ.

-Tên đó không phải là điên rồi đi?

Mị Nguyệt có chút xoắn xýt, nàng nhìn về Chiến Thiên một cái, rồi lại nhìn về Lâm Thanh Phong sau đó nàng kiên định gật đầu...

Lúc này Whis chợt nhớ ra chuyện gì đó rồi lên tiếng hỏi.

-Theo ta nhìn thấy thì các ngươi có bốn người đều là người Saiyan đúng chứ? Vậy các ngươi biết gì về Super Saiyan God sao?

Nghe câu hỏi của Whis, tất cả mọi người trừ Lâm Thanh Phong, Bulma cùng Vô Cực Tử ra thì đều vô thức mà nhìn Mị Nguyệt.

.....Hết Chương 122...

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Rời đi

Whis cũng chú ý tới cái nhìn của bọn Son Goku, vì thế hắn nhìn sang Mị Nguyệt rồi hỏi.

-Mị Nguyệt, ngươi biết Super Saiyan God sao?

Mị Nguyệt có chút xoắn xýt, nàng không biết phải nói gì, nàng đưa ánh mắt cầu cứu nhìn sang Chiến Thiên.

Lâm Thanh Phong gật đầu rồi thở ra một hơi, sau đó lên tiếng giải thích.

-Hiện tại, trong số chúng ta, Mị Nguyệt nàng ấy là người duy nhất có thể hóa thân thành Super Saiyan God.

Nghe lời nói của Lâm Thanh Phong, Whis có chút thắc mắc rồi lại lên tiếng hỏi.

-Hóa thân thành Super Saiyan God? Theo ý của ngươi thì nàng chỉ là một vị thần tạm thời sao?

Lâm Thanh Phong gật đầu rồi giải thích.

-Super Saiyan God đúng là một vị thần tạm thời do người Saiyan tạo ra, trong lúc vô tình Mị Nguyệt lại đạt được trạng thái đó, nhưng hiện tại nàng quá yếu, nàng vẫn không thể khống chế được sức mạnh của Super Saiyan God.

Nghe lời giải thích của Lâm Thanh Phong, Whis có chút hứng thú, hần lên tiếng.

-Như vậy, ta có thể nhìn xem một chút được không? Nếu nàng mất kiểm soát thì ta sẽ ngăn cản nàng.

Lâm Thanh Phong không trả lời, hần chỉ đưa mắt nhìn Mị Nguyệt để hỏi ý kiến của nàng.

Mị Nguyệt có chút xoắn xuýt, nàng nhìn về Chiến Thiên để hỏi ý.

Chiến Thiên trầm tư suy nghĩ một chút rồi nói với Mị Nguyệt.

-Ta nghĩ rằng nàng cũng nên thử một chút, hôm qua nàng hóa thân quá nhanh vì thế có lẽ sẽ khó kiểm soát, bây giờ nàng có thể thử làm chậm lại một chút, còn có Whis ở nơi này, hần có thể giúp đỡ nàng làm chủ được trạng thái đó.

Nghe lời của Chiến Thiên nói, Mị Nguyệt hít sâu một hơi rồi gật đầu đồng ý.

Dưới ánh mắt chờ mong của Whis cùng vẻ mặt ngưng trọng của mọi người, Mị Nguyệt đi tới một bên đất trống rồi bắt đầu nhắm mắt lại.

Ngày hôm qua, đúng theo Chiến Thiên nói, Mị Nguyệt theo thói quen điều động linh lực trong cơ thể với vận tốc khá nhanh, vì thế mà nàng mất kiểm soát.

Còn lần này, Mị Nguyệt chỉ từ từ chậm rãi mà điều động linh lực.

Linh lực cùng Khí trong cơ thể Mị Nguyệt cứ từ từ chậm rãi mà dung hợp với nhau, dáng vẻ bề ngoài của Mị Nguyệt cũng từ từ thay đổi.

Khí có hình dạng giống như ngọn lửa lại bao quanh thân thể nàng, mái tóc đen cũng dần dần chuyển thành màu đỏ, bọn người Son Goku cũng không thể cảm nhận được khí của nàng nữa.

Nhìn bên ngoài thì ai cũng nghĩ rằng Mị Nguyệt rất nhẹ nhàng hóa thân thành Super Saiyan God, nhưng chỉ riêng Mị Nguyệt mới cảm nhận được sự khó khăn trong đó.

Linh lực cùng Khí trong cơ thể của nàng rất khó dung hợp lại với nhau, sau khi dung hợp lại thì chúng trở nên rất khó kiểm soát, di chuyển lung tung khắp cơ thể nàng.

Mị Nguyệt bắt đầu chảy mồ hôi, thân thể nàng run rẩy, nàng cắn răng cố gắng khống chế những dòng khí mất kiểm soát trong cơ thể để giữ mình tỉnh táo.

Whis có chút trầm tư nhìn vào Mị Nguyệt, hiện tại thì hần cũng đã khẳng định lời mà Lâm Thanh Phong nói đúng là sự thật.

Mị Nguyệt đúng là hóa thân thành Super Saiyan God nhưng nàng vẫn không thể khống chế được sức mạnh to lớn của nó.

Lúc này Whis có thể ra tay ngăn cản, nhưng hần vẫn đứng đó mà quan sát, hần muốn đợi xem cực hạn của Mị Nguyệt.

Những người khác ai cũng không nói gì mà chỉ yên lặng xem, ngay cả Chiến Thiên mặc dù trong lòng lo lắng cho Mị Nguyệt nhưng hần cũng không lên tiếng.

Ai cũng biết được hiện tại Mị Nguyệt vẫn còn đang cố gắng kiểm soát sức mạnh của Super Saiyan God.

Một lúc sau, Mị Nguyệt rốt cục yên tĩnh lại, thân thể của nàng cũng không còn run rẩy, dòng khí như ngọn lửa đỏ vẫn bao quanh cơ thể nàng.

Nhìn biểu hiện lúc này của Mị Nguyệt, tất cả những người xung quanh đều hồi hộp chờ đợi nàng.

Chỉ có Whis mới nhìn ra là nàng đã mất kiểm soát rồi, hần có chút thất vọng thở ra một hơi rồi lên tiếng.

-Được rồi, nàng đã thất bại, tuy vậy nhưng nếu nàng được huấn luyện nhiều hơn thì nàng sẽ rất nhanh khống chế được sức mạnh này.

-Hiện tại ta sẽ khiến nàng bất tỉnh một lúc, các người mau đỡ lấy nàng.

Whis dút lời, tay hắn nắm lấy cây gậy rồi đưa về phía Mị Nguyệt, ngay lập tức một luồng ánh sáng trắng phát ra từ cây gậy chiếu thẳng lên người Mị Nguyệt.

Mị Nguyệt liền gục xuống, mái tóc đỏ cũng chuyển về màu đen, Chiến Thiên ngay lập tức chạy tới ôm lấy nàng.

Hành động này của Whis khiến bọn người Son Goku hai mắt đều phát sáng, phải biết rằng lần trước khi Mị Nguyệt trở thành Super Saiyan God, liền khiến bọn hắn ăn phải cực khổ.

Nhưng Whis chỉ cần nhẹ nhàng giơ lên cây gậy là giải quyết xong tất cả, biểu hiện của Whis khiến cho Son Goku, Son Gohan cùng Piccolo ba người đều phục.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, nhìn Whis rồi nói.

-Như vậy, khi nào người có thể bắt đầu huấn luyện cho bọn hắn?

Whis trầm tư suy nghĩ một lúc, sau đó trả lời.

-Hiện tại là được, mỗi ngày ta sẽ huấn luyện bọn hắn 2 buổi sáng và chiều, nhưng các người phải mang thức ăn cho ta vào 2 buổi sáng cùng chiều được chứ?

Lâm Thanh Phong ngay lập tức gật đầu đồng ý, hắn nhìn qua bọn người Son Goku rồi nói.

-Các người cũng đã nghe rõ rồi, như vậy hiện tại liền bắt đầu đi, nên nhớ rằng cơ hội luyện tập với Whis không nhiều, vì thế các người phải cố gắng trân quý, nỗ lực hết sức mình đi.

....

Vài ngày sau, Lâm Thanh Phong dẫn theo Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai rời khỏi Dragonball thế giới.

Lúc trước bọn hắn đã rời đi từ căn phòng của Bạch Dạ, hiện tại bọn hắn lại xuất hiện tại đây.

Thời gian trôi qua ở Dragonball thế giới so với thế giới hiện thực là 1:10, cũng tức là bọn hắn rời đi chưa tới ba ngày liền trở về.

Bạch Dạ đang ngồi trong phòng, khi thấy ba người Lâm Thanh Phong xuất hiện thì hắn liền đứng dậy rồi hỏi.

-Các người đã trở về rồi? Mị Nguyệt, nàng như thế nào?

Lâm Thanh Phong nở nụ cười nhìn Bạch Dạ rồi trả lời.

-Nàng không sao, rất may là bọn ta đã hoàn thành nhiệm vụ, hiện tại Mị Nguyệt không sao, nàng vẫn đang ở cùng Chiến Thiên để luyện tập, vài năm sau nàng trở về thì sẽ cho người một bất ngờ.

Bạch Dạ nghe xong liền thở phào nhẹ nhõm, hắn không cần Mị Nguyệt cho hắn bất ngờ, hắn chỉ cần nàng khỏe lại là tốt rồi.

Nhưng không biết Bạch Dạ sẽ có cảm tưởng gì khi thấy hình dạng hiện tại của Mị Nguyệt?

Lâm Thanh Phong hiện tại cũng không muốn nói ra cho Bạch Dạ biết, để vài năm nữa Bạch Dạ nhìn tận mắt là tốt rồi.

Lâm Thanh Phong ho nhẹ một cái rồi hỏi.

-Không biết Thiên Cơ Tử hiện tại ở đâu? Bọn ta có việc muốn tìm hắn một chút.

Bạch Dạ còn chưa trả lời, thì giọng nói của Thiên Cơ Tử đã tới.

-Ta ở đây, nếu các người đã trở về thì Thiên Nhai cũng nên theo ta đi thôi.

Lâm Thanh Phong gật đầu với Thiên Cơ Tử, rồi lại nhìn Ninh Thiên Nhai mà nói.

-Hiện tại nàng cũng nên rời đi thôi, nhớ rằng phải cố gắng học tập Thiên Cơ Tử, về sau chúng ta lại có cơ hội gặp mặt.

Ninh Thiên Nhai mang theo ánh mắt kiên định mà gật đầu đồng ý sau đó cùng Thiên Cơ Tử đi khỏi Thiên Vận Tông.

Lúc còn ở Dragonball thế giới thì bọn hắn đã nói những lời chia tay từ trước, thế nên hiện tại bọn hắn cũng không xoắn xuýt gì nhiều.

Nhìn thân ảnh của Ninh Thiên Nhai rời đi, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, mặc dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý từ trước, nhưng hiện tại hắn vẫn có chút buồn vô cớ.

Nam Cung Mị Ảnh cũng buồn, nhưng nàng tự biết được rằng hiện tại cũng không phải lúc, thời gian của bọn hắn còn rất ít, vì thế nàng phải nhanh chóng trở nên mạnh mẽ hơn nữa.

Nàng cũng mang theo vẻ mặt kiên định nhìn về Lâm Thanh Phong rồi lên tiếng.

-Phu quân, hiện tại ta muốn đi tu luyện kiếm đạo, cũng không cần phu quân đi theo ta, ta muốn tự thân trải nghiệm bằng chính sức lực của mình.

Lời nói của Nam Cung Mị Ảnh khiến Lâm Thanh Phong có chút bất ngờ, nhưng khi nhìn về mặt kiên định của nàng, hắn cũng biết rằng nàng đã quyết định kỹ càng, vì thế hắn cũng không ngăn cản.

Lâm Thanh Phong hít vào một hơi rồi hỏi.

-Cũng tốt, nếu nàng đã quyết định thì ta sẽ không ngăn cản, nhưng nàng phải nhớ tự bảo trọng chính mình được chứ?

Nam Cung Mị Ảnh nở nụ cười gật đầu đồng ý rồi trả lời.

-Yên tâm đi phu quân, ta biết tự mình chăm sóc bản thân, hiện tại ngươi hãy đưa ta đến một thế giới nào đó chuyên tu về kiếm đạo a, ta sẽ tu luyện kiếm thuật tại đó.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười với Nam Cung Mị Ảnh, sau đó hắn lấy ra Vô Tự Thần Thư rồi mang nàng đi.

Ánh sáng trắng lại một lần nữa phát sáng, bao trùm hai người, chớp mắt sau cả hai biến mất, chỉ để lại Bạch Dạ đứng mộng mị, tự mình lầm bầm.

-Có cần phải gấp gáp như vậy sao? Cũng không chào ta một tiếng liền rồi đi rồi, thanh niên bây giờ thật sự không biết lễ phép a.

.....Hết Chương 123....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh

Trong một khu rừng gần Thiếu Lâm Tự, một vị nam tử khuôn mặt trắng bệch không một tí huyết sắc đang nằm tựa lưng vào một gốc cây, bên cạnh hắn còn có một vị nữ tử đang ngồi gầy đàn cầm.

Tuy rằng vị nữ tử mang một cái mũ rộng vành, bên ngoài còn có một lớp vải đen che kín mặt, nhưng chỉ cần nhìn qua thì ai cũng đoán được là một vị mỹ nữ.

Tiếng đàn dịu êm vang vọng khắp khu rừng khiến người nghe cảm thấy thư giãn.

Nữ tử vẫn đang chú tâm đàn, bỗng dưng nàng dừng tay rồi đưa ánh mắt nhìn về phía sau, nàng cảm nhận được có gì đó không đúng.

Tiếng đàn của vị nữ tử dừng lại cũng khiến cho người nam nhân chú ý, nhưng trước đó hắn đã hứa rằng sẽ không nhìn về phía sau, nên hắn cũng không quay đầu lại, hắn có chút vô lực rồi lên tiếng.

-Sao vậy bà bà?

Vị nữ tử cũng không trả lời hắn, nàng vẫn chăm chú nhìn về một phương.

Cũng ngay lúc này, một vầng ánh sáng trắng khiến người ta chói mắt hiện ra, vị nữ tử nhanh chóng buông cây đàn xuống đất, lấy ra thanh kiếm nắm chặt trên tay rồi tiến lại gần người nam nhân bảo vệ hắn.

Vị nam nhân cũng có chút giật mình, hắn không nhìn về phía sau, vì thế hắn không biết tại sao “Bà bà” lại hành động như vậy, nhưng hắn cũng không hỏi gì nhiều.

Vầng sáng xuất hiện cũng nhanh mà tiêu tán cũng nhanh, trong vài cái chớp mắt thì vầng sáng đã tán đi và để lại hai đạo thân ảnh, là một đôi nam nữ.

Lâm Thanh Phong cầm trên tay Vô Tự Thần Thư, hắn có chút đau đầu, mặc dù Vô Tự Thần Thư có thể đưa bọn hắn tiến vào thế giới sách, nhưng tiến vào tại thời điểm nào thì bọn hắn không thể điều khiển được.

Lâm Thanh Phong gãi đầu rồi thở ra một hơi, hắn lật Vô Tự Thần Thư để xem xét đánh giá của nó về thế giới này.

Trên Vô Tự Thần Thư viết, Kim Dung Thế Giới.

Đánh giá: Hạ cấp thế giới.

Tỉ lệ thời gian trôi qua: 1:100.

Muốn rời khỏi, chỉ cần mặc niệm hai chữ “rời khỏi” là có thể.

Nhìn đánh giá trên quyển sách, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, thu quyển Vô Tự Thần Thư vào nhẫn trữ vật, rồi lên tiếng.

-Lão bà, chúng ta đã đến Kim Dung Thế Giới, tỉ lệ thời gian ở nơi này là 1:100, tức là nàng sẽ có thể ở lại đây 200 năm mà bên ngoài chỉ mới trải qua 2 năm.

-Ở nơi đây có rất nhiều cao thủ kiếm đạo, nhưng bọn họ chỉ là phạm nhân thôi, nàng có thể cùng bọn họ so chiêu để lĩnh ngộ kiếm đạo, không được phép sử dụng linh lực.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu với Lâm Thanh Phong rồi trả lời.

-Được rồi phu quân, ta đã biết phải làm thế nào.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười, hắn đưa tay xoa đầu nàng rồi nói.

-Như vậy, trước tiên chúng ta sẽ cùng nhau đi hỏi thăm một ít xem hiện tại nơi đây là khoảng thời gian nào, ta sẽ cho nàng biết một ít thông tin về những cao thủ kiếm đạo trong khoảng thời gian này rồi sẽ trở về, chuyện còn lại giao cho nàng được chứ?

Nam Cung Mị Ảnh không phản đối, nàng cũng cần thêm một chút thời gian để quen với cách sinh hoạt của những người nơi đây, nếu có thêm Lâm Thanh Phong theo làm bạn vài ngày thì còn gì tốt hơn nữa?

Lâm Thanh Phong lúc này mới chú ý tới xung quanh, hắn nhìn thấy một vị nữ tử mang mũ rộng vành, có lớp vải đen che kín khuôn mặt, tay nàng cầm kiếm đồng thời mang theo vẻ thù địch nhìn về phía bọn hắn.

Sau lưng nàng còn có một vị nam tử khuôn mặt trắng bệch đang nằm đó.

Nhìn tổ hợp hai người trước mặt, đầu óc Lâm Thanh Phong nhanh chóng loạn chuyển, tổ hợp hai người kì dị này trong ấn tượng của hắn chỉ có một thôi, vì thế hắn nở nụ cười rồi chấp tay lên tiếng.

-Tại hạ Lâm Thanh Phong, xin hỏi, trước mặt phải chăng chính là Lệnh Hồ thiếu hiệp của phái Hoa Sơn?

Người nam nhân này đúng là Lệnh Hồ Xung, còn vị mỹ nữ bên cạnh hắn chính là Nhậm Doanh Doanh, hiện tại bọn hắn đang cùng nhau lên Thiếu Lâm Tự để xin Phương Chứng cùng Phương Sinh hai vị đại sư trị bệnh cho Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung hiện tại sắc mặt trắng bệch, hiện tại trong cơ thể hắn chân khí đều rối loạn, nhưng khi nghe Lâm Thanh Phong hỏi tới mình, mặc dù hiện tại hắn rất mệt nhưng hắn vẫn cố gắng mà trả lời.

-Tại hạ Lệnh Hồ Xung, xin lỗi vì ta không thể xoay người để nhìn huynh, không biết Lâm huynh tìm đến ta là có chuyện gì?

Lâm Thanh Phong cũng không trách Lệnh Hồ Xung, hắn cũng biết được Lệnh Hồ Xung là một chính nhân quân tử, hắn đã từng hứa với Nhậm Doanh Doanh rằng sẽ không xoay người lại nhìn nàng, hiện tại Nhậm Doanh Doanh đang ở phía sau hắn vì thế hắn sẽ không thất hứa.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười rồi trả lời.

-Không sao cả, ta sẽ không để ý, chỉ là ta có chuyện muốn phiền Lệnh Hồ huynh đệ cùng vị nữ hiệp này một chút, sẽ không ảnh hưởng tới hai người.

Lệnh Hồ Xung có chút khó hiểu, hắn cười khổ rồi nói.

-Hiện tại sợ rằng không được, ta thân mang trọng thương, chính ta cũng không biết rằng mình có thể sống được bao lâu, sẽ chẳng giúp gì được cho Lâm huynh.

Lâm Thanh Phong lắc đầu rồi nở nụ cười trả lời.

-Lệnh Hồ huynh đệ cứ yên tâm, ngươi sẽ không chết được, nếu các người ở đây cũng có nghĩa là các người đang muốn lên Thiếu Lâm Tự à? Như vậy hai chúng ta sẽ giúp các người lên Thiếu Lâm, đổi lại chỉ cần các người chỉ dẫn một ít kinh nghiệm hành tẩu giang hồ cho lão bà của ta được chứ?

Lệnh Hồ Xung nghe vậy, hắn nở nụ cười gật đầu đồng ý.

-Nếu chỉ như vậy, những ngày sau liền phiền phức Lâm huynh rồi.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười, hắn đưa tay ra hiệu cho Nam Cung Mị Ảnh tiến tới rồi lên tiếng.

-Lão bà, đây là Lệnh Hồ Xung, Lệnh Hồ huynh đệ, lúc trước ta đã từng kể với ngươi.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu, nàng khom người xuống một chút rồi lên tiếng.

-Lệnh Hồ công tử, ta là Nam Cung Mị Ảnh, về sau mong công tử chỉ bảo nhiều hơn.

Lệnh Hồ Xung cũng vui vẻ rồi đáp lời.

-Mị Ảnh cô nương, thật xin lỗi hiện tại thân thể bất tiện, tại hạ Lệnh Hồ Xung, còn phía sau lưng là Bà Bà.

Lệnh Hồ Xung vừa nói, thì vừa chỉ tay về Nhậm Doanh Doanh đang đứng ở phía sau.

Nhậm Doanh Doanh vẫn mang theo chiếc mũ rộng vành, nàng khom người xuống một chút coi như là chào hỏi, sau đó nàng lại tìm một chỗ ngồi xuống, cầm theo chiếc đàn mà bắt đầu gảy.

Tình Tâm Chú cất lên, ba người còn lại cũng ngồi xuống yên tĩnh nhắm mắt mà nghe.

Lệnh Hồ Xung nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, chỉ có Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh vẫn thưởng thức tiếng đàn của Nhậm Doanh Doanh.

Một lúc sau, Nhậm Doanh Doanh dừng đàn, nàng nhìn sang hai người Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh rồi nói.

-Hiện tại hãy nói đi, hai người các ngươi là ai? Các ngươi muốn gì ở Lệnh Hồ Xung?

Lâm Thanh Phong chỉ biết gãi đầu cười, hắn đã đoán trước chuyện này sẽ xảy ra nên hắn cũng không ngạc nhiên.

Chỉ sợ rằng trên thế giới này, ngoài Lệnh Hồ Xung cùng bốn tên nào tàn Đào Cốc Tứ Tiên ra, thì ai cũng không tin lý do mà Lâm Thanh Phong đưa ra.

Lâm Thanh Phong vẫn mang theo nụ cười trên mặt rồi trả lời.

-Hai người chúng ta tìm Lệnh Hồ Xung cũng không vì chuyện gì khác, lúc này ngươi cũng đã nghe rồi không phải sao?

Tuy Lâm Thanh Phong giải thích như vậy, nhưng Nhậm Doanh Doanh vẫn không tin hắn, nhưng nàng cũng không tìm ra điểm đáng ngờ vì thế nàng lên tiếng.

-Đừng để ta biết được các ngươi có ý đồ xấu với Lệnh Hồ Xung, nếu thật sự như vậy thì các ngươi sẽ chết rất thảm.

Đối với lời uy hiếp của Nhậm Doanh Doanh, Lâm Thanh Phong chỉ biết gãi đầu cười trừ mà không trả lời.

Lúc này Nam Cung Mị Ảnh lên tiếng.

-Phu quân, chẳng phải ngươi cũng biết đàn sao? Hiện tại ngươi có thể đàn cho bọn ta nghe được chứ? Đã lâu rồi ta không được nghe ngươi đàn đây.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười rồi ngay lập tức gật đầu đồng ý, hiện tại Lệnh Hồ Xung đã ngủ mất, bọn hắn cũng không có việc gì làm, cũng nên thư giãn một chút.

Nhậm Doanh Doanh hai mắt phát sáng nhìn Lâm Thanh Phong, nàng có chút không tin tưởng mà lên tiếng hỏi.

-Ngươi biết đàn sao? Như vậy ngươi hãy lấy chiếc đàn của ta mà sử dụng a, hiện tại các ngươi cũng không có đàn.

Lâm Thanh Phong nhìn Nhậm Doanh Doanh, hắn lắc đầu rồi nói.

-Ta cũng không biết sử dụng đàn cầm, ta sẽ sử dụng một loại đàn khác.

Nhậm Doanh Doanh đang định nói gì đó, thì Lâm Thanh Phong đã nhanh chóng lấy ra cây guitar từ nhẫn trữ vật.

Dưới ánh mắt ngạc nhiên của Nhậm Doanh Doanh, Lâm Thanh Phong ngồi xuống một tảng đá, đặt cây đàn lên đùi, sau đó thuần thục điều chỉnh dây đàn.

Nhậm Doanh Doanh có chút không tin tưởng, nàng tới gần Nam Cung Mị Ảnh rồi hỏi nhỏ.

-Phu quân ngươi lấy ra vật gì? Đó thật sự là một cây đàn sao? Ta chưa từng thấy loại đàn nào như vậy a?

Nam Cung Mị Ảnh cũng không giấu diếm, nàng gật đầu rồi trả lời.

-Đó đúng là một loại đàn, phu quân ta gọi nó là đàn Guitar.

Nhậm Doanh Doanh gật đầu, nàng mang theo ánh mắt tò mò tiếp tục nhìn Lâm Thanh Phong.

Điều chỉnh xong dây đàn, Lâm Thanh Phong trầm ngâm một chút, nhìn về Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh, hần nờ nụ cười rồi bắt đầu đàn.

.....Hết Chương 124....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 125: Ta là thần tiên

Tiếng nhạc đệm êm dịu cất lên, kèm theo đó là giọng hát nhẹ nhàng của Lâm Thanh Phong.

“Từ bao lâu nay, anh cứ mãi cô đơn bơ vơ... Bao lâu rồi, ai đâu hay...”

Lâm Thanh Phong chọn bài hát Ánh Nắng Cửa Anh một bài hát khá nổi tiếng lúc trước mà hần đã từng nghe.

Giai điệu của bài hát này rất nhẹ nhàng, rất dễ dàng để trình diễn, đồng thời cũng mang tới cho người nghe cảm giác thư giãn, vì thế Lâm Thanh Phong chọn nó.

Hần vẫn chú ý khống chế tiếng đàn, để tiếng đàn không ảnh hưởng tới ba người, nhưng tiếng đàn của hần vẫn khiến ba người mê say, Lệnh Hồ Xung đang nằm yên tĩnh ngủ cũng nở nụ cười, hần đang mơ một giấc mơ đẹp.

“Vị em luôn là tia nắng trong anh... Không xa rồi...”

Câu hát cuối cùng của Lâm Thanh Phong vang lên, Nam Cung Mị Ảnh cùng Nhậm Doanh Doanh vẫn chưa tỉnh lại, cả hai đang tưởng tượng về những ngày tháng hạnh phúc nhất.

Một lúc sau Nam Cung Mị Ảnh tỉnh lại đầu tiên, nàng đỏ mặt xấu hổ cúi đầu không dám nhìn thẳng vào Lâm Thanh Phong, biểu hiện của nàng khiến Lâm Thanh Phong cũng vui vẻ.

Nhậm Doanh Doanh cũng tỉnh lại, tuy lúc này nàng tưởng tượng ra những ngày tháng hạnh phúc nhất, nhưng khi tỉnh thì nàng lại thở dài một hơi buồn bã.

Nam Cung Mị Ảnh ngồi cạnh bên, nàng liền chú ý tới biểu hiện của Nhậm Doanh Doanh nên hỏi.

- Vị tỷ tỷ này, tại sao người lại thở dài buồn bã? Tiếng đàn của phu quân không hay sao?

Nhậm Doanh Doanh lắc đầu, nàng nhìn về Lệnh Hồ Xung rồi mang theo một giọng nói buồn bã trả lời.

- Không, hần đàn rất hay, chỉ là ta không biết cho tới khi nào ta và Lệnh Hồ Xung mới có thể ở cùng một chỗ.

Lúc này Lâm Thanh Phong nở nụ cười rồi an ủi nàng.

- Đừng lo lắng, rất nhanh thì hai bọn người sẽ được ở cùng một chỗ.

Dù cho Lâm Thanh Phong an ủi, nhưng Nhậm Doanh Doanh vẫn không khá hơn một chút nào, nàng lắc đầu rồi trả lời.

- Trong lòng hần chỉ có một mình tiểu sư muội của hần thôi, ta không có cơ hội.

Lâm Thanh Phong lắc đầu, hần cũng không tiếp tục an ủi nàng, hần biết rằng hiện tại Lệnh Hồ Xung vẫn chưa hết hy vọng đối với Nhạc Linh San, vì thế hần có nói thế nào thì Nhậm Doanh Doanh cũng không tin tưởng.

Nam Cung Mị Ảnh cũng không biết phải làm thế nào để an ủi Nhậm Doanh Doanh, nàng nhìn về Lâm Thanh Phong rồi nói.

- Phu quân, người có thể đàn tiếp một bài khác để an ủi nàng sao?

Lâm Thanh Phong gãi đầu cười khổ, chuyện tình cảm cho dù là thần cũng không thể nào an ủi được a? Nói chi Lâm Thanh Phong còn không phải thần, hần làm sao có thể làm được?

Lâm Thanh Phong suy nghĩ một hồi, nhìn thấy cây sáo trên người của Nhậm Doanh Doanh, hai mắt hần nhanh chóng phát sáng, hần đã nghĩ ra cách để cho Nhậm Doanh Doanh hết buồn.

Ý tưởng của hần rất đơn giản, nếu hiện tại nàng có thời gian để buồn rầu, thì hần cứ tìm việc cho nàng làm, chẳng phải khi đó nàng sẽ không còn thời gian để suy nghĩ nhiều sao?

Nghĩ tới đây, Lâm Thanh Phong liền lên tiếng.

-Không biết ta có thể mượn cây sáo của người sao? Ta có một khúc nhạc muốn thổi cho người nghe, biết đâu sau khi nghe người sẽ cảm thấy khá hơn?

Nam Cung Mị Ánh tròn mắt lên nhìn Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Phu quân, người lại còn biết thổi sáo? Tại sao lúc trước người không nói?

Lâm Thanh Phong có chút xoắn xuýt, hần gãi đầu cười khổ rồi giải thích.

-Lúc trước cũng không có sáo mà, chỉ có mỗi cây Guitar không phải sao?

Nam Cung Mị Ánh nghiêm mặt lại, nàng mang giọng điệu hăm dọa mà nói với Lâm Thanh Phong.

-Mau nói cho ta biết, chàng còn biết chơi những gì? Nếu chàng không nói thì về sau cũng đừng hòng vào phòng.

Lâm Thanh Phong tròn trố mắt, nói đùa cái gì? Về sau bọn hần ít nhất cũng phải hơn mấy tháng mới được gặp lại, đã vậy còn cấm hần vào phòng thì làm sao hần chịu nổi?

Lâm Thanh Phong mồ hôi đầy đầu, hần nhanh chóng van xin.

-Đừng nha lão bà, ta thật sự chỉ biết thổi một ít sáo và chơi Guitar thôi, còn lại ta không biết gì hết.

Nam Cung Mị Ánh vẫn tròn mắt nhìn hần, một lúc sau nàng nheo mắt lại, hai tay chống hông rồi nói.

-Lần này ta sẽ bỏ qua, nếu còn lần sau nữa thì chàng tự biết đi.

Lâm Thanh Phong như được đại xá, hần nhanh chóng ôm lấy chân nàng, rồi giả vờ khóc lóc.

-Tạ ơn lão bà, lần sau ta cũng không dám nữa.

Thật sự Nam Cung Mị Ánh cũng không muốn quản Lâm Thanh Phong có biết nhiều tài nghệ hay không, nàng chỉ muốn hỏi rõ để đề phòng hần dùng tài nghệ của mình đi tán gái mà thôi.

Nam Cung Mị Ánh cũng không để ý tới hần, nàng quay sang nhìn Nhậm Doanh Doanh rồi nói.

-Vị tỷ tỷ này, người có thể cho phu quân ta mượn cây sáo của người được chứ? Biết đâu hần lại có thể làm người dịu đi nỗi buồn a?

Nhậm Doanh Doanh hiện tại cũng muốn cười, cặp phu thê trước mắt này khiến nàng rất vui vẻ, những chuyện buồn cũng đã vui đi phân nửa, vì thế nàng nhanh chóng gật đầu đồng ý rồi đưa cây sáo cho Lâm Thanh Phong.

Cầm lấy cây sáo, Lâm Thanh Phong suy nghĩ một chút rồi lên tiếng.

-Bài nhạc này, đáng ra là được dùng để hợp tấu Tiêu và Cầm, nhưng hiện tại ở đây chỉ có sáo nên ta chỉ có thể mượn dùng nó độc tấu.

Lâm Thanh Phong nói rồi, hần đặt cây sáo lên môi và bắt đầu thổi.

Bài hát hần thổi đó là khúc Tiểu Ngao Giang Hồ ở phiên bản phim năm 1996.

(Mình sẽ đặt link ở cuối chương)

Khi Lâm Thanh Phong thổi sáo, thì Lệnh Hồ Xung cũng từ trong giấc ngủ tỉnh lại, hần cũng không quay đầu lại mà chỉ nhắm mắt thưởng thức tiếng sáo.

Nhậm Doanh Doanh liền nhíu mày, nàng biết rằng đây là khúc Tiểu Ngao Giang Hồ mà Lệnh Hồ Xung đã đưa cho nàng, hiện tại nàng cũng chưa lưu truyền ra ngoài thì làm sao Lâm Thanh Phong có thể biết được?

Vì thế nàng liền mang theo ánh mắt nghi ngờ mà nhìn về Lâm Thanh Phong.

Một lúc sau, Lâm Thanh Phong cũng dừng thổi, hần nhận ra Lệnh Hồ Xung đã tỉnh vì thế lên tiếng.

-Lệnh Hồ huynh đệ tỉnh rồi?

Lúc này Lệnh Hồ Xung mới mở mắt nở nụ cười mà trả lời.

-Lâm huynh thật sự khiến ta ngạc nhiên, người lại hiểu rõ âm luật, còn biết được khúc Tiểu Ngao Giang Hồ.

Lâm Thanh Phong lắc đầu nở nụ cười trả lời.

-Hiểu rõ thì không dám nhận, chỉ là hiểu sơ một chút.

Nhậm Doanh Doanh cau mày nhìn Lâm Thanh Phong rồi hỏi.

-Tại sao ngươi lại biết được khúc Tiểu Ngao Giang Hồ?

Nhưng đối với câu hỏi của nàng, Lâm Thanh Phong làm như không nghe thấy, hấn ngẩng đầu nhìn trời rồi lên tiếng.

-Cũng không còn sớm, ta sẽ đi tìm ít củi khô để nhóm lửa, các ngươi cứ chờ ở đây.

Lâm Thanh Phong nói xong thì hấn cũng lập tức đi mất, Nhậm Doanh Doanh có chút tức giận, nàng vẫn đang muốn hỏi rõ vì sao Lâm Thanh Phong lại biết khúc Tiểu Ngao Giang Hồ đây.

Nàng cũng không để ý tới Lệnh Hồ Xung cùng Nam Cung Mị Ảnh mà nhanh chóng đuổi theo Lâm Thanh Phong.

Nam Cung Mị Ảnh đang muốn ngăn cản Nhậm Doanh Doanh, nhưng lại nhìn về Lệnh Hồ Xung đang còn nằm một bên vì thế nàng cũng không đuổi theo.

Lâm Thanh Phong đi được một đoạn, hấn cũng nhận ra Nhậm Doanh Doanh đang đuổi theo hấn, hấn cũng nghĩ ra lý do tại sao nàng lại muốn đuổi theo, nên hấn di chuyển chậm lại để nàng đuổi kịp.

Nhậm Doanh Doanh lúc này cũng đuổi theo tới, thấy Lâm Thanh Phong đã ở trước mặt, lúc này nàng mới dừng lại thở dốc rồi hỏi.

-Ngươi...ngươi...tại sao ngươi lại nhanh như vậy?

Lâm Thanh Phong cũng không quay lại nhìn nàng, hấn chỉ chăm chú tìm củi khô rồi trả lời.

-Hình như lý do ngươi đi theo ta cũng không phải là chuyện này đi?

Lúc này Nhậm Doanh Doanh mới giật mình, nàng hít sâu một hơi lấy lại vẻ mặt nghiêm túc rồi lại đặt câu hỏi.

-Tại sao ngươi lại biết khúc Tiểu Ngao Giang Hồ? Là ai cho ngươi biết?

Lâm Thanh Phong nở nụ cười, hấn cũng không trả lời nàng mà chỉ hỏi lại một câu.

-Ngươi biết thần tiên sao?

Nhậm Doanh Doanh ngay lập tức mừng rỡ, nàng ngây ngốc nhìn Lâm Thanh Phong, nàng không hiểu hấn đang muốn hỏi gì.

Nhìn Nhậm Doanh Doanh mừng rỡ, Lâm Thanh Phong gãi đầu, sau đó hấn đưa tay lên trước mặt, một viên cầu Rasengan xuất hiện trên tay hấn khiến Nhậm Doanh Doanh chú ý.

Lâm Thanh Phong nhìn qua một gốc cây lớn gần đó rồi tiện tay vứt viên Rasengan vào thân cây.

Nhậm Doanh Doanh khuôn mặt ngây ngốc, nàng vẫn nhìn theo viên cầu Rasengan bay về thân cây.

Viên Rasengan va chạm với thân cây, liền phát ra một tiếng nổ lớn, thân cây lập tức gãy đổ.

Đây là do Lâm Thanh Phong đã hạn chế uy lực của Rasengan, nếu hấn sử dụng toàn bộ sức mạnh của Rasengan thì động tĩnh cũng không chỉ là như vậy, đừng nói tới RasenShuriken.

Nhìn thân cây lớn đã gãy đổ, Lâm Thanh Phong gật đầu một cái, hấn nở nụ cười rồi lên tiếng.

-Chính là thần tiên không gì không làm được trong miệng các ngươi.

Nhậm Doanh Doanh sắc mặt trì trệ, tay nàng run run chỉ về Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Ngươi...ngươi...là thần tiên?

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái rồi lên tiếng.

-Tuy không phải là rất mạnh, nhưng ít ra vẫn được tính là “thần tiên” theo lời nói của các ngươi.

.....Hết Chương 125.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 126: Biện pháp

Nhậm Doanh Doanh hai mắt phát sáng, nàng nhanh chóng gỡ xuống chiếc mũ rộng vành, sau đó nàng quỳ gối, đập đầu trước mặt Lâm Thanh Phong cầu xin.

-Lâm Thần Tiên, xin người mau cứu Lệnh Hồ Xung, cho dù ngài bắt ta làm trâu làm ngựa thì ta cũng cam lòng.

Lâm Thanh Phong mừng bức, tại sao lại nói qua vấn đề này rồi? Hắn chỉ muốn lừa nàng một chút để nàng không cần tiếp tục nghi ngờ thôi, bảo tên “thần tiên” như hắn chữa cho Lệnh Hồ Xung thì làm sao hắn chữa được?

Nhậm Doanh Doanh vẫn cúi đầu, nàng không nhận ra vẻ mặt xoắn xýt của Lâm Thanh Phong, nàng vẫn ôm hy vọng chờ đợi hắn.

Lâm Thanh Phong chỉ biết gãi đầu cười khỏ, lần này thật sự muốn tiến cũng không được mà muốn lùi cũng không xong a.

Nhưng lúc này, Lâm Thanh Phong lại phát hiện rằng có người đang tới gần, mặc dù tốc độ rất chậm nhưng đúng là có hai người đang tới đây, suy nghĩ một chút hắn liền đoán được đó là Nam Cung Mị Ảnh cùng Lệnh Hồ Xung.

Nhậm Doanh Doanh đầu óc của nàng hiện tại triệt để loạn, nàng không để ý xung quanh mà chỉ chăm chú chờ đợi câu trả lời của Lâm Thanh Phong nên cũng không phát hiện rằng có người tới.

Như tóm được cọng rom cứu mạng, đầu óc Lâm Thanh Phong nhanh chóng loạn chuyển, sau đó hắn mang theo vẻ mặt lạnh tanh lên tiếng hỏi.

-Người nói là thật sao? Chỉ cần ta chữa trị cho Lệnh Hồ Xung thì việc gì người cũng chấp nhận?

Nam Cung Mị Ảnh cùng Lệnh Hồ Xung lúc này cũng tới gần, hai người cũng nghe được câu hỏi của Lâm Thanh Phong.

Lệnh Hồ Xung liền muốn bước ra ngăn cản, nhưng Nam Cung Mị Ảnh lại kéo tay hắn lại, đồng thời ra hiệu cho hắn im lặng mà lắng nghe.

Nam Cung Mị Ảnh cũng đoán được ý đồ của Lâm Thanh Phong, nàng cũng rất muốn nhìn xem biểu hiện của Lệnh Hồ Xung sẽ thế nào, vì thế nàng liền phối hợp với Lâm Thanh Phong... diễn kịch.

Nhậm Doanh Doanh ngẩng đầu, hai mắt nàng vẫn nhìn vào Lâm Thanh Phong rồi kiên định trả lời.

-Thật sự, chỉ cần ngài có thể chữa khỏi cho Lệnh Hồ Xung, cho dù là núi đao biển lửa, ta cũng chấp nhận.

Lâm Thanh Phong vẫn mang theo vẻ mặt lạnh nhạt, hắn lại tiếp tục hỏi.

-Người có từng nghĩ tới, với tính cách của Lệnh Hồ Xung, hắn sẽ không chấp nhận người hy sinh chính bản thân mình để ta chữa trị cho hắn sao?

-Ta có thể giấu hắn chuyện này, nhưng sau khi hắn được ta chữa trị, hắn sẽ trở về bên cạnh sư muội của hắn, cũng đâu quan tâm tới người, như vậy người vẫn chấp nhận hy sinh vì hắn sao?

Lệnh Hồ Xung nghe tới đây, hắn liền nhin không nổi, hắn liền muốn tiến tới, nhưng ngay lập tức hắn đã bị Nam Cung Mị Ảnh khống chế lại, nàng nhẹ nhàng nói nhỏ vào tai hắn.

-Cứ im lặng mà nghe, rồi sau đó người cứ tự mình quyết định.

Nhậm Doanh Doanh suy nghĩ một chút, sau đó nàng cắn răng lên tiếng.

-Ta đã quyết định, xin Lâm thần tiên thành toàn cho ta.

Lâm Thanh Phong thở dài một hơi, sau đó lại tiếp tục hỏi.

-Người thân là thánh cô của Hắc Mộc Nhai, tại sao lại phải hy sinh bản thân mình vì một tên tiểu tử như Lệnh Hồ Xung đâu?

-Mặc dù tính tình hắn tự do phóng khoáng rất được nhiều người yêu thích, nhưng hắn lại ham uống rượu, đánh bạc, lại còn là một tên nghèo, như vậy người vẫn sẵn sàng hy sinh vì hắn sao?

Tuy Lâm Thanh Phong nói như vậy, nhưng Nhậm Doanh Doanh vẫn không thay đổi quyết định, nàng một lần nữa cúi đầu rồi lên tiếng.

-Ta không quan tâm người khác nghĩ sao về hắn, nhưng chỉ cần ta cảm thấy ta có thể dùng tính mạng của mình để đổi lấy cho hắn sống sót là tốt rồi, xin Lâm thần tiên thành toàn cho ta.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười, hắn rất hài lòng với câu trả lời này của Nhậm Doanh Doanh, hắn liếc mắt về phía Nam Cung Mị Ảnh ra hiệu cho nàng thả Lệnh Hồ Xung, sau đó lại nhìn Nhậm Doanh Doanh, chỉ tay sang một phía rồi nói.

-Chuyện người muốn âm thầm hy sinh cho hắn thì ta có thể giúp người giấu hắn, nhưng hiện tại hắn đã nghe thấy hết rồi, ta nghĩ rằng hắn cũng có quyền quyết định đúng không?

Nhậm Doanh Doanh vẻ mặt mộng bức mà nhìn về hướng Lâm Thanh Phong chỉ tay, chỉ thấy Lệnh Hồ Xung cùng Nam Cung Mị Ảnh đã đứng đó từ lúc nào rồi.

Nhậm Doanh Doanh liền tức giận, nàng rút ra thanh kiếm đang cầm trong tay, sau đó lại nhìn Lâm Thanh Phong rồi hét lớn.

-Người không giữ lời hứa.

Lâm Thanh Phong lắc đầu, sau đó hắn nở nụ cười nhìn Nhậm Doanh Doanh trả lời.

-Không phải đâu, ta đã hứa rằng ta không nói cho hắn biết, còn đây là hắn tự nghe được không phải sao? Nỗi này ta không cố, người cứ đi mà nói chuyện với hắn, ta cùng lão bà đi tìm cũi đốt đây.

Lâm Thanh Phong nói xong thì liền đi tới nắm tay Nam Cung Mị Ảnh rồi cùng nhau tung tăng bỏ đi, để lại Nhậm Doanh Doanh cùng Lệnh Hồ Xung hai mặt nhìn theo.

...

Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh đi được một đoạn khuất khỏi tầm mắt của hai người Lệnh Hồ Xung thì cũng dừng lại, Nam Cung Mị Ảnh lên tiếng.

-Phu quân, người làm vậy ổn không?

Lâm Thanh Phong nở nụ cười, hắn ghé sát tai nàng rồi nói nhỏ.

-Thật sự ta cũng không biết, nhưng với tính cách của hai người đó, ta tin tưởng rằng bọn hắn cuối cùng cũng chấp nhận đến với nhau thôi.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu rồi cũng không nói gì nữa, nàng tiếp tục theo sau Lâm Thanh Phong thu nhặt củi.

Một lúc sau, hai người trở về, Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh vẫn ở đó chờ bọn họ.

Khi thấy Lâm Thanh Phong trở về, Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh ngay lập tức quỳ xuống, Lệnh Hồ Xung lên tiếng.

-Lâm huynh, hai người bọn ta quyết định rằng, đời này chúng ta sẽ không xa rời nhau nữa, phiền phức Lâm huynh chữa dứt bệnh cho ta, chúng ta sẽ đồng thời làm trâu làm ngựa cho huynh, có chết cũng không chối từ.

Khuôn mặt Lâm Thanh Phong lập tức mộng bức, hai con hàng này thật sự tin hắn có thể chữa bệnh sao? Còn nữa, tại sao bọn hắn lại đốt cháy giai đoạn nhanh như vậy? Chẳng phải hắn vừa rồi đi không lâu sao?

Nam Cung Mị Ảnh cũng mộng bức, sau đó nàng lại ôm bụng cười, nàng cũng biết rằng Lâm Thanh Phong lần này thật sự chơi lớn.

Lâm Thanh Phong có chút xoắn xuýt, nhưng hắn cũng không biểu hiện ra ngoài, hắn ho nhẹ một cái rồi lên tiếng.

-Đầu tiên, ta chúc mừng hai người đã quyết định kết làm phu thê, nhưng hiện tại thật sự ta cũng không có gì để làm quà mừng, thật sự có lỗi.

Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh đồng thời nở nụ cười, bọn hắn rất vui mừng vì Lâm Thanh Phong là người đầu tiên chúc mừng bọn hắn.

Lâm Thanh Phong gãi đầu, hắn lại ho ra một tiếng rồi tiếp tục nói.

-Còn điều thứ hai, ta sẽ không chữa bệnh cho các người, bởi vì ta không biết cách chữa.

Nụ cười trên mặt Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh lập tức cứng đờ, Nhậm Doanh Doanh tức giận, nàng nhanh chóng rút kiếm chỉ vào Lâm Thanh Phong rồi lên tiếng.

-Người lại gạt bọn ta?

Nhưng cũng ngay lúc này, Lệnh Hồ Xung lại đưa tay ngăn cản nàng, hắn nở nụ cười khổ rồi nói.

-Doanh Doanh dừng tay, ta biết bệnh trong người ta khó chữa, Lâm huynh không chữa được đó là chuyện rất bình thường.

-Còn nữa, hôm nay là ngày vui của chúng ta, chúng ta cũng không nên động kiếm với hai vị khách mời duy nhất đúng không?

Nhậm Doanh Doanh lúc này mới buông kiếm xuống, nhưng nàng vẫn tức giận nhìn Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong gãi đầu cười khổ, tính tình Nhậm Doanh Doanh lúc này thật sự rất hung ác, hờ một chút là động tay động chân, về sau phải để Lệnh Hồ Xung tự mình dạy dỗ lại nàng thôi.

Lâm Thanh Phong ho nhẹ một cái rồi tiếp tục nói.

-Tuy rằng ta không thể chữa bệnh, nhưng ta biết cách chữa a, ta sẽ chỉ dẫn các ngươi đi tìm cách chữa là được rồi.

Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh đều nhìn về Lâm Thanh Phong, Lệnh Hồ Xung ngay lập tức hỏi.

-Thật sao Lâm huynh? Ngươi thật sự biết cách chữa?

Lâm Thanh Phong nở nụ cười gật đầu, xem như là trả lời câu hỏi này.

Nhậm Doanh Doanh có chút không tin tưởng, nàng hừ lạnh một cái rồi lên tiếng.

-Lần này, nếu ta biết ngươi lại lừa bọn ta, dù cho Xung ca có ngăn cản thì ta cũng giết ngươi.

Lâm Thanh Phong lại cười khổ, hắn không biết phải làm thế nào với Nhậm Doanh Doanh, hắn lại ho một tiếng rồi hỏi.

-Theo ta biết, bệnh của Lệnh Hồ huynh đệ là do trong cơ thể có nhiều loại chân khí đấu đá nhau đúng không?

Nghe xong câu hỏi này, Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh đồng thời gật đầu xác nhận.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười rồi nói ra biện pháp.

-Như vậy biện pháp của ta rất đơn giản, nếu những đường chân khí ấy đuổi không đi, tại sao ngươi không trực tiếp đem chúng chuyển hóa thành chân khí của ngươi? Chẳng phải lúc đó ngươi sẽ khỏi bệnh sao?

Lệnh Hồ Xung thì một mặt mừng bức, chân khí của người khác cũng có thể để bản thân sử dụng sao? Từ nhỏ tới giờ hắn vẫn chưa nghe biện pháp này đâu?

Nhậm Doanh Doanh thì khác, khi nghe Lâm Thanh Phong nói ra biện pháp này, nàng liền liên tưởng tới một người, nàng liền trầm mặc.

Nhìn biểu hiện của Nhậm Doanh Doanh thì Lâm Thanh Phong đã biết được nàng đã nghĩ tới Nhậm Ngã Hành, hắn nở nụ cười rồi nói.

-Các ngươi có thể đi tìm Nhậm Ngã Hành a, Hấp Tinh Đại Pháp của hắn có thể hút lấy chân khí của người khác chuyển hóa thành của mình, sau khi học xong thì Lệnh Hồ huynh đệ ngươi lập tức khỏi bệnh rồi.

.....Hết Chương 126....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.